

ZAKORBAHI

BY SEN LIN YU

@bukashka

Заковані

Posted originally on the [Archive of Our Own](http://archiveofourown.org/works/39424839) at <http://archiveofourown.org/works/39424839>.

Rating:

[Explicit](#)

Archive Warnings:

[Graphic Depictions Of Violence](#), [Rape/Non-Con](#)

Category:

[F/M](#)

Fandom:

[Гаррі Поттер - Дж. К. Ролінг](#)

Relationships:

[Hermione Granger/Draco Malfoy](#), [Герміона Грейнджер/Драко Мелфой](#)

Characters:

[Hermione Granger](#), [Draco Malfoy](#), [Dolores Umbridge](#), [Tom Riddle](#) | [Voldemort](#), [Astoria Greengrass](#), [Graham Montague](#), [Severus Snape](#), [Герміона Грейнджер](#), [Драко Мелфой](#), [Долорес Амбридж](#), [Том Редд](#) | [Волдеморт](#), [Асторія Грінграс](#), [Грехем Монтею](#), [Северус Снейп](#)

Additional Tags:

[Post-War](#), [Harry Potter Dies](#), [Alternate Universe - Voldemort Wins](#), [Forced Pregnancy](#), [Imprisonment](#), [Death Eater Draco Malfoy](#), [Minor Character Death](#), [Memory Loss](#), [Rape/Non-con Elements](#), [Eventual Romance](#), [Battle](#), [Rape](#), [Mystery](#), [Healer Hermione Granger](#), [Self-Harm](#), [Flashbacks](#), [Slow Build](#), [Angst with a Happy Ending](#), [Slow Burn](#) [Hermione Granger/Draco Malfoy](#), [Espionage](#), [Ukrainian](#), [Ukrainian | Українською](#), [Translation in Ukrainian | Переклад українською](#), [Післявоєнний](#), [Гаррі Поттер помирає](#), [Альтернативний Всесвіт - Перемога Волдеморта](#), [Вимушена вагітність](#), [ув'язнення](#), [Смертежер Драко Мелфой](#), [Смерть другорядних персонажів](#), [втрата пам'яті](#), [Елементи звалтування/агресії](#), [Можливий роман](#), [битва](#),

[Згвалтування](#), [Таємниці](#), [Цілителька Герміона Грейнджер](#),
[Самоушкодження](#), [флешбеки](#), [Повільний розвиток подій](#), [Ангст зі щасливим кінцем](#), [Повільний розвиток стосунків](#), [Шпигунство](#),
[словберн](#)

Language:

Українська

Collections:

[Культівчанське](#), [Драміона](#)

Stats:

Published: 2022-06-04 Completed: 2022-09-29 Words: 324,655

Chapters: 77/77

Заковані

by [Miss Dementor](#)

Summary

Гаррі Поттер мертвий. Після закінчення війни, щоб закріпити свою владу, Волдеморт вдається до програми відродження магічного населення.

У Герміони Грейнджер є таємниця Ордену, схована та захищена її розумом. Тому її, як бранку, відправляють до Верховного Правителя, щоб використовувати як сурогатну матір, допоки її розум не буде зламано.

Notes

Попередження від авторки:

Подана робота темна. Згвалтування та секс без згоди є одними з основних аспектів сюжету. Своєю чергою присутні смерті персонажів, психологічні травми, описи насилля на полі бою та згадки про тортури. Читачу рекомендується бути обережним перед прочитанням.

Примітка від авторки:

Герої цієї історії не мої: вони належать Джоан Ролінг, якою, як склалося, я не являюся.

Первинним джерелом натхнення для сюжету цієї історії послужив перегляд першого епізоду серіалу «Оповідь служниці». Звідти позичено декілька елементів, збережених протягом всієї історії. Назву «Верховний Правитель» перейнято від Lady_of_Clunn's з її розповіді «Uncoffined».

Історія має відмінності від канону після завершення Гаррі Поттера та Ордену Фенікса.

Коментар від перекладачки:

Всі права на фанфік належать виключно авторці SenLinYu. Жодної фінансової вигоди від публікації твору не отримую, права на персонажів оригінального твору не заявляю.

Переклад розпочато 11.03.2022
Переклад завершено 29.09.2022

!РОБОТА ЗНАХОДИТЬСЯ НА БЕТУВАННІ!

7/77 □

- A translation of [Manacled](#) by [senlinyu](#)

Розділ 1

Chapter Notes

[Плейлист](#)

So Far – Olafur Arnalds

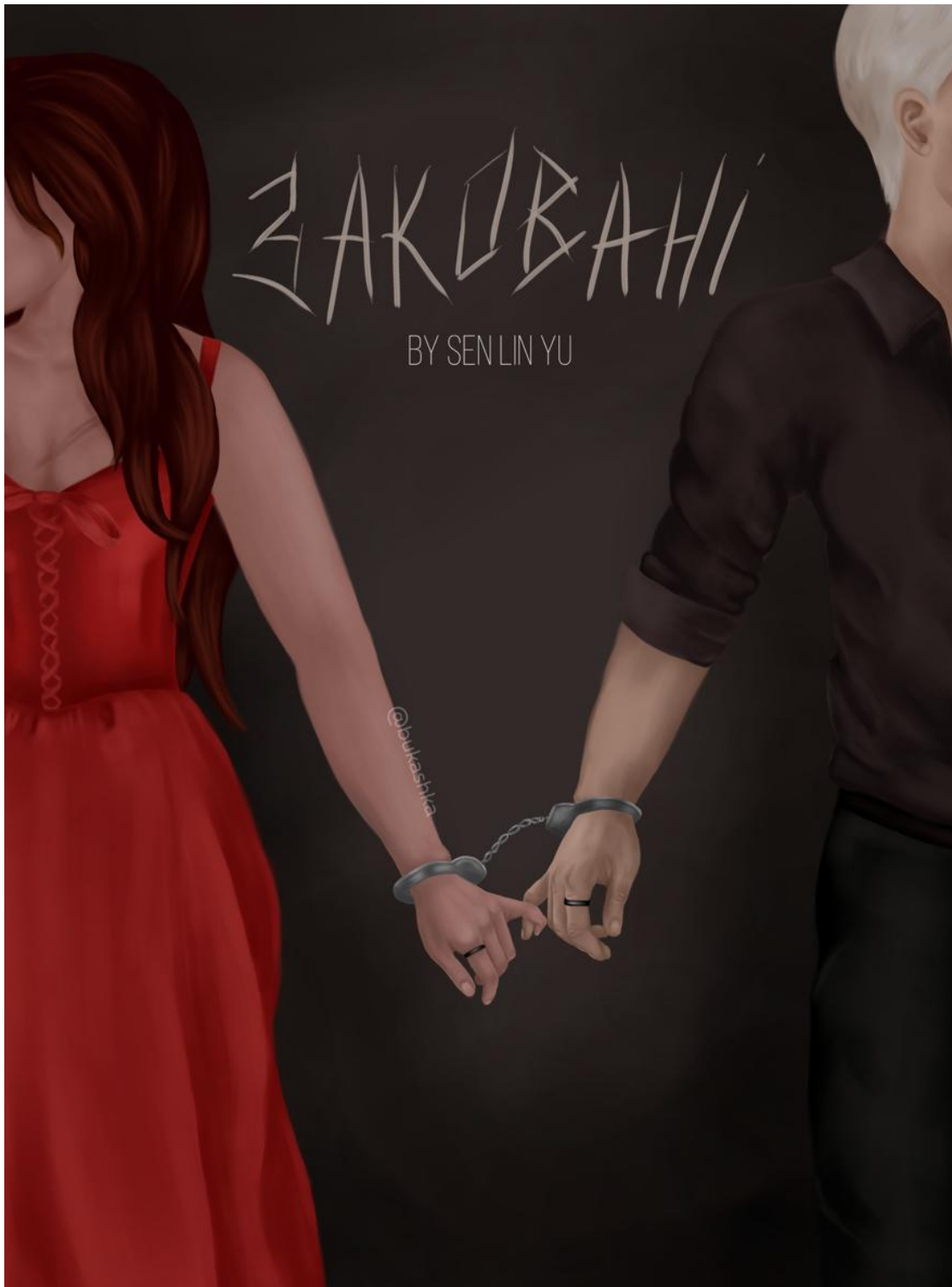
I Hold You – CLANN

Breathe – Fleurie & Tommee Profitt

Fells Like Falling – UNSECRET

Remembrance – Fleurie & Tommee Profitt

The Silence – Manchester Orchestra

Герміона вже давно втратила надію роздивитися щось у темряві.

У деякі моменти їй здавалось, якщо дати очам звикнути, то зрештою стануть помітні хоч якісь обриси.

Не було ні проблесків місячного сяйва, які проникали б через підземелля, ні факелів в коридорах поза камерою. Лише суцільна темрява, яка все частіше змушувала думати, що вона осліпла.

Дівчина досліджувала кожен дюйм камери кінчиками пальців. Двері були запечатані магією, ніяких замків, які можна було б видрати, аби у неї було б щось, окрім соломи та камерного горщика. Вона принохувалась до повітря з надією, що це дасть їй бодай якусь інформацію: пору року, віддалений запах їжі або зілля. Повітря було таким затхлим, сирим та холодним. Неживим.

Вона сподівалась, у тому разі, коли б ретельніше все перевірить, то знайде в стіні незакріплений камінь, якесь потаємне відділення, яке приховувало б цвях, ложку або навіть шматок мотузки. Але, вочевидь, у камері ніколи не було зухвалих ув'язнених. Жодних подряпин, щоб відміряти час. Жодних каменів. Нічого.

Нічого, крім темряви.

Вона навіть не могла говорити вголос, щоб порушити нескінченну тишу. Це був прощальний подарунок Амбридж після того, як її затягнули до камери та востаннє перевірили наручники.

Вони вже збирались іти геть, коли Амбридж зупинилась і прошепотіла:

— *Сіленціо*[\[1\]](#).

Ткнувши паличкою Герміоні у підборіддя так, щоб їхні очі зустрілись, вона сказала:

— Незабаром ти все зрозумієш.

Амбридж хіхкнула, і її нудотне, солодке дихання ковзнуло обличчям дівчини.

Герміона залишилась у темряві й тиші.

Невже її забули? Ніхто ніколи не приходив. Жодних катувань. Жодних допитів. Тільки темна та мовчазна самотність.

З'являлась їжа. Без визначеного порядку та режиму, тому вона навіть не могла відстежити час доби.

Герміона подумки повторювала рецепти зілля. Техніки трансфігурації. Перераховувала руни. Навіть дитячі віршики. Її пальці клацали, коли вона імітувала змахи палички, відтворюючи губами інтонацію закляття. Вона рахувала назад від тисячі, віднімаючи прості числа.

Ще були тренування. Очевидно, нікому не спало на думку обмежити її фізично, а камера була достатньо просторою, щоб почати займатись. Вона навчилась робити стійки на руках. Годинами займалась віджиманням та іншими вправами під назвою берпі, якими раніше була одержима її кузина. Вона з'ясувала, що може просунути ноги через прутья дверей камери та робити підтягування, висячи долілиць.

Це допомогло їй абстрагуватися. Постійний рахунок. Дисципліна і завжди нові можливості свого тіла. Коли її руки та ноги перетворювались у желе, дівчина забивалась в куток і провалювалась у сон без подальших думок.

Це був єдиний спосіб зробити так, щоб кінець війни перестав майорити перед очима.

Іноді їй здавалось, що вона померла. Можливо, це місце було її особистим пеклом. Темрява, самотність і нічого, крім найгірших спогадів, що навіки закарбувалися у пам'яті.

Якось днем пролунав шум, він здавався оглушливим. Скрип вдалечині, та нарешті відімкнені двері. Потім світло. Сліпуче яскраве світло.

Це було схоже на удар ножа.

Вона відступила в куток і затулила очі руками.

— Все ще жива, — почула Герміона здивований голос Амбридж. — Підійміть її та перевірте, чи вона притомна.

Грубі руки витягнули Герміону і спробували забрати її руки від очей. Навіть зі щільно закритими повіками, біль від неочікувано яскравого світла відчувався ніби леза, які впивались у її рогівку. Вона відсмикнула долоні назад, щоб знову притиснути їх до очей, вириваючись з рук викрадачів.

— О, Мерлінове лайно, — сказала Амбридж різким нетерплячим голосом, — Бруднокровка, яка здолала всіх без палички. *Пертифікус Тоталус*[\[2\]](#).

Тіло Герміони напружилось. На щастя, її очі залишались заплющеними.

— Ти, схоже, занадто розумна, щоб просто здохнути. *Круціо*[\[3\]](#).

Прокляття пройняло знерухомлене тіло. Амбридж була не найстрашнішим заклинателем у житті Герміони, але вона все одно відчула це. Біль пронизав Герміону, наче вогонь. Неспромога поворухнутись, вона відчула, як її нутрощі стискаються, намагаючись уникнути нестерпного катування. Голова пульсувала, коли біль посилювався та продовжував рости без жодного полегшення.

За вічність біль, здавалось, пішов на спад, але все ж не зупинився. Прокляття більше не промовлялось, але агонія продовжувала розповсюджуватись тілом, змушуючи її нутрощі палати.

Герміона відчувала, як мозок намагається вирватись із напруги та страждань. Просто зламатися. Зламатися. Однак вона не могла.

— Візьміть її на огляд. Тримайте мене в курсі всього, що скаже цілитель.

Вона була відлевітована з камери, але світ здавався розмитим від звуків та болю. Занадто багато звуків. Здавалось, її шкірою пробігає

вібрація. Мабуть, Герміону тримали всередині магічного вакууму, тому що неочікувано повітря розірвалось шумом і світлом.

Вона спробувала сконцентруватись, зосередившись лише на звукові черевиків. Десять кроків прямо. Поворот праворуч. Тридцять кроків. Поворот ліворуч. П'ятнадцять кроків. Зупинка. Один з охоронців, котрі її левітували, постукав у двері.

— Увійдіть, — сказав стишений голос.

Двері відчинились.

— Покладіть її туди.

Герміона відчувала, як тіло впало на оглядовий стіл.

Вона відчула доторк палички до своєї шкіри.

— Нещодавно застосовані закляття?

— Знерухомлення та Круціатус, — відповів новий голос. Герміоні здалось, що вона впізнала його, але її розум був занадто затуманений болем, щоб розпізнати власника.

— Досі знерухомлена? — голос цілителя звучав роздратовано. — Як довго?

— Хвилина. Може, більше.

Роздратоване шипіння.

— Навряд чи у нас буде достатньо піддослідних. Амбридж намагається знищити їх? Зв'яжіть її. Інакше вона поранить себе, коли я зніму чари.

Герміона відчула, як шкіряні ремені стягнули її зап'ястя та щиколотки, і щось затиснули між зубами. Хтось постукав паличкою по її скроні.

— Слухай сюди, відьмочко, якщо твій розум до цього часу не перетворився на кашу, то буде вкрай боляче. Але, — весело продовжив він, — ти почуватимешся набагато краще після цього. *Фініте Інкантатем*[\[4\]](#)!

Герміонин світ вибухнув. Це було схоже на новий удар Круціатусу. Нарешті вона почала приходити до тями, її тіло ворухнулось, і з горла пролунав крик. Ремені ледь стримували від того, щоб вона не вигиналася назад, коли звивалась, розхитувалася та стогнала в агонії. Здавалось, минула ціла вічність, перш ніж вона змогла перестати сіпатися і кричати, поки у неї не зник голос. Тіло *досі трусилося*, а груди здіймалися від ридань.

— Добре. Тепер ви можете йти, — сказала цілителька, знову штовхнувши Герміону паличкою, — але передайте Амбридж, якщо з'явиться ще одна така ж, я заявлю про її саботаж проекту.

Герміона розплющила одне око і підгледіла, як охоронці йдуть геть. Її зір затуманився. Все навкруги ввижалось болісно яскравим, але вона могла розрізнити смутні обриси, і світло вже завдавало менше болю. Точніше, інші частини тіла боліли більше, ніж її очі.

Цілитель обернувся до неї. Це був великий чоловік. Вона його не впізнала. Дівчина примружилася, намагаючись розгледіти його.

— О, чудово, ти здатна відстежувати рухи, — він узяв її за зап'ястя, щоб подивитись в'язничний номер з наручників, — ув'язнена номер 273...

Він зняв з полиці вузьку теку і нахмурився, переглядаючи її очима.

— Бруднокровка, очевидно. Учениця Гогвортсу. О, непогані оцінки. Хммм. Невідоме прокляття в живіт на п'ятому році. Неприємні новини для нас. Що ж, подивимось, з чим тут доведеться працювати.

Чоловік наклав на неї складне діагностичне закляття. Вона дивилась, як її магічний відбиток пливе над головою, і різні кольори вибудовуються вздовж тіла.

Цілитель тикав у них пальцем і щось занотовував. Його особливо цікавила куля над животом, оточена фіолетовим відтінком.

— Що?... — прохрипіла Герміона крізь кляп, все ще затиснутий у зубах. — На що ви дивитесь?

— Хм? На багато речей, твоє здоров'я в пріоритеті. Ти у відмінній фізичній формі. Де вони тебе тримали? Хоча нічого з цього не має значення, якщо я не зможу розпізнати це старе прокляття, яке досі на тобі.

Він працював у тиші ще декілька хвилин, перш ніж посміхнутись. За допомогою складного змаху його палички та закляття, яке Герміона не могла розібрати, вона спостерігала, як темний потік фіолетового полум'я впав у її живіт. Її нутроці неочікувано почали булькати, і вона відчула, як щось живе звивається серед її органів. Щось рухалося всередині неї.

Перш ніж дівчина встигла закричати, цілитель послав у неї червоний промінь закляття. Судоми припинились, і їй здалось, що всередині неї щось розчинилось.

— Неприємне прокляття, — пояснив цілитель, — хтось хотів, аби тебе зжерли зсередини, але, на щастя для тебе, закляття було неточним. Я виправив це, а потім скасував його. Не варто подяк.

Герміона нічого не відповіла. Вона сумнівалась, що у неї були приводи дякувати йому за це.

— Що ж. Ти в нормі. І придатна. Впевнений, ми отримаємо від тебе доволі багато користі. Хоча цей Круціатус, імовірно, потребуватиме певного лікування. Я залишу відповідні примітки.

Помахом палички він звільнив зап'ястя та щиколотки від ременів. Герміона повільно сіла. Її м'язи досі мимоволі смикались.

Відчинивши двері, цілитель гукнув:

— Вона готова. Можете забирати її на перепідготовку.

Він повернувся до свого столу.

Все навкруги дивно світилось. Вона примружилася. Так яскраво, що дівчина ледве могла бачити крізь світло, щоб розрізнити обриси навколо себе.

Простягнувши тремтячу руку, Герміона витягнула кляп із зубів. Вони одразу почали стукати. Вона зрозуміла, що їй неабияк холодно. Занадто холодно.

Охоронець наближався до неї, протягуючи руку, щоб відвести дівчину. Вона сповзла зі столу і спробувала встати.

Вона захиталася.

— С-с-сер...

Це був її голос? Вона не пам'ятала, як звучав власний голос.

Слова виходили невиразно, і всі предмети, які світились у кімнаті, здавалось, розтягувались і спотворювались перед очима, неначе її кинули до акваріума із золотими рибками. Цілитель запитливо повернувся до неї.

— Я д-д-думаю, щ-щ-що... — слова не могли вирватись із її зубів, які стукали. Вона спробувала знову: — Ш-ш-шок...

Раптом темрява почала пронизувати всю кімнату. Всі предмети, які світились, зникли, і все, що вона могла бачити, — це занепокоєне обличчя цілителя, яке пливло перед нею. Її очі закотились, і Герміона впала.

Ніхто її не впіймав.

Її голова вдарилась об кут столу. Сильно.

— Дідько! — вилаявся охоронець. Навіть звук здавався хитким і спотвореним.

Останнє, що пам'ятала Герміона, було те, що, ймовірно, охоронцем міг виявитися Маркус Флінт.

Опритомнівши, вона відчула, що тоне у вівсянці. Герміона не була впевнена, чому це було першим порівнянням, що спало їй на думку. Вона ледь вибиралась на поверхню, рухаючись назустріч стишеним голосам, намагаючись зрозуміти їх сенс.

— Шістнадцять місяців в одиночній камері без світла та звуку! За всіма підрахунками вона повинна була зовсім збожеволіти, якщо ж не померти. На неї навіть немає жодного документа. Ніби ти кинула її в бездонну яму! Подивись на цей файл. Ув'язнена 187 у сусідній камері! Ти бачиш, скільки там сторінок? Огляди! Звіти про кров! Психіатричні сеанси! Призначені зілля! У мене навіть є її фото, щоб подивитись, який вигляд вона мала до того, як ти скалічила її. А тут — нічого! Її посадили в цю в'язницю, а потім вона зникла! Ніхто її не бачив! немає жодних записів про те, що вона щось їла! Впродовж шістнадцяти місяців! Поясни, як це трапилось!

Настала павза, а потім Герміона почула:

— Кхм-кхм, хм...

Улесливий голос Амбридж почав роз'яснювати:

— Тут так багато полонених. Навряд чи варто дивуватись, якщо один або двоє ув'язнених примудряються загубитись, як це зробила міс Грейнджер.

— Міс... Грейнджер... — інший голос раптом злякався та затнувся. — Так ЦЕ Грейнджер? Ти знала, що це вона! Ти намагалась її вбити!

— Що? Ні! Я б ніколи не... Це воля Темного Лорда: вирішувати їхні долі. Я всього лиш його вірна слуга.

— Ти дійсно гадала, що наш володар не згадає про таку бранку, як Герміона Грейнджер? Як ти думаєш, чи пробачить він тебе, якщо довідається?

— Я не хотіла, щоб це продовжувалось так довго! Камера повинна була стати тимчасовою. Ти її не знаєш. Ти не знаєш, на що вона здатна. Я мала пересвідчитися, що вона не зможе втекти або здійснити щось немислиме. Замок досі залишався без охоронних чар. А потім... потім, коли всі заходи для захисту замку були вжиті... я... Я просто забула про неї. Я б ніколи не кинула виклик нашому володарю!

— Успіх завдання, поставленого нашим володарем, залежить від твоєї та моєї голови. Якщо я виявлю хоча б натяк на те, що ти зробила щось ще, аби підірвати його плани, я негайно доповім йому. Грейнджер тепер цілком під мою юрисдикцію. Ти не наблизишся до неї без мого дозволу. Якщо з нею ще щось станеться, я буду вважати, що ти відповідальна за це.

— Але... але у неї так багато ворогів! — голос Амбридж дрижав.

— Тоді я пропоную тобі уважніше стежити за своєю в'язницею. Темний Лорд не просто так озвучив її ім'я у своїх планах. Ти постанеш перед ним сьогодні, якщо це те, що потрібно для твоєї мотивації. Я працювала довше та наполегливіше, ніж ти, пані Наглядачко. І нікому не дозволю стати в мене на шляху. Йди підготуй решту. Темний Лорд очікує звіту про кількість піддослідних сьогодні ввечері, а я витратила половину свого дня на виправлення твоїх помилок.

Пара кроків затихла. «Амбридж», — подумала Герміона. Вона розплющила одне око, намагаючись непомітно оглянутись навколо.

— Ти оговталася.

Недостатньо непомітно. Вона повністю розплющила очі й подивилась на розмиті обриси жінки, яка стояла над нею. Цілителька нахилилась ближче, щоб оглянути Герміону, і вона змогла розглянути її на фоні яскравого світла. Похила жінка із суворим обличчям у цілительській мантиї.

— Отже, ти — Герміона Грейнджер.

Герміона не знала, як відповісти на це зауваження. Підслухана розмова не пролила світло на те, що від неї хотіли. Вона була важлива для якоїсь жахливої ідеї Волдеморта. Вона не повинна була померти або збожеволіти, і вони хотіли, щоб вона була здоровою. Можливо, у них не було у планах чергових катувань.

Вона мовчала, сподіваючись, що цілителька була з тих, хто продовжує говорити, коли люди не відповідають їй.

— Мені доведеться запитати тебе, оскільки більше ніхто не знає. Як ти взагалі вижила? Як тобі вдалось залишитись при здоровому глузді?

— Я... н-не знаю... — відповіла Герміона, зачекавши кілька секунд. Її голос тремтів і звучав глибшим, ніж вона пам'ятала. Голосові зв'язки атрофувались. Було важко промовляти слова; приголосні зливались в один звук, наче необхідно було докласти зусилля, аби знову розділити їх. — Я повторювала... числомагію... я... згадувала рецепти зілля. Робила все, що могла... щоб триматись.

— Чудово, — пробурмотіла цілителька, роблячи помітки в теці. — Але як власне ти вижила? Немає жодних записів про те, що хтось годував тебе, і все ж якимось чином ти не померла з голоду.

— Я не... знаю. Їжа з'являлась. Завжди без визначеного часу. Я думала... це було навмисне.

— Що саме було навмисне?

— Нерегулярність... я гадала, що це... — горло було змучене, коли вона продовжувала говорити, — що це було частиною... сенсорної депривації[5]. Тримати мене... в невіданні... скільки часу минуло.

Її голос ставав дедалі тоншим з кожним словом.

— О. Ну звісно. Це був би дуже творчий підхід. А твій фізичний стан? Тебе ніколи не виводили з камери. І все ж твій м'язовий тонус краще,

ніж у половини моїх цілителів. Як таке взагалі можливо?

— Коли... я не могла... більше думати ні про що, я виконувала вправи... поки не закінчувались сили.

— Які саме вправи?

— Будь-які. Стрибки. Віджимання. Підтягування. Все, що завгодно, щоб виснажити себе... Щоб не бачити снів.

Знову помітки.

— Яких снів ти намагалась уникнути?

У Герміони перехопило подих. Решта запитань були простими. Це ж було занадто близьким до реальності.

— Снів про те, що було раніше.

— Раніше?

— *До того, як я потрапила сюди,* — Герміонин голос був тихим. Злим. Вона заплющила очі, від світла у неї почалась сильна мігрень.

— Звісно, — знову дряпання на папері. Від цього звуку м'язи Герміони смикнулись у відповідь. — Ти будеш тут, у лазареті, поки побічні ефекти від катувань повністю не зникнуть. Також я приведу спеціаліста, щоб з'ясувати, що трапилось із твоїм мозком.

Герміона різко розплющила очі.

— Щось... — вона завагалась. — Зі мною щось *не так*?

Цілителька задумливо поглянула на неї, перш ніж змахнути паличкою над головою Герміони.

— Тебе тримали у сенсорній ізоляції шістнадцять місяців. Той факт, що ти при тямі, — вже диво. Наслідків такого досвіду навряд чи можна

уникнути, особливо враховуючи обставини твого прибуття. Гадаю, ти вивчала основи цілительства під час війни?

— Так, — сказала Герміона, дивлячись на ковдру у себе на колінах. Вона була потертою та із сильним запахом антисептика, їй захотілось заткнути носа від нюхового приступу.

— Тоді ти знаєш, який вигляд має нормальний, здоровий мозок чарівника. Тепер поглянь на свій.

Проста маніпуляція паличкою викликала магічно спроектоване зображення мозку Герміони в полі зору.

Її очі звузились. По всій проєкції були розкидані маленькі вогники, які світились, деякі групувались, інші розташовувались окремо. По всьому її мозку. Вона ніколи раніше не бачила нічого подібного.

— Що це?

— Я припускаю, що це магічно створений стан фуги[6].

— Що?

— В якийсь момент під час ізоляції твоя магія почала докладати зусиль аби захистити тебе. Оскільки ти не могла виразити магію ззовні, вона зосередилась усередині. Ти вперто трудилась, щоб триматись, як ти сама зауважила. Однак розум навряд чи здатний впоратись із таким. Твоя магія відгородила частину твого розуму. В результаті вийшло розділити свідомість на декілька фрагментів. Зазвичай fuga є загальною, але твої «вирізані фрагменти» здаються хірургічно точними. Хоча зцілення розуму не входить в мою спеціалізацію.

Герміона з жахом втупилась у неї:

— Ви маєте на увазі, що я... розділила свій розум?

— Щось типу того. Я ніколи не бачила нічого подібного раніше. Це цілком може бути новим магічним захворюванням.

— У мене... роздвоєння особистості? — Герміона раптово відчула слабкість.

— Ні. Ти просто заблокувала частини свого розуму. Я припускаю, що ця магія призначалась для захисту від ментальних атак ворогів, але потім вона заблокувала доступ до твоєї пам'яті для всіх.

Герміона внутрішньо здригнулася.

— Що... що саме я не пам'ятаю?

— Ну, ми не зовсім впевнені. Ти маєш бути тією, хто з'ясує, яких фрагментів не вистачає. Як звуть твоїх батьків?

Герміона зробила павзу, намагаючись вирахувати, чи мало питання на меті визначення діагнозу або з'ясування потенційної інформації. Кров відхлинула від її обличчя.

— Я не знаю, — сказала вона, раптово відчувши, що не може дихати.
— Я пам'ятаю, що у мене були батьки. Вони були... маґлами. Але я нічого не пам'ятаю про них.

Намагаючись вгамувати паніку, яка підіймалась усередині неї, вона благально поглянула на цілительку.

— Вам щось про них відомо?

— Боюсь, що ні. Спробуймо інше питання. Ти пам'ятаєш школу, в яку ходила? Хто був твоїми найкращими друзями?

— Гогвортс. Гаррі та Рон, — сказала Герміона, дивлячись донизу, коли горло стиснулось. Її пальці несвідомо ворухнулись.

— Добре. Ти пам'ятаєш директора школи?

— Дамблдор.

— Ти пам'ятаєш, що з ним трапилось?

— Він помер, — сказала Герміона, зажмурившись. Хоча деталі здавались розмитими, вона була в цьому впевнена.

— Так. Ти пам'ятаєш обставини його смерті?

— Ні. Я пам'ятаю, що він був відновлений на посаді директора після того, як було підтверджено, що Волде... Вол... Самі-Знаєте-Хто повернувся.

— Цікаво.

Ще більше писанини.

— Що ти пам'ятаєш про війну?

— Я була цілителькою. Перебувала в лікарняній палаті. Так багато людей, яких я не змогла врятувати... я пам'ятаю, пам'ятаю втрати. Щось... щось пішло не за планом. Гаррі помер. Вони... вони повісили його на Астрономічній вежі, і ми дивились, як він гниє. Вони... вони повісили Рона та його сім'ю поряд із ним. І Тонкс, і Люпина. Вони катували їх до самої смерті. Потім вони кинули мене до камери та залишили там.

Герміона тремтіла, коли говорила. Лікарняне ліжко затрусилось і голосно заскрипіло.

Цілителька, здавалось, нічого не помічала та шкрябала ще кілька заміток.

— Це дуже нетипово і цікаво. Ніколи раніше не чула про подібний стан фуґи. Не можу дочекатись, коли почую думку спеціаліста.

— Рада бути для вас такою захопливою, — сказала Герміона, скрививши губи та розплющивши очі, щоб поглянути на цілительку.

— Ну-ну, люба. Я не настільки бездушна. Поглянь на це з медичної точки зору. Якби у твоєму минулому існували речі, від яких твій розум хотів тебе захистити, то ними стали б травматичні наслідки війни, котрі тривожать тебе донині. Натомість що твоя свідомість вирішує

захистити? Особистості твоїх батьків і військову стратегію Ордену. Твоя магія не вибрала захист твоєї психіки, вона обрала захист усіх інших. Це дуже цікаво.

Герміона припускала такий висновок, але все це було занадто.

Просто мати спроможність бачити знову — було для неї занадто. Мати спроможність розмовляти. Бути поза своєю камерою. Все відчувалось занадто інтенсивним. Занадто холодно. Занадто яскраво.

Більше вона нічого не сказала. Кілька хвилин по тому цілителька знову підняла очі.

— Якщо у спеціаліста не буде заперечень, ти залишишся в лазареті на тиждень для відновлення, перш ніж ми почнемо твою підготовку. Це дасть тобі час, щоб знову адаптуватись до світла, звуку та пройти терапію, яка знадобиться для відновлення організму після катувань і струсу мозку, який ти отримала при падінні.

Цілителька почала виходити, але потім зупинилась.

— Я сподіваюсь, не потрібно нагадувати, проте, гадаю, враховуючи твій гуртожиток та історію життя, я все ж мушу сказати це. Ви зараз на роздоріжжі, міс Ґрейнджер. Те, що станеться далі, — неминуче, але у вас є вибір у тому, наскільки неприємним ви зробите цей процес для себе.

Це була прощальна настанова? Погроза? Попередження? Герміона не була цілком упевнена. Цілителька зникла за роздільною завісою.

Герміона уважно озирнулася навколо. Вона досі була в Гогвортсі. Її переодягнули із в'язничного одягу в лікарняну піжаму. Закочуючи рукави, вона з розчаруванням помітила, що ніхто не припустився помилки, знявши наручники, що досі були на її руках.

Дівчина піднесла зап'ястя до обличчя, щоб роздивитись їх. Вони були надягнені безпосередньо перед тим, як вона була ув'язнена в камеру, і у Герміони ніколи не було можливості по-справжньому їх роздивитись.

На світлі вони здавались просто парою браслетів на кожному зап'ясті. Вони сяли як новий пенні. Як вона й припускала, наручники були покриті міддю.

В темряві камери Герміона витратила нескінченну кількість часу, намагаючись точно визначити, що вони собою являють. Відповідь була проста: наручники стримували її магію. Принцип їхньої дії, намагання обійти його та повернути свою магію — вона роздумувала над цим більшу частину часу, поки була сліпа та німа.

Коли Герміона, зрештою, визнала, що обманути наручники неможливо, вона второпала, як вони працюють.

Дівчина одночасно ненавиділа того, хто їх створив і захоплювалась ним. Вона була впевнена, що мідь слугувала провідником для її магії, а в кожному з браслетів знаходилась серцевина із серцевої жили дракона, можливо, навіть взята із її власної палички.

Здавалося, кайдани були спеціально припасовані до неї.

У камері під час усіх Герміониних спроб використати безпаличкову магію, чари ковзали вниз її руками, а потім просто... розчинялись, коли досягали кайданів. Переконавшись тепер, що вони покриті міддю, вона одразу зрозуміла, як це працює.

Мідь поглинала магію. Герміона згадала, як Бінс читав лекції з історії магії про спроби використовувати для паличок матеріали, відмінні від дерева. Мідь була одним з очевидних варіантів через властиву магичну провідність. На жаль, вона була занадто провідною. Паличка із міді втягувала будь-який спалах магії, який виявляла, незалежно від того, призначалась вона їй чи ні. Закляття виривалися з мідних паличок, перш ніж чарівник встигав завершити. Один дотик — і вони миттю розривались. Дві знищені лабораторії з їхнього виготовлення та втрата чотирьох пальців переконали виробників паличок використовувати інший матеріал.

Герміона була впевнена, що всередині кайданів було залізо. Мідь в парі із серцевиною дракона витягувала її магію і потім поміщала в ядро із

заліза, де вона ефективно нейтралізувалась.

Винахідливість наручників змушувала її мозок кипіти.

Залізні кайдани були достатньо розповсюджені у магічних в'язницях. Вони суттєво послаблювали магію, щоб бранці не могли використовувати нічого потужного. Завжди було неможливо повністю нейтралізувати її в невеликих кількостях або просто дозволяти їй накопичуватись, допоки хвиля стихійної магії не виривалась назовні. Мідь розв'язувала цю проблему. З її особливою провідністю, зокрема за допомогою магічної серцевини, відповідній паличці ув'язненого, мідь втягувала майже кожну частину магії всередині Герміони.

Що фактично робило її маглою.

Примітки:

[1]. Сіленціо — закляття-німоти

[2]. Пертифікус Тоталус — закляття повного приголомшення супротивника

[3]. Круціатус (Круціо) — закляття для катування

[4]. Фініте Інкантатем — контрзакляття масового типу (анулює чари на певній території)

[5]. Сенсорна депривація — це часткове або повне позбавлення органів чуття зовнішнього впливу. В стані абсолютної сенсорної депривації людина повністю ізольована від будь-яких зовнішніх подразників: жодних звуків, запахів, візуальних образів або тактильних відчуттів

[6]. Дисоціативна fuga (від лат. fuga - "втеча") — хвороба, яка характеризується раптовим, але цілеспрямованим переїздом в незнайоме місце, після чого хворий повністю забуває всю інформацію про себе, навіть ім'я. Хворі в стані fugи можуть придумати собі інше ім'я та біографію і не знати, що вони хворі

Розділ 2

Chapter Notes

[Плейлист](#)

When The Party`s Over – Billie Eilish

Wandering Jane – Dario Marianelli, Jack Liebeck

This Bitter Earth / On The Nature Of Daylight – Dinah Washington & Max Richter

Awaken – Dario Marianelli, Jack Liebeck

Sound Of War - Tommee Profitt & Fleurie

Mercy - Hurts

— Герміоно... — вона почула чиєсь шепотіння.

Різно піднявши погляд від кайданів на руках, дівчина побачила голову, яка висунулась з-під завіси. Герміона примружилася та уважно подивилась на неї. Це була Анна Ебот.

Тихе зітхання зірвалось з її губ від побаченого.

У Анни було лише одне око.

Її праве око дивилось на Герміону, в той час, як інше — відсутнє. На місці лівого з'яяла чорна діра, ніби його вирвали з очниці.

Рука Анни швидко метнулась доверху та закрила ліву сторону її обличчя.

— Пробач. Це завжди шокує всіх, хто бачить його вперше.

— Що з тобою трапилось? — Герміона ледь видавила із себе питання.

Вона не знала жодного прокляття, яке могло б таким чином пошкодити око. Було чимало чар осліплення, однаке жодне із них не призводило до таких наслідків.

— Амбридж... вона дістала його за допомогою палички, коли... коли я намагалась втекти. Вона наказала цілителям не зцілювати його. Для більшого ефекту, — Анна злегка відвернулася, аби ліпше приховати обличчя. — Але після цього її покарали, — Анна опустила обличчя та втупилась у підлогу. Голос дівчини звучав так, ніби та була мертва. — Зараз вона просто відрізає пальці. Якщо не виявляєш поваги. Якщо спробуєш утекти. Якщо незадовільно на неї глипнеш. Парваті та Анжеліна... у них майже не залишилось пальців.

Анна пильно поглянула на Герміону оком, що залишилось.

— Ґрифіндорський дух в тобі повинен померти, Герміоно. Не намагайся бути хороброю. Не намагайся бути розумною. Просто не висовуйся. Люди місяцями намагаються втекти. Тих, кого спіймають, жорстоко карають. Тих... кому вдається втекти... знадобилося занадто багато спроб, щоб здогадатись... кайданки, які в усіх нас є... — Анна підняла власне мідне зап'ястя, — на них накладено закляття відстеження. Якщо навіть тобі вдасться обійти захисні чари, вони відправлять за тобою Верховного Правителя. А згодом твій труп підвісять у Великій залі, щоб ми всі бачили, як ти гниєш.

Герміона почувалася так, ніби її щодуху вдарили в груди. Пальці судомно стиснулись на тканині покривала. Вона заледве могла дихати.

— Хто це був?

— Джіні. Вона — найперше тіло, котре вони привезли та повісили. Ми всі думали: тобі вдалось втекти. Ти ж зникла. Ми не розуміли, що вони просто кинули тебе в інше місце...

Голос Анни стихився, і вона знову поглянула на Герміону.

— Ти ж не знаєш, навіщо вони тебе витягнули, так?

Герміона похитала головою.

— Охоронці чимало теревенять. Після війни всі очікували, що Темний Лорд почне поневолювати маґлів. Але... виявилось, що його ряди були більш виснаженими, ніж ми гадали. Мабуть, безсмертність зробила його терплячим. Він вирішив, що на першому місці зараз відродження чистокровного населення. Тоді особисто розділив усіх чистокровних на пари. Змусив їх усіх побратися, наказавши народжувати нащадків.

Обличчя Анни спотворилось від презирства, коли вона проговорила цю інформацію.

Герміона здивовано нахмурила брови. Відродження населення? Війна тягнулась великими втратами, враховуючи розмір магічного населення, але Герміона не думала, що Волдеморта узагалі помітить це, а турбуватиметься — й поготів. Шлюби за домовленістю не були чимось незвичним серед чистокровних, але зробити це примусовим... здавалось немислимим. Їй раптом стало цікаво, що відчували в цей момент його послідовники.

— Дітей... майже не з'являлося. Рівень народжуваності серед чистокровних скорочується вже багато років. Було кілька вагітностей, про які всі говорили. Більшість дітей народжувались сквибами[1]. Решта спроб закінчувались викиднями. Що ж... — голос Анни став сумним, — схоже, загроза вимирання магічного світу дещо вплинула на свідомість Темного Лорда щодо чистоти крові. Магія — це сила, ти ж розумієш. Він вирішив започаткувати програму відродження населення, включивши туди всіх напівкровних і маґлонароджених ув'язнених, які були в нього під рукою. Тільки для нас, дівчат, така доля гірше смерті. У чоловіка-маґлородця просто буде контакт із чистокровкою. Нас же змушують народжувати до тих пір, поки наші матки на це здатні.

Обличчя Анни виражало таку ж огиду, яку починала відчувати Герміона.

— Ось чому тебе нарешті випустили, — сказала Анна, безпорадно жестикулюючи. — Вони використовують шкільні та медичні записи,

щоб вирішити, хто з нас придатний для програми. Та цілителька, з якою ти говорила... вона тут головна. Очевидно, вона спеціалізується на магичній генетиці. Ми — її піддослідні щури. Вони перевіряють у кожного фертильність.

Тепер Анна плакала. Герміона витріщилась на неї, знемагаючи від шоку. Це ніяк не могло бути правдою. Все це було жахливою антиутопією. Як страшний сон, що досі сниться їй у камері.

— Нам... потрібно звідси вибиратись, — сказала Герміона якомога спокійніше.

Анна похитала головою.

— Ми не можемо, хіба ти не чула, що я казала раніше? Якщо тільки ти не відрубаш собі руки, тобі не втекти з цими наручниками. Все ретельно продумано. Анжеліна втратила вказівний палець, щоб довідатися це. При втечі Волдеморт одразу ж дізнається. Ось чому щоразу, коли хтось втікає, за ним завжди приходять Верховний Правитель.

Анна швидко роззирнулася, тоді опустила голову, щоб перевірити підлогу за фіранками.

Герміона простежила за поглядом Анни. Там нічого не було.

— Хто? Хто такий Верховний Правитель? — запитала Герміона. Вона не пам'ятала подібної посади.

Анна підняла голову.

— Я не знаю. Ніхто з нас ніколи не бачив його без маски. Всі говорять про нього. Він — права рука Темного Лорда. Волдеморт нечасто виходить на люди, тому замість нього завжди з'являється Верховний Правитель. Декілька тижнів тому влаштували публічні страти — загинуло понад двадцять людей. Він вбив усіх до одного смертельним закляттям. Безупинно. Він просто йшов повз ув'язнених. Ніхто не бачив, щоб Темний Лорд кидав так багато смертельних поспіль.

— Це... видається неможливим, — сказала Герміона, із сумнівом хитаючи головою.

Анна схилилась вперед і стишила голос.

— Знаю. Але я бачила тіла після того, як він ловить утікачів. Він завжди їх знаходить. Макґонегел, Муді, Невіл, Дін, Шеймус, професорка Спраут, мадам Помфрі, Флитвік, Олівер Вуд — це лише ті, хто тобі відомий. Їх було більше. Набагато більше. Члени Ордену були тими, хто завжди намагався втекти. Всі як один повертались мерцями.

Анна забарилась та пильно поглянула на неї.

— Не роби дурниць, Герміоно. Я розповідаю тобі все це не для того, щоб ти спробувала втекти. Я хочу попередити тебе. Це пекло. Ти маєш бути готова до цього, тому що... якщо ти спробуєш втекти... тебе просто покалічать, і це навіть нічого не дасть.

Анна, здавалось, хотіла сказати щось іще, проте раптом почулись кроки. Вираз жаху відобразився на її обличчі, і роздільна завіса впала, коли дівчина безшумно зникла.

Завіса з іншого боку від Герміони різко розчахнулась, і з'явився її перший цілитель, який здавався знесиленим.

— Темний Лорд хоче особисто взяти участь у дослідженні твоєї свідомості, — сказав він, грубо хапаючи Герміону за руку.

Герміона інстинктивно спробувала вирватись. Вона висмикнула руку з пазурів цілителя й зістрибнула з іншого боку ліжка, щоб збільшити дистанцію.

— Ах, дурна маленька відьмо, — цілитель зітхнув і вказав на когось, хто стояв поза Герміониним зором, — застосуйте на ній закляття-приголомшення й слідуйте за мною.

Із-за завіси з'явилися двоє охоронців і кинули в Герміону два Закляктуси[2]. Від першого вона ухилилася, але друге влучило в її

плече. Вона каменем звалилася на підлогу.

Коли дівчина знову отямилась, то зрозуміла, що її прив'язали до стола в темному залі. Кінцівки були зв'язані, досі сіпаючись від катувань. Ще декілька ременів лягли на лоба та підборіддя, утримуючи голову на місці. З одного боку на неї дивився незнайомий чаклун. З іншого ж — стояв сам Волдеморт.

Маленький чаклун говорив тонким, тремтячим голосом, вказуючи на проєкцію мозку Герміони.

— Це... це не схоже ні на що, що я колись зустрічав р-раніше. Як правило, магічна в-в-втрата пам'яті відбувається д-д-достатньо широко. Л-людина навіть може не назвати власного імені. Але це вибіркова система. Як у закляття Забуттятуса[3]. Дисоціативна fuga, або, в цьому випадку, її різновид. Майже як накладення Забуттятуса на самого себе. Її магія прихована певні спогади всередині того, що я можу описати тільки н-н-накладанням певних магічних шарів. Ймовірно, цього ніколи б не сталося без конкретних обставин її ув'язнення. На це н-н-необхідний був час. Її мозок повільно зміцнював лінію захисту протягом кількох місяців. Майже як молюск, що створює перлину, вона повільно закопувала фрагменти своєї пам'яті, шар за шаром. Ми можемо спостерігати, як деякі з них зараз захищеніші, ніж інші, покладаючись на те, наскільки яскраво вони світяться.

Очі Волдеморта звузились.

— Чи можливо відновити ці спогади за допомогою виманології[4]?

Маленький чаклун помітно занервував. На верхній губі в нього виступили краплі поту.

— Це... це м-малоймовірно. Це схоже на індивідуальний захист виняткової сили навколо кожного конкретного фрагмента пам'яті. Є невелика ймовірність успіху, якщо виманолог досить здібний.

— Мені подобається вважати таким себе, — сказав Волдеморт, дивлячись у Герміонині очі. Вона разом з тим заплющила їх, але було

вже запізно.

Вона подумала, що, можливо, могла володіти блокологією[5] до втрати пам'яті. Але з її майже поцупленою магією ймовірність створення захисту від вторгнення дорівнювала нулю. Волдеморт ринув, як стріла, глибоко в її спогади, повільно руйнуючи їх. Наче її свідомість розчавлювалася під ним.

Її дитинство. Гогвортс. Його не хвилювали її спогади про батьків. Після п'ятого року навчання, коли все стало туманним, його інтерес загострився. Він вивчив її спогади про цілительство. Всі тіла. Всі травми. Так багато людей. Чим ближче він підходив до кінця війни, тим більше спогадів було замкнено. Він хотів дістатися до них. Намагався пробитися крізь магію грубою силою. Жоден із них не піддавався його лютим і наполегливим атакам.

Це знищувало її зсередини. Сила була нестерпно болючою, і якимось чином біль продовжував наростати, поки не стало схоже, ніби Герміона помирає. Вона звивалась, намагаючись уникнути вторгнення. Крики заповнили коридор і продовжували лунати знову й знову.

Зрештою Волдеморт вийшов із її свідомості. Розлючений. Вона повільно приходила до тями та розуміла, що крики належали їй. До того часу вони перетворилися на тихі болючі стогони через розірвані голосові зв'язки. Гортанні схлипи досі виривалися з неї в той час, як груди продовжували здригатись від болю. Дівчина з усіх сил намагалась не дихати.

— Я не люблю, коли від мене щось приховують. Тепер, коли Поттер мертвий, ховати вже нічого. Що ж ти приховуєш? — прошипів Волдеморт. Його кістляві пальці схопили її за обличчя та повернули так, щоб вона зустрілась із ним поглядом.

— Я не знаю... — прохрипіла Герміона. Її голос був тихим і зламаним, вона слабко намагалась звільнити щелепу з його хватки.

— Поклич Северуса! Та Наглядачку. Вона буде покарана за це, — сказав Волдеморт. Він востаннє проглянув Герміонин розум, поки та

не обм'якла, майже знепритомнівши.

Першою з'явилась Амбридж, яка здавалася до смерті наляканою.

— Володарю, володарю, — сказала вона, опускаючись на землю та підповзаючи до нього.

— *Круціо!* — Волдеморт вимовив прокляття, його тон був очевидно розлюченим.

Амбридж закричала. Вона кричала дедалі голосніше та звивалась на підлозі. Герміоні мало не стало її шкода.

За кілька хвилин він нарешті зупинився.

— Невже ти вважала, що дотримуючись моїх велінь лише формально, це якось урятує тебе?

Амбридж тільки скімлила.

— Мені відома твоя неприязнь до Бруднокровки, але я сподівався, що твоє служіння буде достатнім мотивом, щоб стриматися. Можливо, тобі необхідне постійне нагадування.

— Володарю...

— Що це за покарання, яке ти так любиш дарувати своїм підопічним? Відрізання пальців, чи не так? Скажи мені, скільки пальців у тебе залишиться, якщо я забиратиму їх по одному за кожен із місяців, який ти витратила, намагаючись позбавити Бруднокровку глузду?

— Ніііі! — голос Амбридж перейшов на вереск. Вона досі тремтіла та звивалась на підлозі.

— Можливо, мені варто бути поблажливішим, — сказав Волдеморт, повільно наближаючись до неї, поки та хникала і плазувала в його ногах. — Твоя служба у в'язниці була здебільшого хорошою. Замість шістнадцяти я розділю кількість місяців навпіл. Вісім пальців як

нагадування мого розпорядження, де я згадував, аби Бруднокровка Поттера залишилась *повністю* недоторканою.

— Благаю... — Амбридж, ридаючи, підіймалась із підлоги.

В кімнату ввірвався Северус Снейп.

— Що з тобою? Не здатна винести наслідки власного покарання? — Волдеморт вишкірився і змахнув рукою, відвертаючись від Амбридж.
— Заберіть її. Киньте назад у в'язницю, коли закінчите.

Двоє смертежерів вийшли вперед та потягнули Амбридж з кімнати, поки вона голосила вибачення та благала Темного Лорда.

— Северусе, мій вірний слуго, — сказав Волдеморт, повертаючись до майстра зілля й настійок. — У моїх руках опинилася головоломка.

— Володарю, — сказав Снейп, шанобливо склавши перед собою руки та опустивши очі.

— Гадаю, ти пам'ятаєш Бруднокровку, — Волдеморт повернувся до Герміони, дивлячись на неї зверху донизу і проводячи кістлявим пальцем по своєму безгубому роті.

— Звісно. Вона була найбільш нестерпною ученицею в часи мого викладання, — Снейп підійшов до Герміони, яка досі була прив'язана до столу.

— Дійсно, а також вірною подругою Гаррі Поттера, «хлопця, який помер», — сказав Волдеморт, злегка погладжуючи свою паличку. — Вона була членкинею Ордену, я впевнений, що ти маєш це пам'ятати з часів свого багаторічного шпигування. Коли Поттер помер, її схопили, і я наказав посадити її до в'язниці, але залишити недоторканою у випадку, якщо дівчисько мені колись знадобиться. На жаль, Наглядачка Гогвортсу вирішила необхідним самотійно винести покарання за минулі проступки. Вона тримала Бруднокровку весь цей час в умовах сенсорної депривації.

Очі Снейпа злегка розширились.

Волдеморт поклав руку на його плече.

— За словами цілителів розуму, цей досвід дозволив Бруднокровці замкнути свої спогади. Ізолювати їх від себе та від мене. Наприклад, особистості своїх батьків... які зовсім не мають значення. Що більш важливо, так це її спогади про війну, особливо пізніші. Ця втрата пам'яті сталась *після* смерті Поттера... по завершенню війни. Навіщо їй щось приховувати? — в низькому звивистому голосі Волдеморта звучала погроза. Він замовчав на мить, а відтак поглянув на Герміону. — Можливо, як хтось, хто знав її в той час, ти будеш мати деяке уявлення про те, яких спогадів їй не вистачає.

— Авжеж, володарю.

Герміона помітила, як холодні бездонні очі Снейпа пильно дивляться на неї зверху вниз. У дівчини не залишилось сил на супротив, коли він проник у її свідомість.

Снейп не переймався її шкільними роками. Він одразу ж відправився у воєнний період і швидко, втім ретельно переглянув спогади. У нього, здавалось, були певні цілі, які він мав на меті. Зцілення. Приготування зіллів. Її зустрічі та контакти. Дослідження. Розмови з Гаррі та Роном. Бої. Фінальна битва. Щоразу, коли Снейп натикався на заблокований спогад, він, здавалось, зупинявся та розглядав його захист, перш ніж спробувати проникнути всередину.

Його вторгнення було значно менш травматичним, ніж Волдеморта, але Герміона все ще плакала та тремтіла, коли він нарешті повільно полишив її свідомість. Її руки судомно стискались у тому місці, де були закріплені.

— Чарівно, — сказав він, дивлячись на Герміону із суперечливим виразом обличчя.

— Будь-яка інформація? — рука Волдеморта стиснулася на плечі Снейпа, його тон був підозріливим.

Той відвернувся від Герміони та опустив очі.

— Чесно кажучи, володарю, ми з Бруднокровкою мало спілкувались в останні роки війни. Тільки на тих зібраннях Ордену, на які я був запрошений. Єдине, що я знав про неї: її тримали якомога далі від боїв як цілительку та майстриню зілля й настійок. Ці спогади здаються неущкодженними. Не розумію, що вона може приховувати.

— Якщо в Ордені залишилися якісь секрети, я хочу їх знати, — прошипів Волдеморт, його багряні очі звузились.

— Авжеж, — сказав Снейп, тон його голосу був шовковим і поступливим. — На жаль, більшість важливих членів Ордену вже загинули. Або під час фінального бою, або від катувань, або ж спроб утечі. Окрім самої міс Грейнджер, навряд чи хтось ще вцілів, володіючи цією інформацією.

Волдеморт витріщився в Герміону. Його червоні очі були розлюченими та розважливими, коли він повільно провів пальцем по губах. Тоді він пильно поглянув на цілителя розуму.

— Чи існує можливість відновити ці спогади? — сказав Волдеморт, його паличка загрозливо звисала з кінчиків пальців.

— Ну, це дуже важко передбачити, — цілитель зблід. — Це можливо. Тепер, коли обставини, які викликали втрату, були усунені. З часом вони можуть відновитись.

— А як щодо катувань? Я проривався до забутих спогадів з їх допомогою раніше в минулому.

Цілитель розуму позеленів.

— Це може спрацювати. Але ніхто не передбачить, які з них Ви отримаєте. Ви можете дізнатись лише малу частину до того, як вона збожеволіє.

Волдеморт задумливо поглянув на Герміону.

— Тоді я хочу, щоб за нею наглядали. Хтось, хто відразу зможе зрозуміти, щойно пам'ять почне повертатися. Северусе, я залишу її під твою відповідальність.

— Як... забажаєте, володарю, — Снейп низько вклонився.

— Ти заперечуєш? — запитав Волдеморт, за допомогою палички повертаючи його у вертикальне положення. Він відкинув голову Снейпа назад, поки їхні очі не зустрілись.

— Ніколи. Ваше бажання — мій наказ, — зібраний вираз обличчя Снейпа здригнувся під пильним поглядом.

— І все ж у тебе є заперечення, — сказав Волдеморт, забираючи паличку та повертаючись, щоб поглянути на Герміону.

— Завтра я вирушаю до Румунії, — відповів Снейп, — щоб розслідувати чутки про непокору Вашому режиму. Поїздка, як Ви вже відмічали, коли доручали її мені, буде делікатним завданням, складним і суворим навіть без ув'язненої, яка потребує ретельного нагляду. Я... не хочу розчарувувати Вас у жодному з цих питань, — він поклав долоню на груди та знову вклонився.

Волдеморт зробив павзу та, здавалось, задумався, поклавши руки на стіл поруч з Герміоною та схилившись, щоб вивчити її. Поки він стояв там, рух з іншого боку привернув її увагу. Цілителька, яка відповідала за Волдемортову програму відродження населення, підійшла та пошепки поставила питання цілителю розуму.

— В-в-володарю, — цілитель розуму нерішуче підійшов ближче, — цілителька Страуд звернула мою увагу на розв'язання цієї проблеми, яке може Вас зацікавити.

— Так? — зацікавленість Волдеморта здавалась незначною. Він не дивився на жодного з цілителів.

— Магічна вагітність, володарю, — сказала цілителька Страуд із гордою усмішкою. — Є кілька зареєстрованих випадків, які вказують

на те, що такі вагітності мають властивість прориватись через магичні втрати пам'яті. Магія дитини сильна і повністю сумісна з магією матері, щоб надавати руйнівну дію на будь-яку вже створену магію. Це нічого не доводить, враховуючи рідкість таких випадків. Однак це можливо. Міс Грейнджер властиві виключні магичні здібності, Ви самі це помітили та хотіли, щоб її включили в програму. Якщо Ви залишите Бруднокровку, є шанс, що вагітність може призвести до розблокування її пам'яті. Але... — вона злегка завагалась.

— Що? — Волдеморт різко поглянув на цілительку Страуд, змусивши її збліднути та затрептіти.

— Ви... Ви не зможете перевіряти її розум під час вагітності, — швидко промовила цілителька Страуд. — Інвазивний вид магії, такий, як виманологія, несе великий ризик викидня. Часто це настільки травмує, що може призвести до постійного магичного безпліддя. Вам доведеться зачекати, навіть якщо Ви будете знати, що спогади повертаються, поки не народиться дитина. Можливий варіант, в якому батько дитини зможе стати тим, хто виконає виманологію, оскільки частина його магичної сили перейде до дитини.

Волдеморт задумливо дивився на Герміону, його пальці ковзали грудьми, як ніби він заспокоював рану.

— Северусе.

— Володарю.

— Верховний Правитель винятковий виманолог, чи не так?

— Так і є, володарю, — сказав Снейп. — Його майстерність, ймовірно, не поступається моїй. Ви дуже ретельно його навчали.

— І у його дружини виявлено магичне безпліддя, чи не так?

Запитання було адресоване цілительці Страуд.

— Так, володарю, — негайно відповіла вона.

— Тоді відправ Бруднокровку до Верховного Правителя. Нехай використовує для злягання та стежить за її пам'яттю.

Страуд нетерпляче кивнула:

— Я можу доставити її туди за два тижні. Хочу перевірити стан дівчини та підготувати її.

— Два тижні. Допоки вона не завагітніє, я хочу, щоб її привозили щомісяця, щоб я міг особисто дослідити її розум.

— Так, володарю.

— Можеш забирати її назад до Гогвортсу, — Волдеморт махнув рукою до них.

Тіло Герміони досі злегка сіпалось, коли її розв'язували. Вона відчувала, що повинна зробити щось. Боротись. Або відмовитись. Або... благати.

Все, що завгодно, але тільки не лежати там, поки Волдеморт недбало розмірковував, чи віддати її для злягання.

Її тіло відмовлялось підпорядковуватися. Вона нічого не могла зробити, коли недбалі руки підняли її зі столу та понесли коридором.

Примітки:

[1] *Сквиб* — людина, яка народилась в сім'ї чарівників, але не має магичних здібностей

[2] *Закляктус* — закляття-приголомшення супротивника

[3] *Забуттятус* — закляття, що стирає пам'ять

[4] *Виманологія* — уміння чарівника видобувати спогади чи думки з голови іншого чарівника. Здійснюється за допомогою закляття

«Легіліменс»

[5] *Блокологія — уміння чарівника захищати свої думки та почуття від виманології*

Розділ 3

Chapter Notes

Плейлист

Wicked Game – Ursine Vulpine & Annaca
The Pier – Rachel Portman
DIM – SYML
Bayou – Mountains of the Moon
Broken – Isak Danielson

Ліжко, яке займала Анна, було порожнім, коли Герміону повернули до лікарняної палати в Готвортсі.

Цілителька Страуд влила зілля їй у горлянку, щойно дівчину вклали в ліжко. Герміонин головний біль почав стихати. Вона кліпнула, і чорні плями, які досі засліплювали її зір, нарешті почали тьмяніти.

Герміону нудило. Все її нутро переверталось і стискалося, ніби це була отрута, від якої її тіло ніяк не могло позбутися. Вона досі тремтіла. Їй хотілося звернутись у клубок, але вона не могла знайти в собі сили, щоб впоратися з цим.

— Охороняйте її ціною власного життя. Якщо хтось захоче доторкнутись до неї або хоча б поглянути на неї, йому буде необхідний мій особистий дозвіл, — почувла вона голос цілительки.

Герміона обернулась і ледве розгледіла двох дужих чоловіків, які стояли позаду Страуд. Їхні очі були холодними, коли вони дивились на Герміону.

Цілителька наклала на неї кілька заклять, які здійнялися, мигаючи, навколо її тіла. Оглянувши проекції стану її розуму протягом кількох

хвилин, Страуд повернулась і покрокувала геть, її цілительська мантия розвівалась позаду.

Герміона втупилась у стелю, намагаючись осмислити все, що сталося із нею того дня.

Вона відчувала, що мала б заплакати, але не могла зронити й сльозинку.

Смиренність і безнадія переплелись з її душею з тієї миті, як вона побачила смерть Гаррі.

Спостерігаючи, як більшість людей, яких вона любила, помирили в муках, Герміона знала, що час, коли страждатиме вона, теж не за горами.

Тож, час настав.

Смерть ніколи не страшила Герміону. Її завжди лякало лише те, від чого людина помирає. Вона на власні очі бачила найгірші зі сценаріїв.

Смерть Гаррі була вбивством з милосердя порівняно з катуваннями, які чекали на Візлів, Ремуса і Тонкс.

Луціус Мелфой стояв всього за кілька футів від Герміониної клітки, коли поглянув на Рона і гаркнув:

— Це тобі за мою дружину!

Тоді він кинув прокляття, яке поступово перетворювало Ронову кров на розплавлений свинець. Герміона спостерігала, як закляття повільно повзло тілом Рона, вбиваючи його зсередини. Вона була безпорадна і нічого не могла вдіяти... безпорадна, щоб хоч якось йому допомогти.

Під час війни Артур Візлі назавжди з'їхав з глузду через прокляття. Він плакав, навіть не розуміючи, від чого йому боляче, не розуміючи, що помирає.

Вони залишили Молі наостанок. Щоб та бачила, як помирають усі її діти.

Ремус спромігся винести декілька годин катувань — набагато більше, ніж будь-хто інший. Його лікантропія продовжувала зцілювати його, поки він просто не повис, не реагуючи ні на що. Зрештою хтось від нудьги поцілів у нього смертельним закляттям.

Ці смерті так часто прокручувалися перед Герміониними очима, що їй здавалось — зрештою біль від них ущухне.

Та цього так і не сталося.

Щоразу все відчувалося так само гостро, як уперше. Так само яскраво.

Мов рана, яка ніколи не загоїться.

Синдром провини вцілілого, — думала вона. Маглівський термін. Такий нікчемний опис. Який не відображав анінайменшої долі агонії в її душі.

Виношувати дитину для смертежера — це був фатум, який ніколи не спадав Герміоні на думку. Бути згвалтованою — цей ризик завжди був присутній. Її ж варіант був схожий на згвалтування у сповільненій зйомці. Однак ситуація була набагато складнішою. Що б вона не приховувала у своїй свідомості, це було важливо. Важливіше, ніж будь-що інше. Герміона не могла дозволити потрапити цим спогадам до рук Волдеморта.

Вона не боялась, що її труп згниє у Великій залі. Ця доля — ніщо в порівнянні з відмовою від того, що вона захищала. Або в порівнянні зі згвалтуванням і примусом виношувати дитину, яку вирвуть у неї з рук, щойно та народиться.

Вона розуміла, що втечі — це, швидше за все, розкіш, яку вона не зможе собі дозволити. Головне — померти швидко. До того, як її зупинять і завадять подальшим спробам.

Вона тихо лежала у ліжку та снувала плани.

Дні тягнулись повільно. Ніхто з ув'язнених, доставлених у лікарняне крило, не наважувався заговорити з Герміоною, охоронці постійно стояли біля її ліжка.

Цілителі приходили кілька разів на день, щоб оцінити її стан і полікувати її. Вони брали пробірки з кров'ю та трішки волосся для аналізів. Новий цілитель приходив лікувати Герміону від наслідків катувань. Від тремору[1].

Зрештою, більша частина спазмів припинилась. Герміонині пальці досі судомно здригались від неочікуваних звуків.

Їй так і не вдалося звикнути до шуму.

Вона пам'ятала, що в минулому її життя було сповнене шуму; на заняттях, під час обіду, в лікарняній палаті після боїв. Нині ж будь-який незрозумілий звук заставляв її зненацька. Стукіт дверей або тупіт чобіт, звукові хвилі від них — вони відчувались вібрацією на її шкірі.

Вона почала смикатись.

Цілитель нервів часто приходив разом із цілителькою Страуд, щоб вивчити мозок Герміони та її психологічний стан. У них були побоювання щодо її психічного стану. Вони наклали на її мозок імітаційні закляття, щоб побачити, як вона реагуватиме на натовпи, закриті простори, фізичний контакт, кров. Якщо Герміона була під загрозою психічного зриву, вони хотіли, щоб припадок відбувся у лікарняному крилі.

Вочевидь, попри тремор, вона вважалась досить стабільною психічно. Коли найсильніші спазми припинились після чотирьох днів терапії, вони вирішили, що Герміона готова до навчання.

На п'ятий день її виписали з лікарняного крила. Варта відвела її прямо у Велику залу.

Перед входом до зали стояли ряди стільців, розставлених навпроти. Вони були зайняті жінками, вбраними у сірі сукні.

Амбридж стояла на платформі спереду і говорила з притаманною їй нудотною піднесеністю. Вона була одягнена в рожеве, на шиї бовтався величезний кулон. Одна її рука була забинтована.

— Ви були обрані, щоб допомогти збудувати нове майбутнє, намічене нашим Темним Лордом. Вам надано честь втілити його в життя, — сказала вона й посміхнулась: — Ви — ті з небагатьох, кого визнали гідними.

Голос Амбридж звучав механічно в той час, як вона дивилась на дівчат зверху донизу сяючими від ненависті очима. Фальшива посмішка надійно приклеїлась до її обличчя. Її очі постійно перебігали в куток кімнати.

Герміона злегка повернулась і побачила двох смертежерів без масок: Корбана Якслі та Торфіна Роула. Вони спостерігали за Амбридж зі змученою втіхою.

— Темний Лорд наказав навчити вас, щоб ви змогли бездоганно виконувати свої обов'язки. Це велика честь, і ви не повинні розчарувати його. Ви важливі для Темного Лорда. Тому повинні бути захищені як від інших, так і від самих себе.

Посмішка Амбридж раптом перетворилася на злостиву гримасу. Вона вказала на задні двері, і Якслі з Роулом вийшли вперед. Амбридж повернулась до охоронців, вишикуваних вздовж стіни.

— Приголомшіть їх усіх. Будьте дуже уважні.

Декілька жінок, що сиділи, зіщулилися або спробували ухилитись, але більшість із них заледве встигли поворухнутися, позаяк охоронці почали їх приголомшувати. Тіла осідали на стільцях або просто валилися на підлогу.

Герміона стояла позаду. Бачила, як падають дівчата. Вона впізнала декількох із них: Анну Ебот, Парваті Патіл, Анжеліну Джонсон, Кеті Бел, Чо Чанґ і Ромільду Вейн. Герміона подумала, що деякі з них, можливо, були молодшими або старшими за неї під час навчання в Гогвортсі. Серед них було й декілька старших жінок, однак жодна з них не здавалася старшою тридцяти. Їх було близько сотні.

Амбридж побачила Герміону, яка стояла позаду.

— Приголомшіть її також, — сказала Амбридж, злісно поглядаючи на неї.

Вони завагались.

На периферії зору Герміони з'явилась цілителька Страуд.

— Зробіть це, — сказала вона, різко кивнувши на знак схвалення.

Герміона втратила свідомість, перш ніж встигла зреагувати.

— *Ренервате*^[2].

Герміона мляво сіла. Її пересунули, і тепер вона опинилася поряд з іншими дівчатами.

Їх розклали рядами. Деякі досі були непритомні, а варта йшла вздовж дівчат, знімаючи закляття. Решта сиділи, витріщаючись на нові кайданки навколо зап'ясть. Герміона подивилась на свої руки. Магічні браслети мали інший вигляд: трохи ширші й без застібки. Ідеальне мідне коло, обернене навколо кожного зап'ястя.

«Власність Верховного Правителя» було вигравіювано на блискучій поверхні обох наручників.

Найдужче Герміону турбував холодний предмет під металом, який злегка притискався до її зап'ясть із внутрішньої сторони. Кайдани були так щільно припасовані, що вона не могла зазирнути під них, щоб розгледіти, що це таке. Було ясно — їх приголомшили, щоб зняти та замінити кайдани. Ймовірно, на щось значно гірше, ніж було до цього.

Годинник на стіні показував, що з моменту їхнього приголошення минуло вже кілька годин. Яким би не був цей процес, для нього знадобився час.

У Великій залі з'явився величезний стіл, завалений зброєю.

Очевидно, це була пастка.

Всі стояли насторожено і просто витріщалися.

— Підійдіть, — сказала Амбридж ласкавим голосом, підзиваючи їх із-за столу. — Ну ж бо. Погляньте.

Ніхто не поворухнувся.

Амбридж здавалася розчарованою. Вона явно сподівалась, що хтось виявиться достатньо дурним, щоб кинутися до столу і спробувати озброїтись.

— Ти, там. Підійди сюди, — Амбридж вказала на дівчину в натовпі. Герміона подумала, що та, можливо, навчалась з нею на одному курсі. Мафальда, подумала вона, зі Слизерину.

Дівчина повільно скорилась, зіщулившись від страху.

— Візьми щось, — наказала їй Амбридж.

Мафальда повільно потягнулась уперед, але коли її рука була за кілька сантиметрів від ножа, вона різко відсмикнула її з криком.

Амбридж переможно усміхнулась.

— А тепер усі підійдіть сюди. Подивимось, що буде.

Жінки неохоче посунули вперед. Герміона наближалася зі зростаючим страхом, її розум не переставав будувати припущення. Мабуть, до кайданів додали закляття бар'єра, щось, що не дозволяло їм наближатися до певних об'єктів.

Вона простягнула руку на значну відстань і повільно підійшла. Коли її пальці зупинились за десять сантиметрів від леза на столі, їх почав охоплювати жар. Герміона з гіркотою відсмикнула руку. Її можливості вдатися до самогубства раптово обмежились. Вона розглядала різні предмети: арбалети, ножі, сокири, кухонні ножі, ножі для відкриття листів, навіть невеликі цвяхи. Закляття для створення бар'єра, здавалось, було всеосяжним. Вона ретельно дослідила кожен предмет.

Функції нових кайданів полягали не лише в цьому. Інкрустація бар'єрного амулету була досить простою магією. У новому наборі було щось складніше.

Герміона опустила вічі на свої наручники й знову торкнулася до них.

— Ці нові браслети захистять вас і гарантуватимуть, сім'ї, до яких ви будете направлені, зможуть добре піклуватись про вас. Голова кожного дому носитиме амулет, який дозволить їм завжди знаходити вас і знати, чи не загрожує вам небезпека. Враховуючи, — Амбридж мило посміхнулася, — дику, мінливу натуру, притаманну серед маглам, вони стримають вас від звершення будь-яких актів насилля над будь-ким, включаючи вас самих. Вони допоможуть вам непохитно служити Темному Лорду в цій щедрій нагоді, яку він вам дарував.

Декілька жінок голосно схлипнули.

— Зрештою, це занадто важливі чарівники, яким ви будете служити. Ми не хочемо, щоб якісь помилки або нещасні випадки завдавали їм клопотів.

Чари бар'єра, можливо, якесь закляття примушування і в парі з чарами слідкування — саме це відчувала Герміона під наручниками, — окрім заклять, що відстежували її психологічне самопочуття.

Відстежувальні чари зазвичай застосовувались у психіатричних відділеннях лікарень, щоб попередити цілителів, якщо пацієнти поранять себе або оточуючих. Вони відстежували частоту серцевих скорочень і рівень гормонів, вловлюючи будь-які перепади. Складніші чари навіть злегка стосувались свідомості тих, кого контролювали. Це

було не зовсім читання думок, але вони відображали внутрішні бажання та схильності пацієнтів.

Спроба вчинити самогубство або втекти без зброї під дією закляття примусу, навіть поборовши ментальний вплив — без збільшення пульсу та стрибків серцевого ритму — це було майже неможливо.

Герміона застигла у Великій залі, усвідомлюючи це.

Всі наступні дні злились воедино у серпанок жаху.

Їх навчали.

Амбридж тримала щось схоже на маленький ліхтарик і давала вказівки. Коли вона закінчувала говорити, ліхтар злегка світився, а кайдани ставали теплішими — в них проникала магія.

Вкорінюючи примуси в їхню свідомість.

Це відбувалося поступово. Здавалось, що кожній настанові потрібен час, щоб пустити коріння в їхній психіці. Сформувати їхню поведінку.

Ви будете тихими.

Ви будете слухняними.

Ви нікого не скривдите.

Ви не будете ображати дружину свого власника.

Ви не будете чинити опору під час занять сексом.

Після заняття сексом ви не будете рухатись протягом десяти хвилин.

Ви зробите все, щоб швидко завагітніти та народити здорових дітей.

Ви не будете займатися сексом із жодним чоловіком, окрім призначеного.

Минали дні, і Герміона бачила, як ці вказівки впливають на інших жінок.

Вони ставали дедалі тихішими. Протягом перших кількох днів ночами було чутно стишений шепіт. На третій день у кімнатах стало майже тихо, якщо не враховувати приглушених ридань.

Герміону тримали трохи осторонь від усіх інших. Поруч із нею завжди стояв охоронець.

Амбридж трималась якомога далі від Герміони, хоча її очі переможно спалахували щоразу, коли Герміоні навіювали нові переконання.

Якою б не була темна магія, яку використовували для заклять примусу, вона була дуже делікатною. З кожною новою інструкцією цілительі приходили й проводили діагностику особисто над кожною бранкою.

Одного разу одна з дівчат різко зірвалася і з криком підвелася. Вона схопила свій стілець і підняла його в повітря, перш ніж ударити ним жінку поруч із нею. На той час, коли варта приголомшила дівчину, що кричала, та відтягнула її, плече жінки були роздроблене.

Можливо, були заплановані й інші примуси, але після того випадку цілителька Страуд вирішила, що робіт із навіюванням уже вдосталь.

Щоночі Герміона лежала в темряві та будувала плани.

Якщо вона не зможе втекти, то її єдиною надією буде смерть від палички Верховного Правителя.

Судячи з того, що вдалось з'ясувати Герміоні, він був доволі швидким на розправу. Якщо вона зуміє спровокувати його на необдумані дії, він покінчить із нею, перш ніж встигне зупинитись.

Якщо ж їй це вдасться, Волдеморт, можливо, вирішить убити Верховного Правителя. Що вже зробить світ набагато кращим.

Їй доведеться діяти швидко. Розважливо. Якщо він хороший виманолог, як стверджував Снейп, Верховний Правитель швидко

знайде цей намір у неї в думках.

Хоча, можливо, це не мало значення.

Хтось настільки сповнений ненависті, мабуть, набагато швидше здатний упоратися зі своїми емоціями, ніж із розумом. Вона могла б використати це на свою користь і затягнути зашморг на його шиї.

— Роздягайтесь, — сказала Амбридж декілька днів по тому.

Герміона не була впевнена, чи це був примус, або ж просто відчуття марності супротиву змусило її автоматично підкоритися.

Мабуть, і те, й інше.

Вона, разом з іншими жінками, розстебнула гудзики на своїй сірій сукні та зняла спідню білизну. Вони стояли, тремтячи в холодній кімнаті. Їх залишилось сімдесят дві. Двадцятьох прибрала цілителька Страуд, побоюючись, що вони з'їдуть з глузду, як та дівчина, що кричала.

Всі вони стояли голі, за винятком сяючих мідних браслетів на зап'ястях, намагаючись прикрити свої тіла від глузливих поглядів варти.

— Одягніть це.

Одним рухом руки Амбридж розвернула велику стопку одягу. Яскраво-червоні сукні та мантиї. Багряні, мов кров.

Жодної білизни.

Герміона була досить худорлявою, щоб не жалітись на нестачу бюстгальтера, але відсутність спідньої білизни відчувалась гостро. Мовби оголений нерв.

— А це для зимового періоду, — посміхнулась Амбридж, розвертаючи стопку одягу. Шерстяні панчохи до стегон.

Потім Амбридж додала купу білих капелюшків і багряних туфельок на пласкій підшві.

Герміона все одягнула.

Капелюшок був останнім. Його поля майже повністю блокували її периферійний зір. Приглушували її слух.

Вона могла бачити тільки прямо перед собою. Якщо вона хотіла подивитись на щось зліва чи справа, їй доводилось відкрито повертати голову.

Все це було ретельно продумано, щоб породити вразливість.

Вони заледве бачили, заледве чули, не могли чинити спротив, не могли відмовити, не могли втекти.

Їхнє благополуччя повністю залежатиме від того, наскільки вони сподобаються тому, хто ними володіє.

Тож вони будуть слухняними.

— Якщо ви покидаєте дім, в який вас призначили, ви зобов'язані носити ці капелюшки. На вас не можна нікому дивитись, — наказала Амбридж. — Ваша підготовка завершена. Я не можу дочекатися, коли з'являться діти.

Очі Амбридж були прикуті до обличчя Герміони, ненависть в її погляді була такою сильною, що Герміона майже відчувала, як вона проникає в її шкіру. Амбридж посміхнулась холодною, радісною посмішкою, а потім повернулась і пішла геть.

Хтось торкнувся Герміониної руки. Хтось такий близький, що, навіть повернувшись, вона не могла розгледіти, хто це був, із крилами капелюшка, які закривали обличчя.

— Мені так шкода, — прошепотів голос Анжеліни. Її голос обірвався, ніби вона придушила ридання. — Ти мала рацію. Ми повинні були прислухатись до тебе раніше.

Герміона розтулила рота, аби запитати Анжеліну, що та має на увазі. Перш ніж дівчина встигла поставити питання, чиясь груба рука стиснула її зап'ястя. Її потягнули до маленької кімнати.

Цілителька Страуд сиділа за великим столом, заваленим паперами. Перед нею лежала відкрита тека, в якій, схоже, був календар. Квадратики були заповнені галочками з відміченими днями.

Герміона бачила, що нині була середина листопада 2004 року. До цього моменту вона не розуміла, який зараз рік та місяць.

— Міс Грейнджер, — сказала цілителька Страуд, піднімаючи очі, — я дуже рада, що змогла залишити Вас у програмі.

Герміона нічого не відповіла. Вона непорушно втупилась у жінку перед собою.

— Я розумію, що Ви цього не обирали, але враховуючи сторону, яку Ви обрали у війні... Ви, звичайно, повинні бути раді, що Ваші магичні навички визнали подібним чином, — Страуд вивчала Герміону, її очі сяяли, а вираз обличчя був напрочуд теплим. — Після цього Священних двадцяти восьми сімей не стане. Майбутні покоління виростуть змішаними чарівниками. Я впевнена, що Ви зможете побачити в цьому свої плюси.

Герміона стояла, дивуючись перекрученій логіці жінки, яку та використовувала, щоб очистити своє сумління.

Їй знадобилось кілька секунд, щоб зрозуміти, що Страуд очікує її відповіді.

— Ви відправляєте мене на з'валтування і хочете, щоб я побачила в цьому якісь плюси? — зрештою сказала вона, піднявши брови.

Очі цілительки Страуд на мить спалахнули та похололи.

— Я не несу відповідальності за всі рішення, що стосуються безпеки. Можливо, Вас це здивує, але я дуже зацікавлена у Вашому здоров'ї та

благополуччі.

— Навіть якби я виявилась безплідною?

Герміона опустила очі та вивчила перевернутий календар, намагаючись прочитати цифри й встановити точну дату. Яскраво-білий папір розпливався перед її зором, викликаючи біль в очах.

Цілителька Страуд закотила вічі та зітхнула.

— Вочевидь, з Вами немає сенсу сперечатись. Ви досі надто емоційно до всього ставитеся. Можливо, колись відьма з Вашим інтелектом оцінить, що я намагаюсь зробити.

Герміона промовчала. Вона примружилася і знову спробувала прочитати календар. Її пальці сіпалися.

Цілителька Страуд кинула папку поверх календаря та встала. Герміона підвела очі.

— Темний Лорд хоче, щоб Ви перебували під наглядом когось, хто здатний контролювати Ваші спогади. Я попросила відтермінування, щоб подивитись, як навчання вплине на Вас, але Ваш пік фертильності настане за кілька днів, а Темний Лорд бажає, щоб зачаття відбулось якнайшвидше. Я б допомогла Вам підготуватись фізично, але Ви, здається, не бажаєте моєї допомоги. Верховний Правитель одружений. Я впевнена, він знає, що робити, й не буде заперечувати проти того, щоб навчити Вас, як його задовольняти.

Цілителька Страуд холодно й тонко посміхнулась, і Герміона здригнулась. Її живіт боляче скрутило.

Цілителька Страуд сягнула рукою до шухляди та дістала звідти сумку.

— Це приведе Вас до маєтку Верховного Правителя. Вони чекають на Вас.

Вона потягнулась до Герміони. Дівчина відсахнулася.

Вона опустила підборіддя, намагаючись дихати. Їй просто треба час, щоб зібратися з думками. Щоб підготуватися до того, з чим їй доведеться зіткнутись, — і до того, що вона збиралась зробити.

— Протягніть руку, — сказала цілителька Страуд, обходячи стіл і прямуючи до Герміони. Герміонине серце болісно калатало у грудях, коли вона закусила губу і спробувала проковтнути страх, що хвилиною здійснювався у ній.

Безпорадна. Беззахисна. Слухняна.

Ви будете слухняними.

Герміонина рука почала мимоволі підійматись. На її долоню впала монета. І вмить вона відчула, як її тіло смикнулось і понеслось геть.

Примітки:

[1] *Тремор — процес тремтіння окремих частин або всього тіла, який носить мимовільний характер.*

[2] *Ренервате — закляття, яке повертає свідомість тому, хто зомлів*

Розділ 4

Chapter Notes

Плейлист

Everything Is Lost – Maggie Eckford

Self Destructive – Vorsa

Cloud – Elias

And so It Begins – Klergy

Герміона знову з'явилась у темному холі. Це була ідеально чиста порожня кімната. У самому центрі стояв чорний лакований круглий стіл, на ньому — великий букет білих квітів.

Вона повільно повернулася. Дівчина не хотіла впускати жодної деталі, але дурні крила капелюха були мов шори. Вона могла бачити лише прямо перед собою.

Справа знаходились великі сходи. Холодні коридори вели в темряву. Це був маєток значних розмірів, судячи з ширини сходів.

— Привіт, Бруднокровко.

Холодний голос змусив її завмерти.

Повільно повернувшись, вона побачила Драко Мелфоя.

Він був старшим на вигляд.

Її останній спогад про нього датувався п'ятим курсом, коли він був у інквізиційному загоні. Він став вищим, його обличчя втратило всі сліди хлоп'ячості. У тому, як він поведився, відчувалась небезпечна та витончена жорстокість.

Те, як він дивися на неї...

Його погляд був холодним і диким. Як у вовка.

Смертоносність у ньому була відчутною. Щойно він поглянув на неї, вона зрозуміла, що він запросто зміг би нахилитися вперед і перерізати їй горло, дивлячись прямо їй у вічі. Потім відступити, турбуючись лише про те, щоб вона не замастила кров'ю його черевики.

Він був Верховним Правителем.

Правою рукою Волдеморта. Його катом.

Скількох її друзів він убив: Джіні, Макгонгел, Муді, Невіл, Дін, Шеймус, професорка Спраут, мадам Помфрі, Флитвік, Олівер Вуд... список можна було продовжувати до нескінченності. Окрім тих, кого закатували до смерті одразу після фінальної битви, всі, кого вона знала, загинули після війни — Верховний Правитель убив їх.

Дівчата перешіптувались із нею протягом кількох перших ночей. Розповідаючи їй про світ, наповнений жахіттями, які вона пропускала, поки була замкнена у Гогвортсі.

Герміона не думала, що він може бути кимось, кого вона знала.

Кимось настільки молодим.

Жах охопив її зсередини. Вона не знала, що робити, щоб упоратись із шоком.

Перш ніж вона встигла зреагувати — або хоча б усвідомити це, — його очі зустрілися з її, і він різко ввірвався до її свідомості.

З такою силою, що Герміона ледве не знепритомніла.

Його ментальне вторгнення було схоже на лезо, яке впивалось прямо в її спогади. Він прорізав крихкий бар'єр, який дівчина намагалась побудувати за допомогою клаптиків внутрішньої магії, яку спромоглася призвати. Він безжалісно свердлив заблоковані спогади.

Ніби цвях, який вбивався у її свідомість.

Точність і невблаганна сила.

Він не вгавав, намагаючись прорватися. Це було майже гіршим, ніж прокляття Круціатусу. Все продовжувалось довше, ніж могло тривати катування прокляттям, перш ніж людина з'їде з глузду.

Коли він нарешті зупинився, Герміона зрозуміла, що лежить на підлозі. Мелфой стояв над нею, спостерігаючи згори, як вона тремтіла від наслідків його вторгнення.

— Отже, ти дійсно все забула, — сказав він, оцінюючи її поглядом. — І що ж, на твою думку, ти захищаєш у себе в голові? Ви програли війну.

Вона не могла відповісти.

У неї не було відповіді.

— Ну гаразд, — сказав він, злегка поправляючи мантию. — Темний Лорд був занадто щедрим, відправивши тебе до мене. Якщо ти коли-небудь відновиш пам'ять, я дізнаюсь про це першим.

Він посміхнувся їй на мить, перш ніж його обличчя стало холодним і байдужим. Потім він переступив через її тіло й залишив кімнату.

Герміона заледве звелась на ноги, тремтячи від душевного болю та безсилої люті.

Вона ненавиділа його.

Вона ніколи раніше не ненавиділа Драко Мелфоя.

Він був просто хуліганом, симптомом хвороби, за яку відповідали інші. Тепер... вона ненавиділа його. За те, ким він став. За те, що він зробив.

Він володів нею.

Герміона опинилася в пастці під його каблуком, і він мав намір розчавити її, поки не отримає те, чого хоче.

Вона стиснула зуби, силуючись не думати про свою раптову лють. Її план залишався колишнім. Вона повинна знайти спосіб втекти або обманом змусити вбити її.

Він виявився зовсім не таким, як вона очікувала. Вона сподівалась, що Верховним Правителем будуть рухати емоції та, хоча Мелфой, якого вона знала в школі, був таким, зараз він здавався крижаним.

Причину цього Герміона, звісно ж, могла зрозуміти. Виманологія, блокологія; ключем до них був контроль. Вміння розділяти свою свідомість стінами.

Знадобиться хитрість, щоб змусити його зірватись настільки, щоб піти на таку помилку, як-от убити її. Що б вона не планувала, зробити це швидко не вдасться. Вона не поспішатиме. Вона не допустить недбалості. Їй доведеться залишитись там, чекати та терпіти те, що мало статись, поки не випаде нагода.

Ця думка змусила її здригнутись. Горло стиснулось, коли Герміона зглитнула і спробувала подумати.

Стук підборів по дерев'яній підлозі привернув її увагу. У кімнату ввірвалася світловолоса відьма. Вони з Герміоною декілька довгих митей дивились одна на одну.

— Отже, це ти, — сказала відьма, задираючи ніс і принохуючись. — Знімай цього дурного капелюха й ходімо. Ми повинні переглянути всі інструкції, перш ніж я зможу відправити тебе туди, де ми тебе триматимемо.

Блондинка повернулась на підборах і вийшла з кімнати. Герміона повільно послідувала за нею. Відьма виявилась знайомою. «Грінтрас», — подумала вона. Не Дафна, але, можливо, її молодша сестра.

Герміона не могла згадати її імені.

Вони ввійшли до вітальні. Мелфой уже був там, відкинувшись у кріслі з нудьгуючим виразом обличчя.

Герміона зняла капелюх.

— Отже, — сказала відьма, яку вона прийняла за дружину Мелфоя, сідаючи на один з плетених стільців. — Цілителька Страуд надіслала нам пакет інструкцій. Хто б знав, що до Бруднокровки додаються інструкції? Дуже зручно, чи не так?

Сарказм у тонькому голосі відьми звучав дивно.

— Просто прочитай це, Асторіє, — сказав Мелфой, кинувши короткий погляд на відьму з насмішкою.

Асторія. Так ось як звати дружину Мелфоя.

— Погляньмо. Жодних проклять, катувань або фізичного насилля. Її потрібно постійно годувати. Ми можемо змусити її працювати, але не більше шести годин на день. І вона повинна проводити на вулиці принаймні годину щодня.

Асторія злегка засміялась з нотками істерії:

— Це як ніби розводити крепів[1], чи не так? Хто б міг подумати! Ах так. Яка краса. Ми будемо отримувати сову щомісяця у ті п'ять днів, коли ти повинен... вступати з нею в... контакт, Драко. Цілителька Страуд додала невеличку особисту примітку, зазначивши, що через особливий інтерес Темного Лорда до сім'ї Мелфоїв та Бруднокровки вона приходитиме особисто щомісяця, щоб побачити, наскільки ви були успішні.

Асторія, здавалось, була не межі зриву, тож Герміона здивувалась, що та не почала кричати й кидатись стільцями.

— Послухай-но ось це. Мені дозволено дивитись! Щоб переконатись, що між тобою та Бруднокровкою суто медичний процес.

Асторія зблідла від шоку. Її блакитні очі здавалися майже божевільними. Її руки тремтіли, коли вона зіжмакала папір і кинула стос на чайний столик.

— Я не стану, — промовила вона, її голос був різким та вібруючим. — Якщо заперечуєш, то можеш притягнути мене до самого Темного Лорда, перш ніж кинути в мене Аваду. Я не стану на це дивитись!

Вона дійсно кричала, промовляючи останню фразу.

— Роби, що завгодно, тільки замовкни! — відповів Мелфой злісним тоном, встаючи та виходячи з кімнати.

Герміона завмерла біля стіни.

Асторія декілька хвилин сиділа, тремтячи у своєму кріслі, перш ніж заговорити з нею.

— Моя мати розводила крепів. Симпатичні тваринки, — сказала Асторія. — Смішно спостерігати, як подібне відбувається з чарівниками нині.

Герміона промовчала. Вона просто стояла біля стіни, намагаючись не рухатись. Бажаючи, щоб її пальці припинили судомно стискатись. «Я прикидаюся деревом», — невиразно подумала вона.

Зрештою Асторія встала.

— Я покажу тобі твою кімнату. Ти можеш робити все, що забажаєш, але я не хочу тебе бачити. Я знаю, що ці браслети втримають тебе від будь-яких неприємностей.

Вони пройшли довгим коридором, а потім через вузькі, частково приховані двері, які вели до гвинтових сходів для слуг. Піднявшись на три поверхи, вони знову ввійшли до великої головної вітальні будинку. Вони були в іншому крилі. Всі вікна були щільно зачинені. Там було холодно і темно, а меблі всі були застелені білими простирадлами у пилі.

— Це крило пустує, — сказала Асторія, ніби це не було чимось очевидним. — У нас більше слуг, ніж потрібно. Залишайся тут і не висовуйся, поки тебе не покличуть. Портрети стежитимуть за тобою.

Асторія штовхнула двері. Герміона ввійшла. Це була велика спальня. У центрі стояло ліжко з балдахіном, а біля вікна — єдине крісло з високою спинкою. Біля однієї стіни стояла велика шафа. Килима не було. На стіні висів портрет. Жодних книг.

Все було холодним і пустим.

— Якщо тобі щось знадобиться, поклич ельфа-домовика, — сказала Асторія, перш ніж зачинити двері. Герміона прислухалась до її кроків, які поступово віддалялись.

Раптом залишившись без нагляду за межами камери, вона стала почуватися дезорієнтованою. Неочікувана зміна одночасно схвилювала та налякала, мовби дівчина різко зірвалася зі скелі.

Вона кинула капелюх на підлогу поруч із дверима та підійшла до вікна. Холодна зимова місцевість тягнулася далеко за горизонт. Взявши це до уваги, Герміона обдумала ситуацію, що склалася.

Мелфой та Асторія явно недолюбливали одне одного.

У цьому не було нічого дивовижного. Ніби чистокровні шлюби за домовленістю самі по собі не були вже достатньо дисфункціональними, так ще й Волдемортів план з єдиною метою збільшення потомства був здатний придушити будь-яку потенційну іскру. Особливо після того, як потомство отримати не вдалось.

Асторія, здавалось, не занадто боялась Мелфоя. Схоже, він не був настільки запальним, щоб жорстоко поводитися з нею. Його дружина мала здебільшого ображений і байдужий вигляд.

Він же зовсім не був схожий на уважного чоловіка. Його повага до Асторії, здавалось, була рівносильна тому, щоб вважати її шкідником, якого він змушений був терпіти.

Що б Асторія не думала про свого чоловіка або шлюб, присутність Герміони як сурогатної матері явно ранила її. Здавалось, вона вирішила ігнорувати існування Герміони, наскільки це було можливим.

Герміона не заперечувала. Чим менше людей відвертатиме її увагу, тим краще. Якби їй довелось хвилюватись про те, як відігнати або заспокоїти Асторію, це стало б додатковою проблемою. Якби Асторія була уважна до свого чоловіка, це зробило б втечу або пошук способу маніпулювати Мелфоем набагато складнішими. Якщо Асторія хоче вдавати, ніби Герміони не існує, то це буде найбільш вдалим розвитком подій. Вона сама буде намагатись триматись в тіні, наскільки вдаватиметься. Поки не з'явиться можливість діяти.

Головне — вивчити Мелфоя. З'ясувати, що ним керує. Які у нього слабкі місця. Що вона могла б використати у ньому.

Здавалось, його нічого не цікавило у Герміоні, не враховуючи її втрачених спогадів. Якщо так, це все полегшить. Можливо, він також дасть їй спокій. Герміона була впевнена, що якби він захотів, то міг би придумати будь-яку кількість способів замучити її, не ризикуючи її можливістю зачати дитину.

Драко Мелфой був Верховним Правителем.

Це досі шокувало.

Що з ним сталось під час війни, зробивши таким безжалісним?

Ненависть, необхідна для успішного застосування вбивчого прокляття, була величезною. Саме використання закляття миттєвої смерті розривало тебе на частини. Більшості темних чарівників і відьом це вдавалось зрідка. Це було однією з причин, чому чарівники використовували чимало інших проклять, щоб убити ворога. Звісно, деяких приваблював садизм і жорстокість, але правда полягала у тому, що жодне інше закляття не було настільки незворотнім і нездоланим, як убивче. Сила, необхідна для використання чогось настільки могутнього, була... ну, загалом, ні з чим незрівнянна.

Волдеморта здатність використовувати його багаторазово і безпомилково була однією з причин, чому він вселяв такий жах.

Репутація Верховного Правителя за використання прокляття вже стала настільки ж легендарною. Це підняло його у вищий ранг смертежерів.

І це був Мелфой.

Їй доведеться діяти обережно. Невимушеність, з якою Мелфої поставились до її приїзду, свідчила про їхню надлишкову самовпевненість. Залишивши її у холі. Водячи будинком. Розмістивши у незайнятому крилі. Герміона була впевнена, що легких шляхів до втечі не існує. Поки вона не позбудеться наручників, Мелфой завжди зможе знайти її, а вона не захиститься ні від нього, ні від кого іншого.

Герміона зітхнула, і її дихання створило невелике коло конденсату на холодному склі вікна.

Підносячи кінчик пальця до скла, вона намалювала руну турісаз для захисту, самоаналізу та фокусування. Поруч із нею Герміона намалювала її зворотну сторону меркстав — небезпеку, ворожість, беззахисність, ненависть і злість.

Те, що їй було потрібне. Те, що у неї було.

Вона мусила змінити свою долю.

Герміона дивилась, як руни зникають зі скла, коли конденсат випаровується назад у кімнату.

Жодна з дівчат не чула й плітки про те, що Спротив досі існує. Окрім Герміони, всі члени Ордену, які пережили фінальну битву, загинули. Їхні смерті були публічними. Їхні трупи повісили, щоб не залишилося й місця для таємних сподівань. Спротив розпався після смерті Гаррі.

Волдеморт, схоже, ретельно стежив за тим, щоб в Ордену Фенікса не з'явилося бодай іскри, яка змогла б його відродити. Оскільки війна затягнулася на довгі роки, він став більш обережним і менш

упевненим у власній нездоланності, ніж у роки навчання Герміони в Гогвортсі.

Волдеморт був скрупульозним.

Це викликало занепокоєння. Якщо він підвищив Мелфоя до Верховного Правителя, це, ймовірно, означало, що Мелфой також був скрупульозним. Не тим, хто схильний помилятися або мислити нелогічно.

Можливо, десь досі існував Спротив. Жінки у Гогвортсі знали лише те, що їм говорили охоронці. Можливо, деякі фракції досі працюють проти Волдеморта. Якщо Герміона втече, можливо, їй вдасться віднайти їх і, зрештою, повідати їм свій секрет.

Позаяк вона жила в будинку Верховного Правителя, можливо, діючи розумно, Герміона змогла б роздобути корисну інформацію.

Якщо здаватиметься більш згідливою та поступливою.

Зламанною.

Якщо вони думатимуть, ніби вона справді зламалася, то зрештою можуть стати легковажними щодо неї.

Герміона чекатиме цієї миті.

Адже чекати вона вміла дуже добре.

Примітки:

[1]. Креп — це виведена чарівниками собака, яка була віддана чарівникам і вороже ставилася до маглів. Зовнішньо дуже нагадують породу джек-рассел-тер'єра. Народжується з роздвоєним хвостом, хоча за чаклунськими законами хвіст зазвичай видаляють у віці шести-восьми тижнів. Також потребує ліцензії на утримання, яку

можна отримати у Відділі нагляду й контролю за магічними істотами.

Розділ 5

Chapter Notes

Плейлист

Paint It, Black – Ciara
High – Anavae
Behind Blue Eyes - Janet Devlin
Ocean – Elsa & Emilie
Smells Like Teen Spirit – Malia J

Герміона ще раз оглянула кімнату, в яку її поселили. Мало що у ній впадало в очі.

Гардероб був заповнений тими ж багряними сукнями й мантиями, що й зараз були на ній. Вони були різного крою, ймовірно, для літньої та зимової погоди. У шухлядах лежали ще капелюхи та шерстяні панчохи. Легкі червоні туфлі.

Герміона дістала пару з шухляди й втупилася в них. Підошва була тонкою, і вони були тканинні; вони б швидко зносилися. Якщо вона хоче втекти, їй доведеться поцупити новий одяг і взуття.

На стіні висів портрет молодої відьми. Гарненької та світловолосої. Безсумнівно, однієї з предків Мелфоя. У неї були такі ж різкі риси обличчя та зухвалий вираз. Відьма не могла бути старшою випускниці Гоґвортсу в момент, коли її малювали. Вона байдуже дивилась на Герміону, недбало сидячи у кріслі з високою спинкою, поруч із нею лежала книга.

Зрештою, Герміона відвернулась та оглянула решту кімнати. З протилежного боку кімнати були ще одні двері, спроектовані так, щоб зливатися зі стіною. Вона підійшла та відчинила їх.

Ванна кімната, переважно увесь простір займала велика ванна на ніжках. Без душу. Нічого, окрім найнеобхідніших речей: мило, рушник, зубна щітка, маленька чашка для води.

Герміона підійшла до раковини та вимила руки. Витираючи їх, вона вдала, що випадково збила горнятко. Те вдарилось об землю з гучним, різким звуком, але не розбилося і навіть не тріснуло.

Захищене закляттям.

Мелфой був скрупульозним.

Вона підняла чашку та сполоснула, перш ніж поставити на місце. Повернувшись, Герміона помітила, що в ванній кімнаті також висить портрет. Та ж сама молода відьма стояла, вивчаючи її пронизливим поглядом.

Герміона зобразила невинність і повернулась у спальню.

За годину в її кімнаті не залишилось нічого, що можна було б оглянути. Герміона й не сподівалася, що зможе віднайти щось або втрапити в якусь халепу під пильним наглядом портрету зі стіни. Вочевидь, відьмі було наказано стежити, мов яструб, за Герміоною.

Вона підійшла до дверей у спальню та, на мить забарившись, повернула ручку й вийшла у коридор.

Її серце миттєво закалатало у грудях.

Жах і свобода, які вона відчула, просто ввійшовши до іншої кімнати одна, були приголомшливим. Зачинивши за собою двері, Герміона притулилась до них і спробувала повільно вдихнути.

Її пальці стиснули ручку дверей, коли вона роззирнулася і спробувала опанувати себе.

Довгий коридор, що зникав у темряві, здавався таким... відкритим.

Вона нервово глитнула. Герміона гадала, що деякі наслідки її довгого ув'язнення продовжуватимуть переслідувати її. Насправді пережити це було більш ніж тривожно. Це було жахливо.

Її спроби вдихнути та заспокоїтись були невдалими. Її груди тремтіли від крихітних, швидких вдихів.

Єдиний звук у холодному, темному крилі маєтку.

Герміона прикусила губу. Її розум... вона завжди могла довіряти своєму розуму. Навіть її замкнені спогади здавались його захисним механізмом. Вона помітила, що панікує та задихається, тому що вийшла в коридор із власної волі...

Це було зрадою.

Вона зажмурилась і спробувала вирівняти дихання. Намагалася відірвати руку від дверної ручки, за яку відчайдушно чіплялася, наче могла втопитись, якщо відпустить її.

Її здатність мислити та говорити собі, що з нею все гаразд, виявилась недостатнім переконанням для її розуму і тіла.

Вона намагалась змусити себе відійти від дверей, але ноги відмовлялись коритися.

Жах, що пронизував тіло, змусив її залякнутися.

Це був коридор. Просто коридор, повторювала вона собі. Їй дозволили бути там. Її не стримували жодні накази...

Нічий накази її не стримували...

...лише її власні.

Постоявши там декілька хвилин, марно намагаючись змусити себе поворухнутись, вона раптом схлипнула і притулилася до дверей.

Вона не пам'ятала, коли плакала востаннє. Давним-давно, ще в камері.

Стоячи в коридорі порожнього крила маєтку, тремтячи й задихаючись, вона плакала. За всіма, хто нині був мертвий. За всіма, кого вбив Мелфой. За всіма дівчатами з Гогвортсу, яких відправили у світ, сповнений жахить. Від люті через кайдани, зімкнені навколо її зап'ясть, і кайдани, якими вона власноруч закувала власний розум.

Вона повернулася до кімнати, зачинила двері, опустилася на підлогу і продовжила плакати.

Їй знадобився цілий день, щоб переконати себе знову вийти в коридор.

Вона була сповнена рішучості змусити себе подолати паніку. Наступного ранку Герміона відчинила двері навстіж, присіла на ліжку і змусила себе дивитися на коридор, поки серце не перестало болісно калатати у грудях від одного лиш погляду на це.

Вона втратить усі шанси на втечу, якщо навіть не зможе вийти зі своєї кімнати без психічного зриву.

Герміона сиділа в ліжку та їла сніданок, який з'явився, поки вона обдумувала проблему.

Паніка з'являлася, коли вона залишалася на самоті. Герміона не була впевнена, сталося це тому, що примушування кайданів бути слухняною раніше відвертало її увагу від цього, або це було підступною формою психічної травми. Можливо, перебування у в'язниці протягом настільки тривалого часу пошкодило її свідомість так сильно, що бути під контролем інших — єдиний спосіб захисту, який вона знала нині.

Вона сподівалася, що у всьому винні кайдани, але підозрювала, що причина радше була в останньому. Ув'язнення зруйнувало її психіку настільки, що вона боялася повністю усвідомити це.

Герміона взяла себе в руки. Вона була сповнена рішучості подолати це. Чого б це не коштувало.

Коли ввечері з'явилася вечеря, вона змусила себе з'їсти її, сидячи біля відчинених дверей. Її руки так сильно тремтіли, що дівчина зронила половину їжі з виделки. До завершення трапези, тремтіння ослабло настільки, що вона змогла пити воду, не виливаючи її на себе.

Герміона втупилася в коридор. Вона вивчала поглядом всі ці меблі під простирадлами та численні портрети блідих аристократів із холодними обличчями.

Вона спробувала пригадати, що знала про Мелфоя.

Як йому вдалося піднятися так високо в лавах Волдеморта у такому юному віці?

Він... був причетний до смерті Дамблдора на початку шостого року. Обставини цього так і з'ясували до кінця. Вона пригадала, як зненацька прокинулася від криків охоронців замку вже опісля. Мінерва Макґонегел і решта професорів, бліді від шоку й жаху, відчайдушно намагалися зрозуміти, що ж трапилось. Мелфой зник у цьому хаосі.

Це була перша й остання важлива подія війни, яку Герміона пов'язувала саме з Мелфоем. Після цього він зник у лавах Волдеморта. Ще один безликий смертежер.

Його мати померла за кілька років після початку війни. Герміона пригадувала, що чула про смерть Нарциси Мелфой у маєтку Лестранжів. Це сталось під час рятувальної місії. Гаррі та Рон були спіймані хапунами. Коли Орден вирушив на їхній порятунок, один зі смертежерів утратив контроль над зложаром^[1] і спалив маєток із Нарцисою та Белатрисою всередині.

Смерть Нарциси звела Луціуса Мелфоя з розуму. Він легко став заміною божевільної Белатрисы. Він звинувачував у смерті Нарциси Рона і Гаррі та повністю присвятив себе помсті, відстежуючи Візлів. Пошкодження мозку Артура Візлі та смерть Джорджа під час війни — за все це ніс відповідальність Луціус. Він став найбільш непередбачуваною зброєю в лавах Волдеморта. Луціус був занадто

корисним і смертельно небезпечним, щоб через непокору його могли вбити, але він постійно балансував на межі.

Герміоні спадало на думку, що Луціус міг бути Верховним Правителем, зважаючи на те, яким жорстоким він був, сповненим ненависті та швидким на вбивства. Оскільки це був не він, Герміона загадувалася над питанням, чи він досі живий. Можливо, після війни він нарешті переступив межу і загинув. Герміона сподівалася на це. Те, як Луціус сміявся, коли Рон помирав і кричав в агонії — Герміона ніколи не зможе забути це.

Але Мелфой...

Вона не думала, що на зібраннях Ордену, які вона могла пригадати, його вважали важливим або значущим смертежером. Що б він не зробив, аби дістатись до самої вершини, це сталося, мабуть, наприкінці війни. Можливо, він був причетний до того, що спричинило крах планів Ордену під час фінальної битви.

Будучи цілителькою, Герміона не брала участь у битві. Щось у їхній стратегії пішло не так. Смертежерів виявилось набагато більше, ніж Орден очікував. Волдеморт наклав вбивче прокляття, і Гаррі впав. Потім наказав Луціусу підтвердити, що Гаррі помер.

Гаррі не був мертвий.

Тому Волдеморт наклав ще одне смертельне прокляття, потім іще, іще, іще. Після пів дюжини смертельних проклять він особисто оглянув тіло, щоб переконатися, що Гаррі помер. Для надійності Волдеморт підняв тіло Гаррі у повітря та підвісив на Астрономічній вежі. Всі бачили, як він прокляв тіло швидкодіючим прокляттям некрозу, і воно згнило прямо в них перед очима.

Порожні зелені очі Гаррі — Герміона бачила їх щоразу, коли заплющувала свої. Вираз його обличчя; усвідомлення того, що він зазнав поразки, викарбувалося на ньому перед смертю.

Герміона здригнулася, подумавши про це.

Її найкращі друзі померли на її очах. За якимось надзвичайно жорстоким поворотом долі їй не дозволили піти за ними.

Вони залишили її напризволяще.

Вона розправила плечі та змусила себе вийти в коридор. Вона зіткнулася з усіма видами жаху. Її не здолає власна зламана психіка та коридор.

Один крок.

Два.

Три.

Чотири.

Її дихання стало слабшим, і вона стиснула руки в кулаки, доки не відчула, як нігті впиваються у шкіру.

П'ять.

Шість.

Сім.

Кап. Кап. Кап.

Вона завмерла і поглянула додолу. З однієї її руки капала кров, залишаючи слід на підлозі.

Вона була того ж відтінку, що й її сукня.

Вона дивилася на неї, поки біля її ніг поступово не зібралась калюжа розміром з кнат.

Тоді Герміона продовжила свій шлях коридором. Вона рахувала звуки крапель замість своїх кроків, поки не дійшла кінця.

Вона не знала, куди йде, тож розвернулася і пішла назад, торкаючись ручок дверей на зворотному шляху. Деякі були замкнені. Герміона зазирнула в інші порожні спальні, заставлені накритими меблями. Пізніше вона повернеться і ретельно дослідить їх усі. Можливо, там знайдеться щось корисне.

Її трясло, коли вона повернулася до своєї кімнати. Почуваючись виснаженою, Герміона одразу ж залізла на ліжко.

Коли вона заснула, їй наснилась Джіні.

Джіні... з часу закінчення війни, з волоссям, підстриженим вище плечей, і довгим страшним шрамом з одного боку обличчя. Вона сиділа поруч на ліжку і різко поглянула на Герміону, мовби злякалася.

Вираз обличчя Джіні був спотворений болем і залитий сльозами. Дівчина нестримно ридала.

— *Джіні*, — почула Герміона власний голос, — *Джіні, що трапилось? Що з тобою?*

Щойно Джіні розтулила рота, щоб відповісти, сон розвіявся.

Прокинувшись наступного ранку, Герміона зрозуміла, що їй все це наснилось. Про що був цей сон? Вона не могла пригадати. Про щось... щось сумне. Дівчина притиснула долоні до очей і спробувала зосередитись.

Того дня Герміона не могла змусити себе підійти до дверей. Вона притиснулася до вікна і розглядала на туманні сади, що розкинулися за вікном. З одного боку був лабіринт живоплоту. Вона прослідкувала за ним поглядом.

Герміона вивчила всю територію маєтку, яку могла побачити. Намагаючись зауважити все, що могло б стати їй у пригоді. Куди б вона пішла, якби хотіла сховатися? Якби намагалася втекти?

День минав повільно.

Відчуття плину часу знову стало викликати стривоженість. Невпинне цокання годинника постійно привертало її увагу. Безперервний скреготливий звук. Якщо вона дозволяла собі слухати його надто довго, то з кожним клацанням шестерень її пальці починали судомно стискатися.

Герміона виявила, що її розум має тенденцію губитися та втрачати відчуття реальності. Вона переривала себе на якійсь дивній думці та розуміла, що минули години.

Коли день добігав кінця, вона втупилась у двері.

Вона повинна змусити себе знову вийти. Герміона навіть не бачила Мелфоя, відколи приїхала. Вона мала намір спробувати поспостерігати за ним. Вивчити його. Отримати хоча б якесь розуміння його вчинків.

Проте всі ці плани щезли за останні два дні.

Вона підвелася і повільно рушила до дверей. Коли дівчина вже взялась за ручку дверей, позаду неї раптом щось ляснуло. Здрігнувшись, вона різко обернулася і побачила ельфа-домовика позаду себе.

— Ти підготуватися до сьогоднішнього вечора, пані казати, — мовив ельф, відводячи очі, а тоді зник.

Герміона відчувала, мовби її серце стукотіло в самісінькому горлі. Її руки почали тремтіти.

На мить вона замислилася, що не готова до цього.

Безсумнівно, якщо вона не підготується, Мелфой з'явиться та змусить її. Хтозна, що ще він може зробити з нею, якщо вона його спровокує. В її голові завирували примуси...

Слухняна.

Не буде чинити опору.

Її мозок автоматично почав каталогізувати те, що їй було наказано зробити.

Вона не була певна, чи примус змусив її вважати підкорення раціональним чи підкорення ї справді було раціональним вибором.

Герміона пішла до ванної кімнати й відкрила кран. Потекла гаряча вода, і вона спостерігала, як ванна поволі наповнюється.

Герміона замислилась, чи не могла б якимось чином утопитись, перш ніж Мелфой добереться до неї. Як господар маєтку, він, напевно, міг являтися куди завгодно. Вона здригнулась від думки, що він витягне її, голу, з води за волосся.

Дівчина стягнула з себе одяг і занурилася у воду, шкіра шипіла, але вона насолоджувалася болем. Останнім часом вона практично нічого не відчувала. Очевидно, кайдани не захищали її від спеки.

Це була корисна інформація, яку слід обдумати пізніше.

Вимившись, вона витерлася великим розкішним банним рушником. Тоді натягнула свіжий комплект одягу. Довгу багряну сукню на гудзиках, а поверх — відкриту багряну мантію. Потім натягнула панчохи. Вона так їх ненавиділа. Якби у маєтку не було холодно, Герміона нізащо б їх не вдягла. За винятком жахливого червоного кольору, вона могла майже вдати, що мантія — це просто одяг, але бридке відчуття оголеної промежини змушувала її почуватися беззахисною.

Їй було дозволено одягнути трусики тільки в разі кровотечі або вагітності. В іншому випадку вона мала завжди залишатись... доступною.

Одягнувшись, Герміона невпевнено зупинилась посеред кімнати. Вона не знала, куди має йти. І що має робити.

Двері різко розчахнулися, і з'явилась Асторія, бліда, як полотно.

— Добре, ти готова. Я боялась, що мені доведеться посилати Драко, щоб він притягнув тебе, — сказала Асторія, оглядаючи Герміону з ніг до голови з критичним виразом обличчя. — Я покажу тобі, куди йти сьогодні ввечері. Після цього я буду в іншому місці. І очікую, що ти готуватимешся та ходитимеш туди кожную назначену ніч без проблем. Я тут усвідомила... що для зачаття не потрібні всі частини тіла, які у тебе є. Тож якщо ти хочеш створити проблеми — пам'ятай про це.

Герміониною спиною пробіг морозець, і вона кивнула.

Асторія вилетіла з кімнати, ведучи Герміону через увесь будинок у фое, а потім вгору по великих сходах і вниз коридором другого поверху. Портрети бурмотіли, коли вони проходили повз.

«Шльондра».

Герміона чула це бурмотіння не раз.

Асторія зупинилась біля сьомих дверей.

— Заходь і чекай. Драко прийде, коли забажає, але ти маєш бути там рівно о восьмій.

Не залишаючись на довше, Асторія пішла далі коридором і зникла у темряві.

Герміонині руки тремтіли, коли вона взялася за ручку дверей і спробувала відчинити їх. Спочатку та не поверталася, і їй довелося зробити кілька глибоких вдихів, щоб заспокоїтися і змусити руки перестати тремтіти достатньо, щоб вхопитися за ручку та повернути її.

Зайшовши до кімнати, Герміона оглянула кожную деталь, яку тільки могла.

Атмосфера здавалась стерильною.

Вона думала, що її кімната була порожньою і холодною через байдужість, але, можливо, таким просто був Мелфоїв стиль. Там було велике ліжко, висока шафа, письмовий стіл і стілець.

Герміона уявляла собі Мелфоеву кімнату більш розкішною. Все зелене і сріблясте, з дорогими простирадлами та подушками, вкритими занадто великою кількістю китиць.

Кімната перед нею могла б належати монаху.

Вона була функціональною. Ось і все, що можна було сказати про неї. Не дивно, що Мелфой такий холодний.

Герміона відійшла від ліжка і наблизилася до столу. Сівши, вона оглянула його вміст. Чистий пергамент і пера. Вона нерішуче простягнула руку до вістря пера, гадаючи, чи зможе доторкнутись до нього.

Коли її пальці наблизились, дівчина відчула слабе печіння і відсмикнула руку.

Її шлунок скрутило від страху, і вона спробувала відвернути свою увагу, перебираючи формули числомагії, поки сиділа там.

Вона звикла до нескінченного очікування. Що таке година після шістнадцяти місяців сенсорної депривації? Їй просто потрібно було перестати думати про те, що станеться далі. Її шлунок скрутило так сильно, що вона подумала, ніби може виблювати.

Раптом двері клацнули. Вона підвелася і різко повернулась — якраз вчасно, щоб побачити, як Мелфой увійшов до кімнати. Його рука потягнулася до горла, розстібаючи комір. Він явно не очікував побачити її там. Він різко зупинився і втупився у неї, здавалося, він злегка зблід, перш ніж стиснути губи в жорстку лінію.

— Бруднокровко, — сказав він за мить. — Сьогодні той самий день, наскільки я розумію.

Примітки:

[1] Зложар — закляття з темної магії, створює вогонь, який переслідує жертву

Розділ 6

Chapter Notes

Попередження від авторки: у цьому розділі йдеться про зґвалтування. Я зробила усе можливе, щоб зобразити це літературним чином, але водночас намагалася бути реалістичною щодо цього процесу. Я не буду часто повторювати подібні сцени у цій роботі, але це важливий елемент цієї історії, і я не думаю, що було б чесно уникати цього. Читачу рекомендується бути обережним.

[Плейлист](#)

Jungle – Emma Louise

Heart Of The Darkness – Tommee Profit & Sam Tinnesz

Far From Home (The Raven) – Sam Tinnesz

Deep End – Ruelle

See the end of the chapter for more [notes](#)

Герміона нічого не відповіла. Просто дивилася на нього.

І була рада, що не тремтить.

Вона змусила себе зустрітись із ним поглядом, пригадавши, що їй просто треба трохи потерпіти — поки вона не зможе побудувати план.

Вона могла це витримати. Вона витримає.

Герміона не знала, що їй робити. Невже він чекає, що вона ляже до його ліжка?

Він пройшов повз неї до шафи та, поклавши руку на двері, рвучко відчинив їх.

Можливо, Мелфой був не повністю схожий на ченця. Гардеробі знаходилась майже ціла кімната. У дверях розміщувався повен бар, і Мелфой схопив пляшку вогневіскі з полиці та зубами відкоркував її. Випльонувши корок на підлогу, він підніс пляшку до губ і втупився в Герміону.

Вона просто чекала.

За хвилину він витягнув паличку і швидким рухом начаклував стіл посеред кімнати. Герміона дивилася на нього, абсолютно розгублена. Вона глянула на Мелфоя.

Він посміхнувся їй.

— Нагнись, — сказав він низьким глузливим голосом, вказуючи на стіл.

Герміона не думала, що зможе відчувати до нього ще більше огиди, але, мабуть, усе ж могла. Вона прикусила губу зсередини, доки не відчула, як шкіра лопнула і кров залила язик, а ноги почали машинально коритися.

Дівчина повільно підійшла і, повагавшись мить, перекилилася через стіл.

Дерево впивалось їй у стегна. Вона впиралась руками в краї та стискала їх, допоки кісточки пальців не захрустіли від зусилля. Вона боролась, щоб не затреміти. Все її тіло було на межі від інтенсивності її вразливості. Її вуха насторожилися, щоб вловити найменший звук.

Повисла павза. Потім вона почула, як Мелфой повільно наближається до неї.

Він зупинився прямо за її спиною, і знову запала тиша. Вона відчувала на собі його погляд.

Повітря зрушилось.

— Ти досі незаймана, Бруднокровко? Хоча б це ти можеш пригадати?

Вона здригнулась, коли зрозуміла, що не знає.

Він підійшов ближче.

— Впевнений, що Візлі або Поттер пробрались туди в якийсь момент,
— вона почула насмішку в його голосі.

Його рука лягла на її поперек, коли він задер спідницю до талії. Вона відчувала шкірою холодне повітря його кімнати. Її трусило так сильно, що стіл вібрував.

— Ну, схоже, незабаром ми про це довідаємось, — сказав він і скомандував: — Розсунь ноги ширше.

Вона змусила себе поворухнутися.

А потім відчула на собі його пальці й злегка відсахнулась.

Він щось пробурмотів під ніс, і вона відчула всередині себе щось тепле і рідке. Закляття-лубрикант. Герміона здригнулась так різко, що ніжки столу смикнулись зі скрипом по дерев'яній підлозі.

— Ми не можемо допустити, щоб будь-які пошкодження або інфекція зашкодили твоїй... корисності, — пояснив він насмішкуватим тоном.

Вона почула, як клацнув його ремінь, а потім без попередження він увігнався в неї.

Вона намагалась стримати ридання, яке вирвалося з горла, але раптове вторгнення застало її зненацька. Почувши її крик, він завмер на мить, перш ніж знову почати рухатись. Окрім того місця, де вони були з'єднані, він не торкався до неї. Його права рука вчепилась у стіл поруч із тим місцем, куди було нахилене її обличчя. Вона бачила на його руці чорний перстень, що ледь-ледь виблискував.

Коли він кінчав, його рухи стали нерівними й грубими, а потім він раптово завмер із тихим шипінням.

Він затримався в ній усього на секунду, перш ніж відсахнутися і повернутися до бару.

— Геть, — його тон був різким.

Герміона здригнулась.

— Не можу, — вона старалась не ридати, коли говорила, але її голос тремтів. — Мені заборонено рухатись протягом десяти хвилин.

Він гаркнув від люті. Раптом стіл під нею зник, і вона впала додолу, сильно вдарившись чолом об підлогу.

— ГЕТЬ!

Кімната здригнулась.

Піднявшись, вона кинулась навтьоки. Ошелешено спотикаючись у коридорі. Намагаючись згадати дорогу назад.

Її груди стугоніли, коли вона намагалась не задихнутися. Вона не могла чітко бачити. Герміона підняла руку та помітила, що її чоло розбите у тому місці, де вона вдарилась. Кров стікала їй у вічі.

Вона стояла на верхній сходинці. Намагаючись згадати дорогу назад. Кров заливала їй очі. Вона відчувала, як рідина просочується з-поміж ніг і стікає по стегнах. Її тіпало. Вона досі намагалася згадати, де її кімната.

Якщо Герміона залишиться там... Асторія знайде її та виколе очі, або відрубас пальці, або ж вирве зуби.

Вона спіткнулася і ледь не впала зі сходів.

Вона робила короткі й швидкі вдихи, намагаючись не ридати вголос.

Герміона не могла зрозуміти — вона пережила війну. Вона бачила, як її друзі помирали у неї на очах. Вона залишалась при здоровому глузді одна в темниці понад рік. Але... бути вимушеною співучасницею власного згвалтування. Цього вона не могла винести. Не тоді, коли усвідомлювала, що наступного дня вона змушена буде зробити це знову. І наступного. І наступного.

Герміона ошелешено витріщилася на фое.

Якби вона просто кинулася з балкону, Мелфой не зміг би її зупинити.

З нею було б покінчено.

Вона нахилилась і подивилася на стіл у фое. Ще трохи...

Схожа на лещата хватка зімкнулася навколо її руки та смикнула назад.

Вона обернулася і побачила, що Мелфой дивиться на неї з люттю.

— Не... смій, — він проричав ці слова. Його обличчя було білим від гніву.

— Благаю, Мелфой... — схлипувала вона. — Будь ласка...

Він потягнув її вниз сходами й через увесь будинок, поки вона плакала. Він практично вибив двері її кімнати, коли зтягнув її всередину і штовхнув на ліжко.

— *Еванеско*[\[1\]](#)! — рявкнув він, спрямувавши паличку їй в обличчя, і раптом кров зникла з її очей. Він наклав на неї цілющі чари та просто стояв, дивлячись на неї з неприхованою люттю.

— Ти справді думаєш, що я не дізнаюсь, якщо ти спробуєш накласти на себе руки, Бруднокровка? — нарешті запитав він, коли вона припинила схлипувати.

— Просто дозволь мені, — сказала вона. Її голос був дерев'яним, а груди продовжували стугоніти. — Впевнена, вони дадуть тобі нову Бруднокровку для продовження потомства. Ти теж мене ненавидиш,

Мелфою. Ти справді хочеш, щоб я стала матір'ю твоїх дітей? Щоб бачити у них моє обличчя? Я впевнена, що ти знайдеш переконливу причину для мого вбивства.

Мелфой нервово розсміявся.

— Якби все було так просто, я б убив тебе прямо зараз. Вперше в житті ти, здається, недооцінила свою значимість. Темному Лорду не терпиться побачити, яке потомство ми приведемо на світ. Щойно ти народиш мені кількох спадкоємців, він відправить тебе далі й спостерігатиме, як ти робиш це для інших древніх чаклунських сімей. Ви, маленькі плідники, вельми цінні. У Темного Лорда запланована ціла програма розведення... розрахована на кілька поколінь.

Герміона з жахом втупилась у нього.

Він підійшов ближче із загрозливим виразом обличчя.

— І не забуваймо про твої спогади. Той факт, що було щось, що ти вважала за потрібне приховувати навіть після поразки у війні, викликає занепокоєння. Поки я не дізнаюся, що саме, ти не помреш. Однак те, скільки свободи ти маєш у цьому будинку — і як часто мені доведеться пильнувати за тобою, щоб гарантувати твою безпеку, — вирішать твої маленькі суїцидальні розмірковування.

Герміона завмерла. Чомусь вона гадала, що Мелфой стане для неї кінцем. Що він примусить її народити дитину, а тоді від неї позбудуться. Їй і на думку не спадало, що її збирались передавати з однієї чаклунської родини до іншої, поки її тіло не видихнеться.

Мелфой обвів поглядом її кімнату, а відтак знову повернувся до неї. Його обличчя було напруженим, а очі — сталевими.

— Ну, — сказав він, зітхнувши, — я не збирався робити це відразу після того, як трахну тебе вперше... але якщо я вже тут й не маю жодних планів на вечір. Насправді немає часу кращого, ніж нині. Погляньмо, що відбувається у твоєму маленькому бруднокровному мозку. Скільки ще у тебе ідей?

Перш ніж вона встигла відсахнутися, він кінчиком палички змусив її підняти підборіддя, і його холодні сірі очі занурилися в її свідомість.

Він не переймався її замкнутими спогадами. Він перейшов одразу у повоєнний час, до її ув'язнення, і звідти рухався далі.

Герміона не опиралася. Якщо вона спробує виштовхнути його, буде тільки болючіше, а він усе одно прорветься. Вона впала на ліжко під важкістю його свідомості, що ввірвалася в її думки.

Її пальці мимоволі сіпалися, але в іншому вона була нерухома.

Він швидко прослизнув крізь усі довгі, мовчазні, ізольовані місяці, а тоді сповільнився на моменті, коли її витягли з камери, катували, приголомшували, а потім знову катували, вже без приголомшення, й знову приводили у форму. Він узяв до уваги її розмову з Анною та опис Герміоніного стану цілителем розуму. Він спостерігав за методами, які використовували Волдеморт і Снейп, намагаючись проникнути в її заблоковані спогади. Особливо його цікавили її плани заподіяти собі смерть або втекти. Вона відчувала його зневажливу потіху від того, ким, на її думку, міг бути Верховний Правитель; як вона думала, чи зможе скористатися ним і вбити.

Герміона не могла знайти способу відігнати від нього ці думки чи приховати їх. Щоразу, коли їй вдавалося зібрати більше, ніж крихту магії, вона відчувала, як мідь кайданів активується та забирає її.

Він пильно оглянув спогади про наручники. Про закладені в них примуси. Про дівчину, що кричала, пручалася і мало не забила когось до смерті. Про Герміонин приїзд у маєток і її реакцію, коли вона побачила Мелфоя. Про її теорії щодо себе та Асторії. Далі про її ретельне дослідження власної кімнати та панічні атаки, коли вона намагалася вийти у коридор.

Це тривало годинами.

Він уважно вивчав кожну деталь. Всі її думки, сумніви, питання і теорії в її голові. Нарешті, коли він дійшов до її спогадів про Асторію,

яка ввірвалася до спальні, щоб забрати її того вечора, Мелфой відступив. Він явно не був зацікавлений у тому, щоб стати свідком згвалтування вже з її перспективи подій.

Герміона почувалася так, ніби їй розтрощили череп. Вона навіть не сіпнулася, коли він стояв, дивлячись на неї.

— Стільки схем, — сказав він, випроставшись і відкинувши голову назад, оцінюючи її холодними, глузливими очима. — З іншого боку, я був би розчарований, якби ти не розважила себе принаймні одним планом, щоб спробувати вбити мене і втекти. Не можу дочекатися, щоб побачити, що ти вигадась далі.

Він схилився над ліжком так, щоб його жорстоке обличчя опинилося на відстані подиху від її власного.

— Ти справді думаєш, що зможеш обманом змусити мене вбити тебе?

Герміона відвела очі від його обличчя і втупилася в балдахін.

— Не соромся ризикнути, — сказав він із насмішкою, — щойно зможеш змусити себе вийти крізь ці двері самотійно.

Тоді Мелфой знову випростався, і вся забава зникла з його обличчя.

— Тримайся якомога далі від моєї кімнати. Я не хочу тебе там більше бачити. Я прийду й зроблю це тут.

Він посміхнувся їй.

— Я надішлю тобі стіл, щоб ти знала, коли мене чекати.

Він розвернувся на п'ятах і пішов геть, не сказавши більше жодного слова.

Герміона не ворухнулася.

Ні тоді, коли двері за ним зачинилися.

Ні тоді, коли стрілки годинника невблаганно цокали, показуючи, що вже минула третя ночі.

Ні тоді, коли відчула кірку на стегнах, слабке свербіння між ногами, а внизу живота з'явився незнайомий біль.

Вона просто лежала там.

Колись давно... жила-була дівчинка, яка боролася. Яка вірила, що книги, кмітливість, дружба і хоробрість можуть подолати все.

Але тепер...

...тієї дівчинки не стало.

Вона мало не загинула під час війни.

А тепер... Драко Мелфой розтоптав цю дівчинку на порох лиш за один вечір.

Він фізично і морально згвалтував кожен частинку цієї дівчинки до самої смерті.

Герміона лежала і дивилася на балдахін ліжка.

Вона не будувала особливих планів. Знала, що її шанси були неймовірно малими. Тепер... Мелфоева насмішка закріпила усвідомлення поразки, яке вона відчувала.

Вона не рухалась.

Коли настав ранок, Герміона не встала. Був пізній вечір, коли вона нарешті витягла себе з ліжка і пішла у ванну.

Мелфой заледве торкнувся її, але вона скребла кожен сантиметр свого тіла, намагаючись стерти будь-які його сліди.

У процесі вона виявила тонкий рельєфний шрам на грудній клітці, походження якого не могла пригадати, а також слабкі скупчення

шрамів на лівому зап'ясті та верхній частині грудей.

Вона ретельно оглянула їх усі, але так і не зрозуміла, як і коли їх отримала. Герміона не думала, що сильно постраждала під час фінальної битви. За останні кілька років війни вона не брала участі у жодних рейдах і сутичках.

Знову оглядаючи своє зап'ястя, вона подумки перебрала всі відомі їй прокляття, які могли спричинити подібні шрами. Це був дуже довгий список. Волдеморт створив у своїй армії підрозділ, спеціально призначений для розробки нових проклять. Герміона не могла пригадати жодної битви, яка б не призвела до численних жертв, просто тому, що вона не могла розпізнати всі нові прокляття достатньо швидко, щоб протидіяти їм.

Вода навколо неї ставала холодною, але дівчина не підіймалася з ванної, поки не почала тремтіти. Повернувшись до спальні, вона виявила, що їй залишили обід. Вона мляво копирсалась у ньому.

Герміона підійшла до дверей та, тремтячи, постояла перед ними кілька хвилин, перш ніж відвернутися.

Вона дивилася на холодний, туманний пейзаж Вілтширу за вікном. Притиснувшись чолом до скла, вона насолоджувалася гострим, крижаним болем, що пронизував її шкіру. Їй хотілося, щоб той занурився настільки глибоко, що зміг би паралізувати її свідомість.

Вона не знала, що робити, але продовжувала будувати марні плани.

Більше не було чим зайнятися. Не було книжок, які можна було б почитати. Нічим зайняти свої думки, окрім усіх цих заклять, задач із числомагії та рецептів настійок, які вона вже тисячу разів повторила подумки.

Герміона не усвідомлювала втішного забуття, яке існувало в позачасовому небутті, коли нічого не бачиш і майже нічого не чуєш. Знову опинившись у реальному світі, вона відчула ще гостріший відчай, ніж навіть у прийнятті свого ув'язнення. Усвідомлюючи,

наскільки нікчемною вона стала. Якою безсилою вона була боротися зі своїми обставинами. Усвідомлюючи, що жодна книга, яку вона прочитала, жодне закляття, яке вона вивчила, не пропонували жодних рішень для її обставин...

Вона не знала, як подолати це.

Вона навіть не знала, як пройти через це.

Герміона просто хотіла померти.

Але навіть це здавалося абсолютно недосяжним.

Стіл з'явився в її кімнаті рівно о сьомій тридцять того вечора.

Вона приймала ванну лише кілька годин тому, тож просто дивилася на стіл. Налаштовуючись. Роздумуючи.

Принаймні це було... безлико.

Яким би принизливим і жахливим це не було. Принаймні їй не треба було дивитися на Мелфоя, коли він це робив. Не треба було торкатися його.

Вона не хотіла його бачити.

За хвилину до восьмої Герміона підійшла до столу і сперлася на нього. Широко розставила ноги та повернула обличчя так, щоб дивитися на годинник.

Коли двері клацнули, вона не поворухнулася.

Мелфой не сказав жодного слова. Він підійшов і зупинився позаду неї.

Герміонині руки затремтіли, але вона не дозволяла собі поворухнутися. Вона навіть не глянула на нього.

Дівчина зажмурила очі й почала читати закляття зцілення — найдовші та найскладніші з тих, що були їй відомі. Вона подумки повторювала

рухи палички.

Її спідниця була задерта, і вона відчула, як тремтіння у руках поширилося по всьому тілу.

Герміона почула бурмотіння закладь. Тепло і рідину.

Вона заскреготіла зубами, коли відчула поштовхи між ногами.

Коли він увійшов у неї, вона здригнулася, але не заплакала.

Коли він почав рухатися, Герміона спробувала віднайти у думках щось... щось нове. Щось, що вона ще не обдумала до смерті.

Рядки вірша повільно линули до неї.

В думках я відчувала поховання,

Скорботні йшли туди-сюди.

Постійне відчуття руху всередині неї повернуло її увагу до реальності. Вона зціпила зуби та почала боротьбу за наступні рядки. Вона почала спочатку.

В думках я відчувала поховання,

Скорботні йшли туди-сюди.

Все йшли та йшли, допоки не здалося,

Що пробивається чуття..

Темп рухів змінився, і вона відчайдушно намагалась пригадати, які слова звучали далі.

...Що пробивається чуття..

Тоді всі сіли,

Й слуги, як у барабан...

Все били й били, аж поки я не зрозуміла,

Що розум мій німіє.

Мелфой різко кінчив, коли вона намагалась пригадати наступний рядок. Він швидко відсторонився.

Герміона не ворухнулася.

За мить вона почула, як двері знову клацнули.

Герміона спробувала пригадати третю строфу вірша, але та відпливла за межі її пам'яті.

Вона подумала... згадала крісло і книгу з віршами. Затишні руки, що обіймали маленьку Герміону, і жіночі долоні, що гортали сторінки. Голос, який вона більше не могла пригадати...

Її мати...

Вона подумала, що, можливо, цього вірша її навчила мати.

Герміона розплющила очі й поглянула на годинник.

Примітки:

[\[1\]](#) *Еванеско* — це закляття зникнення, яке використовується для того, щоб змусити об'єкт зчезнути.

Chapter End Notes

Вірш, який пригадує Герміона: «I felt a Funeral, in my Brain» Емілі Дікінсон (на жаль, перекладу українською не знайшлося, тож наведений переклад є доволі аматорським)

Розділ 7

Chapter Notes

Плейлист

Silhouette – Aquilo

Feels Like Falling – UNSECRET & Erin McCarley

Bruises – Lewis Capaldi

You`re Somebody Else – Flora Cash

Fear of the Water – SYML

Наступні три дні минули майже так само. Стіл з'являвся рівно о сьомій тридцять вечора. Герміона підходила та схилялася над ним за кілька хвилин до восьмої. Мелфой приходив, робив, що велено, та йшов, не сказавши ні слова.

Герміона подумки читала вірші та намагалась якомога сильніше абстрагуватися. Що завгодно, аби лише не думати про те, що відбувається з її тілом.

Її там не було. Вона лежала поперек столу, бо втопилась. Вона провела пальцями по тонкій фактурі дерева. Можливо, це був дуб. Або горіх.

Щойно їй дозволяли полишити стіл, вона залазила в ліжко і молилася про наближення сну. Їй не дозволяли митися до наступного ранку, а Герміона не хотіла відчувати рідину між ногами.

Вона намагалась взагалі не думати про це. Не тоді, коли це вже відбулось. Ні опісля. Ні наступного ранку. Вона просто... намагалась не думати про це.

Вона нічого не могла зробити.

Герміона намагалась засунути це у закуток свідомості. Віднести свій розум так далеко від тіла, як тільки могла, і залишити там.

Коли вона прокинулася вранці на п'ятий день, їй хотілося плакати, вона відчувала таке полегшення, що все — принаймні тимчасово — закінчилося. Відчуття моторошного жаху, яке оселилось в її шлунку, ледь-ледь ущухло.

Вона встала і прийняла ванну. Ритуально очищуючи кожен дюйм свого тіла. Потім рішуче стала перед дверима спальні.

Вона вийде. Вийде зі своєї кімнати та огляне щонайменше... чотири. Чотири інші кімнати вздовж коридору.

Герміона була налаштована рішуче. Вона збиралася обстежити кожен дюйм та зрозуміти, чи зможе знайти хоч якусь потенційну зброю, щоб убити Мелфоя.

Протягом кількох останніх днів Герміона уявляла собі його смерть у безліч різноманітних способів. Змушувала себе з палкою жадобою спостерігати, як світло згасає в його очах. Вона віддала б усе, щоб увігнати лезо в його холодне серце.

Вона ладна була задовольнитися й тим, щоб задушити або отруїти його.

Окрім Волдеморта та Антоніна Дологова, не було нікого, чиєї смерті Герміона тепер так ревно бажала.

Дологов був провідним розробником у відділі проклять Волдеморта. Найжахливіші закляття, що з'явилися за час війни, були його заслугою. Герміона замислилася, чи той досі живий і вигадує нові методи, за допомогою яких можна вбивати людей із нестерпною повільністю.

Тепер Дологов і Мелфой були майже нарівні. Герміона не була впевнена, кого з них хотіла побачити мертвим більше. Напевно, все ж

таки Дологова, припустила вона. Навіть якби кількість жертв була рівною, принаймні Мелфой не був таким садистом.

Вона відчинилася двері та вийшла. Не зупинилася, щоб зачинити їх за собою. Не дала собі часу завмерти. Герміона кинулася коридором до найближчої кімнати.

Коли двері зачинилися, вона притулилася головою до одвірка і змусила себе дихати. Повільні глибокі вдихи. Повітря повністю спускалось у нижню частину її легень, а тоді поступово виходило на рахунок «вісім».

Її плечі тремтіли, а пальці смикалися. Вона рішуче повернулася оглянути кімнату. Та була майже такою ж, як її власна, але з двома стільцями й тахтою.

Герміона роззирнулася, вловлюючи всі деталі. Зробивши це, вона ледь не вилаялася від побаченої на стіні картини. Це був голландський натюрморт. Стіл із квітами та фруктами. Біля столу стояла відьма з портрета в Герміониній кімнаті. Вона спостерігала за Герміоною з ледь помітним викликом.

Герміона хотіла кинути чимось у картину, але стиснула пальці у кулаки та змусила себе не реагувати. Вона повільно обійшла кімнату. Зазирнула у шафу. Під ліжку. У ванну кімнату.

Вона прослизнула за важкі зимові штори та виглянула на другу частину лабіринту живоплоту.

Вона перевірила кожную мостину, але жодна з них навіть не скрипнула.

Звісно, це буде нелегко.

Вона глибоко вдихнула і змусила себе повільно пройти до сусідньої кімнати.

Та була майже ідентичною. Портрет слідував за нею і спостерігав, сидячи на пікніку в стилі імпресіонізму, розкладеному на березі річки.

Граційно куштуючи сир, вивчаючи Герміону.

Третя кімната виявилася найбільш обнадійливою. Не те щоб у ній дійсно було хоч щось хоча б віддалено корисне, але у ванній кімнаті був душ. Герміонине серце злегка підскочило. Їй до смерті хотілося прийняти душ.

Миття голови у ванні було однією з незліченних речей, які вона ненавиділа у своєму житті. Коли дівчина прокинулася в шпиталі Гогвортсу після непритомності, її волосся і тіло сполоснули водою, щоб видалити багатомісячний бруд. Вона не могла пригадати, коли востаннє мила голову як слід.

Герміона перейшла до наступної кімнати. Вона продовжувала йти. Її панічні атаки дещо вщухли, коли дівчина зосередилася на переміщенні з кімнати до кімнати. Змушуючи себе повільно рахувати до чотирьох з кожним вдихом і видихом.

Передусім її непокоїв коридор. Неосяжний, відкритий, невідомий...

Окремі кімнати здавалися впорядкованими. Підконтрольними.

Вона пройшла через усі незамкнені кімнати в коридорі. Найбільш корисною річчю, яку вона знайшла, була камінна кочерга, до якої вона не могла доторкнутись.

Вона повернулася до своєї кімнати та згорнулася калачиком у кріслі біля вікна.

Вона почувалася розгубленою. Що їй залишалось робити?

Вона заплющила очі.

Нутроці злегка стиснулися. Їй *потрібно* було підібратися ближче до Мелфоя.

Він був ключем до всього. Допоки він залишався загадкою, вона не могла передбачити, який шлях він обере і де може помилитися.

Він здавався скрупульозним. Все було ретельно продумано. Портрет у кожній кімнаті та ванній. Але ніхто не був ідеальним. У кожного є якась вада, і вона знайде слабкість Мелфоя і використає її, щоб покінчити з ним.

Безумовно, це буде грою у ката й мишу.

Будь-які слабкі місця, які вона виявить, він швидко знайде в її свідомості. Якщо Герміона нічого не довідається про нього і просто спробує бути непередбачуваною, він все одно знайде це в її голові. Хитрість полягала в ось у чому: пізнати його достатньо добре, щоб вона могла рухатись швидше, ніж він міг би зупинити її.

Думка про те, щоб бути десь поруч із ним, була жахливою.

Герміона ледь чутно прошипіла крізь зуби та скрутилася у щільніший клубочок. Саме лише думка про те, що вона опиниться в полі зору Мелфоя, змушувала колюче відчуття жаху розповзатися її хребтом і звиватися в попереку.

Вона зарилася обличчям у крісло.

Вона може це зробити.

Вона зробить це.

Просто... не зараз.

Їй потрібно було ще кілька днів, щоб прийти до тями. Відійти від останніх п'яти днів, які вона щойно пережила.

Може, післязавтра.

Мелфой не дав їй часу на роздуми чи на те, щоб зорієнтуватися. Наступного дня він увійшов до її кімнати, коли вона закінчувала обідати. Це настільки злякало її, що Герміона ледь не закричала.

Він просто стояв, дивлячись на неї протягом кількох секунд, поки вона вчепилася у спинку стільця і намагалася не тремтіти під його

поглядом.

Чому він тут? Чого він хоче? Невже знову збирається її гвалтувати?

Її пальці продовжували смикатися, хай як вона намагалась триматися.

Його холодні, бліді очі ковзали нею, ніби він помічав кожную деталь. Щось блиснуло в них, коли він помітив, як затремтіли її руки. Та воно швидко розчинилось у непохитному, уважному холоді.

Як гадюка за мить до нападу.

— Ти не дотримуєшся інструкцій, — сказав він, вивчаючи її протягом хвилини.

Герміона розгублено витріщилася на нього.

Хіба їй не можна було заходити в інші кімнати? Ніхто їй не забороняв. Він сказав, що їй дозволено виходити зі своєї кімнати. Коли її шлунок зав'язався вузлом, вона зрозуміла: це, мабуть, був якийсь трюк. Щоб дати йому можливість покарати її.

Вона відчула, як щось застрягло в горлі, коли спробувала проковтнути свій жах і припинити спроби передбачити його наступні дії.

— Ти повинна перебувати на вулиці щонайменше годину на день, — пояснив він, злегка скрививши вуста. — Судячи з того, що ти заледве виходиш зі своєї кімнати, ці вказівки, вочевидь, були проігноровані. Я не дозволю твоїй психічній невірноваженості заважати мені служити моєму Правителю.

Він різким жестом вказав на двері, відтак зупинився і знову оглянув її.

— У тебе є плащ?

Герміона ледь помітно похитала головою. Він скривився і закотив очі.

— Гадаю, дозволити тобі обморозитися буде кваліфікуватися як нехтування обов'язками та катування, — сказав він, зітхаючи.

Мелфой дістав паличку й одним рухом вичаклував теплий темно-червоний плащ, який шпурнув у неї.

— Ходімо! — він вискочив з її кімнати та попрямував коридором.

Вона машинально кинулася назирці, коли він повів її донизу головними сходами крила та до великої мармурової веранди.

Герміона затамувала подих, коли вийшла назовні та відчула крижаний вітер на обличчі. Вона закусила губу і спробувала заспокоїтись, стоячи на порозі.

Він різко обернувся.

— Що? — запитав Мелфой, його сталеві очі звузилися.

— Я... не виходила на вулицю з того дня, як помер Гаррі, — сказала вона слабким надламаним голосом. — Я забула, що таке вітер.

Він дивився на неї кілька секунд, потім пирхнув і відвернувся.

— Одна година. Іди, — сказав він, начаклувавши стілець і витягаючи газету з повітря.

Герміона вмить прикипіла очима до заголовків, які змогла розгледіти. Дівчина так зголодніла за інформацією, що це привернуло її увагу гостріше, ніж раптове відчуття перебування на вулиці.

«Заходи з відродження населення тривають!» — кричав заголовок.

Вона відчула, як усередині неї щось стискається, стиснула губи та відвела очі. Мелфой помітив її погляд.

— Хочеш поглянути? — запитав він повільний протяжним голосом, від якого у неї пробігли мурашки шкірою. Вона почула, як розгортається газета, і, глянувши на неї, побачила на обкладинці «Щоденного Віщуна» себе, непритомну на лікарняному ліжку.

Вона втупилася в неї з жахом.

«Бруднокровка Поттера стала однією з перших сурогатів, обраних Темним Лордом для збільшення магічного населення», — повідомляв опис, розміщений під заголовком.

Мелфой подивився на нього з посмішкою.

— Поглянь-но, мене теж згадали, — його рот скривився у тонкій, зловісній посмішці, а очі заблищали, коли він вказав на своє фото, розміщене нижче в колонці. — На випадок, якщо хтось у всьому світі захоче точно знати, *хто* тебе трахає та *де* ти знаходишся.

Герміона відчула, що її зараз виверне у глечик з блакитною ялиною біля дверей.

— Я вважаю це доволі очевидною пасткою, — із зітханням додав Мелфой, відвертаючись від неї та відкидаючись на спинку стільця. Він з нудьгуючим виразом обличчя розгорнув газету. — З іншого боку, ваш Спротив ніколи славився своїм інтелектом. Тонший натяк, ймовірно, вислизне від них. Темний Лорд дуже сподівається, що якщо хтось і вцілів, то почуватиметься морально зобов'язаним прийти та врятувати тебе, як це завжди любив робити Поттер.

О, Боже...

Увесь світ знав, що Волдеморт перетворив її на Мелфоеву секс-рабиню для своєї програми відродження населення. Її використовували як приманку.

Герміона відхилилася, відчуваючи слабкість. Їй потрібно було втекти якомога далі від Мелфоя та його жорстокості, поки її розум не зламався. Вона затулила долонею рот, спіткаючись на гравійній доріжці.

— Якщо заблукаєш у лабіринті живоплоту, я пошлю своїх гончаків притягнути тебе звідти, — жорсткий голос Мелфоя, здавалося, переслідував її.

Герміона побігла.

Вона не бігала цілу вічність, але у своїй камері підтримувала відмінну фізичну форму. Всі ці стрибки та віджимання. Все, що вона робила, щоб відключити розум.

Їй потрібно було зайняти думки.

Вона не могла думати. Їй потрібно було рухатися, поки сил більше не залишиться.

Вона мчала стежкою, допоки та не перетворилася на провулок. Вона побігла вздовж неї. Високі живоплоти навколо неї здавалися задушливими.

Все навколо душило її.

Її руки метнулися вгору, і вона розстебнула плащ, який їй дав Мелфой. Герміона відчула, як вітер зірвав його.

Краще б вона замерзла.

Вона бігла і бігла, поки живопліт не закінчився, і стежка не пішла далі через великі поля. Вона продовжувала йти. Бо якби зупинилася, то почала б думати. А якщо почне думати, то заплаче. Вона не могла плакати. Допоки вона не знайде спосіб втекти та стримати вцілілих членів Спротиву від спроби врятувати її.

О, Боже.

О, Боже...

Нарешті вона зупинилась.

Її легені палали. Пронизлива, пекуча потреба у кисні відчувалася занадто гостро, коли її груди здіймалися. Все її тіло було мокрим від поту, який швидко ставав палюче холодним на шкірі. У боці пронизував колючий біль. Туфлі майже розлетілися на шмаття. Спідниця загрузла в багнюці.

Вона спинилася, важко дихаючи, й обернулася поглянути, де знаходиться.

Маєток Мелфоїв здавався безмежним. Сірі пагорби мертвої зимової трави, темні грона безлистих дерев вдалині, і все це на тлі сірого неба.

Здавалося, ніби всі кольори вимили зі світу. Окрім неї. Вона стояла у багряно-червоному. Різкий контраст із монохромом.

Вона затулила долонями рот, продовжуючи задихатись.

Коли її груди нарешті перестали здійматися, Герміона поступово усвідомила, наскільки змерзла. Подув різкий вітер, наскрізь пронизавши її крізь тоненький одяг. Її руки миттєво побіліли. Вона відчула, як щоки та кінчик носа поволі починають боліти. Крижане відчуття у пальцях ніг почало підійматись угору по ногах, позаяк вода просочувалася у туфлі та панчохи.

Вона обернулася та кинула погляд у тому напрямку, звідки прийшла. Вдалині живопліт здавався зовсім крихітним.

Кілька хвилин вона притискала крижані руки до очей. Намагаючись думати.

Нічого.

Нічого нового. Більше вона нічого не могла зробити.

План залишався незмінним. Нічого не змінилося.

Її ситуація була точно такою ж, як і напередодні ввечері. Єдина відмінність полягала в тому, що її знання дещо розширилися. Варіанти були все такими ж обмеженими, але ставки суттєво піднялися.

Герміона повільно обернулася.

Вона сумнівалась, що Мелфой дійсно пошле за нею гончаків. Якщо її розірве згряя мисливських собак, це може завадити її репродуктивним здібностям.

Вона ліниво роздумувала, чи дозволять їй кайдани дати відсіч тварині, яка нападає. Якби вона дійсно відчайдушно жадала померти, то, можливо, сама кинулася б назустріч смертоносній істоті. У когось настільки мерзенного, як Мелфой, могло б бути щось на кшталт мантикори, захованої глибоко в маєтку. Або, можливо, якби існували пастки для її потенційних рятівників, — вона могла потрапити до однієї з них.

Її зуби почали цокотіти, коли дівчина продовжила спускатися по доріжці до живоплоту. Вона занадто стомилась, щоб знову бігти та намагатись зігрітись.

Вона обхопила себе руками та продовжила йти.

Їй і на думку не спадало, що Волдеморт розголосить інформацію про заходи з відродження населення. Однак, озирюючись назад, це ставало очевидним. Це не було секретом, який можна було втаїти, адже сурогатів роздали сімдесяти двом найвидатнішим чаклунським сім'ям Британії. Найкращим рішенням було виставити програму на загал.

Вона мимохіть замислилася, як Мелфой ставився до того, що його публічно пов'язали з нею. Бруднокровка, яку він так ненавидів у школі, тепер мала стати матір'ю його дітей. Про це дізнається увесь світ.

Він був настільки по-рабськи слухняним до плану свого володаря, що, напевно, якось раціоналізував це. Вона насмішкувато посміхнулась до себе.

Кількість способів, якими Герміона могла ненавидіти його, була майже запаморочливою. Щоразу, зустрічаючись із ним, вона немовби відкривала в ньому зовсім новий аспект, який додавався до ряду причин, чому він заслуговував на повільну, жорстоку смерть.

Гостре каміння гравійної доріжки зрештою повністю прорізало її взуття. Ноги почали кровоточити, поки вона добралася до живоплоту. Герміона стягнула непотрібні туфлі та кинула їх у тис, який немов упіймав їх. Брудно-червоний колір різко виділявся на тлі.

Вона продовжувала йти. Тремтячи.

Коли вона нарешті повернулася до маєтку та зайшла за ріг, то виявила, що Мелфой досі там, читає книгу. Його газета була відкинута вбік.

Герміона зупинилася. Завагалась. Вона не хотіла спілкуватися з ним, але було так нестерпно холодно. Вона не знала, як інакше потрапити всередину.

Її рух або колір привернули увагу Мелфоя. Він різко підняв голову та вступився у неї, з ледь помітним подивом вдивляючись у її пошарпаний вигляд. Тоді він звів брову і посміхнувся.

— Бачу, ти серйозно поставилася до свого статусу. Криваво-червона та брудна, — на мить він ледь чутно засміявся, перш ніж вираз його обличчя став суворим. — Тобі не слід було губити плащ. У тебе ще є, — Мелфой поглянув на годинник, — десять хвилин до того, як тебе пустять усередину.

Герміона зіщулилася від розпачу і повернулася назад обходити садибу. Вона знайшла місце, яке було трохи сховане від вітру, і згорнулася біля будівлі в щільний клубок. Намагаючись зберегти тепло свого тіла.

Їй було так холодно.

Її тремтіння припинилося, і вона страшенно хотіла спати.

Що, як вона смутно усвідомила, вказувало на переохолодження.

Герміона ніколи не лікувала справжню гіпотермію під час війни. Лиш спричинену дементорами.

Переохолодження — не те, чим зазвичай страждають чаклуни. Зігрівальні чари були настільки простими, що навіть більшість першокласників здатні були їх застосувати. У верхній одяг чарівників зазвичай вплітали зігрівальні чари.

Вона мала б піти й сказати Мелфою, що температура її тіла стає небезпечно низькою.

Але... якщо вона зачекає... то, можливо, помре від цього.

Це вирішило б усі її проблеми.

Вона ще притиснулася ближче до стіни маєтку і заплющила очі. Дихання вповільнювалося.

Поступово все стало заспокійливо розмитим.

— Креативно, — різкий голос Мелфоя ввірвався в туман її свідомості.

Щось неприємно гаряче пронеслось усім тілом. Злякавшись, Герміона зойкнула. За мить вона зрозуміла, що він наклав на неї зігривальні чари. Різкий контраст температур був фізично болючим, коли магія закляття зіткнулася з її шкірою.

Мелфой уже йшов геть, коли вона підняла голову.

Бридкий покидьок. Він зігрів її рівно настільки, щоб запобігти переохолодженню, але не настільки, щоб позбавити її нестерпного холоду.

Вона притулилася до стіни та спробувала здогадатися, коли минуть десять хвилин. Її ноги та руки до самісіньких кісток пронизував холод.

Герміона дуже шкодувала про викинутий плащ. Схоже, у неї досі залишалося трохи грифіндорської нестриманості. Якраз стільки, щоб дозволити собі іноді робити дуже дурні речі. Тепер, коли її лютє і жах дещо вщухли, вона змогла краще оцінити свій імпульсивний ідіотизм.

Намагаючись дошкулити Мелфою, відмовляючись від допомоги, якою той був зобов'язаний забезпечити її, вона не завдавала шкоди нікому, крім себе самої. Це було схоже на відмову від їжі. Ослабити себе, щоб показати йому, що вона досі може бути впертою, було повною протилежністю тому, що Герміона мала б робити. Мелфой ніколи не втратить пильність, якщо думатиме, що вона продовжується боротися.

Вона власноруч копала собі могилу.

Герміона застогнала і вдарилася головою об стіну.

За хвилину її увагу привернув хрускіт гравію. Вона підняла голову і побачила, що Мелфой знову йде до неї.

Вираз його обличчя був холодним, як вітер.

Він протягнув руку і кинув плащ до її ніг.

— Ти знайшов його, — сказала вона, дивлячись униз.

— Магія. Акцію[1] дуже корисне для тих із нас, хто все ще може ним користуватись, — сказав він з жорстокою посмішкою. — Ти збираєшся вставати, чи мені тебе тягнути? У мене в житті є й важливіші справи, ніж марне спостерігання за тобою. Так багато маглів досі живі. А ще кілька ельфів-домовиків, яким я вже давненько не давав копняка.

Він тоненько посміхнувся їй.

Герміона прикусила язика. Підхопивши плащ, вона підвелася і накинула його. Мелфой стрімко розвернувся на п'ятах і покрокував назад до веранди. Він зупинився біля дверей і став чекати, поки вона його наздожене.

Підійшовши до нього, вона зрозуміла, що він трохи зблід і втупився у підлогу позаду неї. Герміона озирнулася і побачила, що залишила криваві сліди на білому мрамурі. Він ледь помітно замислився, вивчаючи їх.

— Здивований, що наша кров має однаковий вигляд? — запитала вона м'яким голосом.

Він посміхнувся.

— Уся кров має однаковий вигляд. Мої пси стікають кров'ю того ж кольору. Як і мої елфи-домовики. На питання переваги відповідає влада. Враховуючи, що я володію гончакми, ельфами й тобою, гадаю, відповідь на це питання досить однозначна.

— І все ж саме я подарую тобі нащадків, — сказала Герміона, зустрівши його погляд своїм холодним виразом.

— Це невдача Асторії — не моя, — сказав він, ледь помітно скрививши губи. Він дістав паличку і видалив кров з мармуру. Потім зітхнув і закотив очі. — Гадаю, я не можу дозволити тобі псувати килими, хоч як кумедно було б залишити тебе стікати кров'ю.

Він змахнув паличкою біля її ніг та очистив їх, перш ніж накласти серію недбалих зілжувальних чар. Відтак Мелфой прибрав бруд, який прилип до подолу її плаща.

— Сподіваюся, твій мозок все ще достатньо функціонує, щоб самостійно знайти дорогу до своєї кімнати. Якщо ні, ти можеш спати на підлозі.

Він із тріском зник.

Герміона кілька секунд самотньо стояла перед дверима. Вона закоцюрбла, але...

Метнулася схопити екземпляр «Щоденного Віщуна», який залишився лежати на підлозі. Прослизнувши у двері, вона відійшла достатньо далеко в коридор, щоб сховатися від пронизливого холоду, перш ніж поспішно розгорнула газету і почала поглинати кожну крихту інформації, яка містилася на сторінках.

Примітки:

[1] Акцію (від лат. Ассіо — кликати, запрошувати) — замовляння-викликання. Треба вказати назву того, що ви хочете викликати. Якщо такого предмета нема, то спрямуйте чарівну паличку на приблизне розташування чогось і промовте заклинання.

Розділ 8

Chapter Notes

Плейлист

Mr. Sandman – SYML

Soldier – Fleurie

Sirens (Follow Me Down) – Mavenne

Carnival of Rust – Poets of the Fall

Where Do We Draw the Line – Poets of the Fall

Paralyzed – NF

Програма зі збільшення населення продовжується!

«Бруднокровка Поттера стала однією із перших сурогатів, обраних Темним Лордом для збільшення магічного населення»

Герміона продовжила читати.

«Наразі розпочався перший етап спроби Британії відновити чисельність свого магічного населення. Обрані сурогатними матерями напівкровки та бруднокровки були назначені багатьом видатним чаклунським сім'ям Великої Британії у надії на збільшення популяції магів. Ця програма була особисто схвалена самим Темним Лордом за консультацією цілительки Лідії Страуд, яка присвятила свою кар'єру вивченню магічної генетики та чаклунської фертильності.

Найбільш помітною учасницею серед сурогатів стала бруднокровка Герміона Грейнджер, остання вціліла з терористичного угруповання, відомого як Орден Фенікса. Відьма з раннього віку прославилась своєю репутацією численних романтичних зв'язків із відомими чаклунами. Це було особливо помітно ще у 1994 році, де вона крутила роман не з одним, а з двома суперниками Тричаклунського Турніру, Гаррі

Поттером та Віктором Крумом. Наразі ж вона, можливо, проклала шлях у ліжко свого наймогутнішого чаклуна.

Драко Мелфой, найбільш відомий вбивством чорнокнижника Албуса Дамблдора у юному віці шістнадцяти років, вже довгий час являється поважним Смертежером. Достовірне джерело «Віщуна» підтвердило, що Грейнджер була доставлена у маєток Мелфоїв трохи понад тиждень тому. Відтоді, як Луціус Мелфой зрікся титулу лорда на користь сина після смерті Нарциси Мелфой у 2001 році, лінія сім'ї залишалась без спадкоємця.

На жаль, молодий лорд Мелфой не зможе собі дозволити надовго прив'язатись до зрадниці, що зігриває його ліжко. Цілителька Страуд підтвердила, що, коли сурогат Грейнджер народить йому трьох спадкоємців, вона буде відправлена в іншу чистокровну чаклунську сім'ю, щоб ще більше урізноманітнити магічну кров Британії.

Якщо результати з подібних злиттів будуть настільки ж вдалими, як і очікувалось, цілителька Страуд сподівається, що такі програми почнуть розповсюджуватись всією Європою протягом року...».

Отже, Мелфой був тим, хто вбив Дамблдора. Ще одне ім'я у списку жертв Верховного Правителя.

Луціус був все ще живим.

Про інших жінок, які брали участь у програмі, не згадувалось. Очі Герміони пробіглись іншими колонками, збираючи кожну крупинку інформації.

У наступній статті перераховувались страти у Британії, здійснені Верховним Правителем. Там було фото. Декілька нещасних чоловіків та жінок стояли на колінах на помості. Позаду них у чорному одязі та масці стояв Верховний Правитель. На знімку він витягнув свою паличку та недбалим рухом вбив першу людину. Він заледве поглянув на перше тіло, перш ніж кинути прокляття наступному. Фото рухалось всього декілька секунд, а Мелфой встиг вбити трьох людей на платформі, перш ніж події на фотокартці повторились знову.

Герміона з подивом витріщила очі. Досліджуючи кожну деталь.

Знаючи, що це був Мелфой, стали очевидними його риси. Недбало лінива, елегантна поза. Худорлява статура. Смертельний холод, який, здавалось, випромінюється від нього.

Однак ні в статті про програму зі збільшення населення, ні у колонці про страти не згадувалось те, що Мелфой був Верховним Правителем. Ніби титул та його носій були різними людьми.

Його анонімність вражала. Газета навіть не виказувала жодних здогадок відносно особистості Верховного Правителя. Ніби такі речі не можна було друкувати.

Герміона обдумала цю деталь.

Верховний Правитель був правою рукою Волдеморта, ніби то його довіреною особою. Герміона задумалась, в чиїх інтересах була анонімність — Волдеморта чи Мелфоя. Вона підозрювала, що справа, вірогідно, була у першому. Темний Лорд мав надзвичайно могутню маріонетку. Навіть сам Волдеморт, коли вбивав Гаррі, не наклав смертельне прокляття з такою швидкістю та відсутністю зусиль.

Адже не варто дозволяти Мелфою збирати своїх послідовників, накопичувати особисту владу, щоб він потім намагався скинути свого Володаря. Змусити Верховного Правителя залишатися анонімом, дозволивши знати його особу лише Смертежерам та іншим довіреним особам, — це, ймовірно, було засобом контролю над Мелфоем.

Волдеморт тримав Мелфоя зовсім близько.

Можливо, у нього були таємні амбіції, які тривожили Темного Лорда.

Це також робило Мелфоя ідеальною пасткою для бійців Спротиву. Якби хтось спробував урятувати Герміону, вони б вирішили, що просто напали на розбещеного Смертежера у другому поколінні. Вони й гадки не мають, що потраплять до лап Верховного Правителя, найбільш прославленого слуги Волдеморта.

Герміона прогорнула решту газети. Північна Європа все ще не була під контролем Смертежерів. Волдеморт агресивно наступав на скандинавські країни, щоб змусити їх підкоритись. Очевидно, вампіри, лісові відьми та інші темні створіння, привезені до Британії під час війни, були переміщені у Північну Європу протягом останніх кількох місяців.

Про повстання у Румунії не було жодних згадок. Ніяких новин про інших відомих членів Спротиву, які все ще боролись.

Пій Тікнесі все ще був Міністром Магії. На наступний рік був запланований Тричаклунський Відбір. Декілька сторінок були присвячені міжнародним матчам з квідичу. Схоже, відволікання спортом зберегло свою привабливість навіть при антиутопічному режимі.

Решта газети складалась зі світських хронік.

Асторія Мелфой була справжньою світською левицею. Вона відвідувала всі заходи, брала участь у благодійних організаціях та щедро жертвувала на післявоєнні пам'ятники. Мелфой майже не з'являвся у світських хроніках, лише зрідка приєднуючись до дружини.

Герміона прочитала кожне слово, включно з рекламою. Шукаючи будь-які підказки. Прихований підтекст. Все, що не могли б надрукувати, але на що хотіли натякнути.

Якщо такі речі й з'являлись у новинах, вона була занадто не проінформована про поточні події, щоб помітити їх.

Нарешті вона акуратно склала газету негнучкими пальцями та повернула її на те місце, де вона була залишена, на веранді.

Вона масажувала замерзлі руки, поспіхом пробираючись через масток.

Дивовижно, але у неї не було панічної атаки, коли вона поверталась одна. Можливо, це було лише тому, що холод відвертав її увагу. Вона

схрестила пальці, сподіваючись на це.

Шлях назад до кімнати був простим. Повернувшись, вона кинулась до ванної та ввімкнула холодну воду. Вона дозволила їй пробігти заціпенілими руками, поки чутливість не почала повертатись до кінцівок, а вода не перестала здаватись гарячою. Тоді дівчина ввімкнула крани у ванній та набрала теплої води.

Герміона із зітханням опустила у воду, насолоджуючись полегшенням від холодного болю у всьому замерзлому тілі. Вона терла стопи та щиколотки, поки з них не зникли останні краплі бруду.

Проживши так довго у камері, вона більше ніколи не буде сприймати чистоту як належне. Вона не знала, чи зможе колись перестати цінити цей знову отриманий трепет від заглиблення у воду. Це була єдина хороша річ у її нинішньому існуванні.

Чого не можна було сказати про їжу. Та хоч і була явно дорогою, судячи з інгредієнтів, була виключно поживною. Герміона не дуже розбиралась у дієтах для плануючих вагітність, але не розуміла, чому їй дозволялось їсти тільки несолоні та переварені овочі, житній хліб із несолоним маслом, варене м'ясо та яйця пашот (також без солі). Вона вбила б за пакетик чіпсів.

Сидячи у воді та повільно зігріваючись, вона обдумувала відкриття дня.

Її «сурогатне материнство» під пильним спостереженням Мелфоя використовувалось як приманка.

Дражливий та зухвалий стиль оповідання статті на першій шпальті приводив у лютю. Точно заданий тон прагнув одночасно спотворити образ Герміони, щоб попередити жалість широкого загалу та будь-які обурення серед співчуваючих.

Герміона задумалась, які міри безпеки були застосовані, щоб зловити потенційних рятівників. Чи були у маєтку інші Смертежери? Або

вважалось, що Верховний Правитель здатний особисто впоратись зі всіма бажаними?

Якщо взяти до уваги перший варіант, Герміоні варто уважніше оглянути маєток та спробувати їх виявити. Вони стануть додатковою перешкодою для її втечі. Або, можливо, варто спробувати обманом змусити одного з них вбити її, якщо до цього дійде. Доволі амбіційний та сумнівний план, враховуючи, що Мелфой, вірогідно, знайде цю ідею у її голові задовго до того, як у неї з'явиться шанс на її втілення.

А якби у маєтку був один Мелфой — це стало б тривожною ознакою впевненості Волдеморта у його вміннях.

Наскільки небезпечним був Мелфой?

Герміона схилила голову на коліна та спробувала ясніше пригадати обставини смерті Дамблдора вісім років тому. Деталі були... розмиті.

Вона зажмурилась та спробувала відновити події.

Це сталось менше ніж через місяць після початку шостого року. Захисні обереги були зняті у коридорах, коли хтось застосував смертельне прокляття. Замок був набитий перуанським порошком миттєвої темряви та крикливими студентами. Коли темрява нарешті розсіялась, там були десятки поранених, охоплених панікою студентів та мертве тіло Дамблдора. Він був розтоптаний у цьому хаосі.

Першокурсники Гафлпафу та Слизерину якраз повертались у замок з уроку гербології. Вони були єдиними, хто хоч щось бачив. Заяви були суперечливими.

Дамблдор йшов коридором. Повз проходив старшокурсник. Можливо, двоє. Чоловіки. Рейвенкловець. Слизеринець. Грифіндорець. Гафлпафець. Кормак Маклаген. Адріан Пасі. Колін Криві. Ерні Макміллан. Драко Мелфой. Захаріас Сміт. Ентоні Гольдштейн.

Першокурсники не знали в обличчя багатьох старшокурсників, адже минуло лише три тижні після початку семестру. На загальну думку, це

був хтось зі світлим волоссям.

Вони чули прокляття. Потім настала темрява. Деякі говорили, все було навпаки: темрява, а тоді прокляття. Усі кричали й бігли. Ніхто не міг нічого розгледіти. Усі захисні чари волали.

Коли темрява розсіялась, професори зібрали усіх у Великій залі. Прибув Департамент Магічного Правопорядку, щоб опитати студентів та оглянути тіло.

Розслідування показало, що причиною смерті стало смертельне прокляття у спину. Слідів іншої магії не виявили.

Залишалось щось ще... пов'язане із рукою Дамблдора...

Герміона відчайдушно намагалась пригадати. Здавалось, це було важливою деталлю. Спогад танцював за межами її досяжності.

Всі старшокурсники, названі першокурсниками, були одразу ж опитані — з них зняли всі підозри. Зі всіх, окрім Драко Мелфоя. Його не могли знайти. Замок та прилеглу територію обшукали. Він зник.

Аврорів відправили у масток, а ті виявили його непроникним. Мелфоя визнали винним. Чи наклав він прокляття особисто, чи зі сторонньою допомогою, і чому він це зробив — запитання залишалися без відповіді.

Орден припускав, що це було спробою спокутати провину за сім'ю Мелфоїв після провалу Луціуса та його ув'язнення після битви у Департаменті таємниць.

Герміона не могла пригадати, що колись було підтверджено, що Мелфой убив Дамблдора. Після того, як Смертежери захопили контроль над Міністерством магії пів року по тому, було важко отримати достовірну інформацію. «Щоденний Віщун» одразу ж став ідеальною машиною для пропаганди.

Чи була ця інформація достовірною? Вона нічого не пам'ятала.

Спроба Герміони пригадати це здавалась марною. Вона навіть не могла зрозуміти, де саме були прогалини в її пам'яті. Поки їй не ставили конкретного питання, вона навіть не могла зрозуміти, чого саме не вистачає.

Спроба магічно розібратись у своїх спогадах була ніби продирання крізь смолу. Виснажливо. Майже даремно. Якщо вона вливала у пам'ять більше, ніж найменшу децицію магії, кайдани активувались та висмоктували все без залишку.

Найясніше розуміння, яке Герміона мала про те, де знаходились її втрачені спогади, було від різноманітних катувань Волдеморта, Снейпа та Мелфоя проникнути у них.

Біль, шок та травма розмивали всі деталі. Здавалось, що протягом всієї війни було небагато втрачених спогадів: більшість з них зосередились у тому році до самого її ув'язнення.

Прогалини у знаннях розривали щось всередині Герміони. Вона відчайдушно хотіла дізнатись, чого не вистачає, але боялась відновлювати інформацію. Вона почувалася так, ніби йшла мінним полем. Дівчина гадки не мала, чим загрозувала їй помилка.

Спроба змиритись із втратою інформації — розуміння суті — була подібна отруті, що роз'їдала її зсередини.

Чому вони програли війну?

Невже вона не може пригадати хоча б причину?

Ніби вони з Мелфоем грали у шахи, але тільки він міг бачити шахівницю.

Вона відчайдушно потребувала будь-якої дециції знань.

Але щойно вона про це дізнається, те ж саме зроблять її вороги. Її незнання було одночасно щитом та зброєю. Це допомагало їй виграти час, щоб втекти, але він міг закінчитись у будь-який момент.

Чомусь вона була впевнена, що це точно покладе їй кінець.

Вона відчувала, як дамоклів меч схилився над її головою.

Кінчики пальців зморщились від води, коли Герміона нарешті вибралась з ванної. Дівчина почувалася спустошеною. Вона забралась до ліжка та притиснулася до подушки.

Її думки кидались все далі й далі: стільки питань, на які у неї не було відповідей.

Наступного дня Мелфой знову з'явився одразу ж після обіду.

Серце Герміони впало, але вона натягнула плащ та слухняно пішла за ним. Просто йдучи слідом, вона відчувала, як калатає серце. Дівчина мучилась питанням, чи може він відчути це через спостереження за її свідомістю.

Коли вони добрались до веранди, Мелфой миттю начаклував стілець та сів, розгорнувши газету. На першій шпальті розповідали про новий пам'ятник на честь Волдеморта. Він був встановлений алеї Діагон. Герміона незграбно стояла біля дверей, не знаючи, куди йти.

Вона поглянула на Мелфоя та розтулила рота, щоб поставити питання, але її тіло проковтнуло його, перш ніж вона змогла видавити із себе слова.

Тиха.

Вона не могла почати розмову.

Герміона з гіркотою дивилась на лабіринт живоплоту. Вона вирішила, що просто піде та буде безцільно блукати.

Вона почала рухатись, але щойно вона це зробила, її охопило відчуття дискомфорту. Вона підняла голову та подивилась на відкрите небо...

Її серце, здавалось, різко зупинилось.

Ніби увесь кисень та звуки, які існували, раптово зникли, й перед нею була величезна пуста нескінченність.

Повітря не було.

Вона відчувала, що задихається. Її серце шалено закалатало. З кожною секундою пришвидшуючись. Вона могла чути цей звук.

Вона могла бачити сходинки. Гравій. Огорожу.

Відчуття, немов...

Порожнечі.

Як ніби Всесвіт закінчувався біля її ніг.

Якби вона зробила крок ще на дюйм, то провалилась би у безодню.

Герміона завмерла. Вона спробувала ворухнутись, але продовжувала тремтіти. Прикусивши губу. Намагаючись дихати. Намагаючись змусити себе зробити крок вперед.

Все було занадто... відкритим.

Вона заплющила очі.

Це було лише в її голові. Це було *лише* у її голові.

Вона боролась, щоб продовжувати дихати. Зробивши серію різких вдихів, вона намагалася думати.

Учора все було добре. Вона була такою наляканою та розлюченою. Вона пробігла декілька миль. Але зараз...

Вона не могла...

Все це було занадто.

Вона не пам'ятала, щоб раніше світ здавався таким широким. Небо було занадто... високим. Доріжки все тягнулись та тягнулись. Вона не знала, де вони закінчуються.

Її руки почали тремтіти та смикатись, коли вона подумала про це. Її зараз знудить.

Герміона хотіла повернутися до своєї кімнати.

Хотіла втиснутися у куточок та відчути стіни навколо себе.

Вона дивилась собі під ноги та відчувала, як сльози щипають кутики її очей. Паніка хвилиною накочувалась на неї. Серце билось все швидше та швидше. Відчувалося, наче у її грудях пурхає птах, який б'ється, помираючи у спробах вирватися.

Герміона притиснула руки до рота та спробувала не задихнутися.

Різкий звук раптом привернув її увагу, й вона оглянулася, й виявила, що Мелфой так міцно стискає газету, що кісточки його пальців побіліли. Його руки злегка тремтіли.

Вона ахнула та відхилилась.

— Вибач... вибач, — з жахом пробурмотіла Герміона. — Я вже йду...

Вона пройшла всього декілька кроків вперед, перш ніж ноги відмовились йти далі.

Вона боялась знаходитись поруч із Мелфоем, але навіть він не міг перебороти той жах, який поглинув її, коли вона спробувала зробити крок. Її легені відчувались так, ніби з них викачали усе повітря. Вона розтулила рота та спробувала вдихнути. Нічого не вийшло.

Жах проник у неї, ніби якесь створіння встромило кігті їй у спину. Дряпаючи вздовж хребта. Розриваючи її на шматки. Піддавши холодному зимовому повітрю всі м'язи, нерви й кістки, вона повільно помирала.

Вона не могла дихати.

Здавалося, що світ нахиляється убік.

Голки впивалися у її руки та передпліччя.

Все, що вона могла бачити, було занадто відкритим...

Вона не могла вгамувати тремтіння. Не могла припинити панікувати.
Вона не могла рухатись...

Відкрите. Порожнє. Нічого. Нічого. Назавжди. Вона опиниться у
всьому цьому зовсім одна.

Жодних стін. Нічого.

Вона могла кричати вічно. Не було звуку.

Ніхто не прийде.

Небо затягнула пільма.

Це нічого не змінить.

Ніхто не прийде.

Вона не зможе...

— Зупинись, — раптом проричали у неї за спиною.

Реальність обвалилась на неї подібно потопу. Герміона здригнулась та озирнулася. Мелфой був блідим, і його очі блищали, коли він дивився на неї.

— Ти повинна бути на вулиці. Але не зобов'язана блукати садами.
Перестань шукати можливість для психічного зриву, який поставить
під загрозу доступ до твоїх спогадів.

Його обличчя злегка деформувалось, коли він продовжував дивитись на неї. Діставши паличку, він начаклував ще один стілець.

— Сядь. Та заспокойся, — наказав він крижаним тоном.

Герміона глибоко зітхнула та дозволила ногам рухатись. Намагаючись не думати про потік полегшення, який нахлинув на неї. Вона сіла та втупилась на свої руки, намагаючись відновити контроль над диханням.

Вона сиділа у кріслі. Вона сиділа у кріслі поруч із Мелфоєм. Вона не була у порожнечі. Ніякої порожнечі взагалі не було. Під ногами у неї був мармур. Їй не потрібно було нікуди йти. Вона сиділа у кріслі.

Герміона повільно вдихнула. На рахунок до чотирьох.

Видихнула через рот. На рахунок до шести.

Вдих і видих.

Знову і знову.

Вона сиділа у кріслі. Їй не потрібно було нікуди йти.

Її серце повільно поверталось до звичного ритму, але груди продовжували боліти.

Щойно заїкання у грудях ослабло, вона спробувала змусити свої пальці припинити смикатись. Вони не слухались, тому вона сіла на руки.

Коли її розум повністю позбувся паніки, на неї обвалилась хвиля гіркою відчаю.

Герміона була зламана.

Це було точно.

Не було сенсу заперечувати.

Її психіка надламалась під час ув'язнення, і вона не знала, як це виправити. Вона не могла розібратися у цьому. Це поглинуло її зсередини.

Вона втупилась у свої коліна. Сльози скочувались із кутиків її очей щоками, стікаючи до губ, перш ніж впасти. Від різкого пориву вітру вони здавались крижаними на шкірі. Вона змахнула їх та щільніше закуталась у мантію. Натягуючи капюшон.

Плащ майже душив її своїм теплом, але Герміона все ще відчувала холод жаху, коли мовчки сиділа на веранді. Намагаючись мислити.

З нею все було гаразд. Вчора. З нею все було гаразд. Чому? Чому тоді це її не хвилювало?

Якась форма агорафобії. Це точно було пов'язано. Якимось чином у камері без світла, звуку та відчуття часу вона схопилась за безпеку наявності стін. Ув'язнення стало єдиною постійною величиною у її житті. І ось тепер, коли вона була вільна, коли у неї був час подумати...

Відчуття відкритості створило страх, який поглинув її.

На вулиці було набагато гірше, ніж у коридорі нагорі.

Можливо, вона просто не була готова. Можливо, тепер, коли вона зрозуміла механізм, їй вдасться подолати паніку. Якщо вона поставить перед собою маленькі поетапні цілі. Спуститись сходами. Йти по гравію. Пройти до огорожі.

Якби вона могла йти самостійно.

Герміона явно не збиралась губитись у лабіринті з живоплоту найближчим часом.

Її живіт скрутило. Її термін втечі дедалі довшав. У неї навіть не було можливості вивчити варіанти звільнення. Чим довше вона чекала...

Вона могла скоро завагітніти.

Можливо, вона вже вагітна. Якщо цього ще не сталося, то з кожним наступним місяцем стіл, який з'являвся з повітря, збільшував шанси, що це скоро станеться.

Їй хотілось плакати.

Вона поглянула на Мелфоя, який жадібно вивчав результати квідичу.

Яку корисну інформацію вона повинна була дізнатись про нього? Він тільки й робив, що лютував та читав, а потім йшов та вбивав людей.

Герміона ніколи не втече. Швидше за все, вона помре у цьому маєтку.

Вона у відчаї поглянула на нього.

Він був холодним. Розлюченим.

Крижана злість, здавалось, нависала над ним. Вона відчувала, як темна магія огортає його тіло.

Кого він так ненавидів? Невже, як і Луціус, він звинувачував Орден у смерті Нарциси? Чи були всі ці вбивчі прокляття через помсту? Чи було це тим, що підживлювало його силу?

Все у ньому змінилось. Здавалось у ньому не залишилось й сліду того хлопчика, якого вона знала багато років тому.

Він виріс стави вищим та ширшим у плечах. Зверхність його шкільних днів зникла, змінившись відчутним почуттям влади. Смертельною впевненістю.

Його обличчя втратило всі хлоп'ячі риси. Воно було жорстоко красивим. Різкі аристократичні риси застигли в жорстокому непохитному виразі. Його сірі очі були ніби ножі. Його волосся досі було таким блідим, білявим, недбало зачесаним набік.

Всім своїм виглядом він нагадував нудьгуючого англійського лорда. За винятком майже нелюдського холоду. Якби лезо вбивці могли втілити у людину, нею став би Драко Мелфой.

Красивий та проклятий. Грішний янгол.

Або, можливо, Янгол Смерті.

Поки Герміона вивчала його, він різко закрив газету та поглянув на неї. Вона на мить зустрілась із ним поглядом, перш ніж відвернутись.

— Що з тобою? — запитав Мелфой, поглянувши на неї декілька секунд.

Вона злегка почервоніла, нічого не відповівши.

— Якщо ти не скажеш мені, я просто витягну відповідь із твого розуму, — сказав він.

Герміона зі всіх сил намагалась не затремтіти від цієї погрози. Вона уважно дивилась на огорожу.

— Я... я думаю, це називається агорафобією, — сказала дівчина, зробивши кілька глибоких вдихів. — Щось із... відкритими просторами, викликає у мене паніку.

— Чому?

— Не знаю. Не схоже, що цьому є раціональне пояснення, — з гіркотою сказала вона, оглядаючи шви на своїй мантії. Рівні стібки були чимось впорядкованим, на що можна було дивитись. Чимось передбачуваним. Чимось, що мало сенс. І не схожим на її ірраціональний розум.

— Впевнений, у тебе є теорія, — сказав він із викликом. Ніби хотів, щоб вона відмовилась відповідати, щоб він міг просто проникнути до її думок та дістати це пояснення.

Їй хотілось збрехати, що саме по собі це не мало сенсу. Мелфой, безсумнівно, встигне побувати в її думках, перш ніж вона втече. Якщо вона не скаже йому зараз, він все одно дізнається завтра. Або наступного дня. Або будь-коли, коли вирішить знову дослідити її думки.

— Напевно, це відбувається тому, що я так довго просиділа у камері, — сказала вона за хвилину. — Там нічого не було... лише пуста. Всі були мертвими. Ніхто не збирався приходити за мною. Я просто сиділа там, навіть не усвідомлюючи, скільки часу минуло. Стіни були єдиною реальною річчю. Мабуть, я почала покладатися на них. Тож зараз... коли я намагаюся кудись піти, я не... я не знаю, до чого це призведе... Я не знаю. Я не можу... таке відчуття, ніби... — Герміона спробувала пояснити свій жах: — Це ніби... мене знову кидають. Що всі мертві, і я просто одна... і я можу впоратись із цим почуттям, коли мій світ обмежений простором... але коли я згадую, наскільки він великий, — я не можу. Я не можу...

Герміона почала задихатись, і її голос замовк. Вона не знала, як це описати. Слова не могла передати всю складність цієї емоції. Вона розгублено відвела погляд.

Вираз обличчя Мелфоя, здавалось, став жорсткішим, поки вона говорила.

— А вчора? — запитав він після незадоволеної паузи.

— Навіть не знаю. Напевно, мій жах перевершив мій страх.

Він трохи помовчав, потім тихо фиркнув та відкинувся на спинку стільця, вивчаючи її.

— Повинен зізнатись, коли я почув, що отримаю саме тебе, я з нетерпінням чекав моменту, коли зможу остаточно зламати тебе, — сказав він та злегка нахилився до неї з жорстокою посмішкою. — Але я сумніваюсь, що можна перевершити те, що ти зробила із собою самотійно. Це розчарує.

— Я впевнена, що ти не припиниш намагання, — сказала вона, дивлячись йому в очі. Герміона знала, що на її обличчі написаний відчай, але не було сенсу намагатись його приховати.

Його срібні очі зблиснули, коли він побачив це.

Розділ 9

Chapter Notes

Плейлист

The War – SYML

Einaudi: Experience – Ludovico Einaudi

Hear Me Now – Bad Wolves & DIAMANTE

Rosyln – St. Vincent

It`s Not Like You – The Paper Kites

See the end of the chapter for more [notes](#)

Мелфой більше не розмовляв із нею протягом години, що залишилась. Він дістав з-під мантиї книгу та взявся за читання, очевидно, взагалі не відчуваючи холоду.

Герміона заплющила очі на декілька хвилин та спробувала змусити своє серце не битись так сильно, просто дивлячись у небо.

Вона збиралась здолати це.

Їй було байдуже, що для цього знадобиться.

Дні зливались в один.

Мелфой з'являвся щодня, відразу ж після обіду, та виводив її на веранду. Опинившись там, він зазвичай ігнорував її, читаючи «Віщун» або якусь книгу. Герміона металась верандою, намагаючись знайти у собі сили вийти на прогулянку. Вона змогла спуститись на декілька мармурових сходів, але завмирала, доходячи до гравію.

На відміну від коридору, тут дівчина не могла рухатись далі. Це була межа, яку вона не була у змозі перетнути. Раціональна частина її мозку

просто відмовлялась працювати.

Тому вона сиділа на сходах, збирала гравій та кидала камені один за одним якомога далі. Або викладала їх у вигляді рун.

Інших занять у неї не було.

Мелфой ніколи не розмовляв із нею, і тому вона не могла заговорити із ним першою. Не те щоб їй цього хотілось, але той факт, що їй потрібен його дозвіл, був сам по собі принизливим.

Виходячи з того, що сімейство Мелфоїв не потребувало слуг, очевидно, це передбачало, що від неї не очікували нічого, окрім як тягнути жалюгідне існування у стінах маєтку. Вони зовсім не давали їй можливості займати себе. Ні книг, ні паперу — нічого. Їй було майже так само нудно у маєтку, як і у своїй камері у Гогвортсі. За винятком того, що її постійно переслідував засуджуючий портрет, і вона знала, що за межами спальні є цілий маєток, який чекав її дослідження, якщо, звісно, вона зможе зібратись із духом для цього.

Герміона неодноразово обслідувала всі спальні у коридорі. Вона вивчала лабіринт живоплоту через всі доступні вікна, аж поки не була майже впевнена, що зможе пройти через нього, не заблукавши.

Вона намагалась знайти у собі мужність спуститися сходами та оглянути інші поверхи. Вона пройшла через перший поверх близько дев'яти разів із Мелфоем. І все ж вона ніяк не могла змусити себе зробити це самостійно.

Вісім днів по тому Мелфой не з'явився після обіду. Замість цього до кімнати Герміони ввійшла цілителька Страуд.

Герміона мовчки стояла та спостерігала, як жінка начаклувала оглядовий стіл посеред кімнати.

Всі, кого Герміона ненавиділа, здавалось, змушували її проходити через процедуру зі столом. Волдеморт. Мелфой. Страуд. Герміона зробила крок вперед, перш ніж її змусили це зробити, та сіла на край.

— Відкрий рот, — сказала Страуд.

Рот Герміони автоматично відкрився, і цілителька Страуд, взявши зілля, капнула одну каплю до її роту. Коли флакон було знову закрито, Герміона поглянула на його вміст та напружилась. Сироватка правди.

Вона припустила, що це було одним зі способів зробити медичні призначення ефективними — запобігти брехню суб'єктів. Герміона ніяк не могла зрозуміти причину. Кайдани вже зробили її слухняною. Цілителька Страуд могла просто наказати їй говорити правду.

Жінка, здавалось, помітила вираз обличчя Герміони.

— Це все спрощує, — сказала Страуд, змахнувши паличкою. — Якби Верховний Правитель наказав тобі збрехати про щось, ти була б у розгубленості. Таким чином твоя чесність поза підозрою.

Герміона кивнула. Вона припустила, що у цьому був сенс.

— Хм. Поки не вагітна. Я гадаю, що сподіватися на результати ще зарано.

Герміона ледь не впала від полегшення. Потім вона пригадала, що це означало: незабаром Мелфой буде знову брати її за столом протягом п'яти днів, і полегшення різко зникло.

— Погляньте на мене, міс Грейнджер, — скомандувала цілителька, — хтось завдавав вам болю відколи ви тут?

Герміона уважно дивилась на жінку, поки її рот відповідав за власною волею:

— Я була фізично зґвалтована п'ять разів та двічі психічно.

Цілителька Страуд була незворушною, але трохи задумливою.

— Виманологія болюча?

— Так.

— Хм. Я зроблю помітку. Більше ніякої шкоди не було?

— Ні.

— Чудово. Велике полегшення. Були проблеми з деякими іншими.

Герміона відчула, як жах охоплює її.

— Із ними... із ними все гаразд? — прохрипіла вона.

— О так. Ми про все попіклувались. Деяким чоловікам просто необхідно нагадувати, що дари Темного Лорда можуть бути повернені, якщо за ними не доглядати як слід, — відповіла Страуд. На її обличчі не було жодного сліду співчуття чи провини, коли вона продовжувала махати паличкою над Герміоною.

Герміоні захотілось протягнути долоню та стиснути жінці шию. Її руки тремтіли, коли вона намагалась стримати їх.

Цілителька Страуд була байдужою до її погано прихованої люті. Вона наклала діагностичне закляття на нижню частину живота Герміони.

— Ніяких розривів. Чудово. Це стало б проблемою. Я повинна була прийти раніше, щоб перевірити, але була дуже зайнята. Контроль за всіма іншими виявився більш виснажливим, ніж я собі уявляла.

Цілителька Страуд, здавалось, чекала від Герміони співчуття. Герміона багатозначно поглянула на годинник та не відповіла.

— Твій фізичний стан дещо погіршився. Ти виходиш на вулицю, щоб щоденно займатись спортом? — роздратовано запитала цілителька Страуд.

Герміона напружилась; її груди стиснулись, коли вона спробувала вдихнути та байдуже відповісти на питання:

— Я... ні. Але Верховний Правитель почав це забезпечувати.

— Ти ходиш пішки? Довгі прогулянки важливі для організму.

— Я... не можу.

Цілителька Страуд здивовано втупилась у Герміону.

— Не можете?

Герміона прикусила губу, сумніваючись.

— У мене трапляються панічні атаки... просто вийти з кімнати буває складно. Верховний Правитель щодня виводить мене на веранду на годину, але я... я не можу... не можу... я не... Це так... так...

Герміона почала задихатись, намагаючись пояснити. Навіть після дози сироватки правди вона не могла передати цей страх словами. Не могла впоратись із гнівом та відчаєм від того, що не в змозі розібратись із цим самотійно.

Герміона стиснула губи, але вони продовжували тремтіти. Вона відчула зростаючу напругу в очах та щоках від того, що намагалась не розплакатись.

— Цікаво, — сказала цілителька Страуд, роблячи помітки. — Мабуть, це через твоє ув'язнення. Мені не спало на думку, що вихід на вулицю може стати проблемою. Хм... заспокійливого зілля буде недостатньо, і я не можу постійно тримати тебе на седативних засобах — вони будуть заважати завагітніти. Можливо, спробуємо щось тимчасове, щоб допомогти тобі пристосуватись. Я пошукаю варіанти.

Герміона нічого не відповіла.

— Зілля будуть доставляти щоденно протягом твого циклу, — додала Страуд, продовжуючи записувати. Раптом вона ніби щось згадала та запитально поглянула на неї.

— Як ти справлялась із цим, поки була у в'язниці?

— Просто стікала кров'ю, — відповіла Герміона. — Камера утримувалась у чистоті, але жодних засобів гігієни не надавалось.

Страуд несхвально похитала головою. Ніби своїм ставленням до Герміони вона ставила себе вище за Амбридж.

— Ще щось, що ти вважаєш, мені слід знати? — запитала цілителька Страуд у неї.

— Я вважаю, що ви зла та нелюдська, — одразу відповіла Герміона.

Вона навіть не усвідомлювала, що говорила, — сироватка правди буквально витягувала з неї зізнання.

На секунду щось промайнуло у виразі обличчя цілительки.

— Що ж, гадаю, я сама надала тобі можливість для такої відповіді. Щось стосовно твого здоров'я, що мені потрібно знати?

Герміона на мить замислилась.

— Ні.

— Тоді гаразд, — Страуд продивилась свої записи востаннє. — Ох, і ледь не забула. Зніми свої панчохи.

Герміона слухняно стягнула панчохи. Цілителька оглянула її ноги та змахнула паличкою. По них пройшлась хвиля печіння, яка тривала кілька секунд.

Герміона ледь чутно зашипіла від болю, злякавшись. Коли печіння припинилось, вона подивилась донизу та побачила, що шкіра на ногах почервоніла і мала подразнений вигляд.

— Закляття миттєвого видалення волосся назавжди. Деякі чоловіки скаржилися. Один із них намагався використовувати таке ж зілля у ванній, але злісна маленька відьма нирнула під воду та вилізла абсолютно лисою.

Цілителька Страуд всучила Герміоні невелику посудину з муртлаповим відваром.

— Подразнення має пройти протягом кількох днів. Я поговорю з Верховним Правителем щодо твого стану.

Страуд почала складати свої записи до сумки, а Герміона злізла зі столу та ніяково завмерла, тримаючи в одній руці панчохи, а в іншій колбу з есенцією. Змахнувши паличкою, щоб стіл зник, цілителька вийшла за двері, не сказавши більше ні слова.

Мелфой прийшов пів години по тому ще більш злий, ніж зазвичай.

Герміона накинула мантию та покрокувала за ним. Коли вони дістались веранди, він поглянув на неї з сердитою гримасою.

— Від тебе вимагається пройти не менше як півмилі.

Герміона кліпнула, дивлячись на нього.

— Я б відправив тебе з ельфом-домовиком, але Страуд боїться, що твоя власноруч створена черепно-мозкова травма може викликати приступ, якщо ти перевтомишся, — він мав достатньо розлючений вигляд, щоб щось зламати. — І тому я змушений супроводжувати тебе.

Він кинув оком на маєток та додав:

— Ти гірше собаки.

Мелфой покрокував вниз сходами, а потім повернувся та зупинився на гравійній доріжці.

— Ходімо, — сказав він холодним голосом. Його очі палали, а губи були стиснуті в жорстку лінію, коли він дивився на неї.

Герміона недовірливо втупилась у нього. Швидше пекло замерзне, ніж присутність Драко Мелфоя втримає її від нападу паніки.

Примус потягнув її вперед.

Герміона глибоко зітхнула, обережно спустилась сходами та після хвилинного коливання стала на гравій. Вона зробила чотири кроки по

ньому, не вірячи.

Судячи зі всього, у пеклі сьогодні було прохолодно.

Мелфой повернувся на каблуках та швидко попрямував донизу доріжкою, а вона пішла слідом.

Мабуть, це через кайдани, зрозуміла вона по дорозі. Він наказав їй іти, і вона пішла. Наручники змушували її бути слухняною під час згвалтування. Як би не діяв примус, він, схоже, був здатний придушувати її панічні атаки, так само як вони придушували бажання боротись із Мелфоєм, а потім вбити його довгим та болісним способом.

Він йшов вздовж зовнішньої сторони лабіринту живоплоту, поки вони не проминули його повністю, а потім повів її доріжками серед зимуючих клумб троянд.

Герміона вдавалася в питання, чи було щось у маєтку Мелфоїв, що не здавалось би холодним, мертвим та безплідним. На посипаних гравієм доріжках не лежало жодного недоречного каменю. Рожеві кущі були ретельно підстрижені на зиму. Живопліт вривався у небо точними рівними стінами.

Герміона ніколи особливо не цікавилась зовнішнім виглядом англійських маєтків, але сад Мелфоїв, можливо, був одним з найжахливіших місць для життя, що вона бачила. Лабіринт живоплоту, білий гравій, голі дерева та кущі, обрізані за дюйм до початку їхнього росту.

Можливо, навесні або влітку їх володіння не такі жахливі на вигляд, але в його нинішньому стані навіть автостоянки їй здавались естетично привабливішими.

Мелфой, схоже, також не мав схильності насолоджуватись пейзажем.

Промчавши доріжками близько години, він повів їх назад до маєтку. Коли вони підійшли ближче, вона помітила, як смикнулась фіранка у

вікні.

Мелфой підійшов до кімнати Герміони, але замість того, щоб зникнути, зайшов всередину, дивлячись на неї.

Герміона завмерла та взялась смикати застібку мантиї. Можливо, якщо вона проігнорує його, він піде.

— Ліжко, — скомандував він за мить.

Вона здивована подивилась на нього, і він злісно посміхнувся, зробивши крок до неї.

— Якщо тільки ти не віддаєш перевагу зробити це на підлозі, — сказав він.

Герміона не ворухнулась. Вона просто дивилась на нього, заціпенівши від жаху. Він витягнув паличку, і після різкого невербального клацання Герміона відчула, як його магія схопила її та потягнула назад, поки вона не зіткнулась зі своїм ліжком та не впала на нього.

Мелфой підійшов до неї з нудьгуючим виглядом. У його очах з'явився слабкий блиск.

Герміона прикусила губу, щоб не скиглити, і схрестила руки на собі.

Він поглянув на неї зверху вниз, а потім, затиснувши її ноги своїми, схилився над нею.

Герміона хотіла зануритися у ліжко і там задихнутися. Хотілось закричати. Шкода, що у неї було ні краплі магії, щоб боротись з ним.

Служняна. Тиха. Не чинитиме спротиву.

Вона вткнулась підборіддям у плече та спробувала відсунутись від нього якомога далі.

Його права рука вперлася у матрац поруч з її головою, і тоді вона відчула кінчик палички під своїм підборіддям.

— Дивись на мене, Бруднокровко, — наказав він.

Її підборіддя смикнулось, коли вона повернулась, щоб подивитись йому в очі. Вони були всього в декількох дюймах від неї. Його зіниці були звужені, а сіра райдужка нагадувала шторм.

Він увійшов до її свідомості.

Вона задихнулась від шоку.

Навіть його виманологія була холодною. Наче тебе кинули у крижане озеро. Це завдавало гострого, різкого болю.

На відміну від попередніх випадків її розум не був затуманений травмою або шоком. Досвід був набагато яскравішим через це. Мелфой пронісся її свідомістю, звертаючи увагу на всі згруповані спогади. Він намагався пробитись в одне з них, поки з її губ не зірвався крик.

Мелфой рухався швидко. Ніби просто перевіряючи, що жодне з них ще не було доступне. Оглянувши їх, він перемістився у теперішнє.

Здавалось, його веселила її зростаюча ненависть. Її відчайдушне бажання вбити його. Він дивився, як Герміона досліджує інші кімнати, блукає маєтком та нудьгуючи сидить на сходах веранди. Як вона читає «Щоденний Віщун». Її панічну атаку.

Він вивчав її неодноразові спроби пригадати деталі смерті Дамблдора та як вона не могла пригадати деталь, пов'язану із рукою чаклуна. Це деталь викликала у нього інтерес. Мелфой спробував відшукати більше інформації, але де б Герміона не ховала її у своїй свідомості, він не міг нічого знайти.

Вона відчувала його роздратування, коли він перейшов до її зустрічі зі Страуд, їх прогулянки по маєтку та до того, як сильно їй не подобались сади. Коли він досягнув її жаху у той момент, як наказав їй лягти на ліжко, він нарешті вийшов з її думок.

Він розсміявся над нею.

— Будь певна, Бруднокровко, у мене немає особливого бажання торкатись тебе. Я вважаю саме твоє існування у моєму маєтку образливим.

— Почуття безперечно взаємне, — сухо сказала Герміона. Це була не найбільш вдава відповідь; її голова пульсувала. Здавалося, ніби Мелфой вклав у неї увесь свій розум, і це розбило її зсередини.

Мелфой випрямився та подивився на неї зверху вниз, ніби очікуючи, що вона скаже щось ще. Дівчина уважно подивилась на нього.

— Ти дійсно вбив Дамблдора?

Він посміхнувся та притиснувся до стовпа ліжка, схрестивши руки на грудях та схилив голову набік.

— Ти й це вмудрилась забути? Є хоч щось корисне, що ти пам'ятаєш? Чи ти за звичкою забуваєш усе, що не визубрила з підручника? — він на мить опустив погляд на свої нігті, а потім із нудьгуючим виглядом провів ними своєю мантією. — Гадаю, це все, у чому ти була коли-небудь хороша. Ти ж навіть не брала участі у боях, чи не так? На полі битви тебе я точно не зустрічав. Тебе ніколи не було там з Поттером та Візлі. Ти просто ховалася. Проводила увесь свій час у лікарняних палатах. Даремно розмахуючи паличкою, рятуючи людей, яким зрештою краще було померти.

Від цих слів Герміона відчула, як кров відринула від її голови так різко, що кімната попливла перед очима. Вона ахнула, ніби її вдарили бладжером.

Увесь час вона зцілювала Рона, Біла, Чарлі, Джорджа та Фреда, Тонкс, Ремуса, Джіні, Анну, Анжеліну, Кеті...

Зберігала їхні життя до кінця війни. Рятувала, щоб потім вони були замучені до смерті. Зцілювала їх, щоб в кінцевому результаті вони були поневолені та згвалтовані.

Вона затиснула рот руками та міцно притиснула пальці до губ, поки не відчула контури зубів. Все її тіло трусилось від тремтіння на ліжку, і вона намагалася не ридати. Крізь її пальці прорвався приглушене скиглення. Очі защипало за мить до того, як обличчя Мелфоя розпливлось від сліз. Вона перекотилась на бік та звернулась калачиком.

— Якщо тобі вже так цікаво. Темний Лорд особисто вимагав, щоб я вбив Албуса Дамблдора у певний момент протягом шостого року. І ось одного разу в п'ятницю зранку, коли незграбний ідіот проходив повз мене коридором, я прокляв його прямо в спину вбивчим прокляттям. Він зупинився поговорити з декількома першокурсниками про лимонний щербет або якусь іншу дурницю. Доволі-таки необережно з його сторони. Але це тобі грифіндорці. Ви ніколи не будете очікувати, що хтось може вбити вас серед білого дня. Я навіть впевнений, що він здогадувався, що я збираюся його вбити, але все одно повернувся до мене спиною. Можливо, вирішив, що мені забракне сміливості, — Мелфой зневажливо фиркнув, перш ніж зітхнути: — Це єдиний недолік використання смертельного прокляття в чийось спину.

Герміона прикусила губу, слухаючи, як Мелфой розтягував слова. Вона, звісно, очікувала, що якщо коли-небудь запитає його, то відповідь буде жахливою та марнославною. Але чомусь все одно була вражена, почувши це.

— Гадаю, твій Володар був дуже задоволений тобою, — сказала вона, не дивлячись на нього.

— Так й було, особливо після того, як я подарував йому паличку старого дурня. Того вечора він вечеряв зі мною та моєю матір'ю тут, у цьому самому маєтку. Мене об'явили протеже.

Його тон був непевно порожнім. Герміона оглянулась на нього через плече. Він майже не дивився на неї. Його очі були прикуті до вікна, і Мелфой мав майже задумливий вигляд. Ніби його тут не було.

Він різко стрепенувся та тонко посміхнувся їй зверху вниз.

— Мені слід надати більш детальну інформацію? — він вигнув брову, ставлячи питання. Вираз його обличчя був механічним.

— Ні, — сказала вона, відводячи очі від його обличчя. — Це все, що я хотіла знати.

— Ну, — він поправив мантию та повернувся, щоб вже йти, — зовнішній світ манить мене. Постарайся не довести себе до приступу в мою відсутність, Бруднокровко.

Chapter End Notes

Муртлап – щуроподібне створіння зі щупальцями. Мариновані щупальця муртлапа можна їсти, а також їх використовують як протидію деяким закляттям

Розділ 10

Chapter Notes

Плейлист

A Soulmate Who Wasn't Meant to Be – Jess Benko
Can You Hear Me – UNSECRET & Young Summer
The Only – Sasha Sloan
Hurt for Me – SYML

Я намагаюся пригадати тебе

І водночас

Намагаюся забути

Nayyirah Weheed

Гаррі Поттер сидів на даху та палив сигарету, дивлячись у далечінь. Герміона вилізла з вікна, щоб присісти поруч із ним.

— Що з нами трапилось, Герміоно? — запитав він, коли вона підійшла ближче.

— Війна, — тихо сказала дівчина, протягуючи руку та повертаючи його обличчя до себе. У нього була глибока рана на голові. Його бліда шкіра злегка почервоніла від крові, яку він намагався змити. Вираз його обличчя був сумним, стомленим та злим.

— Хто з нас змінився? Ти чи я? — запитав він, коли вона запустила пальці у його волосся та відкинула його набік, щоб залікувати рану.

— Я, — зізналась вона, уникаючи його погляду.

— Чому? Невже ти думаєш, я не зможу? — сказав він. — Ти намагаєшся підготувати себе до того, що я зазнаю поразки?

Вона наклала на нього діагностичне закляття. У нього були зламані два ребра та гематоми по всьому тілу. Герміона злегка штовхнула його, щоб він ліг, перш ніж братися до зцілення.

— Я думаю, ти впораєшся. Але... пророцтво. Це як підкидання монетки. Після смерті Дамблдора... — вона злегка затнулась. — Смерть — всього лише вбивче прокляття для всіх, — сказала Герміона за мить. — Я не можу просто сидіти склавши руки та чекати, коли випаде п'ятдесят на п'ятдесят, думаючи, що знаю результат. Не тоді, коли від нас залежить так багато людей. Те, що в тебе є, те, як ти любиш людей, — ця сила робить тебе могутнім. Але... скільки разів ти вже вбивав Тома? В дитинстві — за допомогою матері. На першому та другому курсі. Але він досі тут. Він все ще бореться із тобою. Я не хочу пропускати, яких саме твоїх зусиль буде достатньо.

— Ти просто не можеш прийняти той факт, що добро може перемогти, — сказав Гаррі. Докір у його голосі був важким.

— Всі, хто виграє, завжди стверджують, що саме вони були добрими, тому що переможець пише історію. Я не бачила нічого, що вказувало б на те, що перемога їм дісталась завдяки моральній перевазі, — сказала вона, бурмочучи закляття, щоб зростити перелом.

— Але ти говориш про маглівську історію. Магія — це інше. У чаклунському світі все інакше, — сказав Гаррі, потягнувши руку до її палички, коли вона рухала нею, щоб вилікувати наступне його ребро. Він стиснув пальці у кулак та дозволив руці опуститися.

Герміона похитала головою, та вираз його обличчя став гірким. Він поглянув на небо. Герміона закінчила зі зціленням, а тоді почала невеликими круговими рухами наносити мазь на синці на тілі Гаррі.

— Колись ти була іншою, — сказав Гаррі, — більш праведною та справедливою, ніж я. Що трапилось з дівчиною, яка захищала права ельфів-домовиків? Та дівчина ніколи б не стала б казати, що темна магія варта цих втрат. Що з нею трапилось?

— Та дівчина померла у лікарняній палаті, намагаючись врятувати Коліна Криві.

— Я також був там, коли Колін помер, Герміоно. Але я не змінився.

— Я завжди була готова зробити все, що необхідно, Гаррі. У всіх наших шкільних пригодах. З того часу, як я подружилась з вами, я з вами у всьому. Можливо, ти просто ніколи не помічав, як далеко я готова була зайти заради тебе.

Коли Герміона прокинулась, вона згадала свій сон.

Дівчина прокручувала його знову й знову. Це точно був спогад. Це трохи налякало її, але, схоже, у ньому не було нічого важливого. Вона спробувала пригадати, в якому році це відбулось.

Гаррі палив. Ця звичка з'явилась у нього через три роки після початку війни. Герміона не впізнала дах, але це нічого не означало. Існували десятки безпечних сховищ, які вона рідко відвідувала.

Отримати новий спогад про Гаррі, навіть не дуже щасливий, здавалось неочікуваним подарунком. Вона сумувала за ним так сильно, що іноді було важко дихати.

Вона лежала у ліжку, знову й знову прокручуючи спогад у голові. Беручи до уваги кожну деталь. Вогонь в його очах. Те, як він напружено затягувався сигаретами та різко видихав. Втома на його обличчі. Те, як стирчало його волосся.

Вона пошкодувала, що не обійняла його. Або не взяла за руку. Або не зустрілась із ним поглядом і не сказала, який він важливий для неї.

Не сказала йому, що він їй дуже потрібен. Що він був її найкращим другом. Що вона пішла б за ним на край світу. Що вона ніколи, ніколи не оговтається, якщо втратить його.

Їй хотілось повернутись у минуле та знайти спосіб виправити те, що пішло не так. Що б це не було. Використати будь-яку можливість у минулому, щоб знайти та сказати Гаррі, щоб він не відправлявся до Гогвортсу в день останньої битви.

Повернутись та попередити Орден про те, що станеться, якщо вони програють.

Їх суперечка у пам'яті здавалась знайомою. Герміона хотіла, щоб Орден використовував, ну, якщо не темні мистецтва повною мірою, то хоча б магію, яка була б наполовину темною. В міру того, як війна затягувалась, дівчина ставала наполегливішою у своєму висновку, і це псувало її стосунки з набагато більшою кількістю людей, окрім Гаррі.

Вона намагалась не заціклюватись на питанні про те, чи змогли б вони виграти війну, якби Спротив був готовий використовувати темну магію.

Війна була завершеною та програною.

Вона притиснула руки до очей та спробувала відігнати це питання. Якою б не була відповідь, визнати її буде так само болісно, як і марно.

О, Гаррі...

Чи сказала вона йому, що любить його, в той день, коли він помер? Чи розмовляла вона взагалі тоді з ним?

Вона не могла пригадати.

Герміона скрутилась калачиком на ліжку, обіймаючи себе руками. Коли дівчина сиділа у камері, то мучилась питанням: чи можна померти від спустошливої самотності, яку вона відчувала.

Їй здавалось, що її серце розбилось.

Вона все ще відчувала це.

Декілька хвилин по тому Герміона змусила себе встати. Лежання у ліжку нічого не дасть.

Вона зупинилась біля вікна. Падав сніг. Увесь світ зовні був покритий ковдрою. Візуальне полегшення від всієї цієї похмурої сірості було майже підбадьорливим.

Разом зі сніданком того ранку прибула пляшечка з... чимось. Герміона не впізнала зілля. Вона поглянула на нього й понюхала, але не була певна, що це таке. Дівчина відклала його вбік. Їй не було наказано приймати його, і поки вона не отримала вказівок, Герміона не збиралась пити будь-які незнайомі зілля.

Вона підійшла до сходів та зупинилась, дивлячись вниз. Час настав. Вона збиралась спуститись сходами сама. Той факт, що вона ще не зробила цього, був жалюгідним. Просто сходи. Всього лиш сходи, які вели у залу, якою вона вже десятки разів ходила з Мелфоем.

Її плечі затрусилась майже непомітним тремтінням, і вона розправила їх.

Герміона почувалася наляканою дитиною.

Вона це ненавиділа.

Вона стиснула губи та глибоко вдихнула. Потім притиснула руку до стіни та повільно зробила крок.

Їй потрібно було бігти, повторювала вона собі.

Перш ніж завагітніти, вона повинна втекти з маєтку Мелфоїв. Коли-небудь вона повернеться та вб'є Мелфоя.

Вона збиралася стати вільною. Вільною. Там, де є сонце, магія та люди, які не завдаватимуть їй болю.

Герміона зосередилась на цій думці, поки не здолала всі сходинки.

Вона озирнулася. Її долоня все ще була притиснута до стіни. Вона відчувала слабку текстуру шпалер. Доторк до стін, здавалось, допомагав їй тримати частоту серцевих скорочень певною мірою.

Вона увійшла в чайну, їдальню, гардеробну та вітальню. Вивчаючи їх досконало. Портрет переслідував Герміону увесь цей час.

Нічого. Нічого. Нічого.

Навіть підв'язки для штор були зачакловані, щоб їх не можна було розв'язати. Вона відкривала буфети, шафи, ящики з білизною, але в них не було нічого корисного. Не як зброю, яку вона могла б використати. Не для втечі.

Герміона із роздратованим зітханням захлопнула шухляду.

Якщо вона збиралась знайти щось корисне, їй доведеться дослідити зайняті частини маєтку. Мелфою було легко забезпечити відсутність речей у пустому крилі. Набагато складніше підтримувати таку систему охорони в інших куточках будинку.

Асторія здавалась їй трохи навіженою. Враховуючи те, наскільки добре володарка маєтку ігнорувала існування Герміони, вона, ймовірно, не стала б обтяжувати себе тим же надлишком обережності, що й Мелфой.

Герміона повільно повернулася до своєї кімнати та втупилась на незачеплений пейзаж у вікні. Вона почувалася спустошеною після «екскурсії» вниз. Як ніби пробігла марафон.

Все вимагало стількох зусиль.

Вона притиснулася щокою до скла та відчула, як її охоплює відчай.

Навіть якщо їй вдалось перемогти свою агорафобію, це було тільки початком. Неважливо, яку брехню вона шепотіла собі під ніс. Правда полягала у тому, що вона зовсім не знала, як досягнути більшого.

Вона поглянула на наручники навколо зап'ясть.

Останні кілька днів Герміона обдумувала їх властивості та експериментувала з ними. Відколи Мелфой зміг подолати її агорафобію. Вона почала більш ретельно досліджувати, як діють примуси у них.

Вона була спантеличена тим, наскільки сильними виявились кайдани. Під час війни вона вивчала різноманітні темні артефакти. Наручники не були схожими ні на що, з чим їй доводилось стикатись раніше.

Герміона почала експерименти, намагаючись ослухатись примусу тиші, намагаючись кричати. Ця концепція була менш обмежуючою, чим слухняність. Їй дозволялось бути шумною та говорити, коли до неї звертались. Це здавалось найлегшим, що можна було спробувати подолати. Вона думала, що якщо буде боротись достатньо наполегливо, то зможе пробити собі дорогу силою волі точно так само, як сильні духом люди можуть зрештою скинути Імперію.

Вона була абсолютно впевнена, що кваліфікується як особистість із сильними вольовими якостями.

Коли Герміона спробувала розтулити рот, щоб закричати, вона просто зупинилась. Не мало значення, як сильно вона боролась, щоб видавити звук. Вона боролась, поки кайдани не почали нагріватись.

Вона не могла перемагти їх.

Зрештою вона просто впала на підлогу, виснажена настільки, що зі всіх сил намагалась залишатись у свідомості.

Поки вона лежала, спостерігаючи, як кімната пливе перед очима, Герміона почала розуміти, чому наручники були такими могутніми. Вони використовували її магію. Для чаклуна зупинити магію всередині себе було рівнозначно самотійному відключенню власних наддирників. Які б зусилля вона не докладала, щоб подолати кайдани, вони однаковою мірою пригнічували її.

Вона навіть не могла закричати або розізлитись від розчарування, коли зрозуміла це. У ній було стільки люті, що здавалось, ніби вона ось-ось

спалахне.

Їй хотілось щось зламати. Вона хотіла використати магію та змусити щось вибухнути. Вона хотіла зробити щось, що завдасть болю.

Хотілося вдарити кулаком у дзеркало, як це роблять люди у фільмах. Бачити, як скло розбивається та тріскається, поки не стане схожим на те, що вона відчувала всередині. Їй хотілось, щоб кісточки пальців розбилися та кровили, щоб вона відчула біль у пальцях, долонях, в зап'ястях... Вона відчайдушно хотіла відчути щось ще, окрім емоційної агонії, в якій тонула.

Але вона не могла.

Герміона намагалась обійти кайдани різними способами.

Примус виходив за рамки простого мовчання, поки до неї не звернуться. Вона не могла говорити голосно, тому що їй наказали мовчати. Вона не могла ні ляснути дверима, ні тупнути ногою. Всі дії, що приходили їй у голову, щоб створити шум, коли вона спробувала це зробити, були зупинені.

Саме тоді їй стало ясно, що вона сама контролювала ці імпульси. Їй було наказано мовчати. Саме її усвідомлення хвилювання активувало кайдани. Будь-яку дію, яку вона вважала голосною та неслухняною, Герміона була не в змозі чинити.

Ось чому цілителька Страуд була так занепокоєна психічною стабільністю всіх дівчат. Якщо вони втрачали здоровий глузд, їх розум було неможливо контролювати. Ось чому та дівчина, що кричала, змогла напасти на когось.

Наручники були такими ж безмежними у своїх обмеженнях, як й уява Герміони.

Герміона намагалась зосередитись на чомусь іншому, намагаючись тупати ногами або грюкнути дверима. Перераховувати подумки

закляття. Подумки повторювати рецепт заспокійливого зілля. Наручники все ще були активними.

У неї закінчились всі ідеї того, як їх обійти.

Вона відвернулася від снігового пейзажу та почала спортивні тренування у своїй кімнаті. Вона почувалася незручно від уваги портрета, але після декількох тижнів її це майже не хвилювало.

Вона так стомилась знову думати та впадати у відчай.

Не те щоб Герміона могла відірвати себе від думок, навіть коли просунула ноги під шафу та почала робити скручування, поки у м'язах її живота не відчулося печіння. Принаймні, це був спосіб спрямовувати гнів.

Вона не зможе вбити Мелфоя. Наручники робили це неможливим.

Вона не зможе втекти самотійно.

Амбридж навіть не потурбувалася про те, щоб накласти на них примус проти втечі. Ось наскільки вони з цілителькою Страуд були впевнені, що дівчата не зможуть зняти кайдани. Ця деталь була єдиною лазівкою, яку Герміона наразі могла використати. Вона могла вчиняти дії з наміром втекти.

Вона ретельно вивчила все, що знала про кайдани. Анна ні слова не сказала про те, що колись хтось їх знімав, не дивлячись на те, що з балакучими стражниками у них встановились дружні відносини. Наручники мали слід всередині, але замість того, щоб просто змусити когось зняти їх, Анжеліна намагалась дізнатись, як зняти заклиття сліду.

Доволі багатьом людям вдавалось втекти з Гогвортсу. Всі вони були вбиті Мелфоем. Нікому ще не вдавалось втекти остаточно, тому що ніхто з них не міг зняти кайдани.

Що сказала Анна? Якщо Герміона не відрубає собі руки, вона ніколи не втече.

Як знімались наручники?

Двоє Смертежерів прийшли у Гогвортс того дня, коли були одягнені нові. Якслі та Роул. Їх викликали, коли охоронці почали приголомшувати всіх жінок, і вони пішли, коли тих привели до тьми.

Тільки Смертежери, які мають Темну мітку, могли зняти кайдани.

У неї було два варіанти. Вона повинна була знайти спосіб примусити Мелфоя або вбити її, або допомогти втекти. Не було ніяких можливостей обійтись без нього. Навіть якби у маєтку був цілий набір похідного спорядження, корзина з летиключами та зброєю, до якої вона могла б торкнутись, це не мало б значення, все було б марним для неї, поки вона не могла зняти кайдани.

Герміона тихо заричала у відчаї, перевернулась і почала відтискатися, поки більше не змогла відірватися від підлоги.

Вона перевернулась на спину та втупилась у стелю.

Драко Мелфою, де ж слабке місце у твоїй ідеальній броні?

Ніби за сигналом двері відчинились, і ввійшов Мелфой. Вона повернула голову, щоб поглянути на нього, все ще занадто стомлена, щоб спробувати підняти з підлоги.

Він подивився на неї зверху вниз, і щось промайнуло в його очах за мить.

— Якись маглівські заняття, я припускаю, — сказав він.

Герміона закотила очі та змусила себе встати. Вона почувалася так, ніби все її тіло було зроблене з желе.

Він оглянув кімнату. Його погляд впав на пляшечку із зіллям, яке Герміона відмовилась приймати раніше. Він призвав його через всю

кімнату без палички та спритно зловив правою рукою.

— Я розумію, що будучи грифіндоркою, ти ніколи так чи інакше не зможеш зрозуміти деякі очевидні речі. Гадаю, я не повинен дивуватись, що ти якимось чином впустила прихований наказ проковтнути це, — сказав він, його рот зігнувся в легкому збентеженні.

Герміона вперто схрестила руки на грудях. Хоча стратегічно було б доцільніше здаватись слухняною та прийняти це, але як колишня майстриня зілля вона була занадто параноїдальна, щоб погодитись на таке.

— Що це? — запитала Герміона.

Вираз обличчя Мелфоя став зловтішним.

— Я дам відповідь, якщо ти проковтнеш кожну краплю, як слухняна дівчинка, — сказав він, блиснувши злісною посмішкою.

Герміона не ворухнулась. Мелфой слабо посміхнувся, дивлячись на неї.

— Підійди, Бруднокровко, — наказав він за мить.

Герміона впилась у нього поглядом, коли її ноги неохоче понесли її через кімнату до нього. Вони не зупинялись, поки вона не опинилась всього за декілька дюймів від нього — так близько, що її одяг торкався його.

Вона злісно втупилась у його черевики.

— Поглянь на мене, Бруднокровко.

Її підборіддя піднялось, й вона поглянула йому в очі. Він досі посміхався.

— Ти, звісно, у змозі зрозуміти, що я не збираюсь тебе вбивати, — сказав він. У його очах танцювали вогники жорстоких веселоців. —

Зрештою, якби це було так, ти, безумовно, прибїгла б першою у чергу за смертю.

Герміона нахмурилась. Так, вона знала, що отрута не була однією з багатьох речей, якими він міг її накачати. Її серце шалено калатало у грудях, і від цього зашуміло у вухах.

— Відкрий рот, — скомандував він, відкупорюючи флакон та підносячи його до відкритого рота. — Проковтни все.

Рот Герміони закрився, й вона ковтнула. Зілля було гірким на смак та легко поколювало язик та горло, коли ковзнуло вниз до живота. Вона відчувала, як воно ставало на мить, перш ніж розчинитись в її організмі.

Здавалося, ніби яйце розбилося в її голові. Щось холодне просочилось туди, поки вона не відчула, що її розум повністю окутаний цим. Як ніби хтось витягнув її мозок та помістив його у резервуар із крижаною водою. Її тіло було тут, але розум — ні. Це було схоже на сприйняття себе від третьої особи.

Її серцебиття впало до рівного ритму.

Вона повинна була запанікувати. Як наче її свідомість перестала залежати від ендокринної системи. Не було жодних сплесків адреналіну. Жодної паніки або страху.

Вона поглянула на Мелфоя.

Звісно, вона розуміла, що ненавидить його. Це була інформація, яка здавалась надзвичайно важливою, і все ж вона не могла її відчувати. Ненависть була швидше фактом, ніж емоцією.

Він уважно дивився на неї.

— Як ти себе почуваєш, Бруднокровка? — запитав Мелфой за мить. Його гострі очі підкреслювали кожну деталь, вивчаючи її обличчя, очі та позу, поки вона стояла перед ним. Її руки перестали смикатись —

Герміона зрозуміла це, коли подивилась на них. Він неначе аналізував її поведінку. Герміона відчула, як її шкіру поколює від усвідомлення, й слабке тремтіння пробігло по спині, але вона не відчула відповідного приливу страху. Просто факт.

— Холодно, — відповіла вона. — Мій мозок відчуває холод. Що ти зі мною зробив?

— Зілля призначене для того, щоб ти адаптувалась у маєтку, — сказав він, відступаючи та продовжуючи уважно розглядати її. — Тепер я більше не зобов'язаний стежити за тобою особисто.

Герміона промовчала. Її мозок займався аналізом.

Незнайомість маєтку засмутила її на мить. Невідомість. Це викликало у неї паніку. Зілля заблокувало її. Тепер вона могла йти, куди захоче.

Зілля блокувало все, що вона відчувала. Герміона не була сумною. Або злою. Їй не було соромно. Її горе зникло. Її лють.

Вона була... нічим.

Вона просто існувала у холодному небутті.

Вона поглянула на Мелфоя.

— То ось, як воно — бути тобою?

Розділ 11

Chapter Notes

Плейлист

Open Your Eyes – UNSECRET
Reign – Tommee Profit
Who Will Save Us – Tommee Profit
The Bird – SYML
Roundabout – Born Human

Мелфой слабо засміявся.

— Подобається? — запитав він.

Вона перевела погляд на нього. Було легко дивитись на нього зараз, коли не відчувався страх або всеосяжна ненависть до нього. Розумом вона розуміла, що він був небезпечним, але тіло її фізично на це не реагувало. Живіт не скручувало від страху. Серцебиття не пришвидшувалось. З таким самим успіхом він міг би бути просто статуєю.

— Відчуття таке, ніби я померла, — сказала вона.

Мелфой кивнув, ніби це зовсім не здивувало його.

— Ефект тимчасовий. Він пройде через дванадцять годин. І через якийсь час у тебе виробиться до нього імунітет. Але зілля повинно вистачити, щоб ти встигла звикнути до маєтку та його околиць.

Герміона витріщилася на нього.

— Тепер ти поводиш себе по-іншому зі мною. Ти менш злий. Чому ти взагалі робиш це для мене? — сказала вона. Брови нахмурилися у

розгубленості. Вочевидь, вона все ще була в змозі дивуватись.

Мелфой підняв брову та нахилився так близько, що його подих торкнувся її щоки.

— Я роблю це не для тебе, Бруднокровка, — прошепотів він їй на вухо,
— Я роблю це для себе. Ти зараз взагалі не здатна відчутти різницю.

Він випростався.

— Бачиш? Нічого. Ні прискороеного пульсу, ні підвищеного серцебиття. Я можу призвати ховчика або нагнути тебе за столом, а ти й оком не змигнеш. Це зовсім не весело.

Герміона задумливо кивнула. Якби вона захотіла накласти на себе руки, було б простіше зробити це під дією зілля. Можливо, Мелфой не зможе нічого відчутти, поки не буде занадто пізно.

Обличчя Мелфоя закам'яніло. Він вказав на двері та промовив:

— Ходімо?

Вона схопила свою мантию та попрямувала за ним на вулицю. Він зупинився на веранді та спостерігав, як вона самотійно спускається сходами. Доріжку очистили від снігу, але ноги пронизало холодом, варто було їй ступити донизу. День видався неймовірно морозним.

На мить вона завагалася, намагаючись вирішити, куди піти. Подумавши, Герміона попрямувала до лабіринту із живоплоту. Мелфой жодного разу не водив її туди на спільних прогулянках. Їй було цікаво, чи зможе вона знайти з нього вихід самотійно.

Лабіринт був величезний. Над ним височів живопліт. Він нагадав їй живопліт з Тричаклунського Турніру. Герміона сумнівалась, що ця жива огорожа спробує з'їсти її, або ж всередині неї ховаються якісь темні істоти. Герміона блукала кривими, звивистими доріжками, думаючи про зілля, яке Мелфой влив їй у горло.

До неї закралась думка, що він й сам приймав його, щоб завжди залишатись таким же холоднокривним і злим негідником, але вона відкинула цю ідею після хвилини роздумів. Вбивче прокляття базувалося на емоціях. Його неможливо було накласти, нічого не відчуваючи.

Хоча Мелфой здавався здатним порушити будь-які правила, коли справа стосувалась цього закляття.

Відкинувши думки про нього та його невичерпного джерела ненависті, вона зрозуміла, що могла використати зілля у власних цілях. Завдяки його дії у неї з'явилося набагато більше шансів на втечу, чим за увесь минулий місяць. Настільки більше, що це здавалось підозріло необережним з боку Мелфоя.

Вона раптом зупинилась, щоб озирнутися.

Мелфой не був недбалим. Яким би ненависним йому не здавалося стеження за нею. Повинен існувати якийсь надійний засіб, який робив його таким впевненим у собі, дозволяв накачувати її настільки сильними зіллями. Інакше він не став би так ризикувати, навіть якби вважав спостереження за нею достатніми тортурами.

Як він міг бути впевнений, що вона нічого не зробить, коли її частота серцевих скорочень та пульс навряд чи підкажуть йому?

Вона ж майже викинулася з балкону, Мелфой ледь встиг її зупинити. Ніби знаючи, в який точно момент йому слід з'явитись поруч...

Вона поглянула на свої зап'ястя.

Мабуть, він відчув це через кайдани. Але як він дізнався, що слід прийти саме тоді, ніколи не з'являючись під час її панічних атак? Чари, що відстежували її здоров'я та свідомість, навіть спеціально налаштовані, навряд чи змогли б показати настільки тонку різницю.

Хіба що...

Мелфой якимось чином читав її думки через кайдани...

Щойно її осяяла ця думка, вона відчула, що має рацію. Герміона не розуміла, як це відбувається. Але була впевнена, що це правда.

Як же це дратує. Вона повинна була розлютитись, але не могла нічого відчути. Вона повинна була потонути у відчаї. Але дія зілля була настільки сильною, що блокувала ці емоції.

Ніби виманологія не була вже сама по собі достатнім втручанням; він рився в її спогадах, ніби вони були його особистим ложем. Тепер вона точно знала, що він якимось чином міг читати її думки крізь кайдани.

Мелфой ніколи не проглядав її думки. Герміона помітила це. Вона згадала, як Снейп робив це зі студентами. Дивився у вічі і дізнавався, що було у думках студентів. Коли вона зустрілась поглядом із Мелфоем, він навіть не намагався цього зробити.

Герміона розвернулася. Вона вибралась з лабіринту та поспішила назад на веранду, де Мелфой, здавалося, був цілком занурений у книгу з алхімії.

Він захопнув книгу та поглянув на неї, поки вона стояла, дивлячись на нього. Руки стискалися на її стегнах.

Вона не могла нічого сказати, але могла продовжувати пропалювати його поглядом.

Він, здавалося, нарешті зрозумів, що вона вимушена мовчати, і ледь помітно посміхнувся, дивлячись на неї у відповідь.

— Так? — зрештою сказав він майже хвилину по тому.

— Ти читаєш мої думки? — запитала вона.

Він широко посміхнувся.

— Не минуло й місяця, як ти здогадалась, — сказав Мелфой у вдаваному захваті. — Хоча це й не дивно, зважаючи на те, що ти була

досить зайнята риданням, нудьгою та боязною коридорів й неба.

Приємним у відсутності емоцій було те, що бридотні слова Мелфоя непокоїли її не більше камінців, які жбурляли в озеро. Маленький, швидкий сплеск у її душевній непроникності, а потім знову тиша й байдужість.

— Як це можливо? — запитала вона, скептично піднявши брову. Це порушувало декілька основних законів магії.

— Можеш бути певна, Бруднокровко, я не читаю всі твої думки. Якби мені доводилось проглядати все, що відбувається у твоїй голові, я б, мабуть, наклав на себе Аваду. Я помічаю лише ті моменти, коли ти збираєшся зробити щось... цікаве. І це позбавляє мене необхідності з'являтися кожен раз, коли ти намагаєшся спуститись сходами.

Не будь Герміона під дією зілля, вона вже розлютилася б у відповідь на його знуцання. Але зараз вона лише кліпнула, обдумуючи нову інформацію.

Отже, стеження не було постійним. Це було корисно дізнатись. Але щойно з'являлися причини, він якось міг заглибитися і прочитати її основні думки. Це... вже ставало проблемою.

Вона розглядала його. Їй потрібно було вкрати те, що допомагало йому читати її думки. Амбридж пригадувала, що магію наручників контролює власник маєтку. Герміона не була впевнена, що це може бути. Такі чари зазвичай потребували металічного провідника, через який передавалась магія. І їх, як правило, носили на тілі. Найбільш розповсюдженими були браслети, намиста або персні.

Мелфой не носив ніяких дорогоцінностей, навіть обручки. Був один єдиний чорний перстень на його правій руці.

Можливо, він й був провідником.

— Можеш не намагатись його вкрати, — сказав Мелфой, розтягуючи слова.

Вона різко підняла очі на нього.

— Це не та річ. Точно не він, — додав він та протягнув руку, показуючи перстень ближче. Він стягнув його з пальця та кинув їй. Вона інстинктивно зловила прикрасу та взялась його розглядати.

Це був якийсь чорний метал. Здавалося, він не мав якогось сильного магічного відбитку, щоб бути пов'язаним із кайданами. Але, можливо, це все ж було так. Можливо, він бреше. Просто намагається заплутати її.

Герміона стало цікаво, що він зробив би, якби вона його проковтнула.

Він розсміявся.

— Не треба його ковтати.

Вона різко поглянула на нього, а той лише підняв брову. Посміхнувшись, він протягнув руку. Неохоче вона опустила перстень на його долоню, і він натягнув його на палець.

— Як я й сказав, це не перстень. Ти не зможеш вкрасти провідник. Не той, що пов'язує нас. Вони використовували магію крові, коли створювали наручники.

Герміона подивилась на нього у здивуванні.

— Я що, у твоїй голові? — вона навіть трохи відкрила рот від здивування, коли на неї звалилось усвідомлення всієї правди.

У неї брали кров.

Коли вона була у Гогвортсі, у неї взяли декілька пляшечок крові та відрізали трохи волосся. Вона припустила, що зразки необхідні для генетичного тесту. Але вона й уявити не могла, що вони використають їх для проведення магічного ритуалу.

Це означало, що вона була зв'язана зі свідомістю Мелфоя за допомогою своєї крові. Він відчував її в глибині своєї душі. Це було

схоже на родовий захист, що накладався на маєтки та замки, щоб володар завжди був в курсі стану своїх земель. Кровні чари дозволяли власнику виявити, коли хтось входить або пробує пробратися у маєток. Герміона була у свідомості Мелфоя подібним чином.

Якби вона могла відчувати емоції, то схолола б від жаху.

Він кивнув.

— Ти Бруднокровка Поттера. Додаткові засоби безпеки не були б зайвими. Тому давай ще раз повторимо, як це працює: я завжди буду знати, чим ти займаєшся, і завжди зможу тебе знайти. Тільки якщо ти не придумаєш, як зняти ці наручники, — він подивився на них і ледь помітно посміхнувся. — Із задоволенням поглянув би, як ти впораєшся із такою задачкою.

Він засміявся.

— Можливо, тобі варто спробувати звабити мене, — жартівливо порадив він, відкинувшись на спинку крісла та оглядаючи її з ніг до голови. — Підкори моє серце своєю дотепністю та чарівністю.

Герміона закотила очі.

— Правильно. Можливо, завтра, — відповіла вона, її мозок вже закипав. — Що ж, це все було дуже пізнавально, — сказала вона. — Не буду більше заважати твоєму читанню.

Вона розвернулася на каблуках та поспішила повернутись до лабіринту із живоплоту.

Пробираючись звивистими доріжками лабіринту, Герміона думала. Її можливості ще більше звужилися. Мелфой був впевнений, що вона не зможе втекти. Він навіть не здавався стурбованим через це. Вона не звинувачувала його у цьому. Тепер вона також не вірила, що зможе втекти.

Це було дурною затією раніше. А тепер це здавалося повним ідіотизмом. Герміона тихенько зітхнула, спостерігаючи, як її дихання формує хмаринку у морозному повітрі.

Коли дія зілля спаде, вона впаде у сильну депресію.

Вона дослідила увесь лабіринт. До того часу, як вона нарешті покинула його, її стопи оніміли від холоду та наскрізь промокли. Злегка шкутильгаючи, вона повернулася на веранду. Мелфой нічого не сказав, коли вона пройшла повз нього до входу в маєток та самотійно піднялась у свою кімнату.

Поки діяло зілля, було приємно знову відчувати себе звичайною, нормальною людиною. Жодної печалі. Або страху. Ні депресії, ні відчаю. Їй не потрібно було хвилюватися, що з нею знову трапиться панічна атака.

До такого зілля їй справді можливо швидко звикнути.

Хоча Мелфой, звісно, цього не дозволив би. Цілителька Страуд пригадувала, що ліки проти тривоги могли заважати вагітності, тому навряд чи їй стануть давати його протягом довгого часу.

Герміона хотіла б знати більше про магічну вагітність. Поки вона навчалась на цілительку, ця тема завжди якось вислизала від її уваги. Було б у неї зараз перо та пергамент, вона б змогла написати есе на тридцять сторінок про седативні зілля та про те, як вони взаємодіяли зі зцілювальною магією та темними прокляттями. Але вивчення періоду вагітності не входило у лікування постраждалого. Майже ніхто не заводив дітей під час війни, а якщо це й відбувалось, то вагітні жінки припиняли брати участь у боях та звертались до акушерського відділу.

Їй було цікаво, з чого виготовлене зілля. Герміона була майже впевнена, що у ньому міститься слиз білівінґа, валеріана та сопофорна квасоля. Вірогідно, ще слиз мозку лівівця. Вона намагалась пригадати смак зілля та поколювання на язичку, коли проковтнула його. Можливо, цей ефект виникав від поєднання слизу білівінґа та сиропу морозника.

Було приємно подумати про щось нове. Її мозок відчувався розчавленим ще з часів війни. Він здавався голодним до чогось нового, що вона могла б обдумати. Він був сповнений минулого. Переглядаючи його знову і знову. Цікаво, що пішло не так.

Минуле було схоже на жорно. Що завжди тягнуло її вниз. Невблаганно повертаючи її назад, змушуючи знову й знову подумки повертатися назад, щоб зрозуміти, що пішло не так.

Чи знала вона? Чи було їй відомо, чому Орден зазнав поразки? Чи була ця інформація відома їй, але прихована? Чи обрала вона власні тортури, щоб приховати її?

Чому? Як і сказав Мелфой, вони програли війну. Що вона могла захищати навіть після поразки? Знаючи при цьому, що всі її близькі були вбиті або кинуті до в'язниці?

Подібно до смерті Дамблдора, деталі кінця війни були туманними. Вона не знала, навіщо Орден відправився у Гогвортс. Навіть не могла пригадати, як її схопили. Вона пам'ятала, як помер Гаррі. І як потім, будучи у клітці, спостерігала, як катують сімейство Візлі.

Мабуть, спогади зникли через шок.

Герміона повністю дослідила одне крило маєтку, перш ніж настала ніч. Кожен куточок горища, кожную шафу, всі коридори та тунелі для слуг. Вона не стала заходити до кожної кімнати, сподіваючись, що, щойно ці коридори стануть їй більш знайомими, вона зможе повернутись сюди вже без допомоги зілля, не відчуваючи панічного страху.

Їй було цікаво, скільки ельфів-домовиків тримали Мелфої. У жодному навіть найдальшому куточку горища не було й натяку на павутину.

Наступного ранку вона прокинулася з відчуттям, ніби їй на груди поклали валун. Притиснута ним до свого ліжка й охоплена відчаєм, якого вона не могла відчути напередодні. Вона боролася, щоб бодай дихати.

Дванадцятигодинна перерва зробила її емоційний біль ще гіршим. Він відчувався надто сильним після того полегшення, яке вона відчувала вчора. Вона не усвідомлювала, наскільки глибокі рани її горя та самотності, допоки ненадовго не звільнилася від них..

Тепер, коли вага всіх цих почуттів повернулась до неї, їй здавалось, що вона розчавить її в пил. Вона майже відчувала, як щось у ній ламається та розпадається на крихти. Розчиняється у повітрі. Від неї майже нічого не залишилося, крім болю.

Її спина та шия горіли. Тоді як решта тіла була липкою й крижаною. Шкіра була вологою. Наче вона вночі випила зілля.

Герміона буквально скотилась із ліжка, коли її знудило на підлогу, перш ніж вона встигла кинутися до ванної кімнати.

Вона впала, тремтячи. Увесь її організм ніби наповнився свинцем. Вона ледве була здатна поворухнути руками. Вона так хотіла прийняти душ. Було занадто жарко й занадто холодно водночас.

Герміону мучила спрага. Вона відчайдушно потребувала води.

І нестерпно жадала обіймів.

Нова хвиля самотності нахлинула на неї так раптово, що вона розридалась.

Відчуття нудоти та слабкості змусило її знову відчути себе дитиною. Яка відчайдушно бажає, щоб її мама доглядала за нею, прикладаючи руку до її чола. Просто, щоб відчути себе краще.

Вона навіть не могла пригадати свою маму, але все одно сумувала за нею. Вона згадала, як була у ліжку, і холодні мамині пальці торкалися її обличчя, відкидали пасмо волосся, а потім гладили щоку.

Коли нудота трохи відступила, Герміона ледь дотягнулась до ванної кімнати і, випивши кілька склянок води, опустилася у теплу ванну.

Це було схоже на похмілля в купі із грипом. Можливо, так себе почували люди під час ломки. Наскільки вона пам'ятала, у неї ніколи не було наркотичної залежності.

Звісно ж, Мелфой не попередив її, що після закінчення дії зілля Герміона буде відчувати себе живим мерцем. Вона подумки проклінала його, сподіваючись, що він зможе це відчутти.

Їй хотілось втопитися.

Коли вона повернулась до кімнати, підлога вже була чистою.

Герміона все ще відчувала гарячку. Вона стягнула з ліжка ковдру та, накрившись нею, притиснулася щогою до віконного скла.

Вона почувалася хворою увесь день, і, вочевидь, Мелфой здогадався про це, тому що так і не з'явився, щоб вивести її на прогулянку. Наступного дня він прийшов і, не говорячи ні слова, провів її на веранду, ігноруючи повний ненависті погляд. Вона помітила, що зілля якимось чином допомогло їй звикнути. Їй вдалось вийти із веранди без всеохоплюючої паніки. Герміона задихалася, її кидало у тремтіння, але цього разу страх не накривав її з головою. Важче за все було пройти гравійною доріжкою до лабіринту із живоплоту. Але, щойно вона опинилася серед високого тису та могла торкатись руками листя, сфокусувавши увагу на кривих доріжках, їй стало легше дихати рівномірно.

Коли вона повернулася на веранду, Мелфоя не було. Вочевидь, він був задоволений тим, що більше не зобов'язаний стежити за нею чи вигулювати.

Порція зілля знову з'явилась наступного ранку. Герміона провела декілька годин, вирішуючи, чи випити його знову. Одна лише думка про те, щоб провести ще один день переживаючи синдром відміни, викликала у неї нудоту. Зрештою, стиснувши зуби, вона вирішила проковтнути його.

Вона прокралася крізь маєток, мов тінь, і досліджувала головне крило. Вона постійно прислуховувалась, чи не було чутно неподалік звуку підборів Асторії. З ночі, як та проводила її у спальню Мелфоя, вони більше не зустрічались. Але часом Герміона бачила, як хтось дивиться на них з вікна, коли Мелфой виводив її на вулицю. Їй не хотілось перевіряти, чи були правдою ранні погрози Асторії.

Того дня вона обстежила більшу частину головного крила. Було так багато дверей, які не відмикалися, що вона зрозуміла, що Мелфой, ймовірно, запечатав їх за допомогою її крові. Він ув'язнив її в клітку, зведену з її власної крові.

Наступного дня вона почувалася ще гірше.

Три дні по тому зілля не з'явилося разом зі сніданком. Герміона здогадалась про причину і ледь змогла змусити себе поїсти. Якийсь час вона схвильовано ходила кімнатою, а потім зайшла у кімнату далі по коридору та довго сиділа під струменями душу, намагаючись заспокоїти тремтіння у тілі.

Ельф-домовик з'явився в її кімнаті після обіду, щоб забрати посуд.

— Вам слід підготуватись до сьогоднішнього вечора, — сказав він, перш ніж роз'явитися.

Герміона заціпеніла у кріслі. Вона так і припускала. Але підтвердження лише погіршувало ситуацію. Поки у неї був додатковий місяць між цими зустрічами, жах трохи охолонув. Тепер ж їй здавалось, що всі її органи зв'язали у настільки тугий вузол, що незабаром щось всередині неї розірветься на шматки. Груді так здавило від жаху, що Герміона ледь змусила себе поверхнево вдихнути.

Вона прийняла ванну. Повернувшись до спальні, вона час від часу кидала погляд на середину кімнати. Її жахала думка, що Мелфой може змінити спосіб її згвалтування. Вона з жахом виявила, що чіпляється за надію, що стіл з'явиться, і він не зробить нічого нового.

Вона не хотіла, щоб її згвалтували якось по-новому.

Вона ледь не заплакала від полегшення, коли стіл з'явився рівно о 7:30.

Їй захотілось дати собі ляпаса. У якому збоченому світі жінка могла мріяти бути згвалтованою у звичний для неї спосіб?

Протягом п'яти вечорів Мелфой приходив та йшов, не кажучи ні слова. Точно так само, як робив це попереднього місяця.

Кожен вечір Герміона стискала руками краї столу та уявляла, що варить заспокійливе зілля. У неї було стільки часу, щоб обдумувати деталі, що вона навіть уявляла, як можна розкласти його на складники у зворотній послідовності.

Вона намагалась уявити увесь процес якомога реальнішим. Намагаючись відтворити запахи та відчуття. Була уважною до кожної дрібниці. Одержимою цим.

Чимдалі від поштовхів. Від гострого кута столу, що врізався їй у стегна. Від відчуття ковзання всередині неї, яке вона відмовлялася усвідомлювати.

Її там не було.

Вона варила зілля.

Ставши на маленький стілець-драбину, вона знімає з полиці олов'яний казан. Відточеним змахом палички розпалює вогонь. Зачекавши хвилину, поки казан розігріється до середньої температури, додає у нього слиз від жала білівінга. І буде тримати колбу у правій руці, злегка схиливши. Різкий запах лоскотав би їй ніс.

Олово і тепло привезли б до випаровування левітуючих властивостей слизу після кипіння протягом однієї хвилини. Потім вона розіллє пару, що виділився, у пляшечки, щоб використовувати його як анестетик при локалізованих травмах. Далі вийме мозок лінивця з банки й за допомогою довгого ножа нареже його так тонко, що шматочки будуть здаватися прозорими. Мозок під її рукою був би губчастим та ніжним.

Її дотик був би дуже легким, а лезо ножа гострим як бритва. Через одну хвилину вона знизить температуру слизу до слабкого кипіння і покладе шматочки мозку лівця на поверхню, даючи дві хвилини, щоб слиз і мозок злилися, повільно перетворюючись на сталевий блакитний колір з в'язкою консистенцією.

А тим часом Герміона займеться приготуванням сопофорної квасолі. Їй знадобиться двадцять штук. Розчавивши їх під лезом свого срібного кинджала, перш ніж витягти сік. Відчуваючи тиск у кісточках великого пальця, коли вона натискатиме на них. Вона уявила, як квасоля чавиться під її лезом. Щойно додасть сік, вона дванадцять разів перемішає зілля за годинниковою стрілкою срібною варильною паличкою, а потім вісім разів проти годинникової стрілки зольником. Потім накриє зілля та залишить настоюватися при низькій температурі на сімдесят три години. Повільне заварювання необхідне, щоб звести нанівець снодійні властивості сопофорного соку. Зілля стане блідо-зеленим. На сімдесят четвертій годині вона додасть подрібнені щупальця муртлапа, подрібнений черепок, валеріану та яєчну шкаралупу. Вона доведе суміш до швидкого кипіння протягом тридцяти секунд, а потім використає охолоджувальне закляття, щоб знизити температуру до трохи більше, ніж нуля. Зілля стане опівнічно-блакитного кольору водянистої консистенції. Потім вона капне на поверхню сиропу чемериці. Одна крапля протягом десяти повільних обертань за годинниковою стрілкою, а потім проти годинникової стрілки. Її рука злегка втомиться. Всього тридцять крапель, поки зілля не загусне і не прилипне до мішалки. Тричі перемішає його срібною паличкою і доведе до кипіння протягом п'яти хвилин, перш ніж зняти з вогню та дати опуститися до кімнатної температури, не використовуючи магію. Зілля стане темно-сірим і схожим на сироп. Цього вистачило б на двадцять п'ять доз.

Герміона варила його у своїй уяві щовечора. Змінювала кількість складників та спосіб приготування. Обдумувала послідовність додавання інгредієнтів. На п'яту ніч вона була майже впевнена, що вивчила увесь рецепт напам'ять.

На шостий день вона змусила себе вийти на вулицю на самоті, побоюючись, що Мелфой приїде та потягне її насильно.

Герміона вирішила, що подолання агорафобії було для неї зараз на першому місці. Будь-які інші плани відносно Мелфоя могли зачекати, поки вона не буде здатна виходити на вулицю.

У глибині душі вона розуміла, що просто обманює себе і уникає його. Вона не могла уявити, як змусити його вбити її, коли вона навіть не могла з ним поговорити без його дозволу. Що стосувалось його ідеї зі звабленням, то це було настільки абсурдним, що викликало сміх.

Наступного дня Мелфой з'явився на порозі її спальні, притиснув її тіло до ліжка та ввірвався до спогадів. Він заледве розмовляв із нею. Коли з виманологією було покінчено, він просто розвернувся на п'ятках і вийшов.

Два дні по тому Герміоні наснився сон, у якому Аластор Муді стояв навпроти неї у дрібній підсобці. Його око підозріло оберталося. Вони були ніби під водою — слова, якими вони обмінювалися, були нерозбірливими. Він пильно дивився на неї, коли щось говорив, спостерігаючи за її реакцією. Вона пам'ятала, що почувалася скептично, але рішуче. Муді сказав ще щось, і Герміона похитала головою. Він різко кивнув, а коли повернувся, щоб піти, у нього було кам'яне обличчя. Але його око, коли він озирнувся назад, видало його вагання. Аластор ніколи не вагався. Після того, як він пішов, вона кілька хвилин стояла сама.

Вона не знала, що означав цей сон. Тож намагалась не зациклюватися на цьому.

Герміона повністю оглянула головне крило маєтку. Вочевидь, портретам заборонялось розмовляти з нею. Вони свердлили її поглядом, але жодного разу не промовили ні слова. Вона гуляла лабіринтом живоплоту, поки не відчула, що змогла б пройти по ньому із заплющеними очима. Вона досі не могла впоратися з рештою простору на відкритому повітрі, якщо тільки не торкалася стін маєтку.

Відкриті простори все ще лякали її. Вона тулилась до стін, коли проходила широкими коридорами. І вона ледве могла зробити крок у бальну залу в центральному крилі будинку.

Цілителька Страуд знову з'явилась у маєтку через десять днів, щоб перевірити, чи не вагітна Герміони. Жодної вагітності. Вона регулярно займалась тренуваннями у своїй кімнаті, щоб якось впоратися з гнівом. Страуд була приємно здивована покращенням її фізичного стану.

Наступного дня, коли Герміона, все ще тремтячи від холоду, повернулась з прогулянки, у її кімнаті стояв Мелфой у повному вбранні Смертежера.

— Не бажаєш прогулятися, Бруднокровко?

Герміона втупилась у нього, розглядаючи його одяг. Його обличчя було безвиразною маскою, коли він наближався до неї.

— Ти забула? — запитав він, погляд його сірих очей палав. — Два місяці. Ти не вагітна. Темний Лорд жадає знову побачити тебе.

Він схопив Герміону за руку та, перш ніж вона встигла відступити, роз'явився.

Розділ 12

Chapter Notes

Плейлист

And the Snakes Start to Sing – Bring Me The Horizon
Circle – Flyleaf
Familiar Taste of Poison – Halestorm
Nowhere – Black Match
Kids Again – Sam Smith

У залі, де мешкав Волдеморт, було вогко й тепло, як у клітці рептилій. Десь під землею. Стіни, які Герміона намагалась розгледіти у темряві, були кам'яними без вікон.

Глибоко під землею.

Повітря було густим й кислим. Несвіжим. Гнилим від темної магії.

Герміона покрилась холодним потом, а Мелфой продовжував тягнути її вперед, поки вона намагалась вирватись. Вона робила це несвідомо. Кожна клітинка тіла кричала їй якомога швидше вшиватись звідси.

Рука Мелфоя стискала її мертвою хваткою. Герміона не могла звільнитись. Здавалось, він майже не помічав, як вона звивалась у його руках.

— Повелителю, — сказав він шанобливим тоном, вклонившись. — Я доставив Бруднокровку. Як ви й просили.

Його слова були перервані уривчастим диханням Герміони, поки та намагалась втамувати паніку. Нищівна сила раптово вдарила по ній і змусила впасти ниць на вологу кам'яну підлогу. Вона ледве могла

дихати під тиском, намагаючись зробити ковток повітря, коли її щелепа була притиснута до твердої підлоги. Дзвін гримів у вухах.

— О так, — ласкаво прошипів Волдеморт, — Страуд згадувала, що вона ще не завагітніла.

Герміона в паніці закотила очі, перед тим як подивитись вперед з того місця, де вона була притиснута до землі. Волдеморт лежав на великому кам'яному троні, ліниво дивлячись на неї зверху вниз.

Він махнув рукою, на якій мляво поблискувала луска.

— Підведи її вперед, — наказав Волдеморт.

Важкість, що придавила Герміону до підлоги, відпустила її, коли двоє слуг підняли її з підлоги та потягнули вверх сходами помосту, змусивши встати на коліна біля ніг Волдеморта.

Волдеморт сів. Лише злегка повернув голову та потер кутик рота. Герміона зажмурилась, але він все одно проник до її свідомості. Його розум всередині відчувався як розпечене залізо. Він спалював її зсередини. Руйнував. Вона кричала й кричала, поки її легені та горло не видихнулись, і вона просто затряслася від болю.

Герміона не усвідомлювала, наскільки її шок від визволення із камери притупив ці відчуття минулого разу. Вона не пам'ятала, щоб тоді це було так боляче. Або, можливо, Волдеморт жадав помсти за відсутність вагітності.

Відчуття були такі, ніби її свідомість виривали із неї.

Герміона не знала, як довго це продовжувалось. Вічність. Вона відчувала, що повинна була померти декілька разів у процесі.

Волдеморт намагався прорватись через магію навколо її заблокованих спогадів, але коли він нарешті здався, то почав болюче розглядати всі її останні спогади. Її прибуття до маєтку Мелфоїв, перший раз, коли Мелфой згвалтував її у своїй кімнаті. Потім її другий раз, третій,

четвертий, п'ятий та шостий. Він змусив її заново пережити всі десять випадків, наче йому було цікаво спостерігати, як Мелфой це робив. Її панічні атаки. Її розмови з Мелфоєм. Її недовга взаємодія з Асторією. Її питання, підозри та плани. Він переглядав ці місяці з надмірною жорстокістю та допитливістю.

Він знищував її розум, поки вона не повисла мляво. Її м'язи були занадто зношені, щоб бодай труситися.

Нарешті він відсторонився, і руки, що стискали Герміону, дозволили їй впасти на землю.

— Ти знав Бруднокровку ще в школі, — почувла вона слова Волдеморта за хвилину.

— Так і є, Повелителю, — сказав Мелфой з легкою насмішкою. — Одна з улюблениць Поттера.

— Вона відчайдушно мріє про твою смерть. Навіть більше, ніж про мою, — у голосі Волдеморта звучали нотки веселощів.

— Ознака того, що вона розуміє, що взагалі реально, — протягнув Мелфой.

Волдеморт штовхнув Герміону носком черевика. Її зір постійно тремтів, а потім періодично зникав, коли вона намагалася зосередитися. Це була не темрява. Це було так, ніби її очі більше не вмiли бачити.

— Вона розумна. Я вірю, що ти тримаєш її під контролем, Верховний Правителю.

— Звісно, Повелителю. Ви ж знаєте, я досягаю успіху в усьому, що ви мені доручите.

— Дійсно, — сказав Волдеморт. — Пройшло багато часу відтоді, як ти по-справжньому мене розчаровував.

— Я дав вам клятву, Повелителю.

— Ти знаєш, що вона небезпечна, — сказав Волдеморт, і Герміона відчула, як магія раптом підіймає її з підлоги, — вона повисла, поки він дивився на неї, і його обличчя спотворювалось від огиди. — Вона підстерігає, щоб знайти слабе місце та скористатись цим.

— Ви надійно її заточили. І знаєте, що я не підведу вас, — шанобливо сказав Мелфой.

— Я хочу, щоб вона завагітніла, — сказав Волдеморт із сильним шипінням. Потім, ніби це було запізнілою думкою, він додав: — Мене турбує, що у роду Мелфоїв немає спадкоємця.

— Звичайно, мій Повелителю, ми з Асторією ретельно слідуємо всім інструкціям цілительки Страуд, — відповів Мелфой.

— Дуже добре, — сказав Волдеморт, глибше занурюючись у свій трон і знову потираючи кутик рота. — Можеш забирати її назад до маєтку.

Мелфой поклонився та схопив Герміону за руку, яка висіла вздовж тулуба. Магія, утримуюча її, зникла, і вона впала на нього. Він поморщився від явної огиди та потягнув її геть із залу, якомога далі від затхлого та гнітючого гнізда темної магії.

Коли вони пройшли половину коридору, Мелфой штовхнув її до стіни й відпустив. Вона наполовину сповзла донизу та підняла тремтячі руки вгору, щоб витерти сльози, що застигли на щоках. Вона все ще могла ледь бачити крізь сліпучий біль у свідомості.

— Випий це, — наказав він, сунувши їй у руку пляшечку з болезаспокійливим зіллям. — Інакше ти втратиш свідомість, коли ми роз'явимося, і це значно збільшить час твого відновлення.

Вона проковтнула його, абсолютно впевнена, що він не збирається її отруїти.

— З тобою таке колись траплялось? — вона зловила себе на тому, що запитує, коли біль у її голові почав слабшати, і вона знову могла говорити, — його обличчя повільно пливло перед очима.

Мелфой за мить затримав на ній погляд.

— І не раз, — відповів він. — Моє навчання було суворим.

Герміона кивнула.

— Це трапилось після п'ятого курсу? — запитала вона, дивлячись на нього. Біль, здавалось, трохи вщухав, коли вона зосередилась на питанні.

— Так, — уривчасто промовив він.

— Твоя тітка?

— Хм, — він протягнув як підтвердження, його очі звузились.

Вони обоє пильно дивились одне на одного. Він здавався єдиним, що вона могла бачити.

— Не єдине, чому ти навчився того літа, — зауважила вона. Його очі поступово розширювались.

— Тобі потрібне зізнання? Мені розповісти тобі про все, що я зробив? — запитав він, обережно розтягуючи слова. Він присунувся ближче, щоб підвищуватись над нею.

Герміона змусила себе не зіщулюватись і не падати далі, ніж вона вже звалилася. Вона подивилась йому прямо у вічі. Запитання саме зірвалось з губ, і вона чомусь відчула, що їй життєво необхідно задати його.

— А ти хочеш? — сказала вона.

Мелфой втупився у неї, ніби обдумуючи щось. Тоді його очі почервоніли, і він відступив.

— Навіщо мені говорити з тобою про щось, Бруднокровко? — холодно сказав він, схопивши її за руку та потягнувши коридором до точки явлення.

Мозок Герміони все ще відчувався розчавленим та пошкодженим. Коли Мелфой явився назад до її кімнати, відчуття здавлювання на голові змусили її заплакати та впасти, щойно вона перемістилась. Її вирвало.

Він стояв незворушно, дивлячись на неї зверху вниз та проганяючи закляттям безлад з підлоги, поки вона намагалася боротись з нескінченними хвилями нудоти.

— Іди спати. У тебе є два дні, щоб прийти до тями, перш ніж я очікую, що ти знову будеш ходити, — сказав він, перш ніж піти. Вона б впилась у нього гнівним поглядом, якби могла перервати нав'язливі спазми свого організму.

Коли її тіло остаточно переконалось, що у шлунку не залишилось абсолютно нічого, що можна було б вирвати, Герміона забралась до ліжка та обхопила голову руками.

Вона не була певна, коли минуло два дні. Вона спала, як вбита, і не могла з певністю відповісти, скільки саме годин або днів минуло, коли вона нарешті прокинулась без мігрені.

Поки Герміона вовтузилась зі сніданком, ввійшов Мелфой.

Вона похмуро поглянула на нього з ліжка.

— З прийдешніми святами, Бруднокровко, — протягнув він.

Вона подивилась на нього з легким здивуванням.

— В якості різдвяного подарунку самому собі я вирішив припинити щотижневий ритуал заміни всіх твоїх туфель. Їх доставлять завтра. Будь ласка, не сприймай це як знак моєї прихильності, — сказав Мелфой та на мить посміхнувся. Потім його обличчя похололо, коли він підійшов ближче. — Минуло вже три дні, а ти не виходила зі своєї кімнати. Сподіваюсь, ти не хочеш завдати мені незручностей.

Герміона почувалася занадто погано, щоб боятись Мелфоя.

— Я не в змозі зрозуміти, який сьогодні день, — сказала вона рівним голосом. — Можливо, календар для мене стане ще одним твоїм подарунком самому собі.

Він уважно поглянув на неї.

— І тобі не спасло на думку просто запитати в ельфів? — спитав він за мить.

Герміона втупилась у нього, відчувши, як непрохані сльози приниження підступають до кутиків її очей. Її рот скривився, поки вона боролась з собою, щоб не заричати або не заплакати.

— Я не можу говорити, поки мене не запитають, — сухо відповіла вона.

Мелфой завмер та мовчав напрочуд довго. На його обличчі промайнув незрозумілий вираз, перш ніж він кліпнув та слабо розсміявся.

— А я вже гадав, що вся справа у захисті прав ельфів, — сказав він з посмішкою. Його погляд все ще мав злегка заморожений вигляд. — Я пришлю ельфа пізніше, щоб перевірити, чи зможеш ти говорити, якщо він почне розмову.

Мелфой розвернувся та вийшов, не промовивши більше ні слова.

Коли Герміона закінчила копирсатись у їжі, з'явилась ельфиня-домовичка, щоб забрати посуд.

— Володар хоче знати, чи не треба вам ще чогось, — сказала та, уникаючи її погляду.

— Календар, що вказує дату, якщо це можливо. І... книгу, будь-яку.

Ельфиня здавалась зніяковілою.

— Я можу принести календар. Але володарка сказала, що Бруднокровка не повинна бруднити книги Мелфоїв, і наказала їх проклясти, щоб вони пекли вашу брудну кров.

Герміона відвела погляд, і її груди стиснулись. Вона прикусила губу, щоб та не тремтіла. Звісно, Мелфой та Асторія зроблять щось злісне, наприклад, навмисно заборонять їй читати.

— Тоді не варто, — тихо сказала вона.

— Ви могли б узяти «Щоденний Віщун», якщо забажаєте, — запропонувала домовичка.

— Це... було б непогано, — сказала Герміона, не бажаючи обнадіювати себе.

— Бруднокровка бажає ще чогось?

Рот Герміони смикнувся. Вона ледь не попросила називати її Герміоною. Ніхто не називав її Герміоно з тої пори, як...

Було важко пригадати.

Але вона була впевнена, що хоче знати, чи були у слуг конкретні вказівки про те, щоб називати її саме так. Напевно, були. Набагато простіше навіть не підіймати цю тему.

— Більше нічого не потрібно, — сказала вона, дивлячись у вікно.

Ельфіня зникла.

Коли Герміона, тремтячи, повернулась з прогулянки, на стіні з'явився календар, а на ліжку лежав екземпляр «Щоденного Віщуна».

25 грудня. Побачивши дату на стіні, Герміона застигла на декілька хвилин

Номер газети підтверджував дату. Вона боялась протягнути руку та доторкнутись до неї, майже очікуючи, що папір обпече її. Додаткова можливість ранити її.

Вона нерішуче торкнулась газети кінчиком пальця. Нічого не сталось.

Герміона сіла та прочитала номер від початку до кінця. Смакуючи слова.

Читання.

Вона забула, як це. Воспанне, коли вона читала «Щоденний Віщун», це так поспішно.

Герміона повільно прочитала газету один раз. А потім ще раз. І ще раз. Кожне слово.

В основному там було сміття. Тонко завуальована пропаганда. Політичні новини були майже нерозбірливі на тлі всього, що відбувалося. Герміона ніколи не вважала квідич цікавим, але жадібно читала описи ігор, оскільки вони, здавалось, були єдиною точною інформацією. Сторінки світської хроніки увесь час писали про Асторію. Її ім'я фігурувало у кожній світській колонці.

Герміона прочитала газету вздовж і впоперек. Вона досі шукала якісь закономірності. Або приховані паролі. Про всяк випадок.

Наступного ранку Герміона знайшла у шафі серед взуття пару чобіт. «Подарунок» Мелфоя. Кожні декілька днів вона одягала нову пару хлипких туфель, при ходьбі снігом декілька разів ледь не обморозивши пальці ніг.

Нові чоботи були зі шкіри дракона. Коли вона їх одягла, вони ідеально їй підійшли. Вона могла сказати, що в них були вплетені чари, щоб тримати її ноги в ідеальній температурі. Вона могла пройти в них сотню миль та не отримати жодного мозоля.

Герміона спантеличено втупилась на них. Це було... занадто.

Як і мантія, яку він їй дав.

Можливо, Мелфой навіть не знав де купити звичайне взуття. Він просто припустив, що всі черевики повинні бути зі шкіри дракона, з регулятором температури та чарами проти зношування.

Зайва увага Мелфоя взагалі спантеличувала. Ще кілька хвилин вона дивилася на чоботи.

Вона швидко відкинула цю думку. Якби в Асторії була кімнатна собачка, та безсумнівно, була б наділена коштовностями на ошийнику.

Герміона була просто добре взутим та одягнутим домашнім сурогатом, призначеним для трахання.

Мелфой, напевно, боявся, що, якщо вона отримає обмороження, йому знову доведеться возитись з нею.

І, враховуючи те, що Герміона ніби то збиралась народити трьох дітей до того, як покине маєток, вона, імовірно, повинна була прожити тут щонайменше чотири роки. Можливо, навіть близько п'яти або шести.

З огляду на те, наскільки спартанською виявилась атмосфера маєтку, Мелфой, схоже, дотримуватися строгої філософії купити щось «раз і назавжди». Той факт, що йому довелось купити їй двадцять пар взуття за два місяці, вірогідно, був занадто образливим.

Якби чоботи їй дали раніше, вона могла б сподіватись використовувати їх для втечі. Але, дивлячись собі під ноги, вона не відчувала жодного проблиску оптимізму.

Хоча буде непогано, якщо її ноги перестануть боліти годинами щодня.

Речі, за які Герміона відчувала вдячність, насправді лякали.

Ельфіня знову з'явилась, щоб забрати її посуд та запитати, чи не хоче вона ще чогось.

— Мені дозволено залишати газети після того, як я їх прочитаю? — обережно запитала Герміона.

Запитання було явно не з тих, на які домовичка була готова відповісти. Вона переминалась з ноги на ногу і, здавалось, роздумувала.

— Топсі вважає, що так. Зазвичай ми викидаємо їх після прочитання, — сказала ельфіня за кілька хвилин. — Навіщо Бруднокровці вони потрібні?

Герміона знизала плечима.

— Тут немає чим зайнятись. Буде непогано мати папір. Я гадаю, що мені відмовлять, якщо я попрошу клубок ниток або пряжі.

Ельфіня-домовичка кивнула, підтверджуючи її здогадку.

— Топсі повинна тримати цю кімнату в чистоті. Але Бруднокровка може використовувати папір поки не прийде наступна газета, — сказала домовичка.

— Справедливо, — погодилась Герміона. Як ніби у неї було право вибору в цьому питанні.

Герміона прочитала денну газету дванадцять разів, перш ніж розірвати її на акуратні квадратики. Попередньо ніч вона провела, перебираючи список речей, які, на її думку, могли їй дозволити мати. Вона припускала, що у неї не може бути в'язальних спиць. Заборона пряжі залишалась загадкою, хоча, можливо, Мелфой хвилювався, що вона зможе повіситися, уникнувши пильного погляду портрета, що здавалося малоймовірним...

Можливо, надворі. Доведеться уважніше придивитись до дерев у маєтку... вона відкинула подібні плани, щоб відкласти їх на потім.

Герміона не думала більше про самогубство. Вона не думала про те, як її голова продовжувала пульсувати; ніби Волдеморт завдав їй невиліковної шкоди. Вона не думала про те, якими болючими здавалися звуки. Бо як її руки здригалися від цокання годинника. Або про те, як Волдеморт змусив її знову пережити згвалтування, і це здавалося ще більш травматичним, ніж тоді, коли це відбувалося насправді. Вона не думала про те, що ніколи не зможе втекти.

Вона не думала ні про що та рвала «Щоденний Віщун» так наполегливо, наскільки дозволяли її тремтячі пальці.

Ось і все.

Це було єдине, що її займало.

Зробивши декілька ідеальних квадратів, вона взялась скласти їх. Герміона робила оригами у формі журавлів.

Вона не могла точно пригадати, де навчилась їх робити. Ця здатність рівно скласти папір у певному порядку, який вона не знала, можливо, залишалась на рівні м'язової пам'яті.

Батько? Це він навчив її?

Хтось зі спритними та точними пальцями. За кухонним столом поруч зі сходами.

— Якщо складеш тисячу журавлів за рік, то твоє бажання здійсниться, — промовив чоловічий голос.

— Ні, ти отримаєш вдачу та щастя, — пролунав жіночий голос з сусідньої кімнати.

— Це одне й те ж.

— Не зовсім. Бажання передбачає, що людина знає, що дня неї краще. Вдача та щастя доручають долі привести тебе туди, куди потрібно. Я б віддала перевагу, щоб мені подарували вдачу та щастя, а не одне бажання.

— Гаразд, Конфуцію. Буду покладатись на твоє компетентне розуміння містики.

— Тепер ти навмисно намагаєшся мене спровокувати. Злиття конфуціанства та японської міфології — це образа перед всіма богами

педагогіки. Я не дозволю тобі забивати голову нашої доньки подібною дезінформацією.

— Можливо, я роблю це, щоб розвинути її критичне мислення... Гарзд, я щиро перепрошую за те, як жахливо вона тепер буде вихована. Я візьму всю відповідальність на себе, коли вона буде вигнана з громадянського суспільства та вимушена буде скитатись по світу як кочівник. У майбутньому я обов'язково буду посилатись на всі перевірені першоджерела, коли щось їй поясню.

— Так, дякую. Було б чудово.

— Проблема з одруженням на комусь, хто ніколи не набридає тобі, полягає в тому, що ця жінка навіть не може дати чоловіку спокій, щоб він міг навчити доньку свого улюбленого заняття. Зараз я нарешті покажу тобі, як робити оригамі. Твоя мати нічого про них не знає. А я щойно прочитав статтю астрофізика, який пропонує використовувати цю техніку оригамі для зберігання великих мембран на супутниках.

Герміона складала оригамі-журавлів, поки кінчики пальців не почали боліти. Тоді вона розклала їх на підлозі так, щоб вони стояли, розправивши крила.

Газета не була ідеальним матеріалом для оригамі, але це було приємно — займатись хоча б чимось. Герміона так давно не мала чим зайнятися.

Шкода, що японська міфологія не була справжньою магією. Вона б склала сто тисяч журавлів, якби це принесло їй хоча б трохи удачі.

Герміона зібрала фігурки та розправила їх всі. Залишивши в акуратній купці ельфіні для прибирання.

Цікаво, якими були її батьки? Яка у них була робота?

Вона сподівалась, що її нездатність пригадати їх означала, що вони десь у безпеці. Що вона змогла захистити їх до початку війни.

Герміона сподівалась, що вони ніколи не дізнаються, що з нею трапилось.

Розділ 13

Chapter Notes

Плейлист

End Of The World – Arcando

&burn – Billie Eilish

Jagwar – SHELLS

Happiness Is a Butterfly – Lana Del Rey (Slowed)

Is It Just Me? – Sasha Alex Sloan

П'ять днів по тому Герміона сиділа на підлозі біля вікна, складаючи, за її підрахунками, двісті тридцять шостого паперового журавля, коли двері відчинились, і до її кімнати заглянув молодий чоловік. Його очі ковзнули кімнатою, помітивши Герміону, він увійшов та швидко зачинив за собою двері.

Вираз його обличчя був хитрим, коли він пильно подивився на неї, підходячи вперед.

Здавалося, він поспішав.

Він був міцної статури з темним волоссям та кутастим обличчям. На ньому була строга темно-синя парадна мантія. Обличчя покривала густа щетина.

Інстинктивна реакція Герміони побачивши гостя була повним жахом.

Вона застигла, ніби скам'яніла, та втупилась у нього.

Бігти було нікуди. Вона навіть не могла закричати.

Герміоні ніколи не приходило у голову, що одного дня до її кімнати може зайти незнайомець.

Підійшовши ближче, він трохи повагався, помітивши вираз її обличчя.

— Ти мене не пам'ятаєш, — здивовано сказав той. У цих словах, здавалось, був натяк на образ.

Герміона у відчаї дивилась на нього, намагаючись вгадати, хто він. Він здавався їй смутно знайомим. Можливо, зі школи? Хтось, кого вона віддалено знала.

Він продовжував наближуватись. Він був вже на півдорозі до неї, і руки Герміони почали судомно стискатись, поки вона намагалась придумати, що робити. Якщо вона захоче втекти, їй доведеться рухатись швидше, інакше незнайомиць просто накаже їй зупинитись. Можливо, якщо вона заткне вуха... але він може встигнути приголомшити її.

Герміона не зможе...

Він був всього за кілька футів, і вираз його обличчя ставав все більш тріумфуючим.

Раптом пролунав різкий тріск, і поруч з нею з повітря виник Мелфой. Герміона здригнулась та смикнулась до нього — якомога далі від незнайомця, що наближався.

Напружений, тріумфуючий вираз обличчя на обличчі юнака різко змінився байдужістю при виді Мелфоя. Легкість його пози зникла, коли він випростався й оглянув кімнату Герміони.

— Заблукав, Монтею? — холодно запитав Мелфой, злегка вставши перед Герміоною.

Монтею знизав плечима.

— Просто гуляв, — відповів він. — Мені стало цікаво, коли я побачив її. Тут у тебе занадто багато захисних оберегів, Мелфой.

Погляд Герміони метнувся стінами. Захисні чари? Вона ніколи цього не помічала. Було важко виявити певні типи оберегів без палички або

магії.

— Темний Лорд довірив її мені з конкретними інструкціями щодо догляду за нею. Завжди корисно знати, коли хтось вдирається, — відповів Мелфой. Його тон був абсолютно крижаним.

Монтею розсміявся:

— Їй заборонено приймати відвідувачів?

— Ні, — сказав Мелфой, відходячи від Герміони, кинувши на неї дуже недбалий погляд. — Але якщо тобі було так цікаво, міг би запитати у мене. Вже майже північ. Мабуть, нам варто повернутись на вечірку. Впевнений, що Асторія вже шукає нас.

Мелфой перетнув кімнату, очікуючи, що Монтею попрямує за ним. Той, здавалось, навмисно не поспішав.

Він неспішно провів поглядом по кімнаті, а потім знову подивився на Герміону. Напруга повернулася до його очей, коли він дивився на неї зверху вниз, а Мелфой стояв позаду нього.

Щось... Було щось, що він намагався їй повідомити.

Тоді він розвернувся та попрямував за Мелфоем.

Герміона декілька хвилин дивилась на двері, що зачинялися за ними.

Монтею.

Грехем Монтею?

Він був у відділі інквізиції. І був капітаном слизеринської команди з квідичу. Фред та Джордж засунули його до щезальної шафи на п'ятому курсі.

Герміона ледь знала його. Як і він її.

Коли вона встигла пізнати його настільки, щоб він очікував, що вона зможе його впізнати?

Вона відклала вбік лист паперу, який вона продовжувала м'яти тремтливими пальцями.

Мелфой влаштували у маєтку новорічну вечірку. Вона й гадки не мала, якби не з'явилися Монтеґю та Мелфой.

Герміона встала та нерішуче попрямувала до дверей. Вона хотіла побачити людей на власні очі, але ця думка жахала її.

Якщо хтось впізнає її, то зможе зробити з нею все, що захоче, якщо тільки Мелфой не з'явиться та не зупинить це. Раптове інстинктивне полегшення, викликане його появою, збентежувало її набагато сильніше, ніж хотілось би.

Знайомий диявол був краще, ніж диявол, якого не знаєш.

Герміона постояла біля дверей кілька хвилин, перш ніж нерішуче відчинити їх. Вона прокралась коридором та ковзнула в один із закинутих коридорів для слуг, прямуючи до головного крила дому.

Поступово до її вух почали долимати звуки струнного квартету, що супроводжувались гулом розмов. Вона зупинилась та прислухалась.

Музика.

Герміона роками не чула музики.

Вона зупинилася та притиснулася до стіни, щоб поглинути її. Заплющивши очі та дихаючи в такт струнам.

Вона вже забула, як це — чути музику.

За п'ятнадцять хвилин вона отямилась та пішла далі. Вона привідкрила двері та зазирнула у темний коридор, щоб перевірити, чи був там хтось. Вона вже збиралась вийти, коли почула шарудіння тканини та жіночий сміх. Герміона різко відступила, побачивши, як

Асторія вискочила з-за рогу, схопившись за чиєсь зап'ястя. Чоловіче зап'ястя, що точно не належало Мелфою.

Герміона не могла чітко бачити у темряві, але статура чоловіка була неправильною. Ширшою та нижчою. Недостатньо блідою чи білявою.

Асторія притулилась спиною до стіни, і чоловік наблизився до неї, поки образ відьми не зник з поля зору. Очі Герміони розширились, коли хихотіння змінилось хриплими зітханнями.

Вона не могла... хоча це не було дивно... Герміона просто не очікувала зіткнутися із цим.

Раптом у темряві промайнули дві стрункі молочні-білі ноги, і в мить, коли вони обернулись навколо стегон чоловіка, звуки зітхань змінились стогонами.

Герміона відчула себе дивно зачарованою, поки жахлива думка не прийшла їй у голову...

Мелфой знайде це в її пам'яті.

Вона різко відступила і тихо побігла наверх сходами. Вона пішла іншим шляхом до бальної зали.

Герміона доволі добре орієнтувалась у більшій частині маєтку. Якщо вона не поспішала, і на її шляху були стіни для опори, то могла пройти куди завгодно.

На третьому поверсі розташовувались вузькі звивисті сходи, які вели до балконного ложе над бальною залою. Герміона припустила, що вечірка проходила саме там.

Вона сподівалась піти кудись, де можна було б підслухати розмову, але її план зіпсувала інтрижка Асторії в коридорі. Герміона згадала те, свідком чого стала. Сам по собі вчинок не був дивовижним, але необережність виявилась надмірною. Зраджувати чоловіку в коридорі,

заповненому портретами його родини. Навіть якщо це був фіктивний шлюб, така відвертість здавалась надзвичайно грубою.

Герміона прослизнула в балконне ложе, стала навколішки та зазирнула крізь перила вниз на вечірку. Бальна зала була заповнена людьми, одягненими у свої найрозкішніші вбрання. Кімната була прекрасна у своєму оздобленні. Блискуча. Люстри прикрасили чарівними гірляндами, а в центрі кімнати звели вежу з фужерів шампанського висотою щонайменше шість футів; шампанське стікало донизу нескінченним чарівним фонтаном.

Ця вечірка призначалась для світської хроніки. Декілька фотографів робили знімки для ранкової газети.

Герміона побачила Пія Тікнесі та ще кількох важливих персон з Міністерства. Там були десятки Смертежерів, яких вона впізнала.

Біляве волосся привернуло увагу Герміони, і вона помітила, що Мелфой був зайнятий розмовою з Долорес Амбридж. Наглядачка вбралась у темно-рожеву парадну мантию з глибоким вирізом та кулоном, що звисав на грудях.

Амбридж посміхалась та торкалась руки Мелфоя в той час, як його обличчя залишалося кам'яним. Його очі тишком ковзали вниз по її грудях, здавалося, що це була суміш цікавості та одержимості.

Перш ніж Герміона встигла обдумати цю взаємодію, її увагу привернула багряна фігура. Вона озирнулася, а потім кілька разів кліпнула. На вечірці була сурогатна мати.

Очі Герміони пробіглись кімнатою, і вона зрозуміла, що їх там було дев'ять.

Вона здивовано витріщилася. Вона не могла нікого з них впізнати; всі сурогати були у капелюхах та прямували за чаклунами, ніби тіні. Їхні голови були опущені донизу, а плечі покійно похилились.

Деякі з чаклунів, яких вони супроводжували, були Смертежерами. Герміона впізнала Амікуса Керроу, Мальсибера та Ейвері. Решта чаклунів були молодшими. Вона подумала, що один з них — Адріан Пасі, а інший — Маркус Флінт.

Герміона зрозуміла, що сурогати використовувались як символи статусу. Демонстрація важливості родоводу їх власників.

Груди Герміони стиснулись, а обличчя спотворилось, поки вона спостерігала за цим.

Жінки не підходили одна до одної близько. Схоже, їм було наказано не пересуватись залом. Але, коли двоє з них проходили одна повз одної, Герміона на мить побачила, як їхні руки доторкнулися. Щоб передати повідомлення або просто для втіхи — вона не могла точно роздивитись через відстань.

Герміона думала, що всіх сурогатних матерів тримають під замком у маєтках, як і її саму. Вочевидь, це було хибне припущення.

Винятком була лише Герміона. Остання членкиня Ордену. З утраченими спогадами. Закована у наручники, пов'язана кровною магією. У власності Верховного Правителя. Під контролем Волдеморта.

Можливо, іншим дівчатам навіть дозволялось виходити на вулицю на самоті. Насправді враховуючи те, що їх можна було відстежити, не було жодних причин, з яких вони не могли цього зробити.

Можливо, Герміоні також технічно було дозволено зробити це. Хоча чомусь вона у цьому сумнівалась. Якщо їй було заборонено приймати гостей, то Мелфой навряд чи дозволить їй покинути маєток.

— Хвилина до півночі! — весело крикнула відьма із дзвінким голосом, перервавши роздуми Герміони. — Приготуйтеся до новорічних поцілунків!

Асторія повернулась до кімнати. Її мантія була розправлена, а вираз обличчя невинним, але у ній відчувалась легка розгубленість, яка здавалась Герміоні очевидною. Її губна помада була злегка розмазана, недбало окреслюючи лінію її губ. Вираз її обличчя був самовдоволеним.

Герміона спостерігала, як Асторія підійшла до Мелфоя. Вираз обличчя змінився ніжністю, коли вона підійшла ближче, але в очах промайнуло щось інше.

Мелфой уважно подивився на неї, але його погляд навіть не смикнувся. Герміона не могла добре розгледіти обличчя Асторії зі свого ракурсу.

— Десять! Дев'ять! Вісім! Сім! — зала почала скандувати зворотній відлік до Нового року.

Коли цифри закінчились, Мелфой протягнув руку вперед без будь-якого виразу на обличчі та провів великим пальцем по губах Асторії.

На нульовій відмітці він нахилився та притиснувся губами до губ Асторії. Спалахнула камера, роблячи фото. Зала вибухнула магічними феєрверками, вітаннями та брязканням скляного посуду, коли люди виголошували тости.

Мелфоеві губи притискалися до губ Асторії, але, цілуючи дружину, він глянув поверх її голови. Його холодні сірі очі відразу ж вп'ялися в Герміонине обличчя.

Герміона забула, як дихати.

Вона дивилась на нього у відповідь. Заціпенівши.

Її шлунок різко смикнувся. Серце почало калатати, вона чула його аж у вухах. Вона здригнулася. А потім відчула, що повинна зникнути з поля зору, але опинилась у пастці, ніби холодне срібло полонило її.

Він продовжував дивитись на неї, поки Асторія не перервала поцілунок і не відвернулася. Потім його очі опустились, і фальшива аристократична посмішка скривила його вуста, коли він оглянув кімнату, плескаючи без ентузіазму протягом кількох секунд, перш ніж схопити келих шампанського з плаваючої таці.

Він одним махом випив його, ніби це була рідина для полоскання рота.

Герміона відкинулася назад та притиснула руки до грудей, бажаючи, щоб серце припинило так шалено калатати.

Вечірка продовжувалась кілька годин. Герміона уважно спостерігала за соціальними взаємодіями. Шукаючи ознаки напруги та альянсів. Намагаючись визначити соціальним порядок, який існував, щоб зрозуміти, що було пропущено «Щоденним Віщунном».

Вона помітила, що Грехем Монтегю змішався з натовпом, і деякий час спостерігала за ним, намагаючись зрозуміти, чи немає у ньому чогось знайомого. Він здавався їй абсолютно чужим.

Мелфою неможливо було змішатись із кимось. Він стояв та дозволяв іншим людям розмовляти із собою. Для Герміони ставало все більше очевидно, хто з людей знав, що він — Верховний Правитель, а хто ні. В тому, як юні Смертежери наближались до нього, була якась шанобливість та делікатність. Смертежери трохи старшого віку, такі, як Мальсибер, Нот-Старший та Якслі, ставились до нього із сумішшю поваги та обурення.

Хоча інші, можливо, не знали, чому Смертежери так обережно поводитися з Мелфоем, повага була заразною. Кімната була орієнтована навколо Мелфоя таким чином, що це починало дратувати.

Мелфой грав свою роль доброзичливого володаря. Холодність та відчуття небезпеки його персони були беззаперечні, але він змінив їх на аристократичну ввічливість. Жорсткий непохитний вираз, який він носив поруч із нею, був відсутній. Він мав поблажливий вигляд. Посміхався та займався нескінченним потоком світської бесіди з кожним, хто наближався. Але Герміоні, яка не могла розібрати його

слів і просто спостерігала за ним здалека, він здавався холодним та нудьгуючим.

Було майже четверта ранку, коли розійшлись останні гості.

Герміона обережно поверталась до своєї кімнати. Вона не хотіла знову зіткнутись з Асторією або з якимись гостями, що не встигли піти. Дійшовши до коридору, що вів до її кімнати, вона зазирнула за ріг та виявила там Мелфоя, який стояв там.

Він озирнувся та відразу побачив її.

— Розважилась? — запитав він.

Герміона вагалась декілька секунд, перш ніж зайшла за ріг та, знизавши плечима, попрямувала до нього.

— Спостерігати було цікавіше, ніж просто читати про це у газетах, — відповіла вона.

Він пирхнув.

— Слова, які я ніколи не очікував почути від тебе, — сказав він. Тоді він утупився в неї, примружившись. — Чому Монтею цікавиться тобою? — запитав він, вигнувши брову.

Герміона поглянула на нього. Ну, звісно, тому він чекав на неї тут.

Вона здивувалась, що він запитує. Вона зрозуміла, що у Мелфоя є графік для вивчення її спогадів. Приблизно кожні десять днів. Він пропустив останній сеанс та залишив його Волдеморту. Якби він захотів, то міг би просто зачекати.

— Гадки не маю, — відповіла вона. — Я ледь знала його у школі.

В очах Мелфоя розцвіла зацікавленість.

— Невже? Як інтригуюче, — сказав він задумливо. — Ти повна сюрпризів.

Герміона закотила очі.

— Кажеш цю фразу кожній дівчині? — сказала вона саркастично солодким тоном.

Він уважно подивився на неї, а потім засміявся.

— Відправляйся спати, Бруднокровко.

Усупереч формулюванню, це не було схоже на команду. Герміона ще якусь мить дивилась на нього, перш ніж увійти до своєї кімнати.

Він досі стояв у коридорі, коли вона зачинила двері.

На обкладинці ранкової газети було фото Мелфоя та Асторії. Там був зображений момент, коли Мелфой потягнувся вперед та провів великим пальцем по губах Асторії, перш ніж нахилитись, щоб поцілувати її, а позаду них вибухнули феєрверки та стрічки.

На вигляд це було мило, романтично та інтимно.

На наступній сторінці було фото Верховного Правителя, що вбив декілька людей у Франції. Одна дівчина здалась їй смутно знайомою. Герміона подумала, що вона могла відвідати Гогвортс під час Тричаклунського Турніру.

Герміона не знала, що Мелфой покидав країну на початку тижня.

Вона склала фото Мелфоя та Асторії в оригамі, звеселившись тим, що змусила їх відскочити, а потім врзатись один в одного.

Вона розірвала фото Верховного Правителя на дрібні смужки та переплела їх між собою. «В іншому житті, — подумала вона, — я могла б займатись прикрашанням коржів решітчастими візерунками».

Потім вона встала й почала робити вправи.

Герміона ставала до смішного підтягнутою, що було прийнятним, хоч і переважно безглуздим відчуттям. Насправді не мало значення, скільки

ударів вона зможе нанести, якщо не може дійсно вдарити кулаком в обличчя Мелфоя. Не було особливого сенсу у витривалості, адже у неї ледь не кожен раз траплявся приступ паніки, коли вона забирала руку від тисової огорожі та намагалась рухатись зі швидкістю, яка не була небезпечно швидкою.

Мелфой з'явився ближче до вечора, щоб подивитись її спогади. Схоже, він не знайшов нічого особливого у нещодавньому минулому. Він навіть не відреагував, коли побачив момент, де Асторія трахається з кимось у коридорі. Портрети, вірогідно, вже сповістили його. Закінчивши з її спогадами, він випрямився.

Герміона кліпнула очима від головного болю і сіла, дивлячись на нього.

— Завтра я надішлю останню пляшечку із зіллям, — сказав він.

Герміона кивнула. Він більше нічого не сказав та розвернувся, щоб піти.

Того вечора Герміона ретельно продумала план наступного дня. Якщо це дійсно була її остання доза зілля, то було багато речей, які вона хотіла спробувати, перш ніж ефект зникне.

Наступного ранку вона не стала затримуватись, щоб прочитати газету. Вона одним махом випила зілля, перш ніж встигла завагатись або налякатись його побічних ефектів. Тоді Герміона вийшла за двері з холодною рішучістю.

Її першим пунктом плану було південне крило маєтку. Єдина частина дому, яка досі залишалась не дослідженою. Вона почала з найвищих поверхів, поступово спускаючись донизу. Саме тут вона найменш вірогідно могла зустріти когось, тому могла рухатися швидше.

Діставшись першого поверху, вона відчула, як повітря холодним й густим, навіть крізь пом'якшуючу дію зілля вона відчула це. Волосся на потилиці стало дибки, а тіло покрилось холодним потом.

Темна магія.

Повітря настільки густим, що вона майже відчувала його смак.

Герміона завмерла на сходах на кілька хвилин, роздумуючи.

Інстинкти наполегливо кричали їй розвернутись та йти геть. Але вони були нейтралізовані зіллям.

А ось її допитливість — ні.

Вона спустилась на останні кілька сходинок та попрямувала туди, куди вели відчуття. Двері були прочинені. Вона зазирнула всередину. Це була велика вітальня. Абсолютно порожня. Жодного предмету меблів. Жодних штор. Ніяких портретів на стінах. Навіть шпалери, здавалось, були здерті.

В центрі приміщення не було нічого, окрім великої клітки.

Темна магія, що нависла над кімнатою, здавалось, найбільше зосередилася навколо неї.

Герміона повільно ввійшла та наблизилась до клітки.

У цій кімнаті гинули люди. Багато людей. Повільно.

Мозок Герміони автоматично почав складати список темних ритуалів, які забезпечували таку тривалу присутність згубної магії.

Ймовірно, ця магія навіть торкнулась родової магії маєтку.

Підійшовши ближче, Герміона виявила, що клітка була вбудована у каміння підлоги. Її в буквальному сенсі неможливо було прибрати, якщо тільки не зруйнувати фундамент маєтку, але, мабуть, й цього могло виявитись недостатньо.

Просто стоячи поруч, вона відчувала у роті мідь, схожу на присмак крові.

Герміона уважно оглянула клітку.

Та була на дюйм нижче за неї. Ймовірно, рівно п'ять футів заввишки та близько трьох футів завширшки. Достатньо висока, щоб ув'язнений міг поміститися там, нахилившись.

Їй стало цікаво, скільки людей у ній побувало.

Якийсь шум налякав її. Вона обернулась та побачила, що Мелфой стоїть у дверях та дивиться на неї з роздратуванням, що межує з люттям.

— Звісно, у тебе не вистачило мозку триматись якомога далі звідси, — промовив він жорстким голосом, прямуючи до Герміони.

Розділ 14

Chapter Notes

Плейлист

The Silence – Manchester Orchestra
Hostage – Billie Eilish
I Told You I Was Mean – Elle King
Lorde – Ribcage
Shawn Mendes – Memories

See the end of the chapter for more [notes](#)

Герміона байдуже озирнулася на Мелфоя. Навіть без дії зілля вона, мабуть, не відчувала особливого занепокоєння від його присутності. Вона дивилася на нього, коли він наближався. Вона дійшла до висновку, що, загалом, йому не дозволялося завдавати їй болю, та й він сам не прагнув цього.

Навіть коли він влазив до її спогадів, Страуд, напевно, пояснила йому, чому було б недоцільно психологічно ламати її свідомість.

— І багатьох ви тримаєте у клітках? — запитала вона.

Він витріщився на неї. Його обличчя було злегка блідим, а очі потемнішали від ледь стримуваної злості. Вона відчувала, як ця лють згущується навколо нього.

Герміоні спало на думку, що якщо вона хоче, щоб він вбив її, то зараз настав ідеальний момент. Мелфой був оточений темною магією кімнати, що викликала звикання. Вона відчувала, як її отрута просочується у неї, дивлячись на нього. У такому середовищі будь-який чаклун може втратити контроль.

Губи Мелфоя склались у жорстку лінію, і вона побачила, як його щелепи напружились. Так багато емоцій ховалось за його вдаваною холодністю. Спляча лють ховалася прямо під поверхнею.

Вітальня точно мала сильний вплив на нього. Лише одна хитра провокація, і вона може змусити його зірватися. Вона думала, як саме може це зробити.

Тоді він усміхнувся.

— Ти єдина, кого я тримаю під замком, Бруднокровка, — сказав він. Його обличчя знову стало байдужим, ніби йому вдалось впоратися з гнівом, — хіба ти не помітила?

Губи Герміони скривилися. Мелфой оглянув кімнату; його обличчя здавалося напруженим, але він усміхнувся їй.

— Це крило маєтку належить моєму батьку, — сказав він.

Герміона різко озирнулася, ніби очікувала, що звідкись вискочить Луціус Мелфой, дивлячись на неї своїм божевільним поглядом, як у Белатриси.

— На твоє щастя, — продовжив Мелфой, — він за кордоном, відколи закінчилась війна. Я, звісно, сподіваюсь, що батько не стане мучити та катувати тебе жахливими прокляттями, якщо раптом ваші шляхи перетнуться, але якби я робив ставки, то мусив би визнати, що шансів у тебе мало. Тому раджу більше не сунутись сюди. Чи бажаєш, щоб я провів тобі екскурсію, перш ніж ми підемо? Просто щоб переконатися, що ти не впустила нічого, що ідеально підійшло б для мого вбивства?

Він жестом вказав на двері вітальні, і Герміона вийшла. Він пильно слідкував за нею, а потім міцно зачинив двері. Герміона відчула пульсацію магії, коли двері замкнулися; відчуття темряви зникло з повітря навколо них. Двері були запечатані охоронними чарами. Герміона усвідомила, що це, мабуть, була одна з численних кімнат, вхід до яких їй було заборонено. Їй було цікаво, чи інші кімнати, до яких він її не пускав, були так само просякнуті темною магією.

— Асторія не казала, що є місця, куди мені не можна ходити. Я припустила, що мені дозволено оглянути увесь маєток, — сказала вона

— Впевнений, вона буде у захваті, якщо для тебе все скінчиться погано. Навіть якщо не брати до уваги всю принизливість твого існування для неї, це може означати також смерть для мене. Тоді Асторія стане багатою вдовою та зможе продовжувати крутити свої інтрижки ще більш безсоромно, ніж зараз, — відповів Мелфой байдужим тоном.

Герміона підвела на нього погляд.

— І тобі байдуже?

Він холодно поглянув на Герміону.

— Мені веліли одружитись з Асторією, тому я одружився. Але ніхто не наказував мені цікавитись нею, — сказав він.

— Звучить так, ніби ти такий самий раб, як і я, — насмішкувато зауважила Герміона.

Мелфой зупинився посеред коридору та повільно повернувся до неї обличчям, звівши брову. Він розглядав її кілька секунд, а Герміона лише стояла й витріщалася на нього у відповідь.

— Намагаєшся спровокувати мене чи похитнути мою вірність, Бруднокровко? Страшенно зухвало з твого боку.

Герміона вивчала його обличчя кілька секунд, перш ніж припідняти власну брову.

— Ти вже думав про це. Інакше зараз відчував би себе ображеним моїми словами, — сказала вона.

Мелфой продовжував вдивлятися в її обличчя, поки за кілька секунд на його губах не заграла слабка посмішка.

— Знаєш, ти знову майже схожа на грифіндорку.

— Я завжди була грифіндоркою, — відповіла вона.

Його очі ледь помітно спалахнули.

— Це правда. Гадаю, ти завжди була нею, — мовив він.

Ця мить тягнулась вічність. Вони продовжували дивитись одне на одного. Очі Герміони звузилися, оцінюючи його.

Здавалосьь неможливим, що йому було всього двадцять чотири роки. Ніхто в такому юному віці не повинен дивитися очима, в глибині яких ховалась подібна крижана лють. Герміона бачила багато облич, постарілих від війни, але Мелфой був унікальним. Він завжди бездоганно тримав себе в руках, але його очі були бурею; ніби в них ховалась сила цілого моря.

Скількох людей він вбив? Тих, кого знав, і тих, хто був йому незнайомий; ніщо з цього не хвилювало його. На його обличчі не було занепокоєння; воно було молодим та байдужим. Але вона бачила війну в його очах. Усі вбивства, які він скоїв і бачив, були привидами у сірості його зіниць.

Джіні. Він вбив Джіні. Підвісив її тіло під стелею та залишив гнити на виду у всіх її друзів.

І Мінерву. Поппі Помфрі, жінку, котра стала першим учителем Герміони з цілительства. Невіла — першого друга, який з'явився у неї в чаклунському світі. Муді.

Мелфой вбив всіх, хто вижив після війни. Він знищив Орден Фенікса.

Навіть під дією зілля ненависть та гнів, які вона відчувала до нього, були нестерпними. Лють через все, що він знищив, була ніби частиною неї. Мелфой заслуговував на жахливі страждання за все, що зробив. Їй не потрібні були емоції, щоб повірити у це.

Герміона не могла зрозуміти, навіщо йому були ці вбивства. Він був багатий, але, здавалося, на це йому було байдуже. Він був могутнім,

але був змушений зберігати анонімність. У нього не було жодних очевидних захоплень, окрім читання та вбивства людей. Здавалося, йому навіть не подобалося відбирати життя у людей.

Його життя здавалось неймовірно порожнім, без чогось, що приносить задоволення. Що ж ним рухало?

Герміона розтулила рота, щоб запитати, але, спіймавши себе на цій думці, зупинилася. Вона повинна бути обережною. Слід краще обдумати це.

Мелфой посміхнувся, побачивши, як вона у сумнівах стуляє уста.

— Складаєш мій психологічний портрет? — запитав він.

Герміона зігнула губи в легкій посмішці.

— Так, — відповіла вона.

— З нетерпінням чекаю, коли зможу його побачити, — відповів він та повернувся, щоб продовжити шлях коридором.

Вона хмикнула і пильно поглянула йому вслід.

Почувся різкий стук підборів, потім із-за повороту раптом з'явилась Асторія. Побачивши Герміону та Мелфоя, її очі звузилися, а губи стиснулися.

— Може, тепер поспілкуємось всі разом? — запитала Асторія солодким голосом.

— Ми просто прогулюємося маєтком, — протягнув Мелфой, і Асторія злегка зблідла. — Двері до вітальні у Південному крилі виявились відчиненими.

— Мабуть, ельфи-домовики забули зачинити їх, — суворо відповіла відьма.

— Звісно, — сказав він, посміхаючись, — безсумнівно, це справа рук ельфів.

— Я думала, що ти зайнятий сьогодні, — підмітила Асторія, різко змінюючи тему розмови. — Коли я запропонувала тобі заглянути пізніше на благодійний вечір, ти сказав, що будеш зайнятий увесь день, однак зараз ти тут і «прогулюєшся маєтком».

Герміона злегка відступила, стоячи між Мелфоем та Асторією. У дружині Мелфоя було щось дуже нестабільне, і Герміона не хотіла привертати її увагу... або роздратувати. Однак вона не могла непомітно зникнути під час їхньої напруженої розмови.

Тому вона завмерла на місці, уважно спостерігаючи за сценою, намагаючись залишатись непомітною. Слова були просякнуті підтекстом і взаємною неприязністю. Асторія кипіла від ледь завуальованої образи та майже скалилась, гнівно зиркаючи на свого чоловіка.

— Темний Лорд доволі чітко дав зрозуміти, що справи Бруднокровки стоять на першому місці, — сказав Мелфой холодно.

Асторія істерично розсміялася.

— Боже, я й не знала, що спадкоємці настільки важливі, — сказала вона, кинувши погляд на живіт Герміони.

— Важливо те, що має значення для Темного Лорда, — відповів Мелфой з нудьгуючим виглядом. Він навіть не дивився на дружину, насправді Герміона зрозуміла, що він дивився поверх голови Асторії у дзеркало на стіні, у якому відображалися він із Герміоною. — Якби він наказав розводити флоберв'яків, я б займався цим так само віддано.

Герміона мало не пирхнула.

— Не помітила, щоб хтось із кобилок для розплоду потребував подібної опіки. Ти навіть не підпускаєш до неї нікого. Ніби ховаєш, — різко заперечила Асторія.

Мелфой засміявся, жорстокий блиск з'явився в його очах, коли вони опустилися на обличчя Асторії. В її очах промайнула невпевненість, наче повна увага, якою її наділив чоловік, застала її зненацька.

— Я зробив висновок, що ти не хочеш бачити її поруч із собою, Асторіє. Я помилився? — тон його голосу був м'яким, майже звабливим, але у ньому відчувався прихований холод. — Чи ти воліла б, щоб я скрізь з'являвся із нею? Взяв її з собою до опери? Можливо, нам потрібно зробити спільне фото для обкладинки «Щоденного Віщуна» наступного Нового Року? Увесь світ вже й так в курсі, що вона моя. Хочеш, щоб я демонстрував це всім знову й знову?

Асторія помітно зблідла й глянула на Герміону з неприхованою огидою.

— Мені байдуже, що ти будеш з нею робити, — гаркнула Асторія, а потім повернулася на підборах і кинулася геть.

Разом зі стуком її підборів з повітря ніби випарувалась її невірноваженість. Мелфой дивився слідом за Асторією з виразом роздратування. Він повернувся, спрямовуючи свій похмурий погляд на Герміону.

— Ти роздратувала мою дружину, Бруднокровко, — сказав він.

Герміона підвела на нього очі. Здавалося, він очікував її вибачень.

— Її драгує сам факт мого існування, — відповіла байдуже вона. Потім поглянула на нього. — Якщо тебе це так «хвилює», ти легко можеш виправити це.

Він фиркнув та оглянув її.

— Це зілля точно щось з тобою робить, — сказав він. Мелфой дивився на неї так пильно, ніби намагався зберегти в пам'яті.

Герміона спокійно зустрілася з ним поглядом. Їй би хотілось бути такою ж незворушною, не відчуваючи заціпеніння зсередини. У ньому

було так багато речей, які вона хотіла розгадати й використати; якби вона лише могла вгамувати свої емоції й керувати собою.

У ньому було стільки всього, що здавалося нелогічним.

Якби у неї тільки вийшло підібратись до нього ближче.

— Я відчуваю, ніби знову можу дихати, — сказала вона. — Наче я тонула так довго, що забула, що таке кисень.

Потім вона скривилась.

— Але наступного дня після зілля почуваю себе жахливо, — додала вона.

Мелфой засміявся та нарешті відвів погляд від її обличчя.

— Якби я не залишав тебе саму з нудотою та ознобом, ти могла б помилково вирішити, що мене хвилює твій стан, — сказав він зневажливим голосом.

Герміона подивилась на нього.

— Ти, здається, напрочуд стурбований моїми думками про себе, — відповіла вона холодним тоном.

Мелфой зупинився, вдивляючись їй в обличчя, перш ніж вдоволена котяча посмішка прикрасила його вуста.

— Отже, ми переходимо до головної теми на порядку денному? — протягнув він.

Герміона зіщулила очі.

— Нагадай мені, що там було? Вивчити Південне крило, спробувати прокрастись на кухню, відшукати сарай або стайню в саду, знайти Мелфоя та спробувати дізнатись його головну слабкість, щоб використати її? Вже дійшла до кінця списку? Як вміло.

Герміона втупилась у нього. Вона хотіла розсердитися, але зілля придушило цю реакцію.

— Ти був у моїй голові минулої ночі, — відповіла вона зрештою.

— Я намагався заснути, але ти думаєш занадто голосно, — сказав Мелфой м'яким тоном, змахуючи неіснуючі пилінки з поверхні своєї мантиї та оглядаючи коридор так, ніби він був декоратором інтер'єрів. — Ну, що ж, розважайся, — додав він за кілька секунд. — Стайні знаходяться позаду трояндових садів з південної сторони маєтку. Сарай розташований на протилежній стороні лабіринту живоплоту. Я знаю, що ти не можеш торкатися секаторів чи вил. Можливо, ти спробуєш задушити мене вуздечкою, але чомусь я сумніваюся, що тобі вдасться змусити себе зробити це.

Мелфой посміхнувся, поглянувши на її зап'ястя, та, розвернувшись, почав підійматися сходами, не мовивши більше ні слова. Герміона дивилась йому вслід, поки його фігура не зникла за поворотом, а потім озирнулася, обдумуючи свій наступний крок.

Напередодні ввечері він читав її думки. Це не дивувало її, але робило все марним, як їй тепер здавалося. Йому навіть не потрібно було чекати сеансів виманології; він міг запросто дізнатись всі її плани й схеми, зазирнувши їй в голову.

Герміона повернулась до своєї кімнати, щоб одягнути мантию та перевзути черевики. Покинувши маєток та вийшовши на веранду, вона почала рахувати подумки, кожен раз додаючи два.

Два, чотири, шість, вісім, десять, дванадцять...

Рахуючи, вона дозволяла своїм думкам текти неспішно й ліниво.

Драко Мелфой був загадкою. Під його зовнішньою холодністю ховалось стільки протиріч. Які ж він переслідував цілі?

Двадцять два, двадцять чотири, двадцять шість, двадцять вісім...

Здавалося, він накопичував силу, не маючи точних планів для її використання.

Мелфой знав, що був зв'язаний наказами, яких не міг послухатись. Одружитися з Асторією, заплямувати свою кров напівкровками, тримати Герміону під постійним наглядом...

Він віддано слідував наказам Волдеморта, хоча не знаходив у них нічого приємного.

Що він отримував від цього всього? Що його мотивувало? Влада та статус Мелфоя, здавалось, не мали великого значення. У нього не було нічого з того, що не міг би дозволити собі будь-який Смертежер середнього рівня.

Шістдесят шість, шістдесят вісім, сімдесят, сімдесят два...

Звісно, була вірогідність, що Герміона чогось не знала. Мелфой проводив декілька днів поза домом, протягом яких міг займатись чим завгодно. Він міг робити незліченну кількість речей, про які вона не знала.

Було щось, що вона впускала. Деталі, які вона відчувала, знала підсвідомо, але не могла усвідомити. Щось... щось. Наче пазл, який вона складала з усіх суперечливих відомостей, які накопичувала у своїй свідомості.

Сто тридцять два. Сто тридцять чотири. Сто тридцять шість.

Герміона відчула, як у неї в голові ніби щось клацнуло, і перед очима спливла сторінка поношеного блокнота, списана її почерком.

Діяти, виходячи з заміру, то другого, то першого. Життя людини — боротьба з підступами людини. Хитрість бореться, вдаючись до стратагеми заміру: ніколи не робить того, про що каже; націлюється так, щоб збити з пантелику, щоб відвести від діла, вміло залякує й несподівано, де не чекають, вражає, безперервно намагаючись задурманити. Явить один замір, аби перевірити намір

суперників, а потім, круто повернувши, нападає зненацька й перемагає. Розум проникливий, одначе, передбачає його заміри, стежить нишком, передчуває протидію тому, в чому запевняють, і вмить розпізнає обманний хід, переждавши атаку першого заміру, чекає другого й навіть третього. Зауваживши, що її розкусили, підступність подвоює зусилля, використовуючи для обману і саму правду. Інша гра, інші прийоми — тепер хитрість вбирається в одяг безхитрості, підступність одягає маску чистосердечності. На допомогу тоді приходять спостережливість; розгадавши дальновидність мети, вона під личиною світла знаходить морок, розвінчує замір, який чим простішим здається, тим більше приховується. Так підступні хмари Піфона борються зі світлосяйними променями "Аполлона".

Герміона зупинилась, дивуючись, звідки взялися ці слова. Їх не було у жодній з книг, які вона пам'ятала. Вона вивчила їх. Щойно вона побачила їх у пам'яті, одразу ж згадала, як завчала їх.

Хитрість бореться, вдаючись до стратагеми заміру: ніколи не робить того, про що каже .

Вона повторила фразу кілька разів.

Герміона стала рахувати, додаючи три до кожного наступного числа, ідучи через лабіринт живоплоту у тому напрямку, де, як стверджував Мелфой, був сарай.

День пройшов безглуздо, заповнений її підрахунками. Під час останньої прогулянки околицями маєтку Мелфоїв вона не знайшла нічого корисного.

Сарай, до якого її відправив Мелфой, виявився зачиненим.

Вона дізналась, що Мелфой тримає цілу стайню крилатих коней; величезні абраксанці, граніанці та етонці. Усі вони дивилися на неї через заграбовані двері стайні й затупали копитами, щойно вона підійшла ближче.

Витончений граніанець був єдиним, хто не відхилився від Герміони, коли вона підійшла. Він змахнув своїми димчастими крилами та просунув ніс крізь ґрати, видаючи голосне іржання й схиляючи голову в її бік.

Герміона легенько погладила його оксамитову мордочку і відчула тепло його дихання на своїй долоні. Якби вона не була під дією зілля, то точно розплакалась би від усвідомлення, що цей кінь був першим теплим та ніжним створінням, якого вона торкнулася за останні роки.

Кілька хвилин вона стояла, гладячи чоло коня й злегка чухаючи його підборіддя, поки він притискався до її одягу в надії знайти яблуко чи моркву. Коли він зрозумів, що Герміоні нічого запропонувати йому, то витягнув свою вузьку голову назад через ґрати й перестав звертати на неї увагу.

Герміона затрималася там довше, ніж слід було.

Вона вийшла на стежку, що вела до входу у маєток Мелфоїв. Величезні ковані ворота були зачинені й не піддавалися їй. Герміона навіть не була впевнена, що зробила б, якби змогла їх відчинити.

Вона блукала настільки віддаленими частинами маєтку, наскільки могла.

Герміона віднайшла сімейне кладовище. Численні надгробки та склепи були поховані під шаром снігу. Рід Мелфоїв був по-справжньому древнім.

Лише один склеп виявився розчищеним від снігу. Біля входу з кожної сторони дверей цвіли зачаровані нарциси. Герміона прочитала слова, вигравіювані на мармурі:

«Нарциса Блек Мелфой. Кохана дружина та мати. *Astra inclinant, sed non obligant*».

Поруч стояв величезний надгробний камінь для Белатрисы Лестранж. На ньому був зображений фамільний герб Блеків. «*Toujours Pur*» .

Герміона покинула кладовище та продовжила гуляти околицями. Здавалось, вони були нескінченними. Ізольованими. Засніжені пагорби, що простягалися вдалечінь, осліплювали своєю білизною під чистим блакитним небом. Коли настала ніч, Герміона продовжувала блукати, дивлячись на сузір'я, поки не відчула, що дія зілля починає згасати.

Наступного ранку їй було так погано, що вона подумала, ніби вмирає. Її знудило на підлогу біля ліжка, і їй знадобилися години, перш ніж вона змогла дошкитильгати до ванної кімнати. Вона не знала, чи здатна виробити імунітет до зілля, але не думала, що зможе вижити, якщо спробує дізнатися. Навіть якщо Мелфой надішле його, вона сумнівалася, що зможе знову впоратися з наслідками.

Вона почувалася кепсько два дні, притиснувшись до вікна, тремтячи й виводячи зілля зі свого організму. Знову й знову Герміона розмірковувала про Мелфоя та вітальню у Південному крилі, коли лихоманка трохи відступала і не заважала їй міркувати зв'язно. Другої ночі їй наснилася Джіні.

Джіні тулилася біля ліжка й тихо ридала. Вона різко обернулася, коли до кімнати увійшла Герміона. Побачивши подругу, обличчя Джіні спотворила гримаса страждання, її груди здригались, з розтуленого рота виривалося рване дихання. Навіть її руде волосся було мокрим від сліз.

Коли Герміона підійшла ближче, волосся Джіні відкинулося назад і оголило довгий жорстокий шрам, що розсікав збоку її обличчя від чола до щелепи.

— Джіні, — покликала Герміона, — Джіні, що з тобою? Що трапилось?

— Я не знаю... — Джіні відповіла, а потім заплакала ще дужче.

Герміона опустила на коліна поруч з подругою та обійняла її.

— Боже, Герміоно, — ахнула Джіні. — Я не знаю, як...

Джіні замовкла, намагаючись віддихатись. Здавлені переривчасті звуки виривались з її горла, поки вона боролась зі спазмами в легенях.

*— Все добре. Дихай. Тобі треба дихати. Скажи мені, що трапилось, і я допоможу тобі, — пообіцяла Герміона, погладжуючи плече подруги.
— Просто дихай. Я буду рахувати. Вдихни на рахунок «чотири». Затримай дихання. Видихай через ніс на рахунок «шість». Спробуємо разом. Я буду дихати одночасно з тобою, добре? Ну ж бо, дихай разом зі мною. Я поруч.*

Джіні лише сильніше заплакала.

— Все гаразд, — продовжувала повторювати Герміона, роблячи глибокі демонстративні вдихи, щоб Джіні пробувала слідувала за нею. Вона міцно обійняла Джіні, щоб та відчувала, як розмірено розширюється та звужується її грудна клітка, як підсвідомий сигнал.

Джіні продовжувала плакати ще декілька хвилин, перш ніж її ридання сповільнилося, а дихання нарешті почало ставати схожим на дихання Герміони.

— Ти розповіси мені, що трапилось, чи мені краще сходити за кимось іншим? — запитала Герміона, коли впевнилась, що Джіні перестала задихатись від сліз.

— Ні, ти не можеш... — різко заперечила та. — О Боже! Я не...

Джіні знову заридала, вткнувшись у плече Герміони.

Вона досі плакала, коли Герміона прокинулася від сну.

Герміона прокрутила сон у голові.

Джіні рідко плакала. Коли помер Персі, вона плакала цілими днями, але з плином війни її сльози висохли, як й у всіх інших. Джіні ледь пролила сльозинку, коли прокляли Артура або Джордж мало не помер.

Герміона не пам'ятала, щоб подруга колись впадала у подібну істерику.

Вона прокручувала спогад знову й знову, намагаючись у ньому розібратись.

Вона не могла пригадати шрам на обличчі Джіні. Здавалося, що йому було кілька місяців, але Герміона не пам'ятала, коли Джіні могла його отримати. Шрам мав такий вигляд, ніби хтось грубо вирізав ножом шматок шкіри з обличчя Джіні.

Герміона подумала, чи тією людиною не була вона сама.

Chapter End Notes

Флоберв'яки – жирні брунатні черв'яки, довгі й малорухомі
«*Astra inclinant, sed non obligant*» – «Зірки спрямовують, але не зобов'язують нас»

«*Toujours Pur*» – «Чистота навіки»

Відрізок та фраза, які згадала Герміона, взяті з трактату
«Кишеньковий оракул або Наука розсудливості» іспанського
письменника Бальтасара Грасіана у перекладі П. Засенко та А.
Камінчук

Розділ 15

Chapter Notes

Плейлист

Broken Crown – Mumford & Sons
The Return – CLANN
Andare – Ludovico Einaudi
Final Hour – UNSECRET & Ruelle
Falling Apart – Krigare

У Герміони знову настав період фертильності.

Стіл знову з'явився у центрі кімнати, і вона відчула себе смиренною зі своєю участю. Це почало здаватись неминучим.

Неминучість.

Герміона з соромом зрозуміла, що починає звикати до своєї клітки.

Мелфой збирався гвалтувати її за столом, і ця думка стала для неї буденною. Навіть поняття «згвалтування» починало здаватись не зовсім правильним.

Усе почало відчуватися...

Менш лячним.

Фізично та морально страх почав зникати в міру того, як розум змушував її пристосовуватись. Вона не відчувала нудоти. Серце не калатало болісно у грудях. Відчуття всередині не було таким гнітючим — вона перестала задихатись від паніки, коли думала про це.

Її розум перекручував усе, раціоналізуючи. Намагаючись змусити її адаптуватись. Щоб вона знайшла сили пережити це.

Якщо власний стан перестане тривожити її, вона менше хотітиме втекти. Менше хотітиме спровокувати Мелфоя.

Герміона могла зрозуміти це з наукової точки зору. З точки зору цілительки, вона могла б пояснити фізіологію та психологію своєї поведінки. Залишатись у стані постійного страху, стресу та тривоги було нестерпно. Її організм не міг утримувати її в нескінченному стані боротьби й бажанні втечі. Вона або буде змушена адаптуватись, або зрештою вигорить. Зілля, яким накачував її Мелфой, ймовірно, допомогло притупити ці прагнення.

Розуміння науки цього явища не робило усвідомлення кращим. Від цього ставало лише гірше. Герміона знала, що далі робитиме її розум.

Вона «адаптується до маєтку».

Ця думка вразила її до глибини душі.

Вона продовжувала розгублено дивитись на стіл, не знаючи, що з цим робити. Вона не розуміла, як їй боротись. Вона не могла протистояти більше, ніж робила це зараз.

Він не робив нічого такого, що завдавало б їй болю. Якби вона визнала це, перестала б відвертати свій розум, це, швидше за все, лише погіршило б ситуацію.

Їй необхідно втекти. Ось і все. Вона повинна вибратися. Потрібно знайти спосіб. Мав бути якийсь вихід. Жодна клітка не була ідеальною. Ніхто не був ідеальним. У Мелфоя повинно було бути щось, що вона могла б використати. Їй просто необхідно з'ясувати, що саме.

Вона повинна. Просто зобов'язана.

Герміона постійно повторювала подумки цю мантру, навіть коли перетнула кімнату та нахилилась до столу. Ноги нарізно.

«Не думай про це», — казала вона собі. Було б лише гірше, аби вона дозволила собі думати про це.

«Я втечу, — пообіцяла вона собі. — Втечу у місце, повне добрих людей та тепла, і буду вільна».

Герміона зажмурилась, знову й знову повторюючи подумки цю обіцянку, поки не почула клацання дверей.

Вона спостерігала, як змінюються січневі дні.

Мелфой приходив п'ять разів. На шостий день він ввійшов до кімнати та мовчки вивчив її спогади. Він здавався спантеличеним.

Тоді вона залишалася напризволяще.

Вона складала оригамі. Оглядала маєток. Аналізувала своє становище. Читала газету.

Повідомлення про воєнні дії тепер розміщувалися лише у менших колонах. Публічне захоплення сурогатами повільно починало поглинати сторінки світської хроніки. Жінки у червоному частіше почали з'являтися на публіці; їх виставляли на показ, брали з собою до опери; до них ставилися як до екзотичних домашніх тваринок. Фотокартки їхніх фігур у капелюхах завжди супроводжувались агресивними плітками: це був опухлий від вагітності живіт чи просто невдале облягання мантий? Неназвані джерела стверджували «про велику ймовірність того, щоб Флінти додадуть нове ім'я до сімейного гобелену до кінця року».

Цілителька Страуд була мовчазна з репортерами, що лише підливало палива у вогонь для подальших спекуляцій.

Панічні атаки Герміони, здавалось, залишилися у минулому. Вона знала свої межі та намагалась не переступати їх. Коли вона була зосередженою та займалась вивченням портретів й оглядом маєтку, вона могла залишатись спокійною; коли намагалась не думати про війну та про те, що всі, кого вона знала, загинули.

Поступово Герміона так добре навчилась тримати себе в руках, що на мить забувала про все. Вона робила вдих та уявляла будь-який момент, де не почувалася розбитою, сумною або зневіреною.

Коли єдиною її проблемою була самотність.

Почуття провини, яке падало на неї миттю пізніше, було холодним та гірким, немов морська вода.

Герміона завмирала на мить, а потім ковтала ком жаху у горлі та повторювала свою клятву втекти.

Але вона не могла втекти.

Вона обстежила маєток зверху донизу. Виявила набір чарівних шахів та грала партії проти самої себе. Будувала карткові вежі з колод карт, які знайшла в шухляді. Навідувала коней.

Втекти не було як.

Герміона намагалась знайти Мелфоя, але так і не змогла. Вона не знала, чи був він взагалі у маєтку. Він міг бути ззовні або просто за дверима, які вона не могла відчинити. Іноді здавалось, що він навмисно уникає її.

Вона не уявляла, як могла втекти.

Вона стала бачити Асторію все частіше. Знайомий стукіт підборів здалеку, і Герміона миттєво зникала за завісою або у коридорі для слуг.

Коридори для слуг були заповнені майстерно замаскованими вічками. Герміона підозрювала, що, враховуючи наявність у маєтку ельфів-домовиків, звивисті маленькі тунелі, мабуть, використовувалися в основному для шпигунства. Маєток був набитий потаємними ходами: деякі були очевидними, інші — надзвичайно добре заховані. Герміона знайшла їх всі. Кожного разу, коли розміри кімнати здавались дивними, Герміона бралась за роботу: легенько постукувала по стінах, натискала на кожну плитку, або крутила кожну лампу, поки не

відчувала, що щось піддається. Іноді чарівним чином з'являлись приховані двері, іноді майстерно побудовані меблі, що повертались, відчиняючи потаємний прохід.

Асторія рідко бувала одна, коли Герміона її бачила. Її супроводжував той самий смуглявий широкоплечий чоловік, якого Герміона бачила на Новий рік. І незабаром стало зрозуміло, що або Асторія, або її коханець мають якісь упередження щодо використання ліжок. Коли Герміона в черговий раз застукала їх, Асторія була майже оголеною та притискалась до вікна у вітальні.

У них, здавалось, була ціль зайнятись сексом у кожній кімнаті маєтку.

Герміона робила все можливе, щоб уникнути їх. Їй не надто подобалась думка про те, що Мелфой використає її спогади, щоб спостерігати, як його дружину трахають зі всіх боків. Спочатку у неї була ідея спостерігати лише назло йому, але потім вона відкинула цю думку. Мелфою, мабуть, було плювати на те, що творить Асторія, тож це, ймовірно, не вплинуло б на нього. Зате для Герміони це було б надзвичайно незручно.

Щоразу, коли Герміона натикалась на Асторію під час статевого акту, вона швидко відводила погляд та вислизала.

Якийсь час вона просто мимоволі натикалася на закохану пару й одразу ж тікала, але зрештою Герміона натрапила на них обох повністю одягнених. Вона блукала найвищим поверхом Північного крила, коли помітила, як вони прогулювалися гравійною доріжкою, що пролягала вздовж лабіринту із живоплоту. Асторія жваво теревенила в той час, як чоловік поруч із нею повернувся та втупився у Північне крило. Тоді, спостерігаючи за ними, Герміона нарешті побачила його обличчя.

Грехем Монтегю.

Герміона шоковано дивилась вниз, поки його очі уважно оглядали нижні вікна Північного крила. Коли він підійняв голову вище, Герміона різко відступила та зникла з поля його зору.

Її серце раптом закалатало.

Грехем Монтеґю був коханцем Асторії. Монтеґю, що «випадково» наткнувся на кімнату Герміони під час новорічної вечірки. Той, хто очікував, що Герміона відразу впізнає його.

У нього був роман з Асторією. Він відвідував маєток майже щодня. Він дивився на вікна, де знаходилася кімната Герміони, з виразом сталеві рiшучості.

Чи було це випадковістю? Чи могло це бути випадковістю?

Герміона прокрутила у голові всі сценарії, які тільки могла придумати.

Що вона знала про нього?

Слизеринець. Колишній член інквізиційного загону. Осоромлений Фредом та Джорджем. В якийсь момент під час війни Герміона знала його і забула про це. У нього був роман з Асторією. Здавалось, він шукав Герміону.

Чи був він Смертежером? Герміона не знала. Якщо він не працював у Міністерстві, то він, мабуть, якось приєднався до армії Волдеморта. Здавалось, він мав високий статус у суспільстві, щоб бути просто злодієм, і на новорічній вечірці він не виявляв особливої близькості з чиновниками Міністерства.

Герміона прокрутила в голові все, що могла пригадати з тієї ночі. Вона була настільки захоплена спостереження за Мелфоем, а потім за сурогатами, що не звернула уваги на той факт, що Асторія та Монтеґю зникли одночасно. Коли вона спостерігала за ним пізніше ввечері, він спілкувався з натовпом, але здавався найбільш знайомим з Маркусом Флінтом та Адріаном Пасі.

Попри невиразні спогади про війну, Герміона була повністю впевнена, що Флінт та Пасі були, як вона згадала, середнього рівня Смертежерами — без Темних міток.

Отримання Темної мітки вважалось знаком відмінності; доступом у найближче коло обраних Волдеморта. У міру того, як його влада над Європою посилювалась, він дедалі меншій кількості своїх послідовників давав Мітку.

Тому логічним висновком було те, що Монтеґю також був Смертежером. З Міткою чи без, було складно сказати.

Але це не пояснювало його інтересу до Герміони чи знайомства із нею.

Хіба що...

Чи міг він...

Герміона майже боялась навіть подумати про це; дозволити цій думці існувати в її голові, де Мелфой міг би знайти її, але вона вже не могла зупинитись.

Чи міг Монтеґю бути шпигуном Спротиву? Чи міг він бути ним досі? Можливо, саме це він намагався повідомити їй перед тим, як піти з Мелфоем?

Вона почала уважно спостерігати за Асторією та Монтеґю, коли вони не були зайняті сексом. Вона шпигувала за ними з таємних ходів та все більше переконувалась, що у Монтеґю були приховані мотиви для перебування у маєтку. Він був надзвичайно зацікавлений будинком, і його очі дивно блукали інтер'єром, коли Асторія відверталася.

Герміона міркувала, чим їй загрожувала спроба наблизитись до нього. Він рідко бував один. Асторія, здавалось, ніколи не відходила від нього далі, ніж на кілька метрів.

В тих рідкісних випадках, коли Герміона бачила його на самоті, вона вагалась. Він був занадто незнайомим. Звісно, якби раніше вона довіряла йому, то відчула б це інстинктивно.

Вона міркувала про це подумки. Якби він був членом Спротиву, і вона передчасно звернулася б до нього, то могла б викрити його. Якби він

не знав способу, щоб зняти кайдани, все було б марним.

Герміона вирішила почекати та продовжити спостереження. Краще вже непідтверджені підозри, аніж щось конкретне, що Мелфой міг від неї отримати.

Вона продовжувала вагатись.

Прибувши знову, цілителька Страуд виявила, що Герміона знову на вагітна. Її обличчя під час вивчення результатів діагностики здавалось роздратованим. Герміона рішуче спостерігала за годинником на стіні.

— Чому у тебе такий низький рівень натрію? — запитала Страуд, провівши ще кілька тестів з Герміоною.

Вона оглянулася.

— Вони не додають сіль у мою їжу.

— Не додають? — здивовано промовила цілителька. — Чим же вони тебе годують?

Герміона знизала плечима:

— Всім вареним. Овочами, м'ясом та яйцями. І житнім хлібом.

— Чому?

— Я припустила, що це те, чим вони повинні мене годувати. Не те щоб у мене була якась свобода слова у цьому питанні, — холодно відповіла Герміона.

— У тебе повинна бути збалансована дієта. Вона містить сіль, — роздратовано сказала Страуд. Вона протягнула руку та постукала кінчиком палички по наручнику на зап'ясті Герміони.

За хвилину ввійшов Мелфой, насупившись.

— Ви кликали? — сказав він.

— Так. Є причина, чому їй не дають сіль? — сказала цілителька Страуд.

Мелфой кліпнув очима.

— Сіль?

— Вона каже, що вся її їжа без солі та у вареному вигляді. Це починає впливати на її рівень натрію, — продовжувала цілителька Страуд, її очі звузились, коли вона поглянула на Мелфоя.

Брови того здивовано поповзли вгору.

— Ельфам було наказано забезпечити її їжею. Я припустив, що вона їсть те ж саме, що й ми з Асторією, — сказав він. Тоді його щелепа злегка стиснулась, а очі звузились. — Асторія узгоджує меню. Я з'ясую, що трапилось.

— Будь ласка, зробіть це. Темний Лорд стає нетерплячим через відсутність прогресу. Ми ж не хочемо, щоб щось заважало.

— Дійсно, — холодно відповів Мелфой, зустрівшись поглядом з цілителькою Страуд. — А зараз, якщо ти закінчила, я повинен повернутись до своєї роботи.

— Звісно, Верховний Правителю, не смію вас затримувати, — відповіла цілителька, кинувши на нього останній погляд, перш ніж повернутись до Герміони.

Того вечора Герміона отримала свій перший обід з гарніром, свіжим салатом, приправами та, що було особливо важливим для неї, сільничкою.

Вона не усвідомлювала, як сильно їй не вистачало солі, поки, нарешті, не отримала її знову.

Озираючись назад, зовсім не здавалося дивовижним те, що Асторія вирішила наказати ельфам-домовикам тримати її на якійсь... тюремній їжі? Гідній Бруднокровки? Герміона навіть не була певна, який сенс

вона у це вклала. Ця жінка була... дивною. Її роздратування присутністю Герміони, здавалось, проявлялось у будь-якому дивному способі, тому що вона думала, що їй це зійде з рук.

І три місяці так й було; протягом приблизно двохсот семи десяти прийомів їжі. Герміона не хотіла більше навіть думати про ще одну порцію відварених овочів.

Мелфой ввійшов до кімнати Герміони, коли вона майже закінчила їсти, і, наблизившись, оглянув їжу на тарілці.

— Схоже, мені варто було самотійно у всьому переконатись, — сказав він, насупившись, після того, як їжа, мабуть, виправдала його очікування. — Ти могла б згадати про це.

— Якби я вирішила скаржитись, їжа не була б першою у цьому списку, — відповіла Герміона, злісно тикаючи виделкою у томат.

Він злегка посміхнувся їй.

— Ні. Гадаю, що не була б.

Він підійшов до вікна й подивися на вулицю, поки вона доїдала. Вона навмисно не поспішала та подумки повторювала всі драгуючі тупі пісні, які вивчила ще у початковій школі.

Закінчивши з їжею, Герміона поглянула на нього. Вона бачила його профіль та помітила, як його очі на мить розфокусувались. «*Сподіваюсь, ти помреш найповільнішою та найжахливішою смертю, яку хтось коли-небудь придумував, Мелфою*», — одразу проричала вона подумки. За мить він кліпнув та подивився на неї без будь-якого виразу. Вона зустріла його пильний погляд без будь-яких вибачень.

— Візьму до уваги, — сказав він та вказав на ліжко.

Герміона слухняно підійшла та сіла на край ліжка, перш ніж поглянути на нього, не кліпаючи, коли його холодні сріблясті очі занурилися в її свідомість.

Вона завжди лежала на спині, коли він закінчував переглядати її спогади.

Він декілька разів переглянув її спогади про Джіні.

Потім спостерігав, як вона шпигує та роздумує про Грехема Монтею. Потім він вислизнув з її думок.

— Монтею отримав Темну мітку після фінальної битви, — сказав він, дивлячись на неї. — Мені розповідали, що це було зроблено в символ визнання його виняткових заслуг.

Говорячи це, він усміхався.

— Твої заслуги також були винятковими? — запитала вона, дивлячись на Мелфоя. Вона й гадки не мала, чи бреше він їй щодо Монтею; чи хвилює його це.

Він подивився на неї зверху вниз та жорстоко посміхнувся.

— Більш виняткові як у Монтею, — сказав він. Потім усмішка зникла. Він досі дивився на неї, уважно вивчаючи її обличчя, а потім перевів очі на все інше.

Його погляд здавався м'якшим і темнішим, ніж зазвичай.

Герміона запізно зрозуміла, що лежить на спині посеред ліжка перед ним. Вона відчула, як шкірою пробігли мурашки. Вона швидко сіла.

Він ще мить дивився на неї, потім відвів погляд та втупився на стіну позаду неї.

— Якщо у тебе є якісь надії на Монтею, дозволь їм померти, — холодно сказав він. Потім розвернувся та пішов.

Через тиждень Герміоні наснився новий сон про Джіні.

Герміона була у своїй спальні на площі Грімо, коли Джіні ввійшла.

— Ти рано повернулась, — сказала Джіні.

Герміона поглянула на годинник.

— Вдалий день, — відповіла вона.

— Так, — сказала Джіні з трохи ніяковим виглядом. — Гм. Я хотіла... спитати тебе дещо.

Герміона чекала.

Джіні нервово намотувала волосся на палець, але вираз її обличчя був невинним.

— Я... ну... ти, очевидно, знаєш про мене й Гаррі, — сказала Джіні.

Герміона коротко кивнула.

— Так. Що ж. Річ у тім, я хочу бути обережною. Я вже користуюсь чарами. Але... є щось у спадку Преветів, вони не схожі на інші чаклунські сім'ї. Вони просто приречені вагітніти. Ми з Роном були незапланованими випадковостями після того, як з'явилися близнюки. Тож... мені було цікаво, чи не можеш ти зробити мені протизаплідне зілля. Якщо у тебе буде час. Я завжди погано їх готувала. Якщо ти не зможеш... тоді гаразд. Я можу попросити Падму. Знаю, ти жахливо зайнята. Просто... я не хочу, щоб ти думала, що я не хотіла тебе питати.

— Звісно. Я все одно буду варити зілля сьогодні ввечері. Його легко буде включити до списку. Маєш якісь переваги щодо смаку? Найефективніші не дуже приємні на смак.

— Мені байдуже, яке воно на смак, якщо буде дієвим, — сміливо сказала Джіні.

— Ну, в мене вже є кілька готових флаконів одного сорту. Я можу дати тобі їх зараз, якщо хочеш.

— Вже є? — Джіні кліпнула та підозріло вступила в Герміону. — Ти...?

Герміона вже бачила, як Джіні подумки складає список можливих чоловіків у житті Герміони.

— Ти ж не... зі Снейпом, правда? — Джіні раптом запнулась.

Герміона роззявила рота.

— Боже... Ні! — протараторила вона. — Я цілителька! Я тримаю багато речей під рукою. Ти нестерпна! Що... чому ти взагалі..?

Джіні мала децю збентежений вигляд.

— Просто він єдина людина, з якою ти можеш довго розмовляти. Окрім Фреда, який зараз з Анжеліною. Зі всіма іншими ти лише сперечаєшся та сваришся. І ці словесні баталії, впевнена, не включають примирливий палкий секс пізніше.

— Це не означає, що я сплю з ним, — пробурмотіла Герміона, відчуваючи, що її обличчя ось-ось спалахне. — Він мій колега. Я раджусь із ним щодо зілля.

— Ти просто маєш самотній вигляд, — сказала Джіні, довго дивлячись на Герміону.

Герміона злегка здригнулась та вступила на неї у відповідь.

— Останнім часом ти ні з ким не розмовляєш, — продовжила Джіні. — Раніше ви були нерозлучними з Роном та Гаррі. Але навіть до того, як покинути їх, щоб стати цілителькою, ти, здавалось, вже була самотньою. Я подумала... можливо, у тебе хтось є. Звісно, Снейп був би дивним вибором з багатьох людей. І причин... але це війна. Занадто важко впоратись з нею на самоті.

— Знімати напругу за допомогою сексу — це фішка Рона. Не моя, — суворо відповіла Герміона. — Окрім того, я не беру участь у боях.

Джіні задумливо подивилась на неї, перш ніж сказати:

— Я думаю, лікарняна палата набагато гірша за поле бою.

Герміона відвела погляд. Іноді вона замислювалася, чи могло це бути правдою, але вона ніколи не мала того, кому могла б поставити це запитання.

— Я думаю про це щоразу, коли знаходжусь там. На полі бою... все так впорядковано. Навіть коли когось поранили. Ти просто явиш усіх поранених геть, а потім повертаєшся назад. Дещо виграєш. Дещо втрачаєш. Іноді тебе б'ють. Ти б'єш у відповідь. І в тебе є дні, щоб відновитись та відпочити, або є час для скорботи, якщо твій партнер по дуелі помирає. Але у лікарняній палаті кожна битва має вигляд завчасно програної. Я завжди відчуваю більше стресу, проводячи час у лікарняних палатах, а не на полі бою.

Герміона мовчала.

— І ти ніколи не відпочиваєш, — додала Джіні. — Ти на роботі під час кожного бою. Тому ніхто не може пожаліти тебе, навіть дати тобі оплакати втрати. Я знаю від Гаррі та Рона, що ти досі наполягаєш на темних мистецтвах, коли ходиш на збори Ордену. Я не згодна з тобою... але я розумію. Я розумію, що ти бачиш війну під іншим кутом, ніж ми. Мабуть, під найгіршим. Тож... я просто хочу сказати, що якщо у тебе хтось з'явився, я була б дуже рада за тебе. Навіть якщо це буде Снейп.

Герміона закотила очі.

— Тобі, мабуть, варто припинити говорити зараз, якщо ти досі хочеш отримати своє протизаплідне зілля, — сказала Герміона з сердитим поглядом.

Герміона прокинулася в повному шоці.

Джіні та Гаррі були разом.

Джіні та Гаррі були разом, і Герміона нічого про це не пам'ятала. В її спогадах не було й натяку на це. Вона цілком забула про них.

Стосунки Гаррі та Джіні були тим, про що вона забула...

Навмисно?

Чи було це тим, що приховувала Герміона?

Джіні була ще жива, коли Герміону посадили до в'язниці. Джіні не брала участі у фінальній битві. Її не катували до смерті разом з рештою сімейства Візлі.

Герміона думала, що Джіні досі жива, поки Анна не розповіла їй про Верховного Правителя.

Якби Волдеморт знав, яке значення має Джіні для Гаррі, її смерть була б жахливою. Набагато гіршою, навіть за те, що трапилось з рештою Візлі.

Герміона зробила б усе, щоб захистити Джіні; замкнула б власні спогади, щоб спробувати врятувати її.

Заради Гаррі.

Заради самої Джіні.

Під час війни вона завжди була її подругою. Не близькою, але завжди постійною у своїй дружбі з Герміоною, навіть коли у самої Герміони виникли проблеми у спілкуванні з іншими. Джіні, Луна та Герміона жили разом на площі Грімо, поки Луна не померла.

Але Джіні була мертвою. Мелфой вистежив її та вбив.

Герміона відчула, що її зараз знудить.

Невже все це було настільки безглуздим? Вона замкнула своє минуле, щоб захистити Джіні, не знаючи, що та вже мертва? Герміону передали

Мелфою, таскали до Волдеморта, і все це було для того, щоб захистити ту, що вже була мертвою.

А ще Снейп.

Після звільнення Герміона дуже намагалась не думати про Снейпа.

Вона думала, що він був на їхньому боці.

Він навчив її готувати зілля, щоб вона стала Володаркою Зіллів. Він присвятив цьому незліченну кількість годин свого особистого часу.

Незабаром після того, як Дамблдор був убитий, вона спустилась у підземелля до дверей Снейпа та запитала рівним голосом:

— Якщо почнеться війна, які зілля я повинна вміти приготувати? Де я зможу купити інгредієнти, які не зможу знайти?

Замість того, щоб насміхатися й грюкнути дверима перед її обличчям, він запросив її до свого кабінету.

Поки Гогвортс не заблокували, вона щовечора до пізньої ночі сиділа у його кабінеті, варячи одне складне зілля за іншим. Коли вони були змушені покинути Гогвортс, він продовжував навчати її на площі Грімо.

Здавалось, загадковий чоловік повільно відтанув від повної втоми, коли навчав її. У нього не було сил на образи. Він був жорстким та вимогливим, але щедрим у своїх знаннях. Здавалося, він був одним із небагатьох людей, які також готувались до тривалої війни.

Він сунув стопки власних рецептів зіллів їй до рук, щоб вона читала, малював карти місцевості, де шукати інгредієнти, коли закінчатся засоби для їх покупки. Серед ночі та рано вранці він тягав її за собою по всій Англії. Він роз'являвся із місця до місця, щоб навчити її знаходити рослини та збирати їх таким чином, щоб зберегти їхні властивості. Він навчив її будувати пастки, ловити та гуманно вбивати тварин та магічних створінь, необхідних для приготування зілля.

Снейп навіть нічого не сказав, коли вона заплакала, вбивши свого першого муртлапа.

Він навчав її до тих пір, поки вона не отримала кваліфікацію майстрині зілля.

Вона була його найвідданішою захисницею під час війни.

Чарлі Візлі зненавидів її за те, що вона віддала перевагу Снейпу майже у всьому іншому. Вона захищала методи Снейпа і все те, що він робив як Смертежер. Вона захищала його, коли Гаррі та Рон хотіли прибрати його з Ордону.

Герміона вважала його більш ніж колегою або наставником. Він був тим, кому вона безумовно довіряла.

Все це було обманом. Хитрою пасткою. Без Дамблдора, який міг би поручитись за нього, він виховав собі нового захисника. Обвів її навколо пальця, щедро ділячись своїми знаннями. Купив її відданість майстерністю у приготуваннях зіллів.

Потім, здобувши перемогу, він покинув її. У нього був шанс позбавити її участі в програмі Страуд, і він відмовився. Він поїхав до Румунії та залишив її на розтерзання.

Щоб її гвалтували.

Це було настільки гіркою та глибоко особистою зрадою, що вона ледь могла змусити себе думати про це.

Тож вона встала та почала читати газету.

Розділ 16

Chapter Notes

Плейлист

Death Cab For Cutie – Transatlanticism

The Village – Wrebel

Funeral – Jonsi

Ballade in C# Minor: Coronation – Nicholas Britell

Time – Hans Zimmer

В середині лютого при спробі нападу на Міністра Магії була вбита Долорес Амбридж.

На згадку про перемогу у Фінальній битві на території в'язниці Гогвортсу відбулося урочисте відкриття статуї Волдеморта. Наглядачка Амбридж стояла на помості поруч з Міністром Магії Тікнесі, поки той виголошував промову перед тюремними наглядачами, репортерами та кількома чиновниками Міністерства, які також були присутніми. Під час розрізання червоної стрічки з боку Забороненого лісу вилетіла зачаклована арбалетна стріла і, прорвавшись крізь оточуючі замок захисні чари, ледь не зачепивши Міністра, ввіткнулась у груди Долорес Амбридж.

Вона померла не відразу. Уламки її намиста та стріли сповільнювали кровотечу. Стражі, вірогідно, не знали про існування цієї середньовічної зброї та елементарного надання першої медичної допомоги, тож просто вирвали стрілу з її тіла. Тоді жертва померла миттєво.

Замах на життя Міністра магії, що займав свою посаду вже третій термін підряд, стурбувала магичне співтовариство. Терористи Спротиву вважалися знищеними. Те, що вони знову з'явилися ще й таким

нахабним чином, призвело до хаосу і змусило Смертежерів, одягнених у святкові мантиї, негайно мобілізуватися.

Волдеморт сприйняв напад як особисту образу.

Монтеґю раптом перестав з'являтися у маєтку. Бліда як полотно Асторія блукала коридорами замку з надто схвильованим виглядом. Герміона якось почула, як та розпитувала Мелфоя, які саме охоронні чари оточували маєток Мелфоїв.

В ті моменти, коли Герміона бачила Мелфоя, він завжди був одягнений у щось середнє між мисливським одягом та бойовим спорядженням. Повертався у маєток він завжди з ніг до голови покритий брудом та блідий від люті.

Герміона була схвильована.

Вона одержимо читала новини. У газетах голосно трубили про те, що це була невдала спроба вбивства, але Герміона вважала смерть Амбридж набагато вигіднішою, ніж намічена мета. Тікнесі був не більш ніж дрібна маріонетка. А от гріхи Амбридж були її власними.

Але навіть задоволення від заслуженої помсти блякло порівняно з тим полегшенням, яке Герміона відчула, дізнавшись, що Спротив досі існує. Вона пів години плакала від радості. Вперше за довгий час вона відчула, як у ній зароджується надія.

Усвідомлення цього дало їй децицю сил на кілька наступних днів.

Коли цілителька Страуд вчергове прийшла на перевірку, її роздратування через те, що Герміона досі не вагітна, було очевидним. Наклавши на Герміону цілу серію різних заклять, вона довго вивчала показники.

— Що ж, рівень натрію у крові, здається, покращується, — нарешті сказала цілителька після кількох хвилин мовчання.

Герміона подивилась на годинник та нічого не відповіла.

Страуд копирсалась у своїй медичній сумці та витягнула велику пляшку, наповнену фіолетовою рідиною.

— Випий усю, — наказала вона.

Герміона проти волі піднесла пляшку до губ, але все ж запитала:

— Що це?

Цілителька Страуд не відповіла, поки Герміона випила все до останньої краплі.

— Це зілля, що підвищує фертильність. Це не повинно бути обов'язковим, але інших ідей у мене вже немає. Боюсь, побічні ефекти тобі не сподобаються — зілля збільшує вірогідність багатоплідної вагітності.

Кров відхлинула від обличчя Герміони, і вона відчула, ніби незабаром впаде з оглядового столу. Флакон від зілля вислизнув з її руки й розбився. Цілителька Страуд вмить позбулася уламків скла.

— Від зілля набухнуть груди та підвищиться їх чутливість, трохи збільшиться живіт і з'явиться головний біль. Воно також може призвести до нападів жару і можуть знову проявитися панічні атаки, — сказала цілителька Страуд, додаючи помітки в медичну карту Герміони. — Я повідомлю Верховного Правителя.

Герміона важко ковтнула та, прикусивши губу, поглянула на годинник, що висів на стіні навпроти.

Мелфой так і не прийшов того дня, щоб перевірити її спогади. Герміона не здивувалась; це було передбачувано.

Волдеморт. Кожного другого місяця, поки вона не була вагітна він очікував на неї.

Коли наступного дня Мелфой з'явився в її кімнаті, він був стомленим та злим на вигляд. Не сказавши ні слова, він схопив її за руку та явився разом із нею в один зі звивистих тунелів, що вели до зали Волдеморта.

У залі було ще більш душно й смерділо гнилою плоттю. Варто було Герміоні зробити вдих, як вона відчула нудоту. Здавалось, Мелфой мав імунітет до цього смороду, коли він потягнув її вперед і опустився на коліна, потягнувши Герміону за собою. Підлога була сирію та липкою й ледь помітно блищала.

Кімната була майже повністю занурена у пітьму, слабкими джерелами світла слугували лише декілька підсвічників. Інших охоронців чи Смертежерів, яких могла б помітити Герміона, не було.

— Бруднокровка, Повелителю, — сказав Мелфой.

З темного боку помосту пролунало довге, повільне шипляче зітхання, і раптом з'явилися червоні очі Волдеморта.

— Підведи її ближче, — промовив він за мить.

Мелфой підняв Герміону з підлоги та потягнув її вперед сходами, перш ніж штовхнути її на коліна. Герміона з відразую подивилась перед собою.

Трону, на якому раніше сидів Волдеморт, більше не було. Натомість він лежав на величезному сплетінні зі змій, які звивались навколо одна одної у невиразній формі стільця. Вони спліталися під ним, ліниво рухаючи своїми тілами.

Волдеморт схилив голову набік і легенько провів павукоподібними пальцями по грудях, задумливо розглядаючи Герміону.

— Досі не вагітна, — сказав він грізним тоном.

— На жаль, ні, Повелителю, — відповів Мелфой перепрошуючим тоном. — Але ви незабаром зможете впевнитись, що цілителі розуму мали рацію, що необхідний час, щоб її спогади почали відновлюватися.

Волдеморт роздратовано зітхнув, і один з пітонів відділився від загальної маси, поклавши голову йому на коліно. Той став ліниво

пестити змію, відкинувшись глибше у своєму зміїному кублі.

— Тримай її, — наказав Волдеморт.

Мелфой поставив коліно між лопаток Герміони та охопив рукою її підборіддя, тримаючи її голову на одному місці. Вона здригнулася, коли червоні очі Волдеморта вп'ялися в її власні й увійшли до її розуму.

Герміона відчувала, як руки Мелфоя обхопили її горло й підборіддя в той час, як її тіло розривалося від болю. Здавалося, виманологія Волдеморта була лезом, яке розрізає її розум зсередини. Вона закричала крізь зуби.

Цього разу все відбувалось повільно. Замість обпалюючої та сліпучої агонії її накривало підступним болем. Таким, що заглиблювався у кістки й найпотаємніші закутки свідомості, залишаючись там надовго.

Волдеморт ліниво рвав її спогади на шматки; як кіт, що розважався зі своєю здобиччю. Вона не знала, що таке можливо. Уламки її спогадів, які вважав незначними, він просто знищував, лише щоб поглянути на її реакцію. Те, як вона складала оригамі, поки її батьки обговорювали містицизм сходу; момент, коли вона знайшла ґраніанця у стайні. Він розривав ці спогади на крихітні шматочки, наче папір.

Вона відчувала, як вони зникають... Намагалась схопитись за них, але вони вислизали від неї, доки агонія в її свідомості не змусила її забути, до чого вона так відчайдушно тягнулася.

Спогади про Джіні привели Волдеморта у захват. Коли він нарешті покинув свідомість Герміони, вона впала на Мелфоя, не помічаючи нічого, крім червоного кольору розлючених очей Волдеморта. Вона дійсно бачила їх? Чи його очі просто викарбувалися у її свідомості?

Голова розколювалася так сильно, що Герміоні здавалось, ніби мозок капає із вух. Навіть крізь туман болю, який ніяк не зникав, вона відчувала, як шалено б'ється її пульс під натиском рук Мелфоя.

— Як шкода, що ти не залишив серед живих дівчинку Візлі, —
Герміона почула, як сказав зрештою Волдеморт.

— Прошу вибачення, Повелителю, я не здогадувався про її важливість.
Як ви можете пам'ятати, вона була ледь живою, коли я її знайшов.

Герміона спробувала поворухнутися і заскиглила, намагаючись
побороти біль, щоб уважно вислухати розмову.

— Це пояснює напад Бруднокровки у Сассексі, — сказав Волдеморт
задумливо. — Спроба врятувати помираючу подругу, яка не мала
жодного сенсу. Орден завжди був напрочуд передбачуваним.

— Дійсно, — голос Мелфоя був повний зневаги.

Настало довге мовчання. Мелфой послабив хватку на підборідді
Герміони, і вона ковзнула на підлогу. Лежачи, вона відчула, як холодне
та слизьке тіло змії почало звиватися навколо її ноги.

— Я розчарований, що ти досі не знайшов причетних до нападу,
Верховний Правителю, — сказав Волдеморт. У його шепоті
прослизали люті нотки.

Герміона ледь могла дихати. Волога задуха та гниль душили її, а зміїні
лусочки ледь торкнулися її панчохи, коли істота обвила її литку. Пітон
ковзнув під край її мантії. Здригаючись, вона спробувала поворухнути
ногою.

Вона ледь могла щось розрізнити у темряві зали. Через неможливість
добре бачити, вона почала підмічати всі звуки, якими наповнювалась
кімната; шипіння та м'яке ковзання змії, що рухалися біля неї у
темряві.

— Я вас не підведу. Якщо за це відповідальні члени Ордену, я їх
знайду, — відповів Мелфой. Його спокійний голос був повний
рішучості. Смертоносності.

Герміона відчувала, як затремтіли її губи, а на очах виступили сльози. Вона відчула, як тремтять її руки, коли лють прорізав гострий біль. Вона нічого не могла зробити. Мелфой міг би вистежити й убити когось посеред її спальні, якби він цього захотів, а вона могла б лише стояти й дивитися. *Я ненавиджу тебе, Мелфою. Я так тебе ненавиджу. Ненавиджу.*

— Звісно, це був Орден. Хто ще міг знати про це? Ідіот Слизоріг, схоже, розповів Дамблдору. Мабуть, і Поттеру все було відомо; тому він і з'явився у Гогвортсі. Когось не помітили під час чистки. Когось, хто був важливим для Ордену. І безумовно не був рядовим бійцем. Я впевнений, Бруднокровка знає, хто це.

Коли Волдеморт говорив, відчуття темної магії в кімнаті ставало густим, ніби саме повітря перетворювалося на суцільну важку масу, що безжально валилася на Герміону. Вона відчувала, як під дією магії стискаються ребра, і все її тіло ніби вдавлює у кам'яну підлогу величезна сила. Вона задихалася, намагаючись дихати через легені, які не могли розширитися від цього тиску.

— Мій Лорде, можливо, було б розумно відкликати Северуса, — сказав Мелфой. Здавалось, слова давались йому важко. Схоже, Герміона була не єдиною, кого до смерті чавила темна магія.

— Ні... — холодним голосом відповів Волдеморт. — Румунія має вирішальне значення. Виникнуть запитання, якщо ми повернемо Северуса через замах на Тікнесі. Він залишиться там. Ти дізнався, як медальйон потрапив у її володіння?

Тиск магії трохи зменшився, і Герміона ахнула і жадібно втягнула повітря у легені. Змія ковзнула вище по її нозі. Вона відчула, як лусочки ковзали голою шкірою над панчохою. З її горла вирвався схлип від огиди, і вона сильніше спробувала скинути пітона. У відповідь він обвився навколо іншої щиколотки.

— Я таємно провів розслідування. Є фото, зняті у Міністерстві в дев'яносто п'ятому, на яких вона, здається, вже носила його. Вона стверджувала, що він — частина спадку Селвінів. Ніхто не знав точно,

як вона заволоділа ним, але її колишній секретар згадував, що наглядачка мала звичку залишати собі відібраний у нелегальних торговців товар.

— Виходить, ти не дізнався нічого. Ні того, як Орден зміг знищити медальйон з такої неможливої відстані. Ні того, як їм вдалося ідентифікувати його. Навіть як вона здобула його. Тобі бодай щось відомо? — гаркнув Волдеморт. Потім він на мить затих, перш ніж додати спокійнішим, але більш погрозливим тоном: — Ти розчарував мене, Верховний Правителю, я сподіваюсь, ти не забув, що сталось востаннє, коли ти глибоко розчарував мене. *Круціо!*

Герміона відчула, як Мелфой раптом впав. Замість того, щоб звалитися на підлогу, він схилився прямо над нею. Вона відчувала, як здригається його тіло від тортур, коли глибокий гортанний стогін вирвався з його грудей.

Волдеморт тримав прокляття недовго. Не пройшло й хвилини, як це припинилося, тремтіння вщухло, і Герміона почула, як Мелфой важко дихає біля її вуха, намагаючись оговтатися.

— Я не підведу вас, Повелителю. Я віддав наконечник стріли та уламки медальйона на експертизу гобліну, — сказав Мелфой з легким тремтінням у голосі, підіймаючись на ноги. — Наконечник був зроблений зі срібла гоблінської роботи та отруєний сумішшю отрути з хвоста мантикори та отрути василіска. Отрута мантикори дозволила арбалетній стрілі подолати оточуючі замок чари, а отрута василіска знищила медальйон.

— Ти дізнався, де вони змогли здобути необхідні матеріали?

Герміона відчула, як пітон ковзнув своїм язиком оголеною шкірою на внутрішній стороні стегна, і тихо схлипнула.

— Молодого василіска зміг би тримати майже будь-який середньостатистичний чаклун, у якого була б жаба та талант до засліплюючих проклять. Більше питань викликає отрута мантикори, враховуючи, що використання істот такого роду суворо регулюється з

того часу, як Міністерство знаходиться під вашим контролем. Макнейр наполягав, що здатний провести розслідування самостійно, що було надзвичайно великодушно з його боку. Я допитав наодинці одного з його помічників. З'ясувалось, що вже протягом якогось часу в облікових документах спостерігається невідповідність у кількості деяких істот, які він ввозить. Чорний ринок став досить прибутковим протягом останніх кількох років.

— Відправ за ним, — наказав Волдеморт, його голос іскрився люттю. — Напад був би неможливим, аби не його необережність. Схоже, деякі з моїх слуг стали занадто жадібними.

— Як накажете, Повелителю, — відповів Мелфой, і Герміона відчула, як він підняв її з підлоги.

Пітон, що обвивав її ноги, посилив хватку, тягнучи її назад. Волдеморт різко прошипів щось, й істота повільно відпустила її з шиплячою незгодою. Коли Мелфой остаточно позбавив Герміону від змії, обличчя Волдеморта поплило перед її очима.

Кілька змії обвилися навколо нього. Він був наполовину обвитий тілами пітонів та уважно розглядав Герміону.

— Бруднокровка носить печать темної магії. Змії відчують її смак. І вона доволі плодovита зараз, — сказав Волдеморт, оглядаючи її та потираючи рукою свій беззубий рот.

Герміона дивилась на нього у відповідь протягом декількох митей, перш ніж її зір знову затуманився. Вона відчула, як злегка тремтять руки Мелфоя від перенесених тортур.

— Цілителька Страуд напоїла її вчора якимось зіллям, — відповів Мелфой. — З приводу темної магії... Що ж, сліди знищення Сассексу вже вказували на те, що вона не дотримувалася політики Ордену щодо темної магії.

Волдеморт схвально зашипів.

— Уважно стеж за нею. Зараз, коли Орден знову почав діяти, вони обов'язково прийдуть за нею, — сказав він.

— Ви знаєте, що я радше помру, ніж дозволю їй вислизнути від мене, — відповів Мелфой тихим голосом, і Герміона відчула, що його рука сильніше стиснулася, обхоплюючи її.

— Я хочу його труп, Верховний Правителю. Хто б це не зробив. Цей останній член Ордену. Я хочу, щоб його череп поповнив мою колекцію.

— Ви отримаєте його, як і всі інші тіла, що я вже надав Вам, — присягнувся Мелфой.

Герміона здригнулась та спробувала висмикнути свою руку. Волдеморт розглядав її, і вона відчула жорстокість і злобу в його погляді, коли його очі ковзали по ній. Він розтулив рота, і його язик ковзнув назовні — ніби він пробував повітря на смак. Його ясна були білими та беззубими, як у змії, а язик мерехтів у тьмяному світлі. Прикривши рота, він нахилився вперед та видав тихе шипіння.

Обличчя Волдеморта опинилось за декілька сантиметрів від обличчя Герміони. Вона відчула, як його дихання ковзнуло її шкірою. Вона не була впевнена, чи збирався він лизнути її, як змія, або ж хотів знову проникнути до її розуму. Його криваво-червоні очі вивчали її декілька митей, перш ніж він знову відкинувся у своє гніздо з пітонів.

— Коли Бруднокровка видасть всі секрети, я хочу, щоб ти її вбив. Вона занадто багато знає, щоб бути частиною програми Страуд. Але... якщо вона завагітніє, я дозволю тобі зачекати, поки на світ не з'явиться твій спадкоємець.

— Як накажете, Повелителю, — без вагань відповів Мелфой. Потім він витягнув Герміону із зали.

Щойно вони опинилися в одному зі звивистих тунелів, Мелфой змусив її випити знеболювальне зілля. Герміона легенько посміхнулася подумки, перш ніж проковтнути його.

Вона намагалась очистити голову, щоб побачити бодай щось. Здавалося, навіть повітря у залі труїло її. Ослабнувши, вона сповзла на підлогу. Її голова розколювалась в агонії, навіть попри на випите зілля. Проте вона кишіла запитаннями.

— Я напала на в'язницю? — ледь видавила вона.

— Після смерті Поттера, — прозвучав голос Мелфоя з темряви, — через кілька годин після Фінальної битви. Тебе схопили після того, як ти зрівняла з землею майже половину в'язниці, намагаючись проникнути всередину. Це була несподівана контратака. Я читав звіти про пошкодження вже після того, як тебе назначили мені. Шкода, що ніхто не здогадався допитати тебе раніше. Гадаю, через надмірну впевненість у перемозі.

Герміона подивилась у той бік, звідки лунав його голос. Вона ледь змогла розрізнити його світле волосся, перш ніж її зір знову затуманився. Вона сперлась головою на стіну, щоб знайти собі якусь опору.

— Я була цілителькою... — пробурмотіла вона. — Я не могла... вони не дозволяли... битися.

Вона нахмурилась, намагаючись збагнути.

— Але Джіні змогла вибратись? Я врятувала її?

— Так, врятувала.

— Але вона майже помирала... коли ти... коли ти її вбив. Чому? — запитала Герміона тихим і повним болю голосом.

На кілька секунд повисла тиша, перш ніж Мелфой відповів.

— Вона була у Сассексі у відділі експериментальних досліджень.

З грудей Герміони вирвався тихий схлип жаху.

— Відділ розробки проклять Дологова... — її голос затремтів і затих. Вона помітила, як Мелфой кивнув у темряві.

Раптом її живіт скрутило, і її знудило. *Боже, Джіні...* Мелфой зачекав, поки у неї припиняться напади нудоти, і підняв її з підлоги, щоб явитися назад до її кімнати у маєтку.

Крик, який вирвався з її горла після явлення, був тваринним. Вона впала на Мелфоя і виявила, що вся покрита залишками неперевареної їжі. Її зір прояснився лише на декілька секунд, перш ніж її знову охопила п'ятьма. Вона ледь стримала схлип, намагаючись всліпу витерти руки об настільки ж брудну мантію.

Мелфой пробурмотів декілька очищаючих заклять, і неприємний запах навколо неї зник. Він штовхнув її на ліжку.

— Три дні, — вона почула його слова, перш ніж він покинув кімнату.

Герміона хотіла залишатись при свідомості. Так вона змогла б оплакати втрати та обдумати все те, що встигла з'ясувати сьогодні, але, здавалось, її голова не була на це здатна. Ніби вона ніяк не могла схопитися за якусь думку...

Герміона потягнула рукави мантії вниз, поки не затріщали гудзики, а потім скинула її на підлогу. Стягуючи панчохи пальцями ніг, вона намагалась стерти спогади про холодний та слизький доторк змії до шкіри.

Минуло два дні, перш ніж її зір відносно відновився. Біль у голові не давав їй їсти. Кімната пливла перед очима, коли вона намагалася сісти або встати.

Герміоні нічого не залишалось, окрім як думати.

Коли на третій день прийшов Мелфой, вона змусила себе сісти й невідривно дивитися на нього.

— Ще питання? — запитав він холодним тоном, розглядаючи її.

Герміона похитала головою. Він мав дещо здивований вигляд.

— Ну, одне, мабуть, — сказала вона за хвилину.

Мелфой чекав. Вона спробувала зібрати воєдино уривки інформації; всі суперечності, які вона збирала у своїй свідомості останні місяці. Вона нарешті об'єднала їх у щось цілісне.

Герміона зробила глибокий вдих, перш ніж заговорити. Тоді вона зустрілася з його очима.

Хитрість бореться, вдаючись до стратегії заміру: ніколи не робить того, про що каже .

— Війну призупинено, — сказала вона. — Навіть не дивлячись на те, що в деяких частинах Європи вона офіційно продовжується. Вона більше не розглядається, як щось значуще. Враховуючи те, що публікується у пресі, я підозрюю, що незабаром буде оголошено перемир'я. За останніх два роки з тої пори, як помер Гаррі, більше не було жодних досягнень, окрім хіба що завоювання Великобританії.

Мелфой мовчав; його обличчя нічого не виражало.

— Насправді практично нічого й не відбувалось відтоді, як Гаррі загинув. Уся кампанія Волдеморта зупинилася, коли він переміг Гаррі. Тому що... — вона на секунду завагалася, — ...їх щось пов'язувало. Між ними існував якийсь зв'язок, ймовірно, він виник коли Волдеморт намагався вбити Гаррі в дитинстві. Ось чому він і Гаррі іноді проникали у сни один одному, і я впевнена, що ти пам'ятаєш, що Гаррі вмів говорити парселмовою. Ось чому, коли Волдеморт використав Вбивче прокляття... щоб убити Гаррі в Гогвортсі... воно спочатку не спрацювало...

Голос Герміони надламався, вона важко ковтнула і змусила себе продовжити. У її свідомості повільно почав розквітати новий напад болю. Вона проігнорувала його.

— Ось чому йому довелося повторно накласти прокляття на Гаррі. Через їхній зв'язок. Але... справа була не лише у Гаррі. Те, що він безсмертний... Професор Квірел, той щоденник, що був у твого батька... Якимось чином твій володар міг зв'язувати свої життєві сили з живими та неживими предметами. І Орден дізнався про це. Ось як він зрозумів, що напад цього місяця був справою рук Ордену, а не якогось нового загону Спротиву. Тому що ціллю замаху було не вбивство. Тікнесі не мав значення. Як і Амбридж. Медальйон, який вона іноді носила. Медальйон. Я бачила його під час навчання. Він належав йому. Був одним з тих самих пов'язаних предметів. Член Ордену, що залишився, ким би він не був, зміг зрозуміти, в чому цінність цієї прикраси й тому зруйнував його.

Мелфой ледь помітно прищурився. Герміона трохи схилила голову, коли вони вивчаюче дивились один на одного.

— Здається, я пропустив запитання, — сказав Мелфой за мить.

— Я ще не запитувала, — відповіла Герміона спокійно, продовжуючи ігнорувати пульсацію в потилиці, яка неухильно наростала, наче скальпель вбивався в основу її черепа.

— Програма зі збільшення населення, — видавила вона, глибоко дихаючи, намагаючись подолати біль, — це просто прикриття. Волдеморту немає діла до магічної популяції. Він не збирався поневолювати магів через те, що хвилювався про демографічну ситуацію. Він просто хотів отримати трохи часу; організовуючи увесь цей спектакль з чистокровними сім'ями. Спочатку шлюбами та викиднями, а тепер сурогатами. Він не... він не зупинив війну, тому що він цього хоче, він зробив це, тому що був змушений.

Різкий біль ніби розколов голову Герміони, і кімната перед нею набула жахливого червоного відтінку, ніби кров текла вниз, наповнюючи її очі. Вона з болісним криком почала падати вперед. Потім змусила себе все ж підняти очі на Мелфоя. Він рухався до неї.

Герміона ледь видавила із себе запитання:

— Він помирає. Чи не так?

Розділ 17

Chapter Notes

Плейлист

Gravity – Coldplay
Bayou – Mountains of the Moon
Final Ascent – Hans Zimmer
Waves – Dean Lewis
Fear of the Water – SYML

Герміона стояла на третьому поверсі у будинку на площі Ґримо. У тьмяно освітленому коридорі було незвично тихо; таке зазвичай траплялось пізно ввечері або рано вранці. Проходячи повз однієї з менших кімнат, вона помітила знайому руду голову, що схилилась над столом з картами. Вона зупинилась та легенько постукала у двері.

— Ей, Міоно, — розгублено промовив Рон, рухаючи фігури на карті, а потім недбало почухав голову кінчиком чарівної палички. Вираз його обличчя був напруженим.

— Маєш хвилинку? — запитала вона.

— Звісно, — він засунув паличку у задню кишеню та поглянув на неї. — Просто переглядаю, що сталося відтоді, як я пішов. Багато рейдів здійснили, поки нас не було, ти, мабуть, була дуже зайнята.

Він кинув на неї пронизливий погляд. Герміона опустила очі.

— Я впевнена, ти розумієш суть подібної стратегії, — тихо промовила вона.

— Кінґслі використовує горокракси, щоб тримати Гаррі якомога далі від поля бою, — сказав він.

Герміона коротко кивнула.

— Ти розумієш причину, чи не так?

Вираз обличчя Рона став жорсткішим, коли він знизав плечима та кивнув.

— Щоб не ризикувати ним у дрібних сутичках, тому що він потрібен для фінального удару. Так. Я розумію. Але це не означає, що мені це до вподоби. І деякі з цих рейдів... — він дістав декілька сувоїв та переглянув їх, — це майже самогубство. Я й гадки не мав, як вправно Кінгслі повертає все це, маніпулюючи впливом Гаррі. З огляду на те, що він встиг зробити, поки нас не було кілька тижнів...

Він замовк, сердито дивлячись на звіти.

— Скількох ми втратили за час нашої відсутності?

Герміона відкрила рот, щоб відповісти, але він обірвав її.

— Хоча мені не потрібно, щоб ти відповідала. Я бачу цифри прямо тут. Просто, бляха, неймовірно! Якби Кінгслі зараз був тут, я б йому вмазав!

Його обличчя почервоніло від люті.

— Роне, ми не можемо продовжувати вести війну без втрат, — сказала Герміона, відчуваючи, як її нутроці стискаються при згадці про те, скільком людям вона закривала очі за останні декілька тижнів, як їм з Біллом довелось накладати закляття розширення на одне з лікарняних сховищ. — Не думаю, що ти розумієш, наскільки виснажені наші ресурси. Як гадаєш, скільки ще років спадок Гаррі зможе утримувати всю нашу армію? Лікарняне крило працює з останніх сил. Вплив Тома над Європою посилюється. Єдиний варіант, який у нас залишився, — це ризикнути. І ми не можемо наражати на таку небезпеку Гаррі.

Рон мовчав. Герміона бачила, як він стискав і розтискав щелепи.

— Нам необхідно відшукати горокракси, — зрештою сказав він. Герміона глибоко вдихнула, лише зараз усвідомлюючи, що увесь цей час стояла затамувавши подих, і кивнула.

— Ми знайдемо їх, — відповіла вона. — Том та Гаррі — ключові фігури у війні. Ідеологія Смертежерів занадто нестабільна. Том — це та сила, яка тримає армію згуртованою. Якщо ми зможемо вбити його остаточно, цього має бути достатньо, щоб виникли міжусобиці всередині його армії, і тоді Спротив матиме перевагу.

— Єдиний плюс одержимості Тома власним безсмертям — це відсутність у нього навіть думки про те, щоб обрати собі наступника, — втомлено відмітив Рон, дивлячись на один зі звітів. Герміона могла розгледіти на ньому свій підпис, що підтверджував кількість постраждалих та загиблих. Бездушні цифри, виведені на папері її акуратним почерком. — Хоча я не сумніваюся, що Мелфої будуть вважати себе першими у черзі до влади тепер, коли Белатриса мертва. Йобані психопати.

— Тобі потрібно переконати Гаррі, що пошук горокраксів для нас зараз на першому місці, — сказала вона, пильно дивлячись на Рона. — Особливо зараз, після того, що трапилося із Джіні. Я боюся, що він просто знехтує пошуками.

Вираз обличчя Рона напружився.

— Так, — тихо відповів він.

Герміона нерішуче підійшла ближче.

— Роне, я сподіваюся, що те, що я сказала на зустрічі вчора ввечері, не змусило тебе відчувати, що це твоя провина. Ти врятував Джіні. Я подумала, що не можу приховувати цю інформацію від Ордену, але я не хотіла завдати тобі болю.

— Все гаразд, — сказав він із суворим виразом обличчя. — Ти вчинила правильно.

— Мені дуже шкода...

— Припини, я дійсно не хочу про це говорити, — сказав він тремтячим голосом, що не терпів заперечень.

Погляд Герміони пробіг його обличчям, впізнаючи напругу навколо його очей, червоний колір кінчиків його вух, а сам він був таким блідим, що ластовиння виділялося так яскраво, ніби краплі крові.

Якщо вона продовжить, він вибухне.

Герміона відчула, як у неї стиснулось серце.

— Гарзд... Тоді я залишу тебе, щоб ти зміг переглянути звіти, — сказала вона, повертаючись, щоб піти.

Герміона прийшла до тями та виявила, що хтось схилився над нею, відкинувши її голову назад. Права сторона її обличчя і тіла були дуже напруженими та знерухомленими. Вона не могла поворухнути пальцями, а язик болів так, наче його неодноразово кусали.

Вона відсахнулася від рук, що тримали її, і людина... чоловік перестав торкатись до неї. Він відступив, уважно розглядаючи її. Вона розгублено втупилась у нього. Він був блідим і білявим, а його обличчя, яке здавалось виразним, коли вона вперше розплющила очі, тепер стало абсолютно пустим.

— У тебе був напад, — повідомив він їй спокійним голосом. — Вочевидь, зілля родючості та виманологія не поєднуються.

Він поглянув на паличку у своїй руці.

— Ти можеш говорити? Ти кричала протягом декількох хвилин.

Герміона важко ковтнула. В горлі у неї пересохло, ніби декілька хвилин були явним применшенням. Вона намагалась відкрити рот та

виявила, що м'язи на правій стороні її щелепи були настільки напружені, що вона ледве змогла розтиснути зуби.

Вона почувалася виснаженою. Ніби її вдарили струмом; її м'язи та сухожилля були натягнуті настільки, що здавалось: ще трішки, і вони лопнуть. Коли вона спробувала вдихнути, з її горла вирвався низький задушливий звук.

Герміона намагалась пригадати, що трапилось. Спробувала сісти, але тіло не слухалось. Вона раптом розридалась.

— Хто ти? — пробурмотіла вона крізь зуби, коли нарешті перестала ридати. Вона подивилась на чоловіка, що стояв біля неї.

На його обличчі раптом промайнуло безліч емоцій. Він відкрив рот, але вмить закрив його, вагаючись.

— Я той, хто зобов'язаний піклуватись про тебе, — зрештою відповів він з пустим виразом обличчя. Він витягнув маленьку пляшечку, здавалось, нізвідки. — Ти повинна випити це. Вірогідно, ти зможеш пригадати, що трапилось, коли отямишся наступного разу.

Герміона завагалась, а потім кивнула у знак згоди. Він ковзнув рукою під її шию біля основи черепа, притримуючи голову, і допоміг нахилити її знерухомлене тіло, щоб вона могла проковтнути зілля. Щойно вона випила його, втома повністю заволоділа нею, і вона відчула, що засинає.

— Я тебе знаю? — запитала вона, коли її очі закрились.

— Припускаю, що так, — відповів він.

Коли Герміона знову прокинулась, у правій стороні її тіла відчувався слабкий біль, а на язиці — легкий присмак зцілювального зілля.

Вона подумки повернулась назад, намагаючись пригадати, що трапилось.

Вона говорила з Мелфоем про Волдеморта, про горокракси... Герміона раптом пригадала це слово. Нарешті вона поставила запитання, яке навряд чи було запитанням, тому що вона була майже впевнена, що права. Волдеморт помирав.

А потім все у її голові ніби вибухнуло, кімната стала червоною, і вона знепритомніла.

У неї стався напад на очах у Мелфоя.

Коли вона прокинулася вперше, то була практично нерухома та навіть не пам'ятала, хто він такий. Він накачав її зіллям Снів без сновидінь.

Вона пригадала їхній діалог. «Зобов'язаний піклуватись» — це був занадто великодушний опис для нього. Вона пирхнула.

Герміона зрушила плечі та спробувала відкрити рот. Щелепа боліла, але вона змогла повністю розтиснути зуби. Вона обережно сіла та оглянулася.

Її лікували.

Судоми не були її спеціалізацією, але Артур Візлі трохи страждав від них після того, як був проклятий Луціусом Мелфоем. Вона досліджувала це. Лікування судом було подібне до лікування від наслідків Круціатусу, яке було добре відоме їй.

Воно містило в собі не лише зцілення паличкою, а й магічно-фізичну терапію; використання заклять, а потім точкове масажування вузлів та зняття напруги руками. Хтось торкався до неї. Принаймні, ця людина розминала всю праву частину її тіла, щоб повністю зняти напругу та скутість суглобів. Враховуючи, що вона почувалася майже нормально, Герміона підозрювала, що її лікували з обох боків щелепи до пальців ніг.

Вона злегка здригнулася, але спробувала заспокоїтись.

Це було зцілення. Просто зцілення. Вона сама зцілила сотні й сотні людей. Лікувала травми на будь-якій частині тіла. Травма — всього лише травма. Як і сам процес зцілення. Він був абсолютно позбавлений будь-якого роду чутливості або сексуальності. Він був клінічним. Тіла пацієнтів рідко сприймалися як щось більше, ніж те, що можна зцілити.

Та все ж... Думка про те, що хтось доглядав за нею, поки вона була без свідомості у будинку Мелфоя, змусила її почуватися погано.

Герміона притиснула ковдру до грудей, ніби захищаючись.

Вона поглянула на календар і виявилася, що з моменту її розмови з Мелфоем минуло два дні.

Вона ворухнулась і зашипіла, глянувши вниз. Її груди боліли і... збільшились у розмірах. Декілька секунд вона дивилась на них із жахом, перш ніж пригадати, що це побічний ефект зілля родючості, яке дала їй Страуд. Вона скривилася і піднялася з ліжка.

Мелфой використав очищувальні чари на ній після повернення із зали Волдеморта, але насправді нічого не здавалося змитим. Вона збрала рушники та одяг й пішла коридором у душ, що знаходився в іншій кімнаті.

Тривалий душ позбавив її тіло болю. Вона відкинула голову назад під струмені води та згадала про спогад з Роном. Горокракси. Кількість жертв. І Джіні.

Все завжди поверталось до Джіні.

Рон. Він мав такий змучений вигляд. Роздавлений війною. Його волосся було всіяне сивиною, хоча йому було не більше двадцяти двох років. Вона забула ці деталі. Забула про те, як війна зжирала його зсередини; як фізично проявлявся у ньому стрес.

Рон планував місії разом із Муді та Кінгслі. Користуючись своїм талантом стратегії у магічних шахах, він навчився застосовувати його

на війні. Він був такий гордий, коли Кінґслі вперше схвалив одну з його стратегій.

Рону, Гаррі та Армії Дамблдора необхідний був час, щоб визнати, що війна буде довгою. Вони думали, що Магічний світ повстане на підтримку Ордену. І той факт, що Гаррі був свідком поразки Волдеморта під час Першої магічної війни, наповнить суспільство чаклунів впевненістю у силі Світла.

Але Волдеморту виніс уроки з Першої війни. Він став розумнішим, обережнішим та хитрішим, особливо після невдалої битви у Департаменті таємниць. Він обмежив свій терор маглонародженими, сім'ями напівкровок та зрадниками крові. Захопивши Міністерство, він одразу ж оголосив Орден Феніксу терористичною організацією. І вбив Дамблдора у його власній школі руками шістнадцятирічного підлітка.

Будь-яка впевненість Магічного світу у силі Світла була швидко придушена. Маглонароджені та напівкровки були лише незначною часткою чаклунського населення. Решті Магічного співтовариства було легше опустити голови й залишити Орден на сам на сам боротися з Волдемортом.

Було важко вести війну з позиції терористичної групи.

Навіть якщо у тебе були гроші, потрапити до алеї Діаґон або пробратись до сховища Ґрінґотс стало важко. Ідентифікація особистості з подачі Міністерства стала необхідною для покупки будь-чого: їжі чи зілля; і купівля у великих кількостях викликала підозри. Людина також могла бути відправлена у лікарню після бою, але будь-які травми, пов'язані з бойовими, вимагали того, щоб Святий Мунґо зв'язувався з Авроратом. Поранених членів Спротиву звинувачували у тероризмі, відправляли під арешт на час одужання, а невдовзі вони зникали в одній з в'язниць Волдеморта після виписки зі Святого Мунґо.

Спротив не був готовий до того, наскільки рішучими будуть перші атаки Волдеморта. У них не вистачало запасів. Вони не ховали

достатню кількість людей в укриттях, багатьох із тих, кого вони намагались захистити, їм не вдалося сховати достатньо ретельно. Завжди знаходились люди, котрі думали, що їм зійде з рук їхній вибір, якщо вони змінять його, переметнувшись до іншого табору, але їх все одно спіткали тортури Смертежерів.

Гордість, яку відчував Рон, коли застосовували його стратегії, швидко почала згасати, коли він виявив, що майже неможливо організувати бій без втрат. Люди не були багаторазовими фігурами на шахівниці; коли їх приносили у жертву, вони помирали. Жахливою смертю. І навіть якщо ти зробив все можливе стратегічно, щоб захистити їх, вони не завжди вчиняли так, як хотілось би або можна було передбачити. А якщо вони й вчиняли так, то ворог — ні.

Рон, як правило, сприймав кожную смерть і поранення як свою особисту поразку. Блиск героїзму та заздрість, яку він відчував до Гаррі, зникли. Війна швидко витверезила його, і це розуміння ще більше зблизило їх із Гаррі, залатавши всі тріщини у дружбі, які його минулі ревнощі спричинили за ці роки. Їх об'єднали почуття провини, рішучість та ідеалізм. Вони стали ближчими, ніж брати.

Для Герміони майже не залишилось місця.

Вона зітхнула та опустила голову, відчуваючи, як вода стікає щоками. Її губи скривилися та затремтіли, коли вона пригадала Гогвортс.

Гаррі, Рон та Герміона — нерозлучне тріо... аж до смерті Дамблдора, коли Герміона обрала спеціалізацією зілля та зцілення, а не тренування захисної магії з Гаррі, Роном та Армії Дамблдора.

Її дні були витрачені на вивчення цілительства під керівництвом Поппі Помфрі. Ночі вона проводила у вивченні зілсваріння зі Снейпом. Дружба відійшла на другий план. Навіть її оцінки знизилися.

У неї було замало часу, щоб тратити його на тренування захисних заклять. Усі вивчали захисну магію. Здавалось, ніхто більше не турбувався травмами та тим, як протидіяти прокляттям. Або про можливість готувати зілля, необхідні для зцілення ран.

Протягом місяця після битви у Департаменті таємниць Герміона щоденно приймала десять різних зіллів, щоб відновити всі внутрішні ушкодження від невербального прокляття Дологова. Їй пощастило вижити.

Через декілька місяців після смерті Дамблдора, вона вже гостро розуміла, яку важливу роль зіграють цілительство та зіллеваріння в тому, чи зможе Спротив вести війну достатньо довго, щоб виграти її. Але вона була єдиною, кого це хвилювало. Всі вважали її параноїком. Лікарні були нейтральною територією; якщо комусь необхідне було зцілення, завжди можна було звернутись у лікарню Святого Мунго.

Ось тільки потім вони стали терористами. Лікарні не були нейтральними зонами для терористів.

Коли Волдеморт раптово захопив контроль над Міністерством, першим наказом для міністра Тікнесі було підписання «Акту про реєстрацію маглонароджених». Ретельно розрахований та продуманий хід. Маглонароджених та напівкровок аврорів й цілителів Святого Мунго арештували, а їхні палички були вилучені, перш ніж вони змогли втекти до Ордену.

Вони б стали безцінними членами Спротиву, якби Орден зміг їх вчасно перехопити.

Натомість «терористична організація» раптом виявилась відрізаною від світу, ненадовго залишившись з Поппі Помфрі в якості свого найдосвідченішого цілителя. Всіх бійців Спротиву привозили до школи-інтернату для лікування від бойових поранень та темних проклять. Кінгслі вдалось найняти двох лікарів загальної практики, щоб створити напівфункціональну лікарню. Через тенденцію Волдеморта карати цілі сім'ї більшість чаклунів не бажали тікати, кидаючи своє минуле життя, та вступати в союз з Орденом, якщо у цьому не було необхідності.

В той момент війна була зосереджена в Британії. Після захоплення британського Міністерства Магії європейські магічні лікарні, що співчували Спротиву, таємно протягували руку допомоги та

пропонували спеціалізовану підготовку зі зцілення темної магії та проклять. Герміона була єдиною людиною, яка володіла достатніми базовими навичками в галузі цілительства, яку Орден міг відправити.

Навряд чи це можна було назвати питанням, яке потребувало обговорення. Орден потребував цілителя, тож, якщо вони не могли найняти його, то повинні були створити. У Герміони були задатки. Їй ледь дали час попрощатися, коли Кінгслі таємно вивіз її з Британії. Вона не знала, коли повернеться.

Вона одержимо навчалась майже два роки. І вже закінчувала навчання, коли після чергової сутички було розсекречено знаходження лікарні Ордену. Смертежер схопив Ерні Макмілана, коли той явився туди. Щойно Смертежер опинився всередині захисних оберегів, він вмить вийшов та привів із собою ще кількох.

Вкрита чарами Фіделіуса лікарня не була добре захищеною. Плану евакуації не було. Жодної охорони. Це була кривава баня, перш ніж Орден встиг мобілізуватись та відправити підкріплення. Спротив втратив двох цілителів, які були завербовані, їх стажерів-цілителів, Горація Слизорога і майже всіх поранених, що знаходились там на лікуванні.

Смертежери навмисно залишили Ерні живим.

Орден вимагав негайного повернення Герміони.

Волдеморт дозволив Антоніну Дологову створити підрозділ з розробки проклять; Смертежери використовували у боях вдосконалені прокляття, які потребували вищого аналізу заклять для протидії. Спеціальності, яку вивчала Герміона. Орден також потребував нового Майстра зілля, і Герміона була достатньо кваліфікованою для цього.

Три дні по тому Кінгслі особисто прибув до австрійського магічного шпиталю, де вона навчалась, щоб забрати її назад до Англії.

Під час її відсутності Гаррі та Рон стали дуєтом. З її поверненням тріо намагалось відновити дружбу, але ці два роки розділили їх.

Герміона не розділяла ідеалістичної віри в те, що Світло й Добро зрештою переломлять хід війни. В її очах війна була наче цунамі, що все далі й далі знищує Орден.

З моменту повернення до Англії, вона жила у новій лікарняній палаті, розташованій на другому поверсі у будинку на площі Грімо. Вона проводила дні та ночі, спостерігаючи, як помирають люди; спостерігаючи, як вони розуміють, що незабаром помруть. Намагаючись врятувати їх. Вона сиділа поруч із ними та якомога м'якше пояснювала, що вони ніколи не будуть розмовляти або ніколи не будуть їсти, можливо, ніколи не будуть бачити або й взагалі рухатися. Що у них ніколи не буде дітей. Що їх партнер, чоловік або дружина, батьки або діти загинули, поки вони були непритомні.

Герміона жила так кожен день після боїв, дихала цим спустошенням, поки, зрештою, не втонула у ньому.

Їй не дозволялось битись. Її не пускали на поле бою. Вона була занадто цінною як цілителька та майстриня зілля. Орден не міг ризикувати її втратою.

Вона нескінченно дивилась на «результати» боїв, на які не мала жодного впливу.

Тож вона використовувала те, що у неї було: голос та статус члена Ордену. Герміона використовувала своє місце на зборах, щоб переконати Орден розширити вивчення за межі захисної магії. Вона не виступала за тортури або непростенні; вона просто хотіла, щоб бійцям Спротиву був даний явний, а не просто мовчазний дозвіл вбивати Смертежерів з метою самооборони.

Вона не думала, що це стане таким складним чи важким рішенням після трьох років війни.

Але це стало.

Гаррі був невблаганним: вони не будуть використовувати темну магію; не будуть вбивати людей. Більша частина Ордену його підтримала.

Герміона стала відвертим вигнанцем. Це зруйнувало більшість її дружніх відносин.

Вона не здивувалась, коли Джіні дійшла висновку, що Снейп був єдиною людиною, з якою у Герміони могли бути стосунки. Джіні мала рацію. Герміона була майже одна.

Вона зітхнула й вимкнула душ.

Якби вона вчинила інакше, чи могло б це змінити результат війни? Якби вона присвятила себе захисній магії? Якби вона не зайнялась цілительством або зіллеварінням? Якби вона не поїхала тоді на два роки?

Чи змінило б це щось? Чи врятувала б вона когось?

Ком утворився у горлі, коли вона повторила насмішку Мелфоя, кинуту ним кілька місяців тому:

Ти ж навіть не брала участі у боях, чи не так? На полі битви тебе я точно не зустрічав. Тебе ніколи не було там з Поттером та Візлі. Ти просто ховалася. Проводила увесь свій час у лікарняних палатах. Даремно розмахуючи паличкою, рятуючи людей, яким зрештою краще було померти.

Вона важко ковтнула та стиснула губи у жорстку лінію, виходячи з душі та витираючись рушником.

Вона зупинилась на мить і подивилася на своє відображення.

Герміона ненавиділа те, що бачила. Ненавиділа дивитись на себе. Вона старалась відводити погляд кожен раз, коли стикалась із дзеркалом. Вона ледь впізнавала людину, яку там знаходила.

У своїх спогадах вона була знесиленою від стресу та недоїдання. Блідою від постійного перебування у комірчині, готуючи зілля. Її шкіра була майже білою. Її некероване волосся завжди було ретельно заплетене в тугі коси, які вона закручувала на потилиці. Худа, з

тонкими кістлявими кінцівками. Її очі були великими та темними, але у них горів вогонь.

А тепер...

Її обличчя більше не було виснаженим. Завдяки щоденному харчуванню вона набрала вагу, її щоки перестали бути впалими. Регулярні прогулянки покращили колір її обличчя, додали легкого природнього рум'янцю. Без гребінця або будь-яких гумок для волосся Герміона могла розчісувати його тільки пальцями й залишати його розпущеним. Волосся падало буйними хвилями кучерів та завитків, сягаючи її ліктів. Її коліна, лікті, тазові кістки та ребра більше не стирчали. Вона наростила м'язову масу вправами.

Вона мала здоровий вигляд. Навіть занадто. Нормальний. Як Герміона з іншого життя.

Але її очі...

Її очі були мертвими. Вогню в них більше не було.

Іскра, яку вона вважала найбільш невіддільною частиною своєї сутності, згасла.

Вона була живим трупом.

Герміона відвернулася від дзеркала та одягнулася.

Зілля родючості вплинуло на те, як тепер сиділа на ній мантія. Ґудзики на її грудях натягнулись, і вона могла бачити свої соски крізь тканину. Вона зсугулилась, намагаючись приховати це, і закинула волосся на плечі.

Повернувшись до своєї кімнати, вона побачила там приготовлений для неї обід. Вона ткнула виделкою у салат з огірків та втупилась у вікно. Сніг розтанув. У маєтку панував нескінченний сірий колір. Навіть небо було сірим.

Герміона все ще дивилась у вікно, коли двері клацнули. Вона оглянулася і побачила, що ввійшов Мелфой. На ньому був його «мисливський» одяг. Він здавався чистим, тому, ймовірно, він радше йшов, ніж повертався.

Вона уважно подивилася на нього. Без верхньої мантиї він був помітно вищим та гнучкішим на вигляд. Увесь одяг був чорним, але на передпліччях, грудях та ногах блистіло металічне сріблясте захисне спорядження. «Броня з луски українського залізопузого дракона», — підсумувала Герміона, вивчивши його за мить; для захисту від заклять та зброї, якщо, звісно, у нього не було хобі приборкання драконів, про яке вона не знала. В одній руці він стискав пару рукавичок.

Їй стало цікаво, чи носив він свою броню, коли вбивав Джіні, Мінерву Макґонегел, Аластора Муді, Невіла, Діна, Шеймуса, професора Спраут, мадам Помфрі, професора Флитвіка та Олівера Вуда. Напевно, він завжди носив її під мантиєю Смертежера.

Луска залізопузого була дуже стійкою до магії та майже непроникною для фізичних атак. У поєдинку, якщо нападник не міг вцілити йому по голові або використати вбивче прокляття, Мелфоя було важко перемогти. У когось з кайданами, блокуючими магію, не існувало взагалі жодних шансів проти нього.

З іншого боку, коли взагалі слизеринців турбувала чесна боротьба?

Його очі зустрілись з нею в іншому кінці кімнати, і він уважно поглянув на неї.

Вона схрестила руки на грудях, ніби захищаючись.

— Тепер ти мене пам'ятаєш? — запитав він.

— На мій глибокий жаль, — сказала вона, відводячи погляд від нього. Він повільно наблизився.

— Я повідомив Страуд про те, що трапилось. Схоже, вона не потурбувалася, щоб переконатися, що зілля родючості не вплине

негативно на сеанс виманології, — сказав з легкою посмішкою.

— Сумніваюся, що ця комбінація регулярно вивчається майстрами зілля, — сухо відповіла Герміона.

Настала пауза, Мелфой дістав з повітря газету та протягнув їй. Вона з допитливістю вихопила її з його пальців.

— Ти явно отримала користь від читання, — сказав він, коли вона розгорнула газету.

«Мирні переговори у Скандинавії!» — кричали букви на першій шпальті.

Вона злегка усміхнулася сама до себе, проглядаючи статтю.

— Як ти здогадалася? — запитав він після хвилини мовчання.

Вона підняла очі від газети.

— Про це? — невинно сказала Герміона, вказуючи на статтю.

Він закотив очі.

— Ні.

Кутик його рота злегка сіпнувся.

— Я цілителька, — сказала вона, а потім поглянула на свої зап'ястя. — Або, принаймні, була нею. Я спеціалізувалась на зціленні від темної магії. Я знаю ознаки магічної корозії. Занадто велика концентрація використання темної магії починає перетворюватись на отруту в організмі. Тіло і власна магія намагаються побороти це. Але щойно темна магія проявляється на клітковому рівні, шляху назад немає. Темна магія зжирає тіло зсередини.

Вона відклала газету.

— Магія, звісно, досі дуже сильна у ньому. Він досі один із наймогутніших чаклунів у світі. Але фізично слабшає. Навіть вся ця кров єдиного рога, в якій він купається і яку поглинає, не може достатньою мірою впоратись із симптомами. Лежати в оціпенінні у зміїному гнізді — спроба відтягнути неминуче. Навіть якщо він безсмертний, то незабаром стане всього лиш тінню. Він розчиниться в ефірі. І тепер, коли Гаррі мертвий, у нього не буде можливості відродитись знову. Якщо всі його горокракси будуть знищені... він просто... перестане існувати.

Мелфой різко поглянув на неї, і вона зустрілась з ним очима.

— Ці пов'язуючі предмети називаються горокраксами, чи не так? — запитала вона.

Він повільно кивнув.

— Новий спогад? — сказав він.

Вона кивнула.

— Під час нападу, — відповіла Герміона, відкидаючись на спинку стільця. — Орден полював на них. Це була задача Гаррі та Рона.

— Щось ще? — запитав він низьким і небезпечним голосом.

— Рон був засмучений кількістю жертв. Ми помирали з голоду. Я сумніваюсь, що це щось, чого ти не знав, — тихо сказала вона.

Вона пильно подивилася на нього, очікуючи, що він негайно ввірветься до її свідомості. Для перевірки. Він просто дивився на неї.

Вона відвела погляд. За хвилину вона оглянулася, вагаючись.

Мелфой помітив її увагу та нахилив голову, вигнувши брову.

— Кінгслі Шеклболт... — почала вона. — Анна не згадувала про нього. Всі стверджують, що я — це все, що залишилось від Ордену, але я не пам'ятаю...

— Він загинув за кілька місяців до Фінальної битви, — сказав Мелфой, відводячи від неї погляд. Його щелепа злегка смикнулась.

Герміона підозрювала... але все одно відчула гострий біль у грудях, коли почула підтвердження.

Вона була певна, що вже знає відповідь і на наступне питання.

— Це ти був тим, хто..?

Він зустрівся з нею поглядом та кивнув.

— Він став у мене на шляху.

Розділ 18

Chapter Notes

Плейлист

State Lines – Novo Amor
Atlantic – Sleeping At Last
Deep End – Ruelle
The Other Side – Ruelle
I Ran – Hidden Citizen

See the end of the chapter for more [notes](#)

Герміона збентежено подивилася на клаптик паперу, який тримала в руках.

Вона нахмурила брови та склала його навпіл, а потім зупинилася, відчуючи розгубленість.

Вона більше не пам'ятала, як складати паперових журавликів.

Герміона зробила їх більше тисячі. Великих та маленьких. Вона пам'ятала, як згортала їх.

Але чомусь...

Вона вже не могла пригадати, як це робиться. Кожного ранку після того, як прочитала газету, вона намагалася скласти бодай одного журавлика, але чомусь більше не могла зрозуміти як.

Вона не могла пригадати, в якій послідовності потрібно складати папір. Спочатку по діагоналі? Може, насамперед навпіл, а потім ще раз? Вона спробувала обидва варіанти.

Герміона не могла пригадати. Це знання... зникло.

У неї не було на руках жодного зі своїх раніше складених журавликів, щоб розгорнути його та спробувати повторити процес заново. Ельфи завжди знищували їх всі до кінця дня.

Герміона зітхнула та відклала папір вбік.

Мабуть, це знання було втрачено під час нещодавнього нападу. Можливо, це пошкодило її мозок.

Пам'ять — спогади — зникли звідти, де вона їх зберігала. Ніби їх ніколи не існувало зовсім. Вона просто знала, що вони були. Вона чітко пам'ятала, що вміла їх складати.

Неважливо.

Тепер вона навіть не знала, навіщо складала журавликів. Вона не могла пригадати, коли навчалися цього. Можливо, у початковій школі...

Герміона одягнула мантию і вийшла на вулицю.

Маєток мав похмурий і сумний вигляд. Зима віддавала свої останні сили перед настанням весни. Вікна вранці іноді досі були пофарбовані інеем, але дні ставали теплішими, і постійно йшов дощ.

Сьогодні лише злегка накрапало, тому Герміона наважилася вийти.

Тепер вона могла гуляти на самоті майже всіма садами, що оточували маєток; поки територія не ставала занадто відкритою. З відкритим простором вона досі не могла впоратися.

Час від часу, коли Герміона намагалась покинути межі живоплоту і вийти до горбистих пагорбів, вона почувалася так, ніби її тіло розтинають живцем; вирізаючи нерви з її тіла і викладаючи їх на холод і нещадний вітер. У такі миті здоровий глузд покидав її, залишаючи сам на сам із неконтрольованим жахом.

Вона не могла... просто не могла впоратись із цим.

Герміона не знала, чи зможе коли-небудь подолати цей страх. Чи вийде у неї одужати від агорафобії. Здавалося, що страх глибоко вкоренився, звиваючись всередині неї та пронизуючи її; від мозку до горла, обвиваючись навколо легень і органів, наче виноградна лоза; чекаючи, щоб задушити її до смерті.

У дні, коли не було дощу, Герміона проводила більшу частину свого часу, блукаючи навколо маєтку. Всередину вона поверталась покрита грязюкою, тягнучи за собою цей бруд крізь до блиску чисті зали. У будинках чаклунів не було традицій зберігати килимки або шкребки для черевиків, оскільки одним змахом палички можна було позбутись будь-яких забруднень. Щодня Герміона просила вибачення подумки перед ельфами.

Її дні стали жахливо одноманітними.

Герміона прокидалась та снідала. Неодноразово перечитувала газету. Складала якісь оригамі. Потім обідала. Коли надворі не лило, вона годинами ходила маєтком, досліджуючи його закутки. Якщо дощ був надто сильним, вона виходила на вулицю лише ненадовго, а потім поверталась до своєї кімнати та займалась фізичними вправами, поки не падала від знесилення. Приймала душ. Знову досліджувала маєток. Вечеряла. Іноді Мелфой приходив для чергового сеансу виманології. Іноді — щоб байдуже трахати її на столі. Потім вона лягала спати. Наступного ранку все повторювалось заново.

День за днем.

Нічого, окрім новин з газет, не розбавляло цю рутину.

Герміона ні з ким не розмовляла, окрім Мелфоя та Страуд.

Розуміння того, що програма зі збільшення магічної популяції — це обман, нічого не змінювало. Усвідомлення того, що Волдеморт помирає, що у нього були горокракси, також не мало значення.

Не для неї.

Мелфой досі проводив увесь свій час у спробах вистежити того, хто знищив медальйон. Коли він приходив до її кімнати, щоб в черговий раз вивчити спогади, то був помітно виснаженим на вигляд. Він лише ненадовго вривався до її свідомості, ніби остерігаючись, що може нашкодити їй або викликати новий напад.

Герміона почала підозрювати, що Волдеморт регулярно катував його Круціатусом; щоразу, коли Мелфой повідомляв, що досі не впіймав нападника.

Вона зрозуміла, що він повертався у маєток блідим зовсім не від люті; він був білим від фізичного потрясіння, викликаного тортурами. Насправді він мав такий вигляд, ніби його катували щодня. Щоразу, коли вона бачила його, симптоми ставали виразнішими. Здавалося, що це його знищує; ніби він завжди був на межі зриву.

Ось, що робив Круціатус із людьми. Якщо він не зводив з розуму, при занадто частому застосуванні, його наслідки ставали довгостроковими.

Руки Мелфоя сіпалися, зовсім як у Герміони час від часу. Вона міркувала, чи лікував його хтось після тортур. Чи був у нього взагалі на це час.

Звичайно, його лікували; адже він лікував її після нападу. І Мелфой, вірогідно, звернувся до того ж цілителя. Можливо, у нього був особистий лікар, якого він отримав ще під час війни. Він був не з тих, хто стерпів би сидіння у черзі в приймальні Святого Мунго.

Вона намагалась не помічати його симптомів; хворобливу блідість, періодичне тремтіння пальців, розширення зіниць. Вона нагадувала собі, що він намагається вистежити останнього з Ордену; щоразу, коли він повертається закатований, це ознака того, що він зазнав невдачі, і Орден досі живий.

Але це все одно мучило Герміону як цілительку. Погіршення його стану, яке вона не могла не помічати, яке з незрозумілих причин гризло

її совість.

Вона намагалася ігнорувати це почуття.

Волдеморт помирав. Волдеморт помирав, і Мелфой знав про це, знаючи про це, він підіймався вверх у рядах Смертежерів, знищуючи Орден. Раніше вона дивувалася, чому він був настільки по-рабськи слухняним, навіть попри те, що вона була матір'ю його майбутніх дітей. Та тепер вона знала чому. Звісно, він готовий зробити все, аби залишитись серед фаворитів Волдеморта.

Рон мав рацію. Мелфой, схоже, вважав себе його наступником. Та й чому б йому так не вважати? Верховний Правитель. «Рука Смерті» Темного Лорда. Коли Волдеморта не стане, хто насмілиться заперечити, що Мелфой — наступний у черзі на роль Темного Лорда? Жоден інший Смертежер не міг зрівнятися із ним.

Мелфой, без сумнівів, збирався стати наступним Темним Лордом, і Герміона була певна, що він досягне своєї цілі, якщо тільки Волдеморт не вб'є його раніше.

Вона думала про те, яким Темним Лордом міг би стати Мелфой. Для чого йому взагалі це потрібно? Герміона досі не могла розібратись. Можливо, вона так ніколи й не дізнається. Вона завжди дивувалася і ніколи не могла зрозуміти його мотивів.

«Він заслуговував смерті, — думала вона. — Заслуговував катування Круціатусом. Цей світ однозначно стане краще, якщо Драко Мелфоя вб'ють або доведуть до божевілля».

Але думка про нього з порожніми очима у відділенні Януса Тікі чомусь хвилювала її. Бездіяльно спостерігаючи за результатами регулярних тортур, вона відчувала дивну провину.

Герміона нічого не могла з цим вдіяти, — холодно нагадувала вона собі, прогулюючись лабіринтом із живоплоту, — навіть якби вона справді хотіла йому допомогти. Втім, вона й не хотіла цього. Він був Смертежером. Ніхто не змушував його вступати до лав послідовників

Волдеморта або вбивати Дамблдора, чи бути тим, хто знищив увесь Орден Фенікса та більшу частину Спротиву в цілому. Він заслуговував на всі страждання, які супроводжувалися його рабством перед Темним Лордом. Він заслуговував навіть більшого.

Якщо їй не вдасться вбити його, буде іронічним, що Волдеморт повільно зробить це замість неї. Було приємно про це думати.

Здебільшого.

Герміона зітхнула та зупинилася, притиснувши долоні до очей. Намагаючись припинити думати про все це.

Здавалося, їй вдалося зберегти крихти співчуття у серці навіть для таких нелюдських монстрів. Вона завжди відчувала огиду до самої ідеї тортур. Навіть бути свідком тортур Амбридж було важко. Схоже, вона навіть не могла насолоджуватися тим, як страждає Мелфой.

Наступного періоду фертильності Герміона почувалася ще гірше через зілля родючості.

З його наближенням її груди збільшились на декілька розмірів, і без бюстгальтера, щоб підтримувати їх, вони висіли, боліли й стали пульсуюче чутливими. Низ живота роздувся настільки сильно, ніби вона вже була на ранніх строках вагітності. Це було жахливо. Думка про вагітність раптом так яскраво вималювалася у свідомості Герміони, що вона більше не могла її ігнорувати.

Вона плакала. Одяг перестав підходити за розміром. Вона не могла займатися спортом, це було занадто незручно. Вона почувалася неймовірно стомленою та напруженою. Звернувшись калачиком на своєму ліжку, Герміона намагалась ігнорувати всі зміни, що відбувалися в її тілі.

Коли посеред її кімнати знову з'явився стіл, виявилось, що тепер їй стало незручно схилитися на нього, тому що уся вага її тіла тиснула на груди. Герміона важко ковтнула. Все її тіло стало занадто чутливим, особливо в тих місцях, про які вона не хотіла думати. Почувши, як

відчинилися двері, вона постаралася зосередитися на тому як болить її тіло, коли вона притискає груди до столу сильніше, ніж потрібно, змушуючи себе не звертати увагу ні на що інше.

«Благаю, не завагітній. Будь ласка, не завагітній», — молила вона власне тіло.

П'ять днів по тому, коли Мелфой з'явився, щоб перевірити її спогади, він здавався трохи менш стривоженим. Не таким смертельно блідим. Ніби його стали менше катувати останнім часом. Герміона боялася, що це означало його просування у розслідуванні.

Мелфой з обережністю вивчив її спогади. Більш ретельно, ніж попереднього разу, але не намагаючись проникнути у заблоковані частини її свідомості. Він неодноразово проглянув розмову Герміони з Роном, ніби перевіряючи деталі. Діставшись до її неохочої стурбованості його симптомами тортур, він покинув її свідомість.

— Хвилюєшся за мене, Бруднокровко? — запитав він глузливо. — Мушу визнати, ніколи не думав, що цей день настане.

— Не сприймай це як комплімент, — сухо відповіла Герміона. — Мені було шкода навіть Амбридж, коли її катували, але я б із задоволенням станцювала на її могилі.

Кутики його губ припіднялись від веселощів.

— На жаль, змії її з'їли.

Герміона зловила себе на тому, що посміхається замість того, перш ніж опанувати себе. Побачивши це, Мелфой видав смішок.

— Та ти ще те стерво, — сказав він, похитавши головою.

Усмішка Герміони зникла.

— Деякі люди заслуговують на смерть, — відповіла вона холодно. — А тих, хто її не заслуговував, ти все одно вже вбив.

Мелфой закотив очі, ніби вона щойно розкритикувала його манери.

— Я зробив те, що мені наказали, — підмітив він, знизуючи плечима.

— Говориш собі це, щоб очистити совість? — Герміона сіла на ліжку, насміхаючись над ним. — Підвішуючи трупи й залишаючи їх гнити? Вважаєш себе шляхетним навіть тоді?

Він тоненько посміхнувся та звів брову.

— Ваш Спротив був досить наївним у своїх надіях навіть після того, як Поттера вбили перед їхніми очима. Вони ніколи б не повірили у слова про смерть своїх бійців, засновані лише на чутках Смертежерів. Як ти гадаєш, скільки ще членів Спротиву намагалося б втекти, якби вони не побачили на власні очі гниючі тіла своїх товаришів? Невже ти не віриш у заохочення суїцидального оптимізму?

— Хтось із них досі живий, — відповіла Герміона. — Хтось, кого ти так і не спіймав.

Він ледь помітно посміхнувся.

— Це ненадовго.

Герміона відчула, як різко відхлинула кров від обличчя, ніби її вдарили.

— Ти вже...? — її голос затремтів.

— Ще ні. Але я можу гарантувати, що це станеться незабаром, — сказав він з жорстокою посмішкою. — Останній член Ордену буде мертвим, задовго до того, як не стане Темного Лорда, і твій дорогоцінний Спротив навіть ніколи не дізнається про його існування.

— Ти не можеш бути певним у цьому, — люто заперечила Герміона.

— Я знаю це, — сказав Мелфой, його обличчя стало таким холодним, ніби воно було висічене з мармуру. — У цієї історії завжди був лише

один кінець. Якщо твій Орден хотів іншого результату, то повинен був приймати відповідні рішення. Можливо, більш жорсткі та реалістичні. Вони повинні були розпрощатись зі своїми казковими уявленнями про війну, в якій вони змогли б виграти, не забруднивши руки. Вони були ідіотами. Майже кожен із них, — він насміхався над нею. — Уявляєш, як легко вбити когось, коли знаєш, що він може лише приголомшити тебе? Занадто легко. Так легко, що, здається, я міг би робити це навіть уві сні зараз.

Герміона витріщилася на нього, спостерігаючи, як його рот скривився від насмішки, а лють запалала в очах, коли він говорив це.

— Кого ти так сильно ненавидиш? — запитала вона. Вона все ще не могла цього зрозуміти. Здавалося, що це виходить за межі магії.

— Багатьох, дуже багатьох людей, — відповів Мелфой, зневажливо знизуючи плечима. Потім він посміхнувся. — Більшість із них вже мертві.

Він пішов геть, перш ніж вона встигла запитати його про щось інше.

Приблизно через місяць Монтеґю почав знову з'являтися у маєтку. Герміона більше не намагалась шпигувати за ним. Вона дійшла висновку, що він навряд чи був членом Ордену або Спротиву. Якби була б хоча б найменша ймовірність цього, Волдеморт, напевно, відправив би Мелфоя за ним.

Одного разу повернувшись із прогулянки, Герміона помітила пів дюжини ельфів-домовиків на веранді біля Північного крила маєтку. Вони сервірували величезний стіл та розставляли повсюди нескінченну кількість квітів. Один із них одразу ж зник із різким тріском, а за мить з'явилася Топсі й підійшла до Герміони.

— Володарка влаштовує вечірку на честь богині Остари цієї ночі. Бруднокровка має залишатися поза полем зору, — сказала Топсі.

Герміона кліпнула очима й окинула поглядом веранду, яка більше була схожа на приміщення, яке готують до весільного бенкету, ніж до

святкування весняного рівнодення.

— Гарзд, — відповіла вона і попрямувала до іншого входу у маєток. Спостерігаючи за приготуваннями з вікон другого поверху, Герміона зробила висновок, що свято весняного рівнодення було лише зручним приводом для Асторії, щоб влаштувати вечірку. З ритуалів чи традицій древнього свята не було нічого, крім великої кількості квітів.

З настанням вечора веранда стала чарівною, сяяла казковими вогнями, схованими у букетах з тюльпанів та нарцисів. Герміона гадала, що Асторія замовила десь квіти, тому що маєток Мелфоїв досі був холодним і ледь натякав на початок весни.

Вона спостерігала, як прибували гості. Всі до одного були Смертежерами. Вони були жорсткими та ввічливими один з одним, поки напої не почали щедро розливати у келихи.

Коли всі гості розмістились, і вечеря була в самому розпалі, Герміона відступила від вікна, з якого стежила за верандою, та схопила свою мантію. Майже безшумно вона пройшла безлюдними коридорами та вислизнула до саду. Вона чула голоси з вечірки крізь стіни живоплоту. Якби вона знайшла вдале місце, то змогла б підслуховувати розмови. Можливо, хтось із них поділиться якоюсь інформацією про Орден або Спротив. Або про інших сурогатних матерів.

Статті у «Щоденному Віщуні» були повні домислів на цю тему, але важко було дізнатися, що з цього було правдою.

Вона йшла звивистими доріжками лабіринту. Її кроки були безшумними. Їй не веліли сьогодні не виходити на вулицю.

Намагаючись підслухати те, що, очевидно, перетворилося на вечерю п'яниць, Герміона відчувала дивне полегшення. Вона почувалася... живою. Не механічним мертвим створінням, яке проводило день за днем, складаючи оригамі, виконуючи фізичні вправи та чекаючи, коли посеред кімнати з'явиться стіл, щоб її байдуже трахнули, а потім знову залишили до нового настання фертильності.

Тепер веранда знаходилась зовсім поруч, по інший бік живоплоту. Герміона чітко чула голоси.

— У неї майже не залишилось пальців, — почувся голос. — Тож не можу похвалитися чимось подібним. Це до біса страхливо. Спершу у мене навіть ледь вставав, щоб трахнути її, але тепер, коли вона залетіла, у неї з'явилися неймовірно великі цицьки. Безумовно це компенсує відсутність пальців.

Герміона завмерла. Вони обговорювали інших дівчат. Можливо, Парваті або Анжеліну. Вони обидві втратили майже всі пальці.

Деякі дівчата були вагітні.

— Принаймні, у твоєї є обидва ока, — пролунав інший голос. — Моя просто втілення кривавого жаху. Я трахаю її ззаду або надягаю їй щось не обличчя, щоб не бачити цю кляту діру в її голові. Пов'язка на очі трохи рятує ситуацію, але все ж...

Анна Ебот.

— Вони не призначені для того, щоб на них дивитись, — втрутився різкий голос Асторії.

У відповідь пролунав п'яний пронизливий сміх.

— Ви б бачили, як я натренував свою, — пролунав інший голос. — Все, що мені потрібно зробити, це клацнути пальцями, і вона одразу ж нахиляється. Її дірка настільки величезна, що я віддаю перевагу трахати її в дупу, якщо це не один з обов'язкових днів. Мабуть, вона була повією ще у Гогвортсі, але вона точно знає, як смоктати член. Вона відсмоктує у мене під столом щоранку, поки я снідаю.

Герміона відчула себе так, ніби хтось вдарив її ножем. Жах, який вона відчувала, був фізично болючим.

Пролунало багато вигуків захоплення.

— Тобі ж дісталася Бруднокровка, чи не так, Мелфою? Читав ту милу статтю у «Віщуні».

— Так і є, — холодним голосом відповів він.

— Наглядачка ненавиділа її ще в школі. Б'юсь об заклад, на ній і живого місця не залишилося.

— Ні, — різко відповів Мелфой. — Темний Лорд хотів, щоб вона залишалась цілою.

— Щасливчик, — пробурмотів хтось.

— Мабуть, кумедно дивитись в її маленьке всезнаюче обличчя, коли ти їй вставляєш. Скажи, вона плаче? Я завжди уявляв її плаксою. У мене так багато фантазій зі школи, в яких я притискаю її до парти й трахаю, поки вона ридає.

Шкірою Герміони пробігли мурахи, і вона щільніше закуталась у плащ.

— Я ніколи не звертав уваги, — нудьгуючим голосом відповів Мелфой. — Те, що накаже Темний Лорд, я виконаю, але вона навряд чи б зацікавила мене.

Декілька голосів пробубніли щось про Мелфоя, але плітки продовжилися.

Герміона нашорошила вуха. Вони обговорювали смерть Амбридж. Скаржитися на патрулі у Забороненому лісі та на те, що кентаври завдають їм чимало проблем. Здавалося, ніхто з них нічого не знав про горокракси. Це одночасно розчарувало та здивувало Герміону.

Вона продовжувала слухати.

Мелфой повинен був відправитися у Румунію. Це було неочікуваною новиною. Там була запланована страта декількох людей, і Волдеморт хотів зробити ці вбивства показними. Демонстрація сили на той

випадок, якщо інші європейські країни сприйняли замах на Тікнесі проявом слабкості. Тому страту доручили Верховному Правителю.

Герміона міркувала, чи не було це причиною, чому Волдеморт припинив катувати Мелфоя. Він повинен був залишатись у хорошій формі, щоб продемонструвати свій талант до вбивства в Румунії.

Почулося заздрісне бурмотіння з приводу завдання Мелфоя. Герміона скривила губу. Що за огидні створіння заздять тому, що когось іншого відправляють на вбивство?

— Просто використаєш на них Аваду? — запитав хтось враженим тоном.

— Традиційно, — протягнув Мелфой, навіть не бачачи його, Герміона могла уявити, як він закотив очі, озвучуючи цю фразу.

Вона не могла вирішити, що жахало її більше: невимушеність Мелфоя, чи ентузіазм інших Смертежерів.

Розмови продовжувались, але в них більше не було нічого корисного. Потім почувся звук відсування стільців і кроків людей, які почали вставати, водночас Асторія патякала про квіти в оранжереї маєтку.

Герміона розвернулася та поспішила до іншого входу в замок. Вона не хотіла натрапити на когось зі Смертежерів, що вирішили прогулятись лабіринтом.

Вона майже повернулася у маєток, як раптом...

— *Імобулу*.

Закляття вдарило в її голову. Герміона завмерла на місці, спостерігаючи, як Грехем Монтегю виходить крізь французькі двері маєтку.

— Хто б міг подумати, що мені посміхнеться така вдача, коли я піду відлити? — здавалось, він світився від щастя, наближаючись до неї. — Через ці всі охоронні чари, якими Мелфой оточив твоє крило маєтку, я

боявся, що більше ніколи до тебе не доберуся. Ну що, він вже встиг тебе запліднити?

Він наслав на Герміону чари, що виявляли вагітність, і усміхнувся, коли вони показали негативний результат.

— Ніколи б не подумав, що пропозиція Асторії влаштувати вечірку, присвячену рівноденню, нарешті спрацює, — сказав він із посмішкою. Монтеґу розглядав її обличчя, вираз його обличчя був тріумфальним, зовсім як у новорічну ніч. Він розстебнув її плащ і скинув його з плечей. — Бляха. А ось цього в тебе минулого разу точно не було.

Груди Герміони досі були на декілька розмірів більшими через зілля родючості. Він стиснув рукою її ліву грудь та наблизився настільки, що їх тіла тепер майже торкалися. Він ткнувся носом у її волосся, вдихаючи його аромат. Від нього пахло кислим вином. Він явно був п'яний.

— Знаєш, ти мала бути моєю, — сказав він, трохи відступивши, щоб ще раз розглянути її. — Це я був тим, хто зловив тебе тоді, коли ти напала на Сассекс. Коли я побачив, що ти стоїш під небом, повним палаючих дементорів, я хотів трахнути тебе прямо там, у тому полі, — його хватка на грудях Герміони посилилась, пальці болюче впивались у шкіру. Якби вона могла поворухнутись, то вже задихалася б від болю. — Так я заслужив свою Мітку, знаєш, зловивши тебе. За виняткове служіння Темному Лорду. Коли я побачив тебе у Сассексі, я впізнав тебе з печери. Пам'ятаєш, як я сказав тобі, що ти належатимеш мені. Я був тим, хто нагадав Темному Лорду про тебе для програми розведення. Він сказав, що ти будеш моєю. Але потім передумав і віддав тебе Мелфою.

Монтеґу зашипів і сильно покрутив її груди у руці.

— Клятий Мелфой завжди отримує все. Але я заборгував тобі за те, що ти проштрикнула мене тими отруєними ножами, я нікому не дозволю стати на моєму шляху. Я так довго фантазував про це. Навіть купив Сито Спогадів, щоб нескінченно спостерігати, як ти стоїш на колінах прямо переді мною і розстібаєш мені штани.

Герміона затремтіла б від жаху, якби могла поворухнутись. Вона не розуміла, про що говорив Монтегю, але впізнала в його тоні звук жорстокої й одержимої помсти. Він посміхнувся їй і приклав кінчик палички до її чола.

— Ми ж не хочемо, щоб Мелфой прийшов та зіпсував всі веселощі, чи не так? *Конфундо* .

Крізь затуманену свідомість Герміона відчула, як припинилась дія паралізуючого закляття, і вона впала в його очікуючі обійми.

Chapter End Notes

Імобулуc – паралізуюче закляття.

Конфундо – закляття, що ставить супротивника в ступор, дезорієнтує.

Відділення Януса Тікі (також відоме як палата 49) – це відділення, розташоване у лікарні Святого Мунго для магічних хвороб і травм на четвертому поверсі, де лікували хронічні ушкодження від заклять. Відділення було названо на честь Януса Тікі, чарівника, який намагався імітувати власну смерть, створивши атаку Летіфолда.

Богиня Остара – древньогерманське божество, імовірно пов'язане з приходом весни та пробудженням природи. Ім'я Остари носив квітень місяць у древньоанглійській та старогерманській традиції. Ряд дослідників прирівнює її до загальноєвропейської богині світанку.

Розділ 19

Chapter Notes

Попередження: цей розділ містить спроби сексуального насильства, кров та травми очей.

Плейлист

Fur Elise (Epic Trailer Version) – Hidden Citizens

I Found – Amber Run

Never Surrender – Liv Ash

Darkest Night – Tony Anderson

Angry Too – Lola Blanc

See the end of the chapter for more [notes](#)

Щось було...

Щось було не так, подумала Герміона, коли її притиснули до живоплоту і роздерли сукню.

Холодно.

Її шкіру обдало морозним повітрям.

Зуби вчепилися у її горло. Було боляче.

Їй це не сподобалося.

Вона намагалась відсунутись, але її руки були грубо заламані в боки, а тоді вона відчула зуби на своїх грудях за мить до того, як її вкусили.

Сильно.

Герміона раптом усвідомила, що плаче.

Пальці опинились між її ніг та впивалися у неї. Люто проникаючи всередину.

Вона намагалась зімкнути ноги, але щось застрягло між ними.

Тому вона не могла.

Герміона не думала, що...

Цього не повинно було...

Живопліт дряпав її. Вдаряючи у спину.

Пальці продовжували впиватися у неї, а зуби кусали плечі та груди.

Потім вона опинилася на землі.

Герміона відчувала під руками гравій доріжки.

Гострі холодні камінці.

Щось... чого вона не бажала.

Зараз це станеться.

Герміона просто...

Вона не була певна, що саме.

Це було якось пов'язано з Мелфоєм?

Чоловік стояв на колінах між її ніг. Монтею.

Вона витріщилася на нього. Скляними очима.

Її пальці сіпалися, продираючись крізь гравій.

Він схилився над нею.

Його обличчя було дуже близько.

Можливо, він збирався відкрити їй секрет.

Щось тиснуло їй між ніг.

Вона відчувала, що повинна знати, що відбувається, але не могла пригадати.

Щось, чого не повинно було трапитись.

Секрет.

Прихований від Мелфоя.

Але... вона не хотіла цього робити.

Мелфой дізнається... якщо у неї з'явиться секрет.

Він завжди був у її голові.

Герміона спробувала розповісти про це чоловіку, але замість цього просто заплакала.

Раптом чоловік зник, і пролунав гучний гуркіт.

Вона обернулась та побачила, що чоловік вривався в стіну маєтку.

Мелфой бив його ногами так сильно, що чути було хрускіт.

Герміона сіла та почала спостерігати.

Мелфой схопив його за горло та потягнув вверх стіною, поки вони не зіткнулися очима.

— Як ти смієш? Невже ти гадав, що це зійде тобі з рук, Монтеґю?

— Тобі, здається, було плювати, чи дістанеться вона тобі, Мелфою, — прохрипів Монтеґю. — Я вирішив, що ти не проти поділитись,

побачивши, як ти дозволяєш гратися з Асторією. Бруднокровка повинна була належати мені. Ти зайняв моє місце. Я був тим, хто зловив її. Вона була моєю.

— Вона ніколи не буде твоєю, — усміхнувся Мелфой та різким рухом розрізав закляттям сорочку Монтею в районі живота.

Не вагаючись та не опускаючи Монтею з того місця, де він його тримав, Мелфой засунув руку в черевну порожнину Монтею та почав діставати внутрішні органи, намотуючи їх на кулак.

Монтею смикався та кричав.

Мелфой тримав у кулаку його кишки так, що вони блистіли в місячному світлі.

— Якщо я коли-небудь побачу тебе, то придушу тебе цим, — сказав Мелфой із вбивчим спокоєм у голосі.

Він відпустив його нутроці, і тепер вони звисали з Монтею, ніби ланцюжки для годинника. Мелфой струсив кров та інші рідини зі своєї руки, спостерігаючи, як Монтею, спотикаючись, забирається геть, схлипаючи та намагаючись запахати свої кишки назад у живіт.

Мелфой повернувся до Герміони. Його обличчя було білим.

— Ти дурепа, чому... ти вийшла сьогодні ввечері?

Герміона спокійно сиділа на гравії й дивилася на нього широко розплющеними очима.

Вона подумала, що повинна щось сказати. Але... не була певна, чи пам'ятає, що саме.

Щось стосовно Мелфоя, — подумала вона. Те, що вона хотіла сказати чоловікові. Монтею.

— Мелфой завжди приходить за мною, — прошепотіла вона.

Він втупився у неї, стиснувши зуби та кулаки на декілька секунд, перш ніж, здавалося, важко ковтнув.

— Що він з тобою зробив? — сказав Мелфой тихим голосом, опускаючись на коліна поруч із нею.

Він використав на ній декілька контрзаклять, перш ніж раптово одне з них не клацнуло, а потім реальність, ніби крижана вода, накрила Герміону.

Здавлене ридання вирвалося з її горла, і вона обхопила себе руками. Її мантія була розірвана, і вона відчувала сліди укусів по всьому тілу. Вона не могла перестати тремтіти.

Мелфой стояв на колінах біля неї, абсолютно нічого не виражаючи. Він повільно потягнувся та взяв її за руку.

— Приведімо тебе до ладу.

З ляском вони знову з'явилися в її кімнаті, і він штовхнув її на край ліжка, щоб вона сіла, перш ніж розвернутися і зникнути у суміжній ванній кімнаті. Настала довга тиша, перш ніж за декілька хвилин він знову з'явився, несучи у руках таз і мокру ганчірку, які протягнув їй. Герміона перестала ридати й лише гикала, зі всіх сил намагаючись не плакати та не задихатись.

Мелфой відвернувся та втупився у вікно, поки вона намагалась стерти із себе залишки бруду і гравію, а також засохлу кров від укусів по всьому тілу. Деякі з них були настільки глибокими, що здавались радше великими півмісяцями, ніж слідами від зубів. Вона відчувала, як кров із них струмочками стікає її тілом. Її руки так сильно тремтіли, що вона постійно впускала ганчірку на коліна.

Герміона почула роздратоване шипіння, і рука Мелфоя раптом вихопила у неї ганчірку. Вона здригнулася.

— Я не завдам тобі болю, — сказав він напруженим голосом, сідаючи поруч із нею на ліжку. Він повільно протягнув руку та взяв її за плечі,

повертаючи до себе, щоб оцінити ушкодження.

Його щелепи стиснулися, коли він поглянув на неї.

Мелфой повільно посунувся до неї, ніби вона була лякливою твариною, і знову торкнувся до її плечей. Легенько витираючи кров, він бурмотів закляття, щоб залікувати рани. Вона намагалась не здригатися щоразу, коли він торкався її. Він пройшовся її плечима, а потім шиєю, перш ніж перейти до найгірших ран, які були зосереджені на її грудях.

Його губи були стиснуті в пряму лінію, коли він почав зцілювати їх. Деякі з них були настільки глибокими та рваними, що знадобилось декілька заклять. Поки він працював, вираз його обличчя був спокійним та зосередженим. Герміона дивилася на нього, досі не в змозі стримати тремтіння.

До цього моменту він майже не торкався її. Окрім мінімального контакту під час спроб запліднити її, єдині інші випадки, коли Мелфой взагалі торкався її, були лише коли він зупинив її від падіння з балкону або коли вони являлися.

Він діяв ефективно і, зрештою, відсунувся, відводячи погляд від неї.

— Ще десь? — запитав він.

— Ні, — сказала Герміона напруженим голосом, натягуючи свою розірвану мантію та обіймаючи себе.

Якусь мить він дивився на неї, ніби зважуючи, чи каже вона правду. Потім забрав таз з кривавою водою і встав.

— Тобі будуть надсилати Заспокійливе зілля та Зілля сну без сновидінь до кінця наступного тижня, — сказав він. — Впевнений, ти чула, що я буду відсутній протягом наступних декількох днів. Ти... повинна залишатись у своїй кімнаті, поки я не повернусь.

Герміона нічого не сказала. Вона просто стискала мантію і дивилася у підлогу. Вона бачила його черевики, коли він стояв поряд із нею. Тоді Мелфой розвернувся та вийшов з її кімнати, зачинивши за собою двері.

Герміона продовжувала сидіти нерухомо протягом декількох хвилин. Потім встала та пішла у ванну. Вона скинула мантію і сукню, спостерігаючи, як вода наповнює ванну.

Вона залишила одяг на підлозі, сподіваючись, що ельфи-домовики сплять його замість того, щоб зашити та відіслати назад.

Вода ставала червоною від крові, що залишилася на ній, і вона злила її, а потім знову наповнила ванну, продовжуючи відтирати своє тіло, поки шкіра не почала горіти.

Вона досі відчувала, як зуби Монтею впиваються у неї. Шкіра на ранах, які зцілив Мелфой, була тонкою та занадто чутливою. Герміона боролася зі спокусою роздерти її.

Вона сиділа у ванні й плакала, поки вода не охолола, й вона не почала тремтіти.

Вилізаючи з ванни та притискаючи до себе рушник, вона невпевнено побрела назад до свого ліжка. На вузькій тумбочці стояли дві пляшечки із зіллями. Вона проковтнула Сон без сновидінь та заповзла у ліжко.

Наступного ранку вона залишилася у ліжку. Не було жодної причини вставати.

Вона не хотіла рухатися. Не хотіла думати. Вона просто хотіла ще одну дозу Сну без сновидінь. Як Герміона не старалася, вона більше не могла спати. Вона зробила ковток Заспокійливого зілля і відчула, як вузол жаху в її животі послабився, поки вона лежала, звернувшись калачиком у своєму ліжку.

Герміона не могла перестати думати.

Її розум ніколи не міг заспокоїтися. Завжди були присутні усвідомлення, почуття провини й жалоби; щось, чим вона була одержима та занепокоєна.

Монтеґю... їй навіть думати не хотілося про Монтеґю.

З минулої ночі було чимало жахливого.

Герміона чомусь вважала, що ситуація була однаковою для всіх дівчат в програмі відновлення населення. Що ті, кому вони були віддані, ставилися до сурогатів майже так само, як і Мелфой до неї. Клінічно. Здебільшого залишаючи на самоті. Абсолютно байдужі з обох сторін зусилля для зачаття.

Але це явно було не так. Оглядаючись назад, ставало очевидним, що сурогати ніколи не призначалися для цього. Цілителька Страуд могла вважати свою програму узаконеним науковим дослідженням генетики, але по факту це було лише прикриттям. Це був спектакль зі Смертежерами, але це також було подарунком для них. Сурогати були їхніми сексуальними рабіннями.

Герміона з болем усвідомила, що була настільки заглиблена у власне становище, що навіть не подумала, наскільки гіршою ця ситуація могла бути для інших дівчат.

Здавалося, що так було задумано наперед. Ніякого бюстгальтера. Або трусиків. Те, як гудзики на їхніх сукнях відривалися за найменшого різкого руху.

Завжди доступні.

Смертежери повинні були гвалтувати їх у періоди підвищеної фертильності, але в інструкціях ніколи не згадувалося про обмеження в решту днів.

Якимось чином той факт, що її віддали Мелфою, робив її... щасливчиком?

Здавалося, вона цікавила його лише у клінічному сенсі.

Можливо, це було просто тому, що Волдеморт не хотів, щоб вона ставала занадто травмованою, поки її пам'ять не буде відновлена. Можливо, йому не дозволялося завдавати їй болю або гвалтувати так, як йому хотілось би.

Але... це не здавалося схожим на правду. Він не здався зацікавленим. Він не стримувався. Здавалося, він завжди прагнув покінчити якомога швидше із нею. Щоб піти геть. Ніби вона була тягарем.

Чи можливо, що Верховний Правитель був найменш жорстокою фігурою в оточенні Волдеморта?

Цей факт також був під сумнівом. Особливо після того, як вона побачила, що він зробив із Монтеґю. Спостерігати за тим, як він холоднокровно стояв там та голіруч діставав нутрощі Монтеґю, було... жахливо.

Ніби у цьому не було нічого особливого.

Це було щось легке.

У Мелфоеві виявилось забагато жорстокості. Киплячої прямо на поверхні в очікуванні, коли її випустять.

Можливо, згвалтування просто не було у списку його вподобань.

Дивна думка, але це здавалося найбільш правдоподібним поясненням, яке їй вдалося придумати. Він ненавидів торкатись до неї; уникав цього, наскільки це було можливо.

Вочевидь, Мелфой не був повним монстром.

Не те щоб це мало значення. Все це не мало значення. Ніщо з цього ніколи не мало значення.

Як і усвідомлення того, що Волдеморт помирає. Як і розуміння того, що іншим дівчатам було гірше, — це не мало значення. Герміона нічого не могла зробити.

Навіть якби якимось дивом вона знайшла спосіб втекти, що саме по собі було абсолютно неможливим, Герміона не могла врятувати ще когось. Їй доведеться тікати. Дуже швидко та дуже далеко. Найкраще, що вона могла б зробити, — це спробувати знайти того, хто залишився від Ордену, та дізнатись, чи є у них спосіб врятувати всіх інших. Але якщо й існувала хоч якась можливість це повернути, то Орден, безсумнівно, вже зробив би це. Звісно, Орден не залишив би сурогатів так надовго, якби існував хоча б якийсь спосіб їх врятувати.

Герміона не могла думати ні про кого, окрім себе. Якщо у неї є інформація, якою, на думку Волдеморта та Мелфоя, вона володіє, то найважливіше, що вона може зробити, — це не дати їм отримати її.

Їй потрібно було втекти.

У неї залишилось зовсім мало часу.

Те, що вона досі не вагітна, здавалося справжнім дивом. Герміона була впевнена, що завагітніє після зілля родючості.

Щойно вона завагітніє...

Герміона відчула, що не може дихати. Її груди та горло стиснуло, і вона почала тремтіти, намагаючись не заплакати.

Її шанси на втечу були нещадно малими. Щойно вона завагітніє, вони практично перестануть існувати й будуть зменшуватися з кожним днем.

Вона навіть не могла йти полем або відкритою дорогою. Втеча із додатковими труднощами, які з'являються у вагітних, буде неможливою.

Щойно вона народить, Мелфой вирве дитину з її рук (якщо він бодай дозволить їй потримати її), потім відведе Герміону до Волдеморта, і той вб'є її, після чого вона буде з'їдена його бридкими пітонами, а її дитина залишиться сама у жахливому будинку Мелфоя, щоб її виховували він та його нестерпна дружина...

Груди Герміони важко підіймались, і перш ніж вона змогла зупинити себе, ридання вирвалося з її грудей. Таке сильне, що вона почала захлинатися.

Навіть якщо вона втече, Мелфой ніколи не перестане її шукати.

Втікати не було як. Всі ідеї, які приходили їй в голову, не мали успіху. Вона була схожа на безпомічну комаху, загнана у пастку.

Маєток був бездоганною кліткою.

Якщо тільки якимось дивом вона не зуміє переконати Мелфоя відпустити її...

Адже виходу просто не було.

Вона навіть не була певна, чи зможе він відпустити її, навіть аби захотів. Було щось у тому, як він час від часу дивився на кайдани, що змушувало Герміону сумніватися, що він взагалі здатний їх зняти.

Мелфой міг тільки вбити її. І він уже планував, як зробіть це.

Герміона перевернулася на спину та у розпачі втупилася в балдахін.

Виходу не було.

Вона ніколи не втече. Незабаром вона завагітніє.

І ніколи не втече.

Хвиля депресії зрештою змусила її заснути.

Наступні кілька днів Герміона майже не вставала з ліжка.

Вона дивилась у вікно, коли двері її кімнати раптом розчахнулись, і ввійшла Асторія з паличкою в одній руці та газетою в іншій.

Герміона швидко встала, і Асторія зупинилася. Близько хвилини вони мовчки дивились одна на одну.

Асторія не підходила до Герміони з тієї ночі, коли привела її в кімнату Мелфоя. Пальці Герміони нервово сіпалися. Асторія, мабуть, прийшла через ситуацію з Монтегю.

— Підійди, Бруднокровко, — наказала вона різким голосом.

Герміона неохоче перетнула кімнату та зупинилася за фут від Асторії. Її серце калатало, і в неї було передчуття, що їхня розмова закінчиться погано.

Асторія була бліда. Крихка. Вона була бездоганно одягнена й доглянута, але в ній відчувалась якась розгубленість. Її сережки злегка тремтіли, а очі звузились у щілинки, коли вона дивилася на Герміону.

— Я знаю, що ти шпигуєш. Вже бачила цю історію? — сказала Асторія, підіймаючи газету так, щоб Герміона могла бачити фото на першій сторінці.

Герміона була занадто пригнічена, щоб навіть дивитися на «Щоденний Віщун» після Рівнодення. Її погляд опустився донизу, щоб вивчити фото, й очі розширилися.

На обкладинці «Щоденного Віщуна» було зображено Мелфоя, котрий спокійно патрав Грехема Монтегю посеред приймальні лікарні Святого Мунго.

Герміона якусь мить розглядала газету, перш ніж Асторія смикнула рукою і склала її навпіл.

— Мушу визнати, — сказала Асторія неприродно спокійним голосом, — коли я вперше почула новину про те, що Драко публічно вбив Грехема, я подумала: «Він нарешті помітив».

Губи Асторії сіпалися, і вона відвела погляд від Герміони.

— Я намагалась бути ідеальною дружиною, коли мене обрали, — продовжила вона. — Дружина Драко Мелфоя. Не існувало нічого, з чим це можна було б порівняти. Наймогутніший генерал в армії Темного Лорда. Всі інші дівчата заздрили та ревнували. Звісно, наш шлюб був фікцією, але я вважала, що, зрештою, він зрозуміє, що я йому підходжу. Що я буду хорошою дружиною. І я робила все. Я з'являлась на всіх важливих заходах, приєдналася до кожної благодійної організації. Я була ідеальною дружиною. Я сама була ідеальною. Але йому завжди було байдуже.

Асторія знизала плечима й недбало махнула рукою з чарівною паличкою. Її нігті, нафарбовані срібним кольором, блистіли на світлі.

— Люди не здогадувались, але він навіть не жив тут. Ми одружились, і він... він просто залишив мене тут саму, в цьому будинку. Ніколи не влаштовував мені екскурсії маєтком. У день нашого весілля він привіз мене сюди та залишив у коридорі, не обтяжуючи себе навіть закріпленням нашого шлюбу, заявляючи, що буде відвідувати мене тільки в ті дні, коли я зможу зачати. А потім — щойно цілителі визначили, що я безплідна... Драко взагалі перестав з'являтися. Він просто... зник. Я ніколи не знала, де він. Я ніколи не могла з ним зв'язатись. Я думала, що, можливо, зможу привернути його увагу, якщо змушу ревнувати, але його ніколи не цікавило, що я роблю. Зрештою... я припустила, що він просто був таким.

Гіркота на обличчі Асторії спотворила його в щось одночасно жахливе та потворне.

— Але потім з'явилася ти, — голос Асторії затремтів від образи. — А незабаром він переїхав і перевернув увесь маєток догори дном, щоб переконатись, що він під охороною та у безпеці. Водив тебе на прогулянки та влаштував тобі екскурсію будинком.

Герміона почала відкривати рот, щоб зазначити, що Мелфою було наказано зробити всі ці речі.

— Замовкни! Я не хочу тебе чути, — різко сказала Асторія, оголивши зуби.

Газета зім'ялася в її стиснутому кулаку і почала тліти.

— А потім Грехем почав звертати на мене увагу, — сказала Асторія, її голос тремтів, наче вона стримувала сльози. — Він був таким чуйним і складав мені компанію на всіх заходах, на яких Драко ніколи не з'являвся. Він хотів побачити все, чим я захоплююсь, помічав усі дрібниці, які я зробила, що справити враження на Драко. Він хотів, щоб я показала йому все навколо — увесь маєток, щоб поглянути, як я його прикрасила. Це була його ідея — влаштувати новорічну вечірку тут, у маєтку. І звану вечерю. І навіть свято Рівнодення на веранді Північного крила. Він дуже точно вказав на те, що це повинно бути Північне крило...

Голос Асторії затих, і вона кілька секунд дивилась у вікно.

— Коли я почула, що Драко вбив Грехема, я подумала: «Драко нарешті помітив, він просто був зайнятий раніше». Але потім, — Асторія сіпнулася, — мені спало на думку, що Грехем вперше звернувся до мене через тиждень після того, як «Щоденний Віщун» написав цю мерзенну статтю про те, що ти живеш тут. Він так сильно хотів приїхати до маєтку, не в готель чи свій таунхаус. Був дуже наполегливим. Він хотів побачити маєток та садибу. І всі кімнати, навіть якщо нам доводилось прориватись крізь охоронні чари, щоб потрапити всередину. А потім мені спало на думку, що Грехем завжди зникає: під час Нового року, званих обідів та вечірок у саду. Він завжди... зникав.

Асторія замовкла на кілька секунд. Герміона зіщулилась, не здатна говорити або щось пояснювати. Вона не знала, чи будуть взагалі її виправдання мати якесь значення, навіть аби вона могла щось сказати.

— Це було через тебе, — зрештою сказала Асторія. — Грехем приїздив сюди через тебе. Драко вбив його через тебе. Грехем просто використав мене! Він використав мене, щоб дістатися до тебе!

Асторія кинула газету на підлогу. Сторінки розсипались по дерев'яній підлозі, показуючи, як Мелфой холоднокривно вбиває Ґрехема Монтеґю у безперервному чорно-білому циклі.

«Драко Мелфой публічно вбиває Смертежера!»

— Чому вони так зацікавлені у тобі? — запитала Асторія, зробивши крок до Герміони та різко ввіткнувши паличку їй у горло. — Що в тобі такого особливого, що Драко переїхав сюди, в цей будинок, який так ненавидить? Навіщо Ґрехем витратив місяці, використовуючи мене, щоб дістатися до тебе? Чому когось взагалі хвилює Бруднокровка? Чому всі думають, що ти така важлива?

Блиск в очах Асторії, коли вона зиркнула на Герміону, був маніакальним.

Герміона почала відкривати рот, і Асторія різко вдарила її по обличчю.

— Я не хочу слухати твої виправдання! — гаркнула Асторія. — Я попереджала тебе. Я казала тобі не створювати мені проблем.

Асторія різко ткнула паличкою їй в обличчя, прямо в очі. Груди Герміони стиснулись, і вона різко відвернулася.

— Знаєш, — сказала Асторія тремтячим голосом, схопивши її за підборіддя, — Маркус розповідав, що він ледь може дивитися на свій сурогат, тому що дірка в її голові викликає у нього жах. Можливо, Драко менше зациклюватиметься на тобі, якщо у тебе зовсім не буде очей.

Герміона відступила.

— Не рухайся, — звеліла Асторія.

Герміона завмерла, і Асторія знову присунулася ближче.

«Мелфой прийде. Мелфой прийде. Мелфой прийде».

Мелфой був у Румунії.

Асторія знову схопила Герміону за підборіддя.

— Відкрий очі ширше, Бруднокровко, — наказала вона.

Герміона відчула, як починає тремтіти, коли її очі розширюються.

— Благаю... не треба!

— Замовкни, — холодно відповіла Асторія, притягуючи до себе обличчя Герміони. Асторія притиснула кінчик палички до зовнішнього кута її лівого ока та пронизала нею зіницю. Вона посміхалася в обличчя Герміони. — Сподіваюся, що буду поруч, коли Драко побачить тебе наступного разу. Навіть якщо він вб'є мене, задоволення буде того варте.

Герміона спробувала відірвати паличку від обличчя, і Асторія на мить змахнула нею, щоб знерухомити її швидким закляттям, заморожуючи на місці, перш ніж різко встромити паличку в око Герміони.

Біль в оці наростав, вона відчувала, що її очне яблуко ось-ось вирвуть із зіниці. Все її тіло трусилось, і вона не могла поворухнутись.

Звук її панічного дихання прорізав сюрреалістичне усвідомлення того, що обличчя Асторії Мелфой може стати останнім, що вона коли-небудь побачить. Герміона почула свій власний здавлений крик, коли відчула, як щось на її обличчі смикнулось, і зір став одностороннім.

Раптом здалеку почувся тріск, такий різкий, що, здавалось, затремтів увесь маєток. Асторія здригнулася від несподіванки, але не зупинилась.

— *Експеліармус!* — проричав Мелфой, з'являючись нізвідки.

Паличка, що впивалася в око Герміони, зникла, і Асторію відкинуло через усю кімнату і з нудотним хрустом вдарило об стіну, перш ніж вона впала на підлогу.

Герміона нерухомо завмерла на місці з розплющеними очима, істерично ридаючи, там, де її залишила Асторія.

Мелфой промайнув перед нею, знімаючи Знерухомлювальне закляття. Герміона впала на підлогу. Він опустився перед нею на коліна та нахилив її обличчям до себе. Його обличчя було блідим, замороженим від жаху, коли він побачив, що з нею трапилося.

Мелфой наклав на неї діагностичне закляття. За хвилину він ковтнув та зробив декілька глибоких вдихів, ніби намагаючись заспокоїтися.

— Твоє око наполовину витягнуте із зіниці, і в тебе глибокий прокол в склері, — сказав він нарешті. — Які закляття можуть це виправити?

Герміона шоковано втупилась у нього. Ридаючи. Її обличчя спотворилось, коли вона тремтіла під його рукою, відчуваючи, як сльози збираються під його пальцями. Вона бачила його правим оком, але з лівого боку помітно було лише темну пляму.

Вона не могла припинити плакати й здригатися, дивлячись на Мелфоя.

Герміона знала, що повинна знати відповідь на його питання, але не могла пригадати. Вона відчувала тільки те місце, де паличка Асторії проколола їй око.

Вона не могла бачити...

Мелфой різко вдихнув, і його обличчя застигло, коли він пильно подивився на неї.

— Мені треба, щоб ти заспокоїлась та *розповіла мені, як це виправити*, — сказав Мелфой. У його тоні прозвучала відчайдушна команда.

Герміона придушила ридання та спробувала вдихнути. Вона хотіла заплющити очі, але не змогла, тому що Асторія намагалася витягти одне із них.

Вона кілька разів рвано вдихнула, намагаючись заспокоїтися. Тоді змусила себе подивитися на діагностичні показники, все ще видимі на паличці Мелфоя.

Вона була цілителькою. У когось було пошкоджено око. Їй потрібно було працювати ефективно, якщо вона хотіла спробувати зберегти зір пацієнта.

— Для проколених склери, — сказала Герміона тремтячим голосом, намагаючись пригадати, як аналізувати показники. Мелфой провів детальну діагностику її свідомості, і вона могла бачити, що пошкодження були значними. — *Склера Санентур*. Ти повинен промовляти це ритмічно, майже наспівуючи. І провести кінчиком своєї палички над проколом.

Мелфой повторив рух і ритм, і вона коротко кивнула. Він продовжував виконувати ці дії, спрямовуючи паличку на її око. Вона тихо заскиглила, коли відчула, що прокол почав відновлюватись.

— Потім... для... виправлення витягнутого лівого ока, — сказала Герміона більш спокійним голосом, ніж почувалася насправді, — це *Окулус Синістер Ретрехо*. І рух палички...

Вона обережно, майже всліпу потягнулася до руки Мелфоя і, коли він не відсмикнув її, зімкнула свої пальці на його та продемонструвала граційний спіралеподібний рух.

— Тільки не дуже швидко, інакше закляття лише погіршить ситуацію, — додала вона.

Мелфой кивнув.

Герміона відчула, як її око ковзнуло назад на своє місце. Темна пляма стала трохи яскравішою, але все одно здавалося, що дивишся у сильно затуманене вікно.

Мелфой створив нове діагностичне закляття.

— С-скільки ти можеш бачити? — запитав він, знову підіймаючи її обличчя до свого, кінчики його пальців злегка торкнулись її підборіддя.

Вона подивилась на нього та прикрила рукою праве око. Його обличчя було всього за декілька дюймів від її.

— Ти блондин. Думаю... я можу бачити, що ти блондин, і якщо я спробую, то зможу трохи розгледіти твої очі та рот... — її голос перервався схлипом, і вона захлинулася, коли знову почала плакати. Її рука зісковзнула з правого ока, і Герміона затиснула нею рот, намагаючись зупинити ридання.

— Що ще мені треба зробити? Як мені це виправити? — запитав він.

— Ясенець, — відповіла вона. — Есенція ясенця, вірогідно, змогла б відновити решту пошкоджень. У рідкісних випадках. Вся складність в тому, що її не завжди виходить застосувати вчасно.

— Топсі!

Ельфіня миттєво з'явилася.

— Принеси мені есенцію ясенця.

І вона зникла так само швидко.

Руки Мелфоя залишалися на її обличчі, поки її ридання не вщухли, а потім він повільно прибрав їх.

— Зачекай тут. Я повинен розібратися з Асторією, — сказав Мелфой.

Герміона кивнула і витерла обличчя, виявивши, що плаче кров'ю. Вона дивилась, як Мелфой підійшов, піднявши дружину з підлоги та опускаючи її на стілець, перш ніж виконати діагностичне закляття. Через нечіткий зір Герміоні було важко розгледіти діагностичні показники. Вона припустила, що в Асторії було зламано декілька ребер і струс мозку.

Мелфой загоїв переломи зі звичною легкістю, а потім протягом декількох хвилин дивився на Асторію, перш ніж нарешті пробудити її.

Chapter End Notes

Експеліармус – роззброювальне закляття

Розділ 20

Chapter Notes

[Плейлист](#)

Moonlight Sonata (Epic Trailer Version) – Hidden Citizens
Soldier – Fleurie
Cruel World – Tommee Profit & Sam Tinnesz
Broken – Isak Danielson

See the end of the chapter for more [notes](#)

— Драко? Як ти тут опинився? — скрикнула Асторія, щойно прийшла до тями. Вона протягнула руку та обережно торкнулась свого боку, відкинувшись на спинку стільця.

— Мені довелось явитися крізь всю Європу через тебе, — тихо сказав Мелфой.

У його голосі відчувалася лють.

Герміона витріщилася. Міжконтинентальне явлення було... майже неможливим явищем. Це потребувало величезної кількості стрибків, через які людина повністю вичерпувала свою магію та вимушена була зупинятися для відновлення, або ж необхідна була така колосальна кількість концентрації, внаслідок якої вижити було практично неможливо. Більшість людей, що перестрибували через декілька країн, зрештою помирили. Якщо Мелфой дійсно являвся на таку далеку відстань, він повинен був би знаходитись на межі смерті від магічного виснаження.

У такому разі не дивно, що маєток здригнувся. Сила та концентрація, необхідні для успішного виконання такого стрибка, робили

приземлення схожим з ударною хвилею від звукового удару. Ймовірно, у маєтку була кімната, яка перетворилася у друзки.

— Це... це абсолютно неможливо, — заїкалася Асторія.

— Недооцінюєш свого чоловіка, Торі? — сказав він вбивчо-спокійним тоном. — Яюсь не по-подружньому з твого боку.

— О, так ти тут через мене? — огризнулась Асторія. — Ні. Звісно, що ні. Ти тут через цю Бруднокровку. Ти кинув у мене прокляття. Шпурнув об стіну. Ти вбив Грехема Монтеґю через цю Бруднокровку.

— Так, — відповів Мелфой. — Я зробив все це, тому що вона — останній член Ордену Фенікса, а це означає, що вона, на відміну від тебе, дуже важлива; нескінченно важливіша за тебе. Значно важливіша за Монтеґю. Ти знала, що Темний Лорд регулярно приводить її до себе, щоб перевірити її спогади? Очі дуже корисні для виконання виманології.

Асторія зблідла, а Мелфой продовжив говорити своїм холодним вбивчим голосом.

— Я намагався бути терплячим з тобою, Асторіє. Я був готовий не звертати уваги на твою непристойну поведінку та дрібні втручання, але пам'ятай, що окрім своєї певної декоративності, ти для мене абсолютно непотрібна. Якщо ти знову наблизитися до неї, заговориш із нею або скористаєшся своїм статусом володарки цього маєтку, щоб прорватись крізь мої захисні чари, я в'ю тебе. І я буду робити це повільно; можливо, протягом одного-двох вечорів. Це не погроза. Це обіцянка. Геть. З моїх. Очей.

Асторія налякано схлипнула та вибігла з кімнати.

Мелфой стояв, глибоко дихаючи, декілька секунд, перш ніж повернутись до Герміони.

Він повільно підійшов до неї, опустився на коліна та підняв її обличчя, щоб знову подивитись у вічі.

— Зіниці різного розміру, — сказав він за мить. — Після того, як я застосую есенцію ясенця, я пошлю за фахівцем, щоб він приїхав і оглянув тебе. Можливо, є ще щось, що можна зробити.

Герміона втупилась у нього.

— Тобі не потрібні мої очі, щоб виконувати виманологію, — сказала вона дерев'яним голосом. — Так простіше. Але в цілому, не буде жодної різниці, якщо я осліпну на одне око.

Вона відчула, як пальці на її обличчі злегка здригнулися, і його щелепи стиснулися.

— Я вважаю це питанням зручності, — сказав він після невеликої паузи.

Його великий палець легко ковзнув її вилицею, поки Мелфой продовжував розглядати її.

Вона витріщалася на нього у відповідь. Він мав знесилений вигляд, але, можливо, їй так здавалося через те, що зір затуманювався.

— Як ти роз'явився з Румунії? — запитала Герміона.

Він втомлено усміхнувся:

— Ця здатність дісталась мені у подарунок від Темного Лорда. Хоча... я не думаю, що він мав якесь уявлення про це у той момент. Початково це задумувалось як покарання.

Герміона зморщила брови. Вона й гадки не мала, яке покарання може мати побічний ефект у вигляді можливості міжконтинентального явлення. Якась жахливо неправильна темна магія.

— Якого роду прокляття..?

— Це не було прокляттям, це був ритуал, і я не хочу його обговорювати, — різко сказав він, перериваючи її.

— Як ти здогадався, що я знаю закляття? — запитала вона, поки Мелфой продовжував розглядати її.

— Ти була цілителькою, — він знизав плечима. — Якби я явився з тобою до лікарні Святого Мунґо, вірогідно, тиск зруйнував би око. Час був надто важливим.

— Де ти навчився цілительству? — запитала вона, пригадуючи всі закляття та діагностики, які були завчасно відомі йому.

У куточку його рота з'явилася усмішка.

— Я був генералом протягом багатьох років, збираючи всі корисні навички в процесі війни. Цілительство було очевидною перевагою, яку слід розвивати.

— Не для всіх.

Герміона багато разів намагалась навчити членів Ордену чомусь більшому, ніж простим закляттям екстреного зцілення, але більшість із них не бажали навчатися нічого, окрім Епіскі.

— Так. Але я був на боці переможців, і, вочевидь, ми зробили вибір на користь кращої стратегії, — сказав він холодним голосом, прибираючи руки.

— Ти застосував розширене діагностичне закляття, — сказала Герміона, ігноруючи його коментар.

— Це була довга війна, — відповів він, досі стоячи перед нею на колінах.

Герміона хвилину дивилася на свої коліна, потім знову підняла погляд на нього. Скроні починали пульсувати через незбалансований зір.

— У тебе... природний талант до зцілення. В іншому житті ти міг би стати цілителем, — сказала вона.

— Одна з найбільших іроній долі, — сказав він, відвертаючись від неї. Їй здалось, що кутик його рота злегка сіпнувся, але, можливо, це було просто обманом зору.

— Гадаю, що так, — Герміона знову поглянула на свої руки. Кінчики її пальців були злегка забруднені кров'ю. Як і його.

Пролунав тріск, з'явилася Топсі з маленьким флакончиком есенції ясенця, який вона простягнула Мелфою.

— Відремонтуй двері, — наказав він ельфіні-домовичці, ледь глянувши на неї, і повернувся до Герміони.

Герміона почала невпевнено підійматися на ноги.

— Я повинна... я повинна лягти, щоб воно не витекло, — сказала вона, ледь зберігаючи рівновагу. Руки тремтіли і не витримували її ваги. Вона знову опустилася на підлогу й у відчаї прикусила губу; можливо, вона просто ляже на підлогу.

Чиясь рука схопила її за лікоть та підняла на ноги.

— Я не стану нахилитися над тобою на підлозі, — сказав Мелфой холодним голосом, потягнувши її через усю кімнату, а потім притиснув до ліжка: — Лягай тут.

Герміона намацала поверхню під собою і ковзнула на ліжку. Вона відсунула подушку вбік і лягла рівно.

Мелфой схилився над нею з флаконом у руці. Його обличчя то з'являлося, то зникало щоразу, коли вона кліпала. Темрява. Світло. Темрява. Світло.

— Скільки крапель? — запитав він.

Герміона вагалася. Есенція ясенця коштувала дорого. Коли вона була цілителькою, їй доводилося розподіляти його дуже економно; ретельно зважуючи вигоду та затрати.

— Одна крапля кожні дві години протягом наступних кількох днів — це ідеальне дозування. Але одна доза з трьох крапель також підійде, — зрештою сказала вона.

— Підійде для чого? — перепитав він.

— Я, мабуть, зможу розрізнати контури та визначати колір за кілька футів, — відповіла вона.

Мелфой нахилився вперед та правою рукою злегка притиснув її ліве око, тримаючи його відкритим, поки капав одну краплю екстракту. Рідина почала щипати. Герміона одразу ж заплющила очі, щоб не вилити її.

Рука на обличчі зникла.

— Я повернусь через дві години. І подбаю, щоб Асторія трималася якомога далі.

Вона почула його кроки та підняла руку, щоб закрити ліве око та подивитися, як він виходить з кімнати.

Підійшовши до дверей, він злегка спіткнувся, ніби не міг триматися на ногах.

Герміона знову заплющила очі й лежала нерухомо, намагаючись не заплакати.

«Не плач. Тільки не плач, — повторювала вона собі. — Це стане марною тратою зілля».

Мелфой з'явився за дві години зі спеціалістом — літнім чоловіком у лимонній мантиї. Вираз обличчя цілителя був напруженим, але він, здавалося, був повний рішучості приховати свій дискомфорт. Він ледь поглянув на Герміону.

— Проколи склери — це доволі неприємне явище, — сказав цілитель хрипким голосом, начаклувавши стілець поряд із ліжком, і озирнувся на Мелфоя. — У більшості випадків процес незворотній. Основні

цілющі закляття неефективні для збереження зору. Подивимося, з чим тут можна працювати. Це вона сказала вам, які закляття потрібно застосувати?

Мелфой коротко кивнув і притулився до стіни.

Цілитель повернувся до Герміони й промовив незнайоме діагностичне закляття.

Герміона дивилася на кольорові стрічки, що плавали у неї над головою, але не знала, як їх прочитати. Цілитель декілька хвилин мовчав, керуючи діагностикою.

— Це... досить виняткова робота, — здивовано сказав цілитель, востаннє ткнувши стрічку кінчиком палички та посилаючи у неї маленькі іскорки світла. Стрічки у відповідь мерехтіли й перекручувалися.

— Яке закляття ви сказали йому використати? — запитав цілитель, нарешті поглянувши на обличчя Герміони.

— *Склера Санентур*, — відповіла вона.

Його брови злегка підскочили.

— Ви, мабуть, втратили б зір, якби використали більш загальні закляття. Де ви навчалися такому виду зцілення? — запитав він здивованим голосом.

— Австрія, Франція, Албанія та Данія, — тихо сказала Герміона. — Я багато подорожувала. Моєю спеціальністю було зцілення поранених від темних мистецтв і травм.

— Невже? — недбале ставлення цілителя до Герміони згасло, і він задумливо поглянув на неї. — Я подавав заявку на навчання в Албанію. Ще в 64-ому. Не зміг пройти, моя робота паличкою була недостатньо точною. Прекрасна лікарня. Їхнє відділення по вивченню середньовічної магії було найкращим в Європі.

— Було, — промовила Герміона сумним голосом.

— Шкода, що терористи знищили його під час війни, — сказав цілитель. — З іншого боку, — він поглянув на одяг та зап'ястя Герміони, і його губи злегка скривилися, — гадаю, ви були однією із них.

— Ніхто ніколи не нападав на лікарню, — сказала Герміона.

Це була улюблена тактика Волдеморта; атакувати місця, які мали залишатись нейтральною територією, і пізніше звинувачувати в цьому терористів Спротиву. Це допомогло об'єднати громадськість з Волдемортом і загнати Спротив ще глибше у підпілля.

Герміона пригадала момент, коли вони дізналися, що албанську лікарню підірвали. Уцілілих майже не було; всі цілителі, які навчали її, загинули під руїнами.

Незабаром Спротив в Албанії зник.

Спеціаліст продовжував вивчати діагностичні показники над Герміоною ще декілька хвилин, перш ніж змусив їх зникнути помахом чарівної палички. Він промовив кілька заклять, які відчула Герміона, і в голові у неї виникло дивне відчуття холоду. Тоді цілитель нахилився вперед та додав краплю есенції ясенця їй в око.

— Я вважаю, ви дійсно здатні повністю одужати. Не перенавантажуйте очі яскравим світлом і крапайте есенцію ясенця кожні дві години протягом дня та додаткову краплю безпосередньо перед сном протягом наступних двох тижнів. Дотримуйтеся цих рекомендацій, і я думаю, що зрештою матимете лише незначне погіршення зору.

Герміона спостерігала одним оком, як він встав і повернувся до Мелфоя, пихато розправляючи мантію.

— Мушу сказати, що у вас у розпорядженні опинилась виняткова юна цілителька. Коли ви розповіли мені, що трапилось, я очікував, що вона

зрештою осліпне на це око. Закляття різновидності Санентур доволі неясні та специфічні для травм. Цікаво, що у неї вистачило сили волі та концентрації, щоб зрозуміти, що саме було доречно для виправлення даного конкретного типу проколу.

— Велика вдача, — сказав Мелфой м'яким тоном. — Можливо, порадите щось іще? У мене суворий наказ тримати її в хорошому стані. Не хочу впустити нічого важливого.

— Ну... мабуть, знадобляться прохолодні компреси. Есенція ясенця найкраще діє на очі за низької температури. І... о... хм. Поживний раціон. Курячі бульйони тощо. Щоб допомогти організму одужати. Вона, напевно, про це знає.

— Дуже добре, — сказав Мелфой, випроставшись і вказуючи на двері кімнати Герміони, яку відремонтували ельфи-домовики.

Цілитель знову поглянув на Герміону.

— Досить надзвичайно, — знову сказав він здивованим голосом. — Як шкода. Така трата таланту.

— Хм, — неохоче хмикнув Мелфой.

— І ви, сер. Просто неймовірно, що ви так добре впорались із закляттями. Дуже вражаючий союз. Ви й самі могли б стати цілителем.

— Мені увесь час про це кажуть, — сказав Мелфой з нещирою посмішкою. — Як гадаєте, Святий Мунґо досі захоче мене найняти після того, як я вбив когось у їхній приймальні?

Цілитель збліднув:

— Ну... я маю на увазі...

— Якщо ви закінчили, я проведу вас, — обірвав його Мелфой і вийшов із кімнати.

Герміона провела більшу частину наступних кількох днів у ліжку. Кожні дві години з'являлася ельфіня з флаконом есенції ясенця, і спостерігала, як вона крапає зілля в око, а тоді знову зникала.

Чотири дні по тому її зір на відстані витягнутої руки був відновлений, але за межами цього радіусу все продовжувало розпливатися, і будь-які спроби зосередитись були дуже болючими.

Мелфой більше не з'являвся, але Герміоні іноді здавалося, що вона чує його кроки у коридорі.

Потім з'явилася цілителька Страуд.

— Чула, в тебе був доволі невдалий місяць, — сказала та, начаклувавши медичний стіл та чекаючи, поки Герміона наблизиться.

Вона нічого не відповіла, просто підійшла і сіла на край ліжка. Страуд дістала пляшечку із сироваткою, і Герміона відкрила рота, ковтаючи краплю зілля.

Страуд наклала діагностичні чари на Герміону, і вони обоє взяли вивчати показники. З оком все було гаразд. Рівень натрію залишався в нормі. Показник кортизолу був надзвичайно високим.

Він завжди був високим, але цього разу сплеск був надзвичайно помітним.

Страуд зітхнула і написала щось у файлі Герміони, перш ніж застосувати закляття виявлення вагітності.

Герміона вже знала, яким буде результат. Вона багатозначно поглянула на годинник на стіні. Зі своїм незбалансованим зором вона не могла розрізняти цифри та навіть стрілки, якщо не прикривала ліве око.

Запала довга тиша. Настільки довга, що Герміона нарешті озирнулася і виявила, що цілителька Страуд проводила більш детальну діагностику її репродуктивної системи.

Герміона не могла ясно розібрати всі показники, але впізнала достатньо, щоб зрозуміти, що в неї не було нічого незвичайного. Вона поглянула на обличчя цілительки.

Воно було розмитим, але Герміона досі могла розрізнити знайоме напружене роздратування навколо рота жінки, коли та проводила паличкою по діагностиці.

— Ти досі не вагітна, — рішуче заявила Страуд.

Ці слова були одночасно звинуваченням та осудом.

Герміона не здригнулася і навіть не кліпнула. Страуд продовжила:

— Ти одна з небагатьох, хто досі не завагітнів. А у випадку з іншими причина полягає у... проблемах зі здоров'ям.

Настала пауза. Цілителька, здавалося, чекала її виправдань.

— Можливо, у Верховного Правителя теж є проблеми, — нарешті сказала Герміона.

— З ним все гаразд. Я перевіряла його самостійно вже декілька разів. Він абсолютно здоровий та плідний чоловік. Навіть у винятковому значенні.

Герміона ледь стрималась, щоб не смикнути губами від сміху при думці про те, що Страуд особисто перевіряла Мелфоя. «Мабуть, він був у захваті», — подумала вона.

Але вона промовчала. Цілителька різко зітхнула.

— В якій позі він тебе бере? Ти залишаєшся нерухомою після цього, як було вказано? Приймаєш ванну після цього?

Питання були підозрілими.

Герміона відчула, як її щоки спалахнули, коли вона зрозуміла, що вимушена відповідати на питання.

— Там на стіні висить годинник. Я завжди чекаю відведеного часу перед тим, як встати. Я дотримуюся всіх інструкцій щодо прийняття ванни. Портрет може це підтвердити.

Очі Страуд примружилися.

— А як він тебе бере?

Герміона пильно подивилася на розмитий годинник, поки голова не почала пульсувати.

— На столі.

— Що? — різко сказала цілителька.

— Він... він призиває стіл у центр кімнати. І наказує мені нахилитися над ним.

— Він бере тебе ззаду?

Герміона відчула, як її щоки та вуха стають гарячими.

— Так. Він дуже... знеособлено ставиться до цього процесу.

— Скільки разів на день?

— Раз на день. П'ять разів на місяць.

Настало довге мовчання.

— Що ж... — зрештою промовила Страуд. Потім вона нахилилася та двічі постукала паличкою по одному з наручників на зап'ястях Герміони. Відразу стало спекотно.

За хвилину пролунав різкий стук у двері, і ввійшов Мелфой такий холодний на вигляд, яким Герміона його ще ніколи не бачила до цього. Вона ледь могла розгледіти його обличчя, коли він наблизився до цілительки. Вона заплющила ліве око, щоб краще бачити.

— Ти викликала, — сказав він.

— Вона досі не вагітна, — об'явила Страуд.

Мелфой не здавався ні здивованим, ні розчарованим цією заявою.

— Яка прикрість, — холодно промовив він.

— Дійсно. Це починає ставати аномальним. І я не можу знайти причин для пояснення.

Очі цілительки звузилися, коли вона поглянула на Мелфоя.

У Герміоні раптом спалахнула цікавість. Невже Страуд підозрювала, що Мелфой намагається уникнути зачаття? Чи було це так? Навіщо йому це? Він повинен відчайдушно прагнути, щоб вона завагітніла якомога швидше. Якщо не заради спадкоємця, то хоча б в надії, що магія плоду нарешті прорветься крізь магію, що захищає спогади Герміони.

— У Темного Лорда можуть виникнути підстави для хвилювання, якщо вона не завагітніє. Як ви знаєте, ця задача зараз у пріоритеті.

— Дійсно. Я в курсі, — відповів Мелфой, і в його голосі прозвучали небезпечні нотки.

— Тоді ви не будете заперечувати, якщо я дам декілька рекомендацій, щоб збільшити ваші шанси на успіх.

Мелфой схилив голову:

— Все, що завгодно, заради служби Темному Лорду.

— Тоді більше ніяких столів, — різко сказала Страуд.

В очах Мелфоя промайнуло щось, можливо, роздратування.

— Гаразд.

— І нехай вона буде в положенні лежачи, — додала цілителька, піднявши підборіддя, — з меншою відстороненістю від процесу.

На губах Мелфоя з'явилася посмішка, але перш ніж він встиг щось сказати, Страуд додала:

— Магічна вагітність — це дещо складніше, ніж звичайний біологічний процес запліднення. Для цього може знадобитися зв'язок. В іншому разі ми могли б використати маглівські методи для цієї програми підвищення популяції, і це, безумовно, було б більш зручним варіантом для всіх.

— Справді? Тобто всі інші вагітні сурогати, які у вас є, пояснюють свою вагітність особливим зв'язком, який вони мають зі своїми запліднювачами? — протягнув Мелфой.

— Вона виняткова у своїй магії, так само як і ви, — холодно відповіла Страуд. — Згідно з деякими теоріями, така сила змушує іскру життя потребувати... більшого. Якщо тільки ви не можете запропонувати якесь інше пояснення.

Вона довго дивилась на Мелфоя, а він дірявив її поглядом у відповідь.

Герміона тепер була певна, що Страуд дійсно підозрювала Мелфоя в тому, що той намагається зробити щось, щоб завадити процесу запліднення.

— Добре.

— Добре, — сказала Страуд, розширюючи рот у тонкій посмішці. — Зрештою, Темний Лорд дуже хоче отримати доступ до цих спогадів. Якщо ваші зусилля із зачаття будуть продовжувати зазнавати поразки, ми будемо вимушені розглянути інших «заплідників».

— У мене склалося враження, що використання магічної вагітності для відновлення пам'яті потребує, щоб батько був виманологом, інакше це може призвести до викидня, — сказав Мелфой злегка різким тоном.

— Це правда. Магігенетична спорідненість важлива. Однак це не обов'язково має бути батько дитини. Наприклад, зведені брати й сестри можуть стати запасним варіантом. До мене дійшли чутки, що вашого батька можуть відкликати назад у Британію.

Герміона відчула, що її трусить, а горло починає стискатися, ніби її зараз знудить. Вираз обличчя Мелфоя не здригнувся, але він помітно зблід, навіть у затуманеному баченні Герміони.

Страуд продовжила, в її голосі була відчутна насмішка:

— Я ще не казала про цей варіант Темному Лорду. Але я знаю, як він жадає прогресу. Рекомендація такого рішення стала б величезним розчаруванням для мене. Як вчена, я мушу зізнатися, що мені особливо цікаво було б спостерігати за потомством двох таких унікальних та сильних чаклунів. Але... моя першочергова задача — це вірність Темному Лорду, тому якщо створена пара досі буде залишатися безплідною після шести місяців, я відчуваю, що у мене не буде іншого вибору, окрім як запропонувати альтернативне рішення.

— Звісно, — сказав Мелфой, його тон був спокійним, але з відтінком холодної люті, яку розпізнала Герміона. — Щось іще?

— Це все, Верховний Правителю. Дякую, що приділили мені час, — сказала цілителька Страуд.

Мелфой розвернувся на п'ятках і зник у дверях.

Chapter End Notes

Епіскі – закляття, що вправляє ніс, або зупиняє кров.

Розділ 21

Chapter Notes

Примітка авторки: застережливе нагадування, що подібне ставлення жертви до свого гвалтівника не схвалюється авторкою. Обмежена точка зору від третьої особи обов'язково включає деякі спотворені бачення та пропущені/неправильно інтерпретовані події.

[Плейлист](#)

Deep End – Birdy

Way Down We Go – Kaleo

Nothing to No One – Gin Wigmore

How Villains Are Made – Madalen Duke

Save Yourself – Kaleo

Нажахана Герміона завмерла на оглядовому столі. Скрип та дряпання пера цілительки Страуд починали зводити її з розуму разом із нескінченним монотонним цоканням годинника.

У Герміони пересохло в роті, і вона насилу проковтнула кислоту, що з'явилася на язиці. Вона намагалась дихати рівномірно, але її горло здушувало, і вона не могла нічого робити, окрім як невимушено сидіти й намагатися не знепритомніти при думці про те, що її можуть віддати Луціусу Мелфою.

Луціусу Мелфою, який був божевільним психопатом; набагато божевільнішим, ніж була Белатриса Лестранж. Який завжди порушував правила, переходив межі та якимось чином завжди примудрявся використати свій верткий язик, щоб врятувати свою шкіру. Тому, хто міг убити Артура Візлі, але натомість прирік його на вічні тортури, закляттям позбавивши главу сімейства Візлі розуму, а

тіло залишивши недоторканим, щоб родина оплакувала його і горювала; перетворив щедрого батька на безпорадну дитину. Тому, хто прокляв Джорджа жахливою варіацією прокляття некрозу, яке змусило Герміону відрізати йому ногу, поки він був ще у свідомості, щоб врятувати його. Тому, хто вбив Рона на очах Герміони, не припиняючи сміятися.

Герміона подумала, що незабаром знепритомніє або просто зірветься і почне кричати. Її голова крутилася, а кімната злегка пливла перед очима.

Її почало трусити.

— Що сталося? — запитала Страуд.

Герміона здригнулася.

— Ти... щойно погрожувала передати мене Луціусу Мелфой.

— Сподіваюся, до цього не дійде, — м'яко відповіла цілителька.

— А що, як дійде?

— Ну, ми зможемо контролювати його, якщо буде надто багато занепокоєння, що Луціус переступить межу. Шкода, я не можу дати тобі зілля родючості цього місяця. Я надішлю декілька зіллів, які принаймні полегшать ситуацію і, можливо, збільшать ваші шанси на успіх.

Герміона замовкла, так нічого й не відповівши. Їй було так погано від стресу, що вона подумала, чи не отруїлася.

Мелфой прийшов пізно ввечері, і вона мляво втупилась у нього. Вираз його обличчя був жорстким; стиснуті щелепи й холодні суворі очі, в яких смутно виднілася втома. Ймовірно, він повернувся до полювання на останнього члена Ордену. Або, можливо, його хвилювало, що батько все ж вб'є її передчасно.

Вона вивчала його, намагаючись по виразу обличчя зрозуміти, чому він зробив усе, щоб не дати їй завагітніти. Герміона не могла придумати цьому пояснення. Вона увесь час прокручувала цю ідею в голові, але не могла знайти нічого, що здавалось би їй правдоподібною причиною.

Вона вивчила всі варіанти.

Можливо, думка про те, що вона стане біологічною матір'ю його спадкоємця, здавалась йому нестерпною, але Герміона сумнівалась, що справа була у цьому. По-перше, окрім постійного нагадування «Бруднокровки», ніби це було справжнє її ім'я, він, здавалося, не дуже турбувався чистотою крові. Він не вихваляв перемогу Волдеморта як свідчення переваги чистокровних та не тримав Герміону у в'язниці через її брудну кров. Кожного разу, міркуючи про війну, він згадував насамперед, що сторони розділені ідеалізмом та реалізмом.

З досвіду Герміони, всі фанатики були одержимі своїми ідеями. Драко Мелфой у Гогвортсі був маленьким папугою фанатичних ідей свого батька. Доросла ж версія Драко Мелфоя... Герміона не була певна, чим він був одержимий наразі.

Герміоною, якщо вірити Асторії.

Вона не знала, чому вірити.

У нього завжди була така чітка відповідь та переконливе виправдання для кожного свого вчинку.

Чому він не хоче, щоб вона завагітніла? Герміона не могла уявити, куди вписати стратегічно цей його вчинок.

Вона не хотіла своєї вагітності, але тепер знала, на що можуть піти цілителька Страуд та Волдеморт, щоб гарантувати це...

Герміона досі відчувала нудоту, думаючи про те, що Мелфой «візьме» її на ліжку «з меншою відстороненістю», або про те, що вона, можливо, завагітніє — або не завагітніє і буде передана Луціусу...

Не було хороших варіантів; все ставало лише гірше, хоча, можливо, у неї нарешті станеться психічний зрив.

Вона не могла припинити думати про це, і щоразу, коли вона знову перебирала варіанти, зрештою їй тільки гіршало.

Мелфой наклав на її очі діагностичне закляття та уважно вивчив його.

— Як багато ти тепер можеш бачити? — запитав він.

Герміона різко розсміялася.

Вона гадки не мала, коли сміялася востаннє. Напевно, декілька років тому. Але питання було смішним. Надто смішним.

Усе в її житті було суцільним жахом, і чомусь єдиною річчю, що турбувала зараз Мелфоя, був її зір. Він тримав її полонянкою у своєму домі, гвалтував, дотримуючись чужого наказу, і його дуже хвилював її зір.

Вона не могла перестати сміятися. Це продовжувалося і продовжувалося, й ставало ще більш істеричним, зрештою сміх змінився риданням. Герміона продовжувала ридати, розгойдуючись на краю ліжка, а Мелфой увесь цей час просто стояв та дивився на неї своїм пустим поглядом.

Минуло двадцять хвилин, перш ніж вона нарешті перестала схлипувати. Потім вона просто сиділа, заїкаючись та намагаючись відновити дихання. Їй здавалося, що всередині у неї порожнеча; ніби Герміона виплеснула увесь свій вміст, і все, що від неї залишилось, — лише оболонка.

Нарешті вона затихла, лише зрідка переривчасто дихаючи, втупившись у підлогу та бажаючи просто померти.

— Почуваєшся краще?

Кутик її рота сіпнуся, і Герміона стомлено знизала плечима.

— Настільки близько до краще, наскільки це взагалі можливо, — сказала вона. Вона подивилась на його руки й помітила, що пальці знову злегка посмикуються. Вона підняла на нього очі.

— За що тебе катували цього разу? — запитала Герміона.

Він усміхнувся, ховаючи свою паличку в правий рукав.

— Ти явно не слідкуєш за новинами останнім часом. Громадськість, завдяки своєму колективному розуму, якимось невідомим чином дійшла до висновку, що я — Верховний Правитель, навіть без підтвердження «Щоденного Віщуна».

Ця новина пробудила її інтерес.

— Через Монтеґю?

Він знизав плечима.

— Можливо, певною мірою, але я підозрюю, що це пов'язано з моєю останньою появою в Румунії, що співпала з візитом Верховного Правителя. Преса в інших європейських країнах значно менше контролюється, в порівнянні з Британією. Щойно одна газета підхоплює сенсацію, цій новині не потрібно багато часу, щоб розлетітись за межі однієї країни. Тепер я публічно визнаний протеже Темного Лорда. Попередня анонімність зберігалася, безумовно, для мого захисту.

— Безумовно, — відповіла Герміона. — Однак ти був покараний за це.

— Інші люди мертві, — холодно сказав він, — мене просто покарали.

— Отже, всього дві хвилини Круціатусу? — уїдливо сказала Герміона.

— П'ять.

Герміона зблідла від жаху, дивлячись на нього. Він тоненько посміхнувся їй.

— Не хвилюйся за мене, моя сумлінна юна цілителько. Це було декілька днів тому. Я живу далі.

Настала пауза.

— Чому ти вбив Монтеґю? — запитала вона. Герміона вже декілька днів лежала у ліжку і думала про це. Якщо він збирався вбити Монтеґю, то чому не зробив цього негайно? Навіщо публічно?

Мелфой усміхнувся.

— Мені було цікаво, коли ж ти нарешті поставиш це питання. Я вирішив, мій вчинок був очевидним. Він нагло та навмисно вмішався в моє завдання та поставив його під загрозу, не дивлячись на неодноразові попередження про те, що ти не повинна піддаватися жодному впливу. Я б зробив це більш формально, але з моєю поїздкою у мене, на жаль, було мало часу.

— І тому ти вбив його посеред Святого Мунґо? — із сумнівом запитала вона.

— Ну, я планував вбити його в лікарняній палаті, але він спробував втекти. Я імпровізував, — вираз обличчя Мелфоя був байдужим. — А тепер, якщо ти закінчила засипати мене питаннями, я гадаю, у нас попередньо запланований сеанс виманології.

Він не дивився їй в очі. Герміона не була певна, чи існувала якась медична рекомендація про використання виманології після травми ока, але Мелфой, вочевидь, вирішив не ризикувати та просто пронизав її череп.

Це було трохи болючіше, ніж зазвичай, але щойно він прорвався, біль дещо вщух. Герміона хотіла б знайти якийсь спосіб відокремитися, поки Мелфой просіював її спогади, але виманологія завжди тягнула жертву через розум свідомість разом із виманологом. Куди б він не проникав у її розумі, Герміона опинялась там само.

У неї не було жодних нових спогадів, тільки свіжіші повторення старих, особливо плач Джіні. Здавалось, їй снилося це щоночі. Завжди один і той самий спогад. Сон завжди обривався на одному й тому ж місці.

Мелфой, здавалось, трохи вагався, перш ніж ковзнути до її недавніх спогадів. Монтеґю. Асторія. Запитання Страуд до та після його приходу.

До того часу, коли він вийшов зі свідомості Герміони, вона знову відчула порожнечу всередині себе. Повторне переживання всього цього було настільки травмуючим, що змусило її несвідомо стиснути зуби, аж поки вона не відчула, ніби її зуби можуть тріснути, намагаючись втриматись від внутрішнього руйнування.

Вона перекотилася на бік та згорнулася у тугий клубок.

Мелфой тихо зітхнув, але не сказав жодного слова. Він затримався ще на декілька хвилин, перш ніж вона почула, як він йде геть.

Герміона лежала у ліжку, намагаючись ні про що не думати; бажаючи просто відключити свій мозок.

Жах поглинув її, як саван; як холод примари, він неминуче огортав її.

Вона не могла позбутися його. Тож навіть не завдала собі клопоту, щоб спробувати.

Наступного дня після візиту Страуд Герміона вперше після Рівнодення покинула свою кімнату. Вона не виходила за межі Північного крила, безцільно блукаючи. Тихо. Дрейфуючи із кімнати до кімнати. Від вікна до вікна.

В міру того як зір продовжував відновлюватися, вона могла бачити достатньо чітко, щоб виявити, що весна нарешті почала повзти маєтком. Холодна, сіра англійська садиба починала наповнюватися ледь помітними проблисками свіжої зелені, що виглядали з-під верхівок гілля дерев та обережно пробивалися з темного ґрунту.

Спостерігати, як повільно наступає весна, було майже рівносильно надії.

Ось тільки те місце всередині Герміони, де колись жила надія, тепер здавалося дірою. Ніби хтось простягнув руку та вирвав цю частину з її нутрощів. Там, де колись квітла надія, тепер не було нічого, крім чогось болючого й гнилого.

Але все одно — весна була прекрасною.

Було дивно виявити, що у світі досі існували прекрасні, незаплямовані речі. Суперечливі.

Ірраціональні. Герміона розуміла, що правління Волдеморта не затьмарює зірок на нічному небі, не руйнує послідовності Фібоначчі та не осквернило цвітіння перших весняних крокусів. Але чомусь її вразило, що вона досі здатна помічати цю красу.

Чомусь вона вважала, що потворна порожнеча її життя вказувала на те, що огидна холодність та жорстока краса були єдиними речами, що залишилися у полі її зору.

Коли вона подивилася на маєток, який почав прикрашатися новим життям, щось всередині Герміони зіщулилося.

Якби у неї з'явилася дитина... це було б прекрасно. Незаплямована. Чиста, гладенька та рожева. З довірливими очима, які знали б тільки добро. З руками, які тягнулися б до кожного, хто потягнувся б до неї. Дитина була б красивою. Чистою, як весна. Солодкою, як літо.

А потім її заберуть. Герміона помре, і її дитина залишиться позаду; натренована, скалічена й обманута всередині, поки не стане холодним, жорстоким монстром, таким як Мелфой, Асторія та всі Смертежери.

Герміона відірвалася від вікна, перед яким стояла, і помчала до інших кімнат Північного крила. Кімнати без вікон. Їй не хотілося думати ні про весну, ні про життя, ні про дітей, ні про красу, ні про добро.

Вона не хотіла думати про прекрасні речі, які досі існували, але були зруйновані для неї. Або про ту красу, яка ще залишалася. Це ще більше перетворювало її існування у суцільне жахіття, поки їй не стало фізично боляче думати... дихати... жити.

Якби тільки людина могла померти, просто палко бажаючи цього.

Вона не могла їсти. Вона ледь могла проковтнути хоча б краплю води. Коли принесли набір з п'яти зіллів із запискою від Страуд, вона запхала його до шафки у ванній.

Страх ще сильніше обвивав її серце день за днем; разом з усвідомленням того, що її наступний період фертильності дедалі ближче.

Мелфой неочікувано ввійшов до її кімнати, і вона ледь не розплакалася.

Він був достатньо напруженим на вигляд, щоб вибухнути, коли дивився на неї.

Герміона підскочила, підійнявшись на ноги, ніби її вдарило струмом, і завмерла.

— Я подумав, що передчасне повідомлення може тільки погіршити ситуацію, — сказав Мелфой, уважно спостерігаючи за нею.

— Я... я не підготувалася, — пробурмотіла вона, відвертаючись від нього.

— Ти приймаєш душ щоранку. Я не вимагаю надмірної охайності, — його голос був гострий, як лезо ножа.

Портрет, схоже, досі допомагав йому, повідомляючи про все, що вона робила.

Герміона продовжувала стояти та дивитись на нього. Це було схоже на першу ніч, коли вона була у його кімнаті, намагаючись не тремтіти, розмірковуючи, чи варто їй просто підійти й лягти на ліжко.

Чи захоче він, щоб вона знаходилася біля підніжжя ліжка або в центрі?

— Випий це, — наказав він, витягуючи з-під мантиї пляшечку із чимось та простягаючи до неї.

Герміона взяла її та подивилася на консистенцію й колір, перш ніж дістати пробку. Заспокійливе зілля.

Він дивився, як вона ковтає його.

Вона відчула, як зілля почало діяти, коли її щелепа та плечі розслабилися, а напруга, що тиснула в основі черепа дещо послабилася. Вузол у її животі, що звивався все тугіше й тугіше протягом останніх дванадцяти днів, нарешті трохи ослаб.

Поки Герміона приймала заспокійливе зілля, Мелфой знову заліз до кишені мантиї й дістав друге зілля. Вона була здивована, побачивши, що він прийняв його сам.

Схоже, другий флакон не був заспокійливим. У будь-якому разі, Мелфой здавався більш напруженим і сердитим після того, як випив його.

Зілля лібідо? Герміоні навіть в голову не приходило, що він щось приймає. Невже Мелфой завжди це робив? За виключенням найпершої ночі, вона ніколи не дивилася на нього в ці моменти. Навіть тоді він міг прийняти щось, коли вона стояла до нього спиною.

Навіщо йому це потрібно? Страуд описала його як абсолютно повноцінного чоловіка. Виняткового.

Згвалтування, схоже, дійсно не були у списку його пристрастей.

— Я..? Я..? Мені бути в центрі або на краю ліжка? — Герміона змусила себе запитати.

Він пильно подивився на неї.

— Центр, — нарешті промовив він різким голосом. — З огляду на те, що мені наказано бути менш відстороненим.

Герміона повернулася до свого ліжка.

Її ліжко.

Місце, де вона спала щоночі.

Єдиний куточок, де вона відчувала хоча б якусь розраду або безпеку.

Її ліжко.

Де вона збиралася... що? Чи вважалося це зґвалтуванням, якщо вона воліє, щоб це був він, а не його батько?

Герміона закусила губу й важко ковтнула, коли підійшла до ліжка, намагаючись не заплакати.

Вона сіла на край, а потім ковзнула до самого центру та змусила себе лягти на спину. Мелфой підійшов за мить.

Він зняв мантію, залишившись лише у сорочці та брюках.

Герміона напружилася, щойно він підійшов ближче, вона намагалася не скрипіти зубами, коли відчула, як її щелепа стиснулася. Намагалася не задихатися, коли він наближався до неї, і дивилася на нього розширеними від жаху очима.

Її погляд, здавалося, збентежував його.

— Просто заплющ очі, — прошипів він. — Я не зроблю тобі боляче.

Вона змусила себе заплющити очі й спробувала зосередитися на тому, щоб вирівняти дихання, коли відчула, що ліжко прогнулося. Герміона відчувала його запах; їдкий аромат лісового моху раптом охопив її, коли вона спробувала не задихатися.

Настала пауза, а тоді вона відчула, як він зсунув її мантию вбік та зупинився між її ніг.

Між її ніг. Як Монтеґю.

Гострі, холодні камінці.

Вона схлипнула крізь зуби й здригнулася. Її тіло було таким напруженим, що Герміона тремтіла. Вона відчувала, як нігті впиваються в долоні, коли вона стискала їх у кулаки усе міцніше й міцніше.

— Я не зроблю тобі боляче, — видихнув Мелфой біля її лівого вуха.

Вона злегка кивнула на знак згоди. Краще, чим Луціус. Господи, вона навіть думати про це не могла. Герміона смикнулася та придушила ще одне схлипування. Намагаючись трохи розслабитися.

— Просто... дихай, — сказав він.

Вона почула, як він пробурмотів закляття змазки за мить до того, як ковзнув у неї.

Герміона спробувала зосередитися на диханні. Змусити себе зосередитися на відчутті того, як розширюється або стискається її грудна клітка. Або на відчутті нігтів, що впивалися у долоні.

Вона відчувала слабке дихання Мелфоя на своєму обличчі. Відчувала запах кедрової олії на його одязі. Вага його тіла тиснула на неї. Відчуття його тіла всередині неї.

Герміона не хотіла нічого цього відчувати. Вона не могла не відчувати. Він був повсюди. Оточуючи її. Відчуття його тіла в ній і його ваги на ній було занадто реальним. Вона не могла відмежуватися так, як навчилася робити це на столі.

Їй хотілось благодати його зупинитися.

« Краще, ніж Луціус. Краще, ніж Луціус ».

Герміона просто хотіла, щоб це припинилося.

Вона не хотіла, але відчула, що сльози течуть з кутиків її очей, поки зі всіх сил старалася не ридати під ним.

Нарешті Мелфой смикнувся всередині неї та з шипінням кінчив.

Тієї ж миті він відірвався від неї та ліжка.

Герміона розплющила очі та спробувала заспокоїти дихання. Лежачи на ліжку, вона раптом почула звук блювання, що долинав із ванної кімнати.

Лежачи там, вона почула, як у туалеті спускають воду, а потім протягом декількох хвилин із крану лилася вода.

Герміона намагалася заспокоїтися і не думати про те, що не може поворухнутися. Не думати про фізичний досвід того, що щойно відбулося.

Він був делікатним, наскільки це було можливо.

Це було дивно. Він був холодною, байдужою, кровожерливою людиною, яка могла з легкістю випотрошити людей, але згвалтування переходило межу.

Він завжди потім блював? Або це сталося лише тому, що дивитися на неї було ще гірше?

Можливо, щось подібне сталося із кимось, кого він знав. З кимось, про кого він піклувався. Можливо, це було пов'язано із його здатністю до вбивчого прокляття.

Мелфой знову вийшов із ванної кімнати. Його напружений вираз обличчя, здавалося, зник, наче він не міг повністю зберегти свою маску. Він був блідий і виснажений, ще більш травмованим на вигляд, ніж вона коли-небудь бачила його.

Раніше він ніколи не залишався. Мелфой завжди йшов раніше, ніж вона його бачила. Можливо, він завжди мав такий вигляд потім.

Здавалося, він... хвилювався за неї. Не те щоб він дійсно запитував, але він уважно вивчав її з іншого кінця кімнати.

— Мені дуже шкода, — промовила вона, а потім кліпнула очима.

Чому вона просить вибачення у Мелфоя? Це було схоже на слова, що вислизнули проти її волі. Він здивовано втупився у неї. Вона спробувала пояснити.

— За сльози. Ти був... — Герміона не знала, як описати його. Не найгіршим гвалтівником? — Все це... просто... нагадало мені Монтею, — зрештою сказала вона, відводячи погляд.

— Сподіваюся, завтра буде легше, — сказав він твердим голосом. Тоді схопив мантию і швидко вийшов із кімнати, не зронивши більше ні слова.

Герміона лежала, спостерігаючи, як стрілки годинника повільно переміщуються на циферблаті. Коли минуло десять хвилин, вона досі не рухалася. Можливо, якби вона зачекала довше, вагітність би настала, і тоді їй не довелося б лежати й терпіти те, що...

Герміона не знала, як правильно назвати те, що Мелфой щойно зробив із нею.

Хоча загальна концепція та ситуація класифікувалися як згвалтування, вона не відчувала, що цей термін повністю відображає те, що трапилося. Це не було ні сексом, ні перепихоном, ні траханням, і навіть не «близькістю». Злягання, можливо, було доречним терміном для цього раніше, коли це відбувалося на столі. Але тепер... це здавалося занадто реальним, пов'язаним і жалюгідним процесом для них обох, щоб використовувати такий медичний термін.

Для цього не було доречного слова.

Вона з радістю втекла б, більше ніколи в житті не торкаючись до чоловіка. Герміона не хотіла думати про те, що Мелфой прийде завтра, щоб повторити все це знову.

Думка про те, що всередині неї зароджувалося життя, викликала у неї нудоту та жах. Думки про те, що цього не відбулося...

Вона могла витерпіти Мелфоя. Вона не думала, що зможе витримати Луціуса.

Герміона повернулася на бік і заснула поверх ковдри.

Розділ 22

Chapter Notes

Примітка авторки: застережливе нагадування, що подібне ставлення жертви до свого гвалтівника не схвалюється авторкою. Обмежена точка зору від третьої особи обов'язково включає деякі спотворені бачення та пропущені/неправильно інтерпретовані події.

[Плейлист](#)

Lovers Death – Ursine Vulpine & Annaca
Lullaby of Woe – Ashley Serena
I Am the Only One - Ursine Vulpine & Annaca
Who Are You – SVRCINA
Power – Isak Danielson

Наступного ранку Герміона ледь змусила себе піднятися з ліжка та попрямувати у ванну кімнату з душем, яка знаходилася далі по коридору. Гаряча вода, що крапала та огортала її, дарувала їй бодай якесь відчуття комфорту.

Вона заплющила очі й довго стояла під струменями води, перш ніж зрештою опуститися на підлогу й обійняти коліна, намагаючись не думати про минулу ніч.

Вона зосередилася на воді.

Однією із найбільш недооцінених переваг магії у маєтку був нескінченний доступ до гарячої води. Вона ніколи не закінчувалася, а температура не знижувалася. Вода просто стікала донизу її тілом. Навіть якби Герміона просиділа б там цілий день, вода все одно була б такою ж гарячою.

Коли вона нарешті змусила себе закрутити крани та піднятися з підлоги, вона встала посеред наповненої парою ванної кімнати, намагаючись зібрати всю силу волі, щоб витертися та одягнутися.

Ніколи ще вона не почувалася настільки спустошеною. Саме її існування здавалося занадто важкою ношею.

Герміона віддала б усе за книжку — за будь-що, що могла почитати, окрім газет з новинами. Її нудило від всіх цих новин.

Можливо, їй варто піти прогулятися. Вона не виходила на вулицю від дня Весняного Рівнодення. Вона сумнівалася, що коли-небудь зможе знову наблизитись до лабіринту, але відчувала, що могла б пройти одну з алей. Роздивитись набряклі на деревах бруньки. Або порухувати нарциси. Зайняти себе чимось.

Вона вийшла із ванної кімнати, загорнута у рушник, і попрямувала крижаним коридором. Повернувшись у свою кімнату, вона підійшла до гардеробу та дістала із нього чистий комплект одягу.

Розклавши речі на ліжку, вона скинула із себе рушник та подивилася на своє тіло.

Рани, що залишилися після нападу Монтеґю, повністю зажили. Подряпина на грудях залишила по собі шрам.

Герміона задумливо провела по ньому пальцями. Він був настільки глибоким, що, мабуть, потребував більш спеціалізованого цілющого закляття. Шкіра на ньому відчувалася натягнутою.

Схоже, рана на грудях була достатньо глибокою, щоб уразити не лише шкірний покрив. Звичайні загоювальні закляття були спрямовані на відновлення цілісності епідермісу та м'язових волокон. Ймовірно, існували спеціальні чари для відновлення тканин молочних залоз, але Герміона не могла їх пригадати. Вона заплющила очі й спробувала зосередитися, намагаючись пригадати, чи вивчала подібне закляття.

Вона пам'ятала грубий довідник зцілювальних заклять. Протягом кількох років Герміона постійно носила його із собою. Використовувала на ньому зменшувальне закляття, щоб він міг поміститися до будь-якої кишені, будучи завжди під рукою. Сторінки довідника були заплямовані кров'ю та слідами від пролитих зіллів, які вона не завжди встигала очистити, бо була надто зайнята. Вона була уважною до найважливіших розділів. Загинала безліч кутиків сторінок. Залишила помітки на полях.

Цей довідник був першою річчю, яку вона купила після смерті Дамблдора. Герміона пам'ятала велику сову, яка залетіла у Велику залу Гогвортсу, і кинула його на стіл.

Усі інші говорили про відновлення зборів Армії Дамблдора. Робили запаси із книг з описом захисної бойової магії. Але Герміона звернулася до цілительства. Це стало початком розколу, прірви, яка повільно розросталася між нею та всіма іншими її ровесниками у Спротиві.

Поки її однокурсники відпрацьовували захисні та приголомшливі закляття, вона пішла до мадам Помфрі й попросила про учнівство.

Більшу частину своїх днів вона проводила з мадам Помфрі, запам'ятовуючи кожне закляття та діагностичні чари, яким могла б навчити її шкільна наставниця. У неї вона дізналася, на які ознаки та симптоми слід звернути увагу.

Цілющі чари потребували бездоганного володіння магією. Було важливо вміти абстрагуватися від будь-яких факторів, що відвертали увагу, та спрямовувати магію з неймовірною точністю. Також необхідно було визначити потрібне закляття, постійно вдосконалювати промову та рух паличкою, а потім правильно застосувати його.

Магічні цілителі не використовували хірургічні скальпелі, але обережність рухів палички та скрупульозність робили їхню роботу схожою на практику ма ґ лівських лікарів.

Герміона завчала напам'ять схеми людської анатомії. Націлюючи себе на всі деталі, які були їй потрібні, щоб навчити свої очі помічати їх під час діагностики; вивчала всі шматочки інформації, які необхідно було зібрати, щоб визначити діагноз.

Вечорами вона прямувала до підземелля, щоб вивчати зіллеваріння зі Снейпом.

Коли Герміона закінчувала з лікуванням і зіллями, вона усамітнювалася у куточку бібліотеки, переглядаючи книгу за книгою в пошуках корисних заклять, які могли б стати у пригоді Гаррі. Вона продовжувала читати, поки її, зрештою, не долав сон.

Ось так, поволі, вона віддалялася від своїх друзів.

Після смерті Дамблдора вони всі були наповнені праведним гнівом, але водночас не втрачали оптимізму. Ними керував вогонь впевненості, який Герміона, здається, не могла запалити в собі навіть на самому початку війни. Чим більше вона дізнавалася, тим слабшою ставала її впевненість щодо результатів війни. Але ніхто, окрім неї, здавалося, не розумів, наскільки важко рятувати чийсь життя.

Її друзів ображало те, що Герміона не поділяла їхнього оптимізму. Вона ж була подругою Гаррі, як могла вона не вірити у нього? Чому вона вирішила залякувати всіх? Вона що, вважала себе найрозумнішою? За деякий час у Герміони перестав вдаватися патронус. Можливо, якби вона більше займалася відпрацюванням захисних заклять, то не відчувала б себе настільки пригніченою.

Справа була не в тому, що вони не сприймали війну серйозно, а в тому, що їхня точка зору була занадто вузькою. Світло проти Темряви, Добро проти Зла. Світло завжди перемагало. Їй постійно нагадували, що про це написано у книгах з історії, у підручниках. Так, у боротьбі зі Злом хтось обов'язково жертвував життям, але все це робилося заради загального блага; це була гідна смерть. Люди не боялися померти за це.

Зрештою Герміона перестала говорити про це і занурилася у книги. Не мало сенсу пояснювати, що книги з історії завжди писали переможці.

Або що у світі маглів було багато воєн, де життя людей було лише ще гарматним м'ясом; де битви нічого не означали або створювали не більше, як новий список втрат; свіжий ряд могил.

Можливо, їм всім потрібно було повірити у такі речі, але Герміона просто не могла. Їй потрібно було готуватися. Тому вона поринула із головою у вивчення зцілювальних заклять, зіллів та нескінченних сувоїв із магії, поки Міністерство магії не впало і війна не розпочалася офіційно.

Герміону терміново відправили на навчання до Франції. Потім була Албанія, коли Франція раптом стала надто небезпечною. Потім Данія. Потім... Австрія? Ні.

Чи було ще щось до навчання в Австрії? Здавалося, у спогадах був відсутній якийсь фрагмент. Герміона намагалася пригадати. Вона була ще десь. Але де саме? І чому забула про це? Вона зосередилася на розмитих спогадах тих днів, але вони були непроглядними. Вона пам'ятала тьмяне світло настільної лампи, пил, запах старого паперу, сухого й поживклого, і тонкий ланцюжок медальйона, який тримала у руках.

І більше нічого. Герміона старалася сильніше зосередитися на фрагментах спогадів, але вони продовжували вислизати від неї. Більше дівчина нічого не могла пригадати.

Так само як і не могла пригадати закляття для відновлення тканин молочних залоз.

Герміона тихо зітхнула, прибираючи руки від шраму.

Її нервувало те, якими обірваними залишилися її спогади.

Іноді їй здавалося, що вона зовсім не знала, якою була під час війни. Герміона згадувала себе як цілительку. Просто цілительку та майстриню зілля.

Але в якийсь момент вона змінилася, і зараз уявлення не мала, як і коли це трапилося.

Коли вона стала тією, кого Волдеморт вважав небезпечною? Людиною, що зрівняла із землею половину магичної в'язниці. Що спалила дементорів і порізала отруйними лезами Грехема Монтеґю?

Герміона й гадки не мала, звідки могла взятися ця її версія себе. Їй було важко повірити, що ця людина взагалі існувала.

Якимось чином цю таємничу версію Герміони поглинула темрява підземель Гогвортсу. Якби не уривки фраз Мелфоя, Волдеморта та Монтеґю, вона б ніколи навіть не дізналася про існування цієї людини, якою була. Вона майже повірила, що це якийсь обман, якби не безліч шрамів на тілі, походження яких було для неї невідоме.

Герміона опустила погляд на ліве зап'ястя, провела кінчиками пальців по розсипу блідих шрамів, що покривали ключиці та середину її грудної клітки, а потім провела по довгому тонкому шраму, що розтинав її шкіру між сьомим та восьмим ребрами.

Цілителька Страуд вважала, що провали у пам'яті дівчини не були результатом дисоціативної фуґи або множинним розладом особистості, хоча їй здавалося, що це цілком могло стати причиною блокування пам'яті. Тому що та Герміона, яку вона пам'ятала, ніколи б власноруч не знищила половину в'язниці, вбивши у процесі незліченну кількість людей, тільки щоб дістатися до будівлі. Вона не зробила б цього навіть заради Джіні. Герміона не змогла б зважити всіх інших побічним збитком під час спроби порятунку подруги. Вона не уявляла, як підпалити дементорів. Ніколи вона не носила із собою ядовитих лез, а тим більше не мала уявлення, як ними користуватися.

У тому, які спогади були для неї втрачені, існувала якась логіка, але Герміона ніяк не могла зрозуміти її.

Вона одягнула мантію, спустилася вниз та завмерла у нерішучості біля дверей веранди. Повітря було теплим і пахло ґрунтом із ледь помітними відтінками солодкості. За декілька попередніх тижнів

клумби з ірисами та нарцисами встигли розпуститися. Пташки співали.

Зовнішній світ ніби змінився, поки Герміона лежала у своїй темній кімнаті. Природа скинула свою пелену і більше не відображала холод та сірість життя Герміони. Світ відвернувся від неї. Він знову ожив, а Герміона досі була у клітці, холодна й напівмертва.

Герміона розвернулася й увійшла всередину будинку.

Вона не хотіла відчувати розквіт весни; ні на своїй шкірі, ні в своїй крові. Вона не хотіла думати про зародження життя. Ні навколо неї. Ні всередині.

Топсі з'явилась перед обідом.

— Ти повинна підготуватися до візиту володаря прямо зараз, — пропищала домовичка.

Мелфой зазвичай приходив набагато пізніше. Герміона й гадки не мала, що могло викликати такі зміни у його розпорядку. Стикаючись із чимось, що вибивалось зі звичної рутини, вона почувалася ще гірше. Дівчина похолола від жаху.

Вона прийняла ванну. Її руки тремтіли, поки вона витиралася рушником, а потім згадала про зілля, які залишила для неї цілителька Страуд. Минулої ночі Герміона так хвилювалася, що зовсім забула про них.

Одягнувшись, вона підійшла до шафки у ванній і дістала один із флаконів. Це точно не була настоянка миру — колір та консистенція були незнайомі. Вона принюхалася. У зілля був трохи різкий аромат, який застрягав у ніздрях, з нотками цитруса та перцю. Вона капнула зілля на кінчик пальця та спробувала його. Воно було теплим та солодким на смак.

Вона зачекала хвилину. Здавалося, тривога трохи минула.

Герміона ковтнула його, воно обдало жаром її горло. Коли зілля досягло її живота, тепло, здавалося, розповсюдилося по всьому її тілу.

Раптом її шкіра покрилася мурахами, ніби стала болісно чутливою. Завмерши, Герміона ахнула від жаху і кинулася вперед, широко розплющивши очі, розглядаючи себе у дзеркалі. Її щоки палали рум'янцем, а зіниці розширилися. Вона затиснула долонями рот і відступила.

Страуд підклала їй зілля пристрасті.

Герміоні хотілося розплакатися, поки вона намагалася взяти себе в руки й усунути наслідки зілля, яке розгоралося у ній.

Це не могло відбуватися із нею.

Це було занадто жорстоко.

Руки дівчини трусилися, поки вона намагалася придумати якийсь вихід із ситуації. Якийсь спосіб нейтралізувати дію зілля. Герміона схопила чашку, що стояла на полиці позаду раковини, і взялась пити воду, щоб вивести зілля зі своєї кровоносної системи. Але це не допомогло. Здавалося, жар, що огорнув усе її тіло, падав ще нижче, починаючи зігрівати низ живота.

Герміона повернулася до своєї кімнати. Вона не могла зрозуміти, чому Страуд так із нею вчинила.

Покарати Мелфоя за будь-яке втручання у програму відновлення населення, було одним, але обманом змусити Герміону випити зілля пристрасті було абсолютно новим рівнем бездушності.

Дівчина невпевнено піднялася на ліжко, лягла на нього і заплющила очі. Можливо, якщо вона не буде рухатись та збереже зосередженість, ефект зілля зійде нанівець.

Клацання замка дверей змусило її здригнутися.

Герміона розплющила очі та подивилася на Мелфоя, який стояв на порозі, він був холодним і напруженим, коли розстебнув мантію та скинув її з плечей. Він дивився на неї, коли перетинав кімнату, перекидаючи одяг на край ліжка й опускаючи на неї очі.

— Хочеш ковток заспокійливого зілля? — запитав він.

Герміона припустила, що настоянка миру дійсно може допомогти. Вона подумала, що це могло б полегшити фізичну реакцію на зілля, від якого палало її тіло. Вона різко кивнула у відповідь і сіла на ліжку.

Коли дівчина простягнула руку, щоб забрати у Мелфоя флакон із зіллям, їхні пальці доторкнулися, і Герміона прикусила язика, щоб заглушити стогін.

Вона відкрила пляшечку і випила її вміст, спостерігаючи, як Мелфой робив те ж саме зі своїм зіллям.

Настоянка миру зробила ефект ще гіршим. Замість того, щоб полегшити симптоми попереднього зілля, вона дозволила тілу Герміони розслабитися. Вона впустила порожній флакон на ліжку, поки намагалася повернути його Мелфою.

Герміона притиснула руки до рота і заплакала. Якусь мить Мелфой мовчки дивився на неї.

— Щось не так? — вимагав він відповіді.

— Цілителька Страуд надіслала мені декілька зіллів, які, за її словами, могли б полегшити процес, — відповіла вона, витерши сльози й опускаючи очі на покривало. — Вчора я забула про них, але сьогодні я прийняла одне, якраз перед твоїм приходом. Я думала, воно буде мати заспокійливий ефект. Так мені здалося, коли я спробувала краплю. Я ж не можу зробити детальний аналіз. Тому я прийняла його, але... — вона відчула, що задихається, — виявилось, що це був афродизіак.

Повисла оглушлива тиша.

— Ти дурепа, — зрештою виплюнув Мелфой. — Ти що, просто випиваєш будь-яке зілля, не ставлячи запитань?

Герміона здригнулася.

— Минулого разу, коли я попросила тебе розповісти мені склад зілля, ти просто влив мені його в горло зі злості. Як я повинна була здогадатися, що цього разу все буде інакше?

Мелфой нічого не відповів. Здавалося, гнів, що відходив від нього, був відчутним. Подібно до теплових хвиль навколо полум'я, повітря майже спотворилося навколо обрисів його тіла, поки він стояв і пильно дивився на неї.

— Яка ж ти дурепа, — зрештою сказав він знову.

Герміоні хотілося згорнутися калачиком.

Жар внизу її живота, схоже, зовсім не збирався згасати, і все тіло ставало чутливішим і теплішим, ніж зазвичай. Вона відчувала порожнечу всередині себе. Їй хотілося, щоб до неї доторкнулися. Ніхто не торкався до неї неймовірно довго...

Ні-ні-ні.

Герміона, здригаючись, глибоко вдихнула.

— Чи не міг би ти почекати трохи й зробити це сьогодні ввечері? Впевнена, дія зілля мине через кілька годин.

— Я не можу. Сьогодні ввечері мені раптово знадобилося бути у Франції. Ось чому я прийшов сюди раніше, я повернуся в маєток лише завтра пізно ввечері, — відповів Мелфой.

Герміона тихо схлипнула.

— Добре, — вона захлинулася і змусила себе лягти назад на ліжку. — Тоді просто... просто зроби це.

Герміона міцно зажмурилася і спробувала зосередитися тому, щоб рахувати назад від тисячі, щоразу подвоюючи відняте число.

Мінус один.

Дев'ятсот дев'яносто сім.

Мінус чотири.

Дев'ятсот дев'яносто три.

Мінус вісім.

Дев'ятсот вісімдесят п'ять.

Вона відчула, як Мелфой відсуває її мантию, і здригнулася.

Мінус шістнадцять.

Дев'ятсот сімдесят дев'ять.

Мінус тридцять два.

Пальці Мелфоя біля її тіла раптом порушили її зосередженість, і вона випустила придушений стогін, різко розплющуючи очі.

Мелфой дивився на неї широко розкритими від жаху очима.

Дівчина пильно поглянула на нього. Вона ніколи до цього не сприймала його як сексуальний об'єкт. Не дивлячись на те, що він вже п'ять місяців брав її на столі, Герміона ніколи не думала про нього з цієї точки зору. Він був холодним та небезпечним. Красивим, але тільки з естетичної точки зору, ніби мармурова статуя. Не як щось живе. Не як чоловік, з чим вона хотіла будь-якого фізичного контакту.

Вона ніколи не хотіла, щоб він торкався до неї.

Тепер їй хотілося відчутти його губи на своїх. Відчутти його руки на ній. Важкість його тіла, від якої вона так відчайдушно намагалася втекти

минулого разу — вона хотіла її відчутти; щоб він накинувся на неї. Втискаючись у неї своїм тілом.

Жар всередині був нестерпним. До цього моменту вона ніколи не хотіла відчутти щось всередині себе, але тепер була готова кричати, якщо Мелфой не доторкнеться до неї.

Герміона не могла уявити, що друга ніч на ліжку виявиться гіршою за першу, але те, що відбувалося зараз, було в тисячу разів гіршим.

Вона змусила себе заплющити очі, щоб припинити вивчати обличчя Мелфоя; припинити звертати увагу на всі деталі його зовнішності, до яких їй раніше не було діла. Його волосся та гострі вилиці, яскраві очі, тонкі губи та рівні білі зуби, чіткі лінії підборіддя й бліде горло, що зникало під чорним коміром сорочки.

— Просто продовжуй, — сказала Герміона і ледь не схлипнула від зусилля, яке знадобилося, щоб не почати рухатися самій.

Мить по тому вона відчула, як він штовхнувся і ковзнув у неї, і відразу нахилила стегна вперед, приймаючи його глибше.

Герміона закрила обличчя руками, стараючись абстрагуватися від того, щоб відбувалося. Задихаючись під власними долонями від відчуття зруйнованості.

Вона тремтіла.

Герміона могла думати лише про те, як сильно вона хоче, щоб він продовжував рухатися. Швидше та жорсткіше.

У горлі не переставало хрипіти, і вона не могла придушити стогону. Всі її м'язи, здавалося, застигли в напруженні, поки дівчина намагалася не допустити жодної реакції.

Вузол внизу живота затягувався все тугіше й тугіше. Герміона закусила губу. Вона не збиралася здаватися.

Їй просто необхідно було зачекати. Незабаром він кінчить, і все завершиться. А вона просто дасть ефекту зілля зійти нанівець. Його поштовхи стали більш різкими та жорсткими, як і завжди, коли він був вже близький до завершення. Мелфой трохи прискорив темп, і вона прикусила язик, намагаючись не рухатися в такт.

І потім...

Вона зламалася у відчайдушному схлипі.

Все її тіло здригнулося навколо нього. Герміона відчувала, як стискається та розслаблюється, поки Мелфой ще кілька разів ковзнув у ній, а потім здригнувся від болісного стогону.

За мить він різко відсмикнувся, і вона ледь встигла розплющити очі, щоб побачити, як Мелфой схопив свою мантію з краю ліжка і роз'явився прямо з її кімнати. Вона встигла помітити його обличчя, перш ніж він зник; воно було сірим, наче Мелфой збирався знепритомніти.

Герміона лежала на ліжку і плакала, поки її свідомість трохи прояснювалася. Реальність, гірка, як отрута, почала повільно проникати в неї, коли вона усвідомила те, що сталося.

Вона щойно пережила перший оргазм, про який пам'ятала.

Герміона не знала, чи була вона незайманою до того, як її відправили до Мелфоя. Якщо й не була, то цей спогад був втрачений для неї, так само як і багато чого іншого. Хоча здавалося занадто дивним, що її розум вирішив захистити цю деталь. Тому, швидше за все, у неї не було сексу під час війни.

Усе здавалося новим. Ніщо не вказувало на те, що подібні речі були знайомі її тілу.

Зілля пристрасті змінило її сприйняття. Вона боялася, що назавжди. Розбудило в ній інстинкти, які до цього спали.

Герміона нерухомо лежала у ліжку десять хвилин.

Коли, нарешті, потрібний час минув, дівчина піднялася і пішла до ванної кімнати. Діставши всі флакони із зіллями, що залишилися, вона відкрила їх та вилила до раковини, а потім просто викинула пляшечки у смітник.

Коли Герміона підняла погляд, то побачила у дзеркалі відображення портрета, що висів на стіні. За нею завжди слідкували. Завжди мовчки.

Герміона гірко всміхнулася їй і впала на підлогу.

Бліда молода відьма витріщилася на неї.

Герміона відчула холод, ніби впадаючи у паніку. Вона згорнулася в клубочок, обхопила коліна і намагалася дихати.

Вона точно зійде з глузду.

Збожеволіє.

Вона більше не могла триматися. Герміона навіть не розуміла, заради чого продовжує триматися. Чому вона просто не зійшла з розуму, ще коли була ув'язнена у підземеллях Гогвортсу.

Маєток Мелфоїв був набагато гіршим за в'язницю.

Герміона притиснула долоні до обличчя. Вона відчувала залишки його сперми та своєї змазки на внутрішній стороні стегон.

Вона заснула прямо на підлозі.

Розділ 23

Chapter Notes

Плейлист

Burn the Witch – Shawn James

Roundabout – Born Human

Am I the Only One – Tim Schaufert & Seven

When the Party`s Over – Billie Eilish

Can`t Help Falling In Love (DARK) – Tommee Profit

Герміона стояла на кухні будинку у Прядильному кінці. Вона повільно повернулася, оглядаючи поверхні, завалені записниками, готовими інгредієнтами та киплячими зіллями.

Дівчина зупинилася, помітивши зілля, що мерехтіло в кутку. Вона підійшла та подивилася на пару, що підіймалася спіралями з отвору. Крадькома понюхала його. Пряний, землистий аромат дубового моху, ноти кедра, запах опалого листя та пергаменту... ні. Вона знову принюхалася. Папірус.

Герміона різко відступила і подивилася на інші котли, що оточували її.

— Ви готуєте купу варіантів любовного зілля, — сказала вона, дивлячись туди, де Северус схилився над киплячим казаном.

— Новий проєкт Темного Лорда. У нього раптом прокинувся інтерес до того, щоб спробувати використати ці зілля як зброю, — сказав Северус, усміхаючись перед каламутною сяючою рідиною, над якою він працював.

Герміона відчула, як холодне кров.

— Це можливо?

Северус знизав плечима з ледь помітною усмішкою.

— Я скептичний і невмотивований... тому, швидше за все, ні. Думаю, це радше було швидкоплинною ідеєю. Я складаю детальний звіт на той випадок, якщо Темний Лорд знову заговорить про це. І я роблю це вдома, а не в лабораторії, щоб ніхто не запропонував жодних новаторських ідей.

Герміона оглянула кімнату. На полицях знаходилось з десяток склянок Амуртензії, декілька афродизіаків, які вона змогла розпізнати, і ще п'ятнадцять зілів, що вважались експериментальними.

— Що може являти собою любовне зілля, використане як зброя?

— Надзвичайну силу, що не потребуватиме повторного дозування. Я гадаю, Темний Лорд вирішив, що зможе використовувати його для допитів.

— Це... непристойно, — нарешті сказала Герміона.

— Дійсно. На щастя чи, можливо, на жаль, у нього є інші справи, які він вважає більш нагальними для Сассексу, щоб зосередитися на них зараз.

Герміона прокинулася, досі лежачи на холодній підлозі ванної. Вона продовжила лежати; якщо й була якась позитивна сторона у її депресії, то це те, що дівчина тепер з легкістю могла засинати. Ніби її тіло здалось. Гнів, який вона вирощувала в собі місяцями, розтанув, залишивши її втомленою та млявою, наче тіло Герміони важило занадто багато, щоб навіть підняти його з підлоги.

Через відчай та депресію вона могла спати більшу частину дня.

Дівчина піднялася з підлоги, пішла до своєї кімнати й залізла під ковдру; зариваючись у неї та обіймаючи себе.

Навіть її мозок відчував утомленість й апатію. Ніби навіть думки забирали у неї забагато сил.

Вона поглянула на годинник. Була майже дев'ята вечора. Поруч зі стільцем стояла таця із вечерею, але у Герміони не було апетиту.

Вона задумалася, чому Мелфой вирушив до Франції; вірогідно, для того, щоб вбити ще більше людей.

Чи залишиться він у масці, чи зробить це відкрито? Цікаво, який він мав вигляд, коли накладав смертельні прокляття. Обличчя більшості людей застигали у бридкій гримасі, коли вони промовляли вбивче прокляття. Навіть Волдеморт. Але ненависть і лють Мелфоя були такими холодними. Можливо, він мав такий самий вигляд, як і тоді, коли вбивав Монтеґю.

Герміона міркувала про питання, чи було навмисним викриття того, що він Верховний Правитель.

Якщо Мелфой збирається захопити владу у Волдеморта, про нього мають знати. Знати й боятися. Розкрити себе, можливо, було виправданим ризиком; покладаючись на те, що Темному Лорду буде потрібен публічний кат, щоб врятувати своє життя. Якщо ситуація у Румунії залишалася такою нестабільною, як припускалося, Волдеморт не зміг би вбити Мелфоя зараз — навіть якби захотів. Його вбивство створить вакуум влади, дестабілізує всю армію Смертежерів і дасть Європі можливість вирватися на свободу.

В армії Волдеморта не було інших значимих фігур, які могли хоча б частково позмагатися із Мелфоем. У нього були представники місцевої влади, але Мелфой залишався єдиною знаменитою фігурою й опорою Волдеморта на континентальному рівні.

Наймогутніший генерал в армії Темного Лорда, як сказала Асторія. «Генерал протягом багатьох років», — ось як Мелфой говорив про себе.

Герміона спантеличено зупинилася на цій думці. Мелфой був генералом під час війни?

Вона не пам'ятала цього. Вона майже нічого не пам'ятала про нього після смерті Дамблдора. Дівчина припускала, що його підвищення відбулося наприкінці війни, але, можливо, це було не так. Наприкінці війни було важко отримати достовірну інформацію. Герміону не включали до складу більшості зібрань Ордену, на яких обговорювалася стратегія. Мабуть, вона впустила якусь деталь.

У Мелфоеві було так багато незрозумілого. Його сила. Його справжні бажання та амбіції. Його іронічний таланти до зцілення. Його неймовірна здатність до явлення.

Ритуал, задуманий як покарання...

Герміона подумки спробувала зібрати пазл.

Ймовірно, саме це мав на увазі Волдеморт, коли говорив про Мелфоя, що той глибоко розчарував його в минулому. Герміона гадала, що це могло б бути так. Ритуали темної магії, як правило, були фізично та ментально руйнівними. Мелфой виявився підозріло, навіть неприродно, цілим.

Насправді коли вона починала міркувати про це більш детально, Мелфой був занадто нормальним.

З тією кількістю впливу темної магії, якій він постійно піддавався, як через його власне використання, так і через прокляття Волдеморта, він повинен був бути повністю отруєний нею. Якщо тільки Мелфой не проводив увесь свій вільний час на ритуали очищення, але й навіть тоді його відносно здоров'я здавалося неможливим.

Герміона відчула себе погано, ледь зайшовши до зали Волдеморта, в той час, як Мелфой здавався абсолютно байдужим до цієї атмосфери; і він, безумовно, бував там декілька разів на тиждень. Люди не могла залишатися несприйнятливими до темної магії. Вона була схожа на

отруйний наркотик. Що викликав залежність. Що манив своєю ефективністю.

Смертельністю.

Більшість темних чаклунів, як правило, починали використовувати дедалі сильніші види темних мистецтв і застосовували їх надто часто, тим самим руйнуючи себе фізично, як Волдеморт, або ж божеволіючи, як Луціус або Белатриса.

Але Мелфой був цілим. Недоторканий магією фізично й психічно.

І здатний роз'являтися через увесь континент.

Як таке взагалі було можливо?

Герміона знову й знову прокручувала це питання, поки нарешті не здалася. У неї було занадто мало інформації, щоб будувати здогадки.

Дівчина перейшла до іншої проблеми.

Вона ніяк не могла зрозуміти, як опинилася втягнута у це. Яким би не був план Мелфоя, схоже, що Герміона повинна бути якимось чином включена у нього. Мелфой був занадто відданий турботі та догляду за нею. Спочатку вона гадала, що вся справа у наказах, але пізніше почала підозрювати, що його увага часто виходила за їхні межі. Здавалося, він був залучений особисто та емоційно. Те, як він дивився на неї... було майже неможливо заперечувати його напругу і хвилювання. Вона була важливою для нього або його планів.

Чому вагітність Герміони не вписувалася у цю стратегію?

Він ненавидів гвалтувати її; здавалося, він навіть не намагався отримати від цього задоволення. Його нудило від цього. Хіба він не хотів би, щоб вона завагітніла якомога швидше?

Якщо тільки це не було пов'язано з її спогадами. Думка про те, що вагітність відкриє її спогади, була радше теорією. Але якщо Мелфой

підозрював, що в її пам'яті було щось, чого він не хотів відкривати... це могло б все пояснити.

Але навіть без вагітності спогади вже починали потроху повертатися.

І якщо Герміона завагітніє, він отримає дев'ять місяців ексклюзивного доступу до них. А поки вона не вагітна, Волдеморт з легкістю виявить будь-які спогади, що з'являться.

Навіщо Мелфою змушувати їх обох проходити через п'ять днів щомісячного травмування?

Герміона не могла цього пояснити.

Вона знову задумалася.

Єдиним додатковим фактом, який дівчина могла придумати, було те, що Мелфою було відомо, що вона радше помре, ніж завагітніє.

Чи мало це для нього значення?

Вона продовжувала міркувати, поки не заснула.

Увесь наступний день Герміона нервувала і знаходилася на межі до тих пір, поки не почала боятися, що почне здирати із себе шкіру. Вона ледь встигла прогорнути «Щоденний Віщун», перш ніж почала рвати його на шматки та складати у будь-яку форму, яку тільки могла придумати. Вона більше не могла складати журавлів, але могла складати літачки та всілякі інші геометричні фігури. Вона виливала всю свою нервову енергію у згортання паперу, поки кінчики пальців не почали боліти.

Потім Герміона пройшлася коридором Північного крила, легко проводячи пальцями по стінах.

Коли настав вечір, вона прийняла ванну без будь-яких інструкцій. Топсі не з'явилася, зате з'явилася вечеря. Герміона проігнорувала її. Була вже майже дев'ята, коли в кімнату неочікувано ввірвалася ельфіня.

Топсі відвела очі, коли дівчина подивилася на неї зверху вниз.

— Володар повернувся. Ти повинна підготуватися.

Настала пауза.

— Я вже готова, — сказала Герміона.

Топсі кивнула й зникла.

Герміона підійшла до ліжка і сіла на край.

Коли Мелфой з'явився у дверях, вони декілька хвилин дивилися одне на одного крізь всю кімнату.

Не було що сказати.

Він перетнув кімнату й дістав пляшечку із заспокійливим зіллям, яку мовчки простягнув їй. Вона проковтнула вміст, а потім віддала його назад.

Поки він приймав власне зілля, Герміона знову сповзла матрац і лягла, рішуче дивлячись на балдахін над ліжком.

Вона навіть не здригнулася, коли відчула, що ліжко поворухнулося. Вона не видала жодного звуку, коли відчула, як він зсунув її одяг вбік та оголив її. Коли Герміона відчула, що він розташувався між її ніг, вона закусила губу, продовжуючи дивитися на балдахін. Коли він пробурмотів закляття змазки, вона стиснула руки в кулаки.

Коли він ввійшов у неї, вона тихенько ахнула і у відчаї відвернулася до стіни, здригаючись від внутрішнього болю.

Її тіло передбачило це. Налаштоване чекало. Готове. Бажаюче цього.

Це була занадто особиста зрада.

Усвідомлення того, що її збудження було зумовлене фізіологією, не зменшувало почуття провини.

Коли згвалтування було знеособленим і вимушеним, це було терпимо. Коли у згвалтуванні брали участь наркотики-афродизіаки, це було терпимо. Але коли мова йшла лише про неї, про її власний розум та фізіологію, це було найгірше. Усвідомлення цього розривало її на шматки.

«Мене твалтують, і моє тіло насолоджується цим», — з гіркотою думала дівчина, бажаючи згорнутися калачиком.

Герміона думала, що її може просто знудити.

Вона не хотіла знати, чи відчуває Мелфой різницю. Чи знає він.

Вона подивилася на стіну й намагалася не видавати більше жодного звуку. Коли він кінчив, то негайно відсторонився, поправивши її одяг, схопив свою мантію та роз'явився.

Вона не обернулася, щоб поглянути, який він на вигляд, перш ніж зникнути. Герміона просто піджала ноги і лежала. Вона відчувала, як сльози залишають холодні сліди на її скронях.

Наступні два дні були такими ж.

На ранок після п'ятого дня вона не відчувала полегшення. Герміона просто відчувала холод.

Її кімната та ліжка втратили для неї будь-яке відчуття комфорту.

Вона дістала із шафи свіжий комплект халатів і пішла коридором у ванну кімнату з душем. Тоді всілася на підлозі душу, звернулася у тугий клубок й залишилася під водою.

Не було сенсу заперечувати. Все змінилося. Все відчувалося інакше. Тепер.

Афродизіак став важливим фактором, але Герміона не могла заперечувати низку інших причин.

Мелфой не був тим чудовиськом, яким вона його собі уявляла. Після того, як дівчина дізналась, що відбувається з іншими сурогатними матерями; після того, що Монтеґю намагався зробити із нею; після Асторії; після того, як її злякала жорстокість, яку міг вчинити із нею Луціус Мелфой, якщо її передадуть йому. Образ Мелфоя, яким вона собі його уявляла, змінився.

Те, що він не раз «рятував» її, вплинуло багато на що.

Він торкався до неї. Ніхто не торкався до неї так довго.

Він зцілив її — набагато більше, ніж потрібно було.

Він навіть не хотів її ґвалтувати.

Хоч він і наполягав на тому, що його захист був повністю заснований на власних інтересах — тому, що йому було наказано... вона була майже певна, що він значно перевищував свої зобов'язання.

Цьому сприяв і вплив кайданів. Вони завжди були призначені для створення поступливості й залежності. Щоб позбавити її здатності пручатися.

Якби вона могла протистояти насиллю Мелфоя; якби він фізично примушував її, коли ґвалтував, їй було б важче змиритися із цим і звикнути. Все не звелось б до спокійного лежання, поки все не закінчиться. До передчуття неминучості, якій Герміона однаково не могла протистояти.

Якби способи, якими він завдавав їй болю, були продиктовані його бажаннями, а не наказами, було б простіше побачити його тим, ким він є.

Хоча навіть і в цьому випадку її розум зміг би адаптуватися. Підсвідома воля до виживання була закладена у людині глибше, ніж будь-що інше. Щоб вижити, Герміоні не обов'язково залишатися неушкодженою. Бути порядною. Бути собою взагалі. Виживання позбавило б її будь-яких принципів, що ускладнювали б його.

Ця сила згладжувала б її душевний біль. Змушувала б захоплюватися кожним проблиском доброти. Щоб її душа перестала кровити.

Якщо Герміона не буде обережною, цей інстинкт вкраде все, поки вона не стане настільки зламаною зсередини, що прийме свою клітку.

Дівчина затремтіла під обпікаючою водою, що біла її тіло.

Їй потрібно триматися якомога далі від Мелфоя.

Вона не стане більше з ним розмовляти. Вона не буде дозволяти собі ставити йому питання. Якщо він запитає її про щось, вона відповість йому якомога коротше. Треба припинити спілкуватися із ним або намагатися зрозуміти його.

Можливо, Герміона не могла контролювати те, що робило її тіло, але вона здатна контролювати свій розум. Все, що Мелфой захоче від неї, він повинен буде дістати силою.

Дівчина опустила голову на коліна, коли її охопило почуття спустошення.

Вона так втомилася від самотності. Вона піджала губи, намагаючись стримати плач.

Навіть її пам'ять була самотньою безоднею. Майже всі її роки на війні були самотніми.

Навчаючись у Гогвортсі. Тоді під час навчання в Європі, протягом якого у неї ніколи не було часу ні на що, крім професійних стосунків. Пізніше, коли вона повернулася, то практично жила у лікарняній палаті.

Ніколи не було часу на дружбу. Коли він з'являвся, Гаррі та Рон відправлялися на задання. Коли вони поверталися, зазвичай це відбувалося після битви — навички зцілення Герміони були найбільш гостро потрібні. У неї було так мало спогадів про дружні, а не професійні моменти з ними.

Тоді, після Фінальної битви, ув'язнення Герміони у Гогвортсі було схоже на нескінченне падіння. Одна. Одна. Одна. Поки її пам'ять не знищила саму себе.

Коли Герміону нарешті дістали й змусили брати участь у програмі збільшення народжуваності, вся її роль була зведена до ряду функцій. Для цілительки Страуд вона була інкубатором. Для Волдеморта — потенційним джерелом для військової розвідки.

Вона не була особистістю.

Ні з ким, окрім Мелфоя.

Він ставився до неї як до людини. Він відповідав на більшість її запитань та дивився на неї так, ніби бачив. Він розмовляв з нею. Він поводився з нею так, наче вона мала для нього значення. Коли він завдавав їй болю, це завжди здавалося вимушеним і небажаним.

Усі інші просто завдавали їй болю, тому що могли.

Навіть ельфи-домовики заледве дивилися на неї.

У маєтку Мелфоїв не було роботи, в яку можна було б заритися. Не було нескінченної порожнечі, в якій можна було б загубитися. Лише Герміона, що сиділа, міркувала й складала папір; замкнена у холодному будинку.

Мелфой був для неї лише частинкою тепла, життя або людського спілкування. Хотів він того чи ні, але Герміона чіплялася за нього у своїй відчайдушній самоті.

Але вона не могла.

Він убив всіх. Він убив або стратив їх усіх. Бажаючи чи ні, але він гвалтував її. Вона була для нього лише пішаком.

Герміона не збиралася зраджувати спогади своїх друзів таким жахливим чином. Вона не збиралася зраджувати себе.

Якщо Герміона помре у маєтку, то зробить це, зберігши залишки себе. Подібно самій Смерті, Мелфой забирає у неї все, завжди чекаючи, що можна взяти ще.

Вона зможе триматися якомога далі від Мелфоя. Вона може відмовитися від контакту із ним, якщо він не примусить її.

Вона зможе. І зробить це.

Вона звикла до самотності.

Залишок дня Герміона провела, намагаючись прийти до тями. Збираючись із духом. На неї чекав черговий сеанс виманології з ним. Мелфой завжди приходив після її періоду фертильності.

Коли це відбудеться, він знайде всі думки в її голові. Він, мабуть, знущатиметься з неї.

Вона не стане йому відповідати.

Увесь день дівчина будувала карткову вежу.

Минув день. Настала вечір. Мелфой не з'явився.

Герміона намагалася не хвилюватися. Вона старалася не дивитися на годинник. Вона не звертала уваги на відчуття напруги у грудях, продовжуючи чекати його появи.

«Можливо, він робить це навмисно», — нагадала вона собі. Можливо, він прочитав її думки. Ймовірно, він навмисно мучить її.

Герміона все чекала, що він зрештою з'явиться, поки не пробило одинадцятую, коли вона зазвичай лягала спати. Тож зрештою вона лягла у ліжко.

Вона не могла заснути.

Дівчина просто лежала, міркуючи, чому він не прийшов. Можливо, він знову був у від'їзді. У газеті нічого подібного не висвітлювалося, але,

вірогідно, він знову поїхав. Можливо, він був з Асторією на якомусь заході. Герміона не думала, що пам'ятає згадки чогось подібного на сторінках світської хроніки. Може, вони просто пішли вечеряти. Вони з Асторією вечеряли разом?

Герміона лежала у ліжку й міркувала, поки годинник на стіні не показав, що вже майже друга година ночі.

Вона встала з ліжка. Місяць був майже уповні.

Дівчина підійшла до дверей і вийшла зі своєї кімнати, блукаючи залитими місячним світлом коридорами Північного крила. Портрет слідував за нею, як блідий привид.

Пальці Герміони ковзали стінами, поки вона йшла. У неї ніколи не було нападів паніки всередині маєтку, але відчуття стін під пальцями заспокоювало.

Місячне світло відкидало довгі тіні на підлогу та стіни.

Раптом Герміону осяяла думка. Що, якщо Мелфой помре? Чи дізнається вона про це взагалі? Напевно, ні. Цілителька Страуд прийде і забере Герміону, щоб відправити її до інших виманологів. Можливо, Волдеморт поверне Снейпа з Румунії та накаже тепер йому запліднити її.

А що, якщо вона вже вагітна? Від цієї думки їй стало холодно. Що, якщо вона завагітніє, а Мелфой помре? Чи буде Волдеморт чекати, поки вона народить, або спробує самотійно зламати її спогади? Або він змусить Страуд зробити аборт, щоб її перевели до когось іншого? Що, як вона народить? Волдеморт віддасть дитину Асторії?

Асторія вб'є її. Вона замучить її до смерті. Якщо вона буде схожа на Мелфоя та Герміону, Асторія, швидше за все, видряпає їй очі та заморить голодом...

Герміона ахнула й почала задихатися у коридорі.

Вона нічого не зможе із цим вдіяти. Нічого. Вона нічого не зможе змінити.

Вона декілька місяців мріяла, щоб Мелфой помер, але тепер ця думка наповнювала її жахом.

А якщо він дійсно помер?

Її дихання почастішало. Руки та кисті почали поколювати, ніби голки врізалися в шкіру. Її груди почали стискатися, ніби її розчавлювали. Вона ніяк не могла заспокоїтися.

Раптом у темряві щось ворухнулося. Герміона завмерла, придушила вдих й озирнулася.

Мелфой вийшов із темряви. Вона була певна, що хвилину тому його там не було.

Місячне світло освітлювало його бліде волосся та шкіру, він був жахливий на вигляд і водночас по-янгольськи красивий.

Вона втупилася у нього, відчуваючи, як її паніка зникає. Він не був мертвим і не помирав. Відчуття полегшення, яке дівчина відчула, побачивши його...

Вона старалася не думати про це, уважно вивчаючи його.

Щось було в його обличчі...

Напруга в ньому, здавалося, трохи ослабла, і той самий холодний жорстокий вираз, до якого вона так звикла, був відсутній. Його вигляд уже не був таким, ніби він на межі.

Мелфой підійшов до неї ближче. Його очі повільно ковзали по ній, оцінюючи її.

— Грейнджер.

Її ім'я злетіло з його губ, як муркотіння. Вона відчула тремтіння невпевненості. Він ніколи не називав її на прізвище — жодного разу, відколи вона приїхала. Вона завжди була Бруднокровою.

Її очі розширилися.

Він був п'яний.

Його кроки залишались рівними, а голос — неспішним, але...
Герміона була впевнена у цьому.

Вона не ворухнулася.

Він просунувся ближче, поки дівчина не почала відступати, але Мелфой продовжував наближатися. Доки Герміона не опинилася у пастці, притиснута до стіни, а він — всього за кілька дюймів від неї.

— О, Грейнджер, — зітхнув Мелфой, дивлячись на неї зверху вниз. Він підняв руку й поклав її на горло, але не стиснув; він просто залишив її там. Герміона відчувала, як його жар проникає в її шкіру.

Вона пильно подивилася на нього. Навіть у п'яному стані його обличчя було схоже на маску. Дівчина не була впевнена, що він збирається робити далі. Він легенько провів великим пальцем по її шиї, і вона відчула, як її шкірою пробігли мурахи.

Він знову зітхнув.

— Якби я знав, який біль ти мені принесеш, я б ніколи тебе не взяв.

Він просто стояв, тримаючи її за горло. Вона відчувала, як її пульс тремтить під його рукою. Герміона не була певна, що він мав на увазі; чи повинна вона перепросити.

Дівчина відчула слабкий запах алкоголю у його диханні.

— Але, — сказав він за хвилину, — зараз я гадаю, що заслуговую згоріти. Цікаво, чи згориш ти разом зі мною.

Його обличчя раптом опинилося зовсім близько, вона відчула, як його дихання торкнулося її шкіри.

Його вуста накрили її.

Розділ 24

Chapter Notes

Попередження від авторки: цей розділ містить короткий епізод самоушкодження.

[Плейлист](#)

Let Me Touch Your Fire – A R I Z O N A

Will I Make It Out Alive – Tommee Profit & Jessie Early

Nowhere – Black Match

So Far – Olafur Arnalds

Everything Is Lost – Maggie Eckford

See the end of the chapter for more [notes](#)

Він був на смак як вогневіскі.

Неначе цим поцілунком він карав її. Тієї ж секунди, як їхні губи доторкнулися, Мелфой притиснув її тіло до свого. Його рука, що лежала на шиї Герміони, ковзнула вгору до потилиці, заплутавшись пальцями у кучерях, коли він поглибив поцілунок. Іншою рукою він на мить обхопив її щоку долонею, перш ніж ковзнути вниз її тілом.

Мелфой припідняв її голову, продовжуючи цілувати. Його язик ковзнув їй до рота, і перш ніж відсунутися, він прикусив її губу. Не до крові, але достатньо, щоб завдати болю. Коли їй почало не вистачати повітря, Мелфой відхилився і притиснувся губами до її шиї.

Герміона завмерла від шоку. Слухняна й ошелешена у його власницьких руках.

Мелфой почав стягувати одяг із неї. Вона відчула, як мантія ковзнула на підлогу, а верхні ґудзики сукні розстібнулися, дозволяючи холодному повітрю маєтку огорнути її. Він зірвав ґудзики, оголюючи її груди й досліджуючи відкриту шкіру.

Він втискався у неї, стягуючи сукню з плечей, роздягаючи її до талії.

Холодне повітря обпікало її шкіру, і вона відчувала, як соски починають твердіти на морозі, коли його руки здійнялись вгору, щоб погладити й подразнити її груди. Його рот цілував та покусував її шию та плечі, коли раптом він дійшов до чутливої точки, і вона... застогнала.

Вони обоє завмерли.

Мелфой різко відсмикнувся.

Він стояв і дивився на неї. Вона прихилилася до стіни, напівроздягнена і... збуджена.

Його очі були широко розплющені, наче він щойно усвідомив те, що відбулося. Завмерши, Мелфой стояв декілька секунд із шокованим виглядом, а потім раптом його маска повернулася на місце. Вираз обличчя став жорстким, і він усміхнувся.

— Бачу, ти нарешті змирися зі своїм положенням, — сказав він глузливо.

Потім різко розвернувся та зник у темряві.

Герміона шоковано стояла на місці. Вона відчула мороз, коли холодне почуття спустошеності охопило її.

Вона... вона... не опиралася. Мелфою.

Її поступливість не була викликана кайданами. Їй навіть не спало на думку відштовхнути його. Герміона навіть не подумала про це.

Він поцілував її, і вона... дозволила йому. Вона не відчувала відрази. Це хвилювало щось самотнє й болюче всередині неї. Бажання бути потрібною. Комусь із теплими руками, що пестили її. Це було пристрасне бажання, що пронизувало її наскрізь.

Замкнена у маєтку, вона чіплялася за будь-яку крупинку добра, яку могла віднайти.

Але це була не доброта.

Мелфой не був добрим; він просто не був жорстоким. Він був не таким жахливим, яким міг би бути. У ньому досі залишалося трохи людяності.

Вочевидь, для її знедаленої свідомості відсутність жорстокості була достатньою розрадою. Для її голодного серця цього було достатньо.

Здушене ридання вирвалося з її грудей, вона накинула на себе мантію і побігла до своєї кімнати.

Розчахнувши дверцята гардероба, дівчина дістала нову мантію й застібнула її якнайшвидше. Тоді вона обхопила себе руками для додаткового відчуття безпеки. З міркувань пристойності.

Герміона була вищою за все це.

Вона не збиралася дозволяти своїм підсвідомим інстинктам виживання змусити її закохатися у монстра; бажати уваги людини, що відповідальна за початок війни; бути милосердною до людини, котра вбила її друзів.

Вона не могла дозволити своєму розуму закохатися у свого гвалтівника тільки тому, що він не був для неї таким чудовиськом, яким міг би.

Вона не могла. Не збиралася.

Не збиралася.

Ні.

Вона могла витерпіти зраду власного тіла. Але вона не дозволить своєму розуму зрадити себе.

Вона радше зламає його.

Їй потрібно було вибиратися з маєтку.

Герміона притиснула руку до холодного вікна і в розпачі подивилася на залиту місячним сяйвом садибу.

Тоді вона відвела голову назад і щосили вдарила нею об скло.

Непробивне скло не розбилося. Не могло.

Вона повторила удар ще раз.

І ще раз.

І ще.

Кров заливала їй очі, але вона продовжувала.

Знову.

І знову.

Рука охопила її за талію, а друга стиснула обидва зап'ястя, відтягуючи її від вікна.

Вона боролася. Намагалася вирвати руки. Впираючись пальцями ніг у дерев'яну поверхню підлоги, щоб відштовхнутися.

Схлипаючи.

— Грейнджер. Не... не треба, — голос Мелфоя був зовсім близько від її вуха.

Вона безрезультатно смикалася, щоб звільнитися, поки її груди розривалися від ридань.

Герміона так втомилася від болю та самотності. Вона хотіла покінчити з цим. Якщо вона залишиться у цьому будинку, то почне шукати розраду. Що завгодно, що дозволить їй більше ніколи не відчувати холод та самотність.

Вона хотіла відчувати чиїсь доторки. Хотіла почувати себе у безпеці, нехай навіть це було б лише ілюзією. Вона так хотіла...

Але не могла.

Герміона не збиралася зраджувати їх всіх. Гаррі. Рона. Мінерву. Джіні...

Вона не могла зрадити саму себе.

— Я не можу... не можу... — сказала дівчина крізь сльози, знову почавши вириватися.

— Не завдавай собі шкоди. Грейнджер, це наказ. Не завдавай собі шкоди, — прогарчав Мелфой, відтягуючи її далі від вікна.

Вона продовжувала боротися.

— ЗУПИНИСЬ, — майже проричав він. — Припини намагатися завдати собі фізичної шкоди, — його голос тремтів.

Герміона відчула, як після слів Мелфоя наручники на зап'ястях стали гарячими. Вона боролася з їхньою магією.

— Ні..! — дівчина продовжувала плакати, відчуваючи, як магія кайданів зростала, поки зрештою не поборолла її волю, змушуючи тіло обм'якнути.

Вона впала на Мелфоя. Він відпустив зап'ястя Герміони й обхопив її плечі рукою, ніби чекав, що вона у будь-який момент може знову кинутися до вікна.

Дівчина так і залишилася стояти, здригаючись і тихо схлипуючи в його обіймах. Кров стікала її обличчям і капала з губ та підборіддя на

підлогу.

— Що ж... — розпочав він напруженим голосом через кілька хвилин.
— Бачу, ти знайшла спосіб обійти кайдани.

Притулившись до нього, вона раптом усвідомила, що так і було.

Примуси існували лише в її голові. Їй наказували не завдавати собі шкоди, але не вказували, що саме мали на увазі: психологічні чи фізичні ушкодження. Тож, у стані достатньої душевної агонії, вона змогла обійти цей наказ. Їй було боляче в будь-якому випадку; вона не могла зупинити свій розум від того, щоб не завдавати собі ще й фізичного болю. Таким чином, примус переставав мати сенс.

Це завжди було лише в її голові.

Лише її власне розуміння наказів завжди обмежувало її. Примус мовчання вона витлумачила як заборону говорити без дозволу, оскільки припускала, що мстивий характер Мелфоя саме це й мав на увазі. Тому вона не могла говорити. Якби вона зрозуміла його по-іншому, як, наприклад, заборону говорити голосно, дівчина не змогла б розмовляти; якби Мелфой не уточнив, що саме не можна робити.

Примуси були побудовані на запобіганні умисній непокорі.

Коли Герміона не думала, що порушує заборони, коли реагувала інстинктивно або говорила щось, не замислюючись, вона могла обійти магію наручників. Вона просто не помічала цього.

— Мабуть, так, — сказала Герміона тихо, зводячись на ноги й підіймаючись.

Його руки ковзнули з її плечей. Щось усередині неї здригнулося від втрати контакту.

Мелфой повернув її обличчям до себе і змахом палички змусив кров зникнути, а тоді наклав закляття зцілення на те місце, де була пошкоджена шкіра. Голова Герміони пульсувала від болю.

— Чому? — запитав Мелфой жорстким голосом. — Чому раптом знадобилося заходити так далеко?

Герміона подивилася на нього. Їх розділяло всього декілька дюймів. Його сталеві сірі очі уважно вивчали її. Мелфой точно прийняв зілля протверезіння відтоді, як поцілував її; вона відчувала знайомий запах зілля у його диханні.

— А чому ні? — сказала вона сумним голосом. — У мене завжди було лише два варіанти: втекти або померти.

— Так, але це вперше, коли тобі вистачило рішучості зробити щось. То чому саме сьогодні ввечері, а не вчора чи того дня, коли я поїхав до Франції?

Отже, Мелфой все ж таки помітив, що її тіло неохоче почало реагувати. Губи Герміони здригнулися, і вона відвернула від нього своє обличчя, притиснувшись щокою до плеча.

Не говори йому нічого. Він тобі не друг.

— Мені не потрібно, щоб ти говорила, аби отримати відповідь, — додав Мелфой за кілька хвилин. — Однак я гадав, що ти радше зізнаєшся сама. Хоча у нас все одно запланований черговий сеанс виманології.

Герміона стиснула щелепи, а очі зиркнули на ліжко. Їй не хотілося знову лежати на ньому перед Мелфоем. Якщо він буде проглядати її спогади, то побачить, наскільки вона жалюгідна, відчайдушно самотня. Яким значущим він став для неї.

Якщо Герміона просто відповість на його питання, то у неї хоча б буде певний контроль над сказаним.

Дівчина кілька разів відкривала рот, намагаючись визначити, з чого почати. Вона відчувала такий холод, що навіть шкіра боліла. Вона обійняла себе, повільно потираючи руки.

— Мені здається, у мене починає розвиватися стокгольмський синдром, — зрештою тихо сказала Герміона. — Це поняття з маглівської психології. Це можна назвати інстинктом виживання або захисним механізмом психіки.

Вона замовкла й глянула на Мелфоя. Він зберігав звичний холодний вираз обличчя, схоже, очікуючи, що вона продовжить пояснення. Герміона відвернулася.

Мелфой роздратовано зітхнув.

— Отже, ми підемо складним шляхом. Чудово. Тоді — виманологія.

Герміона напружилася і, обороняючись, опустила плечі.

— Таке іноді трапляється, коли заручник починає прив'язуватися до свого викрадача... через свою залежність, — вона з силою видавила з себе слова, її голос тремтів. Вона не дивилася на Мелфоя.

Герміона змусила себе продовжити:

— Я не дуже багато знаю про це. У мене було занадто мало часу, щоб вивчати ще й психологію. Але, здається, я починаю раціоналізувати твої вчинки; намагаюся виправдати те, що ти робиш. Відсутність жорстокості стає добротою. Це... це просто один із механізмів виживання, тому він полягає у підсвідомих адаптаційних реакціях організму. Щоб створити достатній емоційний зв'язок, я можу навіть почати почувати до тебе щось... — її голос зірвався і на мить замовк.

Зависла пауза.

— Чесно кажучи, я краще буду згвалтована твоїм батьком, ніж почну відчувати щось до тебе, — нарешті промовила вона, дивлячись на краплі крові на підлозі.

В оглушливій тиші, що настала, Герміона спостерігала, як Мелфой повільно стискає руки у кулаки.

— Що ж, — сказав він за кілька секунд. — Якщо тобі пощастить, ти виявишся вагітною і тобі не доведеться страждати від уваги будь-кого із нас. Ти просто залишишся сама.

Він почав розвертатися, щоб піти. Не задумуючись, Герміона протягнула руку і схопила його за мантию. Мелфой завмер. Герміона ледь чутно схлипувала собі під ніс, міцніше вчепившись у тканину, і притулила голову до його грудей. Він пахнув кедром та мохом. Тремтячи всім тілом, вона сильніше притиснулася до нього. Він підняв руки та поклав їх на плечі дівчини, доки вона не відчула, як жар від його долонь почав проникати до неї під шкіру. Його великі пальці легенько погладжували її плечі, поки вона не перестала тремтіти.

Раптом його руки завмерли, і він з силою відштовхнув її від себе. Спіткнувшись, Герміона ледь не врізалася у своє ліжко, коли Мелфой відхилився від неї. Його очі були холодними, а у виразі його обличчя було щось незнайоме, чого вона не могла зрозуміти.

Декілька секунд він просто дивився на неї зверху вниз. Його щелепа ворушилася. Потім він різко вдихнув і розсміявся, тихо й гірко.

— У тебе немає стокгольмського синдрому, — він підняв брову. — Тебе не хвилює виживання. Грифіндорці завжди готові померти, — на слові «Грифіндорці» його губи скривилися у зневажливій посмішці. — Зрештою, ти вже кілька місяців фантазуєш про грандіозне вбивство-самогубство для нас двох. Ні, те, що зжирає тебе зсередини, не виживання, а самотність. Бідна маленька цілителька, у якої немає нікого, про кого можна попідкуватися. Ніхто не потребує тебе. Ніхто тебе не хоче.

Герміона дивилася на Мелфоя у всі очі, поки він продовжував.

— Ти не можеш стерпіти самотність. Ти просто не знаєш, що з нею робити. Тобі *потрібно* любити когось. Ти зробиш все що завгодно заради людей, які дозволять тобі любити їх. Це те, чим для тебе була війна, чи не так? Ти хотіла битися, але була достатньо розумною, щоб зрозуміти, що ще один безглуздий сімнадцятирічний боєць навряд чи зможе вплинути на результат війни — не так, як це міг би зробити

цілитель. Але я не можу уявити, щоб хтось з твоїх друзів оцінив такий вибір. Чи не так? Вони так і не зрозуміли, що ти принесла себе в жертву.

Герміона відчула, як вся кров відхлинула від її обличчя.

— Поттер та решта твоїх друзів були надто дурними та відданими ідеалам, щоб оцінити зроблений тобою вибір. Бути однією з небагатьох людей, достатньо розумних, щоб зрозуміти, що потрібно для перемоги; однією з небагатьох, хто готовий заплатити ціну, якої вимагає перемога. Вони ніколи не цінували цього. Ти дозволила друзям відіслати тебе. Потім, повернувшись додому, ти дозволила їм до смерті загрузити тебе роботою. І цілителям ніколи не діставалося ні особливих почесностей, ні похвали. Не те що учасникам боїв. Навіть Джіні розуміла це. Коли помер Криві, Поттеру дозволили горювати протягом декількох тижнів. Лише тому, що він бачив його смерть. Ти була тією, хто намагався врятувати хлопчика. І що ти отримала? Чотири години, перш ніж знову повинна була вийти на зміну?

— Все... все було... не так, — Герміона так міцно стиснула руки в кулаки, що заболіли кістки.

— Саме так все й було. Можеш обманювати себе у чому завгодно, але я занадто багато часу провів у твоїх спогадах. Здається, я знаю їх краще, ніж свої власні. Ти б зробила все що завгодно заради своїх друзів. Взяла б на себе все найважче і заплатила б будь-яку ціну без нарікань. Продала б своє тіло заради перемоги, якби це було потрібно. Але дай мені відповідь, тому що мені дійсно дуже цікаво: що такого зробив для тебе Поттер, щоб заслужити все це?

Герміона зиркнула на нього.

— Гаррі був моїм другом. Він був моїм *найкращим* другом.

Мелфой усміхнувся:

— І що?

Герміона відвела погляд і здригнувшись видихнула.

— У мене ніколи не було друзів... у дитинстві. Я завжди була надто дивною, завжди надто любила книги. Понад усе на світі я мріяла про друзів, але ніхто не хотів ставати моїм другом. Коли я дізналася про Гогвортс, я подумала... подумала, що там все буде інакше. Що я завжди відрізнялася від решти, тому що була відьмою. Але... коли я потрапила туди, я все ще була книжковий черв'яком, і ніхто не хотів мати зі мною нічого спільного. Гаррі... Гаррі був першою людиною, яка дозволила мені стати його другом. Я зробила б заради нього все, — вона сухо схлипнула під ніс і ковтнула. — До того ж... без нього у мене навряд чи були б шанси на щасливе життя.

Після її слів настала довга пауза.

— Це найжалюгідніше, що я чув у своєму житті, — нарешті сказав Мелфой, поправляючи мантию. — То що? Я для тебе замітник Поттера? — він посміхнувся. — Якщо хтось бодай розмовляє з тобою, ти одразу ж прив'язуєшся до нього? Навіть повії на алеї Ноктерн цінують себе більше.

Підборіддя Герміони затремтіло, але Мелфой ще не закінчив.

— Давай-но з'ясуємо дечого, Бруднокровка. Я не хочу тебе. Я ніколи тебе не хотів. Я не твій друг. Немає нічого, чого я бажав би дужче, ніж нарешті позбавитися від тебе.

— Я знаю... — відповіла Герміона глухим тихим голосом.

— Хоча... — додав Мелфой після невеликої паузи. — Не можу заперечувати, що з тобою стало цікавіше останнім часом. Варто подякувати Страуд.

Він провів очима по її тілу. Герміона різко вдихнула й зиркнула на нього.

Потім вона посміхнулася:

— Справді? Тому ти поцілував мене? Через зілля?

Мелфой знизав плечима і глузливо поглянув на неї холодними очима.

— Ну що я можу сказати? Згвалтування — це не моя «пристрасть». Однак відчувати твою зростаючу прихильність до мене одночасно і захоплююче, і кумедно. Ніколи не думав, що ти із тих, хто уявляє собі, що моя вимушена турбота про тебе буде свідчити про якісь почуття. Мені навіть важко уявити, як повеселиться Темний Лорд, коли побачить це у твоїй свідомості за кілька днів. Бруднокровка Поттера, що закохалася у ґвалтівника-Смертежера. Не думав, що ти можеш бути ще більш жалюгідною, але, схоже, у Бруднокровок не існує меж у цьому.

Він обернувся, збираючись піти, але зупинився.

— Я повернуся пізніше, щоб переглянути твої спогади. Будь ласка, не уявляй собі, що я помер просто тому, що у мене іноді є справи цікавіші, ніж дивитися на твоє маленьке трагічне життя.

Мелфой востаннє насмішкувато пирхнув і вийшов із кімнати Герміони.

Коли наступного дня він повернувся, вона ледь зрушила з місця. Мелфой розглядав її протягом декількох хвилин. Герміона не підняла на нього очей і ніяк не відреагувала на його присутність.

— На ліжку, — нарешті звелів він.

Герміона мовчки підійшла до ліжка і присіла на край. Вона дивилася на підлогу. Йому не потрібен був зоровий контакт.

Після невеликої паузи Мелфой, зрештою, ввірвався до її свідомості.

Більшу частину часу він проглядав її спогади про Снейпа, не затримуючись на подіях останніх днів. Коли він нарешті подивився все до теперішнього моменту, то вийшов з її свідомості й пішов геть, не сказавши жодного слова.

Герміона почувалася так, наче померла. Якби, подивившись у дзеркало, вона побачила замість себе примару, то зовсім не здивувалася б.

Холодна порожнеча.

Ось і все, що вона відчувала.

Вона лежала на ліжку і шепотіла слова вибачення друзям за те, що підвела їх усіх.

Коли шість днів по тому Страуд з'явилася в її спальні, Герміона мовчки перетнула кімнату й сіла на край оглядового столу. Вона механічно розтулила рота, щоб у нього влити сироватку правди.

— Маєш блідий вигляд, — помітила Страуд, ледь помітно скрививши губи, поки вона розглядала дівчину. — Як успіхи із зачаттям цього місяця?

— Гадки не маю. Хіба не тому ви тут? — відповіла Герміона гірко, опустивши погляд на коліна та перебираючи руками тканину мантиї.

Страуд холодно розсміялася.

— Дотепно.

Настала пауза, протягом якої цілителька накладала на Герміону чари виявлення вагітності. Потім настала ще довша пауза.

— Ти вагітна, — тон Страуд був переможним.

Руки Герміони завмерли.

Ні.

Благаю. Ні.

Дівчині здалося, неначе її різко занурили глибоко у крижану воду. Не було повітря, лише тиск, який ніби душив її з усіх боків. Герміона

відчувала, як пришвидшується її серцебиття, поки шум крові у вухах не заглушив усі інші звуки.

Страуд щось казала, але дівчина не могла розібрати жодного слова.

Вона не могла дихати.

Страуд розмовляла дедалі голосніше. Слова здавалися розмитими й нерозбірливими. Герміона задихалася, намагаючись набрати повітря у легені, але її горло ніби душили.

Серце так гучно калатало, що в груді пронизав гострий біль.

Ні, будь ласка, ні.

Страуд стояла перед нею, дивлячись Герміоні в обличчя. Вона продовжувала щось говорити, знову й знову. Рухи губ цілительки повторювалися, поки та схиялась над нею й активно жестикулювала. Але Герміона досі не могла розібрати жодного слова. Вираз обличчя Страуд ставав все більш нетерплячим, поки вона продовжувала повторювати одне й те ж. Всі звуки навколо зливалися в один незрозумілий гомін.

Герміона не могла дихати; її легені горіли від зусиль вдихнути. Обличчя цілительки розпливалося у неї перед очима, ніби вся її кров виливалася у навколишнє повітря.

Все навкруги стало розмитим. Герміона відчувала, ніби в її ноги та руки впираються безліч маленьких голок.

Раптом перед нею з'явився Мелфой. Він охопив її плечі руками.

— Заспокойся.

Його жорсткий голос прорвався крізь туман.

— Дихай.

Герміона з хрипом уривчасто вдихнула; а потім розридалася.

Ні. Ні. Не будь вагітною. Нехай її віддадуть Луціусу, щоб він згвалтував її та замучив до смерті.

Щоразу, коли вона робила вдих, здавалося, ніби в її горло впирається ніж.

— О боже... Ні... — Герміона повторювала ці слова знову й знову, тремтячи всім тілом.

— Дихай. Продовжуй дихати, — звелів Мелфой. Його обличчя мало знесилений вигляд. Стиснувши щелепи, він спостерігав, як Герміона важко вдихала і видихала повітря.

Лише за кілька хвилин вона перестала робити поверхневі, переривчасті вдихи й трохи відновила дихання. Хватка Мелфоя на її плечах ослабла, і він повернувся до цілительки Страуд. Його погляд палав люттю.

— Ти знаєш, що у неї схильність до панічних атак. Ти не можеш ось так вивалювати на неї інформацію, — сказав він розлюченим голосом, досі міцно стискаючи плечі Герміони, поки вона продовжувала плакати.

— Я думала, її панічні атаки провокують лише відкриті простори, — Страуд схрестила руки на грудях та припідняла підборіддя. — З огляду на те, як вона боїться вашого батька, я думала, що їй стане легше від цієї новини.

— Може, тобі варто спробувати думати більше? — відповів Мелфой крижаним тоном. — Я починаю підозрювати, що ти навмисно травмуєш її. Спочатку ти погрожувала віддати її моєму батьку, потім без попередження підклала їй афродизіак. Ти спеціально робиш все, щоб довести її до нервового зриву?

Цілителька Страуд лише фиркнула, накладаючи на Герміону ще одне закляття діагностики.

— Я не роблю нічого, що могло хоча б якось порушити цілісність її спогадів, не хвилюйтеся. Я й сама з нетерпінням чекаю, коли вона все пригадає, після того, як дізналася, що вона відповідальна за напад на Сассекс, — Страуд кинула холодний погляд на Герміону. — Цікаво, як відьма, що навіть не закінчила Гогвортс, без будь-якого спеціального навчання, самотужки сконструювала бомбу, здатну вбити всіх моїх колег?

Настала довга пауза, що переривалася лише тихими схлипами Герміони. Мелфой свердлив поглядом Страуд.

— Вона була терористкою Спротиву, яку навчали по всій Європі, щоб зробити з неї цілительку, котра буде спеціалізуватися на руйнуванні проклять, розроблених у Сассексі; не кажучи вже про те, що вона була вправною у зіллеварінні. Якщо вона могла виявити та нейтралізувати прокляття, очевидно, вона могла й винайти його. Якщо тебе так мучила цікавість, могла б запитати у мене, — холодно відповів Мелфой. — Психологічне катування не дасть тобі жодних відповідей, особливо тому, що вона не пам'ятає нічого. Твоя програма — це не можливість помститися. Схоже, ти забула, що я роблю з ідіотами, які втручаються у мою роботу.

— Я не...

— Саме це ти й робила. Темний Лорд довірив її мені. Ти чудово знаєш, наскільки вона нестабільна. Я доклав чималих зусиль, щоб вона залишалася у безпеці. Враховуючи, що Темний Лорд не заперечував, коли я стратив одного з його послідовників за втручання, як думаєш, чи буде він сильно хвилюватися щодо тебе?

Страуд стала мертвотно блідою.

— Моя програма...

— Просто фарс, — Мелфой усміхнувся, сказавши це. — Причина, з якої ти не померла тоді в Сассексі разом зі своїми «колегами», полягає у тому, що твою програму вважали науково необґрунтованою, а тебе саму не допустили до лабораторій. Де статистичні чи історичні данні

по твоїй програмі? Уся ця вистава з програмою, про яку гудять у спеціально проплачених статтях газет, може легко продовжуватися й без тебе, — очі Мелфоя злісно блищали, поки він говорив. — Це моє єдине попередження. Тобі більше не дозволяється знаходитися із нею наодинці. Сьогоднішній візит завершено. Якщо у тебе з'являться нові інструкції для неї, ти передаси їх мені. Топсі!

Ельфіня з'явилася у кімнаті з тріском. Мелфой не зводив очей зі Страуд.

— Проведи цілительку Страуд до вітальні. Я спущуся донизу, щойно розберуся з ситуацією тут.

Жінка роздратовано хмикнула, але вона досі залишалася блідою від страху, а її руки било дрібне тремтіння, поки цілителька збирала свої папери. Коли двері за ними зачинилися, Мелфой обернувся і подивився на Герміону. Вона вже перестала плакати і намагалася розмірено дихати.

Мелфой тихо зітхнув і потягнув її зі столу, змусивши піднятися на ноги.

— Ходімо, — сказав він, ведучи її через кімнату до ліжка. Він уважно вивчав її обличчя, перш ніж засунути руку до кишені мантиї й дістати флакон зілля Сну без сновидінь. — Зважаючи на останні події, я не можу залишити тебе на самоті при тямі. Випий це.

Герміона важко протягнула руку і взяла флакон, але завмерла, нерішуче втупившись у нього. Її дихання досі не бажало вирівнюватися.

— Деякі зілля можуть призвести до аномалій розвитку плоду. Я не пам'ятаю, чи зілля Сну без сновидінь входить до них, — сказала вона тремтячим голосом.

— Воно безпечне.

Герміона підняла погляд на Мелфоя. Звідки він міг знати про це?

Він зустрівся із нею поглядом.

— Я припускав, що щось подібне може трапитися, якщо ти колись завагітнієш. Я переконався у цьому.

Герміона продовжувала вагатися.

— Це не прохання. Якщо ти не вип'єш його сама, я примушу тебе, — додав він жорстким голосом.

Герміона піджала губи й важко ковтнула. Її грудна клітка продовжувала тремтіти від збитого дихання. Нарешті дівчина відкрила флакон і невпевнено піднесла його до губ. Проковтнувши його вміст, вона захлинулася і знову розплакалася. Порожній флакон вислизнув з її руки й упав на підлогу, розлетівшись на друзки.

— О Боже... — Герміона схлипувала у притиснуті до обличчя долоні, відчуваючи, як зілля розливається її тілом і омиває її свідомість, неначе чорна хвиля. Вона опустила на ліжку. — Боже... Боже... будь ласка...

Її очі заплющилися, але вона продовжувала плакати. Герміона смутно відчула, як хтось підняв її, поклавши на матрац. Темрява поглинула її.

— *Мені шкода, Грейнджер.*

Chapter End Notes

Алея Ноктерн – завулок з неприємними типами біля Алеї Діагон.

Розділ 25

Chapter Notes

Плейлист

We Must Be Killers – Mikky Ekko
Fells Like The End – Mikky Ekko
Stakes – Vancouver Sleep Clinic
Murder Song (Acoustic) – AURORA
Feels Like Falling – UNSECRET & Erin McCarley

Коли Герміона розплющила очі, був уже пізній вечір. Повернувши голову, вона побачила Мелфоя, який стояв біля портрета на стіні й розмовляв із ним тихим голосом.

Відьма на картині одразу ж помітила рух й кивнула йому за плече. Він замовк і, повільно розвернувшись, вступився у неї.

На вигляд він був стомленим і цілковито невдоволеним майбутнім батьківством.

Герміона відчувала, що її зараз знудить.

Вона зажмурилася і згорнулася в клубок, намагаючись не розплакатися знову. Дівчина почула стук черевиків Мелфоя, коли він перетнув кімнату й підійшов до її ліжка.

Запала довга тиша, і вона відчула на собі його пильний погляд. Опустивши підборіддя на плече, вона подумки бажала йому якомога швидше піти геть.

— Тобі не дозволяється завдавати собі шкоди або робити що завгодно, що може спричинити аборт чи викидень.

Це було не ствердження, а наказ. Герміона відчула, як жар охопив її зап'ястя.

— Я певен, ти спробуєш обійти цей наказ, пояснюючи свою поведінку як захист, але це не так. Тобі не дозволено робити нічого, що заважатиме твоїй вагітності.

Вона відчула, як у кутиках її очей з'явилися сльози, і тихо схлипнула.

— Топсі тепер буде постійно стежити за тобою, щоб переконатися, що ти не будеш намагатися зашкодити собі, як-от спіткнутися на сходах або спробувати тисових ягід. Вона й раніше доглядала за вагітними відьмами, тому чудово знає, що можна, а що не можна вживати у їжу. І у неї є мій дозвіл негайно зупинити тебе, якщо ти спробуєш що-небудь вкоїти.

Герміона нічого не відповіла. Мелфой продовжував стояти біля її ліжка декілька хвилин, а потім тихо зітхнув. Вона почула його кроки, що віддалялися, та клацання дверей.

Вона залишалася у ліжку і по черзі то плакала, то спала; згорнувшись калачиком та обхопивши руками живіт.

— Мені шкода. Вибач мені. Мені так шкода, — шепотіла вона знову й знову. — Я зробила б усе, щоб позбавити тебе цього світу.

Мелфой з'явився через чотири дні.

— Ти не можеш лежати сумуючи всі дев'ять місяців, — сказав він. — Тобі потрібно поїсти. І ти повинна виходити на вулицю.

Герміона проігнорувала його, сподіваючись, що він піде. Якщо тільки Мелфой не планував силою підняти її з ліжка, вона не мала наміру рухатися. Запанувала довга тиша. Дівчина відчувала на собі його пронизливий погляд.

— У мене дещо є для тебе, — нарешті сказав він.

Вона відчула, як щось важке впало на покривало, і розплющила одне око. Поруч із нею лежала товста книга. *«Посібник з ефективного догляду за магічної вагітністю та пологами»* .

Герміона знову заплющила очі.

— Я не можу торкатися ваших книг, — сказала вона, її губи скривилися, а голос ледь чутно тремтів. — Асторія наклала на всі книги захист від бруднокровок.

— Вона не із бібліотеки маєтку, — тон Мелфоя був трохи здивованим.
— Книга не обпече тебе.

Настала пауза.

— Я очікую, що завтра ти підіймешся з ліжка.

Коли він пішов, Герміона знову розплющила очі та невпевнено потягнулася до книги, злегка торкнувшись пальцем обкладинки. Печіння не було, коли вона торкалася до неї.

Дівчина притягнула її ближче, притиснула до грудей і міцно обійняла.

Наступного дня Герміона змусила себе піднятися з ліжка та підійти до вікна. Книга була абсолютно новою; шкіряний корінець злегка скрипнув, коли вона розкрила обкладинку, її сторінки слабко пахнули машинним мастилом і чорнилами. Книга була завтовшки у три дюйми й надрукована на письмовому папері. Герміона почала із заголовку і продовжувала читати кілька годин поспіль.

Це був медичний підручник, а не базовий посібник про вагітність для відьом. З боку Мелфоя було дуже милим зрозуміти, що вона віддала б перевагу такій книзі.

Дівчина заглибилася у розділ про ендокринну регуляцію, що впливала на інвазію трофобласта, коли Мелфой знову ввійшов до її кімнати.

Вона схопилася за краї своєї книги, коли він подивився на неї згори вниз із задумливим виразом обличчя.

— Коли ти востаннє виходила на вулицю? — нарешті запитав він.

Герміона завагалася й ковтнула.

— Того дня, коли ти поїхав до Франції. Я виходила на вулицю.

Його очі звузилися.

— І як довго це тривало?

Герміона трохи висунула щелепу й почервоніла.

— Менш як хвилину.

На його обличчі промайнуло роздратування.

— А до цього?

Герміона замовкла й опустила очі.

— Ти не виходила на вулицю від самого Рівнодення?

Дівчина, не кліпаючи, дивилася на сторінку перед собою, поки слова не стали розпливатися. Мелфой зітхнув.

— Вставай, — наказав він.

Вона підвелася, міцно притискаючи книгу до грудей. Він знову зітхнув.

— Ти не можеш взяти її з собою, вона важить майже п'ять фунтів. Я не дозволю тобі тягати її мастрком. Залиш посібник тут.

Герміона тільки міцніше стиснула книгу. Він підняв праву руку і схопився за скроні, неначе у нього боліла голова.

— Ніхто не збирається вкрати її чи забирати, якщо ти залишиш її тут. Якщо ж це відбудеться, я куплю тобі ще одну. Залиш її, — останні слова були наказом.

Герміона неохоче поклала книгу на ліжко і пішла за своїми черевиками до шафи. Поки вона збиралась, Мелфой дивився у вікно, вивчаючи горизонт. Тоді він різко обернувся й кинув на неї швидкий погляд, перш ніж попрямувати до дверей.

Герміона повільно пішла за ним.

Він зупинився у дверях веранди й подивився на неї.

— Ми не будемо підходити близько до лабіринту із живоплоту.

Він повів її трояндовими садами, а потім однією з алей, на якій розквітали фруктові дерева. Садиба була чудовою навесні. Герміона не могла заперечувати цього, але краса здавалася їй гіркою й отруйною, коли вона починала думати про це.

Ні вона, ні Мелфой не зронили жодного слова, поки він не провів її назад до кімнати.

Коли він вже збирався піти, їй вдалося заговорити.

— Мелфою, — її голос затремтів, коли вона промовила його ім'я.

Він зупинився та обернувся до неї. Вираз його обличчя був прихованим, а погляд настороженим.

— Мелфою, — повторила вона. Його підборіддя затремтіло, і Герміона вчепилася у ковдру на ліжку. — Я ніколи нічого у тебе не попрошу...

Його рот смикнувся, а погляд став жорстким. Вона відчула, як щось всередині неї ламається від відчаю, але змусила себе продовжити:

— Ти можеш робити зі мною все, що забажаєш. Я ніколи не буду просити у тебе помилування. Але... будь ласка, благаю, не чіпай дитину. Навіть якщо у тебе вже є інший спадкоємець, вона все одно наполовину твоя. Не... не... не...

Вона почала заїкатися, щодуху намагаючись дихати та не заплакати. Її трусило.

— Не дозволяй Асторії завдати їй болю... — сказала Герміона зламаним голосом. — Будь ласка... Будь ласка...

Її голос обірвався, коли вона почала задихатися. Дівчина вчепилася у ліжку, намагаючись віддихатися.

Мелфой перетнув кімнату й узяв її за плечі.

— Ніхто не заподіє шкоди твоїй дитині, — сказав він, дивлячись їй в очі.

Вона відсторонилася від нього, звільнивши одне плече.

— Не... не давай мені обіцянок, яких не маєш на увазі.

Вираз його обличчя здригнувся, і він знову доторкнувся її плеча, провівши долонями по її руках.

— Даю тобі слово. Ніхто не скривдить твою дитину. Асторія ніколи не доторкнеться до неї.

Герміона закусила губу, дивлячись на нього, і щосили старалася вирівняти дихання. Її легені продовжували неконтрольовано стискатися. Усе її тіло здригалось, коли вона робила різкі, переривчасті вдихи й видихи.

— Ніхто не зашкодить їй. А тепер заспокойся, — твердо сказав він. — Тобі потрібно дихати повільно.

Герміона не мить пригорнулася до його рук, поклала голову йому на груди та спробувала зробити повільний вдих, але одразу ж завмерла й відірвалася від нього, задкуючи до стіни.

— Годі... *розважатися* зі мною, — сказала вона тремтячим голосом. — Мені не потрібні твої обіцянки чи увага, щоб «підтримувати» моє «оточення», — дівчина тихо схлипнула собі під ніс. — Зрештою, ти чітко дав мені зрозуміти, якою жалюгідною я буваю, коли плутаю твою обов'язкову турботу з чимось іншим...

Вона обхопила себе руками й зісковзнула на підлогу, тремтячи й затуливши рота, поки все її тіло здригалось.

— Ти... тобі не потрібно більше хвилюватися... я сама про себе подбаю. Тобі не потрібно супроводжувати мене всюди.

Мелфой нерухомо дивився на неї декілька хвилин, поки вона притискала руки до рота і намагалась заспокоїти дихання. Його рука злегка смикнулася вперед, перш ніж він стиснув її у кулак, різко кивнув і пішов геть.

Вона не бачила його понад три тижні.

Присутність Топсі тепер стала постійною, хоча ельфіня-домовичка рідко була помітною. Коли Герміона сідала у ліжку, та негайно матеріалізувалася й запитувала, чи не хоче вона чогось.

За минулі три тижні у неї загострилася ранішня нудота. Вона починалася рано вранці, з кожним днем стаючи дедалі сильнішою. Герміона ледь могла стерпіти запах багатьох страв, не кажучи все про те, щоб спробувати їх на смак або проковтнути.

На щастя, запахи на вулиці її не турбували. Коли вона не перечитувала свій посібник з вагітності, то довго гуляла садибою. Вона змушувала себе проходити вздовж огорожі, знову й знову нагадуючи собі, що Монтеґю мертвий.

У неї з'явилися головні болі. Це був шкрябаючий біль, який починався неясним тисненням у задній частині черепа, але, здавалося, ставав сильнішим із кожним днем.

Коли вона не гуляла і не читала, то згорталася калачиком у своєму ліжку і спала.

В міру того, як її вагітність прогресувала, голова вже почала боліти так сильно, що дівчина почала мимоволі стискати щелепи, намагаючись впоратися з постійним болем. Денне світло посилювало мігрень. Яскраві сонячні дні не давали їй спати, тепер вона старалась

стримувати блювоту від поєднання ранкової нудоти та болю. За декілька днів біль став таким сильним, що Герміона не змогла читати.

Топсі повісила темні важкі штори, котрі майже не пропускали світла у кімнату.

Герміона їла дедалі менше. Коли вона перестала їсти та підійматися з ліжка протягом двох днів, Мелфой нарешті з'явився знову.

Вона почула, як він увійшов, але не забрала руку від очей, щоб подивитися на нього.

— Тобі треба їсти, — сказав він.

— Та невже? — сказала дівчина слабким, але саркастичним тоном. — Я й гадки не мала. У медичному посібнику жодного разу не згадувалося, що харчування необхідне під час вагітності.

Вона почула, як він зітхнув.

— Це чаклунська вагітність, — з гіркотою сказала Герміона. — Навіть маглі страждають від ранкової нудоти, це просто трохи важче проходить у чаклунок, навіть бруднокровок.

Настала пауза, і вона почула, як він поворухнувся.

— Чи є щось, що ти хочеш з'їсти? Що ти, гадаєш, змогла б з'їсти?

— Чіпси з дешевої забігайлівки, — сказала вона жартівливо, — або, можливо, упаковку хрусткої картоплі.

Настало довге мовчання.

— Справді? — сказав він із сумнівом у тоні.

Вона слабо посміхнулася, і від цього голова її забилася так болуче, наче хтось встромив металевий стрижень в основу її черепа, прямо у центр мозку. Герміона тихо схлипнула. Нескінченний, зростаючий біль був схожий на те, наче її мозок повільно чавили та розтирали у пил.

— Навіть якби я могла придумати що-небудь істівне, сумніваюся, що змогла б надовго затримати їжу у своєму організмі, — відповіла вона напруженим голосом.

Дівчина майже чула, як він намагається придумати, що ще сказати. Вона перевернулася на інший бік й обхопила голову руками.

— Відьми народжують дітей тисячоліттями. Статистична ймовірність показує, що я навряд чи помру від цього, — сказала вона йому.

Настала пауза.

— Моя мати ледь не померла у процесі, — сказав він. Його голос звучав глухо.

Герміона більше нічого не сказала. Мелфой не пішов. Він досі стояв біля її ліжка, коли вона зрештою заснула від виснажливої втоми.

За декілька днів прибула цілителька Страуд. Мелфой снував позаду неї, мов зловісна тінь.

Коли Страуд начаклувала оглядовий стіл у центрі кімнати, він посміхнувся їй.

— Пройди ще десять футів до ліжка і наклади на неї свої діагностичні чари, — сказав він холодним голосом.

Страуд ледь чутно пхикнула собі під ніс і підійшла до Герміони, згорнутої у клубок.

Цілителька ледь дивилася на дівчину, поки проводила складну діагностику її живота. З'явилася крихітна куля блілого, майже сліпучого яскравого жовтого кольору, яка пульсувала так швидко, що це було схоже на тріпотіння. Вона була на вигляд майже як золотий сніч, але була мініатюрною, трохи більшою за горошину.

Герміона завмерла і втупилася у неї. Її почало нудити від болю, але вона не могла відірвати очей. Куля освітлювала майже всю кімнату.

— Це магічний відбиток вашого спадкоємця, — повідомила Страуд Мелфою.

Очі Герміони метнулися до Мелфоя; він мав такий вигляд, наче хтось ударив його бладжером по голові. Його обличчя було попелясто-сірим, і він здавався майже заціпенілим.

— Тріпотіння — це серцебиття. Розмір відповідає росту плоду. А яскравість вказує на магічні здібності, які є винятковими, як я й передбачала, — останні слова цілительки були просякнуті самовдоволенням. — Хоча це може робити вагітність ще більш травматичною для неї. Сильні діти завжди так чинять зі своїми матерями.

Страуд поглянула на Герміону й нещиро посміхнулася.

Цілителька потратила декілька хвилин, накладаючи різні закляття на кулю світла та Герміону. Нарешті вона наклала одне на її голову. Дівчина підвела очі. Сяючі вогники, що розсіялися голограмою її мозку, здавалися однаковими, за винятком того, що слабко світився золотистим кольором.

Страуд обернулася до Мелфоя.

— Ви перевіряли її спогади останнім часом?

— Ні, — відповів він. — Вона вже перенесла один напад через те, що на неї впливали виманологією, коли у неї був підвищений рівень гормонів. Я зачекаю, поки її мігрень і ранкова нудота пройдуть. Виманологія, швидше за все, буде інвазивною та травматичною, незалежно від спорідненості магічного відбитку.

Цілителька кивнула:

— Цілком ймовірно, що мігрені перш за все викликані фугами. Головні болі під час вагітності не є рідкістю, але рівень болю, на який вказує діагностика, перевищує норму.

Обличчя Мелфоя напружилося.

— Чи можна щось зробити? — запитав він.

— Призначати знеболювальні зілля під час вагітності не рекомендується. Це може призвести до аномалій розвитку плоду або викидня на ранніх стадіях вагітності, — відповіла Страуд. — Ви можете спробувати ма і лівські знеболювальні, якщо вас це так хвилює, але зазвичай викликані магією хвороби потребують магічного лікування.

Мелфой скептично поглянув на цілительку. Вона у відповідь підняла підборіддя.

— Якщо ви мені не вірите, можете отримати сторонню думку або запросити акушерку, щоб підтвердити це. Цілитель розуму повідомить вам, що процес корозії, вірогідно, буде нестерпним. Не те щоб хтось колись створював окремі магічні фуґи навколо сотень своїх спогадів. Проте магічна корозія настільки болісна, що це у будь-якому разі болюче. Магічний рівень вашого спадкоємця, ймовірно, прискорить процес, але ми не маємо жодного уявлення про те, скільки часу це може зайняти. Цілком можливо, щойно її гормональний рівень відновиться, біль дещо послабне. Але так само ймовірно, що процес корозії залишиться таким самим протягом всієї вагітності. Це неможливо передбачити. З цим справді нічого не можна вдіяти. Існують безпечні зілля, щоб вберегти її організм від зневоднення та голодування, які можна приймати, якщо вона здатна контролювати свою нудоту. Однак поки вона не втратить критичну кількість ваги або не почне кричати від болю, ми не почнемо це лікування, оскільки втручання може загрожувати їй або вагітності та лише погіршити ситуацію.

Мелфой стиснув зуби:

— Гарзд.

Невдовзі після цього Страуд пішла, але він залишився, дивлячись на Герміону.

Вона заплющила очі й постаралася не думати про те, наскільки нещасною почувається і що, можливо, залишиться такою ще тридцять чотири тижні. Її голова боліла занадто сильно, щоб навіть думати. Дівчина спробувала змусити себе заснути. Маленька сяюча куля світла тріпотіла перед її очима, і вона ще сильніше згорнулася навколо живота.

Герміона відчула, як ліжко прогнулося під вагою Мелфоя, і прохолодні пальці торкнулися її щоки, відкинувши назад волосся, а тоді притулилися до чола. Вона закусила губу і спробувала стримати сльози.

Герміона так втомилася плакати.

Вона намагалася вдати, що це хтось інший. Це Гаррі. Або Рон. «Це твоя мама», — сказала вона собі. Дівчина не стала змушувати себе відсмикнутися від дотику.

Ще за тиждень вона почала загадуватися над питанням, чи не помре під час вагітності. Не дивлячись на передову науку акушерства, магічне втручання у вагітність було вкрай обмеженим. Магічні вагітності, як правило, або нейтралізують магію, або дуже погано реагують на зовнішні магічні впливи.

Герміона намагалася зберегти рівень гідратації свого організму. Топсі по декілька разів на день давала їй поживні мікстури та зілля проти зневоднення, але дівчина рідко могла втримати їх протягом декількох секунд, необхідних для того, щоб її організм їх засвоїв.

Вона не була певна, чи було це пов'язано із гіперемезисом у вагітних або ж нудота та блювання були спричинені мігренню, що ніколи не припинялася. Якщо Герміона що-небудь з'їдала, її негайно нудило, і це продовжувалось до тих пір, поки вона не починала ридати від додаткового болю у голові.

Вона втратила майже увесь свій м'язовий тонус.

Герміона мляво лежала у ліжку у своїй темній кімнаті, бажаючи просто померти.

Мелфой приходив до неї. Занадто часто, як вона вважала. Він приводив із собою декількох цілителів розуму, які просто нервово заїкалися біля нього та не давали жодних корисних порад. Він приводив акушерок і цілителів, які щебетали про рівень магії його спадкоємця та прописували ще більш бридкі на смак зілля, від яких Герміону одразу ж нудило.

Вона підозрювала, що Мелфой іноді приходив, коли вона спала, тому що її надчутливий ніс часто вловлював його запах у кімнаті. Іноді він приходив, коли вона не спала, але й тоді дівчина ніяк не реагувала на його присутність.

Він сідав на край її ліжка і гладив її волосся, а іноді брав її за зап'ястя й притягував до себе. Коли зробив це вперше, Герміона подумала, що він просто перебирає її пальці, але поступово зрозуміла, що він масажує її руку, постукуючи кінчиком палички по ній у різних точках тиску, надсилаючи слабкі вібрації у м'язи. Тоді він нахилився і легенько торкався її пальців і долоні.

Вона зрозуміла, що Мелфой масажує руку так, як це роблять цілителі, коли хочуть вилікувати тремтіння від Круціатусу. Він, мабуть, запам'ятав техніку через те, що сам потребував лікування.

Вона не висмикувала руку.

Герміона сказала собі, що це тільки тому, що якщо вона поворухнеться, у неї ще дужче болітиме голова.

З наближенням кінця травня її голова боліла все сильніше. Дівчина ставала все тоншою й тоншою, поки наручники не змогли з легкістю ковзнути до середини її передпліччя. Топсі захвилювалася і стала зустрічатися очима із Герміоною, м'яко благаючи її спробувати проковтнути ще зілля або сьорбнути трохи м'ятного чи імбирного чаю.

Мелфой почав втрачати зв'язок із зовнішнім світом. Він повинен був йти на «полювання» й виконувати інші обов'язки, про які Герміона намагалася не думати, але він часто бував у її кімнаті. Він не розмовляв із нею. Мелфой рідко зустрічався із нею поглядом, але гладив її волосся, тримав за руки і крутив наручники на її зап'ястях. Іноді, розплющивши очі, вона виявляла, що він дивиться на її живіт, але ніколи не намагається торкнутися до нього.

Герміона була майже на дев'ятому тижні вагітності, коли раптово прокинулася в паніці.

Було щось... щось, до чого вона мала бути готова.

Вона не могла пригадати...

Це було важливо.

Найважливіше. Те, що вона не могла забути.

Їй потрібно було бути готовій.

Не зважаючи ні на що. Вона мала триматися.

Герміона змусила себе встати з ліжка. Біль від того, що вона опинилася у вертикальному положенні, змусив її задихнутися. Дівчина схопилася за голову. Вона змусила себе продовжувати стояти.

Вона мусила...

Вона не могла пригадати. Це лежало прямо на поверхні.

Її ноги тремтіли від атрофії м'язів. Вона примусила себе йти та постаралася не панікувати.

Вона повинна була зробити... щось.

Що це могло бути?

З'явилася Топсі.

— Тобі щось потрібно?

— Ні, — тремтячим голосом відповіла Герміона, намагаючись зібратися з думками.

«О боже, що це було?» — її серце шалено закалатало, коли вона спробувала пригадати. Намагалася думати крізь сліпучий біль.

В її очах затанцювали чорні плями, стаючи все більшими й більшими. Біль у голові продовжував наростати.

Мелфой раптом опинився перед нею. Він роз'явився? Вона не чула сплеску переміщення.

— Що?.. — він почав і затнувся, побачивши, що вона стоїть перед ним.

— Я... не можу... пригадати... — видавила Герміона з себе. — Я... повинна... протриматись...

Її голос перервався низьким криком, коли тиск у голові став настільки сильним, що вона подумала, що знепритомніє. Її зір затуманився. Дівчина кліпнула, намагаючись щось розгледіти, а коли зір прояснився, побачила у руці Мелфоя ніж. Вона злякано підняла на нього очі. Вираз його обличчя був холодним і напруженим, коли він кинувся до неї.

Вона відступила, інстинктивно намагаючись відштовхнути його.

За мить до того, як вдарити її ножем, Мелфой раптом зник.

Перед нею стояв Аластор Муді. Похмурий і втомлений.

— *Випала можливість. Та, яка могла б змінити хід війни.*

Не встигла Герміона щось відповісти, як Муді зник, і вона почала падати.

Ні, вона не падала.

Мелфой схопив її за горло і повалив на землю.

Між її ребрами ковзнуло лезо ножа.

Вона була посеред поля бою. Всі падали на землю, задихаючись. Гаррі. Рон. Смертежери. Всі навколо неї вмيرали, а вона кричала.

— Як ти гадаєш, скільки разів я зможу вдарити тебе ножем, перш ніж світло у твоїх очах згасне?

Джінні ридала:

— Я не хотіла!

— Щось, що зможе зігріти моє холодне серце.

Вона була притиснута до стіни жорстким поцілунком.

— Я не хотів тебе.

Відчуття її зап'ястя, що ламалося під залізною хваткою.

— Схоже, тебе радує, що твоя розпусна поведінка зрештою принесла тобі успіх. Щаслива усвідомлювати, що твоя шахова фігура знову у грі?

Гаррі стояв перед нею, блідий і розлючений, його обличчя було покрите засохлою кров'ю.

— Якщо ти так мало віриш у нас, отже, ти не та, чия допомога мені потрібна.

Вона сиділа поруч із Тонкс, яка насторожено дивилася на Герміону підозрілими очима:

— Скількох людей ти сьогодні вбила, Герміоно? Десять? П'ятнадцять? Ти взагалі рахувала?

Мінерва Макґонґел стискає чашку із чаєм, її голос тремтить:

— Ти не грішниця. Це не та доля, якої ти заслуговуєш. І все ж, здається, ти вже вирішила спробувати проклясти себе заради перемоги.

Її власний голос:

— Якщо моя душа — це ціна за те, щоб захистити їх... за те, щоб захистити вас. Це... це не ціна. Це вигідна угода».

— Ти моя. Ти дала мені клятву, — проричав він їй на вухо.

Северус холодно дивився на неї:

— Якщо у вас вийде досягти успіху, ви з такою ж імовірністю зможете знищити Орден, як і врятувати його.

Герміона плакала:

— Пробач мені. Пробач за те, що так з тобою вчинила.

Нарешті Мелфой височів над нею, його обличчя було білим, а очі блищали від люті.

— Я тебе попереджав. Якщо з тобою щось трапиться, я особисто знищу весь Орден. Це не погроза. Це обіцянка. Вважай, що твоє виживання так само необхідне для виживання Спротиву, як і життя Поттера. Якщо ти загинеш, я вб'ю всіх до останнього.

Це було схоже на падіння, коли минуле виривалося на волю, спливаючи в її розумі й поглинаючи його.

Розділ 26. Флешбек 1

Chapter Notes

Від перекладачки: вітаю всіх, хто дійшов до цього моменту :) якщо вас мучило питання, чому цей фанф такий популярний, то відповідь вже близько) після розділів з флешбеками, ви кардинально зміните свою думку щодо сюжету цього прекрасного творіння)
запасайтесь носовичками, смаколикками і приємного читання :)

[Плейлист](#)

She Loves the Rain – Clann
Hurricane – Tommee Profit & Fleurie
Keeping Me Alive (Acoustic) – Jonathan Roy
Empty Notes (Acoustic) - Ghostly Kisses

See the end of the chapter for more [notes](#)

Три роки тому.

Березень 2002 року. Близько шести років після смерті Албуса Дамблдора.

Герміона скригнула зубами від розчарування, розливаючи по флаконах протиотруту. Вона щойно повернулася з чергового безглузлого зібрання Ордену.

Іноді вона замислювалася, чи була єдиною, хто знає, що вони програють війну.

Поставивши нові флакони на полицю, вона засунула декілька штук до кишені й поспішила до сусідньої кімнати, де метушилася мадам Помфрі. У лікарняній палаті, що займала увесь другий поверх будинку на площі Грімо, панувала моторозна тиша.

Ні в кого з присутніх у кімнаті не було легких травм.

Лі Джордан лежав на одному з ліжок. Мозкова речовина досі сочилася з його вух, крапля за краплею. Герміона придумала спосіб скасувати прокляття, але контрзакляття діяло повільно. Вона могла лише сподіватися, що витікання припиниться протягом наступної години. Було сумнівно, що його розумові здібності відновляться. Пошкодження головного мозку були важкими та непоправними. Вона не була певна у тому, наскільки серйозними будуть наслідки. Їй доведеться зачекати, поки він прийде до тями.

Якщо він прийде до тями.

Швидше за все, — якщо припустити, що його мозок ще не повністю мертвий, — до того часу, коли витікання мозку припиниться, Ордену доведеться ризикнути й швидко перемістити його до лікарні Святого Мунґо, щоб зберегти йому життя.

Джордж Візлі сидів на ліжку поруч зі своїм другом. Він був блідим від болю й відчаю. Його поранили у праве стегно швидкодіючим прокляттям некрозу. До того часу, коли він зміг подолати біль і роз'явитися назад, гниття розповсюдилося аж до стегна. Контрзакляття від некрозу не існувало. Герміона ледь встигла, не зачіпаючи життєво важливих органів, відрізати йому ногу. У неї навіть не було часу, щоб зупинитися і приголомшити його. Його руки досі тремтіли, скільки б заспокійливих таблеток і знеболювальних зіллів Герміона йому не давала.

Кеті Бел лежала на ліжку в дальньому кутку. Спала. Герміона сподівалась, що її незабаром випишуть. Якийсь до огиди винахідливий

Смертежер накликав дикобраза у неї в грудях. Голки розірвали й пошматували легені та шлунок дівчини, й лише дивом не зупинили її серце. Вона ледь не потонула у крові, перш ніж Герміоні та мадам Помфрі вдалося вигнати істоту та стабілізувати її. Кеті знаходилася у палаті вже три тижні. Вона вже одужувала, але її торс досі був вкритий безліччю крихітних круглих шрамів. Її дихання видавало слабкий хрипкий звук, коли дівчина ворушилася.

Герміона підійшла до Шеймуса Фінігана і влила йому у горло протиотруту. Він впав до ями з гадюками та був укушений тридцять шість разів, перш ніж йому вдалося роз'явитися. Лише завдяки імунітету чаклунів до немагічних травм йому вдалося повернутися до них, перш ніж він встигнув би померти.

У лікарняній палаті знаходилося ще десяток інших хворих, але Герміона не знала імен решти бійців Спротиву, а вони були надто поранені, щоб сказати їй.

Стоячи у кімнаті та дивлячись на мовчазні поранені тіла, дівчина почувалася розгубленою.

Вона щойно повернулася з чергового зібрання, на якому переконувала Орден почати використовувати ефективніші прокляття під час бою. Її пропозицію відхилили. Знову.

Серед багатьох членів Ордену панував дивний оптимізм щодо того, що вони зможуть якимось чином виграти війну, не застосовуючи темних мистецтв. Більшість бійців Спротиву вимушені були приголомшувати або паралізувати противників, коли ті заганяли їх в кут. Ніби Смертежери не могли відобразити ці закляття за декілька секунд або пережити їх, щоб на наступній сутичці знову скалічити когось чи вбити.

Залишалось декілька людей, котрі все ж застосовували більш жорсткі бойові закляття. Здебільшого ті, на кого було накладено прокляття, яке мало не вбило їх. Це було маленьким брудним секретом у рядах Спротиву; всі закривали на це очі, вдаючи, що нічого такого не відбувається.

Кожного разу, коли Герміона з'являлася на зібраннях Ордену, вона наводила аргументи, чому всіх бійців варто було навчити ефективнішій бойовій магії. І щоразу ловила на собі недовірливі погляди.

Схоже, перебуваючи на боці «Світла», вони змушені були боротися, покладаючись на вдачу. Не важливо, що їхні вороги хотіли знищити їх усіх, а потім вбити або поневолити всіх магів у Європі. Вочевидь, це було недостатньою причиною, щоб почати вбивати Смертежерів бодай заради самозахисту.

Кожного разу дівчина отримувала одну й ту ж саму відповідь. Герміона була цілителькою, хіба вона не розуміла, як використання темних проклять зрештою «роз'їдає» людину? Але, якщо члени Спротиву або Ордену зробили особистий вибір використовувати темні закляття, це було їхнє рішення. Орден ніколи ні від кого не вимагатиме цього. Ніхто не стане нікого навчати.

Крім того, хтось завжди люб'язно вказував Герміоні на те, що вона заледве знала, як це — бути там, на полі бою, стоячи перед вибором, чи позбавляти когось життя. Вона завжди поверталася на площу Ґримо як цілителька, майстриня зілля та дослідниця Ордену. Ось, де її думка була важливою. Вона повинна була дозволити людям, що спеціалізувалися на боях, приймати рішення щодо військової стратегії.

Усвідомлення цього було достатньою причиною для того, щоб Герміоні захотілося кричати.

Коли вона стояла поруч із Лі Джорданом, продовжуючи закипати від гніву, то почула стук дерева об підлогу й, обернувшись, побачила Дикозора Муді, що заходив до кімнати. Він дивився прямо на неї.

— Ґрейнджер, на кілька слів, — сказав він.

Зібравшись із духом, вона повернулася й пішла за ним коридором. Герміона сподівалася, що її не будуть знову лаяти за нахабство поставити під сумнів військову стратегію. Вона не думала, що Дикозор це зробить; він був одним із небагатьох членів Ордену, хто не голосував проти її пропозиції.

Муді провів їх до маленької комірочки та, щойно вони опинилися всередині, повернувся, промовивши серію могутніх і складних заклять усамітнення.

Скінчивши, він уважно оглянув кімнату. Його магичне око оберталося, коли він уважно розглядав кожен куточок. За хвилину він подивився на неї зверху вниз.

Муді здавався дивно напруженим, навіть для людини, яка закликала до постійної настороженості частіше, ніж говорила про будь-що інше.

Здавалося, йому було ніяково.

— Ми програємо війну, — сказав він за мить.

— Знаю, — відповіла Герміона свинцевим голосом. — Іноді мені здається, що я єдина людина, яка це усвідомлює.

— Деякі люди можуть боротися лише підживлюючись оптимізмом, — повільно промовив Муді. — Але... у нас закінчується оптимізм.

Герміона продовжувала дивитися на нього. Їй не потрібно було, щоб він казав їй це. Вона знала це.

Вона була тією, хто повинен був рятувати людей в той час, як вони помирали в агонії від проклять, які вона не могла скасувати. Хто повинен був увійти після цього у кімнату для підбивання підсумків і перерахувати загиблих і поранених, докладно вказавши, скільки часу займе їхнє лікування та чи можна очікувати, що ці люди знову зможуть битися, коли зцілення буде завершено.

— Випала можливість, — тихо сказав Муді. Він уважно вивчав її обличчя. — Та, яка могла б змінити хід війни.

У Герміони не залишилось жодних запасів надії, щоб ожитися від цих слів. Судячи з тону, яким Муді говорив із нею, вона підозрювала, що ціна за цю перевагу буде достатньо високою, щоб викликати сумніви.

— Яка ?

— У міру того як сили Волдеморта зростали, доступ до свідчень для Северуса ставав все більш обмеженим. Він в основному продовжував досліджувати та розробляти нові прокляття із Дологовим. Вони більше не інформують його про стратегії майбутніх атак.

Герміона кивнула. Вона помітила це за останні декілька місяців. Деякі члени Ордену сприйняли це як привід знову засумніватися у відданості Снейпа.

— У нас з'явилася можливість отримати нового шпигуна. Когось із високим рангом в армії Волдеморта, який готовий приєднатися до нас.

Герміона скептично подивилася на Муді.

— Хтось із високопоставлених генералів хоче перейти на наш бік зараз?

— Умовно, — уточнив Муді. — Хлопчисько Мелфой. Каже, що стане шпигуном, щоб помститися за свою матір. З умовою його повного помилування... — він завагався. — І він хоче тебе. Тепер і після війни.

Герміона стояла цілковито приголомшена. Навіть якби Муді зараз її прокляв, це б не так сильно її вразило.

— Северус вважає пропозицію обґрунтованою. Каже, що Мелфой був якийсь час зацікавлений тобою у школі. Ніщо не вказує на те, що його пропозиція — пастка.

Герміона ледь розчула ці слова, поки стояла, внутрішньо здригаючись.

Вона не бачила Мелфоя ще зі школи.

Шостий рік щойно розпочався, коли він розв'язав війну, вбивши Дамблдора і потім наживавши п'ятами. Час від часу вона чула про нього, коли Северус доповідав останні новини про військову структуру рядів Волдеморта. Мелфой всі ці роки неухильно підвищувався у рейтингу.

Навіщо Мелфою переходити на їхній бік? Провину за цю війну цілком можна було б покласти на його плечі. Не було вагомих причин для такого пізнього переходу у Спротив.

Можливо, сила Волдеморта була не такою могутньою, як вони гадали. Можливо, у рядах його генералів почалися міжусобиці. Це здавалося надто хорошою причиною, щоб бути правдою.

Але навіщо просити її?

Герміона не пригадувала, щоб їхнє шкільне суперництво було чимось таким, про що можна було згадувати у листах батькам. Він завжди приділяв набагато більше уваги знуцанням з Гаррі, ніж із неї. Вона завжди була радше доповненням; просто ще однією образою, тому що була маглонородженою. Вона ніколи не була істиною мішенню його жорстокості.

Хіба що... вимагати її не було... свого роду збоченою помстою Гаррі.

Можливо, він гадав, що вони з Гаррі були разом. Бридкий виродок.

Вона стояла і міркувала, поки Муді не заговорив знову.

— Немає нічого, чого б я не зробив заради отримання інформації, яку він може надати. Але потрібна твоя згода. Він хоче, щоб ти погодилася.

Ні. Ні. Ніколи.

Вона проковтнула відмову. Її руки стиснулися в кулаки, поки Герміона не відчула нігті під своєю шкірою.

— Я зроблю це, — сказала вона, не дозволяючи голосу коливатися. — За умови, що він не зробить нічого, що заважатиме моїй здатності допомагати Ордену. Я зроблю це.

Муді уважно подивився на неї.

— Тобі слід більше подумати про те, на що ти йдеш. У тебе є декілька днів. Якщо ти погодишся... то нікому не зможеш про це розповісти.

Тільки після війни. Ні Поттеру, ні Візлі, ні будь-кому іншому. Кінгслі, Северус, Мінерва і я будемо єдиними членами Ордону, які знатимуть про це.

Герміона пильно подивилася на нього. У грудях у неї виникло відчуття, неначе щось всередині неї стискається і помирає, але вона не дозволила собі звернути на це увагу.

— Мені не потрібно більше часу на роздуми, — різко сказала дівчина. — Я розумію, чого від мене хочуть. Чим швидше ми отримаємо інформацію, тим краще. Я не буду відкладати відповідь тільки через те, що у мене є час подумати або злякатися свого рішення, яке я вже прийняла.

Муді різко кивнув.

— Тоді я надішлю повідомлення, що ти погодилася.

Прибравши магичні обереги з дверей, він вийшов, залишивши Герміону на самоті, щоб вона могла переварити те, на що погодилася.

Дівчина не була впевнена, що відчуває.

Хотілося плакати. Це було її перше бажання.

Здавалося, Муді звалив всю війну на її плечі.

Але також... надію... ймовірно. Настільки, наскільки було можливим відчувати надію після того, як вона фактично погодилася продати себе Смертежеру у якості його військової нагороди.

Герміона вже давно не відчувала надії.

Чомусь до самої смерті Дамблдора і навіть деякий час після неї вона думала, що війна буде простою і короткою. Гаррі стільки разів уникав смерті. Він, Рон і вона подолали стільки перешкод, уникаючи смерті.

Тому Герміона завжди думала, що бути розумною, бути доброю... що дружби, хоробрості та сили Любові достатньо, щоб виграти війну.

Але це було не так.

Бути розумною було недостатньо. Доброта у ній перетворилася на порох під вагою всіх втрачених або зруйнованих життів, які нічого не означали у нескінченній війні. Дружба не завадила нікому померти з криками в агонії. Хоробрість не виграє битву, коли у твоїх ворогів є безліч способів назавжди вивести тебе зі строю, а ти досі будеш намагатися взяти верх над ними за допомогою невинних заклятв. Любов досі не перемогла ненависті Волдеморта.

Здавалося, з кожним днем війни шансів на це ставало все менше.

Гаррі змарнів під постійним тиском і почуттям провини. Він був таким худим і виснаженим... Герміона боялася, що він може зламатися будь-якого дня.

Він продовжував заглиблюватись у себе з кожним днем. Смерть Дамблдора так швидко після втрати Сіріуса, здавалося, ввела його в такий жахливий стан, від якого він так і не оговтався. Кожна травма або смерть когось із його друзів, здавалося, штовхали його трохи ближче до прірви, з якої вона не була впевнена, що він зможе повернутися.

Гаррі чіплявся за надію, що війна якимось чином закінчиться, і життя після згодом стане нормальним. Саме ця неможлива віра продовжувала рухати його вперед.

Саме він найбільше наполягав на тому, що Орден і Спротив ніколи не будуть використовувати темну магію. Якщо вони це зроблять, стверджував він, шляху назад не буде. Вони будуть заплямовані на все життя. Стануть не кращими за Смертежерів.

І тому Герміона була вимушена спостерігати, як Орден і Спротив відмовляються від використання темної магії. А потім дивитися, як їхні друзі помирають у її лікарняній палаті. Вони поклалися на Гаррі. Якщо він зневіриться, то остаточно зламається й опустить руки.

Орден відчайдушно потребував переваги. Трохи інформації. Про майбутні напади. Або вразливі місця. Бодай про щось.

Мелфой міг би їм це дати.

Хлопця особисто навчала його тітка Белатриса, перш ніж померти разом із його матір'ю. Він досягнув високого рангу на службі.

І тепер він робив пропозицію, від якої вони не могли відмовитися.

Від якої вона не могла відмовитися.

Він точно знав про це, поводячи себе як король, який вимагав данини.

Тому що він був захоплений нею...

Вона задумалася над цим.

Якби Северус не підтвердив цього, Герміона ніколи б не повірила у таке.

Бажаючи помститися за свою матір. Прохаючи помилування. Вимагаючи її тепер і після війни. Який із його мотивів був істинним? Хоча б якийсь із них взагалі був правдою? Або він хотів обманути їх, граючи у свою гру?

Його мати померла понад рік тому внаслідок нещасного випадку, з нею також загинула Белатриса Лестранж, коли Смертежер намагався перешкодити Гаррі та Рону втекти з маєтку Лестранжів. Насправді жодна зі сторін не була винною у тому, що трапилося. Якби її смерть поклала кінець вірності Мелфоя, це повинно було відбутися ще тоді. Не через рік. Не після того, як він використав вільне місце, яке залишила його тітка, щоб піднятися на ще вищу посаду.

Однак бажання помилування здавалося до безглузлого дивним. Якщо тільки не було якихось неймовірних шансів, про які вона не знала... Ймовірність того, що Орден може виграти, була в найкращому випадку малою.

Отже, через неї? Можливо, він ненавидів її більше, ніж вона уявляла. Або бажав...

Герміона здригнулася від огиди й спробувала відігнати цю думку, перш ніж взяти себе у руки та обдумати її.

Якщо бажання отримати її було його мотивацією... ця можливість залежала не лише від її згоди. Щойно він оволодіє нею одного разу, а, можливо, й декілька разів, вона йому набридне.

Можливо, для нього це було просто грою.

Трохи пограти у шпигуна й отримати шанс поставити її на коліна. Знаючи, що вона поповзе за ним, якщо це означатиме порятунок Гаррі. Порятунок Ордену. А потім, коли він отримає те, що хоче... він повернеться назад. Викине її вбік і спостерігатиме, як вони всі вмирають.

Її горло стиснулося, і Герміона відчула, що її зараз знудить. Вона прогнала жах і проігнорувала болюче відчуття, що скручувало живіт внизу.

Герміона повинна була знайти спосіб зачарувати його. Щоб утримати його увагу та інтерес.

Чи можливо це взагалі?

Вона вийшла з кімнати, почувавши себе спустошеною, і повернулася до лікарняної палати. У кімнаті досі було тихо.

— Поппі, я потрібна тобі зараз? Чи я можу ненадовго відійти? — тихо запитала вона.

— Звісно, люба. Тобі потрібно відпочити. Ти вже дванадцять годин на ногах, — лагідно сказала їй Помфрі. — Якщо щось трапиться, я покличу тебе.

Герміона крутила браслет на зап'ясті. На нього були накладені Протееві чари, які Орден використовував, щоб викликати її до сховищ,

де вона була найбільш необхідна.

Дівчина вийшла з лікарняної палати й попрямувала до своєї кімнати. Вона не збиралася відпочивати. Герміона переодягнулася у чистий одяг, а потім вийшла на ганок і роз'явилася.

У чаклунському світі не було того, що було їй потрібне.

Герміона прокралася до найближчої книжкової крамниці.

Вона проглянула всі секції. Обрала книги з філософії, психології, міжособистісних відносин та історії, поки не набрала цілий оберемок.

Жінка-клерк за прилавком вигнула брову, переглядаючи заголовки. Декілька історичних біографій наложниць і жінок-шпигунок, товстий путівник по сексу, «Мистецтво війни» Сунь-Цзи, «Наука Розсудливості» Бальтасара Грасіана, біографія Макіавеллі, «Вплив: наука та практика» Роберта Чалдіні, посібник про мову тіла. Це й справді було дивне поєднання.

— Вони для університету, — імпульсивно збрехала Герміона, відчуваючи необхідність пояснити.

— Думаю, деякі із них знадобляться і для особистого використання, — жінка зухвало підморгнула їй, коли складала книги до сумки.

Герміона відчула, що червоніє, але змусила себе розсміятися.

— Ну, я купую їх, — уїдливо відповіла вона, але слова здалися їй піском у роті.

— Якщо ви прийдете знову, обов'язково повідомте мені, як все пройде із есе для вашого викладача. І чи не виявиться щось із цього, зрештою, корисним для позакласних занять.

Герміона ніяково кивнула, розраховувшись, і винесла сумку із магазину. Від цих слів жінки перед її очима промайнуло обличчя Макґонгел. Мінерві теж було відомо.

Але саме Муді обрали, щоб поговорити з Герміоною. Вона дивувалася чому.

Їй стало трохи недобре, коли вона подивилася на добірку книг, якими тепер володіла. Вона хотіла випити чашку чаю. Ну, взагалі-то Герміона хотіла б провалитися під землю і померти там, але ковток гарячого чаю був її другим бажанням.

Дівчина знайшла поблизу забігайлівку і дістала книгу, назва якої найменше її турбувала, поки вона чекала.

Діяти, виходячи з заміру, то другого, то першого. Життя людини — боротьба з підступами людини. Хитрість бореться, вдаючись до стратагеми заміру: ніколи не робить того, про що каже; націлюється так, щоб збити з пантелику, щоб відвести від діла, вміло залякує й несподівано, де не чекають, вражає, безперервно намагаючись задурманити. Явить один замір, аби перевірити намір суперників, а потім, круто повернувши, нападає зненацька й перемагає. Розум проникливий, однак, передбачає його заміри, стежить нишком, передчуває протидію тому, в чому запевняють, і вмить розпізнає обманний хід, переждавши атаку першого заміру, чекає другого й навіть третього. Зауваживши, що її розкусили, підступність подвоює зусилля, використовуючи для обману і саму правду. Інша гра, інші прийоми — тепер хитрість вбирається в одяг безхитрності, підступність одягає маску чистосердечності. На допомогу тоді приходять спостережливість; розгадавши дальновидність мети, вона під личиною світла знаходить морок, розвінчує замір, який чим простішим здається, тим більше приховується. Так підступні хмари Піфона борються зі світлосяйними променями "Аполлона".

Герміона закусила губу, наливаючи собі чашку чаю, знову згадавши про Мелфоя. Її рука піднялася до горла, і вона нервово грала ланцюжком намиста, вертячи той навколо пальців.

Тоді вона понишпорила у сумці й за допомогою чарівної палички нишком перетворила перо й пергамент на ручку та маленький блокнот.

До того часу, як її чайник спорожнів, зошит був уже забитий нотатками.

Запихаючи книги до розширеної закляттям сумки, Герміона ще раз обдумала ситуацію, в якій опинилася.

Вона не могла покладатися лише на свої припущення. Зробивши це, вона, ймовірно, щось впустить.

Після майже шести років в ролі Смертежера Мелфой, мабуть, був дуже досвідченим маніпулятором.

Звіти Северуса вказували на те, що у найближчому оточенні Волдеморта панувала безжалісна атмосфера. Він був жорстоким володарем і нещадним у своїх покараннях. Смертежери були вороже налаштовані один проти одного. Прагнули знищити тих, хто був вищим по рангу, якщо це допомагало їм забезпечити свої власні місця або отримати більше доступу до влади та власного захисту.

Пропозиція Мелфоя легко могла виявитися пасткою, щоб піднятися ще вище. Щоб стати двійним агентом для Волдеморта, таким же, яким був Снейп для Ордену. І надати Спротиву хибну інформацію у вирішальний момент, який може призвести до їх краху.

Однак Северус підтримав цю ідею, мабуть, вважаючи пропозицію Мелфоя обґрунтованою. Їй доведеться поговорити із ним. Їй хотілося з'ясувати, що саме він знав, щоб повірити у наміри Мелфоя.

Вона прослизнула у провулок явилася назад на площу Ґримо. Підіймаючись до своєї кімнати, Герміона помітила Лаванду Браун, що виходила з кімнати, яку Рон ділив із Гаррі та Фредом.

Рон і Лаванда були у не зовсім типових стосунках. У Рона було близько п'яти дівчат, які змінювалися в залежності від їхньої доступності після місій і сутичок. Війна зробила його більш злим і напруженим. Він постійно був на межі, розробляючи плани нападів та атак. Його талант до чаклунських шахів перетворився на талант до військової стратегії.

Кожну жертву він сприймав як особисту відповідальність. Якщо він не трахався з кимось, то мав тенденцію впадати у вибухові напади люті.

У всіх були різні механізми подолання стресу.

Невіл Лонгботом та Сьюзен Боунз палили на даху стільки бумслангу, що від них тхнуло димом навіть після накладених чарів, що нейтралізують дим і освіжають.

Анна Ебот гризла нігті до крові.

У Чарлі була фляжка на стегні, яка, як підозрювала Герміона, була під невиявним закляттям, враховуючи те, що його денні отруйні коментарі ніколи не вичерпувалися.

Гаррі курил сигарети й зазвичай пробирався у підпільні бійцівські клуби.

Герміона затрималася у коридорі, дивлячись услід Лаванді, перш ніж підійти та тихенько постукати у двері спальні.

— Відчинено! — крикнув Рон.

Герміона зазирнула всередину й побачила, що він натягує сорочку.

— Все добре? — поцікавився він.

— Так, — зніяковіло відповіла вона. — Я просто... хотіла дізнатися, чи не міг би ти розповісти мені про те, що трапалося того дня, коли згорів маєток Лестранжів. Я займалася дослідженням заклять. Це ж був Зложар, чи не так?

Рон кинув на неї дивний погляд.

— Це трапалося давно. Але так, це сталося після того, як нас із Гаррі схопили хапуни. Я наклав на нього жалюче закляття, тому вони не одразу впізнали його. Вони відвезли нас до Белатрисы, її сестра також була там. Вони послали за Мелфоем, щоб той впізнав Гаррі, перш ніж викликати Волдеморта. Але ще до того, як він добрався, Луна встигла

повідомити про це Орден, і вона, Муді, Тонкс і Чарлі з'явилися на драконі, що влетів прямо крізь кляте вікно.

Рон провів пальцями по волоссю, і Герміона з болем помітила, що у ньому з'явилися сиві пасма.

— У будь-якому разі, там коїлося божевілля. Прокляття летіли градом, і Креб, я думаю, намагався зупинити нас прокляттям Зложару та втратив контроль над ним. Він завжди був ідіотом. За лічені хвилини згоріло все. Ми, напевно, також всі загинули б, якби не дракон Чарлі. Але... ми не змогли дотягнутися до Луни. Вона була задалеко... одна з вогняних химер поглинула її, — поки Рон говорив, вираз його обличчя ставав все дальшим і примарнішим.

— І так загинули Белатриса й Нарциса? — недбало запитала Герміона.

— Так. Вони, ймовірно, могли б роз'явитися з маєтку, якби вчасно здогадалися. Але Креб стояв прямо позаду них, коли викликав полум'я. Воно поглинуло їх першими, і, схоже, тому він втратив контроль. Напевно, злякався, коли зрозумів, як йому дістанеться за вбивство Белатриса.

— Можливо, — кивнула Герміона.

— Зложар — це не жарти, Герміоно, — Рон серйозно подивився на неї. — Я знаю, ти завжди наполягаєш на тому, щоб Орден використовував небезпечніші закляття, але те, що це не темна магія, не робить її менш серйозною. Якщо ти збираєшся наполягати на використанні Зложару на полі бою, я буду першим, хто тобі заборонить.

Герміона піджала губи й міцніше стиснула ручку дверей так, що та ледь чутно затріщала. Вона швидко послабила хватку.

— Я не дурепа, Рональде. Мені просто необхідні яйця вогневиці для приготування зілля, і я намагаюся вирішити, як закляття створення полум'я буде кращим, — це була надто безглузда брехня, але минуло вже багато років, відколи Рон варив зілля.

— О. Ну, сподіваюся, це буде не Зложар.

Вона різко кивнула на знак згоди.

— Ну, мені слід ще дечого дослідити, — сказала Герміона і вийшла зі спальні.

Коли вона штовхнула двері до власної кімнати, Гаррі та Джіні відсахнулися одне від одного із винуватим виглядом.

— Перепрошую, — перепросила Герміона. — Я вам не завадила?

— Ні, — швидко відповів Гаррі. — Я якраз розпитував Джін про деталі тієї місії, з якої вони з Діном повернулися.

Він швидко вийшов із кімнати.

Герміона подивилася на Джіні.

— Деталі місії?

Джіні почервоніла.

— Ми просто розмовляли. Він все одно... не буде. Він просто... іноді приходять поговорити.

Гаррі та Джіні ковзали на межі стосунків одне з одним вже багато років. Їхній інтерес був очевидним, але Гаррі відмовлявся вступати у стосунки. Він завжди відповідав, що це надто небезпечно. Що він одразу ж намалює мішень на спині Джіні.

Але щоразу, коли Джіні зустрічалася з кимось іншим, Гаррі прагнув вислизнути до маглівського Лондону і повернутися додому з відсутніми зубами, зламаним носом, розбитими кісточками пальців та зламаними ребрами.

Джіні вже більше як рік ні з ким не зустрічалася. І, неначе чорна діра, її доступність притягувала Гаррі до неї. Здавалося, він не міг

триматися від неї якомога далі, але й не міг змусити себе визнати свій інтерес.

— Ну, принаймні, він з тобою розмовляє, — пробурмотіла Герміона.

Герміона та Гаррі... віддалилися. Її наполягання на використанні темної магії сприймалися як нестача довіри до нього та Дамблдора. Можливо, навіть як зрада, хоча ані Гаррі, ані Рон ніколи не вживали цього слова. Щоразу, коли вона торкалася теми використання темних мистецтв, він не розмовляв із нею протягом декількох днів.

Герміона відкинула цю думку. Вона не могла більше думати про це. У неї й без цього у голові було забагато речей, про які варто було зараз подумати.

Chapter End Notes

Невиявне закляття «подовжувач» – збільшує місце або простір;
Зложар – закляття з темної магії, створює вогонь, який переслідуює жертву;
Вогневиця (попелозмій) – магичний змій, який створений із залишній будь-якого магичного вогню, залишеного безперешкодно горіти.

Розділ 27. Флешбек 2

Chapter Notes

Плейлист

Spellbound (Acoustic) – Ghostly Kisses
It`s Not Like You – The Paper Kites
Whose Side Are You On – Tommee Profit & Ruelle
The War – SYML
Bayou – Mountains of the Moon

See the end of the chapter for more [notes](#)

Березень 2002 року.

Герміона проводила за новими книгами кожен вільну хвилину. Вона зачаклувала обкладинки, щоб вони мали вигляд посібників із числомагії, стародавніх рун і цілительства, тому ніхто не дивувався, спостерігаючи, як дівчина читає щось під час приготування зілля, чергування у палаті або за обідом.

Герміона не була впевнена, що написане у книгах дійсно їй знадобиться, але так вона не знала, як ще могла підготуватися. Книги були єдиним ресурсом, який вона мала. Тож дівчина читала, проводила мозковий штурм і постійно хвилювалася, а потім виявила, що почала кидатися на людей через постійну тривогу.

— Вибач, Фреде, — сказала вона сумним тоном, коли той прийшов навідати Джорджа. Він намагався підняти їй настрій, порекомендувавши їй виконувати роль пустотливої медсестри, доглядаючи за його братом. Цей коментар Фреда неочікувано

настільки сильно її зачепив, що вона вибухнула криком і ледь стрималася, аби не вліпити йому ляпас.

— Просто я... останнім часом мало сплю.

Це було жалюгідним виправданням.

Всі спали по декілька годин на добу, давно забувши про нормальний режим.

В яке б сховище вона не потрапляла, там завжди було кілька людей, які не спали вночі; вони палили, грали у карти й займалися чим завгодно, аби скоротати довгі нічні години.

Гаррі майже завжди був серед тих, хто страждав від безсоння. Здавалося неймовірним, що йому вдається якось існувати з нестерпно малою кількістю сну. Тепер він навіть не був упевнений, що кошмари, які йому снилися, були впливом Волдеморта, або ж його власним почуттям провини та стресу. Коли доходило до того, що він у буквальному сенсі вривався у стіни від недосипу або неочікувано завмирав, втупившись у порожнечу, Герміона затягувала його до лікарняної палати та змушувала прийняти зілля Сну без сновидінь.

У Герміони були власні кошмари. Переважно про те, як Гаррі та Рон помирали, коли вона намагалася їх врятувати, але не могла.

Обличчя мертвих також переслідували її.

Усі ті люди, з якими вона не була достатньо швидкою; не була достатньо розумною; не мала достатнього досвіду, щоб врятувати.

Їй часто снівся Колін Криві.

Колін був першим, хто помер на руках Герміони. Це трапилось одразу ж після того, як Волдеморт захопив Міністерство, але ще до того, як Орден покинув стіни Гогвортсу. Коли Коліна доставили до лікарняного крила, мадам Помфрі якраз відійшла, щоб купити нові зілля. Гаррі також був там, складаючи компанію Герміоні того вечора.

Колін був уражений прокляттям, що безперервно здирало з нього шкіру. Для нього не існувало контрзакляття.

Герміона не могла ввести Коліна у стан сну.

Прокляття змусило його залишатися при тямі. Приголомшення. Сон без сновидінь. Навіть Смертельний ковток. Нічого із цього не спрацювало. Прокляття проривалося і продовжувало втримувати його у свідомості. Герміона перепробувала все, що тільки могла придумати, щоб обернути цей ефект. Або вповільнити його. Або призупинити. Шкіра продовжувала злазити. Колін продовжував кричати. Варто було їй почати відновлювати його шкіру на невеликій ділянці тіла, вона знову починала рватися. Якщо дівчина переставала відновлювати шкіру, прокляття проникало ще глибше. У м'язи та тканини.

Прокляття не зупинилося, поки не досягло кісток.

Колін Криві помер, оточений купою тонких шматочків його тіла та калюжами крові в той час, як Герміона ридала і намагалася зробити все можливе, щоб врятувати його.

Коли мадам Помфрі повернулася, його тіло було схоже на кривавий скелет.

Герміона так і не змогла оговтатися після цього.

Вона не палила, не пила спиртного, не вв'язувалася у бійки, не мала випадкових статевих зв'язків. Вона просто працювала з кожним днем більше й довше. У неї не було часу горювати або шкодувати. Щодня у лікарняне крило доставляли нових поранених, і у Герміони не було коли сумніватися у власних силах.

Засинала вона лише тоді, коли була вже занадто змученою, щоб бачити сни.

Дівчина підняла очі на Фреда.

— Просто поганий день.

— Все гаразд, Міоно. Ти маєш таке ж право бути не в настрої, як і всі ми. Чесно кажучи, я взагалі не розумію, як ти можеш продовжувати займатися всім цим.

Герміона обернулася й оглянула лікарняну палату, почувуючись безпорадною.

— Якщо я не буду займатися цим... то хто тоді буде?

Орден розраховував на неї.

І це не була не завищена думка Герміони про себе. Це був просто факт. Тепер Герміона була найбільш кваліфікованою спеціалісткою у зціленні від темних проклять серед усіх цілителів Британії.

Коли Волдеморт захопив Міністерство Магії, Орден був вимушений припинити звертатися до лікарні Святого Мунґо. Будь-якого члена Спротиву, що потрапляв до шпиталю, одразу ж затримували як терориста, а потім відправляли гнити в одну з в'язниць Волдеморта.

Захоплення Міністерства було ретельно сплановане. Першим прийнятим законом був «Закон про реєстрацію маглонароджених». Волдеморт розумів, наскільки життєво важливе значення у війні грала магія цілителів, тому Лікарня Святого Мунґо стала першим місцем, якого торкнувся новий закон. Всі цілителі-маглородці й напівкровки негайно були заарештовані. Їхні палички було переламано навпіл, перш ніж хтось із них встиг втекти до Ордену.

Поппі Помфрі раптом стала однією із найдосвідченіших цілителів у Спротиві. Герміона була її ученицею ще з тих часів, коли загинув Дамблдор, й інтенсивно навчалася. Коли цілителі з Європи, що підтримували Спротив, таємно зв'язалися з нею й запропонували допомогу у навчанні, Герміона виявилась єдиною людиною з достатніми знаннями, яку Орден міг дозволити собі відпустити.

Вона покинула всіх своїх друзів. Встигнувши лише попрощатися із ними, перш ніж таємно відправитися до Європи, а потім переміщатися від лікарні до лікарні, щоб вивчити якнайбільше передової магії

зцілення. Вона повернулася майже два роки по тому, коли їхній шпиталь було скомпрометовано під час битви, і всі цілителі, яких вони мали, були вбиті разом із Горацієм Слизорогом. Северус навчав Герміону зілляваріння до того часу, як вона покинула країну, але дівчина продовжувала самостійно навчатися настоянок протягом двох років вдалечині від дому, оскільки ця дисципліна була близькою до цілительства. Коли Герміона повернулася, то стала одночасно кваліфікованою цілителькою невідкладної допомоги та медичною зілляваркою. Її спеціалізація полягала у розборі проклять темної магії на складники й перероблюванні інформації з метою винайдення контрзаклять.

Першим контрзакляттям, яке вона винайшла, було закляття проти зняття шкіри.

Оскільки відділ розробки проклять Волдеморта постійно винаходив нові експериментальні закляття, які застосовували Смертежери під час битви, потреба у Герміоні була відчайдушною.

Вона навчала цілительській магії всіх бажаючих членів Спротиву. На жаль, ці чари потребували точності та особливої вправності. Щоб досягнути потрібного результату, потрібно було чаклувати з неймовірною зосередженістю і відданістю справі. Орден старався залучити у кожен загін хоча б одну людину із навичками польового цілительства, щоб бійцям було надано швидке медичне лікування, достатнє, щоб доставити їх живими до шпиталю. Але через високий попит на працю магичних цілителів, вони були надто завантажені роботою і тому мали найвищий рівень смертності в Ордені.

Більшість бійців воліли проводити свій вільний час, відпрацьовуючи захисні бойові чари, і вважали, що їм вистачатиме знань базової першої магичної допомоги. Упертий оптимізм, який вони виявляли, змусив Герміону тремтіти від розчарування, коли вона дозволяла собі бодай подумати про це.

В Ордену просто не вистачало людей, щоб розділити всі необхідні обов'язки. Навіть найменші невдачі в управлінні впливали на увесь Спротив.

Вони виявилися неготовими до війни. Смерть Дамблдора наче вибила ґрунт з-під ніг, і відтоді вони ледь виживали.

Мелфой був тим, хто почав все це.

Його вбивство Дамблдора стало ударом нижче поясу. Прирекло їх.

А тепер він хотів удати з себе якогось рятівника, готового допомогти залікувати рану, котру сам же й наніс.

Герміона ненавиділа його. Більше, ніж будь-кого, крім хіба що Волдеморта. Антонін Дологов, що очолював підрозділ винаходження проклять, займав третє місце у списку ненависних їй людей.

Мелфой розв'язав війну, дав початок всім цим стражданням, і тепер Герміоні доведеться просто проковтнути всю свою ненависть і бути...

...добровольцем.

Вже від першої розмови із Муді страх ніби поглинав її.

Вона не уявляла, як їй перестати ненавидіти Мелфоя. Герміона не вважала себе достатньо хорошою актрисою, щоб вміти вправно прикидатися. Одна лише думка про те, що вона буде знаходитися з ним в одній кімнаті, не намагаючись проклясти його, змусивши заплатити за все, що він зробив... вона не була впевнена, що їй вистачить самовладання.

Дівчина зціпила зуби й прихилилася чолом до шибки, намагаючись подумати, намагаючись змусити себе дихати й не розбити щось, або заплакати.

Вона не могла зламатися. Їй потрібно було взяти себе в руки. Замкнути всю ненависть до Мелфоя в уявну скриньку і засунути якомога далі, щоб та не заважала Герміоні взаємодіяти з ним. Вона не зможе мислити ясно, якщо постійно буде закипати від люті.

Їй потрібно було подивитися на ситуацію ширше.

Можливість використати Мелфоя як шпигуна була набагато важливішою, ніж короточасне задоволення від ненависті до нього.

Вони потребували його.

Але якась її частина все одно мріяла про те, щоб він страждав. Герміона сподівалася, що як тільки Орден отримає від нього те, що їм потрібно, вона змусить його заплатити за все, що він накоїв.

Хоча... якщо у них вийде перемогти... це буде його заслугою. Герміона погодилася заплатити свою ціну за такий результат. Як би вона не ненавиділа його, якщо він зможе врятувати їх, Герміона знала, що відчуватиме себе зобов'язаною стримати свою обіцянку.

Неважливо, що він збирався з нею зробити.

Вона раптом відчула нудоту. Її тіло трусилося — водночас гаряче й холодне.

Вона підняла голову від вікна.

На склі залишився слід від її дихання.

Піднісши кінчик пальця до скла, Герміона намалювала руну турісаз, яка уособлювала виклик, випробування, а також захист. Поруч із нею вона намалювала її зворотню сторону меркстав — небезпеку, зраду, злість, ненависть та муки.

Одна уособлювала її.

Інша — Мелфоя.

Герміона спостерігала, як руни поступово зникають разом зі слідом від її дихання.

Тоді вона повернулася до читання своїх книг.

Пізніше цього ж вечора її знайшов Муді.

— Ми домовилися про час і місце зустрічі.

— Де? — запитала Герміона.

— Дінів Ліс. П'ятниця. О восьмій вечора. Я розвідаю це місце і явлюся туди разом із тобою перший раз.

Герміона кивнула, зустрівшись поглядом із Муді. Якось її зневажена частина хотіла, щоб він запам'ятав цей момент. Щоб у пам'яті Муді закарбувалося, який вигляд вона мала... до всього цього.

Здавалося, він вагався, перш ніж вираз його обличчя став жорстоким.

— Ти повинна підтримувати його інтерес до себе якомога довше.

Губи Герміони скривилися, але вона лише кивнула у відповідь.

— Я розумію це, — відповіла дівчина, провівши пальцем по корінцю книги, поки не відчула, як краї сторінок врізаються у шкіру, — але не впевнена, що зможу. Проте я зроблю все можливе. Чи можу я поговорити із Северусом до п'ятниці? У мене є кілька запитань до нього.

— Я все влаштую, — сказав Муді. Після цього він розвернувся і пішов.

П'ятниця.

За два дні.

Замало часу для підготовки.

Але забагато — для страху.

Герміона нічого не їла від першої розмови з Муді. Просто не могла змусити себе. Щоразу, коли вона намагалася з'їсти хоча б щось, її горло ніби стискало лещатами. Герміона жила на самому чаєві.

Вона заплющила очі й спробувала вирівняти дихання.

Захлопнувши книгу, яку тримала у руках, Герміона зосередилася на своїй блокології.

За словами Северуса, у неї був талант до цього.

Вона перебирала у голові спогади та думки, сортуючи та впорядковуючи їх. Герміона побудувала ментальні стіни навколо спогадів про важливі зібрання Ордену. Про горокракси. Тоді вона відкинула на край свідомості все, про що намагалася ніколи не думати.

У неї було так багато спогадів про те, як помирали люди.

Вона відштовхнула їх у глибину своєї свідомості й спробувала придушити передсмертні крики, якими були сповнені її спогади.

Герміона замкнула свою ненависть до Мелфоя й обережно сховала її у темному закутку, щоб це почуття її не відвертало її увагу або пригнічувало.

Використання блокології було найближчим до душевного спокою, на який вона була здатна.

Частково це й робило з неї хорошу цілительку. Герміона вміла відкидати співчуття та емпатію, щоб просто зосередитися на процесі лікування.

Схоже, це було звичною рисою багатьох магічних цілителів.

Колись, коли війна нарешті завершиться, можливо, вона навіть проведе дослідження про те, скільки серед них існує природжених блокологів.

Герміона підозрювала, що у більшості цілителів є принаймні невелика схильність до блокування думок. Блокологію так рідко вивчали, що більшість людей могли навіть не усвідомлювати, що використовують її. Герміона була однією з таких людей.

Довгий час дівчина думала, що вона просто черства. Чим довше йшла війна, тим більше проявлялась її схильність блокувати переживання та

використовувати раціональне мислення, що так сильно контрастувало з емоційністю Гаррі та Рона.

Але Герміона не була черствою, вона відчувала емоції. Вона просто не дозволяла їм вирішувати за неї.

Завжди прислухаючись до голосу розуму, а вже згодом — до поклику серця.

Це почалося після смерті Коліна. Вона не могла бути як Гаррі. Той момент став визначальним для кожного з них.

Спостерігаючи, як Герміона намагалася врятувати Коліна, Гаррі остаточно переконався, наскільки огидним злом була темна магія. Він робив тільки те, що вважав за правильне. Слідував своїм переконанням.

Для Герміони все було навпаки. Вона усвідомила неймовірну перевагу Смертежерів на Ордені. Тоді вона усвідомила ціну поразки. Вона зрозуміла, що для перемоги над Волдемортом майже будь-які засоби виправдані. Війна буде коштувати їм надто дорого, якщо вони будуть і надалі триматися за свої моральні принципи. Насправді це було найлогічнішим висновком. Чим довше тривала війна, тим більше страждало і гинуло добрих, невинних людей.

Настільки різна позиція призвела до розколу у їхній із Гаррі дружбі.

Темна магія позбавила його батьків, Сіріуса, Дамблдора, Коліна... Всі вони були вбиті темними мистецтвами. Те, що Герміона пропонувала битися зі Смертежерами їхніми ж способами, для Гаррі було немислимим.

Він був твердо налаштований: вони не будуть убивцями. Орден не стане таким. Любов — ось та сила, яка змогла перемогти вбивче прокляття раніше. Саме вона зможе перемогти Волдеморта.

Більш цинічним і прагматичним членам Ордену затикали роти. Навіть у міру того, як війна ставала жорсткішою, переконання ставало

міцнішим із кожним новим втраченим життям.

Ті, хто вірив у Світло, не могли відмовитися від своєї позиції, тому що це змусило б їх визнати, що всі смерті були даремними. Що вони просили людей померти за ідеали, які зрештою зазнали краху.

Замість того, щоб подивитися в очі гіркій правді, члени Спротиву дедалі більше вірили у те, що жертви і втрати якимось чином ставали такими величезними, тому що були того варті. Що терези між Добром і Злом незабаром перехиляться на їхню користь, тому що... по-іншому й бути не може.

Герміона завжди покидала зібрання Ордену, ладна плакати від безсилля. Вона навіть наважилася зробити презентацію про те, якими великими насправді були їхні втрати, якою ірраціональною була віра в силу Добра та спроба виправдати себе. Але коли дівчина пояснювала все це, використовуючи маглівську психологію, її слова просто ігнорували, а коли вона спробувала переконати їх, до неї ставилися так, ніби вона була якимось боягузливим монстром; ніби намагалася використати психологію для виправдання вбивств.

Одного разу Герміона провела тринадцять годин у лазареті, намагаючись відновити легені професора Флитвіка. Коли відразу після цього її викликали на зібрання Ордену, вона, стомлена і зла, знову заговорила про застосування темної магії. Рон, який був таким же стомленим і злим, сказав, що Герміона взагалі не розуміє ідей Ордену і поводить себе як справжнє стерво.

Кілька інших членів кивнули. Гаррі не підтримав їх, але він навіть не поглянув на Герміону і співчутливо поплескав Рона по плечу, покидаючи зібрання.

Після цього вона довго плакала.

Северус знайшов її у коморі з нервовим зривом. Після того, як кілька хвилин він поперемінно сварив її та грубо висловлювався з приводу поведінки інших членів Ордену, йому все ж вдалося змусити її відновити самовладання.

У його колючих словах вона почула підтримку.

На наступному зібранні Ордену Северус дав їй книгу з блокології. У нього не було часу займатися з нею, але Герміоні й не потрібен був вчитель. Просто читаючи про концепції цього мистецтва, вона змогла сама засвоїти техніку.

Пізніше Северус сказав їй, що підозрював про її таланти. Вона була природним блокологом. Ось чому вона була такою хорошою у зцілюванні та зіллях. Вона мала здатність розділяти свою свідомість, коли це було потрібно.

Після п'яти років війни Герміона відчувала, ніби все її життя тепер було запаковане у різноманітні коробочки. Її натягнуті стосунки з Гаррі та Роном були ретельно сховані у закутку, де вона не могла їх відчутти. Більшість її стосунків здавалися віддаленими. Там, де колись величезне місце займала дружба із Гаррі та Роном, тепер зяяла величезна діра, яку вона сумлінно намагалася заповнити роботою.

Через кілька хвилин Герміона знову розплющила очі й продовжила читати. На підготовку залишалося лише два дні.

Наступного дня Мінерва Макґонегел неочікувано прибула на площу Ґримо, якраз коли у Герміони закінчувалася лікарняна зміна. Колишня директорка Ґоґвортсу тепер рідко покидала Шотландію. Після захоплення Ґоґвортсу Смертежерами, Макґонегел взяла на себе опіку над усіма неповнолітніми відьмами та чаклунами, які залишилися сиротами або чий батьки воювали на війні. Вона повернулася у будинок свого батька у Кейтнессі й, неймовірно зловживаючи чарами розширення, зробила його достатньо великим, щоб вмістити більше сотні дітей.

Макґонегел відчувала відповідальність за кожну дитину, у якої не було батьків. І Герміона також потрапляла до цієї категорії, адже її батьки знаходилися в Австралії та навіть не пам'ятали про існування своєї доньки.

Жінки вирішили випити чаю у маглівському Лондоні.

Коли вони сіли, Мінерва довго мовчки дивилася на Герміону.

— Я сподівалась, що ти відмовишся, — нарешті сказала вона.

— Ви справді думали, що я це зроблю? — спокійно запитала Герміона, закінчивши наливати чай.

— Ні, — сухо відповіла Мінерва. — Мої надії та переконання вже деякий час суперечать одне одному. Саме тому я сказала, що буде безсовісно вимагати від тебе цього.

— Орден потребує цього.

Запала тиша, під час якої обидві жінки уважно вивчали одна одну. Повітря між ними вібрало від напруги. Натягнуте, як струна скрипки, зачепивши яку, почувеш неприємний, ниючий дзвін.

Хвилину по тому Мінерва знову заговорила.

— Ти... була однією з найвидатніших учениць, яких я мала честь навчати. Твоя наполегливість під час навчання у Гогвортсі завжди захоплювала мене...

Мінерва зробила невелику паузу.

— Але?.. — поквапила Герміона, готуючись до критики, яка повинна була обов'язково прозвучати після цього компліменту.

— Але... — Мінерва із дзвоном опустила чашку на блюдце, — те, як ти перенесла цю рису на війну, мене непокоїть. Іноді я загадуюся над питанням: де для тебе межа. Якщо вона у тебе взагалі є.

Колись... таке зауваження змусило б Герміону почервоніти й переосмислити свої погляди. Тепер вона навіть оком не змигнула.

— Відчайдушні часи вимагають відчайдушних заходів, — сказала вона. — Для лікування найважчих захворювань слід використовувати

найскладніші методи.

Вираз обличчя Мінерви став жорстоким. Вона піджала губи.

— А як же «Не нашкодь»? Чи ти вважаєш, що присяга не діє, коли шкода завдана самій собі?

— Гіппократ ніколи цього не казав, — Герміона сьорбнула чаю більш невимушено, ніж почувалася. — *Primum non nocere*. Вираз придуманий не раніше сімнадцятого століття, це видає структура слів латинською. Крім того... я роблю це не як цілителька.

— Те, що Муді насмілився попросити тебе про це, робить його настільки ж жорстоким, як і того, хто взагалі придумав цю ідею, — шотландський акцент у її голосі проявлявся сильніше, коли жінку опановували емоції. — Я думала, що навіть для Аластора існують якісь межі. Коли ціна перемоги стане завеликою? Це війна, яка вже і так заплямована кров'ю дітей. Тепер ми ще й будемо продавати їх Смертежерам?

Герміона зітхнула.

— Я більше не дитина, Мінерво. Цей вибір я зробила самотійно. Ніхто не нав'язував мені його.

— Усі, хто тебе знає, розуміли, що ти на це погодишся. Навіть Драко Мелфой знав, що ти відповіси, коли висунув цю пропозицію. Ти дійсно гадаєш, що з твоїм характером у тебе був вибір у цьому питанні?

— Не більше вибору, ніж у випадку з моїм рішенням стати цілителькою або будь-яким рішенням, яке я приймала, — Герміона раптом відчула себе виснаженою. — Комуś потрібно робити складний вибір. Хтось повинен страждати. І я готова зробити це. Я зможу це витримати. Навіщо тоді змушувати когось іншого, хто не зможе впоратися?

— Ти так схожа на Аластора, — гірко помітила Мінерва. Здавалося, у кутиках її очей виступили сльози. — Коли він розповів мені про це, я

відповіла йому «ні». Я одразу сказала: «ніколи». Є межі, які не можна переходити, тому що, щойно ми просимо про це, нам не стати краще. А потім він сказав, що розповідає мені це не для того, щоб порадитися. Рішення вже було прийнято й узгоджено із Кінгслі. Він просто повідомив мені, щоб був хтось, хто попіклується про тебе у разі, якщо Драко Мелфой вирішить...

Голос Мінерви різко обірвався.

Герміона відчула, як її поглинула хвиля прихильності, але вона змусила себе не реагувати. Не вагатися.

— Він убив Албуса, — сказала Мінерва за мить. Її голос тремтів від хвилювання.

— Я знаю. Я не забула про це.

— Йому тоді ледве виповнилося шістнадцять. Він холоднокривно вбив одного із найвидатніших чаклунів нашого часу в коридорі, повному першокурсників. Навіть Томові Редлу було майже сімнадцять, коли він почав убивати, і почав він зі школярки. Таємно. У туалеті. Як ти гадаєш, що за людина Драко Мелфой зараз? Шість років по тому.

— Він — наш єдиний шанс виграти цю війну. Нам це потрібно, Мінерво. Ви бачите сиріт, а я бачу тіла. Зараз ми не можемо дозволити собі впускати цей шанс. Я не збираюся відмовлятися від того, що може дати Ордену хоча б трохи більше шансів на перемогу. Жодна людина не коштує більше, ніж перемога у війні.

— Ти готова піти на все, щоб покласти край цій війні.

— Готова.

— Джеймс Поттер казав, що війна — це пекло. Раніше я з ним погоджувалася. Але тепер... я гадаю, що він помилявся. Війна набагато гірша за пекло. Ти не грішниця; це не та доля, на яку ти заслуговуєш. І все ж таки, здається, ти вже вирішила спробувати проклясти себе заради перемоги.

— Війна — це війна. А пекло — це пекло. І перше набагато гірше, — процитувала Герміона, а потім сумно посміхнулася. — Мій батько часто так казав. Це цитата з маґлівського телешоу.

Герміона на мить завагалася, перш ніж додати:

— Ти маєш рацію. Я готова на все, щоб виграти цю війну. І я не знаю, чи правильно я вчиняю. Я впевнена, що більшість людей зі мною не погодяться. Я знаю, що моє рішення стане точкою неповернення... у стосунках із Гаррі та Роном, навіть якщо зрештою це принесе нам перемогу. Але... для мене їхній порятунок того вартий. Я завжди була готова заплатити ціну за ті рішення, які приймаю. І ніколи не була сліпою до наслідків.

Мінерва не відповіла. Вона сьорбнула чаю і подивилась на Герміону так, неначе бачила її востаннє.

Герміона зустрілася із нею поглядом і замислилася, наскільки близьким до істини це могло виявитися.

Chapter End Notes

Цитати з Гіппократа та М.А.С.Н.

Від авторки: Я знаю, немає Драко досі. Незабаром він буде.

Смертельний ковток – найсильніше снодійне зілля

Повна цитата про війну, яку згадує Герміона, звучить так: Війна і пекло – не одне й те саме. Війна – це війна, а пекло – це пекло, і перше набагато гірше. В пекло потрапляють грішники, там немає невинних, на війні таких дуже багато.

Розділ 28. Флешбек 3

Chapter Notes

Плейлист

Crashing Down – UNSECRET

Light – Hazy

Dark Side – Greg Sebell

High – Anavae

Game of Survival – Maggie Eckford

Муді надіслав повідомлення, що Северус з'явиться у Прядильному кінці в п'ятницю пізно ввечері. Герміона зітхнула, сподіваючись, що розмова із ним пройде краще за ту, яка відбулася у неї із Мінервою.

Під час війни у них із Северусом зав'язалася своєрідна дружба. Це почалося з ініціативи Герміони, коли та з'явилась біля дверей його кабінету після смерті Дамблдора, попросивши навчити її готувати зілля. З роками, коли стосунки Герміони з іншими членами Ордену погіршувалися, вони стали насолоджуватися взаємною гіркотою у компанії одне одного.

Не те щоб вони були близькі.

Але у жодного із них не було часу на будівництво дружби.

Вони просто демонстрували повагу одне до одного невеличкими жестами. Северус не так різко критикував Герміону під час зібрань Ордену, як гнобив всіх інших. А Герміона зупиняла всі розмови, що стосувалися підозр Гаррі або інших щодо істинної відданості Снейпа, оскільки вони не перемагали.

Коли Герміона увійшла у його дім, вона виявила, що двері для неї залишені прочиненими, а сам Северус знаходився на кухні. Запах у

душній був ледь не травмуючим для нюху. Зіллеваріння сформувало у Герміони звичку розпізнавати аромати. Повітря було насичене запахами сушених трав і настоянок. Гострота солодкого деревію, затхлість сухих суцвіть кульбаби, гіркота мелених мінеральних коренів, гіркота і шорсткість яєчної шкаралупи вогневиці — вона впізнала майже всі інгредієнти. Крізь аромат пробивався присмак магії, чіпляючись за її шкіру та волосся.

— Щось новеньке? — запитала Герміона після того, як декілька хвилин спостерігала за тим, як він схилився над казаном

— Вочевидь, — відповів Снейп злим тоном, додаючи краплю отрути Акромантула.

Зілля відригнуло хмарку кисло-жовтого випару, і Северус відступив, щоб уникнути його, роздратовано зашипівши.

Герміона поглянула на розкладені інгредієнти.

— Нове прокляття?

— Так і є. Дологов цього разу перевершив самого себе. Легке, щоб накласти швидко, і водночас дуже ефективно. Протидіяти йому просто, але шкода миттєва. Незабаром вони почнуть використовувати його у боях.

— Якого роду прокляття?

— Кислотні опіки, що швидко розповсюджуються.

Герміона стиснула щелепи й різко вдихнула. Попереду її очікувало багато досліджень для підготовки. У минулому кислотні прокляття рідко використовувались під час битв, але їхні наслідки часто ставали руйнівними та важко піддавалися зціленню.

Северус додав чотири краплі місячної роси, а потім обернувся і витріщився на неї.

— У вас є двадцять хвилин, — сказав він, пішовши до вітальні. Вона ще трохи зачекала, вивчаючи зілля, яке повільно кипіло, а потім попрямувала за ним. — Чув, ви навмисно пожертвували собою заради справи, — протягнув він із крісла, перш ніж Герміона встигла сісти.

— Муді сказав, що ви вважаєте його пропозицію обґрунтованою, — рівним голосом промовила вона.

— Саме так, — сказав Снейп.

Чаю він не запропонував.

— Чому? — запитала Герміона. Не було жодного сенсу підбирати слова або соромитися. Їй потрібні були чіткі відповіді. Після стількох років війни вона виявила, що Северус відповідає на короткі прями запитання краще, ніж будь-хто інший.

— Драко Мелфой нікому не служить, — відповів він.

Герміона чекала.

— Звісно, формально він служить Темному Лорду, — продовжив Снейп, роблячи зневажливий жест рукою, — але це зумовлено необхідністю, а не відданістю. Його мотивація має особистий характер. Яким би не був цей мотив, він вирішив, що Орден зможе допомогти йому у досягненні цієї цілі ефективніше, ніж Темний Лорд.

Северус зробив паузу, а потім додав:

— Він не буде цілком відданим Ордену, але стане таким же бездоганим шпигуном, як і Смертежером.

— Чи варто воно того, якщо ми не можемо йому довіряти? — запитала Герміона.

— Наразі я не думаю, що Орден має інший варіант. А ви?

Герміона слабо похитала головою та вчепилася у підлокітники крісла.

— І... я гадаю, він трохи прорахувався, коли озвучував свої вимоги, — додав Северус.

— Яким чином?

— Попросивши вас. Я припускаю, це була помилка з його боку, — сказав він, замислено дивлячись на неї.

Герміона кліпнула очима.

— Чому ж?

— Як я вже сказав Муді, я помічав, що Драко був зачарований вами у школі. Не зрозумійте мене неправильно: я не стверджую, що це було чимось значущим або серйозним. Однак ви були тією, кого він помітив. Можливо, ви зможете використати цей факт собі на користь. Я не вірю, що він усвідомлює це.

— Він вимагав, щоб я належала йому. Гадаю, він чудово це усвідомлює, — зазначила Герміона.

— Якби він просто захотів жіночого тіла, щоб заволодіти ним чи трахнути, то зміг би отримати практично будь-яке без особливих зусиль. Ви навряд чи Єлена Троянська, але навіть якби це й було так, — він не бачив вас уже майже шість років. А тоді ви точно не були схожі на неї. Не думаю, що він взагалі знає, який вигляд ви маєте зараз. Та й сумніваюся, що ваше академічне суперництво досі входить до списку образ, які його зараз хвилюють, — відповів Снейп. — Ви точно не є мотивом для зміни його відданості.

Слова Северуса дали Герміоні одночасно привід для полегшення та відчаю. Вона не бажала уваги Драко Мелфоя, але водночас потребувала її. Їй раптом захотілося розплакатися від неможливості виконання призначеної для неї місії.

— Тому, — продовжував Снейп, — його рішення додати вас до списку своїх вимог — це можливість. Якщо ви вирішите скористатися нею. То зможете зробити його вірним.

— Як? Спокусити його? — скептично запитала Герміона.

— Підтримуючи його інтерес, — відповів Снейп, закриваючи очі, наче вона сказала нісенітницю. — Ви досить розумна відьма. Зацікавте його. Знайдіть шлях до його розуму, щоб він захотів того, чого не може просто вимагати від вас. Ви точно не втримаєте його увагу своїми жіночими хитроцями.

Снейп фиркнув, промовляючи це.

— Такі чоловіки, як Драко Мелфой, амбітні, тому їм швидко набридає все, що вони можуть легко дістати. Секс, мабуть, одна з найлегших речей, які він може отримати. Навіть секс із вами зараз... враховуючи умови, які він поставив. Ви повинні стати чимось більшим і змусити його побачити це.

Герміона коротко кивнула з упевненістю, якої не відчувала, коли Снейп додав:

— У нього буде значна перевага влади над вами. Однак той факт, що ви привернули його увагу, означає, що у вас досі є козир у рукаві. Минуло майже шість років, перш ніж у нього з'явився шанс вимагати будь-що, і саме ви спали йому на думку. Вам доведеться ретельно використовувати це знання, якщо бажаєте зрівняти свої шанси або зробити його лояльним.

— Мелфой не дурень. Він буде чекати цього.

— Саме так.

— І ви гадаєте, що я впораюся?

— Ви намагаєтеся напроситися на компліменти, міс Грейнджер? — холодно сказав Северус. — На даному етапі війни я вважаю, що майже все варто того, щоб спробувати. Вірогідність того, що у вас буде хоча б якийсь шанс на успіх, надзвичайно мала. Ви погодилися продати себе в обмін на інформацію неймовірно небезпечному чаклуну, який отримав більшу частину своєї сили за допомогою власного значного

інтелекту. Чаклуну, поточні мотиви якого залишаються таємницею навіть для тих, хто знає його все життя. Він винятково ізольований і потайний, навіть за стандартами Смертежерів. І він не добився б того, що має, будучи слабким або передбачуваним.

Настала довга пауза. Можливо, Снейп не міг запропонувати їй більше взаєморозуміння.

Герміона встала, відчуючи себе деморалізованою.

Вона продавала себе, беручи участь в азартній грі, наперед очікуючи, що зазнає поразки. Ймовірно, так і станеться.

Але вона все одно збиралася спробувати.

Герміона трохи подумала над питанням, яке майже боялась поставити.

— Він... — прошепотіла вона. — Наскільки... жорстоким він може бути?

Снейп втупився у неї своїми непроникними чорними очима.

— Я погано його знаю, якщо мати на увазі його життя після п'ятого року навчання. Однак, яким би хуліганом він не був, я ніколи не вважав його садистом.

Герміона різко кивнула, відчувши легке запаморочення, і повернулася, щоб піти.

— Бажаю вам удачі, міс Грейнджер. Ви найкращий друг, якого Гаррі Поттер коли-небудь заслуговував.

У голосі Северуса прозвучало співчуття. Герміона зупинилася й піднесла руку до горла, проводячи великими пальцем по ключиці, перш ніж скрутити ланцюжок кулона між пальцями.

— Я роблю це не *лише* заради Гаррі, — сказав вона. Северус пирхнув, і вона подивилася на нього, захищаючись. — Існує цілий світ, який

навіть не підозрює, що його безпека залежить від нас. Окрім того, якщо ми програємо, як ви гадаєте, які мої шанси?

Він коротко кивнув на знак згоди. Вона покинула Прядильний кінець, не сказавши більше жодного слова.

Коли Герміона повернулася на площу Ґримо, вона пішла до ванної та втупилася у своє відображення.

Дівчина була худорлявою і втомленою. Її шкіра залишалася блідою від нестачі сонячного світла. Риси її обличчя були різкішими, ніж у школі; трохи ніжнішими. Виступаючі вилиці робили її більш витонченою. Її очі — ну, вона завжди вважала їх своєю найкращою рисою, — великі й темні, але у них було достатньо вогню, який позбавляв її погляд від наївності. Її волосся досі залишалося її проблемою. Досі густе, але вже достатньо довге, щоб вага дещо стримувала його кучерявість. Вона заплітала його у дві тугі коси, скручувала і заколювала на потилиці, щоб кучері не лізли їй в обличчя під час зіллеваріння або зцілення.

Герміона стягнула одяг і пішла в душ. Гарячою водою, що била її по шкірі, змушувала її почуватися у безпеці. Їй не хотілось покидати душ, але, вимивши себе з ніг до голови, дівчина змусила себе перекрити воду й вийти.

Вона швидко наклала на ноги та пахви чари гоління і витерлася рушником.

Витираючи пару із дзеркала, Герміона критично оцінила тіло у відображенні.

Їй доводилося лише сподіватися, що підсвідомий інтерес Мелфоя до неї полягав у її внутрішньому світі, тому що вона точно не була Єленою Троянською. Стрес з'їдав її. Герміона була худорлявою, з тонкими кістлявими кінцівками. Жодних виразних вигинів тіла або м'якості тих місць, які так приваблювали чоловіків.

Що стосується внутрішньої сексуальності, то дівчина, безумовно, була новачком. Вона просто ніколи не замислювалася про цю рису і не мала

можливості культивувати її у собі. Міркування про те, як вона потрапила до подібної ситуації... просто не мало сенсу.

Герміоні не спадало на думку, що війна вимагатиме від неї, щоб вона запропонувала себе... в ролі коханки? Шльондри? Військового трофею? ...для Смертежера.

Одягаючись, вона не стала хвилюватися через свою білизну чи одяг. Не було сенсу вдавати, що Герміона володіє якимось винятковим смаком або навичками у звабленні. Вона, безсумнівно, зробить це погано. Але дивна поведінка дівчини та зайва увага до свого одягу точно викличе запитання і може розкрити її.

Збираючись йти, Герміона поглянула у дзеркало та, повагавшись, торкнулася ланцюжка на шиї, перш ніж дістати його з-під сорочки й поглянути на амулет, що висів на ньому. Кулон Асет. Криваво-червоний камінь у формі сонячного диску розташовувався ніби на маленькому троні, що втримувався химерними рогами. Його подарували Герміоні, коли вона недовго вивчала цілительство у Єгипті, а потім повернулася до Європи, щоб навчатися в Австрії.

Вона зняла його й поклала у вишиту бісером сумку під ліжком.

Якщо дівчина помре, Северус, мабуть, зможе визначити, чим насправді є цей кулон.

Місце, яке вказав Мелфой, знаходилося поблизу селища Вайткрофт. Муді явився із нею туди, а тоді, швидко озирнувшись своїм чарівним оком, знову зник із гучним звуком.

Почуваючи себе покинутою, що її шкіра аж боліла, Герміона пішла вгору всипаною гравієм доріжкою, оглядаючи порожню ділянку.

На місцевість цілком вірогідно були накладені чари незнаходження. Або ж це була віддалена точка явлення від кінцевого пункту.

Нервово озирнувшись, вона важко ковтнула й змирилася з очікуванням.

На обочині дороги стояв пеньок. Герміона присіла. Ще через хвилину вона дістала книгу, прислухаючись до будь-якого шуму.

Дівчина прочитала близько шести сторінок, коли звук зліва змусив її різко підняти голову. Раптом з'явилося світло від дверей, що з'явилися на порожній ділянці, і разом із ними у полі зору почала з'являтися занедбана халупа.

У дверях стояв Драко Мелфой.

Вона не бачила його понад п'ять років.

Герміона засунула книгу до сумки й пішла вперед; з кожним кроком її серцебиття пришвидшувалося.

Він став вищим і ширшим у плечах. Зверхність його шкільних днів зникла, змінившись холодним почуттям влади. Смертельною впевненістю.

Навіть після того, як вона піднялася сходами, він височів над нею. Він був приблизно одного зросту із Роном, але здавався більшим. Зріст Рона завжди компенсувався його худорлявістю та незграбністю. Мелфой же володів кожним дюймою свого зросту, неначе це було додатковим свідченням його переваги, коли він дивився на неї зверху вниз.

Його обличчя втратило всі хлоп'ячі риси. Воно було жахливо красивим. Гострі аристократичні риси застигли у жорстокому непохитному виразі. Його сірі очі свердлили її, наче ножі. Волосся досі було білявим, недбало зачесаним набік.

Він ліниво притулився до одвірка, залишивши достатньо місця, щоб вона могла увійти, лише злегка торкаючись його мантиї. Проходячи повз, Герміона вловила різкий запах кедру від тканини.

Вона відчула небезпеку, що йшла від нього. Запах темної магії огортав його.

Наближатися до нього було все одно, що йти назустріч вовку або дракону. Все її тіло тремтіло, коли вона проходила повз нього. Герміона боролася зі страхом, який ніби пронизував її спину.

Її лякала його безжалісність.

Він убив Дамблдора у віці шістнадцяти років, і це було лише початком його кривавого сходження.

Якби з клинка вбивці зробили людину, вона прийняла б форму Драко Мелфоя.

Вона уважно подивилася на нього. Аналізуючи всі деталі.

Красивий і проклятий. Грішний янгол. Або, можливо, Янгол Смерті.

Безглузді штампи, і все ж вони якимось чином підходили для нього. Якщо він й був складною та суперечливою особистістю, то не показував цього; він просто здавався жорстоким, суворим і красивим.

— Мелфой. Я так розумію, ти хочеш допомогти Ордену, — сказала вона, ввійшовши у халупу, і він зачинив за нею двері. Герміона боролася з бажанням здригнутися або різко обернутися, почувши клацання.

Вона була одна у будинку з Драко Мелфоем, якому погодилася продати себе в обмін на інформацію.

Заспокійливого зілля, яке дівчина прийняла безпосередньо перед явленням, було явно недостатньо для того нудотного жаху, що охоплював її. Вона відчувала його всюди: у хребті, у животі, у руках, він стискав її горло так надійно, наче душив її.

Герміона розправила плечі й змусила себе повільно оглянути кімнату.

Здавалося, що будівля складається з однієї великої порожньої кімнати. Меблів майже не було. Два стільці. Стіл. Більш нічого.

Ліжка не було.

— Тобі відомі умови? — холодно сказав він, коли вона знову поглянула на нього.

— Помилування. І я. В обмін на інформацію.

— Зараз і після війни, — його очі блиснули сумішшю жорстокості й задоволення, коли він промовив це.

Герміона навіть не здригнулася.

— Так. Віднині я належу тобі. Муді сказав, що виконуватиме роль зв'язного клятви, якщо ти вимагатимеш Незламної обітниці, — сказала вона, стараючись приховати гіркоту у голосі.

Він тоненько посміхнувся.

— У цьому нема потреби. Я повірю силі твоєї грифіндорської благородності, якщо ти присягнешся прямо зараз.

— Присягаюся. Я твоя. Даю тобі слово, — відповіла Герміона, не даючи собі часу на роздуми.

Їй хотілось відчувати тріумф від того, що він відмовився від Обітниці. Але, якщо вони виграють війну, то лише через нього. Вона буде його боржницею. Вони всі будуть.

— Поки ми не переможемо, ти не зробиш нічого, що завадить мені зробити свій внесок у справи Ордену, — твердо нагадала вона йому.

— Ох так. Мені доведеться подбати про те, щоб ти залишалася живою, поки все це не скінчиться, — він усміхнувся, дивлячись на неї.

— Я хочу, щоб ти присягнувся, — сказала Герміона напруженим голосом.

Його очі спалахнули, і він поклав руку на серце.

— Присягаюся, — сказав він жартівливим тоном, — я не буду заважати твоїй допомозі Ордену.

Тоді він ледь чутно цокнув язиком.

— Боже мій, але ти ж підозрюєш мене, чи не так? Це ж могло виявитись лише хитрістю з мого боку, щоб отримати шматочок тебе до того, як скінчиться війна і ти помреш, — припустив він. — Не турбуйся. На знак моєї щирості я не доторкнуся до тебе... поки що. Зрештою, я так довго чекав, щоб отримати тебе як приз, що зможу потерпіти ще трохи.

Він по-вовчому посміхнувся їй.

— А поки я дозволю тобі бігти назад у свій дорогоцінний Орден із моєю інформацією та продовжу мріяти про твою неймовірну компанію.

Якщо Мелфой намагався вивести Герміону із себе, то у нього це чудово виходило.

Наче сама думка про згоду на ті жахіття, що він хотів із нею зробити, не була достатньо поганою, щоб продовжувати мучити її очікуванням.

Вона зіпила зуби й змусила себе дихати. Сховавши руку за спину, дівчина міцно стиснула її в кулак, а потім повільно розтиснула пальці. Готуючись. Очищуючи свій розум.

«Краще так», — міркувала вона. Чим довше він чекав, щоб почати діяти, тим більше часу у Герміони залишалося, щоб спробувати забезпечити його вірність, знайти спосіб змусити його підкоритися, перш ніж він втомиться від неї.

Вона коротко кивнула.

— Добре. Це... дуже люб'язно з твого боку.

Він поклав руку на серце.

— Ти навіть не уявляєш, яку радість я відчуваю, коли чую подібне від тебе, — сказав Мелфой із фальшивим захопленням.

Очі Герміони звузилися. Вона не могла зрозуміти його. Його істинний мотив... повністю вислизав від неї. Вона ненавиділа те, наскільки знедоленою була через це.

— Але знаєш... — раптом задумливо промовив Мелфой. — Можливо, тобі варто дати мені щось...

Герміона витріщилася на нього.

— ...щоб зігріти моє холодне серце, — посміхнувся він. — Спогад, аби мотивувати мене.

— Чого ти хочеш? — запитала вона напруженим голосом. Вона почала подумки прораховувати ймовірні варіанти. Можливо, він змусить її роздягнутися. Або відсмоктати у нього... вона ніколи не робила цього раніше, мабуть, це буде огидно. Або захоче кінчити їй на обличчя. Можливо, він накаже їй просто стояти в той час, як сам буде кидати у неї прокляття. Або просто вдарить її по обличчю, щоб відплатити за третій рік навчання.

— Звучиш не надто натхненно, — помітив Мелфой. — Тепер я щиро ображений.

Герміона ледь стрималася, щоб не зблиснути на нього очима.

— Хочеш, щоб я поцілувала тебе або просто стояла тут і дозволила тобі проклясти мене? — запитала вона найскромнішим тоном, на який була здатна.

Мелфой розсміявся.

— Боже мій, Грейнджер. Ти дійсно у розпачі.

— Я ж тут. Гадаю, це очевидно.

— Справді, — кивнув він. — Ну, на сьогодні у мене вже є варіант. Погляньмо, чи здатний твій рот на щось окрім розмов.

Герміона подумала, що її зараз знудить, і відразу, мабуть, відобразилася на її обличчі. Мелфой жорстоко посміхнувся.

— Поцілуй мене, — уточнив він, — на знак демонстрації твоєї щирості.

Він усміхнувся їй і не поворухнувся. Мелфой просто стояв і чекав, коли вона підійде до нього.

Усе тіло Герміони пронизав холодний жах від думки про те, щоб доторкнутися до нього. Про те, як він торкнеться до неї своїми холодними блідими руками вбивці.

Торкнеться своїм ротом до її.

Стояти поруч із ним, не направляючи йому паличку у серце, було так само беззахисно, як підставляти своє горло вовку.

Вона вагалася.

— Як ти хочеш, щоб я тебе поцілувала? — запитала Герміона.

— Здивуй мене, — сказав він, знизуючи плечима.

Здивувати його. Що ж, це було... можливістю, яку вона повинна була використати. Дівчина швидко проаналізувала ситуацію.

Він дражнив її. Усю цю розмову, здавалося, навмисно намагався розсердити її. Щоб побачити її злу безпомічність у відповідь на владу, яку він мав над нею. Цей поцілунок, ймовірно, повинен укріпити її неприязнь.

Мелфой очікував, що вона буде норовливою та гордою, не здатною придушити свою ненависть; тому обманом змушував її відчувати огиду до власного покарання, щоб вона відвернулася на емоції.

Герміона не могла йому цього дозволити.

Вона взяла себе в руки. Вона йому не прогає.

Дівчина підійшла до нього ближче, уважно вивчаючи його обличчя.

Вона ніколи ще не була настільки близько до нього. Для того, хто так сильно «жадав» її, він мав непереконливий вигляд. Його зіниці були звужені. Очі переважно сірі. Він здавався... здивованим.

Спіраль страху у хребті відчувалася як голка, що впивалася у спину. Її серце билось так сильно, ніби розбивалося об ребра.

Герміона обійняла руками його шию й притягнула до себе. Він посміхнувся і дозволив їй.

Коли їхні губи майже доторкнулися, вона зупинилася, майже очікуючи побачити ніж, по саму рукоятку ввіткнутий їй у живіт.

На мить між ними запанувала тиша... вони повільно дихали. Достатньо близько, щоб повітря ковзало їхніми обличчями, як примара. Його дихання пахнуло ялівцем, воно було різким і гострим, як свіжозрізане вічнозелене дерево. Герміона вивчала цю мертвотність і холодність його очей. Цікаво, що він бачив, дивлячись на неї?

«Навіть вбивці залишаються чоловіками», — сказала вона собі.

А потім повільно та солодко поцілувала його.

Герміона уявила, як цілує того, до кого відчуває ніжні почуття. Зануривши руки у його волосся, вона поглибила поцілунок. Продовжуючи дразнити його губи язиком, вона тихо простогнала йому в рот. На смак він був як джин.

Це було явно не те, чого він очікував. Вочевидь, сюрпризи були йому не до вподоби. Мелфой завмер в очевидному здивуванні, щойно їхні губи м'яко зустрілися, і за мить відсунувся від неї.

Тепер його очі потемнішали.

Герміона не була певна, тішить її ця деталь чи турбує.

Її серцебиття дещо сповільнилося.

Веселощі у його очах зникли, і Мелфой раптом, здавалося, поглянув на неї більш серйозно.

— Ти ж майже не борешся, чи не так? — різко запитав він.

— Ні. Більша частина моєї роботи не пов'язана з рейдами, — зізналася вона, не бажаючи розповідати подробиці того, чим займалася. Вона була тут, щоб отримати інформацію, а не ділитися нею.

— Ти володієш блокологією?

— Так. Муді тренував мене, — збрехала вона. — У мене було небагато практики, але він казав, що у мене непогано виходить.

— Що ж, значне полегшення. Було б проблемою, якби тебе коли-небудь схопили й знайшли деталі нашої угоди у твоїй свідомості, — сказав він із найсерйознішим виразом, який вона коли-небудь бачила на його обличчі.

Тоді він посміхнувся.

— Сподіваюся, ти не заперечуєш, якщо я особисто перевірю, наскільки ти вправна.

Щит Герміони вже був наготові, і сили, з якою він напав на нього, було достатньо, щоб змусити її голову йти обертом так, неначе він вдарив у гонг всередині неї. Мелфой продовжував із силою штовхати її стіни, знову й знову, поки вона не почала задихатися від болю, втримуючи його зовні. Потім він зупинився, і Герміона ледь не спіткнулася.

— Ти напрочуд добре вмієш це робити, — сказав він так, ніби дійсно був здивований.

Комплімент застав її зненацька. Раптом він знову врився в її свідомість. Коротка перерва виявилася хитрістю. Вона була недостатньо підготована до нової атаки. Він знайшов слабке місце і прорізав його зі швидкістю стріли.

Герміона намагалася виштовхнути його назад, але він миттєво проник так далеко в її спогади, що вона просто не змогла. Вона ледве могла його сповільнити.

Тоді різко, навіть не зупиняючись, щоб подивитися на щось у її свідомості, Мелфой повернувся назад.

Дівчина ледь не впала навznak, але втрималася, схопившись за чоло та задихаючись від болю.

— Це звичайний трюк, — недбало сказав він, наче напад на її розум не потребував жодних зусиль з його боку. — Після інтенсивної атаки, коли блоколог думає, що все скінчено, він трохи розслабляється. Це ідеальна можливість потрапити всередину.

У Герміони досі перехоплювало дихання, і вона не могла відповісти, тож він продовжив:

— Якщо коли-небудь тебе будуть допитувати по-справжньому досвідчені виманологи, ти ніколи не зможеш утримати їх силою свого ментального щита. Аби ти була звичайним членом Спротиву, ймовірно, тебе б просто вбили замість того, щоб намагатися добути інформацію. Але ти — член Ордену. Золота дівчинка Поттера. Якщо вони коли-небудь доберуться до тебе, то, швидше за все, приведуть до мене, або до Северуса, або до самого Темного Лорда. Боюся, тобі доведеться освіжити свої навички блокології.

— Як? — її голос звучав хрипко. Вона й не підозрювала, що ментальна атака може бути такою могутньою. Не дивно, що Гаррі ненавидів свої сеанси зі Снейпом. Її розум був у агонії.

— Фокус у тому, щоб впустити виманолога, — повідомив їй Мелфой.

— Що?

— Доклади трохи зусиль, але зрештою вдаї, що поступаєшся. Щойно у твою свідомість увійдуть, покажи хибні спогади або відверни увагу, підкинувши їм щось менш важливе. Ти ніколи не зможеш викинути

Темного Лорда із голови, але якщо він вирішить, що ти слабка, то буде думати, що здолав тебе. Тобі доведеться відмовитися від чогось достатньо цінного, щоб мати правдоподібний вигляд. Однак ти збережеш найважливіші речі у таємниці.

У голові Герміони все перемішалось, поки вона обдумувала це. Звісно, блокологія була чимось більшим, ніж простими ментальними стінами. Северус не міг обманювати Темного Лорда стільки років, просто відмовляючи йому у доступі до свого розуму.

— Витрать час, щоб обдумати це. Якщо я шукаю інформацію про Поттера, чи Візлі, чи про Орден, що ти можеш розповісти? Що здається тобі найбільшою таємницею, яку ти маєш? Виманологія — це як підпал чужого будинку. Розум інстинктивно намагається захистити те, що найважливіше сховати. Ти повинна привчити себе робити навпаки. Прямуй до того, що не має значення. Потренуйся бути уважною до менш важливих спогадів у своєму розумі, наче ти ховаєш їх. Я спробую ще раз наступного тижня.

Герміона кивнула. Вона ненавиділа саму думку про нього у своїй голові, але його аргументація була справедливою. Ця навичка була безцінною.

Мелфой засунув руку до кишені й кинув їй щось. Вона рефлекторно спіймала.

Герміона втупилася у свою долоню. Це було... ну, це було схоже на обручку, якби обручки були чорними.

Вона здивовано подивилася на Мелфоя.

— Твої протееві чари з п'ятого курсу надихнули мене, — він посміхнувся й підняв праву руку, вказуючи на таку ж оніксову смужку на пальці. — Воно ненадовго загориться, якщо мені знадобиться зустріч. Двічі, якщо це терміново. Я б дуже радив прийти швидко, якщо воно загориться двічі. Якщо ти захочеш зв'язатися, сигнальні чари будинку дадуть мені знати, коли ти прибудеш. Але в іншому

випадку ми повинні притримуватися графіку. Чи є час, коли ти можеш піти, не викликаючи підозр?

Герміона одягла каблучку на вказівний палець лівої руки. Це була проста тонка смужка. Що не впадала в очі й не привертала уваги. Вона запідозрила, що на кільце були накладені сильні маскувальні чари.

— Я виходжу за інгредієнтами для зіллів рано вранці у вівторок. Я можу додати ще пів години, ніхто не зверне на це уваги. Сьома тридцять підійде?

Він кивнув.

— Якщо я з якоїсь причини не зможу прийти, приходь ввечері в той же час, — сказав він їй.

— А що, якщо я не зможу прийти? — запитала Герміона.

Його очі звузилися.

Він намагався зрозуміти, чим саме вона займалася для Ордену. Ну, вона не збиралася добровільно ділитися інформацією.

— Я зачекаю п'ять хвилин і вирішу, що ти не змогла прийти.

— Гарзд, — рішуче погодилася вона.

Мелфой посміхнувся й помахом чарівної палички викликав сувій пергаменту, який протягнув їй.

— Мій перший внесок, — протягнув він, знову дивлячись на неї.

Герміона взяла його і злегка розгорнула, поглянувши на декілька карт і креслень будівель.

— Сподіваюся, у Муді вистачить розуму не використовувати все одразу, — сказав він.

— Твоя служба буде однією з найбільш ретельно охоронюваних таємниць Ордену. Ти перестанеш приносити користь, якщо твоє прикриття буде розкрито. Ми не збираємося ризикувати.

— Добре, — відповів він холодним голосом. — Тоді побачимося у вівторок. Тренуй свою блокологію.

Мелфой із тріском зник.

Розділ 29. Флешбек 4

Chapter Notes

Плейлист

The Hunt – Yael Meyer
Save My Soul – RIVVRS
How Villains Are Made – Madalen Duke
Start a War – Klergy & Valerie Broussard
Dark Things – ADONA

Квітень 2002.

Наступного разу, коли Герміона явилася до хижі, вона ледь встигла переступити поріг, як Мелфой різко матеріалізувався перед нею.

Він міцно схопив її за плечі, притискаючи до стіни, коли його губи накрили її.

Герміона ледве встигла щось подумати чи якось зреагувати. Її очі широко розплющилися від здивування, і Мелфой зустрівся із нею поглядом, відразу ж після поцілунку, і різко ввірвався до її свідомості.

Вона була настільки вражена, що її ментальні стіни впали. Мелфой втискався у неї всім своїм тілом, продовжуючи цілувати, і це не давало їй можливості зосередитися на вторгненні в її думки.

Він швидко проглянув її останні спогади: як вона варила зілля Невидимості для каблучки, яку він дав їй минулого разу; як забирала Лі Джордана і залишила його біля Лікарні Святого Мунго. Мелфой зупинився на її спогаді про їхню попередню зустріч.

Вона відчула, як він аналізує її, і водночас гостро відчувала, як його губи відриваються від її губ, як він цілує її підборіддя в той час, як його руки ковзають уздовж її тіла.

Тоді він почав рухатися далі — до її розмови зі Снейпом. Ні. Герміона не могла дозволити йому побачити це. І хоча вона була впевнена, що Мелфой знає, що вона намагатиметься зробити, вона не хотіла, щоб він мав підтвердження власної правоти.

Вона змусила себе не приховувати цей спогад або спеціально думати про щось інше. Натомість Герміона схопилася за перший-ліпший фрагмент минулого і навмисно сховала його чимдалі. Мелфой, звісно, повинен був здогадатися, що це хитрість, але все одно кинувся за нею. Герміона продовжила ховати вибраний спогад ще протягом декількох секунд, дозволила Мелфою прорватися до нього.

Це був третій курс. Перед нею стояв Мелфой, його губи скривила посмішка.

— Ви коли-небудь бачили щось настільки жалюгідне? — сказав він. — І цього нікому призначили нашим учителем!

Гаррі та Рон смикнулися в бік Мелфоя, але Герміона їх випередила.

Вона вдарила Мелфоя по обличчю з усієї сили, на яку була здатна. Її долоня горіла, а бліда шкіра Мелфоя почервоніла у тому місці, де вона завдала удар. Він похитнувся, дивлячись на неї із сумішшю болю та подиву.

— Не смій називати Гетріда жалюгідним, ти, мерзенний... огидний... — проричала вона.

Мелфой різко покинув свідомість Герміони й відсунувся від неї, здригаючись усім тілом.

Герміона не відводила від нього погляду, очікуючи, що він розлютиться через те, що вона обдурила його саме цим спогадом. За мить вона зрозуміла, що Мелфой сміється.

Це здалося їй навіть страшнішим.

— Молодець, — сказав він за хвилину, досі посміюючись. — Я гадав, що тобі знадобиться більше часу, перш ніж ти опануєш цю техніку.

Герміона розгублено стояла біля стіни, намагаючись оговтатися від одночасної ментальної та фізичної атаки. До неї вже неухильно почала підкрадатися мігрень.

— Ти всіх так навчаєш блокології? — запитала вона за мить.

Кутики його губ ледь помітно піднялися.

— Тільки тебе, — сказав Мелфой з тонкою посмішкою. — Хіба ж можу я допустити, щоб ти засумнівалася у моїй щирості? Мені потрібно було зробити щось, щоб застати тебе зненацька. Тому, — він знизав плечима, — я вирішив вбити двох зайців одним пострілом. Впевнений, ти не очікувала, що я буду тримати руки при собі.

Герміона ледь стримувала бажання посміхнутися у відповідь.

— Мені одягнути панчохи наступного разу, коли прийду? — саркастично запитала вона.

Його очі, здавалося, трохи потемніли.

— Хм... Ні, ти подобаєшся мені такою. Тобі личить бруд і обдертий маглівський одяг. І я не збираюся поспішати з тобою. Тому тобі не потрібно одягати панчохи... поки що.

Герміона відчула тремтіння: не лише від страху, а й від напруги, що повисла між ними. Здавалося, навіть повітря було сповнене ворожості й розважливості.

Мелфой зробив крок до неї і схопив її ліву руку; піднявши її, він ковзнув великим пальцем по каблучці, яка знову з'явилася на її руці від його доторку.

— Як це працює?

— Закляття базується на тих самих магічних принципах, що й чари Фіделіуса, — відповіла Герміона, вивільняючи руку. — Кільце бачать лише ті, хто знає про його існування. Для решти воно цілковито непомітне. Лише ми з тобою можемо його бачити.

Мелфой схвально підняв брову.

— Не думаю, що я чув про ці чари.

— Вони нові, — сказала Герміона сухо.

— Твій винахід?

Вона неохоче кивнула.

— Насправді вони не занадто практичні. Діють лише на метали.

— Цікаво, — пробурмотів Мелфой, підійшовши ще ближче.

Щоразу, коли він наближався, Герміона знову усвідомлювала, наскільки він небезпечний. Темна магія йшла від нього хвилями, чіпляючись за його одяг та волосся, і, здавалося, впивалася в його шкіру. Неначе він завжди носив мантию, зіткану з темряви й люті, але в її присутності намагався приховати це.

Навколо нього було так багато пільми. Усі ті смерті, за які він був відповідальний.

Він буквально загруз у них.

— Спробуймо ще раз. Поглянемо, як довго ти зможеш протриматися, — його губи скрутилися у слабкій посмішці. — Я тебе не цілуватиму... цього разу.

Потім він знову ввійшов до її свідомості. Герміона втримувала ментальні стіни протягом декількох секунд, поки впорядковувала свій розум і спогади. Тоді вона прикинулася, що здається.

Герміона не була певна, чи то вона виявилася достатньо вправною або у Мелфоя вистачило такту не проглядати всі її спогади. Він дозволяв їй відвертати його увагу на більш незначні моменти. Коли дівчина змогла вдало повернути цей трюк понад десять разів, він нарешті покинув її свідомість.

Герміона відчувала, ніби її голова ось-ось трісне; ніби біль тиснув на неї так, що міг розтрити її череп. Біль був нестерпним. На очі наверталися сльози, і вона прикусила губу, намагаючись не заплакати.

— Випий це, — наказав Мелфой, сунувши їй у руку пляшечку Заспокійливого зілля. — Інакше ти можеш знепритомніти, намагаючись роз'явитися. Я б не радив так експериментувати.

Герміона проковтнула зілля, вирішивши, що Мелфой навряд чи збирається її отруїти.

— З тобою таке траплялося? — запитала вона, коли біль у голові почав слабшати, а перед очима перестали танцювати темні плями.

— І не раз, — відповів він коротко. — Моє навчання було доволі... суворим.

Герміона кивнула. Їй досі важко було повірити, що він був тим самим шкільним хуліганом, якого вона знала раніше.

Холод і жорстокість оточували його, як стіни замку. А під ними ховалася ледь стримувана лють.

Хлопчик, який отримував посилки із солодощами у подарунок. Той, кому купили місце у команді з квідичу, і той, хто скиглив від невеликої подряпини на руці. Усе м'яке, мляве й розпечене у ньому вирізала війна. Він не купив собі дорогу до лав Волдеморта ґалеонами. Він заплатив кров'ю.

Все у ньому було таким складним і вимогливим. Його усмішки, глузливі погляди та легка чемність — все це було удаванням. Ніби

Мелфой носив маску, яка приховувала, *наскільки* холодним він був насправді.

І, якщо вона хотіла досягти успіху у своєму завданні, їй потрібно було заглянути під цю маску холодності та люті. Можливо, він хотів використати її, щоб помститися або зняти стрес, але Герміона все одно була сповнена рішучості стати кимось більшим для нього.

Їй потрібно було викликати у нього довіру, поки вона не зрозуміє його мотивацію — поки не знайде вразливе місце, яким може скористатися.

Ніхто не міг бути цілковитою кригою. Навіть Мелфой.

У ньому щось було. В його очах. Щось схоже на вогонь, прихований так глибоко всередині. Їй потрібно було лише знайти спосіб дістатися до нього, а потім перетворити його на те, що вона могла б використати у власних цілях.

Мелфой очікував, що вона буде ненавидіти його і намагатиметься маніпулювати ним за допомогою фальшивої доброзичливості та співчуття. Їй потрібно бути розумнішою. Стати навіть більш розважливою, ніж він.

— Це трапилося після п'ятого курсу?

Він поглянув на неї якимось різко.

— Так, — відповів Мелфой сухо.

— Твоя тітка?

— Хм, — він протягнув як підтвердження .

Вони обоє пильно дивилися одне на одного.

— Не єдине, чому ти навчився того літа, — помітила Герміона.

— Тобі потрібне зізнання? Мені розповісти тобі про все, що я зробив?

— він підійшов ближче і тепер височів над нею, посміхаючись їй в

обличчя.

Герміона змусила себе не відступати й не зіщулитися від його близькості. Вона подивилася йому в очі.

— А ти хочеш? — запитала дівчина.

На його обличчі промайнув ледь помітний спалах здивування. Здавалося, це питання заскочило його зненацька.

Мелфой був самотнім. Герміона підозрювала це, але тепер її думки підтвердилися. Його мати померла, а батько з'їхав з глузду. Сам він надто високо у лавах Волдеморта, які до того ж були сумно відомі своєю схильністю до зради. Якщо він колись про щось і шкодував, то ніколи не мав із ким поділитися цим.

— Ні, — відповів він різким голосом, відходячи від неї.

Герміона не стала наполягати. Якщо Мелфой відчує, що вона тисне на нього із розпитуванням, то закриється від неї ще сильніше. У неї не було потреби знати всі його думки. Їй просто потрібно було, щоб він захотів розповісти про них комусь...

...щоб він захотів розповісти про них їй .

Це зробить її емоційно цінною для нього. Це стало б гачком. На який він міг би спійматися.

Це змусить його зацікавитися нею.

— Ти хочеш спробувати знову? — запитала вона після невеликої паузи.

Мелфой вдивлявся у неї сріблястими очима.

— Коли тітка навчала мене блокології, вона наказувала комусь катувати мене Круціатусом, поки намагалася проникнути до моєї свідомості. Це, мабуть, те, що зроблять із тобою, якщо колись спіймають.

Мелфой не дав їй як слід поміркувати над цими словами, одразу ж ввірвавшись до її свідомості. Закінчивши переглядати її спогади, він не став чекати, коли Герміона прийде до тями, кинув біля її ніг сувій з інформацією та роз'явився.

Того тижня Герміона знову відвідала книжкову крамницю. Вона купила книги про вплив самотності на психічний стан людини, розповіді про життя сиріт та дослідження дітей, що брали участь у військових діях.

Герміона виділяла у тексті уривки з описом вразливих місць таких людей — те, за допомогою чого ними можна було маніпулювати.

Вона наклала сильне охоронне закляття на блокнот, у якому почала складати психологічний портрет Драко Мелфоя. Дівчина записувала деталі, які помічала у ньому. Будувала припущення й теорії.

У центрі психологічного портрету — його мотивація, яка поки що залишалася таємницею. Але Герміона відчувала, що починає підбиратися до меж його істинних інтересів.

Наступного вівторка Мелфой не торкався до неї, поки проводив сеанс блокології. Він почав виснажувати її іншим способом.

Мелфой не намагався якось стримуватися, коли атакував її свідомість. Пробравшись у потаємні куточки її пам'яті, він звивався серед спогадів, на які випадково натрапив. Змушуючи Герміону знову переживати смерті людей, які вона щосили намагалася не пригадувати. Потім, зовсім випадково, він натрапив на момент, який відбувся відразу після її зустрічі зі Снейпом. Герміона здригнулася, коли він наблизився до спогаду, і він негайно придивився до нього ретельніше.

Він спостерігав, як дівчина прискіпливо розглядає риси свого обличчя у відображенні, перш ніж стати під струмені води. Вийшовши із душу, вона взялася розглядати своє оголене тіло у дзеркалі. Затримавшись на цьому моменті, Мелфой витріщався на неї, слідкуючи за її думками. Герміона відчувала, як звеселяє його те, які недоліки вона помічає у

своїй зовнішності. Вона внутрішньо скорчилася від такого приниження, і Мелфой помітив і це.

Він проглядав цей спогад набагато довше, ніж потрібно було, а потім повністю вийшов з її свідомості.

— Що ж, — розпочав він так, наче ледь стримувався, щоб не засміятися. — Це був однозначно непоганий спосіб, щоб відвернути увагу виманолога.

Вона зиркнула на нього з-під лоба. Герміоні дуже кортіло вдарити його ногою в пах, а потім вибити йому зуби.

— Задоволений своїм придбанням? — її голос був їдким.

Він коротко засміявся собі під ніс.

— Ти доволі кістлява. Якби ти надіслала мені цей спогад заздалегідь, я, можливо, попросив би когось іншого, — відповів він глузуючи та трохи відсунувшись, щоб ще раз оглянути її з ніг до голови.

— Яка прикрість для нас обох, — підмітила вона, скрививши губи й схрестивши руки на грудях у захисній позі.

— Можливо... Але знову ж таки, якби я не попросив тебе, я б ніколи не мав нагоди побачити мозок, організований як картотечна шафа, — тон Мелфоя здавався легким і невимушеним, але його ртутні очі раптом наповнилися жорстокістю. Він злегка схилив голову набік. — Муді не навчав тебе. Ти природний блоколог.

Герміона приречено кивнула. Вона розуміла, що зрештою він здогадається. Вигадуючи цю брехню, дівчина не розраховувала, що він витратить стільки часу на колупання в її голові.

— Значить, самоучка?

— У мене була книга, — відповіла вона сухо.

Мелфой видав смішок:

— Ну звісно.

Він розглядав її з виразом, який Герміона не могла зрозуміти. Ніби це відкриття змусило Мелфоя переглянути його думку про неї.

Герміона не хотіла, щоб він щось переосмислив. Тому що тоді він міг змінити свою стратегію поведінки. Їй подобалося, як все складалося зараз, коли він не змушував її займатися із ним сексом.

— Що? — нетерпляче кинула вона, сподіваючись перервати хід його думок. Здавалося, це спрацювало — примружений вираз його очей трохи пом'якшився.

— Нічого, — відмахнувся він. — Просто ніколи не зустрічав такого раніше.

Він усміхнувся.

Герміона втупилася у нього примруженими очима.

— Ти теж природний блоколог, — зрозуміла вона із жахом. Увесь цей час дівчина намагалася пробити захист людини, яка також вміла відгороджуватися і приховувати свої емоції та бажання.

Він жартівливо вклонився.

— Яка була вірогідність такого співпадіння? — протягнув Мелфой, знизавши плечима.

Запала довга тиша.

Тепер вони обоє переосмислювали тактику своєї поведінки.

— Але ти все одно збираєшся навчати мене блокології? — нарешті запитала Герміона.

— Так... — відповів Мелфой повільно. — Буде безглуздо зупинятися на половині шляху. Тим паче ти здатна навчатися швидше, ніж я очікував.

— Добре, — кивнула вона і внутрішньо приготувалася.

Мелфой підійшов ближче. Її серце защеміло.

Його рухи нагадували їй хижака, що підстерігає здобич. Спочатку повільні, розмірені та м'які, а потім різкий стрибок — і ось він вже надто близько.

Герміона дивилася в обличчя Мелфоя, тому що так було простіше не думати про їхню тілесну близькість. Про те, що він може зламати її голими руками.

Він простягнув руку і злегка припідняв її підборіддя, трохи відкидаючи голову Герміони назад і оголюючи шию.

— Ти сповнена сюрпризів, — сказав Мелфой, уважно розглядаючи її обличчя, перш ніж зустрітися із нею поглядом.

Герміона на мить закотила очі.

— Кажеш це кожній дівчині? — запитала вона саркастично-солодким тоном.

Вона не турбувалася про свої ментальні стіни, коли Мелфой пірнув у її свідомість. Саме руйнування цих стін змушувало її голову боліти найдужче. Вона була впевнена, що вже може достатньо правдоподібно вдавати, що її ментальні стіни легко зламати.

Цього разу він проник до її свідомості без болю. Це насторожило Герміону. Вона думала, що виманологія за своєю суттю болюча. Натомість зараз здавалося, що її розум — це Вир спогадів, у який він без перешкод занурювався. Її свідомість злилася з його.

Мелфой, здавалося, перевіряв природний стан її розуму.

Не відчуючи болю, що зазвичай супроводжувала виманологію, Герміона змогла краще зосередитися на тоншій та стратегічно виваженішій тактиці захисту. Вона переміщувала свої спогади з

удаваною недбалістю, повертаючи його увагу, а потім ховаючи деякі з них до інших куточків своєї свідомості.

Це... як вчитися танцювати. Або, можливо, як вивчення бойових мистецтв. Усі рухи робилися неквапливо, без тиску та сили.

Мелфой дав їй час добре засвоїти техніку. Дозволив відчути, як це робити належним чином. Переглянути свою тактику. Він тренував Герміону знову й знову, поки вона не змогла робити це інстинктивно, не замислюючись.

Нарешті він покинув її свідомість і поглянув на своє зап'ястя.

— Ми надто затрималися.

— О, — тихо сказала Герміона, досі обдумуючи нюанси техніки, яку намагалася засвоїти.

Мелфой пильно подивився на неї, поки вона не випросталася і не зустрілась із ним поглядом.

— З'явилась якась нова інформація цього тижня?

— Не зовсім. Цього місяця з Румунії прибуде велика кількість вампірів. Але жодних конкретних подробиць поки що немає.

— Якби... — Герміона вагалася.

Мелфой припідняв брову, дивлячись на неї зверху вниз і чекаючи.

— Якби... нам щось знадобилося? Ти зміг би дістати це для нас? — запитала дівчина.

— Залежить від того, що вам потрібне.

— Книга.

Мелфой пирхнув.

— Вона називається «Таємниці найтемнішого мистецтва». Я випробувала все, щоб знайти її. Але ресурси Ордену обмежені.

— Я погляну, що можу зробити, — він роздратовано зітхнув.

— Будь обережний, — сказала вона неочікувано для себе.

Мелфой був здивованим на вигляд.

— Нам не потрібно, щоб Волдеморт дізнався, що ти шукаєш.

— Наскільки важлива ця книга? — запитав він, звузивши очі.

— Не знаю. Вона може виявитися зовсім некорисною. Або ж може стати дуже важливою. Але... не варто через це розкривати себе.

Він закотив очі.

— Ніби я збирався, — пробурмотів Мелфой, перш ніж різко подивитися на Герміону. — Тобі слід йти. Впевнений, Поттер вже сумує за тобою.

Герміона взяла сумку з інгредієнтами для зіллів і вийшла з халупи.

Вона бачила, як Мелфой задумливо дивився їй услід, поки вона зачиняла за собою двері й роз'являлася.

Повернувшись на площу Ґримо, вона задумливо розкладала і нарізала інгредієнти.

Мелфой виявився не таким, яким вона собі його уявляла.

Набагато менш жорстоким, ніж вона очікувала. Герміона все чекала, що в якийсь момент його злоба проріже його маску. Але або він був менш бездушним, ніж вона гадала, або йому необхідно було від Герміони щось інше, щось складніше. Тепер дівчина була майже впевнена, що у нього немає особливого бажання завдавати їй фізичного болю.

Вона не могла зрозуміти, чого він хоче.

Северус мав рацію. Мелфой одразу довів, що він — бездоганний шпигун. Уся інформація, яку він передав Муді, виявилася якісною та корисною. Орден успішно здійснив наліт на в'язницю Смертежерів і звільнив більш як п'ятдесят людей.

Однак... мотивація Мелфоя досі залишалася загадкою.

Герміона не розуміла, яку вигоду він міг отримувати від шпигунства. Завдяки рангу у лавах Смертежерів він точно отримав би величезну винагороду, якби Ордену не стало.

Якщо ж Орден переможе, навіть отримавши помилування, Мелфой стане вигнанцем для всього чаклунського світу. До шпигунів та зрадників ніколи не будуть ставитися з повагою, яким би важливим не був їхній внесок у перемогу.

Крім того... Луціус Мелфой був відданим послідовником Волдеморта. Він звинувачував Гаррі та Рона у смерті Нарциси й спрямовував всю свою енергію на те, щоб помститися їм. Навіть якщо Драко не поділяв подібних настроїв, здавалося підозрілим, що він зважився йти проти свого батька. У школі він так старався бути схожим на нього. Мелфой лютував, коли в кінці п'ятого курсу Луціуса ув'язнили в Азкабані.

Герміона розклала на таці ясенець і спрямувала на нього потік гарячого повітря з кінчика палички. Спостерігаючи, як засихає від спеки листя, іншою рукою вона промасажувала скроню.

Мелфой не цікавився нею; точно не у фізичному сенсі. Принаймні, не більше, ніж звичайний чоловік був зацікавлений в будь-якій випадковій жінці. Герміона вивчала фізіологію сексуального потягу, і Мелфой не виявляв майже жодних ознак навіть після того, як провів декілька хвилин, розглядаючи її оголене відображення у дзеркалі.

Герміона почервоніла. Цей досвід однозначно можна було вважати найнезручнішим моментом у її житті.

Так для чого ж це було? Навіщо цілувати її та обмацувати? Якщо все це було для того, щоб спровокувати та розлютити Герміону, його мотив досі залишався незрозумілим.

Навіщо йому було провокувати її? Що спонукало його до різноманітних прийомів, які він застосовував?

Спочатку він явно очікував, що вона буде настільки сповнена ненависті до нього, що не зможе її стримати. Потім він, здавалося, вирішив, що зможе відвернути увагу Герміони та завадити їй мислити ясно, якщо буде цілувати її під час сеансів виманології. Без сумнівів, він так довго розглядав її оголену, щоб познущатися з неї.

Мелфой хотів, щоб вона ненавиділа його.

Але коли він зрозумів, що вона також природній блоколог, то, вочевидь, вирішив знову змінити тактику. Він нарешті зрозумів, чому у нього не виходило спровокувати її, і пристосувався до нових обставин.

Але навіщо йому було адаптуватися? Який у цьому сенс?

Герміона ніяк не могла цього зрозуміти.

Вона помістила висушене листя ясенця у великий товкач і почала розтирати його у порошок.

— Міоно? — голова Чарлі показала з-за дверей шафи з інгредієнтами.

— Так?

— Снейп приходив і шукав тебе.

— Ой. Він не сказав чому?

— Здається, хотів передати новий рецепт зілля. Він віддав його Поппі. Зілля повинно вилікувати наслідки прокляття, яке він сам і винайшов.

Обличчя Чарлі скривилося від злості. Більша частина Ордену звинувачувала Северуса за кожне прокляття, створене у лабораторіях Волдеморта. Вони вважали, що якби Снейп дійсно був на боці Ордену, то знайшов би спосіб саботувати всі дії Смертежерів.

Герміона закотила очі.

— Ти ж знаєш, що, якби не було Снейпа, ми б втратили набагато більше людей, перш ніж розгадали б контрзакляття. Його інформація життєво необхідна, щоб встигнути підготуватися.

— Так, і скільки наших людей, на твою думку, він убив, поки діставав для нас ці свідчення? В їхніх лабораторіях ставлять досліди на наших людях. Він убиває людей, але це нормально, адже він приносить нам необхідну інформацію про контрзакляття. Ти справді так вважаєш?

Герміона завмерла, припинивши товкти листя ясенця.

— Він шпигун, Чарлі. Це те, що йому доводиться робити, щоб зберегти своє прикриття. Якщо він дозволить розкрити себе, щоб спробувати врятувати групу в'язнів, або видасть нам розташування відділу, Волдеморт просто створить нові лабораторії, а ми втратимо будь-який шанс на отримання цінної інформації. Це виявиться занадто великою втратою, якщо подивитися у довгостроковій перспективі.

— Лише ти так вважаєш, — відповів Чарлі, його губи були тонкими, а в очах застиг жорстокий вираз. Тоді він повернувся і пішов геть.

Герміона продовжила товкти листя протягом кількох хвилин, а потім висипала їх у банку.

Северус, мабуть, приготував зілля для зцілення після Кислотного прокляття. Вона сподівалася, що це не те саме зілля, над яким він працював, коли вона востаннє зустрічалася із ним у Прядильному кінці.

У неї не залишилося отрути Акромантула, а купити її в аптеках можна було лише зі спеціальним посвідченням від Міністерства. Їй потрібно

спробувати знайти його на чорному ринку, хоча вартість, ймовірно, виявиться не менше декількох сотень галеонів. Ордену бракувало коштів.

Гобліни зайняли нейтральну позицію у війні, тому Грінготс залишався доступним для всіх чаклунів, але потрапити туди комусь з Ордену, не будучи заарештованим, стало майже неможливим. Не кажучи вже про те, що бути маглородцем саме по собі було злочином, який карався ув'язненням.

Більшість членів Спротиву були непрацевдатними або через свою кров, або через зв'язки з Орденем.

Пощастило, що Гаррі у спадок дістався великий статок, тому що інакше вони, ймовірно, вимерли б з голоду.

Якщо для нового зілля необхідна була отрута Акрмантула, то залишалось лише сподіватися, що Северус зможе позичити їй кілька крапель. Герміона дуже сумнівалася, що Орден виділить кошти на покупку цього інгредієнта для контрзакляття, якщо прокляття не використовувалося Смертежерами постійно.

Вона схрестила пальці на вдачу і відправилася на пошуки Поппі.

Лікарняні палати були знову заповнені пацієнтами.

Операція зі звільнення членів Спротиву з в'язниці пройшла вдало, але багато визволених чаклунів отримали травми від тортур або були виснажені голодом. Під час битви було використано чимало неприємних проклять.

Тих, чиї рани виявилися незначними, перенаправили до інших притулків. На площі Гримо залишилися тільки чаклуни, чиї травми були достатньо серйозними, щоб їхнім лікуванням займалися Герміона та Поппі.

Поппі стояла, схилившись над ліжком Роланди Гуч. У трахеї чаклунки була невелика ранка, яка ніяк не заживала і почала повільно

збільшуватися у розмірах, попри всі їхні зусилля. Той, хто чергував у палатах, повинен був накладати на жінку лікувальні чари кожні дві хвилини.

— Жодних змін? — запитала Герміона, нахилившись і розглядаючи рану поруч із Помфрі.

— О, Герміоно, ти повернулася, — сказала Поппі сумним голосом. — Коли Северус був тут, він оглянув її рану. Він сказав, що це не одне з нових проклять, винайдених у лабораторіях Волдеморта. Тож... ймовірно, це неправильно накладене прокляття.

Герміона полегшено зітхнула, перш ніж її накрила хвиля провини. Якщо це було неправильно накладене прокляття, вони навряд чи зіштовхнуться з його наслідками ще раз. Але це також означало, що їм, швидше за все, не вдасться зцілити Роланду. Герміона намагалася розкласти прокляття на складники, щоб зможти підібрати контрзакляття, але її спроби не мали успіху. Його структура була настільки заплутаною та непостійною, що її неможливо було нейтралізувати.

— Як гадаєш, скільки ще будуть працювати зцілювальні закляття? — тихо запитала цілителька, із сумом дивлячись на колегу, з якою пропрацювала майже все життя.

Герміона підрахувала подумки час, що минув відтоді, як мадам Гуч потрапила до них у палату. Магічне правило, про яке запитувала Поппі, було доволі заплутаним, але, згідно із ним, зцілювальні закляття припиняли працювати, якщо їх використовували надто часто. Навіть магія не могла змусити тіло продовжувати самовідновлюватися після певного моменту.

— Якщо ми будемо й далі накладати зцілювальні закляття кожні дві хвилини, то вони, можливо, продовжить діяти ще протягом двадцяти годин, — м'яко відповіла Герміона.

Поппі кивнула й обережно підіткнула ковдру Роланди.

— Северус залишив для тебе новий рецепт зілля, — сказала вона Герміоні. — Він сказав, що тобі потрібно підготувати цілу флягу.

Поппі полізла в кишеню і дістала маленький згорток пергаменту і флакон.

Герміона підняла склянку, щоб роздивитися вміст на світлі.

У ній виявилось кілька крапель отрути Акрмантула. Ймовірно, вони коштували понад п'ятдесят галеонів.

Вона не могла дозволити собі помилку. Вона поклала флакон до кишені та розгорнула пергамент, щоб поглянути, що їй знадобиться для приготування зілля.

У неї були всі інгредієнти. Окрім хіба що водоростей, але їх можна було зібрати лише, коли місяць уповні. Герміоні доведеться зачекати тиждень, перш ніж вона зможе зварити партію нового зілля.

Якщо прокляття було таким серйозним, як вказав Северус, дівчині залишалося сподіватися, що до повного місяця не буде боїв. Що, ймовірно, було оманюю.

Наприкінці рецепту Северус написав своїм гострим почерком контрзакляття до Кислотного прокляття. Вона переглянула його. Все було просто, як він і казав.

Герміона скопіювала контрзакляття на чистий аркуш пергаменту. Травма, пов'язана з кислотою, повинна бути негайно вилікувана. Навіть хвилине очікування, витрачене на прибуття цілителя або явлення пораненого, могло додати декілька днів до одужання. Контрзакляття було досить простим; кожен член Спротиву міг його вивчити.

Герміона написала коротку записку з поясненнями, а тоді змахом чарівної палички склала її у паперовий літачок і по будинку, щоб знайти Гаррі.

— А ти не могла б почати свою зміну раніше? — поцікавилася Поппі.

Герміона підвела очі й зрозуміла, що жінка посіріла від горя.

— Звісно, — швидко відповіла дівчина.

— Я хочу написати Філіусу, Помоні та Мінерві. Можливо, вони захочуть прийти попрощатися, — сказала Поппі, опустивши плечі. — Всі нотатки про те, що я робила, є в реєстраційному журналі, і я щойно запечатала розріз. Тому ти можеш почати двохвилинний відлік прямо зараз.

Герміона дивилася, як Поппі Помфрі повільними та важкими кроками виходила з лікарняної палати.

Дівчина підійшла до столу і заглянула у журнал. Несподіванок у ньому не було. Вона тихо переходила від ліжка до ліжка. Усі ще спали, деякі були під дією Смертельного ковтка. Це був спосіб зберегти людям життя, поки для їхнього зцілення готувалися зілля, які повільно варилися. Герміона провела розширену діагностику кожного пацієнта та подумки перерахувала, на які зілля їй потрібно звернути увагу. Їй слід було розіслати перші дози вовчої протиотрути всім зараженим лікантропією в Ордені.

Це був спокійний тихий день у лікарняній палаті. Окрім постійного накладення зцілювального закляття на мадам Гуч, більшість інших травм потребували просто ретельного спостереження та часу.

Герміона розмірковувала про те, яким буде Мелфой під час їх наступної зустрічі.

Той факт, що він також був природним блокологом, був... проблематичним, м'яко кажучи.

Це означало, що рівень його контролю був сильним. Спроба зацікавити його і змусити бути відданим виявиться майже неможливою, якщо Мелфой був здатний відсіяти зайві емоції та стримати будь-який вплив, який вона вчинила б на нього.

Якщо Герміона хоче отримати хоча б якийсь шанс на успіх, їй доведеться діяти повільно й хитро. Зануритися так глибоко у його психіку, що він не зможе дістати її звідти або заблокувати. Знайти шлях до його серця. Єдине місце, яке жодна кількість блокології не могла заблокувати або ізолювати.

Вона злегка здригнулася.

Вона ніколи раніше не почувалася жорстокою. Холодною. Байдужою. Її постійно так називали, і дівчина вірила, що це може бути правдою. Але жорстокість була тією рисою, яку вона завжди вважала не властивою собі. Але те, що Герміона замислила, було, мабуть, однією з найжорстокіших речей, які вона могла собі уявити.

Дівчина придушила у собі будь-які вагання.

Він був тим, хто вимагав її.

Зараз і після війни.

Вона цілком мала право переконатися, що він заплатить повну ціну за свої вимоги. Якби він не хотів її, йому не слід було просити.

Герміона зібралася з духом і дістала з сумки книгу.

Розділ 30. Флешбек 5

Chapter Notes

[Плейлист](#)

The Beginning of the End – Klergy & Valerie Broussard
Dangerous Game – Klergy
I Ran (So Far Away) – Hidden Citizens
You Can Run – Adam Jones
Survivor – 2WEI

See the end of the chapter for more [notes](#)

Квітень 2002.

Наступного вівторка Мелфой поводився, так само як і тиждень тому.

Він навчав її блокології, дозволяючи практикувати різні форми та техніки. Він не завдавав їй болю. І заледве промовив хоча б слово. Він торкнувся до неї лише раз, щоб відкинути її голову назад та поглянути в очі. А потім — поки був у її свідомості — вона відчувала його руку на своїй шиї, а великий палець притиснутий до горла.

Мелфою необов'язково було торкатися до неї. Вона це знала. Він міг легко здійснити виманологію з відстані кількох футів.

Він не намагався проникати глибоко. Не занурювався у ті спогади, в які вона не хотіла його впускати. Мелфой просто дозволяв їй використовувати його як свого роду тренувальний манекен для навчання ментального маневрування.

Коли він вийшов з її свідомості, Герміона з цікавістю подивилася на нього.

— Де ти цьому навчився? Не думаю, що твоя тітка використовувала цю техніку.

— Не використовувала, — його зуби злегка вишкірилися, коли він це сказав. — Я читав про це у книзі. У маєтку Мелфоїв є велика бібліотека. Такий спосіб не спрацює з більшістю людей, лише між природними блокологами. Навіть якщо в теорії хтось зможе добре вивчити блокологію або виманологію, процедура завжди буде або болючою, або настільки непомітною, що людина ледь зможе відчутти й зрозуміти, що відбувається.

Він подивився на неї та з усмішкою додав:

— Можна сказати, я експериментую над тобою.

Герміона закотила очі.

— Книга теж потребувала фізичного контакту? — сказала вона солодким голосом, пильно дивлячись на його руку.

І відразу пошкодувала, що промовила це.

Його рука злегка напружилася, рівно настільки, щоб перейти від спокою до міцної хватки. Його очі потемніли, а зіниці поступово розширилися.

— Ні. Це... лише тому, що я можу.

Він посміхнувся, притягнувши її до себе, і нахилив голову, щоб поцілувати.

Це був холодний поцілунок. Його губи, притиснуті до її губ, не палали бажанням або пристрастю.

Це було просто нагадування.

Що він міг.

Що він стримується. Що, якщо він тільки захоче, то може вимагати від неї все, що забажає, і вона вже погодилася дати йому це.

Герміона не відповіла на поцілунок. Вона просто дозволила його холодним губам зустрітися зі своїми, не опираючись, поки він не відсторонився.

— У тебе є якась інформація цього тижня? — запитала дівчина, коли його рука зісковзнула з її горла, і він відступив.

Мелфой дістав з-під мантиї сувій і протягнув їй.

— Аналіз заклять та інформація про контрзакляття для нових проклять із відділу розробки проклять Темного Лорда, — сказав він. — Зараз йде виготовлення нової партії.

Герміона розгорнула сувій і пробіглась очима по наведеній інформації. Северус уже повідомив Ордену всі подробиці нових проклять, але Мелфой не міг цього знати. Те, що йому спало на думку роздобути це, було ознакою того, наскільки корисним та ініціативним він був. Якщо вони втратять Северуса, Мелфой зможе забезпечити Ордену два типи розвідки.

Бездоганний шпигун.

— Це безцінна інформація, — сказала вона, акуратно пакуючи сувій у сумку.

Він знизав плечима.

— Ні, справді. Це врятує не одне життя. Я навіть не думала просити тебе про це. Те, що ти зробив... я не знаю, як тобі віддячити.

Мелфой мав дещо зніяковілий вигляд від її подяки.

— Не має значення. Це була очевидна інформація. Рівень смертності у вашому Спротиві стає помітним.

Герміона зблідла в той час, як він пильно подивився на неї.

— Як гадаєш, скільки ще ви зможете боротися?

Її горло стиснулося.

— Стільки, скільки буде потрібно, або поки нікого не залишиться. Немає плану Б, Мелфой. Для нас не існує капітуляції.

Він кивнув.

— Приємно знати.

Потім він зробив паузу, ніби раптом щось пригадав.

— А в Кейтнессі існує притулок, де живуть багато дітей?

Герміона зблідла.

— Чому... чому ти запитуєш?

Його обличчя стало жорстким.

— Його помітили. Ймовірно, когось відправлять туди на обшук до кінця тижня. Не дай їм нічого знайти.

Герміона різко кивнула.

— Мені потрібно йти, — сказала вона, кидаючись до дверей.

Дівчина викликала патронус силою волі. Вони стали для неї проблемою відтоді, як вона наклала Забуттятус на своїй батьків. Їй знадобилося кілька років, щоб відновити цю навичку, але Герміона так і не змогла повністю відновити сріблясте сяйво, яке було у її патронуса на п'ятому курсі.

— Відшукай Мінерву Макґонетел, — звеліла вона. — Скажи їй, щоб приготувалася до евакуації.

Коли її відрядила втекла, вона викликала ще одну. Гладенька напівпрозора істота піднялася на задні лапки й втупилася у неї.

— Знайди Кінгслі Шеклболта. Скажи йому, що нам необхідне нове безпечне місце. Для дітей з Кейтнесу.

Тоді вона роз'явилася геть, щоб знайти Муді.

Процес евакуації дітей був повільним і важким. Вони не могли являтися самі, а це означало, що всі доступні члени Спротиву були мобілізовані, щоб відправити їх у безпечне місце за допомогою мітел, парного явлення або на спинах фестралів. Створення летиключів займало надто багато часу. Жодне зі сховищ не могло ризикувати прикриттям, щоб використовувати відкриту камінну мережу.

Віддалене місце було стратегічним вибором. Залишилося лише сподіватися, що все пройде непомітно для Волдеморта, попри присутність великої кількості дивних дітей у такому маленькому містечку. Оглядаючись назад, можна було з впевненістю стверджувати, що їм і так надто довго щастило. Було не так багато варіантів, куди переселити стільки дітей такого віку.

У них не було запасного сховища для стількох людей. Дітей довелося розміщувати у десятках безпечних будинків. Переправляючи їх невеликими групами до інших частин Великої Британії, а тоді знову розселяючи, розширюючи кімнати та вичакловуючи нові ліжка.

Герміона являлася за ними тричі. Повернувшись за останньою дитиною, вона знесилено припала до стіни. Дівчина перемістила декількох малюків аж до Північної Ірландії. Їх нудило, вони кричали та ридали з кожним новим стрибком явлення. Вона була вимушена зупинитися і заспокоювати їх, щоб безпечно роз'явитися, нікому не зашкодивши.

До кімнати ввійшла Мінерва і зупинилася перед Герміоною, вираз її обличчя був суперечливим.

— Твоя інформація? — тихо запитала Мінерва.

Герміона кивнула.

— Муді скаже кожному, хто запитає, що він дізнався про це під час допиту.

Мінерва різко кивнула на знак згоди й стиснула губи, дивлячись на Герміону кілька секунд.

— Ти хороша дівчина. Сподіваюся, ніхто ніколи в цьому не засумнівається. З тобою... все гаразд?

— Він мені нічого не зробив, — це було все, чим Герміона могла її заспокоїти.

Обличчя Мінерви злегка спотворилося. Вона різко кивнула, а потім пішла геть, щоб допомогти зняти захисні чари та зменшити меблі.

Герміона поглянула на годинник. Наближався повний місяць, і їй необхідні були водорості.

Дівчина вийшла з будинку до границі антиявлальних бар'єрів. Потім за допомогою серії стрибків вона перемістилася в бік Лондону.

Вона зупинилася на великому полі, де часто починала пошук інгредієнтів, поблизу Дінового Лісу. Тримавши паличку наготові, Герміона наклала закляття компаса і попрямувала за ним у пошуках рослини.

Яскраве світло місяця відкидало на траву похмурі тіні. Скупчені неподалік дерева здіймалися чорною завісою на фоні яскравого нічного неба. Коли Герміона ковзула вниз невеликим схилом, порив вітру пронісся полем, скуйовдивши траву так, що та тихо зашелестіла. У мить, коли ковзаючий звук затих, з-за дерев пролунало низьке виття.

Герміона застигла на місці.

Перевертень.

Раніше тут ніколи не було перевертнів. Вона була настільки стомлена та розгублена, що навіть не подумала вжити заходів обережності.

Тоді пролунало ще одне виття. Ще далі. Праворуч від неї.

І ще одне виття.

У лісі Діна знаходилася згряя перевертнів.

Вона майже зважилася роз'явитися, але зупинилася, вагаючись. Їй потрібні були водорості. Якщо Герміона не дістане їх сьогодні, коли місяць уповні, то не зможе зібрати рослину до наступного місяця. Їй потрібно було це зілля. Северус не став би давати поради або тратити свій час на винайдення зілля, якби це не було терміново.

Вона кинулась вниз по схилу у тому напрямку, куди вказували чари.

Ще одне виття. Ближче.

Герміона витягла з кишені срібний ніж і почала нарізати водорості так швидко, як тільки могла, не торкаючись їх кореневої системи. Але цього було замало.

Вона перенаправила закляття і побігла у тому напрямку, куди її повела паличка. Зробивши це, дівчина підняла очі й побачила різку витягнуту тінь перевертня, що пливла схилом до неї.

Вона послизнулася і ледь не впала, коли дісталася до місця, де росло декілька потрібних стеблин, і зрізала їх за лічені секунди.

Перевертень був вже менш ніж за дванадцять футів від неї та готувався до стрибка, коли Герміона нарешті розвернулася та явилася у найближче місце, про яке тільки могла подумати.

Вона знову з'явилася на сходах халупи Мелфоя. Задихаючись, дівчина опустила на верхню сходинку і сіла, намагаючись відновити дихання.

Вона притулилася до дверей і заплющила очі, її серце продовжувало шалено калатати.

Герміона була у жахливій фізичній формі. Вона не могла повірити, що так швидко стомилася від бігу. Її нутрощі горіли, і щоразу, коли вона вдихала, у легенях з'являвся гострий, колючий біль.

Окрім тих моментів, коли Герміона блукала сільською місцевістю у пошуках інгредієнтів для зіллів, вона не займалась жодною фізичною активністю. Після того, як її звільнили від боїв, у неї не було часу тренуватись або навіть хвилюватися про власну витривалість.

Мерліне, вона була непотрібна. Якщо Герміона коли-небудь знову опиниться на полі бою, її, ймовірно, вб'ють за лічені секунди.

Її дихання трохи вповільнилося, але вона залишалася на місці ще хвилину, намагаючись змусити своє серцебиття заспокоїтися.

Потім двері позаду неї різко розчахнулися, і дівчина впала навznak у халупу.

Її голова вдарилася об дерев'яну підлогу, перед очима спалахнули яскраві плями, коли вона побачила розлючений вираз обличчя Мелфоя.

— Якого біса ти тут робиш, Грейнджер?

— Мелфой? — сказала вона, дивлячись на нього спантеличено. — Що ти тут робиш?

— Що я тут роблю? — проричав він. — Сигнальні чари спрацювали. Я подумав, що я тобі для чогось потрібен.

— Ой, — промовила Герміона, коли її щоки облилися жаром. — Я не знала, що чари виходять за межі кімнати. Я не хотіла тебе турбувати.

Вона перевернулася і встала.

Мелфой оглянув її з ніг до голови.

— Що ти тут робиш?

— Мені потрібно було дістати водорості у повний місяць, — пояснила вона, виявивши, що досі трохи задихається. — У лісі були перевертні. Я не могла чекати до наступного місяця. Тож мені довелося тікати та спробувати зібрати рослини по ходу. Але я вже не в такій хорошій фізичній формі. Я виснажилася. Це було найближче місце для явлення. Тому я просто намагалася віддихатися тут.

— Де саме ти добувала водорості? — у його тоні відчувалося роздратування.

Вона показала плечем убік:

— Тут неподалік, у Діновому лісі, є поле. Це одне з тих місць, куди я зазвичай ходжу, щоб знайти інгредієнти для зіллів.

— Зазвичай...

Він замовк.

— Ти блукаєш лісом вночі... у пошуках їжі? — вираз його обличчя злегка застиг.

— Так, — Герміона кивнула, дивлячись на нього. — Я згадувала про це раніше.

— Ні... Ти сказала, що дістаєш інгредієнти для зілля. Я припустив, що це означає, що у тебе є постачальник, — його обличчя стало суворішим, а очі звинувачувальними, наче вона збрехала йому.

Герміона недовірливо втупилася у нього.

— Я терористка. Покупка інгредієнтів для зіллів на чорному ринку буде коштувати мені цілого статку. Я не збираюся витратити свій бюджет, коли можу дістати їх безплатно і кращої якості, виконуючи цю роботу самостійно.

— І тому ти бродиш лісом та полями магічної Британії вночі... щоб добувати інгредієнти для зіллів? Сама?

— Очевидно, — пирхнула Герміона. — Тому ми зустрічаємося у вівторок вранці після того, як я закінчу.

Настало довге мовчання.

— Ти не можеш, — він оголосив це рішучим тоном. — Ти зупинишся. Ти залишишся у своєму похмурому маленькому притулку, де вони тримають тебе, і більше не підеш на пошуки рослин.

Герміона декілька секунд обурено дивилася на нього.

— Звісно що ні! Ти не можеш вказувати мені, що робити!

Вираз його обличчя став жорсткішим, в очах з'явився хижий блиск.

— Взагалі-то можу. Невже ти забула? Ти належиш мені. І, якщо я скажу тобі сидіти у цій кімнаті й дивитися на стіну до наступного тижня, ти вже дала слово, що зробиш це.

Герміона відчула, як її охоплює гнів.

— Ні, я б не стала. Бо ти дав слово не втручатися у мою роботу в Ордени! Пошук інгредієнтів — це частина моєї роботи. Це не обговорюється. Якщо ти хочеш контролювати все, що я роблю, тобі доведеться зачекати, поки ми не переможемо. Ти теж дав слово.

Мелфой стояв, пильно дивлячись на неї, його очі оцінююче розглядали її. Тоді він різко змінив тему розмови.

— Отже, ти втекла від перевертнів?

Вона почервоніла.

— Ні. Я маю на увазі, що вони не були надто близько до мене. Я пробігла не більше сотні ярдів.

— І ти досі задихаєшся від цього? — сказав він скептично.

— Я... я взагалі-то не займаюся жодною фізично активною роботою, окрім добування рослин. Немає особливої необхідності працювати над моєю витривалістю, — сказала вона, захищаючись.

Мелфой раптом розтулив рота; потім різко стулив його і на декілька секунд прикрив очі рукою, ніби намагаючись заспокоїтися. Тоді він прибрав руку і пильно подивився на неї.

— Коли саме ти востаннє тренувалася з кимось в дуелі? Я гадав, що ти практикуєш основні види захисної магії, враховуючи твою особливу цінність, якщо тобі навіть не дозволено брати участь у боях. І звісно, якщо тебе відпускають одну посеред ночі, твій захист повинен бути неперевершеним.

Герміона опустила очі й почала жмакати ремінь своєї сумки.

— Я дуже зайнята. Одна з причин, чому Орден витягнув мене з поля бою, полягає у тому, що є багато інших речей, для яких я необхідна.

— Скільки часу минуло, Грейнджер? — його голос був жорстким.

Герміона обвела поглядом кімнату. У цій дурнуватій кімнаті не було жодного предмету, що підходив, щоб вдати, що вона його розглядає. Дівчина зосередилася на щілині у підлозі.

— Напевно... минуло вже близько двох з половиною років, — тихо зізналася вона.

Він закрив обличчя руками й мовчав, ніби не міг навіть дивитися на неї.

Герміона закотила очі.

— Ну, тоді я піду, — протяжно сказала вона різким голосом. — Вибач, що потурбувала тебе. Цього більше не повториться.

— Я буду тренувати тебе, — різко оголосив Мелфой, випрямляючись і пильно дивлячись на неї.

— Що? — вона спантеличено втупилася у нього.

— Я збираюсь навчити тебе, — повільно промовив він. — Оскільки змусити тебе зупинитися, очевидно, не варіант. Я не буду витратити свій час на те, щоб співпрацювати з новим контактом в Ордені тільки через те, що ти недостатньо розумна, щоб залишатися у хорошій бойовій формі. З огляду на те, що всі решта борються, я впевнений: будь-яка інша людина, яку я отримав би, була б гівняним блокологом і, ймовірно, зрештою потрапила б у полон.

Що ж, слизеринський інстинкт самозбереження Мелфоя, безперечно, досі був сильним. Герміона роздратовано зітхнула.

— У цьому дійсно немає потреби. Я не борюся. А коли займаюся добуванням інгредієнтів, у мене рідко виникають якісь проблеми. Тобі не потрібно турбуватися про незручності, пов'язані з можливою втратою свого дорогоцінного військового трофею.

— Невже? — безтурботно сказав він, зробивши крок до неї. — І ти не хочеш цього? Тому що незабаром ми закінчимо вивчати блокологію. Я гадаю, ти віддаси перевагу заповнити цей час дуельною практикою, а не деякими іншими видами фізичної активності, в яких я міг би вимагати твоєї участі.

Герміона сердито зиркнула на нього.

Вона сумнівалася, що у нього був хоча б якийсь намір довести до кінця свою ледь приховану погрозу, враховуючи, що він не виказував жодного особливого бажання. Якщо він хоче навчити її битися, то у цьому не було нічого страшного. І Герміона, звісно, віддала б перевагу дуелі. Їй потрібно було продовжувати проводити з ним час. Вона не зможе досягнути успіху у своїй місії, якщо вони проводитимуть мало часу одне з одним.

— Гаразд, — кинула Герміона, її обличчя спотворилося легкою посмішкою.

— У тебе такий ображений вигляд, — вираз його обличчя був злісним, наче він насміхався. — Розчарована, що я віддав перевагу поєдинку замість того, щоб трахнути тебе?

— Лише у твоїх снах, — сказала вона, кинувши на нього лютий погляд.

— Щоночі.

Герміона закотила очі.

— Ти завжди купуєш собі компанію? — запитала вона солодким голосом і поблажливо глянула на нього. Мелфой навіть оком не змигнув.

— Мені подобається професіоналізм, — м'яко сказав він, дивлячись у стелю, неначе читав мантру. — Чіткі межі. Жодної драми. І я не зобов'язаний вдавати, що мені не байдуже.

На останньому слові він злегка посміхнувся, неначе турбота була найобразливішим поняттям, відомим людству.

— Ну звісно. Як це мило з твого боку.

— Цілком, — погодився він із тонкою посмішкою.

Запанувала тиша. Герміона хотіла сказати йому, що він підлий, але була певна, що він вже знає. Вона відчувала втому, і це викликало у неї бажання бути жорстокою.

— Ти розмовляєш із ними й плачеш, розповідаючи їм про те, яке сумне та самотнє твоє життя? Або просто трахаєш їх без жодного слова? — глузливо запитала вона.

Його очі спалахнули.

— Хочеш, щоб я показав тобі? — його голос став різким і холодним, як уламки криги.

У Герміони, що ледь не зіштовхнулася з перевертнями, у крові досі кипів адреналін. Вона звикла до сильного стресу у лікарняній палаті, але це завжди було чуже життя. Дівчина почувалася наче під кайфом від близького зіткнення зі смертю. Вона раптом зрозуміла Гаррі. Герміона відчувала, що здатна на все.

Після погроз Мелфоя їй спала на думку раптова ідея.

Вона глузливо подивилася на Мелфоя, піднявши підборіддя.

— Ти не зробиш цього.

Його погляд став жорстоким, але, перш ніж він встиг відповісти, вона продовжила:

— Це стало б надто справжнім для тебе. Займатися цим із кимось, кого ти знаєш. З кимось, кого ти побачиш знову. Це б зіпсувало твої чіткі межі.

— Випробовуєш мене, Грейнджер? — його голос був тихим і лагідним.

Вона пильно подивилася на нього.

— Гадаю, що так, — холодно відповіла Герміона, але її серце почало калатати від усвідомлення того, що вона щойно накоїла.

Він нахилився до неї, суворо дивлячись, його обличчя опинилося за кілька сантиметрів від її власного.

— Роздягайся.

Герміона не здригнулася, як і він, тож він повільно підійшов ближче, поки дівчина не почала задкувати. Він навис над нею. Його очі блищали.

— Це вбиває тебе, чи не так? Невідомість. Ти очікувала, що я зроблю це з тобою відразу. І тому нескінченне очікування... спроби здогадатися, коли я захочу це зробити... турбують тебе більше, ніж сама думка про те, що я тебе трахну.

Він посміхнувся.

— Ну що ж, ти заволоділа моєю увагою. Роздягайся.

Герміона пильно подивилася на нього, відчуваючи, як її обличчя горить, хоча решта тіла починала холонутися від страху.

— Ти навіть не хочеш мене. Чому ти взагалі включив мене до своїх вимог? Який у цьому сенс? — запитала вона. Її голос був сердитим і розгубленим.

Він криво посміхнувся.

— Ти маєш рацію. Я не хочу тебе.

Їй не мало б бути боляче чути це, але чомусь було. Особливо з тією мстивою насмішкою в його обличчі, коли він дивився на неї зверху вниз.

— Однак володіння тобою ніколи не втратить свою цінність. «Зараз і після війни». Не можу дочекатися, щоб побачити, коли я змушу тебе гірко пошкодувати про свою клятву. Отже, роздягайся, — його голос став нижчим: — Чи ти хочеш, щоб я зробив це за тебе?

Руки Герміони потягнулися до коміру її сорочки, і вона вчепилася у нього, захищаючись. Дівчина була налякана і розлючена настільки, що ладна була заплакати. Він дійсно володів нею. Вона погодилася на це. Її щелепа затремтіла, а руки почали тремтіти.

— Влада робить тебе таким, чи не так? — її голос тремтів від люті, коли вона змусила себе розстібнути верхній гудзик на сорочці. — Завдавати болю тому, хто не може... або не хоче... опиратися. Використовувати те, що цікавить людей, щоб мучити їх, садити до

клітки й змушувати робити те, чого вони не хочуть. Ти точнісінько такий самий, як і Волдеморт.

Злість на обличчі Мелфоя раптом зникла, і він зблід. Контроль над його люттю раптом зник, і п'ятьма та магія ринули від нього хвилями, наповнюючи й звиваючись у повітрі.

Крижана лють, що з'явилася на його обличчі, була приголомшливою. Його очі почорніли, губи скривилися в усмішці, і він ставав все більш блідим, дивлячись на неї.

Очі Герміони розширилися від жаху, і вона зіщулилася, збираючись із силами.

Навколо нього піднялася хвиля люті.

— Забирайся! — крикнув він.

Вона подивилася на нього, не рухаючись. Як скам'яніла від страху тварина.

Мелфой у люті заричав. Раптом двері халупи розчахнулися з такою силою, що петлі зірвалися, і двері впали на підлогу.

— ЗАБИРАЙСЯ ЗВІДСИ! — заволав він.

Герміоні не потрібно було повторювати. Вона помчала до дверей і роз'явилася тієї ж секунди.

Опинившись у будинку на площі Гримо, дівчина впала на підлогу фоє, тремтячи від жаху.

Дурна. Дурна. Дурна. Вона лаяла себе, намагаючись змусити себе дихати. Герміона почувалася так, ніби у неї починається панічна атака.

Вона не могла зрозуміти, що змусило її намагатися спровокувати його. Якби зараз не була середина ночі, Герміона вдарилася б головою об підлогу через свій ідіотизм.

Після незліченних разів, коли вона лаяла Гаррі, попереджуючи його про наслідки безглузлого прагнення до гострих відчуттів, дівчина переплюнула його у цьому.

Вона була цілковитою дурепою.

Герміона притиснула руку до серця, що шалено калатало, і притулилася обличчям у згин ліктя. Вона тихенько схлипнула.

*Draco Dormiens Nunquam Titillandus.**

Ось тільки дівчина не лоскотала сплячого дракона. Її дії більше були схожі на удари по його голові битою.

Їм потрібен був Мелфой. Вони відчайдушно потребували його, а тепер трохи адреналіну змусило її втратити голову.

Він мав рацію, вона не могла впоратися з цим жахом. Постійне очікування. Виснажливі роздуми про те, чого ж він хоче. Що він збирається з нею зробити. Постійне очікування цього моменту. Ці почуття зжирали її живцем.

Якщо він збирався завдати їй болю або трахнути, Герміона просто хотіла знати, коли це відбудеться.

Ходити до нього щотижня, не знаючи, що він може зробити з нею наступного разу...

Це розривало її на шматки.

Вона кусала губи, притискаючись до дверей. Дівчина старалася не розплакатися, коли потік норадреналіну припинив діяти. Її різко охопили жах і відчай.

Вона закрила обличчя руками й тихо схлипнула.

Її поведінка, цілком можливо, щойно коштувала Ордену переваги у війні. Або, принаймні, чужих життів.

Вона повинна була знайти спосіб виправити це.

Вона обхопила себе руками та спробувала заспокоїтися, щоб подумати.

Дихай. Дихай. Дихай.

Коли її груди нарешті перестали тремтіти, Герміона встала й змахнула сльози.

Вона попрямувала до своєї шафи із зіллями, сховала водорості, і провела кілька хвилин, намагаючись привести до ладу думки і змусити руки перестати тремтіти.

Дівчина пішла до своєї кімнати.

Двері були прочинені. І це було дивно, тому що і вона, і Джіні зазвичай дуже педантично ставилися до того, щоб тримати двері зачиненими й замкнутими. Площа Ґримо не була доступною більшої частини Спротиву, але іноді траплялися допитливі особи, що не надто поважали приватне життя чи особисті речі.

Герміона зазирнула всередину, а потім відскочила від неочікуваності.

Джіні та Гаррі були напіводягнені, і з кожною секундою одягу на них ставало все менше.

Герміона швидко наклала на двері закляття Усамітнення й поспішила геть. На сходовому майданчику вона зупинилася й завагалася. Кімнати зараз були переповнені. Туди заселили декілька підлітків із Кейтнесса.

У вітальні внизу зараз знаходилися всі страждаючі від безсоння. Місце для ночівлі залишалося не так багато.

Вона так втомилася. Напад ридань залишив у неї відчуття внутрішньої порожнечі.

Герміона залізла на підвіконня й спробувала задрімати, але її розум ніяк не міг заспокоїтися. Вона продовжувала відтворювати у голові розмову з Мелфоем. Турбуючись про зілля, яке їй потрібно було

зварити. І заново переживаючи цю мить, коли вся лють виплеснула з Мелфоя, і він заволав на неї.

Він не завдав їй шкоди.

У нього були всі можливості й більш ніж достатньо злості, але він стримався і вигнав її замість цього.

Смертежер-вбивця з якимось моральним кодексом. Оксюморон, якщо це поняття взагалі було доречне.

Це мало бути якось пов'язано з мотивом допомоги Ордену.

Чого ж він хотів?

Її глибоко дратувало те, що вона не могла зрозуміти цього.

Пововтузившись близько пів години на підвіконні, дівчина із зітханням сіла. Вона не хотіла пробувати варити зілля Северуса, поки не відпочине. Герміона зіскочила з вікна і піднялася сходами на найвищий поверх будинку. Там була тренувальна кімната.

Вона зазирнула всередину і виявила, що приміщення порожнє.

Дівчина вийшла на середину кімнати та, витягнувши чарівну паличку, почала пригадувати деякі види дуельних поз.

Коли вона повернулася з навчання цілительства в Європі, то брала участь всього у двох невеликих сутичках, перш ніж Орден вирішив остаточно вилучити її з боїв. Після довгих років відсутності вона стала менш досвідченою у дуелях, ніж будь-хто інший її віку. Решта членів АД були швидкими й промовляли могутні закляття, ухиляючись та зберігаючи відмінну точність навіть на відстані.

Зцілення було тонкою наукою. Воно майже завжди вимагало спокою. Уважності до роботи з найдрібнішими деталями.

Спроба знову битися на дуелі була такою різкою зміною техніки, що виявилася жахливою.

Рон та Гаррі присвятили чимало часу, намагаючись допомогти Герміоні надолужити згаяне, але, перш ніж вона встигла це зробити, Кінгслі порадив повністю вивести її з бою. Ніхто навіть нічого не пробурмотів на знак незгоди.

Герміона розуміла причину, але роки по тому це рішення досі завдавало їй болю. Вона почувалася так, наче... якимось чином зазнала невдачі, і її відсторонили... якомога далі від усіх інших.

Справжня Армія Дамблдора стала згуртованою бойовою одиницею, членом якої вона більше не була.

Герміона прикусила губу та кинула Протеґо так сильно, як тільки могла. Перед нею розцвів щит.

Дівчина слабо зітхнула з полегшенням, знімаючи закляття. Принаймні з цим вона досі могла впоратися.

Вона кинула серію проклять на манекени по всій кімнаті. Половина з них влучили у ціль. Жодне не було точним.

Вона почервоніла й спробувала ще раз. Вдруге чомусь стало ще гірше.

Герміона подумки насварила себе. Вона стояла на місці. Це допустимо на полі бою. Тільки не тоді, коли у неї будуть летіти закляття.

Вона була цілковитим лайном.

У тому малоймовірному випадку, якщо Мелфой все ж таки вирішить знову навчати її, він розірве Герміону на шматки через те, якою невмілою вона стала.

Вона розправила плечі й спробувала знову.

Промовила ще кілька складних проклять.

Що ж, вона з цим впорається.

Справа була не в нестачі її майстерності як чаклунки. Їй просто не вистачало навичок у реальних бойових умовах.

Це було певною втіхою.

Ну, майже.

Вона продовжувала пускати закляття до тих пір, поки не втомилася настільки, що її руки почали тремтіти від втоми. Потім дівчина впала на один із тренувальних килимків і заснула.

— Герміоно, трясця його матері! Як ти тут опинилася?

Наступного ранку вона примружилася й побачила Рона, що стояв над нею в оточенні Джіні, Невіла, Діна, Шеймуса, Лаванди, Парваті, Падми, Фреда та Анжеліни.

Герміона зі стогоном сіла й потерла очі.

— Моє ліжко було зайняте через екстрену евакуацію, — збрехала вона, кинувши погляд на Джіні. — Я прийшла сюди, щоб поспати.

— О, — протягнув Рон. — Ну, ми збираємося відпрацювати стрій для атаки, перш ніж Невіл та Шеймус відправляться на розвідку. Тому... нам потрібна кімната.

Герміона кивнула й підвелася.

— Можна мені поглянути? — запитала вона ніби сама у себе.

Рон зморщив чоло й пильно поглянув на неї.

— Звісно. Гадаю, що так. Якщо у тебе є на це час. Просто... тримай щит вище. Буде багато заклять.

Герміона відступила у куток і спостерігала, як Рон викладає стратегію. Вона не розуміла багатьох термінів, які вони використовували. Це була не традиційна бойова термінологія, а свого роду скорочення, яке з часом розвинулося серед бійців. Своя мова.

Коли орденці розбіглися по кімнаті, вона накинула на себе щит. Рон активував один з оберегів у кімнаті, а потім усі почали кидати серію заклять у бік стін.

Прокляття відскакували й рикошетили туди-сюди по стінах кімнати. Незабаром приміщення наповнилося летючою бойовою магією.

Герміона спостерігала, як члени АД починають прориватися крізь стіну заклять. Всі їхні закляття були точними. Їхні щити були могутніми. Ніхто з учасників навіть не постраждав від летючих у них заклять. Для них все було інстинктивно. Вони знали, коли їхні щити потребують оновлення. Знали, як борються решта, і хто буде їх прикривати. Вони боролися швидко, встигаючи кидати невербальні.

Їхні бойові навички значно перевершували її власні. Здавалось неймовірним, щоб вона змогла досягнути такого рівня.

Герміона спостерігала, як вони двічі пробігли через стіни атакуючих заклять, перш ніж повернутися й вислизнути з тренувальної кімнати.

Вона підійшла до своєї шафи із зіллями, зібрала інгредієнти й приготувалася до варіння зілля.

Наступного вівторка дівчина явилася у Вайткрофт і повільно наблизилася до халупи.

Цікаво, чи прийде Мелфой? Вона молилася, щоб прийшов.

Герміона гадки не мала, як усе виправити, якщо він не з'явиться. Вона могла лише сподіватися, що те, що спонукало його шпигувати, було достатньою мотивацією, не дивлячись на її нещодавню поведінку.

Якщо його там не буде, вона зачекає.

Якщо ж він буде там... дівчина сподівалася, що він просто покарає її й покінчить із цим, а не змусить її постійно боятися розправи.

Двері були відремонтовані. Герміона зібралася з духом і штовхнула їх.

Порожньо.

Зачекавши близько хвилини, дівчина підійшла до стільця біля столу. Її шлунок скрутило від жаху, і вона намагалася відвернутися, повторюючи подумки формули числомагії, поки сиділа там.

Їй просто потрібно припинити думати про те, що може трапитися далі.

Раптом пролунав тріск. Герміона встала і різко обернулася, коли з'явився Мелфой. Він стояв, дивлячись на неї, вираз його обличчя було неможливо прочитати.

Герміона нічого не відповіла. Вона просто дивилася на нього у відповідь. Вона була рада, що не тремтить.

Дівчина змусила себе зустрітися з ним поглядом. Колюче відчуття жаху почало пронизувати її хребет. Їй раптом стало холодно. Вона відчула, як волосся на потилиці встало дибки, коли Герміона взяла себе у руки.

Вона помітила, як він стиснув щелепи й відвернувся від неї.

Мелфой точно не збирався говорити першим.

Герміона глибоко вдихнула. Орден потребував його. Очевидно, він досі злився на неї, і вона повинна була це виправити. Чого б це не коштувало.

— Мені дуже шкода, — сказала дівчина у розпачі. — Я втратила голову і перетнула межу. Пробач мені. Що б мені не довелося зробити, щоб загладити свою провину... я зроблю все, що ти захочеш. Просто дозволь все виправити.

Chapter End Notes

Draco Dormiens Nunquam Titillandus (лат.) – Не лоскочи сплячого дракона.

Розділ 31. Флешбек 6

Chapter Notes

Плейлист

Power – Isak Danielson

Wicked Game – Chris Isaak

Toxic – 2WEI

Stay – The People`s Thieves

Ready Yet – Sasha Sloan

A Storm Is Coming – Tommee Profit

See the end of the chapter for more [notes](#)

Квітень 2002.

Драко уважно поглянув на неї, тінь незрозумілої емоції промайнула на його обличчі.

— Все гаразд, — сказав він жорстким голосом. — Коли я сказав, що не збираюся примушувати тебе до чогось, це означало, що ти можеш казати «ні». Але наступного разу постарайся виразити свою незгоду словами замість того, щоб навмисно провокувати мене.

Герміона вражено дивилася на нього.

Мелфой стиснув руку в кулак і притиснув її до чола, неначе відчував головний біль.

— Ти хочеш продовжувати тренування з блокологією? — запитав він.

Герміона легенько поворухнулася, але нічого не відповіла. Вона відчувала розгубленість. Ця розмова була не... вона не...

Що мав на увазі Мелфой?

Чи було це хитрістю, щоб збити її з пантелику?

Якщо їй дозволено було відповідати «ні» на його пропозиції, він, звісно ж, забув попередити про це. Насправді він навіть натякав їй на протилежне. Хоча... насправді він заледве робив щось, окрім нескінченних спроб спровокувати її.

Тому...

Герміона насторожено поглянула на нього.

Щось із того, що вона сказала йому того вечора сильно зачепило його. Глибоко.

Що вона тоді сказала?

Почуття влади затьмарює його розум. Що йому подобається завдавати болю тому, хто не може — або не хоче — опиратися. Що він використовує людей, щоб катувати їх, тримає у клітці або змушує їх робити щось проти їхньої волі. Що він такий самий, як і Волдеморт...

Що він такий самий, як і Волдеморт.

Ось воно. Ймовірно, він вважав себе кращим за свого Володаря. Можливо, допомагаючи Ордену перемогти, він сподівався отримати місце, що залишиться після смерті Темного Лорда.

Подумавши про це, всі нутроці Герміони скрутило від жаху.

Невже так все й було? Він нацьковував обидві сторони одна на одну, збираючись внаслідок цього захопити владу?

Можливо, він не був згоден із терором Волдеморта: нападами, спричиненими для того, щоб зіпсувати репутацію Ордену, тортурами й

експериментами над ув'язненими. Можливо, Мелфой уявляв, що правитиме благородніше, де жінки матимуть право сказати «ні», а страти будуть проводитися більш традиційно.

І все ж... схоже, він був не просто ображений. Його лють... лють, з якою він відповідав на її слова, була набагато сильнішою, ніж якби дівчина просто зачепила його его чи амбіції.

Насторожений вираз обличчя Герміони, здавалося, починав дратувати Мелфоя. Він злегка зашипів і його зуби блиснули.

— Достатньо сказати, що я не заподію тобі болю, — видавив він. — Тож припини дивитися на мене так, ніби я збираюся кинути прокляття тобі у спину.

Його слова змусили Герміону здригнутися. Якби вони не потребували того, щоб Мелфой продовжував шпигувати для Ордену, вона б посміхнулася і запитала, чому тоді він не дав такої можливості Дамблдору. Він, схоже, помітив мовчазний протест у виразі її обличчя, тому що міцніше стиснув щелепи.

Герміона прикусила язика й ніяково окинула поглядом халупу.

— Я справді хочу продовжити навчання з блокології.

— Добре.

Його тон був різким, і він, здавалося, погруз у своєму гніві. Його обличчя знову перетворилося у холодну, байдужу маску. Але сірі очі продовжували вивчати її. Герміона майже відчувала його погляд на своїй шкірі.

Мелфой рушив до неї.

Він здавався водночас таким, як завжди, і якимсь іншим. Наче він рухався так само, але з більшою усвідомленістю, ніж раніше. Наче хотів бути особливо обережним.

Кінчиками пальців він відхилив її голову назад. Коли Герміона зазирнула йому у вічі, то побачила у них гіркоту, якої, здавалося, не було раніше.

Він безболісно занурився в її свідомість.

Наступні два тижні відбувалося майже те саме. Більше блокології та стриманого Мелфоя. Вони майже не розмовляли, хоча інформація, яку він надавав, залишалася такою ж корисною.

Герміона подумки ляла себе щотижня, коли він зникав, перекинувшись із нею менш ніж десятком слів.

Складання його психологічного портрету призупинилося. Щотижня Герміона лише додавала у блокнот все більше запитань, на які у неї не було відповідей. Список імовірних мотивів, які могли спонукати Мелфоя, коливався від великодушних до відверто жахливих.

Вона розуміла, що навчання блокології майже дійшло кінця. Проникнення до її свідомості знову стали агресивними й дуже болючими, ніби Мелфой перевіряв, як вона засвоїла нову техніку.

Їй кортіло запитати, чи не передумав він навчати її мистецтва дуелі, але вона боялася порушувати цю тему.

Вона починала відчувати відчай.

Роз'явившись знову до халупи, Герміона почала нервово міряти кроками кімнату, намагаючись не думати, як їй перебороти незручність між ними. Повинен бути якийсь спосіб підібратися до Мелфоя. Якась слабкість, яка дозволить їй проникнути всередину.

Мелфой різко з'явився у кімнаті з характерним для явлення тріском і ледь помітно скривився, випрямляючись.

Герміона достатньо часто бачила цей мимовільний вираз, щоб одразу ж зрозуміти, у чому справа, хоч як би ретельно він не намагався це

приховати. Не давши собі час на роздуми, вона змахнула паличкою і наклала на нього швидкі діагностичні чари.

Перш ніж вона встигла поглянути на результати, Мелфой кинувся до неї, вибиваючи паличку з її рук і міцно притискаючи її до стіни.

— Що ти робиш? — прогарчав він.

Точно. Він навряд чи був із тих, хто дозволяв комусь накладати на себе закляття.

Герміона зустрілася з його очима.

— Тебе поранено.

Він відпустив її плечі, роблячи крок назад.

— Нічого серйозного, — сказав він. — Я подбаю про це пізніше.

Герміона опустила погляд на проекцію діагностики, яка світилася біля її палички, що лежала на підлозі за кілька футів від неї, і проаналізувала основні показники.

— У тебе тріщини у ребрах, струс мозку, внутрішні забої. Я можу виправити все за десять хвилин. І... — Герміона кинула на нього різкий погляд, — явлення у подібному стані наступного разу буде ще більш болючим. Якщо залишити тріщини у твоїх ребрах і продовжувати являтися, вони можуть повністю зламатися. Ти можеш проколоти легені кісткою. Якщо є осколки, то ребра доведеться видалити й відростити заново.

Декілька секунд Мелфой просто мовчки дивився на неї, перш ніж закотити очі.

— Гарзд.

Герміона опустилася на коліна і підібрала свою паличку з підлоги.

— Роздягайся... До поясу.

На мить він завмер.

— Я думав, що це моя репліка, — нарешті сказав він, напружено підносячи руки до коміру і розстібаючи мантію, дозволяючи тканині недбало впасти на підлогу. — Якщо ти так сильно хотіла мене, потрібно було лише попросити.

Він зиркнув на неї відверто фальшивим поглядом.

У кожного були свої методи боротьби з болем. Гаррі ставав тихим, а Рон — тим, кого Фред і Джордж називали «стервозним». Шеймус і Чарлі лаялися так сильно і гучно, що доводилося накладати чари тиші.

Біль, вочевидь, робив Мелфоя ще більш саркастичним, ніж зазвичай.

Принаймні, він знову розмовляв із нею.

Герміона закотила очі.

— Так. Ніщо не заводить мене сильніше, ніж вигляд голого торсу, поцяткованого фіолетовими та зеленими синцями.

— Завжди підозрював, що ти садистське стерво.

Цей коментар настільки застав Герміону зненацька, що вона розреготалася.

Мелфой, здавалося, був вражений успіхом жарту, поки розстібав сорочку і незграбно намагався зняти її з плечей.

Його плече було травмоване.

Дівчина обережно простягнула руку до нього, наче мала справу з дикою твариною. Мелфой не здригнувся, коли вона акуратно стягнула сорочку з його плечей, аналізуючи його рани.

Схоже, його щодуху кинули... об щось.

Його плече точно було вивихнуте, але, схоже, Мелфой самостійно вправив його. Весь правий бік його тіла був вкритий синцями. Втім, рука не була зламана.

— Що з тобою трапилося? — запитала Герміона зі щирою цікавістю.

— Нова зграя перевертнів, — коротко відповів він. — Були проблеми з їхнім лідером.

— І що ж? Ти побився з вожаком їхньої зграї? — скептично запитала вона, почавши заживлювати тріщини у ребрах.

— Ну, йому було суворо заборонено кусати або дряпати мене, а мені — вбивати його. Але... коли маєш справу з істотами зі стадною ієрархією влади й намагаєшся змусити їх робити те, що тобі потрібно... не будучи їхнім альфою, то просто напрошуєшся на чергове повстання, — пояснив Мелфой, наче це був загальновідомий факт.

— І всі ці рани від перемоги чи від поразки? — запитала Герміона, взявшись лікувати інше ребро.

Мелфой зиркнув на неї.

— Перемоги, певна річ. Я не зміг би являтися, аби програв. Клятий звір навіть не подумав скористатися паличкою. Вони остаточно дичавіють, варто їм примкнути до зграї.

Він закотив очі, кажучи останню фразу, а потім додав:

— Тепер я, судячи з усього, альфа зграї перевертнів. Що ж, гадаю, це додає певного шарму до моєї природної чарівності.

— Їхній вожак обов'язково спробує вбити тебе, — помітила Герміона.

Мелфой пирхнув.

— Нехай спробує. Мені знадобиться менш як хвилина, щоб убити його, щойно у мене з'явиться дозвіл на це, — він посміхнувся.

Герміона нічого не відповіла. За допомогою невербального закляття вона прикликала свою сумку й витягла набір першої допомоги, який завжди носила з собою.

— Сядь і випий це, — наказала дівчина, простягаючи йому зілля. — Воно вилікує твій струс мозку.

Поки Мелфой пив зілля, Герміона намагалася трохи зігріти руки, потерши їх одна об одну, а тоді занурила пальці у маленьку баночку з маззю.

Дівчина задумливо подивилася на нього кілька секунд, перш ніж легенько покласти руку на його оголене плече.

Він ледь не вискочив з власної шкіри від неочікуваності.

— Розслабся, — сказала Герміона, відчуваючи, як напружуються м'язи під її пальцями. — Мазь не зможе проникнути достатньо глибоко, якщо ти будеш напружений.

Мелфой зовсім не розслабився.

Герміона закотила очі.

Вона провела кінчиками пальців по його плечу, взявшись розмазувати мазь і дозволяючи йому звикнути до контакту. М'язи його плечей помітно здригалися від її доторку. Це нагадало Герміоні спроби погладити гонорового коня.

Уявляючи ситуації, в яких Мелфой міг бути напівголим у її присутності, Герміона ніколи б не подумала, що це станеться, коли вона буде зцілювати його. Але... вона могла скористатися цією можливістю, щоб відновити їхні попередні стосунки й продовжити працювати над своєю початковою стратегією.

Мелфой, безумовно, був самотнім. Здавалося, його збентежував будь-який фізичний контакт, який не був ані насильницьким, ані сексуальним.

Герміона гадала, що у цьому не було нічого дивного. Хто міг бути добрим до нього? Судячи зі слів Мелфоя, ніхто не перешкодив його тренуванням із Белатрисою, навіть його власна мати. Ця думка змусила її злегка здригнутися.

Катувати Круціатусом шістнадцятирічного підлітка, щоб навчити його блокології, до тих пір, поки він просто не зомліє.

Герміона могла використати цю порожнечу. Його самотність. Потреба у розраді була невіддільною частиною людської психіки. Мелфой міг навіть не усвідомлювати цього, щоб захиститися від спроб Герміони. Якщо вона зможе пробудити у ньому цю потребу...

...то досягне своєї цілі.

Фізичний контакт, що не мав сексуальний характер, був звичним для Герміони. Дотик до тіл. Заспокоювати їх і допомагати. Вона усвідомила, що у неї з'явилася неочікувана перевага над Мелфоем. Йому подобалися чіткі межі. Вона зможе розмити їх, а потім прослизнути крізь щілини.

Герміона схилилась нижче, зовсім трохи, так, що її губи були тепер поруч із його вухом. Шкіра Мелфоя ледь відчутно пахла сіллю й тонкими терпкими нотками дубового моху у поєднанні з більш різким ароматом папірусу.

— Буде трохи боляче, — тихо сказала вона.

Герміона почала активно розтирати м'язи, щоб дозволити зцілювальній мазі проникнути глибше під шкіру і відновити розтягнуті сухожилля. Якщо не дати лікам повністю поглинутися, травма може стати хронічною, і плече Мелфоя буде схильне до вивиху.

— Дідько, — простогнав він. — Ну ти й стерво.

Її руки на секунду завмерли, перш ніж вона продовжила.

— Я вже чула це, — помітила Герміона тихо.

Така відповідь, здавалося, застала Мелфоя зненацька. Він замовк і міцно стиснув щелепу у той час, як Герміона продовжувала масажувати його м'язи. Хвилину по тому вона закінчила наносити мазь, але продовжувала розтирати його плече. Ніжно. У спосіб, який, щиро кажучи, не був необхідним з медичної точки зору.

Ще хвилину по тому вона зупинилася, залишивши долоні лежати на його плечах.

— Мені треба закінчити з твоїми ребрами. Буде зручніше, якщо ти ляжеш на спину.

Мелфой зітхнув і ліг на підлогу. Герміона підклала йому під голову скручену мантию й опустилася поруч із ним.

Він дірявив її підозріливим поглядом.

Герміона почала перебирати зілля зі своєї аптечки й дістала з неї великий флакон з есенцією. Змахом палички дівчина очистила руки від залишків мазі, а потім видавила густу рідину на долоню. Легкими круговими рухами вона розподілила її по плечі, боці та грудях. Вона спостерігала за тим, де мазь поглиналася швидше, і наносила додатковий шар.

Вільною рукою вона наклала на нього ще одні діагностичні чари. У Мелфоя також була уражена нирка. Вона ледь чутно зітхнула.

— У тебе забій нирки. У мене з собою немає потрібного зілля, тому пізніше тобі потрібно буде звернутися до цілителя. Травма не дуже серйозна, але болітиме кілька днів, якщо ти не подбаєш про це.

Синці на його грудях повільно зникали під пальцями дівчини. Герміона вповільнила кругові рухи рук, розглядаючи тіло Мелфоя.

Він був... доволі привабливим. У фізичному сенсі.

Схоже, Мелфой був генетично схильний до низького вмісту жиру на тілі, тому що м'язи його рук та тулуба чітко виділялися під шкірою.

Його тіло було жилавим і худорлявим, без жодного натяку на м'якість. Мелфой не був качком, але він точно був... у формі.

У більшості чоловіків був хоча б якийсь шар жиру, що покривав їхню плоть над м'язами. Попри те, якими сильними були всі брати з сім'ї Візлів, їхні м'язи не виділялися так явно. Гаррі ж мав вроджену схильність до худорлявості, на яку не впливала його фізична форма.

Герміона гадала, що це не дивно. Луціус Мелфой був добре складений і ніколи не відрізнявся зайвою вагою, тоді як Нарциса була худа, як тріска.

Вона задумливо поглянула на Мелфоя.

— Ти витріщаєшся так на всіх своїх пацієнтів, чи я особливий? — різко протягнув він.

Герміона здригнулася і почервоніла.

— Я не витріщалася, — відповіла вона, захищаючись. — Мені просто стало цікаво, яке співвідношення жиру у твоєму організмі.

— Ну, звісно, — сказав Мелфой, пирхаючи.

Герміона прибрала руки з його грудей.

— Готово, — сказала вона тихо.

Він сів і, порухавши плечем, став вивчати пророблену Герміоною роботу. Потім Мелфой знову одягнув сорочку й швидко застібнув ґудзики.

Герміона відвела погляд і почала пакувати свій цілющий набір.

— Отже, як людині перемогти перевертня, не вбивши його? — поцікавилась вона.

— *Бомбарда Максима* йому в око, здається, впорається із цим, — недбало сказав він, підіймаючи мантию з підлоги й підводячись. — Але

для цього потрібно підпустити перевертня достатньо близько до себе. І ось ця частина, вочевидь, пішла не зовсім так, як планувалося.

Герміона втупилася у нього.

— Ти підірвав його око?

— Це вбило б чаклуна, але перевертні володіють властивістю регенерації.

— Він абсолютно точно спробує вбити тебе, — серйозно сказала вона.

— Я на це розраховую, — люто відповів Мелфой.

Герміона закотила очі та підвелася з підлоги.

— Отже. Нас чекає більше перевертнів. Ще якась нова інформація?

Він призвав сувій безпаличковою магією.

— Кілька не смертельних проклять, які твій Орден може використати, не ризикуючи переступити через свої дорогоцінні поняття про совість. Інформація про нову в'язницю у Корнуоллі. Крім того, Темний Лорд розглядає можливість накласти табу на своє ім'я. Тобі варто попередити про це ваших особливо сміливих бійців, щоб вони не розкидалися його іменем на знак демонстрації своєї грифіндорської мужності.

Герміона кивнула, і Мелфой розвернувся, щоб піти.

— Дякую, що підлатала, Грейнджер.

Він роз'явився.

Завмерши на мить, Герміона оглянула халупу, перш ніж засунути свій у свою сумку.

Вона лікувала Драко Мелфоя.

Вона зцілила безліч людей, але якимось чином його зцілення відчувалось інакше.

Протягом декількох хвилин вона не думала про нього як про Смертежера. Він був просто людиною, що відчувала біль.

Особистістю.

Їй було незвично думати про нього так.

Простіше було сприймати його знеособлено. Концепцією в її свідомості.

Смертежер. Вбивця. Шпигун. Її ціль. Зброя.

Саме так Герміона воліла класифікувати його.

Вона не хотіла сприймати його як поранену людину. Когось, хто кривиться від болю у потрощених ребрах. Когось, хто настільки не звик до людських доторків, що рефлекторно здригався. Когось... привабливого.

Ця взаємодія, здавалося, усунула незручність; скоротила простір, що утворився між ними. Але це також більше не дозволяло їй сприймати Мелфоя як когось «інакшого»; як її ворога, вбивцю Албуса Дамблдора. Такий погляд давав їй уявити потенційні способи маніпулювання ним, які могли затягнути його в могилу.

Думка про Мелфоя, як про людину, зробила його менш жорстоким монстром у її розумінні.

Дівчина не могла собі цього дозволити. Такі думки пробуджували у ній Герміону часів навчання у Гогвортсі. Чотирнадцятирічну дівчинку, що в'язала шапки й заснувала Товариство покращення ельфійського добробуту. Та праведна Герміона була б нажахана тим, як її майбутнє «я» намагається раціоналізувати необхідність сприйняття Драко Мелфоя в якості неживого предмету.

Руки Герміони ледь помітно тремтіли, поки вона намагалася засунути ці думки в глибини своєї свідомості.

І... Мелфой прийшов неї, щойно вона з'явилася у халупі. Наперекір своїм травмам. Він відразу з'явився.

Вона міркувала, чи мало це якесь значення.

Повернувшись на площу Ґримо, Герміона одразу ж піднялася до своєї кімнати. Перш ніж увійти, вона нишком визирнула за двері, щоб переконатися, що кімната порожня.

Гаррі та Джіні були «не» разом. Джіні навмисно відшукала Герміону кілька тижнів тому, щоб запевнити її у цьому. Це був просто зв'язок на одну ніч. Хвилиний порив.

Вочевидь, відтоді сталося ще немало «хвилиних поривів», враховуючи, що Герміона вже десяток разів ледь не застукала їх у кімнаті, коли вони були разом.

Всі, хто проживав на площі Ґримо, старанно вдавали, що не помічають різкого покращення настрою Гаррі. Він мчав будинком, як самовдоволений самець.

Герміона дістала з-під ліжка свій блокнот і прошепотіла кілька контрзаклять проти накладених на нього охоронних чар.

Вона задумливо гортала сторінки. Проглядаючи всі свої записи, дівчина підмічала, як деякі з її теорій та припущень встигли сильно розвинутись, а які — спростувались. Вона погризла кінчик пера, підкреслюючи коментар, зроблений тижнями тому.

Самотній. Ізольований.

Герміона все більше переконувалася, що ці якості є основою особистості Мелфоя. Його мати померла. Батько з'їхав з глузду. Амбітні друзі думали лише про свою безпеку.

Що б не спонукало Мелфоя відділитися від Волдеморта й приєднатися до Ордену, це залишалося таємницею для всіх.

Дружба та чесність були не тим, що могли дозволити собі послідовники монстра, що відрізнявся манією величі та неймовірними вміннями у виманології.

Герміона була майже впевнена, що ніхто зі Смертежерів не знав, що Мелфой був шпигуном. Він не став би так сильно ризикувати.

Герміона могла б стати надійним сховищем для його секретів. Якщо тільки вона зможе добитися його довіри. Якби її блокологія була достатньо хорошою, він міг би пояснити це собі пояснити раціонально. Герміона перетворила б його силу у слабкість, якою зможе скористатися.

Вона засунула голову під ліжко в пошуках книги з психології, до якої часто зверталася за допомогою. Переглядаючи звалені книги, вона завмерла...

Їх перемістили.

Різниця була незначною, але Герміона була впевнена у цьому. Хтось лазив у неї під ліжком. Вона начаклувала закляття виявлення, але воно нічого не показало.

Вона озирнулася на свій блокнот. Дівчина наклала на нього серію чар і аналітичних заклять, щоб виявити втручання. Жодних ознак.

Вона знову подивилася під ліжко, а потім оглянула кімнату.

Крічер.

Дратівливий ельф рідко робив щось, окрім того, що дувся й ображав людей, але час від часу все ж брався за прибирання.

Кімната дійсно мала чистіший вигляд. Зазвичай незастелене ліжко Джіні було дещо прибране.

Герміона трохи заспокоїлась, але все-таки перевірила безпеку книг ще декількома закляттями, а тоді наклала додаткові охоронні чари, які сповістили б її, якби хтось знову потривожив її сховок. Вона також додала до блокноту дуже ретельне закляття самознищення, якщо хтось захоче його прочитати.

Коли встала з підлоги, щоб вийти, до кімнати увійшла Джіні.

— Ти рано повернулася, — сказала та.

Герміона поглянула на годинник. Так і було. Її зустрічі з Мелфоєм регулярно перевищували відведені пів години. Це було вперше, коли вона повернулася до 8:30. Зазвичай Герміоні доводилося поспішати, щоб спакувати інгредієнти для зіллів перед початком зміни у лікарняній палаті о 9:30.

— Вдалий день, — коротко відповіла вона .

— Так, — сказала Джіні з трохи ніяковим виглядом. — Гм. Я хотіла спитати тебе дещо.

Герміона чекала.

Джіні нервово намотувала волосся на палець. Вона зістригла його в боб-каре, яке було трохи вище підборіддя, відтоді, як її схопили за довгий хвіст під час битви, і її ледь не вбила карга.

— Я... ну... ти, очевидно, знаєш про мене та Гаррі, — сказала Джіні.

Герміона коротко кивнула.

— Так. Що ж. Річ у тім, я хочу бути обережною. Я вже користуюсь чарами. Але... є щось у спадку Преветів, вони не схожі на інші чаклунські сім'ї. Вони просто приречені вагітніти. Ми з Роном були незапланованими випадковостями після того, як з'явилися близнюки. Тож... мені було цікаво, чи не можеш ти зробити мені протизаплідне зілля. Якщо у тебе буде час. Я завжди погано їх готувала. Якщо ти не зможеш... тоді гаразд. Я можу попросити Падму. Знаю, ти жахливо

зайнята. Просто... я не хочу, щоб ти думала, що я не хотіла тебе питати.

— Звісно. Я все одно буду варити зілля сьогодні ввечері. Його легко буде включити до списку. Маєш якісь переваги щодо смаку? Найефективніші не дуже приємні на смак.

— Мені байдуже, яке воно на смак, якщо буде дієвим, — сміливо сказала Джіні.

— Ну, в мене вже є кілька готових флаконів одного сорту. Я можу дати тобі їх зараз, якщо хочеш.

— Вже є? — Джіні кліпнула та підозріло втупилась в Герміону. — Ти...?

Герміона вже бачила, як Джіні подумки складає список можливих чоловіків у житті Герміони.

— Ти ж не... зі Снейпом, правда? — Джіні раптом запнулась.

Герміона роззявила рота.

— Боже... Ні! — протараторила вона, сплескуючи й розмахуючи руками, наче намагаючись щось відігнати. — Я цілителька! Я тримаю багато речей під рукою. Ти нестерпна! Що... чому ти взагалі..?

Джіні мала дещо збентежений вигляд.

— Просто він єдина людина, з якою ти можеш довго розмовляти. Окрім Фреда, який зараз з Анджеліною. Зі всіма іншими ти лише сперечаєшся та сваришся. І ці словесні баталії, впевнена, не включають примирливий палкий секс пізніше.

— Це не означає, що я сплю з ним, — пробурмотіла Герміона, відчуваючи, що її обличчя ось-ось спалахне. — Він мій колега. Я раджусь із ним щодо зілля.

— Ти просто маєш самотній вигляд , — сказала Джіні, довго дивлячись на Герміону.

Герміона злегка здригнулась та втупилась на неї у відповідь.

— Останнім часом ти ні з ким не розмовляєш, — продовжила Джіні.
— Раніше ви були нерозлучними з Роном та Гаррі. Але навіть до того, як покинути їх, щоб стати цілителькою, ти, здавалось, вже була самотньою. Я подумала... можливо, у тебе хтось є. Звісно, Снейп був би дивним вибором з багатьох людей. І причин... але це війна. Занадто важко впоратись з нею на самоті.

— Знімати напругу за допомогою сексу — це фішка Рона. Не моя, — суворо відповіла Герміона. — Окрім того, я не беру участь у боях.

Джіні задумливо подивилась на неї, перш ніж сказати:

— Я думаю, лікарняна палата набагато гірша за поле бою.

Герміона відвела погляд. Іноді вона замислювалася, чи могло це бути правдою, але вона ніколи не мала того, кому могла б поставити це запитання.

Джіні продовжувала:

— Я думаю про це щоразу, коли знаходжусь там. На полі бою... все так впорядковано. Навіть коли когось поранили. Ти просто явиш усіх поранених геть, а потім повертаєшся назад. Дещо виграєш. Дещо втрачаєш. Іноді тебе б'ють. Ти б'єш у відповідь. І в тебе є дні, щоб відновитись та відпочити, або є час для скорботи, якщо твій партнер по дуелі помирає. Але у лікарняній палаті кожна битва має вигляд завчасно програної . Я завжди відчуваю більше стресу, проводячи час у лікарняних палатах, а не на полі бою.

Герміона мовчала.

— І ти ніколи не відпочиваєш, — додала Джіні. — Ти на роботі під час кожного бою. Тому ніхто не може пожаліти тебе, навіть дати тобі

оплакати втрати. Я знаю від Гаррі та Рона, що ти досі наполягаєш на темних мистецтвах, коли ходиш на збори Ордену. Я не згодна з тобою... але я розумію. Я розумію, що ти бачиш війну під іншим кутом, ніж ми. Мабуть, під найгіршим. Тож... я просто хочу сказати, що якщо у тебе хтось з'явився, я була б дуже рада за тебе. Навіть якщо це буде Снейп.

Герміона закотила очі.

— Тобі, мабуть, варто припинити говорити зараз, якщо ти досі хочеш отримати своє протизаплідне зілля, — сказала Герміона з сердитим поглядом.

Джіні різко замовкла. Герміона підняла свою сумку із ліжка.

— Ходімо. Воно у моїй шафі з інгредієнтами для зіллів, — сказала вона, виходячи зі спальні.

Усі флакони із зіллями зберігалися на верхній полиці в маленькій коробці. Герміона взяла десяток склянок для Джіні та склала їх у невеликий мішечок.

— Один на день. Краще, якщо ти будеш приймати його щодня в один і той же час. Цього тижня я зварю ще партію і дам тобі місячний запас.

— Дякую, Герміоно.

Джіні вислизнула, і дівчина поставила коробку назад на полицю.

Вона збрехала. Вона ніколи не тримала протизаплідне зілля під рукою. У коробці лежав її особистий запас, який вона про всяк випадок зберігала з того дня, як Муді звернувся до неї щодо Мелфоя.

Наступного тижня, коли Герміона роз'явилася у халупу, Мелфой вже був там. Коли вона відчинила двері, він поглянув на неї з легким роздратуванням.

Герміона розгублено подивилася на нього.

— Я спізнилася? — запитала вона, поглянувши на годинник.

— Ні, — відповів він різким тоном.

Відчуваючи себе ніяково, вона зачинила двері й завмерла в очікуванні.

— Гадаю, ми покінчили з блокологією, — сказав Мелфой через хвилину.

— Гарзд.

Вона вже розтулила рота, щоб запитати, чи буде він навчати її мистецтва дуелі, але потім стулила уста і стала чекати. Щось у його настрої збентежувало її.

— Ми почнемо з основ дуелі, щоб я міг побачити, наскільки ти нікчемна у цьому, — оголосив він.

Герміона закотила очі.

— Добре, — відповіла вона. — Які правила?

— Для тебе жодних. Роби все, що хочеш, — сказав він. — Я обмежусь лише Жалючими прокляттями. Хочу поглянути, як довго ти протримаєшся.

Герміона почервоніла.

— Я просто скажу тобі одразу, що я буду жахлива, — сказала вона.

— Знаю. Я цього й очікував.

Вона зиркнула на нього, поклала свою сумку на підлогу біля дверей і змахом палички наклала на неї захисні чари. Тоді Герміона обернулася обличчям до нього.

Мелфой перетнув кімнату й ліниво притулився до стіни.

— Гарзд.

Він засунув руку до кишені мантиї й дістав паличку. Герміона схилила голову набік.

— Це ж не та паличка, що була у тебе в школі, чи не так? — запитала вона.

Він опустив погляд на паличку і покрутив її між пальцями.

— Ні, — зізнався Мелфой. — Паличка з волосиною єдинорога не надто підходила для використання темної магії, тому мені довелося замінити її. Ця також із глуду, але більш жорстка, із серцевиною драконячої серцевої жили. До того ж на кілька дюймів довша.

Промовляючи останню фразу, він із викликом підняв брови.

Герміона занотувала цю інформацію для подальшого аналізу. Вона пригадала, що у бібліотеці Блеків на площі Ґримо повинна бути книга з теорії будови чарівних паличок.

Вона стала у дуельну позицію.

Мелфой випростався і впевнено став у таку ж позу.

Герміона намагалася тренувати дуельні техніки кожну вільну секунду, коли могла пробратися до кімнати для тренувань. Вона послала у Мелфоя невербальний Закляктус, і він з легкістю відбив його за допомогою Протеґо, посилаючи у відповідь серію Жалючих проклять.

Герміона також різко кинула Протеґо, оточуючи себе магічним щитом, який підтримувався закляттям Фіанто Дурі.

Мелфой кидав на неї нескінченний потік проклять і недбало відображав усі закляття, які вона посилала йому, навіть не рухаючись з місця.

Попри те, що прокляття, які він використовував, були нескладними, швидкість, із якою він їх посилав, зношувала щит Герміони.

Перш ніж вона встигла оновити свій магічний щит, він послав прокляття їй у ноги. Вона злегка скрикнула, коли закляття поцілило у кісточку.

Після цього дуель стала набагато жорсткішою. Не встигнувши подумати, Герміона відскочила назад, залишившись без захисних чар. Мелфой одразу ж наслав на неї ще п'ять Жалючих проклять.

— Добре! — крикнула вона. — Ти переміг! Годі!

— Це не так працює, Грейнджер, — протягнув він, продовжуючи посилати у неї невербальні прокляття. — На полі бою ти або перемагаєш, або гинеш. Або просто втікаєш.

Герміона стала ухилитися від його заклять і нарешті змогла знову начаклувати навколо себе Щитові чари. Вона стояла, спираючись на одну ногу. Той бік її тіла, в який Мелфой неодноразово влучив, був набряклим і запаленим.

Дівчина сердито послала у нього набагато темніше прокляття. Не смертельне, але серйозніше, ніж Закляктус.

Мелфой відобразив його і припідняв брову.

— А у кошеняти є кігтики, — сказав він з удаваним подивом.

— Ой, стулися, — прогарчала вона, посилаючи у Мелфоя серію невербальних заклять.

— Боже мильний, Грейнджер, ти цілишся просто жахливо, — сказав він їй, продовжуючи закидати її Жалючими прокляттями. — Я навіть не рухаюся, а ти все одно не можеш влучити.

— Я в курсі.

— Недивно, що тебе відсторонили від боїв.

— Замовкни!

— Зачепив за живе, чи не так? — запитав він сухо. Його сірі очі злісно блищали, і Герміона зрозуміла, що він карає її за щось. Що б не драгувало його, коли вона прийшла, він мстив їй за це.

Пасивно-агресивний покидьок.

Мелфой навіть не намагався. Він уже знав, що вона нікчемна. Він просто робив це задля власної розваги.

Герміона ухилилася від його проклять і оновила свій Щит. Вона вже втомилася від поєднання ухиянь і кидань заклять.

Дівчина міцніше стиснула паличку й продовжувала відбиватися, поки Мелфой не послав у її руку, що тримала чарівну паличку, стільки проклять, що вона більше не могла тримати її.

Чарівна паличка впала на підлогу. Замість того, щоб спробувати ухилитися, Герміона просто стояла, дозволяючи Мелфою наслати на її тулуб та ноги ще цілий десяток проклять.

Нарешті він зупинився, і дівчина подивилася на нього.

— Почуваєшся краще тепер? — поцікавилась вона.

Він посміхнувся і сховав паличку.

— Роками мріяв проклясти тебе, — відповів Мелфой із задоволеним блиском в очах.

— Я ж вже казала, що ти можеш це зробити, — сказала вона дерев'яним голосом, подумки відмічаючи всі місця на тілі, де він влучив у неї. — Але, гадаю, тобі подобається вдавати, що ти даєш мені можливість захищатися.

— Це н е моя вина, що ти така жалюгідна у власному захисті.

— Згодна. Це моя провина, — тихо відповіла Герміона, піднявши руку й злегка зморщившись, коли спробувала поворухнути пальцями.

Опіки від Жалючого прокляття заживали доволі швидко, але їх неможливо було вилікувати магією. З тією кількістю та силою, з якою Мелфой накладав закляття, їй знадобиться понад добу, перш ніж біль від усіх ран зникне. Герміона була певна, що він вибрав прокляття саме з цієї причини.

— Хочу зазначити, — сказала вона, намагаючись приховати тремтіння у голосі, — що це кваліфікується як втручання в мою роботу. Тож, можливо, наступного разу тобі варто спробувати використовувати Паралітичне закляття або обмежитись одним місцем на тілі.

Мелфой нічого не відповів.

— Отже... — сказала вона хвилину по тому. — Можу я хоча б дізнатися, за що?

— Коли справа доходить до того, щоб проклясти тебе, Грейнджер, одне твоє існування є достатньою причиною.

Герміона стиснула губи й важко ковтнула. Вона відчула пощипування у носі та щоках і покліпала очима.

— Є нова інформація цього тижня?

— Ні.

— Зрозуміло. Тоді я піду, — сказала вона і, піднявшись на коліна, лівою рукою ледь схопила паличку на підлозі. Тоді Герміона підійшла до дверей і закинула на плече свою сумку, злегка здригнувшись, коли ремінець зачепив декілька ранок.

Мелфой не зронив ні слова, поки вона виходила за поріг.

Герміона стояла біля халупи, почувуючись розгубленою. Не від того, яким злим був Мелфой, а тому, що не знала, що їй робити далі. Дівчина не могла повернутися на площу Гримо у такому вигляді, інакше всі б зрозуміли, що її прокляли. Вона не знайшла б цьому пояснення.

Вона дошкутильгала до пня і сіла на його край.

Зітхнувши, Герміона зняла з плеча сумку і почала виймати із неї склянки та мішечки з травами. Їй доведеться викинути всі інгредієнти для зіллів, які вона знайшла зранку. Знайдені нею компоненти потрібно було зберігати в особливих умовах, але дівчина не зможе правильно зачаклувати їх, щоб вони не втратили своїх магічних властивостей, коли її рука знаходиться у такому стані.

Із сумом вона кинула на землю щупальця муртлапа. Пізніше їй доведеться спіймати та вбити ще одного. Тоді вона викинула крила феї. Герміона продовжувала вивалювати на землю всі зібрані інгредієнти, поки у неї у сумці не залишилося нічого, крім пучка пекучої кропиви.

Скривившись, вона приклала листя кропиви до обох кісточок, рук і зап'ясть. Потім провела ними по обличчю. Кинувши використані пучки на землю, вона спостерігала, як безліч крихітних ранок з'явилося на її шкірі та затулило всі рани сліди від проклять, які не приховував одяг.

Зітхнувши, дівчина встала і, ледь втримуючи паличку, роз'явилася на площу Грімо.

— Герміоно? Що з тобою трапилось? — запитала Анжеліна з широко розплющеними очима, щойно увійшла до кімнати.

— Я спіткнулася і впала у кропиву, — збрехала Герміона.

— О, боже, — Анжеліна вглядалася в обличчя Герміони, доки та не почала ледь помітно червоніти. — Ти можеш якось вилікувати це?

— На жаль, ні. Немає жодних зіллів від кропиви. Вони повинні минути за добу. Але у мене не вийшло зібрати інгредієнти. Тож завтра мені доведеться йти знову.

— Як шкода. Бідне твоє обличчя.

Герміона злегка знизала плечима.

— Мої руки ще гірші. Мені потрібно попередити Помфрі. Не впевнена, що від мене сьогодні буде якась користь у шпиталі.

Через прокляття Мелфоя у Герміони неочікувано з'явився вихідний. Але вона заледве могла насолодитися ним, не маючи можливості користуватися руками. Дівчина навіть не могла як слід зігнути пальці, щоб гортати сторінки у книзі.

Герміона не могла пригадати, коли у неї востаннє був вільний час. Якщо вона не чергувала у палаті, то зазвичай варила доволі складні зілля або поповнювала запаси інгредієнтів.

Вона сиділа й дивилася у вікно на горищі, спостерігаючи за маглами, що проходили повз.

Герміона міркувала, що могло так спровокувати Мелфоя.

Вона не знала, чи вважалися його численні прокляття хорошим знаком. Це могло означати, що вона змогла підібратися ближче до нього, і тому він накинувся на неї, захищаючись. Зціливши його тиждень тому, Герміона вплинула на їхні стосунки. Можливо, Мелфой вирішив, що, проклявши її, зможе повернути їх у колишнє русло.

Він був таким мстивим.

Заняття блокологією проходили набагато болючіше, але вони були конструктивними. У болю був сенс. І від мігрені хоча б були відповідні зілля.

Те, що він прокляв її зараз, було спричинене лише його мерзотністю.

Це був дурний спосіб оцінити її бойові здібності, тому що після того, як він закидав її прокляттями, вона не зможе почати тренування ще тиждень. Якби Мелфой дійсно хотів перевірити її вміння прицілюватися або витривалість, то використав би Паралітичні чари або Закляктус.

Він не скористався жодними серйозними або незворотними прокляттями, мабуть, дотримуючись своїх моральних принципів, якими був такий стурбований. Керуючись його «етичною межею». Мелфой не хотів сприймати себе садистом або кимось мстивим. Можливо, він виправдовував себе тим, що давав їй можливість захищатися. Що вона заслуговувала на це щоразу, тому що не змогла ухилитися від чар.

Мелфой не хотів думати про себе як про когось жорстокого.

Він, мабуть, вважав себе вищим за це.

Герміона опустила погляд на свої руки.

За нанесеною шкодою і рівнем болю Жалюче прокляття не було надто небезпечним. Однак вона відчувала емоційне розчарування та спустошення, у яких не хотіла зізнаватися навіть самій собі.

Герміона притиснула руки до очей, намагаючись не заплакати.

Сльози все одно потекли.

Chapter End Notes

Закляктус – закляття-приголомшення супротивника.

Розділ 32. Флешбек 7

Chapter Notes

Плейлист

Bleed Out (Acoustic) – Isak Danielson

Gallows – Katie Garfield

Blood in the Water – Joanna Jones as The Dame

A New Hope – Broken Iris

See the end of the chapter for more [notes](#)

Наступного тижня Герміона встала раніше, щоб відправитись на пошуки рослин. Вона завчасно підготувала собою флакони та мішечки, у які запакувала інгредієнти, перш ніж акуратно скласти їх до сумки. Дівчина не могла дозволити собі знову витратити тижневий запас.

Явившись до халупи, Герміона зробила декілька глибоких вдихів, намагаючись зібратись із духом, перш ніж відчинити двері. Вона дійшла висновку, що існує доволі велика ймовірність того, що Мелфой знову скористається колишнім методом навчання.

Жорстокий, задоволений блиск його очей, який не покидав їх, навіть коли він сховав паличку, нашттовхнув її на такі думки.

Коли дівчина ввійшла, кімната була порожня.

Герміона поставила свою сумку на підлогу і наклала на неї захисне закляття. Потім завмерла в очікуванні. Її пальці продовжували нервово стукати по нозі. Вона була майже на межі неприємності.

Вона ненавиділа чекати. Терпіти не могла моменти, у яких їй доводилося боятися невідомості. Її розум завжди починав шаленіти від

сценаріїв того, що могло відбутися. Зазвичай її уява була набагато гіршою за реальність.

Але Мелфой володів надзвичайним талантом дивувати її.

Він запізнювався майже на п'ять хвилин.

Вона не була певна, чи варто їй продовжувати чекати. Він сказав, що чекатиме її всього п'ять хвилин, але ніколи не згадував, як довго їй варто чекати на нього. Герміона не думала, що Мелфой відмовиться від допомоги Ордену лише тому, що нарешті зміг проклясти її.

Дівчину майже нудило від тривоги. Вона не могла...

Вона не буде просто сидіти й чекати, коли він знову накинеться на неї.

Герміона різко розвернулася, знявши із сумки захисні закляття і перекидаючи її через плече. Вона вже стояла на порозі, коли Мелфой із тріском з'явився у кімнаті.

Вона зупинилася і поглянула на нього. Один лише його погляд викликав у неї відчуття тривоги. Вона відчувала, ніби щось застрягло в горлі, і тому ледь могла ковтати.

Мелфой пильно дивився на неї. Він не був роздратованим на вигляд. Він був... зніяковілим.

— Я спізнився, — сказав він.

Вона кивнула й увійшла в халупу, зачинивши за собою двері. Настала пауза.

— Цього тижня продовжимо розпочате? — тихо запитала вона, відводячи від нього погляд.

— Ні, — він сказав це так різко, що Герміона швидко підвела на нього очі.

Він зітхнув і провів пальцями по волоссю. Це був найбільш відвертий жест дискомфорту, який вона коли-небудь бачила від нього.

— Я... переборщив, — сказав він, але це не було вибаченням. — Я більше так з тобою не вчиню.

— Гарзд, — машинально погодилася вона, зовсім не довіряючи йому. Дівчина була впевнена, що, якщо дати йому достатньо часу, він придумає якийсь новий спосіб помститися, який зможе виправдати.

Кілька секунд Мелфой мовчки дивився на неї. Герміона підозрювала, що її обличчя досі здається трохи ображеним. З якоїсь причини незалежно від того, скільки блокології вона б не використала, дівчина не могла повністю приховати це.

Він розтулив рота, ніби хотів сказати ще щось, але потім проковтнув слова.

— Що? — гірко спитала вона. Найгіршим було готуватися до того, що він збирався зробити далі.

— Я... сказав, що не завдам тобі болю, — тихо промовив він. — А потім зробив це. Вибач.

Вона розгублено подивилася на нього. Мелфой був цілковитим протиріччям.

— Я завжди очікувала, що ти врешті зробиш це.

Його очі блиснули роздратуванням. Ах, вочевидь, вона знову образила його моральний кодекс.

— І все ж ти тут, — сказав він.

— Так, — вона знизала плечима й зустрілася з ним поглядом. — Тому що, якщо Орден програє цю війну, я помру. І Гаррі, і Рон, і Джіні, і всі, кого я знаю. Тож... те, що ти завдаєш мені болю, не має значення.

— Ні, мабуть, не має, — погодився він із холодним виразом обличчя.

— Якщо ти збираєшся зробити це знову, просто зроби. Не перетворюй це на фарс, змушуючи мене боротися, — сказала вона дерев'яним голосом. — Просто визнай, що справа у твоєму бажанні.

Його рот злегка скривився. Гнів у ньому починав зростати. Герміона насторожилася.

Він раптом опанував себе.

— Перше, над чим потрібно попрацювати, — це твоя ціль, — сказав він, змінюючи тему розмови.

— Добре.

Він дістав паличку і викликав тренувальний манекен. Кінчиком чарівної палички Мелфой зробив відмітку у вигляді X у центрі манекена і відлєвітував його через усю кімнату.

— Просто кинь десять будь-яких заклять. Я хочу подивитися, наскільки ти точна, — наказав він їй.

Вона поставила сумку на землю і стала біля нього, гостро відчуваючи його близькість.

Ціль знаходилася приблизно за п'ятнадцять футів від них.

Вона націлилася в X і наклала на нього паралізуюче, закляття скам'яніння, кілька жалючих заклять і знерухомлювальне. Герміона поцілила в нього вісім разів із десяти, але лише чотири — прямо у відмітку.

Вона зупинилася і приготувалася до нищівної критики Мелфоя. Він мовчав, і це було ще гірше.

— Ти в основному вивчала закляття ближнього бою, чи не так? — запитав він нарешті.

— Так, — сухо відповіла Герміона.

— Я так і думав, — сказав Мелфой і задумливо кивнув. — Твоя техніка заклять ідеальна, але ти настільки точна, що приділяєш зайву увагу контролю кінчика палички, а потім забуваєш зосередитися на тому, куди цілишся. Закляття і прокляття не вимагають настільки тонкої моторики; більшість із них не мають складних рухів паличкою. Твоя надмірна уважність лише шкодить тобі в бою.

— О...

— З іншого боку, це доволі легко виправити. Набагато важче навчити невмілого заклинателя. Спробуй накласти прокляття зі складним рухом палички й не забудь націлитися кінчиком, коли закінчуватимеш промовляти його.

Герміона подумки шукала якесь закляття зі складним рухом. Мелфой мав рацію: більшість проклять були простими. Колючі, ріжучі... вони рідко бували складними. Вона й не підозрювала, як сильно техніка бойових заклять буде відрізнятися від зцілення.

Доречне прокляття саме прийшло до неї.

Зробивши глибокий вдих, Герміона швидко зробила рух і переконалася, що її паличка знаходиться над відміткою, коли останні слова закляття вислизнули з її губ.

Багряне світло промчало через кімнату і приземлилося прямо у центрі Х. У ту ж мить маленький струмінь гарячої чорної смоли підірвався у тому місці, де закляття торкнулося цілі. Якби це була реальна людина, смола продовжувала б з'являтися, але на манекені дія прокляття швидко припинилася.

Мелфой посміхнувся.

— Господи, Ґрейнджер, невже твій Орден схвалює відомі тобі прокляття?

— Ні, — з гіркотою в голосі відповіла Герміона. Брехати не було сенсу. Смертежери не могли не знати, що Спротив майже завжди

використовує нелетальні закляття.

— Я так і думав. Скажи-но мені, Грейнджер, ти змогла б когось убити?
— запитав Мелфой, пильно дивлячись на неї.

Вона підняла очі, зустрічаючись із ним поглядом. Він стояв всього за кілька дюймів від неї. Вираз його обличчя нагадав Герміоні ту мить, коли вона вперше поцілувала його. Зосередженість. Вдоволення.

— Я не хочу бути жорстокою. Але... якщо постане вибір між мною або ними... або для захисту того, хто мені небайдужий, я зроблю це.

Він продовжував дивитися на неї зверху вниз ще мить, перш ніж ледь помітно всміхнутися. Його холодні мертві очі блиснули, і Герміона раптом зрозуміла, як близько вони стоять одне від одного.

— Гадаю, ти зробила б це, — тихо сказав Мелфой і знову повернувся до цілі. — Ще десять заклять. Подивимося, чи покращиться твоя точність тепер, коли ти зрозуміла причину.

Герміона кинула ще одну серію простих проклять через усю кімнату, потрапляючи у манекен кожного разу. Шість із десяти заклять потрапили у відмітку.

— Продовжуй, — наказав їй Мелфой.

Вона продовжувала кидати закляття, але відвернулася, помітивши, як він наблизився до неї та зник із поля її зору.

— Продовжуй тренування, — пролунав його голос прямо у неї за спиною.

Герміона зібралася з духом і намагалася продовжувати, але хвилювання через те, що вона не могла бачити його, але досі відчувала його присутність поруч, змушувала її нервувати. Її закляття летіли повз манекен.

Мелфой знову з'явився з іншого боку.

— Продовжуй тренування, — повторив він.

Вона продовжила, і її точність знову покращилася.

— Ти ніби до підлоги приросла, — нарешті сказав він, дивлячись на її ноги.

Вона глянула вниз.

— Що це? — сказав він, схиливши голову набік і зневажливо дивлячись. — Поза для фехтування?

Герміона почервоніла й човгнула ногами.

— Для дуелі на полі бою, особливо, якщо немає бар'єрів для явлення, насправді немає жодних перешкод для пересування. Ти можеш бути будь-де, бляха, настільки близько, наскільки це можливо, щоб мати уявлення про положення супротивника. Головне — вміти рухатися швидко. Напад може відбутися з будь-якого напрямку... якщо лише у тебе немає напарника, який прикриватиме спину. Ти повинна бути завжди готова до пересування.

Він кинув закляття через всю кімнату у манекен.

— Тепер використовуй нескортельні закляття, — сказав Мелфой, — вони зрикошетять туди, звідки були кинуті.

Герміона промовляла закляття повільніше, намагаючись утриматися на ногах і швидко відійти, щойно вони покидали її паличку. Вона цілком поринула у процес і майже забула, що Мелфой кружляв позаду неї, спостерігаючи за її технікою.

— Мерліне, Грейнджер, ти така напружена, — пробурмотів він прямо у неї за спиною. Вона здригнулася і підстрибнула так різко, що опинилася на шляху Приголомшуючого закляття, що летіло через усю кімнату.

Ренервате.

Вона прокинулася й побачила Мелфоя, що стояв над нею на колінах із виразом радості й роздратування одночасно.

— Напружена... як я вже сказав, — повторив він.

Герміона сіла, похитавши головою, щоб прояснити її. На ній не було жодного синця, а це означало, що вона не впала на землю. Цілком можливо, що Мелфой спіймав її. Думка про те, що він тримав її у своїх руках, поки вона була непритомна, жахала. Їй стало цікаво, скільки часу минуло?

Він підвівся і подав їй руку. Герміона ніяково прийняла її й встала.

— Повторімо ще раз, — звелів він, — і постарайся не зачаклувати себе, коли я почну говорити.

Вона закотила очі й продовжила.

Коли швидкість її реакцій зросла від замороженої до лінивої, Мелфой вирішив, що на сьогодні цілком достатньо.

— Потренуйся, якщо зможеш, — сказав він.

— Я тренувалася, — тихо сказала вона. — Кілька тижнів тому у мене виходило ще гірше. Якщо ти можеш, звісно, це уявити.

Мелфой утримався від того, щоб відповісти. Він лише задумливо дивився на неї.

— Ти занадто худа, — сказав він.

Герміона схрестила руки на грудях, захищаючись.

— Нам слід приділити більше уваги рукопашному бою, ніж техніці дуелі. Особливо якщо ми насамперед зосереджені на тому, щоб зберегти твоє життя, поки ти блукаєш лісами у темряві. Тобі радше трапляться лісові відьми або перевертні, ніж банда Смертежерів.

— Ну, у мене завжди є можливість роз'явитися, — нагадала вона йому.

— Ні, не завжди, — коротко відповів Мелфой. — Оскільки популяція темних істот тут, у Британії, продовжує зростати через війну, на величезних ділянках сільської місцевості будуть встановлені бар'єри проти явлення. І коли-небудь у твої місця для зборів інгредієнтів прибудуть лісові відьми, або гарпії, або вампіри, або ще хтось. І велика ймовірність, що у цю мить ти саме блукатимеш і випадково виявиш, що не можеш являтися.

Герміона відчула, що блідне.

— Ти не знаєш, де саме вони будуть? — запитала вона.

— Лише кілька з них. Я не відповідаю за це, і оскільки ніхто інший регулярно не ходить на самоті через небезпечні ліси до сходу сонця, більшість не вважає це важливою інформацією. Тому будь обережна. Я припускаю, що ти не збираєшся зупинятися.

— Я не можу.

Він пильно подивився на неї й покірно кивнув. Тоді дістав сувій і подав їй.

— Я придумаю режим тренування, який не забере надто багато твого дорогоцінного часу і не приверне увагу.

— Добре, — погодилася вона, зовсім не очікуючи цього.

Мелфой зненацька знову став дещо ніяковим на вигляд.

— Щось іще? — запитала вона.

Помахом чарівної палички з'явилася велика книга в палітурці з вицвілої чорної шкіри. Він подав її Герміоні.

Вона невпевнено прийняла її.

Таємниці найтемнішого мистецтва.

— Ти знайшов її, — тихо сказала дівчина.

— Сподіваюсь, вона виявиться корисною, — відповів він. І потім зник.

Герміона засунула книгу до сумки та поспішила назад на площу Ґримо.

Вона була у захваті від того, що Мелфой відшукав книгу. Це була єдина відома їй книга про горокракси, згадку про яку вона змогла віднайти. Слизоріг сказав, що у Гогвортсі була копія, але він зізнався лише після того, як школа була захоплена Волдемортом.

Заховавши всі приготовані зілля до шафи, вона кинулася в бібліотеку на площі Ґримо, щоб почати читати.

Герміона була відсутня, навчаючись на цілительку, коли стало відомо про те, що у Волдеморта були горокракси. Горацій Слизоріг зізнався, що Том Реддл розпитував його на цю тему, а Северус розповів, що Дамблдор був смертельно поранений перснем Ґонтів.

Поступово Орден дійшов висновку, що Волдемортом якимось чином створив навіть більше ніж один горокракс, хоча те, яким чином йому це вдалося, досі залишалося таємницею, оскільки ніхто не знав, як взагалі працюють темні об'єкти.

Вони були майже впевнені, що саме з цієї причини Волдемортом зміг відродитися після спроби вбити Гаррі, коли той був ще немовлям. Горокраксом був щоденник Тома Редла, який ледь не вбив Джіні. Як і перстень Ґонтів.

Але Орден не був певен, скільки взагалі їх було, що це були за предмети або де їх відшукати.

Вони створили хронологію життя Волдеморта після його закінчення Гогвортсу, намагаючись вгадати, чи були інші моменти, в яких він міг створити ще більше горокраксів.

Герміона прочитала всі розділи про них у новій книзі. У ній детально описувалося, як саме створювати горокракс. Необхідне було вбивство, щоб розірвати душу, а потім закляття, щоб видалити шматок душі та прив'язати її до іншого об'єкта. Не було жодної згадки про створення

більш ніж одного горокракса. Дівчина задумалася, чи повинні ці вмістилища душі бути неживими предметами, або ж вони потенційно можуть бути живими посудинами, враховуючи дивну прив'язаність Волдеморта до його змії Наджіні.

Вона виписала всю інформацію на сувій, а тоді акуратно склала все у захищену чарами сумку. Дівчина поклала її поруч зі столом і залишила, щоб Муді забрав її. Вони старалися обмежувати зустрічі, щоб не давати привід для найменшої підозри. У Мелді не було особливих причин зустрічатися з цілителькою Ордену щотижня.

Прямуючи до своєї кімнати, Герміона оцінювала манеру поведінки Мелфоя під час їхньої останньої зустрічі.

Він перепросив. Це було доволі неочікувано.

Вона дістала блокнот з-під ліжка і замислилася.

Минулого тижня дівчина оформила сторінку, на якій детально описала свої найкращі припущення стосовно морального кодексу Мелфоя. Вона перечитала записи, зроблені тиждень тому.

«Вважає себе кращим за Волдеморта. Пишається своїми моральними принципами. Вірить у вибір. Раціоналізує жорстокість. Не вірить у власну мстивість.»

Герміона додала ще одну примітку:

«Вважає своє слово зобов'язуючим. Намагається загладити провину, коли думає, що порушив його.»

Книга про горокракси, мабуть, була його способом купити її прощення. Вона міркувала, чи спіймав він її при падінні, тому що захотів або лише тому, що почувався винним за те, що стільки разів прокляв її минулого разу.

Вона додала:

«Вважає, що прощення можна купити.»

Це була дуже корисна інформація.

Потім Герміона закрила блокнот і поклала його назад під ліжку, акуратно змінивши захисні закляття.

Дівчина знову лягла і втупилася у стелю. Вона почувалася виснаженою. Проспавши всього кілька годин, Герміона прокинулася о четвертій ранку, щоб піти збирати запаси для зіллів.

У неї вже закінчилася протиотрута, отримана від Северуса, для кислотного прокляття. І не залишилося більше отрути Акромантула, щоб зробити ще одну партію.

Прокляття було жахливим і повільно заживало. Шкода, якої воно завдавало, була миттєвою і важко усувалася. Зілля, яке винайшов Северус, було знеболювальним засобом, який допомагав нейтралізувати кислоту та зупинити її подальше роз'їдання шкіри після того, як прокляття було скасовано.

Северус мав рацію щодо того, наскільки легко було відобразити це прокляття. Міцний щит міг би зупинити його, але воно все одно стало найпоширенішою травмою, з якою стикалася лікарняна палата. Неважливо, в яку частину тіла закляття потрапляло, одужання було надто повільним.

Герміона приготувала всі знеболювальні та нейтралізуючі мазі, які тільки змогла придумати, але їхня ефективність блякла у порівнянні із зіллям, що містило отруту Акромантула.

Дівчина була у такому відчаї, що вже думала про те, щоб спробувати самостійно вполювати Акромантула. Вона знала, що вони були під контролем Волдеморта разом зі всіма іншими темними істотами.

Її очі раптом розплющилися.

Можливо, Мелфой зможе добути трохи отрути. Якщо він досі відчуває себе ще трохи винним, то міг би погодитися на це.

Наступного тижня її влучність значно покращилася. Вона практикувалася із закляттям «рикошету» на тренувальних манекенах на площі Гримо й стала більш вправною у пересуванні під час нанесення закляття. Мелфой, здавалося, мав дещо задоволений вигляд.

Він ще більше критикував її фігуру і ходив навколо неї, ретельно вивчаючи її техніку так, що це збентежувало її. Коли Герміона закінчила, він простягнув їй сувій з описом того, що вона повинна була зробити, щоб прийти у форму. Віджимання, стрибки, підтягування і ще щось під назвою «берпі», яке, пригадала Герміона, колись демонстрував їй кузен у минулому. Крім того, там було ще з пів дюжини інших вправ.

— Твоя влучність достатньо покращилася; набагато важливіше підняти твою витривалість до базового рівня. Щоразу, коли матимеш час, тренуйся, — сказав Мелфой, вказуючи на сувій.

Герміона злегка скривилася, але мовчки запхала його до своєї сумки.

— Є якась інформація? — поцікавилася вона, дивлячись на нього.

Вираз його обличчя трохи змінився, а губи смикнулися, наче він вагався.

— Темний Лорд таємно покине країну наступного тижня. Це означає, що відповідна атака Смертежерів на напад Ордену буде трохи запізнілою. Якщо Орден чекав вдалого моменту, це може стати тією перевагою, яку вони шукають. Я б не радив намагатися знову захопити Міністерство, але якщо спрямувати атаки на кілька в'язниць одночасно, відповідь буде менш потужною.

— Я передам Муді, — сказала вона. Тоді нерішуче подивилася на нього і вже почала розтуляти рота.

Він вигнув брову в очікуванні.

Герміона ледь було не запитала його про отруту Акромантула, але передумала.

— Тоді я піду, — тихо сказала вона, опускаючи погляд.

Він роз'явився ще до того, як дівчина вийшла за двері.

Chapter End Notes

Берпі – динамічна вправа, що поєднує в собі елементи присідань, планки, віджимань від підлоги і стрибків вгору. При виконанні цієї вправи у роботі задіяні всі великі м'язові групи тіла, а максимальне навантаження йде на прес, ноги, груди і верх спини. Вправа розвиває не тільки витривалість, а також силу і координацію рухів.

Розділ 33. Флешбек 8

Chapter Notes

Плейлист

Revival (Orchestral Instrumental) – Fearless Motivation Instrumentals
Breathe – Fleurie & Tommee Profit
If You Fall I Will Carry You – Efisio Cross
Lovers Death – Ursine Vulpine & Annaca
Never Surrender – Liv Ash

Травень 2002.

Новина про від'їзд Волдеморта стала тією можливістю, яку так довго чекали Муді й Кінгслі.

Вони ретельно аналізували креслення з планами в'язниць, режим зміни караулу та іншу інформацію, отриману від Мелфоя. Продумували стратегію. Чекали слушної нагоди.

Орден був готовий.

Чарлі, Гаррі та Рон місяцями чекали можливості для подібної атаки.

Зрештою, все спрацювало бездоганно.

Це був найбільш скоординований напад, який коли-небудь здійснював Спротив. До нього було залучено майже всіх бійців, які у них були. Вони атакували декілька найбільших та найбільш захищених в'язниць, а також відділ розробки проклять.

Герміона так хвилювалася перед штурмом, що майже довела себе до нервового зриву. Готувала лікарняні палати. Варила величезні партії всіх важливих цілющих зіллів. Намагалася підготуватися до всього.

У глибині душі панували жахливі думки, що вона, можливо, прирекла Спротив на загибель. Що все це могло бути лише пасткою, придуманою Волдеморотом і Мелфоем.

Вона постійно прокручувала у голові секундні вагання Мелфоя, перш ніж він поділився цією інформацією. Чи не було це ознакою зради?

Коли всі вирушили в атаку, у будинку на площі Ґримо залишилися лише Герміона, Поппі та кілька інших цілителів. Вони нервово чекали хоча б якоїсь звістки.

Герміона ледь не протерла діру підлозі фое, з тривогою блукаючи туди-сюди, поки нарешті не почали прибувати перші жертви.

Ціла повінь загиблих і поранених.

Її одяг і руки були наскрізь просякнуті кров'ю, і весь будинок тимчасово перетворився в лікарню, щоб вмістити всіх.

Коли кілька годин по тому Герміоні повідомили, що операція мала вражаючий успіх, то дівчина ледь змогла у це повірити.

Орден зміг визволити кілька сотень ув'язнених і перетворити в'язниці, де вони утримувалися, в руїни, коли вони втікали.

За порадою Северуса Орден здійснив набіг на лабораторії відділу проклять і зміг роздобути величезну кількість рідкісних і неймовірно цінних інгредієнтів для зіллів; до яких Герміона не мала доступу роками; включаючи цілий флакон отрути Акромантула. Герміона мало не заплакала, коли Падма вручила їй цю пляшечку.

Стан тих, кого визволили з відділу проклять, був жахливим. Багатьох із них так жорстоко замучили прокляттями та катуваннями, що вони збожеволіли. Їхні тіла були понівечені й спустошені настільки, що вже

не підлягали відновленню. Для більшості з них не було надії на одужання; Герміона могла лише полегшити їхній біль і сподіватися, що їхня смерть буде швидкою.

Озлобленість на Северуса серед молодших членів Ордену та Спротиву, які знали, чим він займався у лабораторіях, зроста до вибухового рівня. Муді довелось виключити Северуса із зібрань Ордену, щоб уникнути сутичок всередині.

Для непоранених бійців битва тривала менш як добу. Але для Герміони та будь-кого іншого, хто хоча б частково пройшов навчання на цілителя, це був лише початок.

Вони падали з ніг, намагаючись приділити увагу кожному постраждалому від важких ран і недоїдання. Крім того, вони також лікували бійців, які отримали травми під час нападу.

Чаклунів із нескладними ушкодженнями якнайшвидше переміщували з площі Грімо, щоб звільнити місце для тих, хто постраждав від складних проклять і мав жахливі рани, які вимагали спеціалізованої допомоги Герміони.

Минули тижні, перш ніж у Герміони з'явився час для пошуку інгредієнтів або зустрічі з Мелфоем. Він двічі терміново викликав її, щоб дівчина забрала залишені ним записки з попередженнями про неминучі контратаки. Волдеморт був розлючений неочікуваним нападом Ордену і завдав удар у відповідь. Годрикова Долина була спалена дотла, так само як і маглівські й магичні частини, що знаходилися неподалік неї. Він повісив кістки Лілі та Джеймса Поттерів на шибеницю, щоб Орден знайшов їх, коли прибуде на місце пожежі.

Волдеморт здійснив кілька нападів на маглівську частину Англії, і Герміоні довелось надавати першу допомогу постраждалим маглам, щоб Орден міг стерти їм спогади й відправити лікуватися в немагічні лікарні.

Герміона працювала в лікарні цілодобово з чотиригодинними перервами на сон, поки її магія повністю не зникла наприкінці третього тижня такого виснажливого графіку.

Поппі ледь витягла Герміону з лікарняного відділу, сказавши Муді, що якщо він не хоче, щоб дівчина померла або назавжди втратила свою магію, то їм із Кінгслі доведеться знайти ще цілителів, щоб ті підмінили її.

Герміона підозрювала, що Кінгслі взяв у заручники кількох цілителів із лікарні Святого Мунґо і змусив їх працювати у ті два дні, коли вона видужувала. Поппі відмовлялася відповідати на її запитання і відводила погляд, варто було Герміоні лише заїкнутися про те, хто замінює її.

Майже місяць по тому все нарешті потроху заспокоїлося.

У Герміони майже не залишилося інгредієнтів для зіллів. Тож вона вирушила на пошуки. Наприкінці червня, коли все буяло цвітом, дівчина швидко поповнила більшу частину своїх запасів перед зустріччю з Мелфоем. Протягом останніх кількох тижнів у неї заледве був час подумати про нього.

Варто було їй переступити поріг, як Мелфой з'явився у халупі. Його обличчя трохи скривилося, і він похитнувся.

Вони пильно дивилися одне на одного.

— Маєш гівняний вигляд, — нарешті сказав він.

— Дякую, — грубо відповіла вона.

— Що з тобою трапилось? — поцікавився Мелфой.

— У Спротиву, крім мене, немає цілителів із необхідними навичками,
— відповіла Герміона втомленим голосом.

Дівчина уважно подивилася на нього.

— Ти й сам маєш не кращий вигляд, — помітила вона, уважно оглянувши його. Це було сильним применшенням.

Він глянув на себе. Його обличчя було напруженим і виснаженим, наче він різко схуднув. Риси його обличчя були спотвореними й натягнутими. Шкіра здавалася сірою і ніби паперовою. Він мав такий вигляд, наче зовсім не спав відтоді, як Герміона бачила його востаннє.

— Ти, мабуть, помітила, що Темний Лорд дуже засмутився раптовими нападами Ордену, — відповів Мелфой м'яким голосом.

Герміона відчула, що блідне, а грудях неприємно кольнуло, наче хтось вдарив її. Вона навіть не думала... отримала інформацію, і миттєво зникла. Вона хвилювалася, що він може зрадити їх, але навіть не подумала, чого Мелфою буде коштувати ця інформація, якщо виявиться правдивою.

— Що трапилося? — спитала вона, виймаючи чарівну паличку й підходячи до нього.

— Усе гаразд, — відповів він уривчастим голосом.

— Що він з тобою зробив?

— Відвали, Грейнджер, — сказав Мелфой, скривившись. Його пальці легенько тремтіли, коли він відійшов від неї.

Герміона проігнорувала його слова і наклала на нього діагностичні чари. Мелфой не ворухнувся.

Діагностика показала, що на нього накладали Круціатус. Враховуючи, що наслідки тортур були помітні кілька тижнів після накладання закляття, ймовірно, його катували так довго, що організм був доведений до межі. Або, можливо, закляття накладали неодноразово.

На діаграмі помітно було щось іще. Герміона наклала на Мелфоя більш поглиблені діагностичні чари, намагаючись розібратися у діагнозі.

— Що... трапилося з твоєю спиною? — читаючи результати нової діагностики, їй ледь вдавалося зберігати спокій у голосі. Діаграма показувала якесь неймовірне сплетіння темної магії та отрути; Герміона навіть не знала, як це інтерпретувати.

Обличчя Мелфоя трохи напружилася.

— Прокляття Круціатус — ідеальне покарання за будь-який промах, — відповів він легким тоном. — Але використовуючи його надто довго, можна завдати незворотну шкоду мозку. Тому іноді потрібні інші види покарань, які постійно нагадуватимуть про допущену помилку.

— Знімай сорочку, — звеліла Герміона. Їй потрібно побачити, що зробили з його спиною, інакше вона не зможе розібратися в показниках діагностики. Ушкодження, на яке вказували чари, було комбінованим, не схожим ні на що, з чим дівчина стикалася раніше.

— Облиш це, Грейнджер, — відповів він жорстко. — Твій Орден отримав те, чого так сильно жадав, — Мелфой ледь помітно посміхнувся. — Я лише сподіваюся, що це було того варте, і ви не дістали з в'язниць безглузду купку калік.

— Дозволь мені поглянути, — наполягла вона. — Просто дозволь мені це зробити.

— Не прикидайся, що тебе це хвилює, — холодно сказав він. — Збираєшся вдавати, що здивована? Хочеш, щоб я повірив, що це не те, на що ти очікувала? Зрештою, хіба не ти перша, хто мріє про мою смерть, щойно отримаєш усе, що можеш, від мене?

Гіркота в його голосі була настільки їдкою, що Герміона майже відчула її на смак. Вся кімната була наповнена нею, і дівчина відчувала його образу. Його самотність.

— Ні. Мені... вибач. Я не... — вона підійшла ближче до нього.

Тижнями він жив в агонії через можливість, яку надав їм. З огляду на його статус в армії Волдеморта, провина, безумовно лягла на його

плечі, навіть якщо його ніхто не підозрював у допомозі Ордену.

Вона навіть не замислювалася над цим. Не подякувала йому. Він просто... вислизнув з її пам'яті. Їй навіть на думку не спадало, яку високу ціну він може заплатити за цю підказку.

— Мені так шкода, — сказала вона, тягнучись до нього, ледь тримаючись на ногах від почуття жаху й провини. — Я була така зайнята роботою... і навіть не подумала...

Герміона розстебнула його мантию й обережно зняла її з плечей Мелфоя. Він здригнувся і підняв очі до стелі, немов змирившись з її діями.

Розстебнувши його мантию та сорочку, вона зупинилася за його спиною і постаралася якомога акуратніше стягнути тканину з його плечей.

Дівчина задихнулася від жаху.

На кожному його плечі було вирізано десятки рун. Глибокими ранами. Прямо по всій спині. Порізи ледь не сягали самих кісток.

Темна магія, що нависла над рунами, була приголомшливою. Просто стоячи біля них, Герміона відчувала, як її тіло вкривається холодним потом.

Вона читала про чаклунів, які використовували темні рунічні ритуали, щоб прив'язати своїх слуг до себе. Проте ця жорстока церемонія була заборонена понад тисячу років тому.

Мелфой був у свідомості, коли кров і магія змішалися в його плоті; кожна лінія була висічена в ньому.

Порізи на вигляд були зовсім свіжими, ніби шкіра на них не могла загоїтися, хоча було зрозуміло, що їм не менше трьох тижнів. Це нагадало їй рани від перевертнів. Темна магія викликала в організмі септичне запалення.

Герміона піднесла руку до його спини, але побоялася торкнутися шкіри.

— Що він зробив? Драко, як він зробив це з тобою?

— Срібний кинджал гоблінської роботи, просочений отрутою Наджіні. Мені сказали, що, можливо, рани з часом загояться, — відповів він дерев'яним голосом. — Ти нічого не можеш зробити. Тепер, коли ти вдовольнила свою цікавість, ми нарешті можемо повернутися до справ.

Він хотів обернутися до неї обличчям, але Герміона залишилася стояти у нього за спиною і наклала ще кілька складних діагностичних чар, розглядаючи їх. Її магичні здібності встигли відновитися, хоча через недосип її голова досі відчувалася порожньою і туманною.

Суміш отрути та темної магії утворювала під його шкірою чорні розгалуження. Отрута струменіла венами його спини, обвиваючи плечі та ребра, неначе стебла отруйної лози. Вона в'їдалася в нього і занурювалася в саму сутність його магії.

Герміона магією прикликала свою сумку.

— Мені так шкода... Я... не можу цього вилікувати. Але, гадаю, я зможу стримати розповсюдження отрути. Будь ласка, дозволь мені спробувати.

Мелфой поглянув на неї через плече, але більше не намагався відійти.

Герміона створила складне закляття, а потім дуже акуратно провела кінчиком палички по одній із ліній під шкірою Мелфоя. Вона спрямовувала отруту назад від нижніх ребер до вирізаної руни, з якої вона розповсюджувалася, а тоді витягувала тонку нитку отрути закляттям із порізу. Видаливши отруту, вона помістила її в порожній флакон, різким рухом розриваючи зв'язок між ниткою і шкірою.

Закричавши, Мелфой ледь не впав на коліна від болю. Його крик був майже беззвучним, немов вирвався з гортані людини, яка близько

знайома з тортурами.

— Що ти робиш? — напів прогарчав і напів застогнав він. — Хіба цього болю ще недостатньо для тебе?

Герміона поклала долоню на його плече, намагаючись заспокоїти його.

— Вибач. Я не намагаюся завдати тобі болю. Мені потрібно очистити рани від темної магії. Вона отруйна. Якщо ти залишиш її під шкірою, твоє тіло та магія почнуть засвоювати її. Проникаючи в організм на клітинному рівні, темна магія призводить до незворотних змін. Вона просто з'їсть тебе зсередини. Саме завдяки такій магії ваш Темний Лорд зараз має такий вигляд. І, враховуючи кількість рун, у тебе буде щонайбільше кілька років. Темна магія завжди коштує дорого: вона забере або твою свідомість, або твоє тіло.

— Мені відомо, як діє темна магія, — прошипів Мелфой. Його руки були стиснуті в кулаки, а тіло легенько тремтіло.

— Тоді, благаю, дозволь мені спробувати виправити це.

Драко трохи опустив голову і ледь чутно захрипів, ніби сміявся. Герміона якусь мить спостерігала за ним. Більше він нічого не сказав.

Вона витягнула ще дві отруйні нитки. На третій Драко впав на коліна. Він був смертельно блідим, а його шкіра стала холодною й липкою на дотик.

Герміона якомога ніжніше опустила руку йому на плече. Вона відчувала під своїми пальцями згин його ключиці й бачила, як божевільно і болісно тріпотить пульсуюча вена на його шиї.

— Хочеш, я тебе приголомшу? — запитала дівчина тихо. — Так я зможу працювати швидше. Це ніяк не вплине на ефективність лікування. Але тобі доведеться довіритися мені.

Мелфой завмер. Мабуть, зважаючи її слова.

— Вперед, — сказав він хвилину по тому. — Ти й так можеш вбити мене, коли тобі заманеться.

Вона притиснула його до себе, голова Мелфоя торкнулася її діафрагми.

— *Закляктус*, — сказала Герміона тихо й підхопила Драко, коли він впав їй у руки. Відпрацьованими рухами вона наклала на його тіло чари Левітації й опустила на підлогу, підклавши під голову скручену мантію.

Герміона працювала швидко. Вона вже колись використовувала ці закляття, коли проходила навчання в лікарні Албанії. Дівчина лікувала чаклуна-початківця, який сам вирізав на своїй шкірі руни, не розуміючи законів темної магії, і який ледь не заплатив життям за такий експеримент.

Поки Мелфой був непритомний, ніщо не заважало почуттю провини повністю поглинути Герміону.

Вона повинна була передбачити це. Повинна була повернутися до нього раніше і перевірити. Вона боялася, що вже спізнилася. Руни проникли у нього. Надто глибоко.

Дівчина наповнила вісім флаконів темною магією, яку дістала зі всіх його ран. Їй доведеться знищити їх у магічному полум'ї.

Герміона обережно зачаклувала руни на його плечах чарами, що стримували розповсюдження темної магії. Цього закляття її навчив Северус; завдяки ньому він колись зміг стримати прокляття на руці Дамблдора. Враховуючи, що магія розійшлася по всій спині Мелфоя, вона сумнівалася, що її дії матимуть якийсь ефект, але все одно зважилася спробувати.

Рани на його шкірі були навмисно вирізані так, щоб не завдати йому смертельної шкоди; їх використали радше, щоб завдати йому болю і зіпсувати його магію. Йому підписали смертний вирок, розтягнутий у часі, поступовий. Темна магія, як-от рунічні ритуали крові, була древньою і неймовірно могутньою.

Герміона прочитала присягу на його спині.

Це не була типова рунічна клятва. Волдеморт у своєму марнославстві не скористався традиційною обітницею вірності та чесності. Символи радше здавалися пристосованими до якоїсь конкретної ситуації. Руни зобов'язували Мелфоя бути рішучим, хитрим, надійним, безжалісним і невблаганним; одержимим успіхом.

Герміона не знала, наскільки ефективними були рунічні клятви на крові, але вона підозрювала, що надмірна довіра Волдеморта до Темної Мітки врятувала Мелфою життя. Якби він був змушений вирізьбити на кістках клятву вірності та чесності, він, швидше за все, зізнався б у своїй зраді. Натомість Волдеморт, сам того не бажаючи, за допомогою древньої магії підживив прагнення Мелфоя робити все, що той захоче.

Бездушність цього вчинку жахала. Рани не були на вигляд як травма з поля бою; яка швидко наносилася, але потребувала часу на загоєння. Магічний ритуал, безсумнівно, тривав години, поки Драко був при тімі, зв'язаний. Точність та рівномірність порізів. Безперервне використання темної магії. Час, який знадобився, щоб витерти кров перед наступним розрізом. Не було необхідності вводити кинджал аж до кісток; це було зроблено виключно для того, щоб змусити Мелфоя страждати ще більше. Це була клятва плоті; не було причин, які вимагали б вписати її ще й на кістках. Він також знаходився під дією Круціатусу або перед ритуалом, або відразу після завершення. Або навіть в обох випадках.

Герміона відчула нудоту лише від однієї думки про це.

Вона дістала з сумки флакон з есенцією ясенця. У неї залишалось всього кілька флаконів рідини.

Дівчина витягнула щупальця муртлапа і змішала їх із десятьма краплями есенції ясенця, перетворивши їх у мазь, яку обережно нанесла на порізи рун. Вона не могла зцілити їх, але могла полегшити біль і зменшити дію отрути, щоб допомогти ранам загоюватися

швидше. Потім вона наклала на спину Драко захисні чари замість бинтів.

Герміона обережно провела пальцями по його руках, відчуваючи напругу у його м'язах після пережитого Круціатусу. Здавалося, він все ж таки отримав певну цілительську допомогу.

Волдеморт явно не хотів завдати Мелфою смертельну шкоду, але він точно не вагався, катуючи Драко ледь не до межі.

Для Волдеморта Мелфой був зброєю. Він провів рунічний ритуал, щоб зробити Драко більш смертоносним. Він посилив його безжалісність, водночас значно вкоротивши йому віку.

Інтенсивне використання темної магії руйнувало організм чаклуна з плином часу. Саме тому темні чаклуни рідко доживали до ста років. Вони втрачали здоровий глузд, або їхні тіла фізично виснажувалися. Враховуючи кількість подібної магії, якою були просякнуті руни, Мелфою пощастить прожити десять років; можливо, у нього було всього кілька місяців, перш ніж він почне повільно втрачати розум. Він і до цього завжди був оточений темною магією.

Герміона піднесла руку до кулону на шиї та покрутила ланцюжок між пальцями, задумливо розглядаючи Мелфоя.

Вона взяла його ліву руку у свою. Його довгі пальці були меншими за її. На його долонях були мозолі від польотів на мітлі та дуелей.

Герміона м'яко помасажувала його руку. Його пальці посмикувалися від її доторків, хоча тіло повинно було залишатися нечутливим. Вона постукала кінчиком палички по різних точках на його руці, посиляючи легкі вібрації в напружені м'язи, щоб допомогти їм розслабитися.

Коли його пальці нарешті повністю розімкнулися, Герміона продовжила згинати й масажувати їх, поки вони не перестали тремтіти від її доторків. Подібні спазми могли коштувати чаклуну життя, заважаючи точним рухам чарівної палички або прицілюванню.

Продовжуючи лікувати його, вона схилила голову набік і розглядала обличчя Драко. Воно було розслабленим, втративши свій звичний жорстокий і замкнутий вираз. Він мав сумний вигляд.

Герміона відчувала таку провину, що це завдавало їй фізичного болю. Вона почувалася дурепою. Вона повинна була передбачити це. Його могли вбити.

На відміну від неї, Мелфой розумів, що його очікує покарання за атаку, яку він спровокував. Його вагання...

Він міг підготуватися заздалегідь. Міг перетворити це в пастку. Він точно знав, про які в'язниці вони мали інформацію.

Що Мелфой тоді порадив їй?

«Відповідна атака Смертежерів на напад Ордену буде трохи запізнілою. Якщо Орден чекав вдалого моменту, це може стати тією перевагою, яку вони шукають. Якщо Орден спрямує атаки на кілька в'язниць одночасно, відповідь буде менш потужною».

Він подарував їм можливість вперше за багато років здобути масштабну перемогу. Мелфой передав їм інформацію, а потім заплатив за це. Саме його відповідь була запізнілою та неорганізованою.

Чого б він не бажав отримати, допомагаючи Ордену, він явно хотів цього понад усе.

Дівчина сіла з іншого боку від нього й наклала на нього закляття повернення свідомості. Це зменшить запаморочення та ймовірність виникнення головного болю, коли він прийде до тями.

Поки Мелфой намагався отямитися, Герміона продовжувала стукати кінчиком палички по іншій його руці, а потім масажувати її. Варто було йому остаточно прийти до тями, вона відчула, як напруга наповнила його тіло. Він миттєво завмер.

Герміона припускала, що він виявив до неї невластиву йому довіру, дозволивши їй приголомшити його. Довіряти комусь для нього було неприроднім. Вона продовжувала масажувати пальці його руки, коли Драко повернув голову до неї. Герміона відчула на собі його погляд, але продовжила працювати, не підводячи очей.

— У цьому немає потреби, — сказав він через кілька хвилин. — У мене вже назначена зустріч із цілителем сьогодні ввечері.

— Якщо це той самий цілитель, який абсолютно нічого не зробив із ранами на твоїй спині, то я б порадила згодувати цього ідіота гігантському кальмару, — відповіла вона різко.

Він підняв голову й з болючою гримасою поглянув на свої плечі.

— Що ти зробила?

— Після того, як я очистила порізи від отрути та магії, я наклала на оброблені руни стримуючі чари. Я не можу повністювилікувати їх, але сподіваюся, що закляття стримає темну магію в рунах і не дозволить їй зануритися у твою душу. Щоб полегшити біль, я наклала мазь з есенції ясенця та муртлапа. Я гадаю, що ти вже приймаєш Знеболювальні зілля.

Драко ледь помітно кивнув. Герміона обережно водила пальцями вгору-вниз по його руці, відчуваючи знайомі мозолі від чарівної палички на його долонях, шукаючи будь-які сліди тремтіння, і бурмотіла закляття собі під ніс, нахиляючись і масажуючи його руки.

— Сподіваюся, це трохи допоможе швидше загоїтися порізам. Але я нічого не можу зробити ні зі шрамами, ні з ритуальним прокляттям, яке містять руни. Мені так шкода... Я мала повернутися раніше. Якби я прийшла раніше... можливо, ми могли б видалити частину кісток твоєї спини та виростити їх заново, перш ніж темна магія проникла глибше. Зараз, навіть якщо я зроблю це, рунічна клятва все одно буде з'являтися знову...

— Це не має значення, — сказав він, різко висмикнувши руку й підвівшись. Будь-який рух повинен був викликати біль, але він не зронив ні звуку. Він лише сильніше зблід і ледь помітно похитнувся, випрямляючись. — Як ти й сказала, ти була доволі зайнята. Здається, ти не засмагала на березі моря, навмисно нехтуючи своїм домашнім Смертежером. Моє зцілення ніколи не входило у твої обов'язки.

Вочевидь, він почувався трохи краще, враховуючи, що його слова знову сочилися сарказмом.

— Я повинна була прийти раніше, — повторила вона. — За твоїми ранами потрібно слідкувати. І бажано щодня наносити мазь для кращого ефекту...

— Як шкода.

— Я можу приходити щодня, — сказала Герміона. — Це займе всього кілька хвилин. Якщо ти зможеш приділити на це трохи часу вранці або ввечері. Я прийду.

Він пильно поглянув на неї.

— Серйозно? У тебе є на це час? — запитав він зневажливо.

— Я знайду час.

Здавалося, він міркував над чимось кілька секунд.

— Добре. Восьма вечора. Якщо ти зможеш прийти, я з'явлюся. Якщо ж ні... це не має значення.

— Я буду тут.

Герміона допомогла йому одягнути й застібнути сорочку. Вона зупинилася, застібнувши кілька ґудзиків.

— Мені справді шкода, Драко, — сказала вона.

Він опустив погляд на її обличчя і звив брову.

— Якби я знав, що, трохи полікувавши мене, ти станеш такою безцеремонною, то ніколи б не дозволив тобі цього.

Вона застібнула останні гудзики та підняла на нього очі.

— Ти не хочеш, щоб я називала тебе Драко? Просто це здається дивним, що через стільки часу я досі використовую твоє прізвище для звертання. Якщо припустити, що жоден із нас не загине під час війни й ти не втомишся від мене, я гадаю, що ми на деякий час застрягнемо поруч одне з одним.

Він закотив очі, явно сумніваючись в її словах.

— Звертайся до мене як хочеш, Грейнджер. Я не збираюся нічого змінювати.

Як передбачувано.

Вона підозрювала, що використання прізвищ — це лише ще один спосіб зберегти дистанцію між ними. Саме тому їй спало на думку, що, мабуть, варто почати називати його Драко.

Підсвідомість впливає на поведінку. Якщо Герміона хотіла стати ближчою до нього, їй потрібно було першій здолати захисні механізми свого розуму, які стримували її.

— З'явилася нова інформація цього тижня?

Він коротко кивнув, а кутик його рота злегка смикнувся.

— Новий відділ розробки проклять буде в Сассексі. Цього разу виділений набагато більший бюджет. Вони розширюють лабораторії, плануючи не лише розробку проклять. Це буде дослідницька установа, де використовуватимуть ув'язнених.

Герміона ковтнула.

— Ну звісно.

— Гогвортс збираються перетворити на в'язницю. Замок оточений достатньою кількістю захисних чар, тому стане вдалою заміною всім зруйнованим в'язницям. Наразі Гогвортс очищують від будь-якої магії, яка може опиратися новому режиму.

Щось усередині Герміони здригнулося від цієї новини. Коли вони покидали Гогвортс, вони намагалися забрати все, що могли, але портрети й ельфи-домовики були прив'язані до школи. Довелося залишити їх там. Її губи трохи скривилися.

— Впевнена, магія школи боротиметься з цим, — сказала вона.

— Безсумнівно. Таке рішення було прийнято, тому що Темний Лорд сподівається, що ця новина розлютить Поттера. І... це остання можливість познущатися з Дамблдора.

Коли він вимовив ім'я директора, Герміона звела очі до його обличчя, а потім швидко відвела їх. Вона змусила себе зберігати спокійний вираз обличчя.

— Я подбаю про те, щоб Гаррі був готовий до цього і не наробив дурниць.

Він коротко кивнув.

— Тоді побачимося завтра, — сказала Герміона й знову оглянула його.
— Бережи себе... Драко. Мені дуже шкода.

Кутик його губ на мить здригнувся, перш ніж він стиснув щелепи, і його обличчя знову напружилось; Драко зібрався з силами, перш ніж роз'явитися.

Розділ 34. Флешбек 9

Chapter Notes

Плейлист

Carry You – Novo Amor
I Found – Amber Run
Fear of the Water – SYML
The Enemy – Andrew Belle
Touch - Sleeping At Last

See the end of the chapter for more [notes](#)

Червень 2002.

Наступного вечора Герміона вислизнула з будинку на площі Гримо після вечері, заявивши, що їй знадобилося молоко з ринку на сусідній вулиці.

Ввійшовши до халупи, вона ніяково зупинилася, гадаючи, чи з'явиться Драко. Дівчина підозрювала, що він зовсім не чекав, що вона встигне.

Він з'явився раптово з різким тріском, здригаючись.

Вона вражено витріщилася на нього. Раніше він завжди був повністю одягнений: сорочка, мантія та плащ про всяк випадок. І хоча вона двічі роздягала його до пояса, обидва випадки були здебільшого пов'язані з роботою, і відразу після процедури Драко одягався.

Сьогодні на ньому були лише брюки та сорочка на ґудзиках. Весь у чорному. Відсутність мантії підкреслювала, наскільки високим і

гнучким він був. Мелфой був схожий на пантеру: чорну, холодну і небезпечну.

У практичному сенсі це було логічним і ефективним рішенням. Менше шарів знімати. Менше ваги, що тиснула на поранену спину. І все ж це було напрочуд інтимно.

Драко різко прикликав стілець безпаличковою магією і, осідлавши його, почав розстібати сорочку.

Він зашипів і почав важко дихати собі під носа, коли смикнув плечима, щоб зняти її.

— Болить трохи менше? — запитала вона і нерішуче поклала руку на його плече. Шкіра Мелфоя досі була неприродно холодною. Від дотику до нього по її спині пробігли мурашки, коли він ледь помітно здригнувся, а його м'язи затремтіли під її пальцями.

— Трохи, — сказав він після паузи.

Змахом чарівної палички Герміона обережно прибрала рештки компресу ясенця та муртлапа, а тоді наклала дуже ніжне очищувальне закляття на всі рани.

Драко смикнувся, впустивши голову на спинку стільця.

— Бляха, Грейнджер! — прогарчав він, і кісточки його пальців побіліли там, де він стискав стілець.

— Я вже закінчила, — сказала вона за мить. — Мені шкода. Мені довелося. Чаклуни можуть бути несприйнятливі до більшості інфекцій, але невідомо, для чого ще використовувався цей ніж. Або якими саме властивостями володіє отрута Наджіні. Вона може нейтралізувати твій природний імунітет.

— Невелике попередження наступного разу не завадить, — сказав він трохи тремтячим голосом.

— Вибач. Більшість людей вважають за краще не знати. Декому після попередження стає тільки гірше.

— Я хотів би знати.

Герміона уважно оглянула руни. Її охопило холодне відчуття. Щупальця темної магії вже знову почали виповзати з рун. Вона спізналася. Руни продовжуватимуть отруювати його.

Дівчина нерішуче поклала руку на плече Драко.

— Зараз... знову буде боляче. Ти... хочеш, щоб я тебе приголомшила?

Він озирнувся на неї й уважно подивився їй в обличчя. Щось спалахнуло в його очах на мить, і вираз його обличчя став жорсткішим.

— У цьому дійсно є сенс? — запитав він.

Герміона здригнулася й опустила очі.

— Дозволь мені спробувати, — тихо сказала вона.

Драко ще хвилину дивився на неї, а потім ледь чутно пирхнув і недовірко похитав головою, відводячи погляд.

— Гаразд. Ще одна спроба, — сказав він приреченим голосом, перш ніж покласти голову на спинку стільця.

Герміона знову приголомшила його.

Їй знадобилося всього кілька хвилин, щоб прибрати всі сліди темної магії. Потім вона наклала кілька діагностичних чар, намагаючись зруйнувати шари ритуалу і знайти щось, що допомогло б нейтралізувати або його дію нанівець.

Ритуал повністю вступив у свою силу.

Вона запізналася.

Герміона провела пальцями по його спині, розмірковуючи, що робити.

Мелфой, мабуть, знав про це. Вона була майже впевнена: він знав, що ці руни зрештою вб'ють його.

Поступовий смертний вирок як розплата за його допомогу Ордену. Хоч би що він хотів, допомагаючи їм, це не було довгостроковою ціллю. Враховуючи ціну, яку Драко заплатив, вона сумнівалася, що він планує узурпувати владу Волдеморта. Якщо він це зробить, його правління буде коротким.

Орден потребував його. Перша Магічна війна тривала одинадцять років. Коли Герміона розповіла Муді про те, що зробили з Драко, і запропонувала вилікувати його, він звелів їй зробити все, що вона може.

Якщо Герміона не зможе знайти спосіб зупинити руйнування його тіла, їм дуже пощастить, якщо Драко протримається довго. І навіть якщо це станеться, навряд чи він залишиться надійним шпигуном.

Герміона простягнула руку й провела кінчиком пальця по ланцюжку на шії. Задумливо покрутивши його кілька хвилин, вона дістала амулет з-під сорочки.

Дівчина пильно подивилася на сонячний диск. Тоді розстібнула ланцюжок і зняла амулет. Притиснувши до нього кінчик чарівної палички, вона зняла ряд оберегів і захисних чар, перш ніж покласти його на підлогу. Герміона різко наступила на амулет і відчула, як скло кришиться під її підбором. Коли вона прибрала ногу, серед червоних уламків скла й покрученого металу лежав маленький білий камінець.

Герміона не торкалася його. Змахнувши чарівною паличкою, вона підняла камінь так, що він завис у повітрі. Дівчина відчула магію, що впливала з нього. Вона змушувала повітря гудіти. Герміона простягнула руку й акуратно потягнула Драко на себе, намагаючись не тиснути на руни.

Потім вона перекинула камінь і опустила його на ліву частину його грудей, до його оголеної шкіри.

Він почав світитися все яскравіше і яскравіше, поки їй не довелося примружитися. Потім вона побачила, як світло повільно занурилося в його шкіру і згасло.

Герміона спостерігала за цим, міркуючи, чи трапиться ще щось, чи будуть відразу помітні якісь зміни. У неї не було достатньо інформації про те, як саме працює камінь.

Вона наклала діагностику й оглянула його. Драко був позбавлений сну та жив на високій дозі високоякісного знеболювального; м'язи були пошкоджені Круціатусом, а руни досі були незрозумілою, спотвореною сумішшю ран, отрути та ритуального прокляття. Діагностичні чари не вказували більше ні на що. «Що було нормою, — подумала вона, — саме так все й мало працювати».

Через хвилину, коли нічого так і не відбулося, Герміона знову обережно нахилила Драко вперед на спинку стільця.

Вона повторно нанесла мазь, яку приготувала, торкаючись його тіла якомога легше, перш ніж замінити стримуюче закляття та всі захисні чари.

Тоді дівчина засунула залишки амулета до кишені й повернула Драко до тям.

Він різко підвів голову і встав. Герміона обережно натягла сорочку йому на плечі. Він дивився на неї зверху вниз, поки вона застібала йому сорочку, а потім розправляла тканину, перш ніж поглянути на нього. Обличчя Драко було втомленим, коли він дивився на неї.

Герміона імпульсивно простягла руку й торкнулася його щоки. Вона відчула, як його щелепа злегка сіпнулася під її рукою, поки вона вивчала вираз його обличчя. Їй здалося, що його шкіра стала трохи менш холодною.

Його очі блиснули, а кутик рота смикнувся, але він не відсмикнув її руки.

— Мені слід йти, — сказала вона, — побачимося завтра ввечері.

Драко нічого не відповів, коли вона покинула халупу і роз'явилася.

Наступної ночі з рун більше не витікали ні отрута, ні сліди темної магії. Герміона ніяк не прокоментувала це, очищаючи розрізи, замінюючи мазь, а потім обережно повторюючи всі закляття.

Щоночі Драко був мовчазним. Він напружувався й ледь помітно задихався від болю, поки Герміона промивала рани, але рідко щось казав, якщо дівчина не ставила йому запитання.

— Це ж не буде підозрілим... що хтось зцілює тебе? — різко запитала вона кілька днів по тому.

Драко на мить завмер, а потім ледь чутно засміявся.

— Тобі лише зараз спало це на думку?

Герміона почервоніла.

— Зазвичай зцілення не викликає занепокоєння.

Він похитав головою.

— Немає жодних наказів, які забороняли б зцілювати мене. Якщо тобі це якимось чином вдасться, то навряд чи це буде вперше, коли я досягну успіху в чомусь, всупереч мізерним шансам, — його губи злегка скривилися. — Тож, звісно, продовжуй тикати в мене своєю чарівною паличкою.

Герміона продовжила працювати, не кажучи більше ні слова.

Вона трохи засмутилася, виявивши, наскільки рідко хтось звертав увагу на її відсутність. Їй навіть не потрібно було виправдовуватися, щоб щовечора покидати площу Ґримо.

Гаррі, Рон і Джіні відправилися на пошуки зачіпок щодо горокраксів. Герміона зрозуміла, що кілька артефактів засновників Гогвортсу зникли ще за життя Волдеморта, і тому Орден доручив Гаррі спробувати відшукати їх. Герміона підозрювала, що у Кінгслі та Муді було мало надій на те, що той щось знайде; вона гадала, що це був просто спосіб утримати Гаррі від наполегливої участі в кожній сутичці.

Завдяки даним, наданим Драко, Муді та Кінгслі почали схвалювати більш ризиковані та амбітні атаки. Ці рішення були викликані частково можливостями, які Драко надав Спротиву, але насамперед тим, що ситуація вже була настільки жахливою, що Орден був вимушений або йти на значний ризик, або визнати те, що вони не здатні виграти війну.

Попри успішні атаки Ордену, вони все одно були у програшному становищі.

У них з'явилися сотні нових бійців, яких потрібно було годувати та давати житло, і водночас їхні ресурси в Європі неухильно виснажувалися, оскільки влада Волдеморта зміцнювалася. Французький Спротив майже зник. Вони отримали звістку про те, що Гегрід та Олімпія Максим були схоплені та страчені невдовзі після нападу на в'язницю. Уся Східна Європа була під твердим контролем Смертежерів, тоді як країни Північної Європи були настільки зайняті стримуванням сил Волдеморта, котрі вторглися до них, що не могли запропонувати підтримку.

В Ордену закінчувалися гроші. Закінчувалися ресурси. Спротив намагався прогодувати армію коштом своїх особистих запасів і таємних пожертвувань. Бійцям Спротиву було важко знайти роботу серед маґлів.

Герміона майже спустошила власний банківський рахунок, особисто оплачуючи поставки зілля, оскільки Орден був змушений неодноразово скорочувати її бюджет, навіть коли потреба в цілющих зіллях різко зростає.

Вони ще не голодували. Але Герміона вже почала підозрювати, що Кінгслі добивається саме цього.

Іноді вона сумнівалася, що перемоги над Волдемортом буде достатньо. Навіть якби він помер, з огляду на той контроль, яким володіли зараз Смертежери, існувала велика ймовірність того, що хтось просто прийде йому на зміну.

Коли ця думка приходила їй в голову, роздуми Герміони завжди поверталися до Мелфоя.

Вона ще не бачила справжньої демонстрації його здібностей, але, судячи з того, що Орден знав про нього, він вважався одним із ймовірних кандидатів на посаду Темного Лорда в разі смерті Волдеморта.

Муді та Кінгслі були майже впевнені, що це й було істинним мотивом Драко, який змусив його шпигувати для Ордену.

За словами Северуса, Темна Мітка складалася з кількох елементів. Вона дозволяла Волдеморту скликати своїх послідовників, де б вони не були. Також вона дозволяла йому завжди знаходити послідовників — вони не могли втекти. І, нарешті, Темна Мітка заважала носіям атакувати свого володаря. Навіть якщо Мелфой вважав себе здатним вбити Волдеморта, він не міг застосовувати смертельну магію проти нього. Драко знадобиться хтось інший, щоб завдати йому смертельний удар.

Герміона іноді також думала, що мотивом Драко було стати наступним Темним Лордом, але після рун вона стала сумніватися в цьому. У ньому було щось зліше й озлобленіше, ніж честолюбство. Смертоносність і холодна лють більше нагадували відчай, ніж гордість.

Коли вона сказала Муді, що Драко не вимагав від неї Незламної обітниці, блиск в очах Муді змусив її запідозрити, що він збирається використати її, щоб в якусь мить убити Драко.

Вона намагалася не думати про це.

Вона не могла думати про його вбивство.

Вона не могла стояти позаду нього ніч за ніччю, намагаючись зцілити руни, висічені на ньому, і думати про його вбивство, коли він перестане буде корисним. Така холодність перевершувала навіть її здатність мислення стратегічно.

Її пальці злегка тремтіли, коли Герміона знову наклала захисні чари на порізи. Спочатку вона намагалася використовувати бинти, але отрута сочилася крізь них.

— Добре. Готово, — тихо сказала дівчина, обережно натягуючи його сорочку на плечі.

Вийшовши з халупи, вона не відразу роз'явилася на площу Ґримо. Замість цього вона спустилася стежиною до Вайткрофта.

Травма Драко поглинала її намагання бути відчуженою. Змушувала її звертати з наміченого шляху до цілі.

Смертежер. Вбивця. Шпигун. Її ціль. Зброя.

Вона знову й знову повторювала подумки цей список. Але її переконання та рішучість звучали порожньо.

Герміона підійшла до річки й спостерігала, як рухлива вода блищить у місячному світлі, намагаючись змусити себе знову мислити холодно. Вона засунула руки в кишені, а потім зашипіла, висмикуючи праву руку. Дівчина виявила, що її вказівний палець злегка кровить. Шматочок її амулета поранив шкіру. Вона зовсім забула про нього.

Герміона витягла решту осколків і кинула їх у струмок, перш ніж залікувати подряпину.

«Він убив Дамблдора», — нагадала вона собі. Можливо, він просто намагається стати наступним Темним Лордом.

Смертежер. Вбивця. Шпигун. Її ціль. Зброя.

Але потім Герміона згадала його докір: що вона знала, що з ним трапиться. Що вона лише вдавала, ніби її хвилює, що йому боляче. Що

вона, мабуть, сподівається, що він помре, щойно перестане бути корисним. Гіркота і смиренність в його тоні переслідували її.

Можливо, він очікував, що одного разу вона зрадить його.

Ця думка змусила щось всередині Герміони розколотися, неначе це усвідомлення поранило її нутро.

Чому він не змусив її дати Обітницю?

Чого він хотів? Таємниця, що оточувала його, притягувала всі її думки до нього. Змушувала ставати одержимою кожною деталлю. Намагатися зрозуміти, що зумовило всі його непослідовні вчинки.

Зближення і відштовхування, які він застосовував у їхніх стосунках, відчувались як шторм. Його зарозумілість і самотність. Вона не подобалася йому, попри увесь «інтерес», який спонукав його вимагати Герміону. Здавалося, він часто *не хотів* мати з нею нічого спільного.

Але Мелфой був таким ізольованим. Він не міг змусити себе повністю відштовхнути її, коли вона дала йому можливість зблизитися.

Усе було саме так, як казав Северус. Вона була помилкою з його боку. Навіть враховуючи те, що він, здавалося, підозрював її в маніпулюванні, їхнє зближення було неминучим і, вочевидь, непереборним.

Драко був не єдиним, хто потрапив у цю очевидну пастку.

Герміона знала, що він використовує її. Використовує Орден. Вона знала, що він був маніпулятором, жорстоким і небезпечним; відповідальним за смерть незліченної кількості людей. Але щоразу, коли вона намагалася його розгадати, їй здавалося, що він страждає і жахливо потребує когось.

Вона притиснула долоні до очей і глибоко зітхнула, намагаючись позбутися свого співчуття.

Герміона відчувала, щойно дізнається його істинні мотиви, то зможе викоринити це співчуття, яке зростало всередині неї.

Вона не почувалася винною за те, що маніпулювала ним, але не була впевнена, що у неї вистачить рішучості зрештою вбити його.

Іноді дівчина з гіркотою запитувала себе, чи вважають Муді та Кінгслі, що для неї не існує жодних меж. Зробивши її спочатку шльондрою, а потім вбивцею. Невже вони вирішили, що вона захоче цього?

Іноді здавалося, що вони ведуть її в пекло і спостерігають, як вона проходить крізь ворота. Цікаво, вони задоволені наявністю у себе такого цінного інструмента, який страждатиме, коли та як їм буде вигідно?

Муді був її направляючим. Він зробив її такою. Які б не були у нього сумніви, коли він вперше попросив її віддатися Мелфоя, він все одно пішов далі. Вона була корисною. Відмінним пішаком для Ордену. Ключем до того, що їм дійсно було необхідно.

До Мелфоя.

Порівняно з цінністю Драко, Герміона була прийнятною втратою.

Якщо Гаррі та Волдеморт були королями з обох сторін шахівниці, то Мелфой був другою найсильнішою фігурою після Волдеморта. Його здобуття було варте того, щоб пожертвувати майже всіма іншими фігурами на дошці. Він був необмеженим у ресурсах і смертоносним. Мав вирішальне значення.

Це мало сенс. Стратегічно — вона бачила логіку. Розуміла, що це необхідно.

Але за людськими мірками це усвідомлення було таким болючим, що вона ледь могла дихати.

Вона ненавиділа себе.

Вона ненавиділа Муді. Ненавиділа Кінгслі.

Вони братимуть і братимуть, поки до кінця війни від неї не залишиться нічого, крім попелу.

Але насправді вони не забирали. Герміона віддавала сама. Вони не вимагали від неї нічого, що вона не готова була віддати добровільно.

«Заради Гаррі та Рона», — нагадала вона собі. Це того варте.

Але щось усередині неї підказувало, що війна розбещує її. Змінює. Перетворює в істоту, яку вона всім серцем зненавидить.

«Темрява проникає у твою душу», — так завжди казав Гаррі.

Неважливо, наскільки непоправним, на її думку, був Драко за вбивство Дамблдора. Якщо Герміона коли-небудь зрадить Драко, то вважатиме, що заслуговує пекла не менше, ніж він сам.

Але вона все одно зробить це.

Мінерва мала рацію. Герміона була готова проклясти себе, якщо це означало перемогу у війні.

Вона спустилася вниз до берегу річки, збрала кілька каменів і почала складати їх у купу.

Її мати багато подорожувала до заміжжя і розповіла Герміоні, як у Корей люди складають каміння, кожен камінчик з яких символізує бажання та молитви.

Матері будували великі молитовні вежі для своїх дітей.

У дитинстві Герміона будувала вежі на задньому дворі, багато молячись за друзів. Щирі побажання, які роками чекали відповіді, поки вона не потрапила до Гогвортсу.

Герміона заклала фундамент для вежі з великих каменів для Гаррі та Рона.

« Нехай вони живуть , — молилася вона. — Нехай вони переживуть цю війну. Будь ласка, не дай мені їх втратити ».

Потім вона поклала камінь для Джіні. Фреда. Джорджа. Чарлі. Білла. Молі й Артура.

Персі загинув під час захоплення Міністерства.

— Нехай живуть , — пробурмотіла вона.

Герміона додала камені для Ремуса і Тонкс, Невіла, Поппі та Северуса, Мінерви й сиріт із Кейтнесса. Вона боялася, що буде занадто егоїстичною, якщо включить усіх членів Ордену і Спротиву. Вежа вже була дещо нестабільною.

Вона підняла останній камінь і завагалася.

Якщо вежа впаде, її бажання не здійсняться.

Вона подивилася на останній камінь у своїх руках, злегка провівши по ньому пальцями. Він був крижаним, але поколювання від його холоду повільно зникало, поки вона вагалася, знову й знову перевертаючи його в руках. Простягнути, потім зупинитися і притримати його довше.

Можливо, їй не варто його ставити.

Можливо, це буде егоїстично.

Вона ледь не кинула його назад у струмок.

Тоді Герміона закусила губу і поклала його на верхівку.

« Якщо є якийсь спосіб, не роби мене відповідальною за смерть Драко », — молилася вона.

Вежа похитнулася, але не впала. Дівчина зітхнула з полегшенням і мало не заплакала.

Вона вимила руки у річці, а потім подивилася на збудовану нею вежу.

Це був дурний, забобонний ритуал. Він нічого не означав.

Але вона віддала майже все війні, і цього все одно було недостатньо. Здавалося, що їй залишалися лише забобони.

Вона промовила закляття, що відштовхувало маглів від кам'яної вежі, і роз'явилася.

Герміона продовжувала зцілювати Драко ніч за нічю. Отрута в поєднанні з рунічною магією робили цю травму однією з найжорстокіших, з якими вона коли-небудь стикалася. Що б дівчина не робила, рана залишалася свіжою. Він мав би бути в лікарні або в ліжку, а не являтися і шпигувати, чи що там Волдеморт змушував його ще робити.

Вона переглядала старі підручники цілительства і допізна варила зілля, які, як Герміона сподівалася, могли б зцілити або, принаймні, полегшити біль, але нічого з того, що вона спробувала, не спрацювало. Отрута Наджіні була нейтралізатором проти будь-якого типу зцілення, магічного чи немагічного.

Зрештою її дія повинна була зійти нанівець. Коли Наджіні вкусила Артура в Міністерстві, отрута зникла після кількох днів застосування зілля, що відновлює кров. Але рунічна магія взаємодіяла з отрутою і зберігала її ізольованою в порізах. Герміона не могла просто видалити її з організму Драко.

Змінювати компреси з есенцією ясенця і муртлапа, а також не дати змоги з'явитися інфекції — ось і все, що могла зробити Герміона, поки отрута не зникне.

За кілька тижнів Драко нарешті заговорив із нею.

— Будь обережна, шукаючи інгредієнти, — різко промовив він, коли вона натягувала сорочку йому на плечі.

Герміона зробила паузу.

— Я обережна. Накладаю закляття виявлення щоразу, коли являюся кудись, щоб переконатися, що поблизу немає антиявляльних бар'єрів. І весь мій одяг захищений.

— Темний Лорд хоче, щоб Орден був розгромлений протягом року. Його влада стає стабільнішою в іншій частині Європи. Він збільшує свою армію та залучає нові ресурси.

Герміона відчула, як холодне.

— До речі, щодо нових ресурсів, — додав він, — мені щойно дали мантикору. Я гадки не маю, що мені з нею робити.

Недбала манера, з якою Драко оголосив про це, змушувала думати, що йому дали небажаного спанієля, а не одну із найсмертоносніших, напіврозумних темних істот у чаклунському світі.

— Тобі надали мантикору? — перепитала вона. Їй довелося видавити з себе ці слова, її груди наче стиснуло.

— Мені сказали, що вона лише наполовину виросла. Макнейр повідомив мене, що її кинули в моєму маєтку, — сказав він із роздратованим виразом обличчя, застібаючи сорочку.

— Тобі дозволено її вбити? — сказала Герміона, спостерігаючи, як його бліда шкіра зникає під чорною тканиною.

— Ну... я сумніваюся, що так було задумано, але до неї не дали інструкцій.

— Кров мантикори непроникна для більшості видів магії. Ти, вірогідно, міг би створити з її допомогою дуже корисну зброю.

Він обернувся, щоб поглянути на неї.

— Наприклад?

Герміона вагалася, а потім протягнула руку, щоб закінчити застібати його сорочку та поправити комір. Вони стояли так близько, що їхні

тіла майже торкалися. Вона відчула запах кедру на його одязі й обережно поклала руку йому на груди, відчуваючи серцебиття під своїми пальцями. Дівчина на мить закусила губу, перш ніж підняти на нього очі. Його рот скривився від ледь помітної веселості, коли він поглянув на неї зверху вниз, його очі потемніли, коли вона подивилася на нього у відповідь.

— Я читала, що гоблінські ножі або наконечники стріл, наповнені отрутою мантикори, можуть прорізати чари щита, — повільно промовила вона. — Одяг, просякнутий їхньою кров'ю, буде непроникним майже для будь-якої магії. Як захищений чарами одяг, але ефект не зникне з плином часу.

Очі Драко звузилися.

— Ну і що? — запитав він, уважно спостерігаючи за нею. — Думаєш, я повинен убити свій подарунок від Темного Лорда, а потім використати його для виготовлення зачарованих предметів для Ордену?

— Ні, — сказала вона, прибравши руку й опустивши погляд. — Навіть якби ти зробив це, я не змогла б дати жодних пояснень, яким чином їх отримала. І більшість членів Спротив все одно не скористалися б ними. Зрештою, мантикори — істоти, породжені темною магією, — на останніх словах її тон став гірким. Вона різко вдихнула. — Більшість бійців Спротиву загинули б, якби зіштовхнулися з мантикорою на полі бою. Існують, ймовірно, лише декілька людей, які знають, як вбити хоча б одну. Тож... якби ти міг придумати виправдання, щоб позбутися від неї до того, як твій володар вирішить випустити її, це було б набагато краще.

Вона присунулася ще ближче й нервово торкнулася його долоні.

Вона благатиме, зробить усе, щоб переконати його.

Він різко відсмикнув руку, і на мить вона приготувалася до його роздратування. Але потім Драко схопив її за підборіддя і закинув її

голову назад, поки її очі не зустрілися з його. Якусь мить він вивчав вираз її обличчя, поки вона не подивилася на нього у відповідь.

Мелфой нахилився до неї, і вона навіть подумала, що він збирається поцілувати її.

— Завжди така прагматична, — в она відчула, як слова торкнулися її губ.

Тоді він різко відпустив її підборіддя й відійшов. Його очі зблиснули, коли він помітив її розгубленість.

— Не вмирай, Грейнджер. Я можу почати сумувати за тобою, — усміхнувся Драко, перш ніж зникнути з тріском.

Chapter End Notes

Мантикора – дуже небезпечна тварина з головою людини, тілом лева і хвостом скорпіона, що мешкає в Греції. Своєю розлюченістю мантикора не поступається химері і так само рідко зустрічається. Подейкують, що зжираючи свою жертву, вона тихо й солодко співає. Шкіра мантикори непроникна майже для всіх відомих заклять, а удар її жала викликає миттєву смерть. Також відомо, що Гегрід нелегально вивів істоту, яку назвав Вибухозадим скрутом, шляхом схрещування мантикори та вогняного краба.

Розділ 35. Флешбек 10

Chapter Notes

[Плейлист](#)

Hostage – Billie Eilish

Blood in the Water – Joanna Jones as The Dame

Darkest Night – Tony Anderson

Who Will Save Us Now - David Chappell

See the end of the chapter for more [notes](#)

Липень 2002.

У вівторок Герміона відчула себе параноїком, відправляючись на пошуки інгредієнтів для зілляв, але подорож минула без пригод. Того ж ранку, коли вона явилася у халупу, Драко вже чекав на неї.

— Отже, дуелі, — сказав він, покрутивши чарівну паличку в правій руці, коли Герміона переступила поріг.

Вона завмерла й злегка зблідла.

Дівчина швидко опанувала себе... неодноразово нагадуючи собі, що Драко, ймовірно, зробить із нею щось неймовірно гидке, щойно почуватиметься краще. Схоже, таким чином він намагався зберегти дистанцію у їхніх стосунках.

Герміона доклала чимало зусиль, щоб вилікувати його — н абагато більше, ніж після його сутички з перевертнем. І, якщо він вирішить, що вона перетнула межу, коли торкалася до нього... якщо відстань між

ними справді скоротилася, вона нагадала собі, що зрештою він може зробити щось жахливо жорстоке, щоб знову віддалитися.

Герміона знала...

Але все одно відчувала, як її нутроці стискаються від однієї думки про його покарання.

Дівчина опустила очі, змушуючи себе зберігати байдужий вираз обличчя.

— Гаразд, — сказала вона і кинула сумку на підлогу біля дверей, наклавши на неї охоронні чари.

Обличчя Мелфоя здавалося холодним і розважливим, поки він спостерігав за нею з іншого кінця кімнати.

— Я хочу перевірити, чи покращилися твої навички в ухилянні від заклять, але не хочу повертати тебе до тями щохвилини...

Герміона ледь помітно здригнулася.

— Головне не кидай закляття мені по руках, — перебила вона його, — я не зможу працювати... якщо ти знову пошкодиш мої руки.

Драко роздратовано звузив очі.

— Йди до біса, Грейнджер, я не збираюся проклинати тебе, — грубо відповів він. Мелфой різко змахнув паличкою в її бік, і вона відчула — щось мокре торкнулося.

Вона глянула вниз і побачила велику краплю води, що стікала з її долоні.

— Я розумію, що ти вважаєш мене цілковитим монстром, — сказав Драко сухо, — але я, як правило, тримаю своє слово. Гадаю, вода не образить твоїх почуттів.

Герміона досі здивовано дивилася на свою руку. Нарешті вона підняла погляд на Мелфоя і почервоніла.

— Вибач, — пробурмотіла вона.

— Гарзд, — його обличчя було жорстким. — Отже, насамперед мене цікавить, як ти рухаєшся. Однак ти можеш спробувати проклясти мене, якщо зможеш.

Мелфой зайняв дуельну позицію й чекав, поки вона зробить те саме.

Герміона повторила його позу, а потім злегка кивнула головою в поклоні, перш ніж наслати на нього закляття «желейних ніг». Він відбив його ледве помітним помахом правої руки.

Він послав у неї десяток крапель води одночасно, і вона з легкістю відбила їх невербальним Протеґо.

Герміона наслала на нього серію Закляктусів, і він знову відбив їх, навіть не рухаючись.

— Чому ти так стурбований тим, як я рухаюся, коли ти сам зовсім не рухаєшся під час дуелі? — запитала вона, знову кинувши у нього кілька заклять «ніг під замком» і «желейних ніг».

— Я не дуелюю зараз, — відповів він, кидаючи їй тонку посмішку, і, відобразивши її закляття, випустив із палички черговий струмінь води на її ноги. — Твої Щитові чари не захищають тебе повністю. Або припини використовувати їх і ухиляйся, або оточи захисним бар'єром усе своє тіло.

Дівчина почервоніла й ухилилася від чергових двадцяти крапель, одночасно кидаючи в Мелфоя кілька нескладних проклять у відповідь.

— Ти навіть не намагаєшся влучити в мене, — сказав він, нахмурившись. — Ти ж розумієш, що я фактично живу дуелями. Я борюся з перевертнями, твоїм Орденем, Смертежерами... Особливо часто це відбувається останнім часом — багатьом Смертежерам тепер

здається, що моя травма — це відкрите запрошення спробувати вкрасти моє місце.

Герміона мало не спіткнулася і з жахом витріщилася на нього.

— Що? — запитала вона шоковано. Якби на його місці стояли Рон або Гаррі, вона дала б їм запотиличників після цих слів.

Він поціливі їй прямо між очей краплею води.

— Зосередься! — гаркнув він і притиснув руку до чола з приреченим виразом обличчя, але все ще блокуючи закляття «ніг під замком», кинуте у нього Герміоною. — Ти безнадійна. Мерліне. Саме тому ви й програєте війну.

— Я — цілителька, — кинула вона, захищаючись. — Якщо ти хотів, щоб я намагалася тебе проклясти, тобі слід було розповісти мені про те, як ти насолоджуєшся вбивствами кошенят кнізлів.

— Щовечора перед тим, як лягаю спати, — незворушно сказав він, наповнюючи повітря стріляючими краплями води. На підлозі розросталися калюжі.

— Хочеш сказати, що увесь цей час ти брав участь у *дуелях*? — вимагала відповіді Герміона. Вона перестала намагатися проклясти його і просто обурено дивилася на Мелфоя, лише відбиваючи всю воду, яку він посилав у неї.

Драко закотив очі.

— Якщо ти раптом забула, я — Смертежер, — сказав він. — Не розумію, чому тебе це так дивує.

— Ти поранений! Я думала, що навіть у Смертежерів є хоча б якісь уявлення про порядність, — Герміона буквально закипала.

— Що ж, отже, ти помилялася. Темний Лорд дотримується принципу «виживає найсильніший», попри маглівське походження цього правила. Саме на ньому базується його прагнення поневолити всіх

маґлів. Якщо моє... покарання... робить мене вразливим у рядах Смертежерів, отже, я заслуговую на це.

— І що? Вони просто атакують тебе, коли їм заманеться? — сердито спитала вона, продовжуючи відгороджуватися від летючих у неї крапель. Вся підлога в кімнаті була вкрита водою.

— Звісно, ні, — Мелфой подарував їй поблажливу посмішку, — постійні внутрішні чвари погано впливають на нашу згуртованість у бою. Темний Лорд визначив час, коли дозволено дуелі. Лише раз на тиждень. Нам заборонено вбивати один одного або будь-які дії, які назавжди погіршують нашу... корисність.

— Це просто огидно.

— Сучасна людина — це досвідченіший і мудріший дикун, — сказав Драко.

Герміона здивовано зиркнула на нього.

— Звідки ти знаєш Дарвіна і Торо?

— О, тобі відомо. «Пізнай себе. Пізнай свого ворога. І ти виграєш сотню битв без втрат*», — відповів він із ледь помітною усмішкою. — Ми, дикуни-Смертежери, вміємо читати. Темного Лорда не хвилює, на що я витрачаю свій вільний час, поки я продовжую забезпечувати йому перемоги.

Раптом він різко зітхнув і перестав поливати її водою.

— Ти ж навіть не намагаєшся атакувати мене, чи не так? — запитав він роздратовано, змахом палички витираючи калюжу, в якій вони обоє стояли.

Герміона ледь помітно почервоніла.

— Я витратила чимало часу, намагаючись зцілити тебе. Я не хочу зашкодити тобі, — неохоче зізналася вона.

— Ти клята дурепа, — сказав він, пропалюючи її поглядом. — Думаєш, Смертежери будуть такими ж благородними? Навіть якщо ти будеш лежати на землі, вони будуть продовжувати насилати на тебе прокляття, просто тому, що вважають це кумедним.

— По-моєму, і так зрозуміло, що з мене вийшов би доволі нікчемний Смертежер, — різко відповіла Герміона.

— Очевидно. Але я сподівався, що ти зможеш бути достатньо прагматичною, щоб боротися, використовуючи всі свої навички.

— Я можу бути прагматичною. І коли необхідно, я можу бути жорстокою. Але... я не буду намагатися завдати тобі шкоди прямо зараз.

Вона закусила губу й відвела погляд від нього.

— Ти... — почала Герміона. — Ти врятував життя кількох сотень людей. І, можливо, ніхто ніколи про це не дізнається. Тебе покарали за це. Тому... я не збираюся завдавати тобі болю. Не тоді, коли ти вже поранений.

Вона ніяково замовкла. Мелфой зітхнув і пильно поглянув на неї. Він розглядав її виразом холодного розрахунку на обличчі. Запала довга тиша.

— Чи знала ти, — сказав Драко через хвилину веселим тоном, — що я був там, коли Смертежери добралися до схованки сімейства Криві?

Здавалося, Герміона була б менш приголомшена, якби він просто підійшов і заліпив їй ляпаса. Дівчина різко підняла на нього погляд, поки він продовжував:

— Одразу двоє маглородців чаклунів в одній сім'ї. Цілковита аномалія. Вони були в пріоритеті. Темний Лорд хотів, щоб їхні смерті були вражаючими.

— Ти... — Герміона задихнулася. Слова застрягли в горлі, стиснутому зростаючим жахом.

— Якби ти чула, як кричали ці магли. Моя люба тітонька Бела просто обожнювала Круціатус. Пам'ятаєш, як вона звела Лонгботомів з розуму? Вона вважала родину Криві своїм виступом на біс. Хлопчики намагалися втекти. Кмітливі маленькі втікачі. Їм вистачило розуму зрозуміти, що батьків вони не врятують.

Герміона відчула себе так, неначе її вдарили. Знову й знову. Вона намагалася дихати, але легені не хотіли працювати. Горло продовжувало стискатися, ніби її душили.

Драко продовжив невблаганним голосом:

— Звісно, за якийсь час твій Орден прийшов за ними, але вони запізнилися. Криві-старший відкусив собі язик і помер у калюжі власної крові. Бела буквально випатрала їхню мати, на випадок, якщо жінка все ще була достатньо свідома, щоб зрозуміти, за що її карають. Поки Смертежери розвішували її органи по вітальні, мені було велено зловити хлопчиків. Відшукати їх було не складно: вони шумно перешіптувалися між собою і намагалися триматися разом. Сховати свою сім'ю у сільській місцевості, за милі від найближчої ферми було помилкою з їхнього боку — особливо враховуючи те, що вони навіть не могли являтися. Молодший з братів ступив у борсучу нору і зламав ногу. Йому довелося повзти по траві. Доволі легка ціль для Вбивчого прокляття. Він був другим, кого я прокляв Авадою в спину.

Рука Герміони смикнулася вперед раніше, ніж вона встигла усвідомити, що робить. З її палички вирвалося Ріжуче прокляття і торкнулося щоки Мелфоя. Він навіть не здригнувся, коли з тонкого порізу хлинула кров й потекла його обличчям. Він підійшов ближче до неї.

— Знаєш... — тихо сказав він. — Вбивче прокляття. Воно ніби відбирає у тебе щось. Це прокляття не з тих, що запросто виходять у будь-кого. Особливо кілька разів підряд. Колін міг би й далі бігти. Якби він це зробив, то, можливо, сьогодні був би ще живий. Але він

зупинився. Побачивши свого мертвого брата, він зупинився і побіг назад, намагаючись відтягнути його тіло на собі...

— Ти ... — прохрипіла Герміона, відчуваючи, що може померти від жаху, що охопив її. — Ти ...

Мелфой підняв брову й холодно всміхнувся їй.

— Хочеш дізнатися, чи винен я в цьому кошмарі, який засів у твоїй голові?

Герміона відчула, якщо спробує щось відповісти, її може вирвати. Паличка тремтіла в її руці, і вона не знала, чого їй хочеться більше: закричати або заплакати. Вона ніколи не вважала себе здатною катувати когось Круціатусом, але коли Мелфой наблизився до неї, його сірі очі так блищали, що вона була впевнена — зараз вона може це зробити .

— Ні, це був не я, — сказав він тихо, і Герміона злегка здригнулася. — Це зробив Дологов. Він щойно винайшов це прокляття. Він приїхав спеціально з надією випробувати його того ж дня. Але прицілитися з ним було важко. На далекій відстані це майже неможливо. Супротивник повинен знаходитися в межах фута від цілі. Якби Колін просто втік... прокляття не змогло б його зачепити.

Герміона затиснула руками рот і впала на підлогу з приглушеним схлипуванням.

Мелфой став навколішки, підняв її підборіддя й холодно подивився їй в очі.

— Ось чого насправді коштують ваші грифіндорські принципи. Усі ці благородні ідеали: не покидати людей, навіть мертвих; не використовувати темну магію; не бити когось, тому що він вже впав; намагатися вселяти в людей почуття героїзму... Коли тобі захочеться повірити в щось із цього, згадай, як і чому Колін помер у тебе на очах. Ти навіть не уявляєш, скільки членів Спротиву я зміг вбити лише тому, що вони вірили в брехню про те, що Добро завжди перемагає.

Він відпустив її підборіддя й підвівся.

— Якщо ти не навчишся боротися зараз, то помреш. Той факт, що тебе досі не вбили під час пошуків інгредієнтів, можна вважати подарунком Долі. Думаю, ти достатньо прагматична, щоб більше не покладатися лише на свою вдачу. Якщо у тебе є хоча б частка здорового глузду, я чекаю від тебе більшої рішучості наступного тижня.

Він кинув згорток пергаменту поруч з її ногами й зник.

Герміона ще довго сиділа на вологій підлозі хижі. Її било тремтіння.

Ніхто не говорив про Коліна.

З огляду на те, як старанно Герміона і Гаррі уникали цієї теми. До всього, що бодай частково торкалося цих подій, ставилися з надзвичайною делікатністю.

Після того, як це сталося, Герміона сховала спогади про смерть Коліна в закутки свого розуму, але вони гноїлися, як незагоєна рана. Мелфой, мабуть, знайшов це в її голові, під час уроків блокології.

Але те, що він використав цю травму, щоб вилаяти її, було таким приголомшливим ударом, що дівчина відчула, наче пережила фізичний шок.

Було дуже мало речей, які досі лишалися недоторканими для Герміони.

Її тіло більше не було таким.

Як і її душа.

Але смерть Коліна... Цей спогад був надто особистим. Надто болючим. Це відштовхнуло її від друзів. Змусило її відправитися на навчання в Європу. Це загнало її аж у цю халупу, на підлозі якої вона сиділа зараз. Кинуло в руки Мелфоя, який використав цей спогад, щоб розтоптати ті останні частинки колишньої Герміони, які ще залишилися.

Вона втиснула долоні в очі, аж поки вони не почали боліти. Намагаючись відволікти себе фізичним болем.

Коли вона нарешті змусила себе піднятися з підлоги та явитися на площу Ґримо, її зміна вже встигла розпочатися.

Їй здавалося, ніби вона пливе крізь день. Вона почувалася навдивовижу відокремленою. Наче між її розумом і рештою світу було скло.

Герміона, як і зазвичай, займалася цілительством, а потім цілий вечір готувала зілля.

Орден відчайдушно потребував великої партії Смертельного ковтка. Використання цього зілля було їхнім методом поводження з полоненими. Вони не хотіли їх убивати, і не мали ані в'язниць, ані достатньої кількості людей, щоб можна було залишити когось охоронцями. Тож Смертежерів, яких вони спіймали, зберігали в стані магічної коми. Білл Візлі та його дружина Флер відповідали за це, послуговуючись своїми навичками колишніх Знищувачів проклять, щоб створювати складні чари та захист, щоб забезпечити приміщення, яке могло б вмістити значну кількість в'язнів, яких Орден накопичив за ці роки.

Герміона сиділа і чекала, коли минуть дві з половиною хвилини, що залишались до готовності зілля. Вона глянула на годинник — була майже восьма вечора.

Дівчина зітхнула й сховала обличчя руками. Їй не хотілося знову бачити Мелфоя. Якщо вона піде на зустріч, то, ймовірно, вмаже йому кулаком по його злобному обличчю.

Мабуть, він і не чекав, що вона з'явиться сьогодні.

Її паличка задзвеніла, вказуючи на те, що необхідний час минув, і Герміона додала в зілля залишки кореня валеріани.

Зілля набуло світло-рожевого відтінку.

Вона наклала на казан Захисні чари й обережно відклала його вбік.

Герміона взяла до рук баночку з маззю і покрутила її в долонях. У неї майже не залишилось есенції ясенця. Вона використала більшу її частину, лікуючи його руни. Герміона намагалася не рахувати, скільки інших поранених вона змогла бвилікувати за допомогою неї, якби не використала таку велику кількість на Драко; намагалася не порівнювати цінність його життя з іншими. Скількох він врятував, скількох убив, скількох життів було варте чи не варте його шпигунство.

Він убив Дамблдора. Кількість смертей, за які він відповідав лише через цей вчинок, була достатньою, щоб проклясти його. Він ніколи не врівноважить терезів, скільки б людей не врятував.

Хіба що він допоможе їм здобути перемогу. Якщо вони переможуть, можливо, цього буде достатньо.

Вона гірко посміхнулася сама собі.

Драко Мелфой залишався тією ж людиною, що й минулої ночі. Єдина відмінність полягала в тому, що тепер вона дізналася про нього трохи більше.

Вона не могла зрозуміти його.

Чому його так розізлило її небажання завдавати йому болю, коли він і так був сильно поранений. Його роздратування і жорстокість були невиправданими. Здавалося, ніби Герміона зруйнувала той крихкий мир, який виник між ними.

Але провокувати її смертю Коліна було неприйнятно навіть за її мірками щодо нього.

Можливо, він справді хвилювався, що вона може загинути.

Дівчина посміхнулася сама до себе. Навіть якщо так і було, ймовірно, він просто не хотів ризикувати, що наступною контактною особою виявиться не блоколог.

Не давши собі часу на роздуми, Герміона поставила баночку з маззю у кишеню і рушила на зустріч до халупи. Вона явилася на чотири хвилини раніше домовленого.

Знаходитися там знову було виснажливим.

Герміона сіла на стілець і витягла з кишені світлину. На ній були вона, Рон і Гаррі у Великій залі. Схоплені за обідом, вони дивилися в кадр, трохи роздратовані тим, що їх сфотографували. Це фото зробив Колін.

Вона завжди дивилася на нього, коли почувалася пригніченою.

Герміона поклала знімок назад у кишеню, а потім сперлася на стіл і сховала голову під руками.

Можливо, їй варто випити сьогодні порцію зілля Сну без сновидінь, коли повернеться. Герміона передчувала, що вночі її чекають кошмари. Вони неначе чекали нагоди, щоб продертися кігтями на поверхню її свідомості.

За цей місяць дівчина вже встигла прийняти зілля вісім разів. Їй досі снилися кошмари про жертв із відділу розробки проклять, яких вона лікувала.

Вона намагалася. Так старалася врятувати їх.

Але Герміона нічого не могла зробити. Майже всі загинули. Їй довелося піддати евтаназії решту, щоб позбавити від нескінченної агонії, яка чатувала на них.

Якщо Герміона знову вип'є зілля Сну без сновидінь, то порушить правило, якого змушувала дотримуватися всіх. За винятком травм, коли це було необхідно для зцілення, нікому не дозволялося приймати понад вісім флаконів снодійного на місяць.

Хоча, звісно ж, ніхто не дізнається. Герміона була відповідальною за ведення обліку настоянок. У Спротиву було забагато інших справ, щоб ще й призначати наглядача за Герміоною. Навіть якби вони спробували

це зробити, якщо наглядач не матиме знань у зіллях, малоймовірно, що це якось перешкодить Герміоні хитрістю зробити все, що їй заманеться.

Але порушити це правило було все одно, що ступити на слизьку доріжку. Спочатку дев'ятий флакон. Після цього зважитися на десятий буде дуже легко. А тоді й на одинадцятий.

Поки в якийсь момент зілля не перестане працювати.

Поки їй не захочеться чогось сильнішого.

Северус попереджав її про це. Була нескінченна кількість способів, якими майстер зіллеваріння міг зловживати своїми навичками.

Можливо, повернувшись додому, вона піде курити траву з Невілом, або відшукає Чарлі, щоб позичити у нього пляшку вогневіскі.

Але Герміоні не хотілося бути під кайфом. У будь-якому разі, їй було заборонено, навіть аби вона захотіла. Вона повинна була завжди лишатися напоготові у разі невідкладної ситуації.

Вона могла б напитися. У неї завжди залишалось про всяк випадок кілька склянок із Зіллям тверезості у шафах з інгредієнтами. Але вона погано ладнала з Чарлі, коли була тверезою.

Герміона відчайдушно жадала з кимось поговорити.

Майже кожна зустріч із Мелфоем відчувалася як емоційний удар кулаком у живіт, і їй доводилося оговтуватися після кожного з них і вдавати, що цього ніколи не було.

Вона жила в будинку, переповненому людьми, але почувалася невимовно самотньою.

Почувся тихий сплеск явлення. Герміона втомлено підвела очі й побачила, що прийшов Мелфой. Холодний і млявий, як завжди.

Їй хотілося заплакати й утекти кудись. Або наслати на нього якесь темне прокляття і кинути одного.

Вона проковтнула це бажання і підвелася.

Мелфой розстібнув сорочку й сів на стілець. Герміона не промовила жодного слова, допомагаючи йому стягнути тканину з плечей і беручись до роботи.

— Зараз я скористаюся очисними чарами, — сказала вона механічним голосом. Дівчина порухувала до трьох і кинула закляття.

Потім вона швидко повторно нанесла мазь. Есенція ясенця змогла майже повністю нейтралізувати отруту. Здавалося, порізи майже почали заживати. Ймовірно, вона зможе почати зцілювати їх наступного тижня. Процес зцілення займе кілька годин. Цього буде достатньо, щоб зробити все належним чином і переконатися, що рубцева тканина не натягнута і не буде заважати, коли він рухатиме плечима.

Герміона не хотіла розмовляти з ним, але змусила себе розтулити рота:

— Якщо у тебе буде час протягом наступних чотирьох-семи днів, я можу спробувати зашити твої рани. Ймовірно, це займе три години. Я вільна з восьмої вечора і до п'ятої ранку. Протягом дня у мене зазвичай чергування в лікарні та інші обов'язки.

Мелфой нічого не відповів.

Вона знову застосувала Захисні чари на його спині й допомогла йому одягнути сорочку. Тоді дівчина розвернулася і вийшла з халупи, не сказавши більше жодного слова.

Був прохолодний літній вечір. Герміона злегка зіщулилася й пішла доріжкою донизу. Вона вирішила. Вона добряче нап'ється сьогодні.

Зупинившись біля пабу, Герміона завагалася. Вона завжди багато базікала, коли напивалася. Дівчина не могла піти до маґлівського пабу і

почати ридати через всіх, хто помер. Навіть якщо їй вдасться зробити вигляд, що вона лікарка в реанімаційному відділенні, вона не вміє вправно брехати.

Герміона пішла далі вулицею, поки не знайшла ринок, де купила пляшку портвейну. Її батькам завжди подобалося пити його вечорами під час відпустки.

Вона спустилася до струмка, біля якого стояла її молитовна вежа, а потім здивовано витріщилася. Уздовж берегів ріс очерет, якого вона не пам'ятала тут раніше, та й загалом тут стало тепліше. Магічніше. Вона наклала на берег кілька заклять, що відштовхували маглів, і чари усамітнення, а потім відкрила пляшку й почала пити.

Герміона пригадала, як хтось казав їй, що можна швидше сп'яніти, якщо пити через соломинку. Вона не знала, чи було це правдою, але вирішила все одно начаклувати довгу соломинку і почала сьорбати напій. Вона підрахувала, що в неї є кілька годин, перш ніж хтось надумає шукати її. Більш ніж достатньо часу, щоб напиться, поплакати під мостом, а потім трохи протверезіти, перш ніж повернутися назад.

Герміона не вечеряла; алкоголь швидко вдарив їй в голову.

Вона згорнулася клубочком серед очерету й гірко заридала.

Вона ненавиділа Мелфоя. Як він посмів вимагати її, ізолювати її та нагадати їй про сім'ю Криві. Вона сподівалася, що буде тією, хто зрештою вб'є Мелфоя.

Різко піднявшись, Герміона зняла верхній камінь зі своєї вежі й кинула його у воду.

Вона зробила це надто необережно. Вся вежа трохи похитнулася, а потім упала в річку. Дівчина задихнулася від жаху і спробувала відновити споруду.

Укладання каміння вимагало більшої майстерності та спритності рук, ніж вона мала зараз. Після кількох спроб вона здалася, сівши посеред

струмка. Її тіло било тремтіння, а сльози котилися щоками.

Вона давно не почувалася такою жалюгідною, але зараз їй було байдуже. Герміона подумала про те, що їй слід було купити дві пляшки портвейну замість однієї.

— Якого біса ти робиш, Грейнджер?

Chapter End Notes

Закляття «желейних ніг» – від цього закляття супротивник мусить тягнути ноги, бо вони не рухаються добре.

Закляття «ноги під замком» (Локомотор Мортіс) – прокляття, яке склеює ноги й людина не може йти.

Кнізл – розумний, котоподібний звір. Може схрещуватися з котами (наприклад, Криволапик був напівкнізлом).

*цитата з трактату Сунь-Цзи «Мистецтво війни»

Розділ 36. Флешбек 11

Chapter Notes

Плейлист

When The Party`s Over – Billie Eilish
What Sober Couldn`t Say – Halestorm
Everything I Wanted - Billie Eilish
Self Destructive – Vorsa
I Can`t Carry This Anymore – Anson Seabra

Липень 2002.

Герміона різко підвела очі й побачила Мелфоя, що стояв на дорозі. Вона була надто втомленою та розлюченою, щоб ніяковіти через те, що її знайшли п'яною і заплаканою в річці.

— Відвали, Мелфою, — сказала вона, ляснувши долонею по воді так, щоб та бризнула в його бік.

— Ти що, п'яна? — запитав він.

— Ні, йолопе, я сиджу в річці абсолютно твереза, — відповіла дівчина, закотивши очі. — Йди геть. Я не хочу з тобою розмовляти. Я не хочу бачити твоє мерзенне обличчя. Якби я могла забути про твоє існування, не ризикуючи Орденом, то зробила б це миттєво.

Вона знову заплакала.

— А бодай би тобі, — вилаявся Мелфой, дивлячись на неї з таким же роздратуванням, як і тоді, коли він розповідав їй про подаровану йому

мантикору, яка була йому абсолютно непотрібна. — Грейнджер, ти не можеш сидіти й плакати в річці, — нарешті сказав він.

— Взагалі-то можу, — заперечила вона. — Крім тебе, ніхто цього не бачить. Я вже зачаклувала цю місцевість. Ніхто з маглів не підійде й не помітить мене. Я ретельно спланувала свій емоційний зрив, а ти все псуєш. Отож... звали. До біса.

Її голова стала дуже важкою, і Герміона опустила її на коліна. Їй було холодно сидіти в річці, але дівчина твердо вирішила не рухатися, доки Мелфой не піде геть.

Почувся приглушений стук, а потім міцна хватка раптово стиснула її руку, і її витягли з води.

— Відпусти!

Герміона вдарила Мелфоя по зап'ястку і штовхнула його в гомілку, намагаючись вирватися.

— Дай мені спокій. Ви з Волдемортом зруйнували моє життя. Невже мені навіть не дозволено іноді сумувати з цього приводу?

— Грейнджер, ти ідіотка!

Мелфой схопив її у свої руки й роз'явився. Вони знову з'явилися в халупі.

Вона ошелешено дивилася на кімнату, чіпляючись за нього для рівноваги.

— Чому ми тут? — запитала вона тремтячим голосом, коли відійшла й спробувала випрямитися. — Ненавиджу це місце. Представник однієї з найбагатших чаклунських сімей у всій Європі обирає місцем для зустрічей цю жалюгідну халупу. Ніби мені не відомо про твою зневагу до всіх нас, бруднокровок. Господи, чому ти просто не купив бордель чи соляну шахту, щоб зустрічатись там зі мною?

— Я казав тобі, що існує табу, а ти все одно використала ім'я Темного Лорда, — прогарчав Мелфой. — Ось чому ти не можеш напиватися в клятій річці, незалежно від того, скільки довбаних маґловідякувальних чар ти використала.

Герміона кліпнула очима й витріщилася на нього.

— Я ненавиджу тебе, — нарешті сказала вона.

— Це почуття однозначно взаємне, — відповів він, дивлячись на неї з презирством.

Вона знесилено впала на підлогу.

— Я так ненавиджу тебе, — сказала Герміона. — Я вже була самотня... а потім ти вимагав мене і зробив ще гірше. Принаймні раніше... якщо хтось запитував, чи все зі мною гаразд, я могла сказати правду. Але тепер... я не можу зробити навіть цього. Тепер... навіть якщо ми переможемо, мені не буде на що сподіватися. Усі інші будуть вільні, а я досі буду належати тобі. Я просто назавжди залишусь одна...

Вона сховала обличчя в руках і знову заплакала.

— Гаррі та Рон ніколи не пробачать мені, — сказала Герміона, і все тіло здригнулося від сили її ридань. — Навіть якщо це допоможе виграти війну... вони ніколи не пробачать мені.

Через кілька хвилин її плач трохи стих.

— Я дійсно не розумію, чому ти вирішила, що мене це хвилює, — Мелфой байдуже дивився на неї.

Вона зиркнула на нього.

— Ти привів мене сюди, знаючи, що я п'яна. Якщо тобі так не хотілося вислуховувати мене, то міг би просто дати мені спокій, як я тобі неодноразово казала. Не розумію, чому ти просто не підеш під три чорти!

Він вигнув брову.

— Прокляття та лайка в один день. Схоже, я нарешті добрався до тебе. Мені було так цікаво, що ж змусить тебе відмовитися від своїх солодких пестоців і нарешті зізнатися, що ти насправді відчуваєш, — вираз його обличчя був глузливим.

— Стули пельку! — прогарчала вона, перш ніж опустила голову на коліна й обійняла себе руками.

— Але насправді... варто копнути глибше, чи не так? Мабуть, мені варто перелічити всіх, кого я вбив, — сказав Мелфой, повільно обходячи її зі зловтішною посмішкою. — Спочатку було кілька маглів — невелике тренування перед тим, як я повернувся до школи. Тітонька Бела сказала, що треба звикнути до Вбивчого, перш ніж випробовувати його на тих, кого я дійсно знаю. Потім Дамблдор. Після — ще більше маглів. Ти знала, що мені навіть доручили відшукати твоїх батьків? Ти, мабуть, особисто їх сховала, бо навіть сліду не вдалося знайти. Жодних зачіпок чи таємних прощань, як у багатьох родинах маглородців. Хоча це невігластво все ж не вберегло твоїх сусідів. Бела була приголомшена твоєю ретельністю.

Герміона з жахом дивилася на нього.

— Тоді Криві. І Фінч-Флечлі. І моя тітка Андромеда та її чоловік Тед. Для Белли це було доволі особисте — одруження з маглородцем у родині Блеків було плямою на їхній репутації. Вона щиро шкодувала, що їй так і не вдалося вбити Німфадору, особливо після того, як поширилася чутка, що та вийшла заміж за перевертня. Тоді після цього... ну, всі ці жертви зрештою перестають запам'ятовуватися, після стількох вбивств... але, гадаю, здебільшого це були магли.

Герміона відчувала, як безтурботне відчуття сп'яніння покидає її, поки Мелфой продовжував говорити. Називаючи одне ім'я за іншим. Його холодні сірі очі блищали, а на обличчі знову застигла холодна маска, поки він продовжував перераховувати вбитих своїм зневажливим протяжним голосом.

— Знаєш, Мелфоя, — тихо сказала вона через хвилину, — ти витрачаєш стільки часу, щоб переконатися, що у мене достатньо причин, щоб ненавидіти тебе. Це дивно.

Він замовк, і Герміона пильно подивилася на нього.

— Людям це не притаманно, — сказала вона. — Наш мозок влаштований так, що він намагається раціоналізувати те, що відбувається, щоб нас не з'їдало почуття провини. Ми просимо вибачення. Ми звинувачуємо. Ми знаходимо для себе якісь виправдання, котрі допомагають нам спати ночами. Люди не схильні вважати себе лиходіями. Вони вбивають, щоб захистити себе, або свої сім'ї, або свої гроші, або свій спосіб життя. Навіть твій Володар не вважає себе лиходієм. Він просто вважає себе кращим за всіх. Вважає, що заслуговує того, щоб панувати над всіма. Коли він катує і вбиває маґлів — це нормально, адже для вони не люди. Коли він годинами вирізав руни на твоїй спині — це було логічно, ти заслужив на це, бо підвів його. У його розумінні він не лиходій, він бог. Але ти... ти справді вважаєш себе злом. Ти вважаєш, що заслуговуєш на ненависть, — вона схилила голову набік, розглядаючи його. — І я дедалі частіше замислююся чому.

Обличчя Мелфоя стало холоднішим і ще більш закритим, поки вона говорила.

— Я позбавлю тебе зайвих зусиль, — сказала Герміона, і рот скривився в одному куточку. — Я ненавиджу тебе. Можеш більше не намагатися переконати мене у цьому. Я тебе ненавиджу. Більше, ніж будь-кого іншого, крім твого Володаря. Я ненавиджу тебе. Я вважаю тебе частково відповідальним за кожного, хто загинув на цій війні, і за кожного, хто ще помре. Тобі не потрібно переконувати мене у тому, що ти чудовисько, я і так це знаю. Коли ти був поранений, я зцілювала тебе зовсім не через мою великодушність. А небажання проклинати, коли важко поранений, було не сентиментальністю. А просто останньою краплею порядності, яка у мене залишилася. Вся решта моєї доброти вже була знищена тобою. І тому... всупереч тим словам, що ти кидаєш мені в обличчя, я не дозволю тобі забрати це у мене. А тепер... просто йди до біса.

Господи, як приємно було нарешті скинути цей тягар з грудей. Пізніше вона, мабуть, пошкодує, що сказала все це, але в цей момент Герміона відчула лише полегшення.

Мелфой ледь помітно посміхнувся.

— Приємно знати.

Герміона лягла на підлогу і втупилася в стелю.

Після кількох хвилин мовчанки стало зрозуміло, що він не збирається йти. Вона перестала його виганяти. Її охопило бажання поговорити. Вона сіла на підлогу.

— Який ти, коли вип'єш, Мелфою? — сказала дівчина, повертаючи голову, щоб поглянути на нього. Він стояв неподалік й дивився вниз, туди, де вона сиділа біля його ніг.

На вигляд він був здивований запитанням.

— Тихіший. І зліший.

Вона пирхнула.

— Звісно. Не дай боже тобі бути хоча б трішечки цікавим.

— Ну, я ніколи б не подумав, що ти така плаксива п'яниця, — Мелфой підняв брову й начаклував стілець, сідаючи поруч із нею. Їй спало на думку, що він, мабуть, не може ні на що спиратися. Герміона міркувала, наскільки боляче було витягати її з річки, а потім являтися, коли вона щодуху намагалася виборсатися.

— Я не завжди була такою, — сказала вона сумно. — Балакучою, завжди. Але алкоголь робить мене емоційнішою. Раніше я була щасливою, коли випивала. Я була просто... кумедною. Я пішла на вечірку, де в пунш було підмішано алкоголь, і мені одразу ж знесло дах. Гаррі довелося заткнути мені рота, поки вони з Роном тягнули мене коридорами. Я так нестримно реготала. Вибухи сміху просто... відскакували від стін. Філч мало не спіймав нас.

— Коли це було? — запитав він.

— На мій день народження. Мені виповнилося сімнадцять. Це було... це було за день до того, як ти вбив Дамблдора, — її щелепа злегка затремтіла, і вона поглянула вниз на свої пальці, які смикали за сучок на підлозі. — Я... мала бути в коридорі наступного дня. Обов'язок старости — допомагати першокурсникам. Але похмілля не дозволило мені. Я спала допізна. Я часто замислювалася... чи змінило б це щось...

— Це нічого не змінило б, — відповів Мелфой.

— Відтоді я завжди плакала. Завжди. Не те щоб я часто напивалася. Зазвичай у такому стані я кажу речі, які дратують людей.

— Ти завжди так робиш, — сказав він, пильно дивлячись на неї.

— Я говорю ще більше дратуючих речей, — виправилася вона. — У будь-якому разі... сьогодні ввечері мені потрібно було напиться алкоголю або зілля.

— А річка?

— Мені нікуди було йти. Я не можу піти у паб. Або напиться з кимось з Ордену. Не схоже, що Муді мріє бути моїм плечем, на якому можна виплакати.

— Поттер і Візлі?

— Оскільки вони нічого про тебе не знають, як я можу хоча б щось їм пояснити? — Герміона не збиралася згадувати, що вони обоє пішли на пошуки горокраксів. Без неї. — Не можу повірити, що ти просто не дав мені спокій, — продовжила вона. — Як ти взагалі там опинився?

— У мене було передчуття, що ти збираєшся зробити щось дурне. Назвемо це шостим чуттям.

Дівчина закотила очі.

— Не розумію, чому тебе це взагалі хвилює. Твоя таємниця помре разом зі мною. Впевнена, ти все одно знайдеш спосіб отримати все, що хочеш, і без мене.

— Впевнений, що будь-хто, кого Муді відправить на заміну тобі, викличе ще більше роздратування, — сказав Мелфой із ледь помітною гримасою. — Вважай це мою додатковою послугою твоєму Ордену. Я зберігаю життя їхній цілительці й майстрині зілля.

Герміона пирхнула. Вона почала почуватися неймовірно сонною. Думка про сон змусила її подумати про Коліна. На очі навернулися сльози. Дівчина закрила обличчя руками й заридала.

— Що тепер? — запитав Мелфой, коли її ридання стихли. Його голос здавався нудьгуючим, але, коли вона подивилася на нього, він відвів погляд. Він спостерігав за нею.

— Цієї ночі мені присниться Колін, — сумно сказала вона, опускаючи голову на коліна.

— Ти точно помилялася, коли сказала, що зможеш когось вбити. Ти навіть не можеш впоратися з тим, що люди помирають від чужої руки, — сказав він, зневажливо хитаючи головою.

Герміона напружилася й витріщилася на Мелфоя.

— Я не думаю, що в смерті є щось особливо жахливе. Я знаю, що це війна. Люди гинуть, — сказала вона. — Мене хвилює спосіб. Ти навіть не уявляєш, Мелфою, як це, коли хтось помирає, а ти робиш усе можливе, щоб врятувати його. Він помирав повільно, увесь час кричав, поки я намагалася зберегти йому життя. Ось що мене переслідує. Всі ці смерті в моїй голові... вони такі. Ось чому вони мене переслідують. Їхні життя були в моїх руках... я намагалася врятувати їх... і зазнала поразки...

Вона злегка задихнулася, і її голос надломився на останніх словах.

Мелфой подивився на неї та, здавалося, вперше задумався.

— Чому Колін такий важливий? Ви не були близькі. Чому саме ця смерть залишається такою важливою? Відтоді ти бачила й гірші смерті.

Герміона вагалася. Вона ніколи нікому про це не говорила. Зовсім. Роками.

— Його смерть стала початком кінця, — відповіла вона, дивлячись вниз і помічаючи зачеплену нитку на своїй сорочці. Вона імпульсивно смикнула її та спостерігала, як трикотаж натягується й збирається в пучок, поки нитка раптом не обірвалася й не з'явилася дірка. Вона зашила її одним помахом чарівної палички. — Він був першою людиною, яка померла у мою зміну. Гаррі бачив, як це сталося. І після цього я зрозуміла, що того, що робить Орден, недостатньо. Простих захисних заклять було недостатньо. І я почала про це говорити. Але Гаррі не погодився. Для нього... смерть — це найгірше. Вона спустошує. Тому вбивати будь-яким способом — зло. Самооборона. Вбивство з милосердя. Будь-який вид. Ця... незгода... розділила нас на різні табори у війні. Після цього нічого вже не було як раніше. Ось чому я стала цілителькою, а всі інші пішли на поле бою.

— Дещо іронічно.

— Однієї людини, що використовує Темні мистецтва на полі бою, недостатньо, щоб щось змінити. Якби я проявила непокору і спробувала залучити людей до своєї думки... це могло б розколоти Орден.

— Якби ти знову билася, як би ти вбивала?

— Швидко. Є закляття, котрі зупиняють серце. Прокляття, що душать. Перекривають кисень до горла. Я б обрала їх. Можливо, я б навіть застосувала Вбивче прокляття, якби мені вистачило сил, але Гаррі, мабуть, ніколи б мені цього не пробачив.

— І як же тоді Поттер планує перемогти Темного Лорда?

— Існує... пророцтво. Гаррі гадає, що ключем до всього є це пророцтво, — сказала вона неоднозначно. Вона не була певна, що «Сила Любові» була справжньою стратегією Ордену, але Мелфоя дійсно не потрібно було знати подробиці.

— Фантастично. Ми всі ставимо наші життя на Хлопчика-Який-Не-Вбиває і пророцтво. Ми приречені.

— Дамблдор переміг Гріндельвальда, не вбиваючи його, — помітила Герміона.

Мелфоя це не вразило.

— Де ти вивчала цілительство? — запитав він її. Вона здивовано подивилася на нього.

— Спочатку в Франції, — сказала вона, — але війна швидко досягла берегів Ла-Маншу, і мені безпечніше було перевестися звідти, ніж ризикувати, що мене можуть там знайти. Тому я поїхала до Албанії; їхній відділ Стародавньої магії відрізнявся найкращою інформаційною базою зі зцілення від темної магії. Я перебувала там деякий час. Саме там я дізналася, як працювати з рунами. Тобі пощастило... я, мабуть, одна з небагатьох цілительок, які вижили після руйнування лікарні, з такими знаннями. Потім була Данія, там мене навчали аналізу заклять та їх руйнуванню. Після цього я відправилася до Єгипту. Їхня лікарня спеціалізувалася на знятті проклять, але ситуація була нестабільною, тому мене перевели до Австрії за кілька тижнів. Я знаходилася там, поки Орден не повернув мене назад.

— Багато людей думали, що ти загинула чи втекла, — сказав Мелфой, дивлячись на неї прикритими очима. — Поки Темний Лорд не наказав дізнатися, чому Спротив вижив після того, як їхній шпиталь було зруйновано, а Северус не згадав, що маленька бруднокровка Поттера була відкликана зі своєї подорожі за кордон. Цілителька та майстриня зілля. Це викликало невеликий переполох серед генералів вищого рангу.

Вона пильно подивилася на нього. Отже, він знав, чим вона займалася, коли висував свої вимоги. Їй стало цікаво, чи зіграло це якусь роль у його рішенні.

Розмова зайшла в глухий кут. Через кілька хвилин Герміона підвелася.

— Я достатньо твереза, щоб являтися, — сказала вона.

— Ти ж не збираєшся піти й напитися десь іще? — запитав він, підозріло дивлячись на неї.

Вона похитала головою.

— Ні. Ти повністю відбив будь-яке моє бажання. І я достатньо виплакалася.

На його обличчі промайнуло певне полегшення.

— Не розірвись, являючись, — протягнув він їй услід, коли вона виходила за двері.

Герміона не розірвалася. Повернувшись на площу Гримо, вона підійшла до своєї шафки і випила зілля для протверезіння. Головний біль і нудота миттєво звалилися на неї, нагадуючи удари кувалдою.

Вона опустила голову на стіл і застогнала.

Плакатися Драко Мелфою, який навіть не дав їй спокійно напитися. Огидна сволота.

Вона очікувала, що тверезість сповнить її жахом, але напрочуд вона не каялася в тому, що нарешті висказалася йому. І це, звісно, не здивувало й не засмутило його. Він очікував цього.

Вона виявилася в повній розгубленості щодо того, як інтерпретувати або усвідомити те, що відбулося.

Герміона намацала в шафі флакон зі знеболювальним зіллям і випила його, намагаючись зосередитися.

Драко вважав себе лиходієм.

Це було важливим висновком. Можливо, найважливішим з тих, що вона зробила стосовно нього. Непослідовність, яка була в його серці.

Вона сушила голову, повторюючи подумки все, що він сказав того дня. Тепер, коли вона виплеснула на нього всю свою лють, її розум раптом почав здаватися кришталево ясним.

«Молодший з братів ступив у борсучу нору і зламав ногу. Йому довелося повзти по траві. Доволі легка ціль для Вбивчого прокляття. Він був другим, кого я прокляв Авадою в спину. Знаєш... Вбивче прокляття. Воно ніби відбирає у тебе щось. Це прокляття не з тих, що запросто виходять у будь-кого. Особливо кілька разів підряд. Колін міг би й далі бігти. Якби він це зробив, то, можливо, сьогодні був би ще живий. Але він зупинився. Побачивши свого мертвого брата, він зупинився і побіг назад, намагаючись відтягнути його тіло на собі».

Герміона завмерла.

Він міг вбити Деніса Криві безліччю жорстокіших і повільніших способів, ніж Вбивче прокляття. Зі зламаною ногою Деніс не зміг би втекти. Він став би ідеальною наживкою, щоб повернути Коліна назад. Але... замість того, щоб просто стояти над пораненим Денісом і зловити обох хлопчиків... Драко вбив його, по-людськи. Можливо, сподіваючись, що смерть брата відштовхне Коліна й збереже йому життя.

Герміона відчула, що готова впасти від усвідомлення, яке вразило її.

Мелфой намагався пощадити Коліна.

Але, можливо, важливішим відкриттям для Герміони було те, що Мелфой не вважав цю деталь такою, що виправдовувала б його вчинок.

Він був упевнений, що вона зовсім збожеволіє від ненависті до нього, щойно дізнається, що він у цьому замішаний. Ненавмисне зізнання у

тому, що він намагався дозволити хлопчикам втекти, не було спробою виправдати себе. Вона підозрювала, що він навіть не розглядав цю ідею.

Мелфой вважав себе лиходієм через те, що вчинив. І це означало, що він не хотів цього робити. Це означало, що його бажання допомогти Ордену могло бути щирим, а не просто засобом для досягнення якоїсь іншої мети.

Герміона задумливо барабанила пальцями по стільниці, ще раз переосмислюючи все, що, на її думку, знала про Драко Мелфоя.

Розділ 37. Флешбек 12

Chapter Notes

[Плейлист](#)

In The End – 2WEI

Can`t Help Falling In Love (DARK) – Tommee Profit & Brooke

Where Is Your God Now – Rok Nardin

Here We Stand – Hidden Citizens

Run Run Rebel - Hidden Citizens & ESSA

See the end of the chapter for more [notes](#)

Серпень 2002.

« До кожного підбирай відмичку. У цьому мистецтво керувати людьми. Для нього потрібна не відвага, а вміння, вміння знайти підхід до людини. У кожного своя пристрасть — люди різні, бо різні природні нахили ».

Герміона не спала пів ночі, аналізуючи Драко. Вона списала замітками весь свій блокнот, тож їй довелося розпочати новий.

Здавалося, її голова переповнена новими теоріями про нього. Герміона не була впевнена, які з них були засновані на реальних фактах, а які — спричинені недосипанням, але вона відчувала, що знайшла якусь зачіпку. Наче вона довгий час намагалася відкрити маґлівський сейф і нарешті почула заповітне клацання кодового замка. Тепле відчуття радості змусило її посміхнутися самій собі, коли вона варила зілля.

Її серце вперше за довгий час здавалося необтяженим.

Це може спрацювати. Вона може перемогти. У неї вийде заволодіти ним. Змусити його прив'язатися.

Герміона навіть не усвідомлювала, наскільки сильно переконання, що Мелфой просто чудовисько з моральним кодексом, заважало їй повірити в те, що вона досягне успіху. Вона була впевнена, що врешті-решт він зрадить Орден, вб'є її з усіма іншими; вона не сумнівалася в цьому. Наперекір тому, що дівчина вміла контролювати свої почуття за допомогою блокології, хибне переконання вплинуло на те, як вона ставилася до нього в цілому.

Навіть попри гру, в якій вони обоє брали участь. Драко цілував її та навчав блокології. Дозволяв казати «ні». Вона лікувала його і виконувала його вказівки щодо дуелей і вправ. Не дивлячись на навчання й певну люб'язність між ними, завжди здавалося, ніби вони дві гадюки, які тільки й чекають, поки інша нарешті нападе.

Тепер вона переосмислювала все.

Він не був монстром. Не повністю. Він намагався щось виправити. Загладити провину. Не за вбивство Дамблдора чи когось іншого. За щось інше.

Він знав, що оступився. Колись на його життєвому шляху трапилося щось таке, через що він був готовий страждати або навіть померти. Щось, що він намагався виправити. Мелфой став шпигуном не через амбіції. Він не намагався натравити Орден і Смертежерів одне проти одного, щоб зрештою захопити владу. Драко просто намагався щось виправити.

Не те, що він розпочав війну. Не те, що він скоїв безліч убивств. Але було щось, у чому він розкаювався.

Її перші враження були правильні. Драко Мелфой був не зовсім зледенілим. Під аурую смерті, гніву й темряви ховалося щось більше. І вона могла скористатися цим.

Герміона сумнівалася, що він розповість їй свої мотиви. Драко надто сильно старався приховати це. Заплутував її своєю грою, поки в неї голова не пішла обертом. Але Герміона вміла бути терплячою. Тепер, коли вона зрозуміла, що шпигунство — це своєрідне каяття за... щось. Якщо вона відмовиться насправді ненавидіти його; якщо продовжуватиме бути доброю, розуміючою, цікавою та розумною для нього. Вона може знайти шлях до його серця.

Герміона може перемогти.

Наближався вечір, і вона була готова відправитися на зустріч із Мелфоем, щоб доглядати за його спиною. Вона дала собі хвилинку, щоб зупинитися і заспокоїтися.

Їй доведеться починати спочатку.

Між ними було щось таке... про що їй було важко думати. Певний зв'язок, який вона, ймовірно, зруйнувала своєю п'яною витівкою.

Їй доведеться знову ретельно відновлювати його.

Вона повинна бути обережною.

Діяти непомітно, як отрута.

Герміона заплющила очі й поринула в спогади; відслідковуючи свої найсильніші емоції та відкладаючи їх убік.

Почуття незвичного піднесення, внутрішню впевненість в успіху, яка закипала в ній; дівчина відсунула на край свідомості, дозволяючи розуму прояснитися. Зосередитися.

Дівчина роз'явилася у халупу за хвилину до восьмої.

Коли з'явився Мелфой, вона якусь мить дивилася на нього, перш ніж опустити очі й закусити губу, ніяково колупаючи кутикулу на пальцеві.

— Вибач... — пробурмотіла Герміона. — Ти мав рацію. Я була необережною минулої ночі. Це більше не повториться.

Вона подивилася на нього з-під вій, намагаючись зрозуміти, чи переконала Мелфоя своїми вибаченнями хоча б трохи.

— Добре, — відповів він, дивлячись вглиб кімнати. — Я не наймався бути твоїм сторожем. І не зацікавлений у тому, щоб стежити за тобою, щоб ти не загинула.

— Це більше не повториться, — повторила вона.

Мелфой уважно дивився на неї якусь мить, а потім відвів погляд, змахом палички прикликавши стілець з іншого кінця кімнати. Сівши на нього, він взявся розстібати гудзики на сорочці. Герміона допомогла йому стягнути тканину з плечей і поглянула на руни.

Вона легенько поклала пальці йому на плече й нахилилася, щоб краще розгледіти рани. Мелфой не здригнувся від її доторку. Але трохи напружився.

— Коли у тебе буде час, щоб я змогла зашити твої рани? — тихо запитала вона, паличкою й пальцями очищуючи спину від мазі та оглядаючи запалені краї порізів.

Вони досі мали нестерпно болючий вигляд. Герміоні важко було уявити, як Мелфой міг нормально рухатися, не кажучи вже про явлення, а тим паче про дуелі. Щоразу, коли вона бачила його рани, все всередині неї здригалось.

Мелфой нічого не відповів.

Вона обережно сперлася рукою йому на хребет.

— Я збираюся скористатися очисними чарами.

Герміона відчула, як Мелфой напружився під її рукою, і побачила, як побіліли кісточки його пальців. Вона порахувала до трьох і кинула закляття.

Усе його тіло ледь помітно здригнулося.

— Вибач, — сказала вона. — Якби існував якийсь спосіб вилікувати твої рани швидше чи принаймні полегшити біль, я б обов'язково скористалася ним.

— Я знаю, — відповів він напруженим голосом.

Легкими рухами вона нанесла мазь.

— Понеділок підійде? — запитала Герміона, провівши кінчиками пальців по його оголених плечах, намагаючись розслабити болісно напружені м'язи. — Я можу пропустити вечерю, якщо тобі буде зручніше прийти раніше восьмої.

— Понеділок, — відповів він після паузи. — О восьмій влаштує.

— Гарзд.

Дівчина оновила Захисні чари. Потім вона знову оглянула руни, проводячи кінчиками пальців біля них. Тепер Герміона ледь відчувала в них магію. Та наче проникла в його шкіру; стала частиною його сутності.

— Ти... якось відчуваєш руни? — запитала вона. — Відчуваєш, що вони впливають на тебе?

Здавалося, Мелфой задумався.

— Так, — відповів він за мить, випрямляючись. — Вони не повністю змінили мою поведінку, але я відчуваю, як вони впливають на мене. Стало легше бути безжальним. Деяко важче стримуватися від імпульсивних дій. Не те щоб раніше мене щось відволікало, але тепер усе інше здається ще менш важливим.

Герміона знову прочитала рунічну обітницю.

— Ти знав, які символи будуть вирізані на твоїй спині? — запитала вона.

— Я сам обрав їх, — відповів Мелфой, одягаючи сорочку й застібаючи гудзики.

Герміона приголомшено подивилася на нього.

— Це було моє каяття... Мені вже доводилося вимолювати прощення. Обираючи руни самостійно, я точно знав, що на моїй спині не виріжуть нічого проблемного. Тому їх так багато, я не хотів залишати місця для додаткових обіцянок. Мені потрібно було переконати Темного Лорда в моєму каятті, — сказав він, підводячись. Його очі нагадували Герміоні шторм. — Хоча, — додав він, і його губи злегка скривилися, а лють в очах стала очевидною, — він забув згадати, що вони так довго заживатимуть після ритуалу. Зараз я розумію, що повинен був передбачити це. Як додаткове покарання.

— Після того, як я зашию рани, знадобиться деякий час, щоб переконатися, що рубцева тканина не буде обмежувати твої рухи. Тобі доведеться залишатися при тямі, щоб перевірити це. Ти... можливо, захочеш принести щось випити.

Мелфой звузив очі й кілька секунд пильно розглядав Герміону.

— Я не буду пити з тобою, Грейнджер.

Вона знизала плечима.

— Це лише пропозиція. Я принесу щось, якщо ти раптом передумаєш. Але май на увазі, що будь-який алкоголь, який я можу собі дозволити, дешевший, ніж той, до якого ти звик.

Мелфой пирхнув.

— Буду мати на увазі.

Він зник без жодного слова.

Наступного вечора Мелфой був у кепському настрої, і Герміона утримувалася від розмови з ним, лікуючи його. Однак вона помітила,

що він почав трохи розслаблятися від її дотиків. Дівчина сумнівалася, що він усвідомлював це.

Герміона, зі свого боку, зрозуміла, що дедалі частіше відчуває себе комфортно з ним. Тепер, коли вона майже не відчувала темної магії, що висіла над ним, зник і її інстинктивний страх. Вона не вагаючись торкалася до нього, не відчуваючи жодних мурашок, які пробігали спиною від страху. Вона більше не напружувалася, готуючись, що Мелфой може накинутися на неї.

Знаходитись поруч із ним стало звичним.

У суботу ввечері, коли Герміона вчергове використала Знеболювальне закляття, воно вперше подіяло, і Драко здригнувся значно менше, коли вона застосувала очисне закляття.

— Отрута нарешті зникла, — сказала вона з полегшенням у голосі. Дівчина підняла свою сумку і знайшла у ній знеболююче зілля, яке розробила власноруч. Діставши кілька шматків тканини й наклавши бар'єрне закляття на руку, щоб вона не зацімилася, Герміона вилила стільки знеболюючого, щоб тканина просочилася.

— Спочатку ти відчуєш холод і пощипування, але потім зілля повністю знеболить розрізи, — сказала вона. — Я почну з верхньої частини твого лівого плеча.

Вона на секунду приклала пальці біля першої руни, а потім обережно поклала тканину йому на плече й легенько притиснула її до розрізів під нею. Драко здригнувся.

Герміона встановила таймер для лівого плеча і взялася за лікування правого.

— Зараз вони не повинні боліти, але це все ще відкриті рани, — сказала вона. — Не роби дурниць, як-от вплутатися в бійку з перевертнем лише тому, що більше не відчуваєш нестерпного болю.

— У мене саме зустріч із перевертнями у вівторок. Благословиш? — запитав він зневажливим голосом.

Герміона закотила очі.

— Я б порадила дати рубцевій тканині принаймні три дні, щоб прижитися, перш ніж боротися з перевертнями.

Він ледь чутно засміявся.

Після цього розмова між ними затихла, але загалом вечір закінчився на дивовижно сердечній ноті.

Герміона поверталася на площу Гримо в піднесеному настрої. Приземлившись на сходах перед будинком, вона відчула, як раптом браслет на її зап'ясті став нестерпно гарячим.

Дівчина відчинила двері й жахнулася від того, який хаос був навколо. По підлозі була розмазана кров.

— Герміоно, — вигукнув Невіл. — Це Джіні.

Дівчина якнайшвидше піднялася сходами, уникаючи крові, розлитої по підлозі.

На неї вже чекали Гаррі, Рон і все сімейство Візлів. Помфрі й Падма схилилися над ліжком, на якому лежала Джіні.

— Що трапилось? — запитала Герміона, знявши сумку з плеча і кидаючись до ліжка. Джіні була непритомна, на її обличчі зяяла велика рвана рана. З неї сочилася кров.

— Прокляття некрозу поцілило їй у щоку, — відповіла Помфрі, не припиняючи чаклувати. — Вони вирізали ушкоджену ділянку так швидко, як тільки змогли, але нам ще ніколи не вдавалося вилікувати когось, якщо це прокляття потрапляло йому в голову.

— Падмо! Настоянку для поповнення запасів крові! — крикнула Герміона, накладаючи власну діагностику. Травми головного мозку

ніколи не були її спеціалізацією. Зазвичай, якщо прокляття досягало мозку, пошкодження виявлялися невиліковними.

Для сканування мозку Джіні, Герміона використовувала найскладніші закляття, які тільки знала чи коли-небудь вивчала.

— Прокляття не дійшло до її мозку, — полегшено видихнула вона. Потім вона наклала ще одне діагностичне закляття над головою Джіні. Через нерівні, поспішні надрізи було важко прочитати будь-які деталі на діаграмі. Дівчина не могла розгледіти жодних очевидних ознак залишків некрозу, але чомусь не вірила, що їй могло так пощастити. Не питаючи, Герміона вихопила з руки Помфрі її чарівну паличку, пробурмотіла закляття й почала використовувати кінчик іншої палички, щоб переміщувати діаграму, шукаючи будь-які залишки гнилі, що ховалися під усіма пошкодженими тканинами, які вона видаляла.

Там...

— У неї лишився некроз на виличній та лобовій кістці. Я мушу видалити їх зараз, — сказала Герміона. — Всім вийти!

Вона почула вигуки протесту, але проігнорувала їх, накладаючи на Джіні відразу кілька заклять, що зупиняють кров, і намагаючись побачити, де саме прокляття продовжувало роз'їдати Джіні.

— Дай їй одну краплю Смертельного ковтка, — звеліла вона Падмі, котра щойно влила Настоянку для поповнення запасів крові Джіні в горло. — Це сповільнить її одужання, але ми не можемо ризикувати, що вона раптом поверухнеться.

Зціпивши зуби, Герміона молилася, поки викликала з шафи різні зілля. Тоді вона почала накладати низку складних заклять і захистів навколо голови Джіні. Багато з них Герміона або ніколи раніше не використовувала, або лиш одноразово.

Спроба видалити будь-яку частину черепа була надзвичайно ризикованою в будь-якій ситуації, а особливо, коли це намагалися

зробити наспіх. Ця процедура вимагала розкриття синусів, тож Джіні втратить всю очну впадину, а фрагмент її лобової частки буде нічим не захищений, доки кістки не відростуть.

Герміона спостерігала, як темні плями розростаються на оголеному черепі Джіні. Вона швидко наклала закляття видалення волосся, а потім дуже обережно намазала густу фіолетову мазь по краях рани, по більш ніж половині голови та обличчя Джіні. Переконавшись, що мазь рівномірно розподілена, Герміона використала Закріплюючі чари. Мазь стала твердою і схожою на мушлю. Екзоскелет.

Герміона зробила глибокий вдих і видалила пошкоджені частини черепа подруги.

Екзоскелет заміняв кістки, які мали захищати головний мозок. Герміона знову використала закляття діагностики, багаторазово й ретельно перевіряючи всі показники. Некроз зник. Кістки були видалені до того, як прокляття досягло мозку Джіні.

Герміона ледь не зомліла, відчуваючи бажання схлипнути з полегшенням. Життя Джіні висіло на волосині. На дуже тонкій волосині. Настільки тонкій, що Герміона ніколи нікому цього не розповість.

Вона наклала чари на свої руки, щоб уникнути тремтіння, і напоїла Джіні. Вона додала кілька діагностичних заклять і захисних чар навколо відкритого мозку подруги. Потім встановила таймер.

Через Смертельний ковток відростання кісток займе десять годин. Герміона не могла почати зашивати рану, доки кістки повністю не відростуть, інакше нова шкіра не буде мати під собою жодної опори. На обличчі Джіні назавжди лишиться довгий шрам, але вона житиме. Хто б не вирізав некротні тканини, він встиг зробити це досить швидко, щоб врятувати її.

Герміона взяла Джіні за руку й ніжно погладила її. Вона була в крові. Кількома помахами чарівної палички Герміона наклала Очищувальні чари на тіло дівчини, а потім перетворила одяг Джіні на лікарняну

піжаму. Вона вирішила накласти діагностичні чари на решту тіла Джіні, щоб переконатися, що поранень більше ніде немає.

У неї була подряпана литка та синці на одній руці. Герміона вилікувала їх за кілька хвилин.

Потім вона встала, стиснувши в руках обидві палички.

— Вибач, — сказала вона, повертаючи Поппі чарівну паличку. Користуватися чужою паличкою без дозволу було вкрай неввічливим.

Зі здивованим виразом обличчя Поппі сховала її в кишеню.

— Я встигла використати чотири різновиди діагностичних чар до твого приходу, але жодні не показували залишкового некрозу кісток. Я ніколи раніше не бачила композиційно розчленовану діагностику. Я рада, що ти не гаяла часу, щоб спитати дозволу.

— Я читала про це в книзі з теорії зцілення. Діагностика головного мозку складна. Магія зчитує величезну кількість нервових імпульсів. Навіть спеціалістам важко швидко прочитати їх усі. Нам просто пощастило, що все спрацювало.

Герміона зітхнула, захотівши сісти. Тепер, коли небезпека минула, вона відчула, як калатає серце й тремтять руки. Вона відчула легке запаморочення, наче в будь-який момент могла знепритомніти.

— Мені потрібно повідомити всім, що з нею все гаразд, — тремтячим голосом сказала вона.

Гаррі, Рон і майже всі жителі будинку на площі Ґримо чекали біля дверей лікарняної палати.

— Вона в порядку, — сказала Герміона, відчиняючи двері. — З нею все буде добре.

Гаррі схлипнув і припав до стіни.

— О, слава Мерліну, — пробурмотів Чарлі.

Рон протер очі, і Герміона помітила кров на його руках і всьому одязі. Вона підійшла до нього і провела швидку діагностику. Він був неушкоджений. Усе це була кров Джіні.

— Це ти вирізав уражені некрозом ділянки? — запитала вона Рона.

Він кивнув, і його світло-блакитні очі на мить наповнилися сльозами. Тіло Рона тремтіло, ніби він переживав шок.

— Ти врятував їй життя, Роне, — сказала Герміона, згортаючи його в обійми. — Ти дав нам достатньо часу, щоб вилікувати її. Якби не ти, можливо, було б надто пізно, або вона втратила б око. У неї залишиться шрам, але з нею все буде добре.

— О, Мерліне, — Рон похитнувся в Герміониних руках. — З'явився Луціус. Ми відразу роз'явилися, але, приземлившись, зрозуміли, що в Джіні влучили прокляттям. Коли я це побачив...

Він провів рукою по очах, і кров розмазалася по його блідій шкірі. Ронові руки нестримно тремтіли.

— Я міг думати лише про те, яким повернувся тато. Що трапилося з Джорджем. А тепер і Джін... я... вона подивилася на мене, і я зрозумів, що мушу спробувати. Це було... це було найгірше у світі...

Рон схлипнув і вткнувся головою в Герміонине плече. Вона міцно обійняла його обома руками.

— Я просто намагався повторювати собі, що роблю це заради її порятунку... — пробурмотів він їй у плече. — Мама... я пообіцяв мамі, що берегтиму її... Обіцяв, що ніколи не дозволю, щоб із Джіні щось трапилося...

— І ти врятував її, — прошепотіла Герміона йому на вухо. — Ти зробив саме те, що мав.

— Я збираюся вбити Мелфоїв, — шепнув він їй на вухо. — Луціуса і Мелфоя, я вб'ю їх обох. Мені байдуже, навіть якщо заради цього

доведеться чекати закінчення війни. Ця сім'я заслуговує на смерть.

Герміона рукам, якими вона малювала кола на плечах Рона, здригнулася ні на мить. Вона просто міцніше його обійняла.

Клятва вбити Мелфоїв ставала дедалі поширенішою серед Візлів; єдиний виняток із їхнього правила невикористання темної магії. Все почалося зі смерті Дамблдора, але після того, як Білл повернувся з чергової битви, тягнучи на собі тіло плачучого батька, обіцянки вбити Мелфоїв почастишали. Луціус Мелфой відразу зізнався, що він був тим, хто прокляв Артура якимось незрозумілим закляттям, яке перетворило розумові здібності чоловіка на дитячі.

Герміона перерила всі посібники з цілительства та незрозумілі книги з прокляттями, які тільки могла знайти, але їй так і не вдалося з'ясувати, що це за прокляття чи будь-які засоби, за допомогою яких можна було скасувати чи послабити наслідки.

У певному сенсі, іноді винувато думала Герміона, це було навіть гірше, ніж якби Артур помер. Мабуть, Луціус вчинив так навмисно. Артур Візлі був живий, але втратив себе. Його доброзичливе, цікаве, ніжне Я залишилося в пастці тіла з тілом чоловіка середнього віку та з розумом дитини. За ним потрібно було постійно стежити. Він не зносив великого скупчення людей і був схильний до неконтрольованих викидів магії, коли його щось засмучувало. Його втрата стала подвійною невдачею для Ордену. Молі довелося майже повністю піти, щоб увесь час піклуватися про чоловіка. Вони переїхали жити до одного зі сховищ. Коли Джордж зміг залишити лікарняну палату на площі Грімо, він приєднався до своєї матері, щоб допомагати доглядати за батьком.

— Ти хороший брат, — прошепотіла Герміона Ронові.

Коли його тремтіння нарешті вщухло, вона трохи відсунулася, щоб запитати те, що вже певний час не давало їй спокою.

— Роне, ти можеш сказати мені, чим видаляв некроз? Закляттям чи ножем?

— Ножем. Одним із тих, що раніше лежали у сховищі Гаррі, — відповів він.

— Я можу на нього поглянути? — запитала вона твердим голосом.

— Авжеж, — відповів Рон трохи розгублено. Він озирнувся довкола, досі приголомшений на вигляд. — Гадаю, ніж внизу. Наші речі лишилися в Невіла.

Герміона відступила й просунула голову в лікарняну палату.

— Поппі, ти можеш перевірити, чи не поранені Гаррі та Рон? І дати їм Настоянку миру? Рону краще подвійну дозу. Мені потрібно дещо перевірити.

Герміона спустилася вниз. Невіл та Анна Ебот за допомогою магії очищували підлогу від крові.

— Неве, можеш показати мені рюкзак Рона?

Він кивнув у куток.

— Той, на якому найбільше крові. Я ще не встиг його почистити.

Герміона підійшла до рюкзака й обережно почала переглядати його вміст. Речі валялися безладно. На всьому була засохла кров. Засунувши руку в зовнішню кишеню, вона намацала рукоятку ножа.

Дівчина акуратно витягла його. Як вона й підозрювала, це був кинджал гоблінської роботи.

Герміона понесла його на кухню і змила з нього всю кров. Потім вона дістала з морозильника шматок замороженої курки та легенько провела лезом ножа по м'ясу. Магічно гострий край різав без жодних зусиль. Тоді Герміона обережно відклала ножа вбік і подивилася на курку.

Минула хвилина. Потім дві. Герміона вже подумала, що помилилася. Потім на курці з'явилася маленька темна цятка. Герміона спостерігала,

як пляма збільшилася й збільшувалася протягом наступних кількох хвилин.

Вона застосувала закляття стазису, але це не вплинуло на гниль, яка продовжувала розростатися на м'ясі.

Вона наклала на лезо ножа бар'єрні чари й кілька захисних заклять. Тоді обережно загорнула його в кілька рушників і наклала на все це Відштовхувальні чари. Потім вона засунула його в шухляду, яку замкнула та оточила Жалючими прокляттями та Сигнальними чарами.

Вона розвернулася й піднялася до лікарняної палати.

Гаррі сидів поруч із Джіні, тримаючи її за руку. Його очі були величезні й спустошені, а обличчя бліде. Він нервово жував губу. Коли Герміона легенько поклала руку йому на плече, він стрепенувся і пильно подивився на неї.

Він злегка посміхнувся. Усмішкою відвідувачів лікарні. Непереконливою. Слабке, мляве напруження на обличчі, яке він намагався видати за підбадьорливе чи стійке, показувало, який він розбитий усередині.

Коли Джіні прокинеться, у неї буде такий самий вираз обличчя, вона буде запевняти всіх, що з нею все гаразд; що їй байдуже на шрам; тому що все дійсно гаразд.

Герміона сумно посміхнулася Гаррі й закликала стілець, щоб сісти поруч.

— Їй не слід було туди ходити, — сказав Гаррі через хвилину.

— Орден вирішив, який підрозділ буде займатися цією місією. Вона була там не через вас, — сказала Герміона. — Образа Луціуса не має нічого спільного з тим, що ви з Джіні разом.

— Я збираюсь попросити, щоб нас більше не ставили в пару, — сказав Гаррі, відводячи погляд від руки Джіні й дивлячись удалину.

Вираз його обличчя був шокованим, а яскраві смарагдові очі, здавалося, не бачили лікарняної палати. Герміона впізнала цей вираз. Він подумки повертався на завдання, переживаючи його знову і знову, щоб докоряти собі за те, що пішло не так.

— Це я в усьому винен, — сказав він. Його голос був тихим, злегка тремтячим. — Я повинен був поставити захист раніше. Завдання було таким простим. Безглуздим. Наче звичайна прогулянка з нею та Роном. Ніби ми були в таборі для розваг. Я втратив пильність.

Герміона промовчала. Це було зізнання. Він був такий приголомшений і засмучений, що мав щось сказати. Йому просто потрібно було виразити все словами. Він не міг сказати про це Рону. Той почувався надто винним, щоб говорити про Джіні.

Герміона вислухала багато сповідей тих, хто сидів біля ліжка в лікарняній палаті. Іноді вона почувалася священником.

— Після того, як ми втекли... коли я побачив це на її обличчі... я завмер, — сказав він після кількох хвилин мовчання. — Коли я побачив, що її зачепило... Я не... Вона почала плакати. І Рон приголомшив її. А я просто стояв. Я просто стояв там, поки він різав її обличчя. Я ледве встиг прийти до тями, щоб явити всіх назад. Рону довелося зробити майже все самому. Це було так схоже на те, що відбулося з Коліном. Я просто стояв там.

— Ніхто не міг врятувати Коліна, — тихо сказала Герміона.

— Я міг допомогти врятувати Джіні! — раптом розлючено кинув Гаррі. — А що, якби вона загинула? Поки я тільки й робив, що стояв? Жінка, яку я кохаю... сестра мого найкращого друга. Я просто стояв і дивився, як гнило її обличчя...

Він відпустив руку Джіні й підняв окуляри, потираючи очі.

— А що, якби вона померла? Або стала такою ж, як Артур? Тому що я втратив пильність і не поставив захист? — голос Гаррі тремтів, а руки

стискалися в кулаки. Герміона відчувала, як магія вібрує навколо нього в той час, як його провина й емоції продовжували зростати.

Вона приликала флакон Заспокійливого зілля і перетворила шматок бавовняної пов'язки в чашку, яку наповнила ним. Вона тримала її в руках і чекала моменту, щоб віддати Гаррі. Якщо віддати її занадто рано, чашка полетить у стіну.

— Ніхто не може завжди бути ідеально підготовленим, — сказала вона.

— Це не може повторитися, — рішуче сказав Гаррі. — Я не збираюся ризикувати.

Герміона нічого не відповіла, і через хвилину Гаррі впав їй на плече. Вона сунула йому в руки чашку із Заспокійливим напоєм. Тоді поклала свою голову на його.

— З нею все буде добре, — сказала вона. — Я обіцяю. Вона одужає.

Гаррі кивнув, і Герміона дала собі хвилину, щоб просто побути з ним. Побути його найкращою подругою.

Більшість часу здавалося, що вони живуть у різних світах.

Хлопчик, який врятував її від троля. Для якого вона зварила Багатозільну настійку. З яким вона подорожувала в часі, щоб врятувати його хрещеного батька. Друг, якого вона навчила закляття Акціо. Людина, з якою вона створила Армію Дамблдора.

Гаррі продовжував бути героєм, але якимось чином їхні шляхи розійшлися.

Він дедалі частіше звертався до неї як до цілительки, а не як до друга.

Вона провела пальцями по його розпатланому волоссю.

— Знаєш, Джіні закохана в тебе, — сказала Герміона. — Не відштовхуй її. Не роби цього з нею. Не роби цього з собою. Ви обоє і

так у небезпеці через цю війну. Не відмовляйся від щастя щасті, яке у вас є. Не дозволяй Тому забрати це у тебе.

Гаррі нічого не сказав, але ковтнув Настоянку миру, продовжуючи дивитися на Джіні.

— Вона мене чує? — запитав він через кілька хвилин сумним і сповненим надії голосом.

— Ні, вибач. Я помістила її в стазис, допоки кістки не відростуть і я не зможу зайнятися порізом. Для неї було б небезпечно рухатися, коли її мозок незахищений. Вона прокинеться завтра.

Кілька хвилин вони разом сиділи мовчки, поки до палати не влетів сріблястий бульдог.

— Поттер, Грейнджер, звіт про місію через п'ять хвилин, — прогарчав голос Муді, перш ніж патронус зник.

Гаррі зітхнув і підвівся.

— Ну, побачимося там, — сказав він, востаннє гладячи Джіні по руці.

Герміона провела його поглядом і повернулася до Джіні. Вона провела кілька діагностичних тестів, щоб переконатися, що її стан стабільний і відновлюється, як і має бути. Потім Герміона спустилася вниз і дістала ножа з кухонної шухляди, перш ніж попрямувати в їдальню, де проходили зібрання Ордену.

Ремус і Тонкс уже були там і посміхнулися Герміоні, коли вона увійшла й сіла на своє місце. Білл з'явився через кілька хвилин. Вони з Флер по черзі відвідували зібрання, оскільки один із них постійно стежив за в'язницею. Чарлі попрямував за нею, досі блідий, як тоді, коли Герміона оголосила, що з Джіні все буде гаразд. Наступним увійшов Невіл, за ним Амелія Боунз. Потім Рон і Гаррі. Кінгслі Шеклболт та Аластор Муді ввійшли слідом за ними.

Це було менше чверті нинішнього складу Ордену. Лише мала частина його членів була поінформована про горокракси. Орден на власному гіркому досвіді переконався у тому, як небезпечно довіряти важливі знання надто багатьом людям, якщо їхній супротивник — вправний виманолог. Молі та Мінерва рідко відвідували зустрічі, хоча технічно вони досі мали достатньо високий статус, щоб отримувати всю інформацію. Северус відвідував лише зустрічі вищого рівня, заплановані завчасно.

— Гаррі, Роне. Ми хотіли б отримати повний звіт про вашу місію з пошуком горокраксів, — сказав Кінгслі без будь-яких передмов.

— Звітувати нема про що, — відрізав Гаррі. — Ми здолали весь шлях до Албанії та нічого не змогли знайти. Ми нікого не бачили й не мали жодних проблем, поки не з'явився Луціус.

— Як Луціус знайшов вас? — запитав Муді, повільно оглядаючи Гаррі й Рона.

— Не знаю, — відповів Гаррі, — ми щойно почали таборитися. Щити були відсутні, ми були там менш як п'ятнадцять хвилин.

— Де ви були?

— Думаю, десь у Франції чи Бельгії. В якомусь лісі. Ми планували роз'явитися, щоб здолати решту шляху.

На кілька секунд запанувала тиша.

— У вас є ще якась інформація, щоб повідомити? — запитав Кінгслі.

Гаррі й Рон презирнулися й похитали головами.

На обличчях у всіх застигло розчарування.

Герміона глибоко вдихнула і зібралася з духом. Можливо, вона була надто песимістично налаштована, але, враховуючи, її послужний список в орденських зібраннях, дівчина не відчувала особливої надії на хорошу реакцію на те, що вона збиралася оголосити.

— Я хочу дещо повідомити, — тихо сказала вона.

Chapter End Notes

Відрізок і фраза, про які думала Герміона на початку розділу, взяті з трактату «Кишеньковий оракул або Наука розсудливості» іспанського письменника Бальтасара Грасіана у перекладі П. Засенко та А. Камінчук

Настоянка для поповнення запасів крові – допомагає відновити кров після її втрати.

Косторіст – зілля, що допомагає відростити чи зростити кістки.

Настоянка миру – зілля, яке знімає тривогу та збудження.

Багатозільна настійка – зілля, яке допомагає трансформуватися в іншу особу, додавши до нього волосся чи нігті потрібної людини.

Акцію – замовлення-викликання, якщо сказати точно, який предмет тобі потрібний і вимовити це, предмет «прилетить» до тебе в руки. Герміона згадує про те, як навчила Гаррі використовувати це закляття на четвертому курсі перед першим завданням на Тричаклунському турнірі.

Розділ 38. Флешбек 13

Chapter Notes

[Плейлист](#)

Can I – Tedy

Come To This – Natalie Taylor

Lovely – Billie Eilish

Warriors – League of Legends

A Soulmate Who Wasn't Meant To Be – Jess Benko

See the end of the chapter for more [notes](#)

Серпень 2002.

Усі різко глянули на Герміону.

Вона поклала згорток із ножем на стіл і швидко наклала закляття, щоб розгорнути його.

— Місія не була марною. Здається, я зрозуміла, як знищити горокракси після того, якщо ми їх знайдемо. Я вивчала властивості гоблінської сталі, а саме її можливість поглинати все, що робить її могутнішою. Я не була впевнена, як саме працює поглинання; чи воно включає воно попередньо накладене закляття, чи ні. Але в момент зцілення Джіні я помітила, що некроз продовжував поширюватися саме в тих місцях, де були невеликі подряпини на кістці. Це навело мене на одну думку, тож потім я відшукала ніж, яким були вирізані вражені прокляттям ділянки шкіри.

Вона обережно підняла ніж.

— У лезі цього ножа з гоблінської сталі тепер є прокляття некрозу. Я підтвердила своє припущення на кухні й тепер зможу продемонструвати його вам, якщо потрібно. Коли прокляття видаляли ножем з обличчя Джіні, його лезо, мабуть, торкнулося некрозу й увібрало магію. Тому, коли ніж торкнувся кісток черепа Джіні, він поширив некроз на інші місця.

Рон зблід і мав такий вигляд, наче його зараз знудить. Герміона кинула на нього вибачливий погляд.

— З Джіні все буде добре. Ніхто не міг знати, що подібне станеться. Лезо, викуте гобліном, було логічним вибором, оскільки воно було гостріше за будь-який немагічний ніж, — твердо сказала вона йому. — Але це наштовхнуло мене на ідею, — продовжувала вона, — про те, як ми зможемо знищити горокракси. Нам достеменно відомо, що вони небезпечні і їх важко знищити, оскільки навіть Дамблдор був смертельно проклятий, намагаючись знищити один із них. Гаррі знищив щоденник за допомогою ікла василіска, але ми не можемо отримати доступ до них, якщо не зможемо проникнути в Гоґвортс і спуститися в Таємну кімнату. Однак у нас є меч Ґрифіндора, і я гадаю, що саме він допоможе знищити горокракси, якщо ми скористаємося ним.

Всі присутні дивитися на Герміону порожніми очима.

— Меч викутий гоблінами, — зауважила вона, — і Гаррі використовував його, щоб убити василіска. Це означає, що у ньому повинна лишитись отрута.

Вона озирнулася навкруги, намагаючись оцінити реакцію оточуючих. І Муді, і Кінґслі мали задумливий вигляд. Рон залишався попелясто-сірим.

— Це може бути правдою, — повільно мовив Ремус, задумливо потираючи підборіддя. — Те, що ти сказала про властивості гоблінської сталі, безумовно, так.

— Ми знаємо, де знаходиться меч Ґрифіндора? — запитав Білл.

— Мені здається, він у Мінерви, — сказав Невіл. — Здається, я бачив його, коли допомагав їй із садом у Кейтнессі.

— Варто запитати Северуса про властивості отрути, — сказав Муді. — Якщо хтось і знається на цьому, то це він.

Обличчя Гаррі й Чарлі помітно спохмурніли при згадці про Снейпа.

— Я можу зустрітися з ним, — зголосилася Герміона. — Мені все одно потрібно з'ясувати деякі деталі щодо зіллів і проклять.

— Гаразд. Доповіси мені потім. Цього тижня зустрічей більше не буде, — кивнув Муді.

— Ми повинні щось зробити з цим ножем, — сказав Ремус. — Небезпечно тримати його тут. Раптом хтось підбере його.

Герміона штовхнула ніж на середину столу.

— На ньому є кілька захисних чар, але я не впевнена, наскільки добре вони можуть втримати магію всередині.

— Я розберуся з цим, — сказав Муді, магією прикликавши ніж до себе. — І надішлю звістку Северусу.

Муді розвернувся і вийшов.

Коли Герміона повернулася до лікарняної палати після пізньої вечери, Гаррі знову сидів біля Джіні. Всі вогники від показників, що кружляли навколо тіла Джіні, були світлих відтінків, що було нормою, але Герміона зупинилася, щоб переконатися, що все точно гаразд.

— Тобі не слід було цього робити, — сказав Гаррі, коли вона змахнула паличкою.

— Що ти маєш на увазі? — запитала Герміона, зупинившись на середині закляття, щоб поглянути на нього. Їй трохи перехопило дихання, а долоня міцніше стиснула чарівну паличку.

— Використовувати травму Джіні таким чином, — голос Гаррі був твердим і напруженим. — Твоя промова звучала так, ніби те, що вона постраждала, було на краще.

Герміона зітхнула, борючись із бажанням закотити очі.

— Я не це мала на увазі, — сказала вона. — Ти ж знаєш, я ненавиджу, коли хтось страждає.

— Ти мала зачекати. Ти могла б порушити це питання на наступній зустрічі, коли Рон почувався б не так жахливо. Ти втішила його, тому що хвилювалася за нього, чи просто тому, що хотіла знати, де той клятий ніж?

Герміона опустила руки й звузила очі, коли її роздратування переросло в образ на Гаррі.

— Я хотіла переконатися, що він не порізався ним. Я хотіла переконатися, що ніхто інший не знайшов його і не поранився ним, — сказала дівчина сталевим голосом.

Гаррі зітхнув і різко глянув на неї.

— Але саме так ти й міркувала. Коли Джіні було поранено, і ти лікувала її, то думала лише: «О, подивіться, подряпини на черепі. Цікаво, чи знадобиться пізніше ця інформація для знищення горокраксів?». Твоя сусідка по кімнаті лежала непритомна, поки ти лікувала її, і ти думала саме про це. Один із твоїх найкращих друзів плакав у тебе на плечі, тому що йому довелося різати обличчя своїй молодшій сестричці, а ти лише й думала про цей довбаний ніж.

Герміона стиснула ліву руку в кулак так міцно, що відчула, як нігті вгризаються в її долоню, а під кінчиками пальців відчувалися п'ясткові кістки.

— Я здатна думати про декілька речей одночасно, Гаррі, — її тон був крижаним, — чи ти віддав би перевагу, щоб ваша місія виявилась зовсім марною? Щоб Джіні постраждала, і це нічого не дало?

— Не стався до цього так, Герміоно. Не поведься з людьми так, ніби вони для тебе лише рівняння з посібника.

Гаррі різко підвівся й сердито поглянув на неї.

Герміона злегка сіпнулася. Вона не могла зрозуміти емоційних міркувань Гаррі. Було надто виснажливо намагатися зрозуміти, до чого він веде. Це з'їдало розумові ресурси, котрі вона не могла собі дозволити тратити даремно.

— Або все це відбувається з якоїсь причини, або ні, — сказала Герміона з холодною люттю. — Не буває так, щоб причина була і не була водночас. І якщо все це мало якийсь сенс, ти не можеш ображатися, коли я вказую на це, і звинувачувати мене в бездушності.

Гаррі ще більше зблід і розчаровано провів рукою по волоссю. Він дивився на неї блискучими очима якусь мить, а потім відвернувся, злегка скрививши губи.

— Те, як ти ставишся до людей... іноді мені здається, що я більше тебе не знаю, — сказав він.

— Можливо, так і є, — холодно відповіла вона, дивлячись на свою паличку і завершуючи діагностику Джіні.

— Ти повинна була зачекати, не слід було говорити про ніж сьогодні ввечері. У нас навіть немає горокракса. Ти могла просто зачекати, — повторив він, наче це було завершенням їхньої розмови.

Герміона злегка стиснула губи й перевела подих, перш ніж відповісти.

— Війна не чекатиме, поки ми горюємо. Мені шкода, що ти не згоден з моїм рішенням. Я не хотіла, щоб воно завдало комусь болю.

Гаррі відвернувся від неї.

Герміона пройшла до сусідньої кімнати й притулилася до стіни, відчуваючи, як леденіє зсередини.

Її руки злегка тремтіли. Хтось ніби скручував її нутроці. Вона пошкодувала, що взагалі щось їла сьогодні.

Дівчина зробила кілька глибоких вдихів через ніс і сильно притиснула долоні до стіни, намагаючись зосередитися.

Герміона похитала головою, намагаючись не думати про те, що сказав Гаррі.

Через хвилину вона випрямилася й глянула на годинник, щоб перевірити час. Залишалось ще кілька годин до того, як кістки Джіні повністю відростуть.

Герміона обмірковувала процедуру. Вона повинна попросити Падму спостерігати за процесом.

Після того, як Мелфой вимагав її, Муді та Кінгслі вирішили взяти одного з польових цілителів і навчити його допомагати під час лікарняних змін. Падма була найкращою польовою цілителькою, яка в них була, і добре розбиралася в зіллях; її обрали ученицею Герміони та Поппі.

Коли Кінгслі повідомив Герміоні, що Падму направили в лікарню, він назвав це додатковою допомогою Герміоні, тому що та була виснаженою. Але Герміона роками була виснаженою. Вона знала, чому вони взяли Падму. Орден потребував запасний варіант, оскільки Герміона тепер насамперед була власністю Мелфоя, а вже потім — цілителькою.

Падма була її заміною.

Тепер, коли Орден звільнив усіх своїх в'язнів, вони могли дозволити собі віддати ще кількох бійців, щоб спеціалізувати їх на цілительстві. Поппі відповідала за підготовку п'ятидесяти нових польових цілителів. Падма повільно переймала обов'язки Герміони: чергування в лікарні й виготовлення всіх основних зіллів, щоб Герміону викликали лише в разі надзвичайних ситуацій та виготовлення

складних зіллів. Вони звільняли її час для досліджень і зустрічей із Мелфоем.

Коли Герміона повідомила Муді про намір Мелфоя тренувати її, він нагадав, що їй необхідно робити все, що той вимагатиме.

Герміона почувалася недобре, коли погоджувалася з ним.

Не те щоб вона була з ним незгодна. Просто іноді це було... важко. У глибині душі дівчина хотіла, щоб Муді досі здавався схвильованим щодо її завдання. Щоб він мав такий вигляд, наче розкаюється через те, на що йому довелося штовхнути її.

Вона хотіла, щоб хтось піклувався про неї. Щоб заборонив їй погоджуватися на це. Щоб вона не почувалася такою шльондрою за те, що робить.

Це було нераціонально. Стратегічно вона знала, що Муді має рацію. Навіть якби він не наказував їй робити все, що Драко захоче, вона все одно робила б.

Така була угода.

Але інколи їй все ж хотілося, щоб хтось спробував відмовити замість неї. Щоб Герміона впевнилася, що нудотне відчуття всередині неї було правильним. Що це дійсно жахливо — бути проданою Смертежеру в обмін на інформацію. Тому що, хоч Мелфой зазвичай не ображав Герміону і не примушував її до сексу з ним, якби він поводив себе інакше, вказівки Муді щодо нього не змінилися б.

Зрештою, вони всі очікували, що Драко її згвалтує, коли відправляли її до нього.

Чомусь Герміона не була готова до того, як спустошуватиме її відчуття того, що вона мусить впоратися зі всім самотужки. Як її таємна місія буде повільно з'їдати її зсередини. Наче діра, що розросталася в грудях.

Звісно, вона могла піти до Мінерви. Мінерві не буде байдуже на неї. Вона заперечувала б всім від імені Герміони. Але було б надто егоїстично з боку Герміони звертатися до неї за розрадою. Це лише змусить її колишню наставницю горювати ще дужче. Герміона не збиралася зупинятися. Її не потрібно було відмовляти. Навіть якби якимось дивом Муді та Кінгслі захотіли б відмовити її від цього.

Дівчина просто хотіла перестати почуватися самотньою. Щоб хтось сказав їй, що у її вчинках є сенс. Що все гаразд, якщо це її ранило.

Це було безглуздо. Емоційно. Бажати, щоб інші люди зазнали емоційних тортур замість неї. Вона намагалася розчавити це почуття. Але воно продовжувало рости всередині неї.

Герміона завжди була залежна від чужого схвалення. Чекала, що хтось скаже їй, яка вона розумна. Намагалась переконатися у власній значимості за допомогою оцінок і похвал.

Вона закусила губу. Ніхто ніколи не похвалить її за те, що вона робить.

Якщо члени Спротиву дізнаються про це, вони, вірогідно, звинуватять її в розпусності на тлі війни.

Війна між Добром і Злом повинна бути виграна відмовою Добра йти на компроміс. Не за допомогою темної магії. Не через продаж цілительки Смертежеру заради отримання інформації.

Муді та Кінгслі брали участь у цьому спектаклі, дозволяючи принципам Спротиву проти Темних мистецтв залишатися відповідними побажанням сім'ї Візлів і Гаррі. Обличчя лідерів Спротиву досі були уособленням Добра і Світла.

Герміона задумалася, як багато речей Муді та Кінгслі робили без відома більшості членів Ордену. Речей, в яких Герміона була їхньою співучасницею. Наприклад, у ситуаціях, коли Кінгслі перехоплював деяких хапунів і Смертежерів, заради яких іноді викликали Герміону, щоб та лікувала їх у перервах між допитами. Або те, що Герміона

знала, яким чином Білл і Флер утримували в'язнів для Ордену. Якими методами іноді допитували ув'язнених. Звідки надходили певні запаси.

Було так багато логічних запитань, про які решта Ордену, здавалося, ніколи не замислювалися. Як і про те, звідки стабільно надходить нова інформація. Як після стількох місяців зменшення інформації вони раптом почали отримувати детальну інформацію про місцезнаходження і захист в'язниць Смертежерів, майбутні напади у маглівській Британії та рейдах проти Ордену. Звідки вони дізналися, що потрібно евакуювати Кейтнесс або що Волдеморт тимчасово покинув Британію.

Здавалося, всі прагнули ігнорувати подібні деталі.

Єдине, що вони не могли ігнорувати, це те, що Северус був шпигуном. Навіть після п'яти років вони досі ненавиділи його. Чарлі, Рон або Гаррі неодноразово висували купу аргументів, вимагаючи виключити Северуса.

Герміона зітхнула і попрямувала на пошуки Падми. Навіть якщо вона зможе заснути, це буде довга ніч.

Наступного ранку вона наклала на обличчя Джіні останні цілющі закляття, а потім додала в лікування флакон Вігенвальдського зілля.

Палата, якій лежала Джіні, наразі була порожня. Герміона вигнала всіх, попри люті заперечення Гаррі та Рона.

Тіло Джіні було нерухомим, а потім повільно заворушилося. Вона привідкрила одне око і туманно озирнулася навколо. Тоді вона застогнала і перевернулася, ховаючи голову в подушку.

За мить дівчина підняла голову й озирнулася. Її рука миттєво кинулася вгору, щоб торкнутися лисого черепа, а потім перемістилася до обличчя. Вона торкнулася широкого шраму, який тепер вкривав її обличчя.

— Що сталось? — запитала Джіні. Її голос звучав сухо.

Герміона подала їй склянку води.

— Луціус Мелфой кинув у тебе Прокляття некрозу, зачепивши щоку,
— сказала Герміона якомога м'якше. — Рон врятував тебе, зрізавши
вражену шкіру перш ніж прокляття досягло твого мозку.

Пальці Джіні пробіглися шрамом. Він починався біля лінії її волосся.
Рана починалася від верхньої частини її чола й сягала підборіддя. Краї
були широкими й жорсткими на вигляд, спотворюючи одну частину
обличчя та змушуючи зморщитися.

Джіні повільно сіла й поклала руки на коліна. Дивлячись на них зверху
вниз, вона стиснула їх у кулаки, а потім розтиснула. Вона мовчала
близько хвилини.

— Ти не могла б подати мені люстерко? — нарешті запитала Джіні.

Герміона тримала наготові дзеркало для Джіні, але зупинилася,
перш ніж подати його.

— Шрам потьмяніє. За кілька місяців після лікування він стане
сіруватим.

Нижня губа Джіні затремтіла, і вона стиснула губи в жорстку лінію.
Вона простягла руку до дзеркала.

— Мені піти, поки ти дивишся? Чи залишитися з тобою? — запитала
Герміона.

Джіні завагалася.

— Залишся... — нарешті сказала вона.

Герміона простягла люстерко й нічого не сказала, а Джіні глибоко
вдихнула і повернула його, щоб роздивитися своє обличчя.

Настало довге мовчання.

Джіні витріщалася в люстерко, біліючи дедалі сильніше, повільно повертаючи голову, щоб роздивитися все. Її пальці повільно піднялися, ковзаючи шрамом, ніби вона не могла повірити, що це її обличчя відображається у дзеркалі.

Через кілька секунд Джіні стиснула губи й легенько смикнула головою, її очі наповнилися сльозами. Вона дивилася ще якусь мить, проводячи пальцями по шраму, перш ніж відсунути люстерко.

Тоді Джіні різко втягнула повітря через ніс, наче намагаючись не заплакати. Її губи злегка скривилися, і вона продовжила міцніше стискати їх, гойдаючись у ліжку.

Джіні продовжувала робити різкі, швидкі вдихи через ніс. Її голова різко здригалася доверху з кожним наступним вдихом.

Нарешті її плечі опустилися.

— О, Мерліне, я така жалюгідна! — сказала вона з легким схлипуванням. — Я жива, але плачу через якийсь шрам.

Герміона відчула, як у неї самої затремтіла щелепа, коли вона поклала руку на плече Джіні.

— Шрами — це важко... — сказала Герміона, і її голос затих, змушуючи горло стискатися. — Все, що змінює наше уявлення про себе... це важко. У тебе є право сумувати через це. Тобі дозволено горювати через себе. Тобі не потрібно вдавати, що все гаразд.

— Знаю, — сказала Джіні глухим голосом. — Я просто хочу знову бути собою. Щоб все було добре. Я не хочу хвилюватися. Або думати, що цей шрам якось змінив мене. Але... я лише відчуваю, що якась частина мене померла. Ніби це щось зруйнувало в мені. І це здається таким дрібним і егоїстичним. Джордж втратив ногу, а я плачу, бо в мене тепер поріз на обличчі.

Сльози потекли з очей Джіні, і вона витерла їх тильною стороною долоні.

Герміона зачекала кілька хвилин і, коли дихання Джіні нарешті трохи заспокоїлося, а тремтіння вщухло, взяла її за руку.

— Гаррі й Рон чекають ззовні, — сказала Герміона. — Але ти можеш провести одна стільки часу, скільки захочеш, перш ніж приймати відвідувачів.

Джіні смикнулася.

— Вони... вони... — заїкнулася Джіні й ніяково пересунулася. — Гаррі вже бачив його?

Герміона кивнула.

— Гаррі був з тобою весь час. Я змусила його піти. Я подумала, що тобі знадобиться трохи часу.

Джіні кивнула.

— Можливо, ще п'ять хвилин, — сказала Джіні за мить.

Герміона присіла на край ліжка.

— Ти досі одна з найкрасивіших, яких я знаю, — сказала їй Герміона.

Джіні пирхнула.

— Припини. Ти б так сказала, навіть якби Рон відрізав мені носа.

Герміона закотила очі.

— Я б не стала. Почервоніння зникне. Якщо ти дозволиш мені лікувати шрам регулярно. І будеш пити кілька зіллів. Пізніше шкіра навколо шраму стане більш еластичною, тому ти перестанеш відчувати його. Він потьмяніє. Але, якщо хочеш, я можу допомогти тобі маскувати його чарами.

— Все гаразд. Я завжди хотіла мали крутий вигляд, коли була маленькою. Уявляєш, якою страхітливою на вигляд я тепер буду на

полі бою? Вся лиса і з цією божевільною штуковиною на обличчі, — слабо пожартувала Джіні. На мить її обличчя осяяла чергова посмішка. Потім вдавані веселощі зникли, і вона стала схожа на дитину.

— Я сумую за мамою, — тихо сказала Джіні.

Навіть коли її діти були поранені, Молі рідко могла дозволити собі навідати їх.

Герміона обійняла Джіні, і та тихенько схлипнула їй у плече.

— Хочеш поїхати до неї сьогодні? — запитала Герміона.

— Ні. Вона почуватиметься просто жахливо, — сказала Джіні, хитаючи головою. — Я навідаю її, коли він трохи зблідне. У тебе є зілля для відрощування волосся?

— Вибач. Прямо зараз немає. Я попросила Падму зварити трохи. Воно буде готове протягом наступної години.

— Що ж, це велике полегшення. Принаймні мені не доведеться вічно бути одночасно лисою і потворною.

Герміона похитала головою й знову обійняла Джіні. Дівчина завжди була схильна саркастично жартувати про себе, коли лежала в лікарні.

Коли Герміона пішла, Джіні була повністю оточена увагою Гаррі та її братів під пильним наглядом Поппі та Падми.

Муді повідомив, що Северус буде вдома о другій, тому Герміона явилася туди на кілька хвилин раніше, а потім обережно наблизилася до Прядильного кінця. Герміону ніколи не переставало бентежити, як це місце може бути таким похмурим навіть влітку. Наче певні риси особистості Северуса були заразними.

Двері були зачинені. Герміона тихенько постукала і почала чекати. Оскільки він більше не був професором, навіть найелементарніша ввічливість Северуса повністю зникла. Іноді він залишав членів

Ордену чекати біля свого порогу протягом години. Фред і Джордж колись спробували просто увірватися до нього і повернулись на площу Ґримо з фурункулами по всьому тілу.

Герміона стояла ще дві хвилини, перш ніж дістати книгу, змирившись з очікуванням.

Дівчина встигла прочитати два розділи книги з психології, коли двері різко розчахнулися. Вона швидко встала і попрямувала за мантією, що розвівалася, зникаючи за рогом у вітальні.

Северус уже сидів в одному зі своїх жахливо незручних крісел, коли з'явилася Герміона. Вона присіла на краєчок іншого стільця й подивилася на нього.

— Ґоблінська сталь, просякнута отрутою василіска. Чи достатньо цього, щоб знищити горокракс? — запитала вона, вирішивши пропустити банальні люб'язності світської розмови.

Северус кліпнув; його оніксові очі завжди були непроникними. Вона майже бачила блокологічні стіни навколо нього.

— Меч Ґрифіндора, — сказав він за мить.

Герміона кивнула.

— Гадаю, так, — повільно мовив він, стискаючи пальці й задумливо дивлячись на неї. — Хоча ми не дізнаємося напевно, поки не знайдемо горокракс.

Герміона кивнула зі слабким зітханням. Губи Северуса злегка скривилися, і він ледь помітно пирхнув.

— У такі моменти... мені завжди цікаво, наскільки сильно Албус маніпулював подіями протягом багатьох років, — сказав він.

Герміона здивовано витріщилася на нього.

— Гадаєте, події другого року навчання були сплановані?

Він відмахнувся від неї легким рухом руки.

— З тим, що стосується Албуса, ніколи не можна бути впевненим. Але це навдивовижу зручно, що ми маємо таку зброю під рукою, — сказав Северус, а потім його обличчя стало жорстким. — Він завжди був надто впевнений у своїх навичках маніпулювання. Можливо, якби він був менш таємничим, ми не програвали б зараз війну.

— Що ви маєте на увазі?

Северус поглянув на неї.

— Вам вже відомо, що його рана від персня була невиліковною. Я готував зілля, щоб стримати прокляття, але його смерть стала неминучою в ту мить, коли його пальці торкнулися персня. Він планував свою загибель на кінець шостого курсу. Він навіть попросив, щоб я вбив його, а не залишив на поталу прокляття. Ще до початку семестру він почав підозрювати, що Драко було доручено спробувати вбити його.

Герміона шоковано витріщилася на нього.

— Албус був настільки впевнений, що у нього все під контролем, що не вжив достатніх запобіжних засобів, — продовжив Северус, — не можу уявити, щоб він просто забув згадати про горокракси після того, як був проклятий одним із них. Ймовірно, він мав намір повідомити про них Поттеру за допомогою низки туманних натяків. Він знав про ранні роки Темного Лорда набагато більше, ніж будь-хто інший, але ніколи не зважувався довіряти такі речі іншим.

Вираз обличчя Северуса став гірким і відстороненим, коли він замовк.

— Він знав, що Драко спробує його вбити? — запитала Герміона, приголомшена цим одкровенням.

— Знав. Підозрював, — ледь помітно кивнув Северус. — Коли справа стосувалася Албуса, важко було щось зрозуміти, але так, він передбачав це. На жаль, наперекір усім його планам, Драко діяв

набагато швидше й рішучіше, ніж він міг очікувати. Можна було припустити, що такий старий чаклун буде більше прискіпливим, але це явно було не так. Його надмірна самовпевненість нашкодила всім, хто зміг пережити його.

Северус глянув на Герміону.

— Що змусило Вас раптом подумати про меч Грифіндора? — запитав він підозріло невимушеним тоном.

Герміона зустрілася з ним поглядом.

— Мене наштовхнула на цю думку травма, з якою я нещодавно зіткнулася, — відповіла дівчина.

— Авжеж, — сказав Северус із лукавим виразом обличчя.

Герміона подивилася на нього.

— Ви знаєте про покарання Драко.

— Звісно. Мені випала чудова задача: зціджувати отруту Наджині. Аластор згадував, що Ви його лікуєте. Я був здивований, почувши це.

— Не те щоб він міг хоча б якось приховати свою травму. Ви хоч уявляєте, наскільки жахливим був його стан? Том мав намір отруїти його магію. Поки я дізналася... — Герміона на хвилину замовкла. — Шкода, що ви не попередили мене, щоб я могла почати діяти раніше.

Северус мовчав, оцінюючи Герміону.

— Ви цим скористалися, — нарешті сказав він.

Герміона ледь помітно почервоніла й зустрілася з ним очима.

— Так, — відповіла вона. — Це здавалося логічним рішенням. Ви мали рацію, він ізольований. Він ледь не вискочив зі шкіри, коли я вперше торкнулася до нього, щоб зцілити.

— Якби вас роками навчала Белатриса Лестранж, ви б, мабуть, також здригалися щоразу, коли хтось торкається вас, — сухо помітив Северус.

Герміона на мить замовкла, замислившись.

— Що ви знаєте про його навчання? Він говорив речі... які... не вкладаються в мене у голові. Жорстокість, застосована до нього, здається надмірною. Навіть за стандартами Смертежерів.

Рот Северуса смикнувся.

— Спочатку його завербували на знак покарання за невдачу Луціуса. Тож, гадаю, Темний Лорд дав Белі багато свободи у виборі методів навчання. Вона сумнівалася в моїй вірності, тому це був не той процес, деталі якого мені відомі. Але я знаю, що, попри жорстокість, Драко був налаштований рішуче. Він швидко засвоював уроки й продовжував вчитися, навіть коли в цьому вже не було необхідності. Він був сповнений рішучості здобути вищий ранг. Зрештою він став наймолодшим чаклуном, який коли-небудь отримував Мітку. Мелфоям ніколи не подобалося бути гіршими в чомусь.

— Чи був хтось, з ким він був особливо близьким у минулому? Можливо, хтось загинув? Людина, котра була йому небайдужа? Його мотив... іноді здається мені спокутою за щось.

Северус стиснув пальці й задумливо притиснув їх до губ.

— Не те щоб я коли-небудь спостерігав за ним. Принаймні, не серед його однокласників, — сказав він через хвилину.

Герміона зітхнула.

— А як щодо його матері? Він згадував про неї, коли запропонував свою допомогу.

— Нарциса стала самотницею після арешту Луціуса. Я рідко бачив її, а коли вона з'являлася, то була досить замкнутою. Якщо у неї й були

заперечення, я ніколи не чув, щоб вона їх висловлювала.

— Мені здавалося, вони були близькими під час його навчання у Гогвортсі, — сказала Герміона, схиливши голову набік і намагаючись пригадати подробиці про Нарцису Мелфой. — Зважаючи на посилки, які вона надсилала йому совиною поштою. Не схоже, що їй було байдуже на його навчання.

— Можливо, ув'язнення чоловіка вплинуло на неї глибше. Вочевидь, смерть Нарциси дуже сильно вплинула на Луціуса.

Герміона злегка здригнулася, подумавши про Луціуса.

— Тож Драко просто лишився один зі своїми проблемами, — підсумувала вона, жаліючи його. Вона придумала цей жаль і змінила тему розмови. — Луціус ледь не вбив Джіні минулої ночі. Ми досі не знаємо, як він їх вистежив.

— Існують закляття Генетичного сліду, — задумливо мовив Северус. — Це надзвичайно темна магія, що завдає чималих збитків. Однак я не став би недооцінювати рішучість Луціуса.

— Чи є способи уникнути подібних заклять?

— Я надішлю книгу Муді. Не думаю, що Візлі здатні адекватно сприймати поради з будь-яких захисних ритуалів, рекомендованих мною... або Вами, якщо вже на те пішло.

Губи Герміони стиснулися, і вона відвела погляд, уражена такою справедливою оцінкою. Її захист темної магії та спілкування із Северусом коштували їй великої довіри серед друзів.

Дівчина проковтнула біль і різко змінила тему розмови.

— Я нарешті нейтралізувала отруту в рунах. Завтра ввечері я збираюся зашити рани. У Вас будуть якісь рекомендації?

Северус пирхнув.

— Впевнений, ваше заплановане лікування буде найкращим, на що він може сподіватися.

Герміона пильно поглянула на Северуса, відчуваючи, ніби щось упускає.

— Гарзд, — сказала дівчина, підводячись.

— Скажіть мені, що Ви тепер думаєте про Драко?

Герміона завмерла й озирнулася на Северуса. Його очі були примружені. Майже підозріливо. Її губи смикнулися, перш ніж вона відчула, що готова заговорити, і вона стиснула їх на мить, збираючись із думками. Герміона заправила розпущений локон за вухо.

— Він самотній. І злий на щось. Я думаю, він хоче бути кращим, ніж він є насправді. Ви мали рацію, коли казали, що в мені є щось, що його приваблює. Він намагається не показувати цього, але, здається, не може опиратися цьому, коли має нагоду.

Северус уважно подивився на неї, і Герміона замислилася, що ж він зміг прочитати на її обличчі.

— Не сприймайте це як відданість, — сказав він за мить.

— Я цього не роблю, — заперечила Герміона, стискаючи поділ сорочки. — Я розумію, що це ще нічого не означає. Це поки не важить нічого. Але я сподіваюся, що якщо буду обережна, то зрештою зможу отримати з цього вигоду. Емоційно... він вразливий. Немає нікого, кому він може довіряти. Я не думаю, що в нього взагалі є хтось, хто піклується про нього. Думаю, з часом він не зможе опиратися тому, що я йому потрібна. Він згадував, що... через руни, коли він хоче чогось... його важче переконати. Я гадаю, що з часом я зможу цим скористатися.

Рот Северуса смикнувся, підозра зникла з його очей, але обличчя напружилось.

— У такому разі, якщо Вам вдасться досягти успіху, ви з такою ж ймовірністю зможете знищити Орден, як і врятувати його. Сподіваюся, ви вже усвідомили, наскільки він небезпечний. Якщо ви таким чином перевершите його нинішні амбіції...

Северус на мить замовк.

— Якщо навіть Темний Лорд не зміг тримати його на прив'язі, я б не радив вводити себе в оману, вважаючи, що Ви зможете керувати ним.

Герміона злегка смикнулася і втупилася в холодний камін, напружившись так, що аж ноги затремтіли. Вона старалася не зламатися. Гнів спалахнув у ній, подібно вибуху.

— Ви веліли мені зробити його вірним. Саме Ви рекомендували використати його інтерес, — сказала дівчина різким голосом. — Тепер Ви називаєте мене божевільною і звинувачуєте в тому, що я наражаю на небезпеку Орден.

— Я сказав *підтримувати* його інтерес. Ви ж намагаєтеся змусити його залежати від Вас, — відповів Северус, і його тон раптом став крижаним. — Різниця велика. У деяких аспектах Мелфої ближчі до драконів, ніж до чаклунів. Вони не діляться. Вони одержимі тим, що вважають своїм. Ви знаєте, хто був потрібен Луціусу? Нарциса. Якщо Ви досягнете успіху в тому, що намагаєтеся зробити, він ніколи не відпустить Вас. І він не задовольниться тим, що буде лише другорядним для Вас.

Серце Герміони злегка здригнулося. Вона відчула, як холодний жах сповзає з її потилиці й розтікається трапецієподібними м'язами. Дівчина розправила плечі й зустрілася поглядом із Северусом. Вона різко вдихнула.

— Він уже володіє мною, — сказала Герміона з гіркотою в голосі. — «Зараз і після війни». Такі були умови. За винятком його смерті, коли саме Орден збирався мене звільнити? Нам потрібна ця інформація. Я не можу отримати її без жодних зусиль. З того самого моменту, як ви

всі погодилися продати мене йому, все було вирішено. Невже Ви дійсно гадали, що я повернуся звідти?

Її плечі злегка здригнулися.

— Я не знаю, як зберегти його інтерес, не прив'язуючи його емоційно. Це його єдина вразливість. Якщо Ви вважаєте, що це такий великий ризик, Вам слід поговорити з Муді, бо я ... *не бачу... іншого... виходу.*

Її голос тремтів і неодноразово здригався, поки вона вимовляла останні слова. Герміона різко видихнула крізь зуби, намагаючись заспокоїтися.

— Він природний блоколог. Набагато кращий за мене. Я не можу прив'язати його наполовину, — додала вона.

Северус мав здивований вигляд.

— Це все змінює, — сказав він за мить.

— Тепер Ви розумієте, чому це так складно, — сказала вона, дивлячись у підлогу. — Немає можливості зробити щось, від чого я зможу відмовитися пізніше. Якщо ви гадаєте, що я роблю неправильний вибір, вам слід сказати Муді про це прямо зараз.

Він нічого не відповів.

— Тоді мені краще піти.

Покидаючи Прядильний кінець, Герміона почувалася невпевненою й ошелешеною. Там було надто душно і тісно. Їй потрібен був простір, щоб дихати. Вона заплющила очі й роз'явилася до річки у Вайткрофті.

Дівчина зіскочила з берега й сіла на великий камінь серед густого очерету, скинувши черевики й зануривши пальці ніг у холодну воду. Гостре відчуття вологи приносило з собою ясність.

Герміона не знала, чому постійно опиняється тут. Напевно, це було єдине місце, де їй не здавалося, що вона щось приховує.

Дівчина дивилася на те, як тече вода, прокручуючи в голові попередження Северуса. Вона почувалася розгубленою. Всі надії, котрі вона мала на початку тижня, здавалося, почали розпадатися, помираючи всередині неї. Вона притиснула долоні до очей, намагаючись дихати рівно.

Зараз вона не могла вагатися. Якщо у Северуса існували якісь альтернативи чи заперечення, йому слід було обговорити їх із Муді. Вона не могла змінити тактику зараз, коли нарешті знайшла ту, яка спрацює.

Дівчина дивилася вниз на свою повалену молитовну вежу.

Вона почувалася такою... злою.

Лютувала на весь світ, поки не відчула, що ладна вибухнути.

Вона була розлючена на Северуса за те, що він звинуватив її в загрозі Ордену; на Муді та Кінгслі за те, що вони вирішили попросити її стати шльондрою, знаючи, що в неї не буде вибору; на Гаррі та Візлів за відмову використовувати темну магію і доведення війни до такого стану, коли Герміона відчула, що не може відмовитися від запропонованої пропозиції; на своїх батьків за те, що вони були безпорадні й потребували, щоб вона захистила їх і відмовилася від них; і навіть на Мінерву за те, що та була настільки засмучена через Герміону, і тепер Герміона відчувала, що має захистити Мінерву від горя.

Герміона завжди думала, що зможе зробити для своїх друзів все що завгодно. Все що завгодно, щоб захистити їх.

Якимось чином усі прийняті нею рішення призвели її до повної ізоляції, і тепер вона відчувала, що помирає від розбитого серця.

Повинна бути межа. Момент, коли її серце принаймні перестане так боліти.

Але цього, здавалося, ніколи не відбудеться. Біль просто продовжував рости, і коли хтось ламає його фасад, як це намагалися сьогодні зробити Гаррі та Северус...

Герміона більше не знала, як опанувати себе, і ніхто, здавалося, навіть не помічав, що вона ламається.

Вона дозволила собі поплакати протягом п'яти хвилин, перш ніж використати блокологію, запихаючи емоції, що відволікали, на край своєї свідомості. Від плачу у неї запаморочилося в голові й почали боліти скроні. Дівчина витягла з сумки знеболююче зілля й випила його.

Герміона заплющила очі й змусила себе перестати думати про інших людей.

Післяобіднє сонячне світло проникало в камінь під нею і зігрівало її руки. Повітря наповнювалося запахом річкової води й багнюки, а також їдким ароматом зеленого очерету. Через кілька хвилин вона заплющила очі й відкинула голову назад, щоб поніжитися в променях. Герміона не могла пригадати, коли востаннє відчувала на своєму обличчі тепло сонячних променів. Світло від сходу сонця завжди було холодним, незважаючи всю його красу.

Все в її житті було холодним.

Через кілька хвилин вона отямилася. Вона витягла ноги з води й струсила краплі води з них, перш ніж явитися на площу Грімо.

Chapter End Notes

Вігенвальдське зілля – цілюще зілля, яке лікує травми і є протиотрутою від Снодійної настоянки і Смертельного ковтка.

Розділ 39. Флешбек 14

Chapter Notes

Плейлист

The Wisp Sings – Winter Aid

Rosyln – St. Vincent

Youth – Daughter

Nothing To No One – Gin Wigmore

Let Me Touch Your Fire – ARIZONA

Hit The Road Jack – 2WEI

Серпень 2002.

Того вечора вони з Мелфоем обоє були не в настрої. Він навіть не здригнувся, коли Герміона застосувала очисне закляття, і мовчав, поки вона наносила знеболювальне, а потім мазь.

— Дівчисько Візлі вижило? — раптом запитав він, підводячись.

Герміона вражено витріщилася на нього. Вона намагалася здогадатися, чому він питає. Невже Луціус забажав підтвердження?

Мелфой ще не встиг натягнути сорочку і стояв так близько до неї, що вона майже відчувала жар від його тіла, коли він дивився на неї зверху вниз. Його погляд був бурхливим, і коли вона нічого не відповіла, вираз його обличчя на мить спотворився.

— Можу припустити, що вижила, — сказав він, відсуваючись від неї й одягаючи сорочку.

Герміона кліпнула очима.

— Вижила. Але не через брак зусиль з боку твого батька, — відповіла вона гірким тоном.

Обличчя Драко стало жорстоким.

— Сподіваюся, ти не вважаєш мене відповідальним за вчинки мого батька. Мабуть, мені достатньо власних гріхів, — сказав він напруженим тоном, швидкими рухами застібаючи гудзики на сорочці.

— Я просто не знаю, чому ти питаєш про це, — сказала Герміона. Вона почувалася надто виснаженою, щоб продовжувати цю розмову.

— Ґрейнджер, можливо, ти здивуєшся, але в мене немає особливого бажання спостерігати, як помирають твої друзі.

Герміона промовчала. Вона не уявляла, що можна відповісти на це.

— Мій батько... — почав він, але потім завагався; його обличчя знову перетворилося на холодну маску. — Не зважай.

Герміона відчула, як всередині неї щось обірвалося. Їй потрібна була ця розмова з ним. Вона простягнула руку й схопила його за зап'ясток. Драко зупинився й озирнувся на неї, на його обличчі застигла байдужість.

— Вибач. Твоє питання збило мене з пантелику. Я не звинувачую тебе в тому, що зробив твій батько. Це просто... — її голос на мить обірвався, і вона міцніше стиснула його зап'ястя. — Я знаю, з якою зневагою ти ставишся до всіх Візлі... Але те, що з ними робить він... просто жахливо.

Мелфой мовчав.

— Мені шкода, — незабаром сказав він. — Сумніваюся, що ти повіриш мені, але... я знаю, що його помста немає сенсу.

— Ти не згодний з ним? — обережно запитала дівчина, вивчаючи його обличчя.

Він схопив її другою рукою й вивільнив своє зап'ястя.

— Якби я звинувачував їх у смерті матері, то не став би цікавитися здоров'ям дівчиська Візлі.

— Дякую, що запитав, — сказала Герміона, ніяково оглядаючи кімнату.
— Тобі, мабуть, важко. Я пам'ятаю, як ти захоплювався своїм батьком.

Драко мав такий вигляд, ніби йому було некомфортно від того, в яке русло повернулася їхня розмова.

— Точно. Ну... до зустрічі, Грейнджер, — сказав він і, не сказавши більше жодного слова, роз'явився.

Герміона залишилася в халупі ще на кілька хвилин, заново відтворюючи подумки їхню розмову, перш ніж явитися на площу Грімо.

Повернувшись туди, вона побачила, що в її кімнаті були Гаррі та Джіні. Кілька секунд дівчина застигла в коридорі, перш ніж рушити до найвищого поверху будинку. Проходячи повз одну з менших кімнат, вона помітила знайому руду голову, що схилилася над столом з картами. Вона зупинилася і легенько постукала у двері.

— Ей, Міоно, — розгублено промовив Рон, рухаючи фігури на карті, а потім недбало почухав голову кінчиком чарівної палички. Вираз його обличчя був напруженим.

— Маєш хвилинку? — запитала вона.

— Звісно, — він засунув паличку у задню кишеню та поглянув на неї.
— Просто переглядаю, що сталося з того часу, як я пішов. Багато рейдів здійснили, поки нас не було, ти, мабуть, була дуже зайнята.

Він кинув на неї пронизливий погляд. Герміона опустила очі.

— Я впевнена, ти розумієш суть подібної стратегії, — тихо промовила вона.

— Кінгслі використовує горокракси, щоб тримати Гаррі подалі від поля бою, — сказав він.

Герміона коротко кивнула.

— Ти розумієш причину, чи не так?

Вираз обличчя Рона став жорсткішим, коли він знизав плечима та кивнув.

— Щоб не ризикувати ним у дрібних сутичках, тому що він потрібен для фінального удару. Так. Я розумію. Але це не означає, що мені це до вподоби. І деякі з цих рейдів... — він дістав декілька сувоїв та переглянув їх, — це майже самогубство. Я й гадки не мав, як вправно Кінгслі повертає все це, маніпулюючи впливом Гаррі. З огляду на те, що він встиг зробити, поки нас не було кілька тижнів...

Він замовк, сердито дивлячись на звіти.

— Скількох ми втратили за час нашої відсутності?

Герміона відкрила рот, щоб відповісти, але він обірвав її.

— Хоча мені не потрібно, щоб ти відповідала. Я бачу цифри прямо тут. Просто, бляха, неймовірно! Якби Кінгслі зараз був тут, я б йому вмазав!

Його обличчя почервоніло від люті.

— Роне, ми не можемо продовжувати вести війну без втрат, — сказала Герміона, відчуваючи, як її нутрощі стискаються при згадці про те, скільком людям вона закривала очі за останні декілька тижнів, як їм з Біллом довелось накладати закляття розширення на одне з лікарняних сховищ. — Не думаю, що ти розумієш, наскільки виснажені наші ресурси. Як гадаєш, скільки ще років спадок Гаррі зможе утримувати всю нашу армію? Лікарняне крило працює з останніх сил. Вплив Тома над Європою посилюється. Єдиний варіант, який у нас залишився, — це ризикнути. І ми не можемо наражати на таку небезпеку Гаррі.

Рон мовчав. Герміона бачила, як він стискав і розтискав щелепи.

— Нам необхідно відшукати горокракси, — зрештою сказав він. Герміона глибоко вдихнула, лише зараз усвідомлюючи, що увесь цей час стояла затамувавши подих, і кивнула.

— Ми знайдемо їх, — відповіла вона. — Том і Гаррі — ключові фігури у війні. Ідеологія Смертежерів занадто нестабільна. Том — це та сила, яка тримає армію згуртованою. Якщо ми зможемо вбити його остаточно, цього має бути достатньо, щоб виникли міжусобиці всередині його армії, і тоді Спротив матиме перевагу.

— Єдиний плюс одержимості Тома власним безсмертям — це відсутність у нього навіть думки про те, щоб обрати собі наступника, — втомлено відмітив Рон, дивлячись на один зі звітів. Герміона могла розгледіти на ньому свій підпис, що підтверджував кількість постраждалих та загиблих. Бездушні цифри, виведені на папері її акуратним почерком. — Хоча я не сумніваюся, що Мелфої будуть вважати себе першими у черзі до влади тепер, коли Белатриса мертва. Йобані психопати.

— Тобі потрібно переконати Гаррі, що пошук горокраксів для нас зараз на першому місці, — сказала вона, пильно дивлячись на Рона. — Особливо зараз, після того, що трапилося з Джіні. Я боюся, що він просто знехтує пошуками.

Вираз обличчя Рона напружився.

— Так, — тихо відповів він.

Герміона нерішуче підійшла ближче.

— Роне, я сподіваюся, що те, що я сказала на зустрічі вчора ввечері, не змусило тебе відчувати, що це твоя провина. Ти врятував Джіні. Я подумала, що не можу приховувати цю інформацію від Ордену, але я не хотіла завдати тобі болю.

— Все гаразд, — сказав він із суворим виразом обличчя. — Ти вчинила правильно.

— Мені дуже шкода...

— Припини, я дійсно не хочу про це говорити, — сказав він тремтячим голосом, що не терпів заперечень.

Погляд Герміони пробіг його обличчям, впізнаючи напругу навколо його очей, червоний колір кінчиків його вух, а сам він був таким блідим, що ластовиння виділялося так яскраво, ніби краплі крові.

Якщо вона продовжить, він вибухне.

Герміона відчула, як у неї стиснулось серце.

— Гаразд... Тоді я залишу тебе, щоб ти зміг переглянути звіти, — сказала вона, повертаючись, щоб піти.

Вона повільно піднялася сходами.

Кількість тем, яких вона уникала спілкуючись з Гаррі та Роном, щоб не сваритися з ними, повільно створювала прірву між ними.

Герміона переконувала себе: слід зосередитися на головному. Думати про місію. Усі ці особисті проблеми та суперечки вона відкладала на інший день. Якщо припустити, що війна колись закінчиться, вони ще матимуть шанс впоратися з усім цим, не шкодячи своїй зосередженості та не ризикуючи чийось життям.

Але війна тривала роками.

І тепер вони майже розучилися розмовляти одне з одним. Накопичилося стільки невисловлених образ. Стільки слів, які не були сказані вчасно. Кожна розбіжність стосувалася тисячі інших речей, а не лише однієї теми.

Надія, що колись вони зможуть повернути колишню дружбу, згасала з кожним днем.

Можливо, у них ще лишався шанс до того, як її віддали Мелфою. Але тепер...

Герміона була майже впевнена, що перетнула межу, що тепер друзі ніколи не зможуть її пробачити. Для них ця зради назавжди знищила б їхню дружбу.

Від однієї лише думки про це Герміоні стало важко дихати.

Вона піднялася в тренувальну кімнату. Підійшовши до шафи, в якій зберігалося спорядження для місій, вона засунула ноги під неї й почала качати прес, доки не відчула, як м'язи живота горять від напруги.

Дівчина помітила, що режим тренувань, рекомендований Драко, був чудовим способом подолати стрес, розчарування та горе. Герміона ніколи б не зізналася йому в цьому, але вона дуже шкодувала, що не почала займатися спортом багато років тому. Фізичні симптоми стресу неможливо було придушити навіть блокологією. Спрямування негативних емоцій на вправи дозволяло впоратися з ними.

Сплеск ендорфінів після цього був додатковим плюсом.

Виконавши стільки повторів вправи, що ледь могла відірватися від підлоги, вона перевернулася й почала віджиматися. Герміона була жалюгідною в цій вправі, але рішучою. Вона пообіцяла собі зробити стільки підходів поспіль, скільки наказав Драко.

Після закінчення тренування Герміона була липкою від поту і почувалася так, наче на неї наслали закляття «желейних ніг». Вона змогла виконати лише чверть необхідної кількості підходів, але нарешті змогла виконати всі вправи з плану.

Вона спустилася сходами донизу і заснула на підвіконні.

Наступного ранку все її тіло нило. Кожен м'яз нестерпно болів. Дівчина спустилася на перший поверх й довго приймала душ, поки хтось інший не зайняв його.

Ввечері Герміона вирішила ще раз уважно переглянути свій список того, що їй необхідно для лікування Драко. Вона купила пляшку дешевої текили на випадок, якщо він все ж таки захоче випити. Дівчина сумнівалася, що Драко коли-небудь пробував маглівський алкоголь, і вирішила, що він заслуговує невеликого покарання, якщо вирішить проігнорувати її пораду про те, щоб принести щось на власний смак.

Поки Герміона пакувала флакони із зіллями, вона відчула, як хтось перетнув Охоронні чари, якими була оточена шафа з настоянками. Обернувшись, вона побачила Гаррі, який незграбно застиг позаду неї.

— Герміоно, — сказав він, лише на мить зустрівшись з нею очима, перш ніж знову опустити погляд.

— Так? — обережно запитала вона, поклавши ще кілька флаконів у кишеню своєї сумки.

— Я... — почав він, а потім затнувся.

Герміона глянула на годинник. У неї лишалося сім хвилин до зустрічі з Драко.

— Тебе прислала Джіні? — запитала вона ледь чутно. Ще до того, як Гаррі та Джіні почали спати разом, Джіні вважала своїм обов'язком змусити Герміону та Гаррі спробувати залагодити стосунки після кожної їхньої сварки.

— Так, — ніяково відповів Гаррі, запихаючи руки в кишені. Герміона стиснула щелепу.

— Що ж, можеш передати їй, що ми поговорили. Все гаразд. Я не ображаюся. Впевнена, що ти просто втомився тоді та хвилювався за найкращого друга, — зневажливо сказала Герміона, знову глянувши на годинник.

Гаррі нічого не відповів, і Герміона почала обходити його, щоб вийти. Він схопив її руку.

— Герміоно, — його голос був твердим. — Вибач. І я кажу це не тільки тому, що Джіні попросила. Я перетнув межу. Я був дуже розлючений через те, як засмутився Рон, і виплеснув свою злість на тебе. Хоча я знаю, що ти завжди ставиш почуття пацієнтів на перше місце. Вибач мені за це.

Герміона зупинилася і поглянула на Гаррі зі стриманим виразом обличчя.

Він перепрошував за те, що образив і засумнівався в ній як у Цілительці. Це не було вибаченням перед другом.

Кілька секунд він уважно розглядав її обличчя.

— Ти... одна із моїх найкращих друзів, — додав він.

Герміона відчула, як щось усередині неї зледеніло. Ніби раніше вона несла полум'я у своєму серці, і воно раптово згасло, залишивши її в темряві.

Його останні слова... він подумав про це згодом. Гаррі сказав їх лише тому, що багато разів казав це раніше. Тому що це було тим, що він мав їй сказати.

Герміона відчула, як у неї затремтіло підборіддя.

Вона поглянула на Гаррі. Схоже, щось промайнуло у виразі її обличчя, тому що наступної секунди він зробив крок уперед і міцно обійняв її.

На хвилину вона пригорнулася до нього.

— Вибач. Мені дуже шкода, — промовив він їй в маківку.

Герміона намагалася зібратися з думками. У неї не було ні часу, ні сил на ці емоції.

Вона стиснула руки в кулаки й затремтіла на мить, обійнявши його у відповідь, перш ніж змусити свої ментальні стіни повернутися на місце. В них не було місця для Гаррі.

— Я просто втомилася. Ти правильно зробив, що захистив Рона. Ти мав рацію, я не подумала про нього, коли говорила тоді, — вона вивільнилася з обіймів Гаррі. — Ти хороший друг для нього.

Гаррі уважно подивився на неї.

— А тобі я також хороший друг? — запитав він.

Герміона зустрілася з ним поглядом.

— Найкращий, — сказала вона рівним голосом. — Ти завжди будеш моїм найкращим другом.

На обличчі Гаррі промайнуло полегшення.

— Джіні каже, що хоче випробувати своє нове обличчя на маглах в якомусь пабі, тому ми та ще кілька друзів збираємося вибратися кудись сьогодні ввечері. Помфрі сказала, що ти сьогодні не на зміні. Не хочеш піти з нами?

На мить серце Герміони забилося швидше, але потім заспокоїлося.

— Я не можу, — сказала вона. — Пообіцяла оглянути пацієнтів і провести інвентаризацію в одному зі сховищ. Я вже спізнююся.

— О... гаразд. Просто хотів запропонувати, — сказав Гаррі.

— Розважтесь.

Гаррі кивнув.

— Тоді я піду розповім Джіні.

Герміона дивилася, як він виходить з кімнати. Коли Гаррі пішов, вона зачинила двері своєї шафи й залишилася стояти ще хвилину, намагаючись впоратися з емоціями.

Вона кілька разів різко вдихнула через ніс, а потім вдарила ногою по плінтусу, доки біль у пальцях її ніг не став нестерпним.

Їй не можна було плакати. Їй чекала складна процедура зцілення. В її голові не було місця для емоцій. У неї не було часу плакати через Гаррі.

Герміона стиснула губи в жорстку лінію й спробувала зосередитися.

Через хвилину вона змогла вгамувати шторм усередині. Придушити його у власній свідомості. Вона дочекалася, поки її дихання стало рівним. Потім вийшла з будинку на площі Ґримо, посміхаючись і швидко махаючи рукою тим, хто прямував до Лондона.

Герміона запізнилася на чотири хвилини, коли явилася в халупу. За хвилину з'явився Драко.

Він пильно подивився на неї.

— Я вже подумав, що ти просто познущалася наді мною, — сказав він іронічно.

— Дехто хотів поговорити зі мною. У мене не було жодного виправдання, щоб уникнути розмови, — відповіла вона, змахом палички створивши маленький столик і починаючи витягувати припаси з сумки.

Мелфой мовчки спостерігав за її роботою якийсь час.

— Та ти — ходяча лікарня, — сказав він.

— Змушена бути нею.

Вона розставила все в потрібному порядку, а потім викликала один зі стільців чарівною паличкою.

— Буде легше перевірити, чи не заважає нова шкіра твоїм рухам, якщо ти будеш сидіти на стільці, а не на медичному столі, — сказала Герміона. — Тобі слід повністю зняти сорочку.

Мелфой почав розстібати гудзики, поки Герміона обережно поправляла виставлені настоянки та востаннє пробігла по них очима.

— Є два способи залікувати такі глибокі рани, як у тебе, — сказала вона, дивлячись на нього. — Один — безболісний, але рубцювання м'язової тканини може призвести до тривалого обмеження рухливості твоїх плечей. Інший — болючий, але ми зможемо впевнитися, що рубцева тканина не заважатиме твоїй спритності. Я припускаю, що ти вибереш останній.

Мелфой кивнув, продовжуючи уважно стежити за нею.

— Я можу використати знеболюючі чари на порізах, які не планую зашивати, але я не можу використати жодне зілля, яке притупить біль, інакше ти не зможеш відчувати, чи правильно формується рубцева тканина. Тож це буде боляче.

— Я знаю, — сказав Мелфой жорстким голосом.

Герміона витягла текілу й поставила на стіл.

— Алкоголь допоможе. Якщо, звісно, ти не нап'єшся до безпам'яті, це допоможе стерпіти біль, не зменшуючи чутливість твоїх плечей, щоб ти міг відчувати формування рубцевої тканини. Це маглівський алкоголь — текіла. Дуже дешевий. У мене немає окремих заощаджень на спиртне.

Вона взяла Настоянку миру.

— Подвійна доза заспокійливого також повинна допомогти. Напруженість лише зашкодить.

Вона передала Драко флакон із зіллям, спостерігаючи, щоб він випив його.

— Готовий? — запитала Герміона. Давно вона не хвилювалася так сильно перед процедурою зцілення.

Мелфой сів на стілець, і вона почала працювати.

Вона обережно виростила ділянку рубцевої тканини, а потім змусила його повністю повернути, підняти й опустити плечі. Шкіра

натягувалася. Герміона застосувала спеціальне закляття, щоб розслабити її, але це не допомогло. Їй довелося видалити частину нової шкіри й виростити заново.

Діючи поступово.

Від постійного руху плечей кров почала текти з інших рун.

Вона встигла зашити чотири руни, перш ніж Драко нарешті зламався і безпаличковою магією начаклував пляшку елітного вогневіскі.

Герміона нічого не сказала, зупинившись, поки він дістав зубами пробку, а потім зробив кілька ковтків. Потім він поставив вогневіскі біля пляшки з текілою й опустив голову на спинку стільця.

— Бляха. Бляха. Бляха, — пробурмотів він.

— Вибач, — незграбно сказала вона, м'яко опустивши руку йому на плече, й знову почала працювати.

— Обійдемося без вибачень, Грейнджер, — прогарчав Драко. Його обличчя було блідим, а кісточки пальців побіліли від того, з якою силою він стискав спинку стільця.

Після цього він почав пити після кожної зашитої руни.

До тих пір, як дівчина почала заживляти рани на його другому плечі, він уже перейшов від стану роздратованого бурмотіння до ранньої стадії сп'яніння.

— Трясця твоїй матері, — застогнав він тихо. — Я завжди казав, що ти цілковите стерво. Тобі не обов'язково доводити мені це.

Герміона міцно стиснула губи, розриваючись між відчуття образи, веселістю та співчуттям.

— Стерво, котре лікує тебе, — сказала вона.

Він засміявся.

— Вочевидь.

Він більше не казав нічого, лише відповідав на її запитання щодо шраму, доки вона не закінчила зцілення. Вона очистила його спину від крові.

Вона м'яко нанесла кілька анальгетиків і останній шар кремоподібного зілля, щоб допомогти новій тканині прижитися. Шрами були темно-багряного відтінку.

Герміона глянула на свій годинник. Було вже далеко за північ. Процедура зайняла більше часу, ніж вона сподівалася.

— Добре, — сказала вона. — Я закінчила.

Мелфой полегшено зітхнув і допив залишок вогневіскі, перш ніж поставити другу порожню пляшку на підлогу поруч із першою.

Кілька секунд він мовчав, ніби намагався зорієнтуватися. Тоді схилив голову набік і подивився на пляшку з текілою.

— Що це взагалі таке? — запитав Драко, схопивши шийку пляшки й оглядаючи її.

Він не показував майже жодних ознак сп'яніння. Його слова були виразними, а руки — вправними. Герміона ніколи не бачила, щоб хтось, хто випив так багато алкоголю, залишався таким байдужим зовні.

Те, наскільки сильно він контролював себе, здавалося жахливим.

— Не пий. Воно дуже дешево. Ти щойно залив у себе дві пляшки дорогого вогневіскі вартістю в кілька сотень галеонів. Не варто запивати їх цим.

Мелфой точно не збирався дослухатися до неї. Він відкоркував пляшку, принюхався, а потім спробував напій на смак. І відразу ж виплюнув текілу на підлогу.

— Трясця! Що за гидота? Тепер ти вирішила отруїти мене, Ґрейнджер?

— Я вирішила, що це буде хорошим покаранням, якщо ти все ж таки не дослухаєшся моєї поради й не принесеш щось на свій смак, — відповіла Герміона, посміхнувшись. та Мені казали, що текіла смачніша, якщо вживати її з сіллю та шматочком лайма.

— Казали?

— Я рідко п'ю, тим паче в маґлівському світі, — нагадала йому Герміона.

— Тобто ти навіть не знала, що купуєш, — він досі кривив губи, наче ніяк не міг позбутися неприємного відчуття на язиці.

— Я просто шукала недорогий напій із високим вмістом алкоголю, — відповіла вона.

— Що ж, це не повинно було здивувати мене. Враховуючи, що твоя ідея напитися — це буквально дудлити портвейн і прикидатися тролем під мостом, — сказав Мелфой, ледь помітно посміхнувшись.

У відповідь на його слова Герміона скривила обличчя, коли закінчила пакувати зілля. Вона почала нишпорити в сумці й подумки вилаялася. Вона забула взяти зілля для протверезіння. В її уявному списку речей була ця настоянка, але вона зовсім забула про неї, коли з'явився Гаррі.

— Ну. Мені вже час. Ти можеш являтися? — запитала Герміона, уважно дивлячись на нього. Вона не думала, що це хороша ідея.

Здавалося, Мелфой кілька секунд обмірковував її питання. Нахиливши голову з боку в бік і зводячи брову.

— Не думаю, що це доцільно з медичної точки зору, — нарешті сказав він.

Герміона полегшено зітхнула. Вона й гадки не мала, що робила б, аби Мелфой вирішив наполягти на тому, що достатньо тверезий. Дівчина

міркувала, чи змогла б вона приголомшити його, якби він був надто впертим.

— Точно. Ну, хочеш, щоб я начаклувала тобі ліжко? Вони непогано виходять у мене, — зауважила вона.

— Ти хочеш піти? — запитав він, підводячись і кидаючи на неї пронизливий погляд. Він зовсім не здався п'яним на вигляд. — Хтось чекає тебе?

Запитання застало її зненацька. Вона кліпала очима й думала про всіх своїх друзів, які розважалися в пабі без неї.

— Ні, — відповіла дівчина, похитавши головою.

— Мене також, — зізнався він. Потім, невербальною безпаличковою магією начаклував ще одну пляшку вогневіскі. — Випиймо.

Герміона витріщилася на нього. Вона не очікувала, що вечір може обернутися таким чином.

Мабуть, він все ж таки був неймовірно п'яним. Враховуючи кількість випитого ним вогневіскі, він взагалі мав би вже знепритомніти.

— Не думаю, що це вдала ідея, — відповіла вона, підійшовши до дверей.

— Давай, Грейнджер, — умовляв він і рушив уперед, наближаючись до неї з пляшкою в руці. Він досі був без сорочки. — Самотня маленька цілителька Ордену. Спробуй напитися десь, окрім річки під мостом.

Герміона вдарилася об стіну, відступаючи від нього. Він навис над нею, і їй довелося задирати голову, щоб підтримувати зоровий контакт. Він усміхнувся до неї.

— Вважай це привілеєм. Зазвичай я не п'ю з іншими людьми. І ніколи ні з ким не напиваюся. Це така жахлива ідея. Алкоголь заважає блокології. Вповільнює рефлекси. Така жахлива ідея.

— Ти вже казав це, — зауважила Герміона, засунувши руку за спину й намагаючись намацати дверну ручку.

— Казав...? — він задумливо кліпнув. — Ось бачиш? Чомусь... коли йдеться про тебе... — він зітхнув і притулився чолом до її маківки. Герміона завмерла від здивування.

Драко підніс вільну руку до її обличчя, і легенько торкнувся її щоки кінчиками пальців. Ковзнувши великим пальцем по її вилиці. У Герміони перехопило подих.

— Ти надихаєш мене на жахливі рішення. Щось у тобі... Я ніяк не можу зрозуміти цього, — він підняв голову і відсунувся, щоб поглянути на неї. — Що робить тебе такою особливою?

Герміона нарешті намацала дверну ручку й повернула її, намагаючись відчинити двері. Ті не зрушили з місця. Вона глянула вниз і побачила, що носок черевика Драко застряг у дверях.

Герміона підняла на нього погляд, і він усміхнувся.

— Нумо, Грейнджер. Де ж твоя грифіндорська сміливість? — сказав він низьким голосом, який виходив із глибини горла, від чого звучав хрипко. — Випий зі мною. Я навіть буду називати тебе Герміоною.

Вона здригнулася, почувши, як її ім'я зірвалося з його губ. Стримана манера, з якою він зазвичай говорив, зникла. Він поведився грайливо. Немов кнізл, що спіймав гнома в пазурі.

Герміона знову спробувала відчинити двері. Мелфой, здавалося, присунувся ще ближче. Між ними майже не залишилося простору. Вона відчула на своєму обличчі жар від його голих грудей. Його очі здавалися байдужими, але зблиснули, коли він поглянув на неї зверху вниз.

Її пульс почав стрімко прискорюватися. Герміона вже була ладна попросити Мелфоя відпустити її. Сказати йому, що він її лякає.

Вона розтулила рота, щоб сказати це. Але раптом зупинилася.

Їй слід лишитися.

Драко Мелфой подавав їй п'яного себе на блюді.

Якщо вона чекала вдалого випадку, це був він. Можливо, це більше ніколи не повториться. Навіть Драко визнав, що робить помилку. Що це був ризик.

Залишитися було для неї ризиком, — прошепотів краєчок Герміониної свідомості. Вона легенько потрясла головою і вирішила ігнорувати цей шепіт.

Вона мусила залишитися.

Вона намагалася не показувати свою різку зміну рішення.

— Я не боюся, — сказала вона, висунувши підборіддя й відірвавши руку від дверної ручки.

Мелфой усміхнувся:

— Справді?

— Справді, — сказала Герміона, зробивши незначний крок йому назустріч. Між ними ледве лишалося місце для руху.

Вона схопила в нього з рук пляшку й оглянула її. Це було марковане вогневіскі вісімдесятирічної витримки. Дівчина витягла корок і понюхала його.

Герміона швидко п'яніла, але сумнівалася, що зможе прикинутися п'яною. Драко викриє її.

І їй потрібна була сміливість. Вона й гадки не мала, на що здатний Драко Мелфой, якщо перестане стримуватися. Ця думка змусила її похолонути від жаху.

Герміона зустрілася з його втішеним поглядом і зробила перший ковток.

Один із них сьогодні потрапив у власну пастку. Питання полягало лише у тому, хто саме.

Розділ 40. Флешбек 15

Chapter Notes

Від перекладачки: всім привіт) це один із моїх улюблених розділів у цьому фанфіку, тому намагалася перекласти його якомога краще) сподіваюся, ви також будете в захваті від нього :)

[Плейлист](#)

Headspace – Thomston
Love Is a Bitch – Two Feet
War Of Hearts – Ruelle
Do It For Me – Rosenfeld
Crazy In Love – Sofia Karlberg

Серпень 2002.

Вогневіскі обпалило її горло і миттєво змусило калатання її серця стихнути. Гаряче відчуття хоробрості розлилося її грудьми.

Герміона простягнула пляшку Драко, і він вирвав її з рук дівчини, а потім зробив ковток. Його очі були прикуті до неї, поки він нарешті не опустив їх. Тоді він окинув поглядом порожню кімнату, в якій вони стояли. Витягнувши чарівну паличку з кобури, прикріпленої до правої руки, він змахнув нею й начаклував маленький диван для двох.

Герміона здивовано глянула на нього.

— Я не збираюся тягнутися через диван щоразу, коли ми будемо передавати одне одному пляшку, — сказав він. Тоді додав глузлигим

тоном: — Я можу начаклувати столик посередині, якщо тобі потрібна межа.

У його очах була помітна насмішка. Він досі був без сорочки.

— Або ти міг би начаклувати кілька склянок, — відповіла вона, кинувши на нього багатозначний погляд. Герміона впала на маленький диван і чекала, поки він зробить те саме.

Він сів, спершись рукою на спинку дивана за її плечем, і нахилився до неї ближче, сунувши пляшку їй в руку.

— Твоя черга. Тобі потрібно багато надолужити, — тихо сказав він перед тим, як присунутися ближче. Драко був набагато ближче, ніж слід.

Герміона зробила ще один ковток, поки він продовжував дивитися на неї. Коли вона спробувала повернути пляшку, він заперечив і показав жестом, щоб вона продовжувала.

— Ти пошкодуєш про це, коли я знову почну ридати у твоїй присутності, — сказала вона, знову міркуючи, наскільки ж п'яним він був. Герміона вже відчувала, як алкоголь починає вдаряти їй в голову. Минуло вже кілька годин, відколи вона повечеряла. Тепле заспокійливе відчуття ейфорії почало охоплювати її.

— Ти не так й багато плакала, — помітив Драко, обережно відкидаючись назад. Потім, виявивши, що це не боляче, він повністю сперся на спинку дивана, гучно зітхнувши. — Я й гадки не мав, як сильно мені не вистачало можливості спиратися на щось.

— Будь обережний наступні кілька днів, — сказала Герміона між ковтками. — Якщо не будеш, шкіра може порватися, і мені доведеться переробляти шви. Якщо хочеш... я можу продовжувати приходити. Якщо я лікуватиму руни ще кілька днів, ти перестанеш їх навіть відчувати. Принаймні фізично.

Він усміхнувся їй і похитав головою, ніби не вірячи своїм вухам.

— Є хоча б хтось, за кого ти не відчуваєш відповідальності? — запитав він.

Герміона не відповіла на запитання й знову ковтнула віскі. Раптом у кутиках її очей виступили сльози.

— Усі мої друзі сьогодні п'ють. Вони запрошували мене, але я не змогла піти, — різко сказала вона.

На мить він замовк.

— Мені шкода. Ми могли б перенести процедуру, — сказав Мелфой.

Герміона усміхнулася.

— Точно. Я б просто залишила тебе з рваними ранами на спині ще на один день заради того, щоб піти випити. Я все одно не змогла б піти з ними випити. Я б, напевно, вступила в якусь суперечку з Гаррі та Роном.

Вона розплакалася і проплакала кілька хвилин. Поки Герміона плакала, Драко вирвав пляшку з її пальців і почав осушувати її. Коли її схлипування нарешті перейшли в шмигання носом, він зареготав.

— Знаєш, — сухо сказав він, — якби мені колись довелося допитувати тебе, я б пропустив торттури та виманологію й просто влив би тобі пляшку вогневіскі у горлянку.

Герміона засміялася крізь сльози.

— О боже, ти маєш рацію, — сказала вона, пихкаючи й витираючи очі.

Він повернув їй пляшку, і вона кілька хвилин мовчки пила.

— Дякую, Грейнджер, — тихо сказав він через якийсь час.

Кутик її рота викривився в легкій усмішці.

— Мені здавалося, ти казав, що, якщо я вип'ю з тобою, ти називатимеш мене Герміоною.

— Герміоно, — сказав він. Вона глянула на нього. Його очі, здавалося, були непроникною маскою, коли він пильно дивився на неї.

— Так?

Драко нічого не відповів, просто продовжував дивитися на неї, поки вона не почала червоніти. Дивитись на нього, коли на ньому не було сорочки, було ніяково. Її очі то опускалися, то затримувалися на ньому, а потім вона схаменулася й підійняла погляд, виявивши, що Мелфой досі дивиться на неї.

— Мені здавалося, ти казав, що сердитися сильніше, коли вип'єш, — зрештою нервово сказала вона.

— Зазвичай, — відповів він. — Минулого разу, коли я напився, я замкнувся в кімнаті й розтрощив її.

— Ти не здаєшся п'яним на вигляд, — сказала Герміона. А ось вона вже почала почуватися по-справжньому п'яною. Голова ставала важчою, і з'являлося непереборне бажання водночас сміятися й плакати, згорнувшись калачиком на дивані.

— Я не дуже розслаблена людина.

— Я помітила. А мене лаєш за це, — суворо сказала вона. Герміона відчула, що відповіла йому трохи експресивніше, ніж хотілося б.

Він засміявся собі під ніс.

— Моя напруга не заважає мені на дуелі. Б'юсь об заклад, я й зараз можу перемагти тебе у двобої.

— Мабуть, можеш, — зітхнула Герміона. — Проте я тренувалася. Я думала, що зненавиджу ці вправи, але насправді це приємно.

Він усміхнувся, й усмішка вийшла вільною й кривуватою. Герміона почервоніла.

— Тобі слід одягнути сорочку, — нарешті сказала вона, її голос здригнувся. — Тобі, мабуть, холодно.

Раптом її рука опинилася в його, і він притиснув її долоню до своїх грудей. Вона ледь помітно задихнулася від несподіванки й відчула, як її серцебиття почало прискорюватися.

— Тобі здається, що я холодний? — спитав він тихим голосом. Драко нахилився, і вони раптом опинилися дуже, дуже близько. Так близько, що Герміона відчувала його дихання на своїй шиї. Її спиною пробігли мурашки.

— Н-ні, — прошепотіла вона, дивлячись на свої пальці, що лежали на його грудях. Герміона годинами торкалася його, обробляючи його руни, але перебування віч-на-віч раптом зробило фізичний контакт інтимним. Вона слабко відчувала його серцебиття під своїм вказівним пальцем. Недовго думаючи, вона легенько погладила його шкіру.

Драко різко вдихнув, і вона відчула мурашки під своєю долонею. Його рука досі накривала її, але він більше не втримував її на місці. Вона провела великим пальцем по його грудях і відчула як він здригається.

Герміона відчула, що ледь дихає; що якщо вона вдихне або видихне надто різко, щось у повітрі зламається.

Ця мить — ця напруга між ними — були схожі на крила метелика. Ніжні. Неймовірно крихкі.

Дівчина підняла на нього очі. Його обличчя було в дюймах від її. Його очі потемніли й вивчаюче розглядали її.

Він був напрочуд гарним.

Навряд чи вона дозволила б собі помітити це. Але, чомусь, сп'янівши й відчуваючи його серцебиття під пальцями, вона змогла розгледіти це.

Холодний образ зник; його шкіра була теплою, і його дихання на її шкірі було теплим. Їй подобалося на нього дивитися.

Герміона не могла пригадати, коли перестала боятися його.

— Мушу визнати, — промовив він тихо, ніби це було зізнанням, — якби хтось сказав мені, що ти станеш такою красивою, я б ніколи не наблизився до тебе. Коли я вперше тебе побачив, я був просто засліплений.

Вона розгублено витріщилася на нього.

— Ти наче троянда на кладовищі, — сказав він, і його губи викривилися в гіркій посмішці. — Цікаво, на що б ти перетворилася без війни?

— Я ніколи про це не думала, — сказала вона.

— Мене це не дивує, — тихо сказав він. Його рука потягнулася й схопила локон, що вибився з її кіс. — Твоє волосся залишилося таким, як і було?

Вона пирхнула.

— Так. Майже.

— Ніби це ти, — сказав він, скручуючи локон у пальцях так, щоб він обвився навколо кінчика його пальця. — Схоплена в пастку, але та ж сама всередині.

Герміона якусь мить дивилася на нього, а потім на її очах виступили сльози. Його очі розширилися.

— О Боже, Грейнджер, — поспішно сказав він, — не плач знову.

— Вибач, — сказала вона, відводючи руку й простягаючи, щоб витерти сльози. Їй стало холодно.

Коли Герміона знову поглянула на нього, його обличчя було задумливим.

Вона ніколи раніше не бачила його настільки виразним. До цього часу все здавалося маскою. З короткими проблесками чогось справжнього, що іноді зринало.

Поки вони сиділи там, Герміона майже повірила, що бачить його справжнього.

І він мав такий вигляд...

Сумний.

Самотній.

Ніби його серце було розбите.

— Я попереджала тебе, що почну плакати, якщо ти мене напоїш, — сказала вона.

— Я знаю. Я не проти. Просто не хочу бути причиною твоїх сліз сьогодні ввечері, — сказав Драко, відводячи погляд від неї та забираючи руку від її волосся.

Вона зробила ще один ковток вогневіскі, а потім запропонувала йому. Залишилося менше чверті пляшки.

Драко взяв її й оглянув кімнату. Вираз його обличчя раптом став гірким. Повітря навколо нього різко похололо.

Герміона впізнала цю зміну. Вона була схожа на її раптовий плач. Йому щось спало на думку. Щось, що розбило його. Алкоголь потоншив стінки його блокології, і він не міг більше втримувати це.

Тихий. Злий. Як він і казав.

Недовго думаючи, вона простягла руку й узяла найближчу до неї руку. Його ліву долоню.

Він подивився на неї. Дівчина перевернула її та провела великими пальцями по його долоні. Розгладжуючи її. Вона відчувала ледь помітне тремтіння від Круціатусу, який досі мучив його.

— Коли ти став амбідекстером? — запитала вона.

Він зустрівся з нею поглядом, і вона побачила його здивування.

— Як ти гадаєш? — запитав Драко за мить.

— Ти носиш кобуру на правому зап'ясті, але ти завжди використовував правицю на дуелі зі мною, — сказала вона. — І в тебе однакові мозолі від палички на обох руках. Я помітила це того дня, коли вперше почала зцілювати твої руни.

— Розумниця, — сказав він.

Герміона посміхнулася.

— Ти лише зараз це зрозумів?

Він пирхнув.

— І скромна, — сухо додав він.

Вона витягла паличку й пробурмотіла закляття, постукуючи кінчиком по його руці. Намагаючись позбутися залишкових судом.

— Ти не зобов'язана продовжувати зцілювати мене, Грейнджер, — сказав він за мить. Вона відчула, як червоніє під його поглядом.

— Герміоно, — знову нагадала вона йому. — Ти був сумний на вигляд. І я не знала, чи можу я обійняти тебе. Тож я подумала про це. Я вирішила, що зцілення — це принаймні те, чого ти хочеш.

Він був тихим, а вона продовжувала масажувати його руку. Проводячи її пальцями по його. У нього були довгі тонкі пальці.

— А якби я захотів чогось іншого? — сказав він. Його голос був тихим, але в питанні була якась різкість.

Її руки завмерли, і вона поглянула на нього. Здавалося, ніби весь кисень у кімнаті раптово зник. Її серцебиття потроїлося, а в грудях раптом стало порожньо.

— Чого ж ти хочеш? — обережно запитала Герміона. Вона вивчала його обличчя. Його очі були темними, але вираз обличчя залишався спокійним. Допитливим. Волосся спадало на чоло, пом'якшуючи його гострі риси. Він мав зовсім юний вигляд.

— Розпустиш волосся? Я хочу це побачити, — сказав він.

Вона кліпнула очима.

— Справді? — запитала вона, дивлячись на нього з недовірою.

Він лише коротко кивнув.

Вона повільно підняла руку й витягла шпильки. Коси впали донизу, дівчина зняла з них зав'язки й почала повільно проводити пальцями, щоб розплести кожну з них. Дійшовши до маківки, вона ще раз провела пальцями по волоссю, а потім опустила руки собі на коліна.

— Ось. Моя грива.

Протягом кількох секунд він мовчки дивився на неї.

— Я й не знав, що вони такі довгі.

— Вага робить його слухнянішим, — сказала вона, озирнувшись; не знаючи, що шукає. Вона зібрала шпильки й сховала їх у кишеню. Кінчик довгого локону торкнувся її зап'ястя, і вона злегка здригнулася.

Герміона не звикла до розпущеного волосся. Зазвичай вона розплітала його лише для того, щоб прийняти душ, а потім одразу ж заплітала назад, поки воно не встигло висохнути. Вона почувалася майже

вікторіанкою, немов розпущене волосся відкривало щось глибоко інтимне в ній самій.

Драко нахилився вперед і запустив пальці в її волосся біля скроні. Його обличчя досі було допитливим. Вона здригнулася, і в неї перехопило подих, коли вона відчула, як його пальці ковзнули вниз до її талії.

— Воно м'якше, ніж я очікував, — сказав Драко. Його очі здавалися зачарованими. Ніхто ніколи не цікавився її волоссям. Все це спілкування виходило за межі її зони комфорту, і вона гадки не мала, що мала сказати чи зробити.

Герміона витріщилася на нього й зрозуміла, що його погляд трохи затуманився. Драко був дуже, дуже п'яний.

Раптом його обличчя опинилося ще ближче. Всього в сантиметрах від неї. Його рука ковзнула вгору по її шиї й заплуталася в кучерях біля її голови. Це було так...

Вразливо.

Інтимно.

Чуттєво.

Він більше не дивився на її волосся. Він не зводив очей з її обличчя. З її губ.

Вони були так близько.

— Якщо ти не хочеш, щоб я тебе поцілував, скажи про це зараз, — мовив він.

Вона відчувала дихання від кожного слова на своїх губах.

Все здавалося нереальним. Як сон. Розмитим і сповненим відчуттів.

Вона відчувала, як тягар її життя лягає на неї; розчавлюючи її, поки вона ледве не почала задихатися від цього. Поки ледве не почала задихатися від самотності.

Але вона також відчувала руку Драко у своєму волоссі. Він був ніжнішим, ніж вона думала. Теплим на дотик. Красивим. І так близько, що вона відчувала його дихання.

Він дивився на неї так, ніби бачив її.

І він запитував дозволу.

Якби вона не заговорила з Гаррі того вечора. Якби не була така п'яна. Якби не була такою самотньою. Якби вечірнє одкровення не полягало в тому, що Драко Мелфой дійсно був добрим, коли напивався, вона могла б вчинити по-іншому.

Але вона цього не зробила.

Вона поцілувала його.

Справжнім поцілунком.

На устах кожного з них відчував смак вогневіскі.

Щойно її губи торкнулися його, Драко відразу взяв всю ініціативу на себе. Наче вона випустила щось у ньому назовні. Його рука стиснула її волосся, і він посадив Герміону на свої коліна.

Вона поклала руки йому на плечі, коли він поглибив поцілунок. Він потягнув її за волосся, щоб вигнути шию назад, і ковзнув іншою рукою вниз по її горлу. Провів пальцями по її шкірі, вздовж ключиць і плечей, до горла, немов оцінюючи її.

Вона провела рукою по його підборідді та волоссям. Коли її долоня торкнулася його вилиці, він на мить притиснувся до неї обличчям.

Він так зголоднів за дотиками.

Він провів по її тілу, і вона нахилилася до нього, як кішка, що горнулася до теплих рук. Вона й не підозрювала, як жадала доторку.

Що вона теж зголодніла за дотиками.

Драко ковзнув рукою по подолу її сорочки, торкаючись шкіри живота, перш ніж повільно прослизнути під її одяг і провести рукою по попереку. Притискаючи її до свого живота так, що їй довелося вигнути спину, щоб продовжувати цілувати його.

Поцілунки були неспішними. Вивчаючими. Він тримав її за волосся, контролюючи темп і повільно цілуючи її. Злегка доторкнувшись губами її губ, так, що вона здригнулася, перш ніж він ніжно прикусив її губу. Тоді кінчик його язика ковзнув її нижньою губою. Вона ахнула, і коли її рот відкрився, він поглибив поцілунок, ковзаючи своїм язиком по її.

Він був на смак як лід, як віскі та як гріх.

Герміона провела руками по його плечах, вивчаючи його. Твердий і блідий, як мармур, але теплий. Він був таким теплим на дотик. Вона заплутала пальці в його волоссі й легенько потягнула за нього, вигинаючись назустріч йому, поки він пестив її талію, і вона затремтіла. Напруга почала накопичуватися всередині неї.

Вона ніколи не...

Голос у глибині її свідомості жорстко нагадав, що їй слід лише зіграти ці почуття. Вона злегка смикнулася, немов ця думка вразила її фізично.

Драко взяв її за волосся, щоб відвести її голову назад і оголити шию. Відриваючись від її губ і цілуючи вздовж її підборіддя та шиї, поки вона не застогнала й не пригорнулася до нього.

Ці почуття не були награними.

Вона не знала, як зіграти їх.

Вона обійняла його обличчя своїми долонями й знову притягнула його губи до своїх. Несамовито притиснувшись до них, Герміона обхопила його руками. Намагаючись відчутти його повністю.

Їхні тіла були притиснуті одне до одного, і дівчина не була певна, чи відчуває вона биття свого серця, чи його. Можливо, їхні серця бились в унісон.

Вона так втомилася від самотності.

Вона так втомилася, що люди бачили в ній лише її обов'язки. Цілителька. Руйнівниця темних проклять. Майстриня зілля. Зв'язна. Знаряддя. Шльондра.

Ніби вона стала чимось із цих речей, тому що хотіла цього.

Герміоні хотіла плакати, але не могла. Вона просто поцілувала Драко ще шаленіше, і він відповів їй з тим же вогнем.

Його руки блукали під її сорочкою, пестячи груди крізь бюстгальтер. Він легенько провів великими пальцем по її сосках, так що вона здригнулася й вигнулася.

Герміона чула його дихання, коли він відірвався від її губ і почав вкривати цілунками її підборіддя, злегка шкрябаючи зубами ключицю.

Драко просунув руку під її бюстгальтер і провів великим пальцем по соску. Герміона відчула, як він твердіє під його пальцем, і як вона жадає цього. Дівчина закусила губу й тихо застогнала, коли він повторив рух. Вона вчепилася за його плечі.

Він підняв її бюстгальтер і стиснув оголені груди. Його рот обпалював місце з'єднання її шиї та плеча, і Герміона відчула, як він легенько посмоктує шкіру.

Її рука ковзнула його плечем, відчуваючи слабкий рельєф його шрамів. Вона м'яко погладила їх. Герміона провела пальцями іншої руки по

його грудях, відчуваючи всі впадини й вершини його м'язів. Запам'ятовуючи те, як Драко реагує. Він притиснувся до її руки.

Драко застогнав, ткнувшись їй у шию. Стогін задоволення, а не болю. Вібрація цього звуку пронизала її груди, гарячіша за вогневіскі.

Вона задихнулася, коли він продовжив дратувати її груди, цілувати й смоктати її плече.

Вона й не підозрювала, що може відчувати стільки речей одночасно. Що всі ці відчуття кружляли й об'єднувалися в її тілі, перетворюючись на щось більше, ніж вона сама.

Вона почувалася переповненою почуттями та емоціями.

Герміона не усвідомлювала, що його руки та дихання, його губи та язик, його тверде тіло, притиснуте до неї, доторк його волосся до її шкіри можуть так сильно впливати на неї емоційно.

Вона й гадки не мала, що відчуття того, як Драко реагує на її дотики та її тіло, може вплинути на неї так сильно.

Вона не знала, що це можливо.

Ніхто їй не сказав. Ніхто не попередив.

Герміона не знала, що може вплинути на нього *таким чином*. Не очікувала, що сподобається йому фізично. Він ніколи не здавався зацікавленим в її зовнішності.

Кістлява. Саме так він назвав її, побачивши оголеною. Він сказав, що хотів би попросити когось іншого.

Вона здригнулася.

Ще одна небажана думка впливла в її свідомості.

Вона могла бути ким завгодно. Драко просто був самотній, він захотів би будь-кого, хто доторкнеться б до нього.

До горла підступив ком, і Герміона не змогла його проковтнути. Її руки завмерли, і вона намагалася дихати, не плачучи.

Драко помітив це. Він підняв голову, відриваючись від її плеча, і пильно поглянув на неї. Тоді він гірко посміхнувся, прибрав руки, поправляючи її одяг і знімаючи її зі своїх колін.

— Тобі час йти, — сказав він.

Його голос був холодним. Жорстоким. Знову чітко та по суті.

Його маска знову повернулася на своє місце.

Розділ 41. Флешбек 16

Chapter Notes

Плейлист

I Know You - Skylar Grey

Weaves – Dean Lewis

Sacrifice – Black Atlass & Jessie Reyez

Love Me Wrong - Isak Danielson

Battle Cry – Imagine Dragons

See the end of the chapter for more [notes](#)

Серпень 2002.

Герміона стиснула губи, дивлячись на Драко, і уривчасто вдихнула.

— Я надто п'яна. Я не зможу зараз являтися, — сказала вона. — Я ж казала тобі, що почну плакати. Я нічого з цим не можу зробити. Не знаю, як утримати всі ці емоції в такому стані.

Сказавши це, Герміона притиснула долоні до рота, стараючись не розридатись ще сильніше. Сльози стікали щоками та капали з пальців, притиснутих до губ.

Драко зітхнув.

— Чому ти зараз плачеш? — запитав він, поки вона продовжувала стримувати сльози.

— Тому що я самотня і цілюся з тобою тут, а ти навіть не вважаєш мене привабливою, — зізналася вона зі сльозами.

Якусь мить Драко мовчки дивився на неї, а потім відкинув голову назад і цілу хвилину втуплювався в стелю.

— Як ти гадаєш, чому я тебе поцілував? — спитав він нарешті стислим голосом.

Губи Герміони здригнулися, і вона відвела погляд.

— Тому я опинилася поруч, — тихо відповіла дівчина.

— І чому ж ти поцілувала мене? — запитав він, відірвавшись від споглядання стелі та поглянувши на неї.

Герміона розглядала дошку, що випирала з підлоги, ніяково крутячи в руках локон.

— Тому що ти ставишся до мене як до особистості. Мої друзі ставляться до мене як до колеги, — сказала вона гірко. — Ми з Гаррі посварилися, а потім перепросив за те, що образив мене як професіонала. Ніби це було те, що зачепило мене. Якимось чином ти змушуєш мене згадати, що під усіма тими ролями, які я взяла на себе під час цієї війни, все ще існує та дівчина, якою я була раніше.

Герміона закусила губу, намагаючись знову не заплакати. Вона схопила пляшку з підлоги, куди та якось впала, і зробила кілька ковтків вогневіскі. Лишалось зовсім трохи алкоголю на дні, і в неї була відчайдушна надія, що якщо вона доп'є його, то зможе сп'яніти настільки, що перестане все відчувати.

Мелфой відвів від неї погляд, а потім відхилився назад і прикрив очі рукою. Зробивши останній ковток вогневіскі, Герміона глянула на нього. Його рука опустилася; він спав.

Вона довго розглядала його обличчя, вивчаючи його риси так уважно, як ніколи не дозволяла собі раніше. Поступово її повіки почали важчати. Вона повинна... Вона не могла пригадати, що саме повинна була зробити. Встати? Або начаклувати ліжко неподалік? Її погляд потьмарився. Вона заснула, розглядаючи Драко.

Герміона не знала, як за ніч вони перемістились так, що, прокинувшись уранці, опинились в обіймах одне одного. Здавалось дивом, що ніхто з них не звалився з вузького дивана. Вони лежали, пригортаючись одне до одного. Якби голова Герміони не тріщала від болю, дівчина спробувала б швидко вислизнути, але натомість змушена була лежати в пастці під Драко паралізована жахом.

Його обличчя демонструвало такий же вираз жаху і ледве не паніки, коли він різко розплющив очі. Він спробував висмикнути руку з-під неї, і вони небезпечно захиталися на краю дивана.

— Якщо через тебе я впаду з дивана, мене вирве прямо на тебе, — миттєво сказала йому Герміона. Мелфой завмер, і вони втупилися одне в одного.

— В тебе є якесь інше геніальне рішення, всезнайко? — нарешті запитав він.

— Дай мені хвилинку, — відповіла Герміона, почервонівши та заплющивши очі. Вона намагалася придумати якийсь вихід із ситуації. Вона вирішила ігнорувати Драко, який досі лежав на ній. Драко, який був без сорочки. Повітря в кімнаті охололо за ніч, але його шкіра залишалася теплою, а дихання, що торкалося її щоки — гарячим. Тіло Драко було напруженим і притиснутим до неї; його рука під її спиною змушувала Герміонин хребет незручно вигнутися. Щось тверде впиралося їй в стегно, і за кілька секунд збентеження вона відчула, як воно ледь відчутно смикнулося... О Боже!

Вона не думатиме про це. Вона нічого не помітила. Герміона думала лише про своє похмілля та про те, як відірватися від Драко, щоб жодного із них не вирвало на іншого.

Драко лежав усією своєю вагою прямо на ній, але його рука, що знаходилася ближче до краю дивана, огортала її талію. Коли він знову спробував висунути ту з-під Герміониної спини, їхня загальна вага майже звалила їх на підлогу, порушуючи рівновагу.

Якби він міг звільнити іншу руку, то зміг би схопитися за спинку дивана й підвестися. Але коли він спробував поворухнути плечем, це також призвело до хитання.

Якби він міг спершу спустити ноги з дивана, тоді він зміг би стати на коліна на підлогу й легко звільнитися. Але цей процес, підозрювала Герміона, призведе до значного тертя на рівні талії.

— Гадаю, якщо я спущу свою ліву ногу... — почав Драко.

— Не смій! — гаркнула Герміона, відчуваючи, як її обличчя стає ще червонішим.

— Бляха! Ґрейнджер, не волай, — сердито сказав він, скривившись.

— Просто... дай мені подумати, — сказала Герміона, гірко шкодуючи про те, що вчора не заснула на підлозі.

— Просто, бляха, неймовірно, — пробурмотів він собі під носа.

Герміона відчула, як в її грудях спалахує роздратування змішане зі зніяковінням через їхнє поточне скрутне становище.

— Не звинувачуй у цьому мене. Я взагалі-то хотіла піти додому минулого вечора. Це ти заблокував двері й вимагав, щоб я з тобою випила, — сказала Герміона різко.

— Я був п'яний. Додам, що це була твоя пропозиція як нібито медичного працівника, — на його обличчі була зневага.

— Ну вибач, що порекомендувала тобі щось, що допомогло зменшити твій біль під час лікування, — відповіла Герміона, сердито дивлячись на нього. — Якщо моя допомога приносить тобі такі великі незручності, ти завжди можеш звернутися до іншого цілителя.

— Якраз збирався, — сказав він холодно.

У Герміони перехопило подих від гострого болю, вона напружилася, а потім різко хитнулася під ним. Він втратив рівновагу і впав, а вона

швидко сіла, щоб не впасти з дивану разом із ним.

Його голова з дзвінким тріском вдарилася об дерев'яну підлогу.

— Ти кляте стерво, — сказав він, схопившись за голову.

Підводячись, Герміона посміхнулася йому.

— Так, я думаю, це ми вже з'ясували, — відповіла вона, стиснувши губи, схопивши сумку і відчинивши двері.

— Якщо у тебе є якась корисна інформація, залиш сувій. Я заберу його пізніше, — сказала Герміона, проходячи крізь двері й роз'явившись, перш ніж він встиг щось сказати у відповідь.

У той момент, коли вона з'явилася внизу на вулиці біля будинку №13, неподалік від площі Ґримо, вона різко зігнулася й виблювала в кущі. Після того, як вона очистила бруд і витерла рот, дівчина понишпорила у своїй сумці й витягла флакон із зіллям від похмілля, яке не забула спакувати для Драко напередодні ввечері.

Герміона проковтнула зілля, і її рот трохи скривився, поки вона стояла на порожній вулиці й намагалася не заплакати, обдумуючи події минулої ночі на тверезу голову.

Вона поцілувала Драко Мелфоя. Більш ніж просто поцілувала. Пристрасно. І вона хотіла цього.

Востаннє вона цілувалася на четвертому курсі з Віктором Крумом.

Але Герміону турбувало не це.

Стоячи на порожній вулиці, перекручуючи ремінь своєї сумки, вона боялася, що провалила свою місію. Драко сам піддався їй. Він просив її компанії та хотів поцілувати її. А вона зіпсувала все через те, що була п'яною, розгубленою і невпевненою в собі.

Герміона не була впевнена, що зайнятися з ним сексом стало б правильним кроком, але вона відштовхнула його минулого вечора не з

огляду на якусь стратегію. Вона завагалася, і він помітив це.

Він говорив, що не збирається примушувати її до чогось. Він завжди наголошував на цьому. У ту мить, коли вона засумнівалася, Мелфой виштовхнув її назад за свої непроникні стіни.

Герміона навіть не думала про своє завдання. Він торкнувся її волосся і сказав, що вона чарівна. Драко здавався сумним, зовсім як вона сама, і це викликало у неї бажання поцілувати його.

Якби вогневіскі не зробило її такою невпевненою, можливо, вона переспала б з ним. Вона й гадки не мала, що чийсь доторк може бути таким значущим для неї. Що звуки його стогонів і його реакція на її дотики розбудить у ній щось, сховане глибоко всередині.

Теоретично вона розуміла, що таке секс і романтичні стосунки. Але практично, на власному досвіді, вона опинилася настільки необізнаною, що почувалася так, ніби її кинули в глибоку прірву в океані.

У неї ніколи не було ні часу, ні можливості побудувати стосунки з кимось. Ні тоді, коли вона навчалася за кордоном. Ні тоді, коли повернулася додому. Більшість її ровесників не мали шансу поспілкуватися з нею, поки вона працювала над дослідженнями чи зіллями, а відвідування в лікарнях було суворо обмежені. До того часу, як пацієнти одужували достатньо, щоб звернути на неї увагу, їх, як правило, переводили до палати для одужуючих або хоспісу.

У неї просто ніколи не було на це часу.

Спостерігаючи за Роном і його численними зв'язками на одну ніч, Герміона зробила висновок, що секс не вимагає емоційного контакту між партнерами. Наче це щось знеособлене, що доставляє задоволення. І що провівши з кимось одну ніч, легко просто піти геть і не хвилюватися, що наступного дня твій партнер знайде когось іншого.

Герміона думала, що, якщо коли-небудь їй доведеться піти на цей крок із Мелфоем, вона зможе зберегти байдужість. Що це не зачепить її,

якщо вона дивитиметься на все раціонально. Просто розслабиться і думатиме про Англію. Жінки дослуховувалися до цієї поради протягом сотень років.

Але вона помилилася.

Цілувати Драко й торкатися до нього було, мабуть, найпотаємнішим переживанням в її житті. Це пробудило тугу десь глибоко всередині неї; стоячи в цілковитій самоті на порожній вулиці, вона відчула, що хоче пережити це заново.

Ці відчуття здавалися сакральними. Вони не були частиною стратегії чи безособовими діями. Герміона сама потягнулася й поцілувала когось, хто нею цікавився. Хто здавався таким знайомим з її самотністю. Когось, хто розумів темний світ, у якому вона застрягла. Хто не сердився на неї за бажання виграти війну за будь-яку ціну.

Їй хотілося, щоб для нього минулий вечір означав стільки ж, скільки для неї. Усвідомлення того, що це, ймовірно, не так, наче зламало щось всередині неї. Напевно, він був таким самим, як Рон. Мабуть, для нього це було просто фізичне задоволення.

Той факт, що вона не буде — не може — сприймати це так само, здавався жахливо несправедливим. Але найгіршим було те, що вона все одно жадала пережити це знову.

Вона почувалася порожньою. Фізично й емоційно зрадженою.

Вона більше ніколи не хотіла наближатися до Драко. Відчувала, що кожна нова зустріч із ним приносить біль.

Смертежер. Вбивця. Шпигун. Її ціль. Зброя.

Але вона все одно хотіла знову відчувати його руки на своїй шкірі, відчувати, як він заривається пальцями у її волосся. Побачити, як він реагує на її доторки.

Ніколи раніше дівчина не жадала нічого подібного і тепер не знала, як ігнорувати це почуття. Вона не знала, як перестати хотіти цього. Це була не та туга, яку вона могла б вгамувати за допомогою блокології.

Це було щось глибше.

Але це не мало значення. Неважливо, хотіла вона його бачити чи ні. Байдуже, що вона відчуває. Те, що вона відчуває, ніколи не мало значення. Її завдання лишалося незмінним: підтримувати інтерес Драко, зробити його вірним.

Герміона ковтнула гіркоту від зілля та блювотиння й попрямувала на площу Гримо.

— Чорт забирай, Герміоно! — крикнув Рон, коли вона ввійшла.

Він сидів у вітальні разом з рештою мешканців будинку, що страждали від безсоння.

Герміона спантеличено витріщилася на нього.

— Що сталося з твоїм волоссям? — запитав він.

Вона простягнула руку й помацала заплутане волосся.

— Зачепилася за кущ з ожиною, — швидко збрехала вона.

— Маєш такий вигляд, наче боролася з кнізлом і програла, — дражнячись сказав Рон.

Герміона розгублено кивнула.

— Я й забув, що твоє волосся таке, — додав він після того, як кілька секунд просто розглядав її. — Тобі дуже личить, коли ти заплітаєш їх у коси.

Герміона мляво всміхнулася його й відчула, як її підборіддя ледь помітно тремтить.

— Так. Краще закласти їх, — сказала вона. — Я так відвикла від розпущеного волосся, що навіть не знаю, що з ним робити, коли воно не заплетене.

Вона не хотіла ні з ким розмовляти. Особливо про своє волосся.

Герміона помчала сходами у ванну кімнату, щоб прийняти душ. Вона жорстоко терла шкіру губкою, намагаючись змити спогади про доторк рук Драко. Вода майже ошпарювала, але вона не могла змусити себе вимкнути її. Обмившись, вона лишилася стояти під краплями на кілька хвилин; тратячи час, якого в неї не було.

«Я не плачу, — сказала вона собі. Це просто бризки крапель. Просто душева вода, що стікає обличчям».

Вийшовши з душу, Герміона лише злегка розтерла волосся рушником, перш ніж швидко заплести його у дві тугі французькі коси, які закрутила на потилиці. Акуратно. Жодне пасмо не вибивалось із зачіски.

Герміона проводила інвентаризацію зілляв, коли її відшукав Кінгслі.

— Грейнджер, ти потрібна у Мушлі, — сказав він.

Вона на мить завмерла, перш ніж обернутися і намалювати в повітрі руну, спрямувавши паличку на непоказного вигляду скриню, що лежала на підлозі. Вона відчинилася, і Герміона дістала невеликий шкіряний ранець. Відкривши його, вона перевірила вміст.

— Я готова, — сказала дівчина, намагаючись вгамувати шалене серцебиття й відчуття холоду в животі.

Кінгслі провів її через будинок, а потім, вийшовши на ганок, роз'явився разом із нею.

Але вони явилися не біля Мушлі. Герміона знала, що вони насправді й не збирались являтися туди.

Вони стояли біля входу у вузьку печеру. Кінґслі наблизився до каменів і постукав паличкою по величезному валу біля входу.

Камені біля ніг Герміони затремтіли, і з'явилися сходи, що спускалися під землю. Якись мить вона дивилася вниз, стиснувши губи, перш ніж ступила на першу сходинку.

Унизу сходів стояла Габріель Делякур. Неймовірно красива.

— Е'міоно, я спіймала ще одного! — оголосила вона тріумфально. — У нього немає Мітки, але, я думаю, він важливий, тому що спіймати його було дуже важко.

Габріель було новобранкою Британського руху Спротиву. Вона залишалася однією з небагатьох учасників Французького Спротиву, котрі встигли втекти до інших частин Європи, коли Волдеморт остаточно захопив контроль над Францією. Всі її друзі й однокласники загинули. Вона палала бажанням помститися.

Замість того, щоб офіційно прийняти її до лав Британського Спротиву чи Ордену, Кінґслі залучив Габріель до своєї таємної розвідувальної групи; команди, про яку більшість членів Ордену не знали майже нічого.

Шпигуни Кінґслі були розкидані по всій Європі, збираючи розвіддані. Здебільшого вони були добровольцями. Кінґслі залишив їм розпливчасті вказівки та велику свободу дій щодо засобів, якими вони могли скористатися для отримання інформації. Поки вони приносили достовірну інформацію, він не збирався перешкоджати чи ставити під сумнів будь-які з їхніх методів.

Шпигуни повинні були повернути спійманих ними, щоб їх ув'язнили. Герміона була необхідна для того, щоб зцілити їх, перш ніж їх відправлять у магічну кому.

Габріель мала винятковий талант у зборі інформації. Вона використовувала свої чари віїли, щоб заманити свою ціль у те місце,

де могла допитувати їх як їй заманеться. Вона, як правило приносила багато інформації, але полонені рідко виживали після цього.

Герміона підозрювала, що вона вбивала більшість своїх цілей після того, як закінчувала допит. В очах француженки горів холодний тріумф, який вказував на біль, як отриманий, так і завданий. Красива молода дівчина завжди носила одяг з довгими рукавами й ретельно приховувала тіло нижче шиї.

Коли Габріель повертала когось назад, це означало, що вона не змогла їх зламати. У цьому випадку вона залишала їх для роботи Кінгслі та Муді з їхніми класичними методами допиту: виманологією, Сироваткою правди та психологічним тиском.

Щоразу, коли Кінгслі приводив Герміону на цей пляж, вона ніколи не знала, що на неї чекатиме.

Вона зібралася з духом.

Дівчина відчинила двері й побачила молодого чоловіка, прив'язаного до стільця. Навколо нього на підлозі скупчилися невеликі калюжі крові.

Герміона глибоко вдихнула, поклала свій шкіряний ранець на стіл і відкрила його. Діставши склянки із зіллями, вона акуратно розставила їх на стільниці. Коли все було на своїх місцях, підійшла ближче і провела діагностику.

Жодних серйозних травм. Нічого, що могло б його вбити. Безліч дрібних пошкоджень у місцях з великою концентрацією нервових закінчень. Вони були зосереджені на його руках і... — Герміона ковтнула — на статевих органах.

Чоловік знаходився при тямі, але ігнорував Герміону, що було передбачувано.

Її робота полягала в тому, щоб вилікувати його до того, як Кінгслі розпочне допит. Це була не стільки ввічливість, скільки додатковий

важіль тиску, який застосовувався, щоб ув'язнений не знав, що станеться наступної миті.

Часом від цього страху полонені кидалися на Герміону, поки вона працювала, і починали розповідати свою інформацію їй.

Вперше, коли Герміону привели в це місце і вона дізналася, що Орден мовчазно дозволяє тортури, вона розлютилася. Існувала різниця, дуже велика різниця, між використанням темної магії для самооборони та катуванням когось. Погоджуючись зцілити цих в'язнів, вона мимоволі ставала співучасницею.

Кінгслі зовсім не хвилювала її совість. В Ордені не було нікого з достатнім багажем знань, щоб замінити її. Тож, якби Герміона не зцілила їх, в'язні залишилися б у тому стані, в якому вони були доставлені в Англію. Їм просто дадуть дозу Смертельного ковтка, залишивши покаліченими в магичній комі.

Герміона неодноразово намагалася відмовити Кінгслі давати новобранцям таку свободу волі. Вона запропонувала приготувати більше Сироватки правди. Тоді Кінгслі лише витріщився на неї та відповів, що члени розвідувальної групи не хочуть зілля, вони хочуть помститися. Найнявши їх, він лише спрямовував їх лють у потрібне русло. Ордену потрібні були шпигуни, готові піти на все. Вони не могли покладатися на людей, які можуть засумніватися у вирішальний момент.

Кінгслі нагадав їй, що їм потрібна інформація, і що те, що сталося з членами Спротиву, спійманими Смертежерами, було набагато гіршим. Ніби Герміоні потрібно було нагадування; саме вона зцілювала тих, хто повернувся з в'язниці.

Але вона почувалася монстром щоразу, коли її викликали для зцілення когось, кого спіймала розвідувальна група. І думала, чи не погіршує ситуацію, співпрацюючи.

Навіть якщо вони були Смертежерами, бажання їхньої смерті на полі бою відрізнялося від реального катування.

— Спочатку я зцілю твої руки, — тихо сказала вона чоловікові.

Герміона стала навколішки біля нього, потім легенько поклала руку під його праве зап'ястя й піднесла ближче до світла.

Швидким закляттям вона нанесла знеболююче зілля, приділивши особливу увагу пальцям. Схоже, йому під нігті неодноразово всували голки.

Коли шкіра ввібрала зілля, Герміона почала зцілювати пошкоджені тканини.

Вона встигла вилікувати три пальці, перш ніж він заговорив.

— Я знаю тебе, — сказав чоловік, підіймаючи голову.

Герміона підвела очі. Він був смутно знайомим на вигляд. Міцна статура. Темне волосся з густою щетиною. Його передпліччя й кисті були волохаті.

— Ти бруднокровна сучка Поттера, — сказав він.

Герміона підняла брову й перейшла до лікування наступного пальця.

— Ти виросла, — додав чоловік, кинувши на неї косий погляд. — Ніколи б не подумав, що така кучерявка, як ти, матиме такий вигляд.

Герміона проігнорувала його.

— Грейнджер, чи не так? Потрібно буде розповісти всім, що я бачив тебе. Ми думали, ти вже мертва.

Він нахилився вперед, доки його обличчя не наблизилося майже впритул до обличчя Герміони.

— Я відкрию тобі таємницю, Бруднокровко, — пробурмотів він. — Ви програєте цю війну. І коли це станеться, я вбиватиму цю біляву сучку так повільно, що вона благатиме мене про смерть.

Герміона продовжувала ігнорувати його, зашиваючи дрібні рани, вирізані на його долонях бритвою.

Вона закінчила зцілювати першу руку і почала лікувати другу. Герміону лякала думка про те, що в якийсь момент вона закінчить працювати з його руками й буде змушена приступити до інших частин тіла.

— Потрібно, щоб ти відкинувся назад на стільці, якщо хочеш, щоб явилікувала твої геніталії, — змусила себе твердо сказати вона.

Усе її тіло похололо. Її нутрощі так болісно скрутило, що вона сумнівалася, що коли-небудь зможе перетравлювати їжу.

Чоловік відкинувся на спинку стільця, до якого він був прив'язаний, і розсунув коліна. Вираз його обличчя був глузливим, наче це він був володарем ситуації.

Герміоні хотілося приголомшити його закляттям.

Але вона повинна була залишати полонених у свідомості, коли зцілювала їх. Це було одним із методів психологічного тиску, котрим користувався Кінгслі.

Змахом палички дівчина розстібнула його брюки, а потім простягнула руку й стягнула їх нижче.

Габріель використовувала тонке лезо, щоб вирізати букви біля основи його члена. Герміона не могла розрізнити французькі слова крізь рвані порізи та кров. Вона подумки подякувала, що це були хоча б не руни.

Тоді вона взялася за роботу.

Герміона була сповнена рішучості не торкатися до нього, і це робило її роботу складнішою. Вона очистила рани від крові й наклала м'які антисептичні чари.

Юнак уперше застогнав від болю. Герміона взяла до рук флакон з муртлаповим відваром і за допомогою чар нанесла його на рани.

Магічний спосіб був менш точним і ніжним, але Герміона заборонила собі турбуватися з цього приводу.

Прошепотівши необхідні загоювальні закляття, вона ще раз провела діагностику. У його організмі було багато алкоголю. Ймовірно, Габріель підбралася до нього за допомогою випивки. Герміона витягла зілля для протверезіння й вилила йому в горло. Схоже, він упізнав зілля, тому що майже не опирався, як Герміона того очікувала.

Потім вона відступила й оглянула його.

Чоловік слідкував за нею поглядом, поки вона діставала з сумки зілля від похмілля. Герміона запропонувала настоянку йому.

Проковтнувши, він посміхнувся їй.

— Підлатала мене для другого раунду? — здогадався він. — А я ж-бо гадав, що ви тут всі святоші, котрі не вбивають своїх ворогів.

Герміона кинула йому тонку посмішку, якої навчилася від Мелфоя.

— Ми не збираємося вбивати тебе.

Вона розвернулася на підборах і вийшла. Коли двері позаду неї зачинилися, дівчина на мить завмерла, збираючись з думками.

Герміона почувалася клятим стервом.

Вона збрехала Мелфою, коли напилася біля річки; у неї не залишилося й крихти порядності. Війна поцупила її всю.

Єдине, що їй залишалося, бажання врятувати Рона й Гаррі. Виграти війну.

І заради цього вона була готова переступити через змучені тортурами тіла, продатися і вирвати серце Драко Мелфою, якщо це знадобиться.

І потім, коли її друзі будуть у безпеці, вона мовчки прийме заслужене покарання за свої гріхи нарівні з Муді та Кінгслі.

Chapter End Notes

Муртлаповий відвар – відвар з муртлапових щупалець, допомагає загоювати рани, згадується, коли Гаррі відбував покарання в Амбридж.

Розділ 42. Флешбек 17

Chapter Notes

[Плейлист](#)

Her & the Sea – CLANN
In Cold Light – Vanbur
Through the Dark – Vanbur
Tomorrow We Fight – Tommee Profit & SVRCINA
Control – Halsey

See the end of the chapter for more [notes](#)

Серпень 2002.

Герміона сиділа на камені на пляжі, чекаючи, коли Кінгслі покличе її, щоб вона напоїла Смертельним ковтком полоненого. Вона знову й знову прокручувала в пам'яті події минулої ночі, намагаючись відшукати щось, що могла пропустити.

Після детального аналізу ночі вона дійшла висновку, що Драко певною мірою все ж вважав її привабливою. Зрештою, він назвав її красивою, порівняв із трояндою на кладовищі й стверджував, що був засліплений, коли побачив її вперше. Вона ледь чутно пирхнула й подумала, чи зізнався б він колись у цьому, якби не випив три пляшки вогневіскі.

Йому не вистачало близькості в житті. Незалежно від того, відповідала вона його стандартам фізичної привабливості чи ні, він залишався емоційно вразливим до неї.

Вона також вирішила, що, мабуть, те, що в них не було сексу, було на краще.

Його нинішній інтерес був схожий на полум'я, що лише розгорається. Додавши забагато палива, вона просто загасить його. Тепер, коли здавалося незаперечним, що Герміона заволоділа його увагою, їй доведеться діяти обережно. Ключ до розгадки полягатиме в тому, щоб перетворити ці почуття в щось непідвладне його контролю, в щось таке, від чого він не зможе стриматися, чого бажатиме найбільше.

Це займе багато часу.

Драко був терплячим. Він був готовий брехати, маніпулювати, вбивати та заходити так далеко, наскільки це було необхідно, заради досягнення власної цілі. Помста... спокута чи щось, на чому ґрунтувався його союз з Орденом... це було чимось, чого він готовий чекати; він страждатиме й жертвуватиме, скільки знадобиться.

Спробувати спрямувати його амбіції та одержимість на себе було жахливим ризиком. Як сказав Северус, вона могла як знищити Орден, так і врятувати його, однаковою мірою.

Дівчина відчула паніку від цієї думки. Її груди стиснулися, і їй здалося, ніби океанський вітер краде її подих. Герміона опустила голову між колін і змусила себе повільно вдихнути.

Вона зможе це зробити. Вона зможе, тому що мусить. Бо іншого способу виграти війну не було.

Сама думка про те, що вона зможе контролювати його, досі здавалася маренням.

Думка про те, що Герміона може допомогти виграти війну своєю емоційною близькістю, здавалася абсолютно абсурдною, доки вона не відчула, що занурилася в глибоку підводну течію нестримної уваги Мелфоя.

Він був таким стриманим, навіть коли був п'яним. Навіть коли цілував її. Він не поспішав і не втрачав контроль. Його пристрасть не була вибуховою. Вона була схожа на тліюче багаття; те, що таємно розгоралося глибоко в землі, розповсюджуючись і чекаючи, перш ніж піднятися, знищивши світ нагорі. Вона підозрювала, що його розпалювало щось набагато глибше, ніж він сам усвідомлював.

Дівчина ретельно продумала свій план.

Він буде обережнішим, коли побачить її наступного разу. Ймовірно, він спробує відштовхнути її та відновити дистанцію. Можливо, це зіграє їй на руку.

Адже немає більшої спокуси, ніж заборонений плід. Чим більше він думатиме про неї; про те, щоб бути обережним із нею; про те, що він не повинен зближуватися з нею, тим більше вона поглинатиме його думки. Тим більше він бажатиме її.

Але те, що вона також бажала його...

Герміона ковтнула й нервово прикусила ніготь великого пальця.

Вона й цим скористається. Якщо напруга буде справжньою з обох сторін, йому буде важче опиратися. Герміона все одно не знала, як вдавати. Вона була надто недосвідчена. Туга, котру вона відчувала, також стане частиною плану.

Вона гірко посміхнулася сама собі.

Вона продасть свою душу, щоб перемогти. Використати свої почуття замість валюти має бути ще легше.

Має бути...

Якимось чином раціоналізація вчинків не завжди заважає їм завдавати болю.

Різкий звук хрускоту каміння привернув її увагу. Вона обернулася й побачила, що Білл наближається до неї.

— Кінгслі послав мене знайти тебе, він закінчив, — сказав Білл.

Герміона уважно подивилася на нього. Війна зістарила найстаршого сина сімейства Візлі. Жвавий, крутий Руйнівник проклять перетворився в суворого й задумливого чоловіка.

Білл був на завданні разом з Артуром, коли того прокляли. Почуття провини ніби щось заглушило в ньому. У роботі він залишався холодним, надійним і працьовитим. Робота була всім, що його цікавило. Герміона іноді радилася з ним щодо аналізу проклять. Між ними ніколи не було якихось дружніх балачок, жартів або ненавмисних зауважень. Навіть Северус був більш говірким.

Герміона встала й пішла за ним. Коли вони йшли пляжем, Білл раптово зупинився й поглянув на неї.

Герміона чекала.

— Габріель, вона... — почав було Білл, але затнувся. — Флер хвилюється.

Герміона нічого не відповіла. Вона й гадки не мала, що йому сказати про цю дівчину.

— Чим саме вона займається? — запитав Білл.

— Вона перехоплює гінців, яких Том відправляє до інших частин Європи, — обережно сказала Герміона.

— Це мені відомо. Але яким чином?

— Вона мені не казала, — сказала Герміона. — Тобі слід запитати її саму або Кінгслі.

— Мені здається, вона їх трахає, — різко сказав Білл. Все його обличчя здавалося висіченим з каменю. — Я думаю, вона їх трахає, а потім, коли вони засинають, зв'язує їх і катує.

Герміона стиснула губи й нічого не сказала.

— Не знаю, — нарешті перервала Герміона довгу паузу. — Я лікую лише тих, кого привезли сюди. Мене не інформують про те, що з ними відбулося.

Білл помітно стиснув зуби.

— Складні травми?

Герміона поворухнулася й почухала носа.

— Нічого особливого, — тихо сказала вона.

Він трохи постояв мовчки, перш ніж обернутися й продовжити шлях. Герміона пішла за ним, що вели на пляж.

Коли вона ввійшла в кімнату, полонений знаходився під сильною дією Сироватки правди. Він валявся в кріслі, схиливши голову набік.

Герміона підійшла й наклала на нього діагностичне закляття.

— Ми переможемо... переможемо. Ти помреш. Ви всі помрете... — бурмотів він собі під ніс.

Герміона вивчила діагностику й виявила, що Кінґслі ввів йому якийсь галюциноген разом із зіллям правди. Вона різко глянула на стіл, за яким Кінґслі щось записував.

— Хімічна реакція цих зіллів може спричинити маніакальний розлад або нав'язливу поведінку, — сказала вона з докором. — Вам слід було порадитися зі мною.

Кінґслі глянув на неї.

— Я порадився з нашим *іншим* Майстром зіллів, — спокійно сказав він. — Допит не входить до зони Вашої компетенції. Цей володів блокологією. Він вимагав додаткових заходів.

Герміона прикусила язика й повернулася до в'язня. Його мозок мав ознаки сильного запалення. Вона вилаялася собі під ніс і порилася в

сумці в пошуках чогось, що могло б нейтралізувати наслідки. Це була нетипова реакція; без повного запасу зіллів у неї були обмежені можливості протидіяти їй.

Настоянка дистильованого слизу жала білівіґа в поєднанні з краплею сиропу морозника здійснить охолоджуючий ефект на мозок, вирішила вона. Дівчина швидко змішала інгредієнти у флаконі, а потім нахилила голову полоненого назад, щоб напоїти його.

Його очі закотились назад, і коли вона торкнулася флаконом до його губ, він зажмурився й закрив рот.

— Ну ж бо, — лагідно сказала Герміона. — Це допоможе твоїй голові.

Він глянув на неї одним оком, перш ніж розплющити обидва. Вона побачила, як його зіниці раптом розширилися, і він пильно подивився на неї.

— Я пам'ятаю тебе, — сказав чоловік, — ти сучка Поттера.

— Ти повинен прийняти це, інакше ризикуєш пошкодити мозок, — незворушно сказала Герміона.

Він розтулив губи й випив настоянку, а потім зашипів, злегка хитаючи головою. Герміона знову створила діагностику й спостерігала, як запалення швидко зникає.

Вона знову поглянула на його обличчя й побачила, що його зіниці звузились у крихітні цятки в центрі райдужки. Його пильний погляд усе ще був прикутий до Герміони, і це починало дратувати її.

— Як почувася? — запитала вона.

— Холодно... моєму мозку холодно. Мій мозок крижаний, але погляд на тебе зігріває мене зсередини, — сказав він приспівуючи.

Полонений раптом посунувся вперед, і його зуби клацнули в повітрі, коли Герміона швидко відступила. Він засміявся.

— Уявив себе перевертнем? — різко сказала вона. Запитання було риторичним, діагностичні показники не вказували на лікантропію.

Чоловік захихотів. Вираз його обличчя досі був приголомшений дією Сироватки правди, але очі були прикуті до Герміони.

— Я не перевертень. Але я запам'ятаю тебе, — сказав він. — Коли ви програєте цю війну, я нагадаю про тебе. Я збираюся завалити цю білобрису лярву і після цього попросити Темного Лорда про право володіти тобою. Можливо, він захоче зберегти тобі життя. Саме я буду тим, хто збереже твоє життя.

Його погляд ковзнув по Герміоні, і вона здригнулася. Дівчина вже пошкодувала про те, що вилікувала запалення його мозку. Щось у тому, як швидко вона впоралася з галюциногеном, здавалося, залишило в ньому нав'язливу схильність, мимоволі сконцентровану на ній самій.

— Годі, Монтею! — гаркнув Кінгслі, підводячись і підходячи до неї.

Герміона озирнулася, нарешті впізнавши в'язня. Він навчався у Гогвортсі на кілька курсів старший за неї. Грехем Монтею.

— Ми отримали від нього все, що нам потрібно, — сказав Кінгслі, збираючи кілька сувоїв пергаменту. — Тепер Ви можете його приспати.

Герміона кивнула й приголомшила Монтею. Його очі досі були прикуті до її обличчя, коли він відкинувся назад.

Закінчивши готувати чоловіка до стазису, вона втішала себе тим, що навіть якщо Орден програє війну, малоімовірно, що печеру виявлять. Герміона більше ніколи його не побачить.

Коли Смертельний ковток було введено, Герміона передала Монтею Біллу і попрямувала назад на площу Грімо.

Коли ввечері Герміона повернулася до халупи, то виявила, що Драко не залишив жодного сувою з інформацією. Вона постояла там кілька хвилин, міркуючи, чи з'явиться він, щоб вона перевірила його шви.

Після десяти хвилин очікування вона пішла.

Герміона не була певна в тому, що це означає. Можливо, нових розвідувальних даних просто не було, але вона не могла позбутися страху, що це була розплата за сьогоднішній ранок. Вона намагалася не звертати на це увагу і заспокоювала себе тим, що якби у Мелфоя було щось термінове, він сказав би про це раніше.

Після того, як вона перестала зцілювати Драко щовечора, дівчина відчувала, що її прогрес зупинився. Вона часто думала про нього. Не в рамках своєї стратегії. Вона хвилювалась, як він себе почуває, чи не турбують його шви.

Герміона продовжувала переосмислювати й аналізувати їхній вечір із поцілунками та його наслідки, поки не відчула себе майже одержимою.

Невизначеність мордувала її розум. Цього тижня їй важко було зосередитися або заснути.

Вона перестала використовувати свою кімнату для сну. Гаррі та Джіні регулярно займали її на всю ніч. Гаррі спав, коли був із Джіні. Він дійсно міг спати спокійно. Ефект вражав. Його настрої стабілізувалися, чого не траплялося вже багато років, і Герміона рідко зустрічала його вночі у вітальні. Стрес, який мучив його роками, здавалося, послабився вперше після смерті Дамблдора.

Герміона зазвичай спала на будь-якому порожньому ліжку, яке могла знайти, або в тренувальних залах. Вона продовжувала виконувати вправи й сумлінно нарощувала свою витривалість.

Наступного вівторка дівчина була настільки схвильована, що прийняла заспокійливе зілля, перш ніж являтися в халупу. Вона й гадки не мала, чого очікувати від Драко.

Ввійшовши всередину, вона підстрибувала на пальцях ніг від хвилювання, поки стояла й чекала. Потім зрозуміла, що на столі лежить сувій.

Вона дивилася на нього якусь мить, перш ніж підняти й розгорнути. Рейди на наступний тиждень. Контрпрокляття.

Нічого пов'язаного з Герміоною.

...не те щоб вона очікувала, що він залишить їй особисту записку.

Дівчина тихо зітхнула й пішла геть.

Вона не бачила його весь серпень.

Герміона хвилювалася через це. Навмисне мовчання між ними розривало її. Вона продовжувала аналізувати те, що сталося, сумніваючись у своїх висновках і роблячи нові. Можливо, вона все зіпсувала. А може, він уникав її, тому що боявся того, як вона спокушає його.

Вона продовжувала вагатися. Це було хорошим знаком чи поганим?

Найгірше було те, що вона сумувала за ним. Їй не хотілося зізнаватися в цьому навіть самій собі, але зрештою Герміона змирилася з цим. Зцілення його травм стало важливим аспектом її повсякденного життя. Спілкування з ним стало важливим аспектом її життя. Коли все так раптово скінчилося, вона гостро відчула цю порожнечу. У неї було не так багато людей, з якими вона бачилася регулярно.

Вона постійно прокручувала всі їхні минулі взаємодії. Вона продовжувала оцінювати Мелфоя та всю його поведінку. Вона була одержима, але не знала, як це зупинити. Він був потрібен їй для Ордену.

Їй потрібно було стати одержимою ним. Це була її робота.

«Але я не повинна за ним сумувати», — твердо вирішила Герміона. Це стало її особистою поразкою.

Настав вересень, а він продовжував лишати сувої, не з'являючись.

Герміона почувалася розбитою.

Вона не знала, що їй робити далі.

Звісно, це було розумно з його боку. Аби вона була на його місці, то, мабуть, вчинила б так само. Але розуміння цього не розв'язувало проблему. Що Герміоні робити з цим?

Вона продовжувала шукати інгредієнти й відвідувати халупу, але надія згасала з кожним днем.

Як і попереджав Мелфой, дедалі більші ділянки сільської місцевості Англії ставали захищеними від явлення. Тижнями Герміона намагалася уникати цих територій і займатись пошуком інгредієнтів для зіллів в інших місцях, але, зрештою, антиявляльні бар'єри оточили всі ділянки збору трав, які вона знала. Дівчина намагалася знайти нові місця, але ніде більше їй не вдавалося зібрати достатню кількість певних важливих інгредієнтів.

Коли її запаси ясенця закінчилися, Герміона здалася і наважилася піти в охоронюваний ліс. Вона застосувала всі відомі їй закляття виявлення і була напоготові.

Дівчина збирала третю в'язку трав ясенця, коли в лісі стало неприродно тихо. Вона миттєво сховала свій запас і різко повернулася, кидаючи нові закляття виявлення в усіх напрямках. Нічого.

Герміона довірилася своїм інстинктам. Вона знаходилася за сотню футів від межі антиявляльних бар'єрів. Вона спокійно попрямувала до неї, намагаючись не видавати свого занепокоєння. Тримаючи в одній руці срібний ніж, а в іншій — чарівну паличку, Герміона обережно продиралася крізь папоротник.

Їй дозволили підійти достатньо близько до краю бар'єра, щоб вона відчула надію.

Гострі як бритва зуби раптом вп'ялися в її праву ногу. Герміона злегка скрикнула й крутнулася, виявивши, що з темряви виринув гітраш і розірвав їй литку.

— Лумос! — крикнула вона. Примарний пес вмить відпустив її ногу й знову розтанув у темряві лісу. Герміона не зупинилася, щоб перевірити рану. Вона підняла паличку й почала шукати інших істот. Гітраші мали звичку бігати зграями.

Вони також зазвичай не були агресивні до людей.

Коли дівчина обережно обернулася, щось раптом впало на неї з дерева. Вона ледь встигла підняти очі й побачити бліду шкіру і видовжені ікла вампіра, перш ніж той звалив її з ніг. Вампір зімкнув долоню навколо її чарівної палички й притиснув її до землі, впиваючись своїми іклами їй у плече.

Герміона не дала собі часу на роздуми. Вона різко встромила лезо ножа для збору трав у скроню вампіра, вириваючись на волю. Дівчина скочила на ноги й помчала крізь антиявляльний бар'єр.

Вона явилася і ледь не впала посеред річки в Вайткрофті.

Це було не ідеальне місце для явлення. Вона ошелешено озирнулася навколо й здивувалася, чому саме воно першим сплило в її пам'яті. У неї була сильна кровотеча. Вампірські ікла вприснули антикоагулянтну отруту в кров, і Герміона сильно поранила руку, коли виривалася на волю. Усе її плече заливала кров, поки вона стояла, намагаючись зорієнтуватися.

Вона подивилася на свою ногу. Вона теж стікала кров'ю.

У неї не було сил знову являтися.

Повз проїхав автомобіль, і Герміона незграбно пірнула під міст, поки той не поїхав. У неї були трави, необхідні для лікування, але їй не дуже хотілося зцілювати себе в темряві під мостом.

Вона поглянула на годинник. Залишалось більше як годину перед тим, як вона повинна з'явитися, щоб забрати сувої Драко. Герміона зітхнула. Знаючи його, можна було припустити, що він, ймовірно, лишив все необхідне напередодні ввечері.

Вона наклала на себе Розілюзнівальне закляття, а потім сильно притиснула руку до плеча, вповільнюючи кровотечу, і пошкунтила до халупи.

Як вона й припускала, сувій уже лежав на столі, коли вона відчинила двері. Дівчина закотила очі й засунула його в сумку менш закривавленою рукою.

Герміона важко опустилася в крісло і провела діагностику. Вона втратила багато крові. У неї почне паморочитися в голові, якщо вона не зупинить кровотечу якнайшвидше. Дівчина витягла бинт зі своєї аптечки й за допомогою закляття міцно обмотала його навколо своєї литки. Вона вилікує укуси гітраша після того, як розбереться з плечем.

Герміона вигнула шию і спробувала розгледіти рани. Рух завдав болю, і вона зашипіла, прикликаючи люстерко. Вампір вкусив її в місце з'єднання шиї та плеча. Коли вона вирвалася, його ікла залишили довгі глибокі рвані рани на ключиці, ледь оминувши яремну вену та сонну артерію.

Герміона зрізала шматок сорочки з себе й наклала очисне закляття. Користуючись дзеркалом, вона незграбно працювала, дивлячись на своє відображення. Вона розчавила і зім'яла пальцями свіже листя ясенця, а потім запхала його в рани. Ясенець був не надто ефективним у свіжому вигляді, особливо не перетертій, але в неї не було під рукою товчачика. Під час зцілення вона жувала кілька листків.

Міцно притискаючи однією рукою зіжмакану сорочку до ран, Герміона взялася змішувати інгредієнти, котрі могли б діяти як коагулянт. Вона не мала сил, щоб зварити зілля, але в неї під рукою опинилися деревій і муртлаповий відвар. Вона з'єднала їх кількома відпрацьованими помахами палички й швидко проковтнула. Через хвилину кровотеча в плечі почала слабшати.

Герміона була вся в крові, і на підлозі під нею скупчилася калюжа пристойних розмірів. Дівчина проігнорувала її. Вона прибере халупу, коли закінчить.

Вона скористалася дзеркалом, щоб витягти листя ясенця з ран, а потім, знову наклавши очисне закляття, повторно оцінила рану. Перевагою укусів вампірів було те, що вони легко заживали, не залишаючи рубців.

Герміона почала з ключиць, де розрив був найменшим, і почала бурмотіти закляття, щоб зшити шкіру.

Вона вже майже перейшла до плеча, коли Драко раптом явився в кімнату.

Побачивши її, він злегка зблід, а Герміона почервоніла й одразу пошкодувала, що розрізала свою сорочку. Тоді вона пирхнула, зрозумівши, що вся була залита кров'ю. Якщо тільки у Драко не було дивного фетишу, він, ймовірно, не звертав жодної уваги на те, який одяг вона носила або не носила.

— Що трапилось? — запитав він після того, як просто дивився на неї кілька секунд.

— Я збирала трави, — лагідно відповіла Герміона, знову зосередившись на своєму відображенні у дзеркалі й продовжуючи зцілення. — Вибач. Я приберу тут перед тим, як піти.

— З тобою все гаразд? — запитав він.

Герміона засміялася. Вона була набагато ближче до смерті, ніж будь-коли раніше, вона ледь не знепритомніла від втрати крові, і таке питання, адресоване їй, поки вона заливала кров'ю підлогу його напівзруйнованої халупи, виявився для неї навдивовижу веселим.

— Ну, не зовсім, — відповіла Герміона. — Але нічого такого, що я не зможу виправити.

Драко помітно розлютився.

— Я ж казав тобі бути обережною, — нарешті сказав він.

— Я була, — відповіла дівчина, і її веселість раптом зникла. Це ж він казав, що навчить її захищатися, а потім відмовився навіть зустрічатися з нею, щойно вона закінчила зцілювати його. — Але, як тобі відомо, по всій Англії висять бар'єри. У мене закінчився ясенець. Він критично важливий для нас. Я застосувала чари виявлення та намагалася піти, щойно відчула, що щось не так. Але, як ти сам зазначав, було неймовірним подарунком Долі, що я досі жива, — її голос став гірким. — Схоже, моя вдача вичерпалася.

— Чому б просто не купити його, як нормальна людина? — запитав Драко так, ніби вона була відсталою.

— Тому що, — сказала Герміона напруженим голосом із пронизливим і трохи глузливим відтінком, — я відома терористка. Якщо ти забув. І... — вона гикнула, — у мене... зовсім не залишилося грошей.

Він замовк і близько хвилини просто стояв, дивлячись на неї.

— Що трапилось? — знову запитав він.

— Я шукала інгредієнти в Гемпширі. У лісі стало надто тихо, тому я застосувала всі відомі закляття виявлення, але нічого не відбулося. Але я все одно вирішила піти. Я майже втекла, але мене вкусив гітраш, а потім, коли я прогнала його, на мене напав вампір. Я вбила його і роз'явилася. Не знаю, чому явилася у Вайткрофт. Це було незаплановано. Але я втратила забагато крові, щоб являтися знову, і я не могла... у мене немає есенції ясенця. І з листя ясенця я також не зможу приготувати настоянку для поповнення запасів крові. Тому мені довелося прийти сюди, щоб зцілити себе підручними засобами.

Голос Герміони тремтів, коли вона закінчила говорити. Вона була на межі істерики. Щойно дівчина розповіла про те, що сталося, це раптом перестало бути смішним і стало травмуючим, жахливим і занадто реальним.

Вона почала задихатися, коли подумала про те, наскільки близько була до того, щоб померти на самоті в лісі. Ніхто б навіть не знав, де її шукати, і до того часу, коли про неї згадають, вона була б вже давно мертва.

Вона затиснула рот і кілька разів гикнула, намагаючись дихати рівно.

— Здається, я впадаю в шок, — сказала Герміона.

Її голос звучав на диво тихо й по-дитячому. Вона важко ковтнула.

Їй хотілося заплакати, але Герміона не дозволила собі цього. Вона вже кілька разів плакала перед Мелфоем. Дівчина не хотіла, щоб він подумав, що вона плаче через будь-яку дрібницю.

Вона була така зла, що він прийшов. З усіх випадків, коли йому слід було з'явитися, він вирішив зробити це прямо зараз. Вона шкодувала, що не роз'явилася деінде.

— Я не вмираю. Орден не в небезпеці. Тож можеш просто піти. Я приберу перед тим, як піти, ти навіть не помітиш, що я була тут, — сказала вона.

З огляду на стратегію, не варто було цього казати, але Герміона не хотіла його бачити. Він поцілував її, а потім назвав стервом. Він дозволяв їй тижнями лікувати себе і подякував їй лише тоді, коли був п'яний, а потім, протверезівши, сказав, що збирався звернутися до іншого цілителя.

Він обірвав із нею будь-які зв'язки.

Він змусив її сумувати за ним, як дурепу, тоді як сам, ймовірно, трахнув стільки пишногрудих шльондр, скільки його душі було завгодно.

Вона ненавиділа Драко. І не хотіла, щоб він бачив її, коли вона була вся в крові, в істериці й травмах.

Чому він просто не може залишити її одну, коли вона цього хоче?

Через хвилину Герміона знову повернулася до дзеркала, щоб і далі зцілювати плече. Він продовжував стояти й дивитися на неї.

За декілька хвилин рани закрилися і залишилися лише слабкі рубці. Вони зникнуть, щойно вона застосує трохи есенції ясенця.

Герміона прикликала інший стілець, підняла ногу й почала розмотувати бинт. Тоді розрізала джинси на коліні й кинула їх поруч із залишками сорочки в калюжу крові.

Вона оглянула укус гітраша. Було складно розгледіти всі проколи на задній частині її литки. Дівчина розвернула стегно, щоб краще бачити. Дві довгі рани та кілька проколів. Вона наклала очисне закляття на ту ділянку, що кровила. Жодна з ран не була дуже глибокою. Мабуть, навіть шраму не залишиться.

Вона швидко все зцілила.

Кімната, здавалося, повільно обертається. Герміона відкинулася на спинку стільця й на хвилину заплющила очі. Потім знову розплющила їх і наклала на себе нове діагностичне закляття. Вона втратила трохи більше пінти крові, що мало вклатися в прийнятій діапазон, але в неї була критично низька вага, тому втрата становила понад 15% її об'єму крові.

Вона кілька митей кліпала, дивлячись на діагностику, і начаклувала склянку води. Губи легенько поколювало.

Герміона понишпорила в сумці, намагаючись знайти щось їстівне, і знайшла батончик мюслі, про який зовсім нічого не пам'ятала. Вона залпом випила воду й взялася за їжу, вперто ігноруючи присутність Драко. Він досі просто стояв і дивився на неї.

Допивши третій стакан води та з'ївши всі до останньої крихти мюслі, Герміона роздратовано глянула на нього.

— Я побуду тут деякий час, перш ніж зможу являтися, — сказала вона, сердито дивлячись на нього.

— Чому ти не можеш являтися? — запитав він.

Вона якусь мить дивилася на нього, а потім вказала на підлогу.

— Крововтрата. Мені довелося йти сюди пішки від мосту. Напевно, там лишився слід. Як я вже згадувала, у мене закінчилися запаси ясенця, тож у моєму екстреному наборі немає настоянки для поповнення запасів крові. Мені доведеться зачекати, поки я не відчую, що мій стан достатньо стабільний, щоб являтися. Якщо я зараз встану, то, ймовірно, просто знепритомнію.

Драко, здавалося, побілів від люті. Його щелепи постійно стискалися й розтискалися, як у Рона, коли той був не межі зриву. Він продовжував дивитися на неї так, немов його обурювало саме її існування.

Очевидно, йому вдалося повністю здолати будь-який мимовільний інтерес до неї. Вона сумувала, а він, вочевидь, провів останні шість тижнів, згадуючи, що ненавидить її, що він завжди ненавидів її, що її бруднокровне існування у цьому світі саме по собі було образою для нього.

Він був набагато кращим блокологом, ніж вона.

Їй доведеться зізнатися Муді, що вона помилилася і провалила своє завдання.

Герміоніні губи затремтіли, вона відвела погляд і з напрацьованою легкістю почала очищувати підлогу крові закляттям. Пляма ніяк не зникала з її сорочки, тому вона позбулася її, не намагаючись відчистити.

Вона відвела погляд і виявила, що Мелфой роз'явився без жодного звуку. Її губи скривилися. Вона й не здогадувалася, що він може являтися безшумно.

Герміона відчула водночас полегшення й спустошеність від того, що він справді пішов. Вона різко похитала головою і лише один раз

дозволила собі схлипнути, дуже тихо, перш ніж знову повернутися до очищення підлоги.

Поки дівчина нишпорила у своїй сумці в пошуках чогось, що можна було б перетворити в сорочку, він раптом з'явився знову.

— Настоянка для поповнення запасів крові, — холодно мовив Драко, простягаючи їй флакон.

Вона втупилася на нього. Герміона впізнала гострий почерк Северуса на етикетці. Вона відкоркувала зілля та проковтнула вміст.

Кімната враз перестала обертатися, а губи більше не поколювало.

— Дякую, — сказала вона.

Дівчина перетворила шматок тканини на білу футболку і, забинтувавши плече, руку й торс, натягнула її через голову. Тоді вона зібрала всі свої припаси назад у сумку і встала, щоб піти.

— Бачиш? — сказала Герміона, вказуючи на підлогу. — Немов мене тут ніколи й не було.

Він не зронив ні слова, коли вона вийшла за двері.

Chapter End Notes

Гітраш – великий привид, схожий на собаку з роздвоєним хвостом. Цей швидкий і небезпечний звір мешкає в лісах Великої Британії, наприклад, у Забороненому лісі Шотландії та Новому лісі в Англії, поодиночі або групами.

Лумос – закляття світла, перетворює паличку в щось типу ліхтарика.

Розілюзнювальне закляття – приховує об'єкт від очей інших, предмет (чи людина) зливається з оточенням, як хамелеон.

Розділ 43. Флешбек 18

Chapter Notes

[Плейлист](#)

Dangerous Game – Klergy

Nowhere – Black Match

Wake Up World – UNSECRET & Maggie Ekford

1216 – Echos

Sirens – Mavenne

Вересень 2002.

Коли наступного тижня Герміона повернулася до халупи, на столі не було сувою.

Також не було ні столу, ні стільців. Навіть ті нечисленні меблі, які знаходилися там раніше, зникли.

Вона відчула, як від страху скрутило нутроці, і почула, як брязнула дверна ручка в її долоні.

Герміона втуплювалася в стіл, очікуючи, що сувій з'явиться. Потім вона оглянула решту кімнати. Можливо, вона щось пропустила.

Меблів не було.

Вона повільно обійшла кімнату й озирнулася навколо.

Можливо, Мелфой просто був зайнятий. «Може, він принесе сувій увечері», — нервово подумала вона.

Але навіть меблі зникли.

Можливо, він був поранений або вбитий. Це навіть не спадало їй на думку раніше; він може загинути, а вона навіть не знатиме. Він просто зникне з її життя, і вона ніколи більше його не побачить.

Напевно, Северус дав би їй знати, якби Драко помер...

Хай там як, меблі зникли.

Герміона продовжувала стояти посеред кімнати, не знаючи, що робити далі.

Звісно ж, він би не розірвав домовленості з Орденом лише тому, що вона забруднила кров'ю його пошарпані меблі. Заради того, щоб залишитися шпигуном, він дозволив перетворити свою спину в криваве місиво. Навряд чи те, що вона забруднила його халупу кров'ю, стало межею.

Можливо, він просто спалив усі меблі.

Вона востаннє озирнулася й рушила до дверей. Герміона вирішила, що повернеться ввечері. І дозволить собі запанікувати, лише якщо від нього не буде жодних звісток наступного тижня. А поки вона не стане хвилюватися. Можливо, всьому цьому є якесь раціональне пояснення.

Вона саме переступала через поріг, коли почула позаду себе тріск. Різко обернувшись, дівчина побачила Мелфоя, що стояв посеред кімнати.

Вона витріщилася на нього широко розплющеними очима в зніяковітті. Драко оглянув її з ніг до голови, немов очікуючи, що Герміона знову може бути поранена.

— Нам слід відновити тренування, — сказав він через мить.

Герміона нічого не відповіла. Її додали суперечливі емоції: хотілося водночас плакати й сміятися. Її губи здригнулися, поки вона намагалася проковтнути почуття, що здавлювали її горло. Герміонина

рука ледь помітно тремтіла від того, яких зусиль їй коштувало стримати всі ті слова, котрі вона хотіла висказати йому.

Я приходила щотижня. Це ти був тим, хто перестав приходити. Я навіть не хотіла пити тієї ночі. Ти змусив мене залишитися, а тоді покарав мене за це. Чому тебе взагалі це хвилює? Чому ти тут? Чому ти шпигуєш для нас? Чому ти не можеш просто пояснити свої мотиви, щоб я могла припинити вагатися, чи маєш ти хоча б краплю людяності чи ні? Я була тут. Я була тут, і саме ти був тим, хто вирішив не повертатися.

Вона не сказала нічого. Вона просто мовчки стояла у дверях.

Вона хотіла просто розвернутися й піти. Втекти й спробувати зрозуміти, чому це так турбує її.

Вона хвилювалася. Вона почувалася зрадженою.

Він попереджав її про небезпеки, змушував тренуватися, практикуватися в дуелях і бути обережною. Він зробив її параноїком і змусив нервувати щоразу, коли вона виходила на пошуки інгредієнтів, настільки, що вона ледь могла дихати, коли була в лісі; настільки, що вона не могла навіть вечеряти напередодні пошуків, тому що їжа мала смак попелу, а її живіт так сильно стискало від тривоги, що вона не могла змусити його заспокоїтися.

Він змусив її усвідомити, наскільки сильно вона не хотіла померати.

Вона не хотіла померати.

Він сказав їй, що тренуватиме її, висміяв її за те, що недостатньо безжальна, а потім... покинув її.

Він не покинув Орден.

Він покинув лише її.

Що мало бути нормальним. Це мало бути нормальним для неї. Завжди йшлося лише про Орден. Але це було боляче. Щотижня, коли він не

приходив, здавалося, ніби він покидав її знову і знову.

Невже вона була настільки незначною, що її так просто можна було покинути?

Її грудна клітка здригнулася, а вилиці зводило від зусиль, які вона докладала, щоб не розплакатися.

Вона не зробила нічого; не сказала нічого. Вона просто втупилася в нього широко розплющеними очима і намагалася проковтнути ком, допоки не відчула, що може перебороти сльози.

— Гаразд, — сказала Герміона. — Сьогодні? Чи це просто плани на наступний тиждень?

— Сьогодні, — відповів він. — Якщо тільки у тебе немає інших зобов'язань на цей ранок.

Інших зобов'язань у неї не було. У неї був час. Оскільки Падма повільно забирала все більше й більше її лікарняних завдань, Герміона рідко мала інші зобов'язання. Хіба що, якщо Кінгслі вимагав її, або поступали серйозно поранені пацієнти, вона була повністю в розпорядженні Мелфоя.

Вона підозрювала, що йому це відомо.

Вона була спеціалістом у зціленні темних проклять. Майстринею зілля. Вона покинула та зрештою відмовилася від усіх своїх друзів, щоб навчитися цього. Щоб приносити користь під час війни.

Але найбільше Орден потребував її не тому. Їм потрібно було, щоб вона навчилася контролювати Драко Мелфоя, змусила його стати залежним від неї. Вона повинна була скористатися тим, що йому не вистачає близькості, поки вона зрештою не заволодіє ним.

Іноді це так розлючувало її, що, здавалося, вона помре від цього.

У всьому винен Мелфой. Це він вимагав її. Він зробив це ними обома, але наразі вона єдиною, хто розплачувався за це.

Бували моменти, коли Герміона ненавиділа його так сильно, що їй здавалося, наче її серце згорить і перетвориться на попіл в грудях.

Вона зайшла всередину халупи й зачинила двері.

— Як тобі вдалося втекти від вампіра? — запитав він за мить.

— Він притиснув до землі мою руку з паличкою, тож я встромила свій срібний ніж для збору трав у його скроню, — відповіла Герміона, знизуючи плечима, намагаючись не дивитися на Драко.

Це було боляче... дивитися на нього.

Він кивнув, не відводячи погляду від неї.

— Ти завжди маєш при собі ніж?

— Ну, це для збору інгредієнтів, тому так. Зазвичай ношу його у своїй сумці.

— Тобі слід розмістити його на тілі. Ти тримаєш паличку в кобурі, прикріпленій до руки, чи не так? — його погляд опустився вниз і пробіг вгору-вниз по її тілу, наче він оцінював її зовнішній вигляд.

— Ну іноді, — відповіла Герміона, схрещуючи руки на грудях, оскільки почувалася незручно під його пильним поглядом. — Моя паличка майже одинадцять дюймів у довжину. А передпліччя не настільки довге, тому вона обмежує рух руки. Я або втрачаю рухливість зап'ястя, або не можу зігнути лікоть.

Вона дістала паличку з кишені жакета й притиснула до передпліччя, щоб продемонструвати свої слова.

Драко насупився і стиснув щелепи.

— Це може стати проблемою. Тоді де ти зберігаєш паличку?

— Якщо на мені жакет або куртка, то у внутрішній кишені. Якщо на мені немає ні того, ні іншого, в сумці або кишені джинсів.

— Це недостатньо практично. Якщо на тебе нападуть, ти не зможеш вчасно витягти її. Тобі слід носити з собою хоча б ніж. Увесь твій одяг захищений закляттями, чи не так?

— Так, — негайно відповіла Герміона. — Увесь одяг, в якому я прямую до лісу, оточений захисними закляттями.

Джордж та інші мешканці сховищ, руки яких були достатньо вправні для чаклунства, займалися тим, що накладали захисні чари на одяг членів Спротиву.

— Ти зазвичай одягаєш жакети чи мантії? — запитав він через мить, його тон був майже підозріло невимушеним.

Герміона звузила очі.

— Мантії не такі помітні в магічному світі. А жакет на відьмі, як правило, відносить її до маглородців, — відповіла вона.

— Тоді гаразд, — сказав він, лівою рукою дістаючи свою паличку з кобури. Потім він перекинув її в праву руку. — Подивимося, чи покращилася твоя техніка з минулого разу.

Опустивши сумку на підлогу і наклавши на неї захисні чари, Герміона прийняла дуельну позу.

Вона значно відточила свої навички відтоді, як вони з Мелфоем практикувались востаннє, коли той був поранений. Вона так наполегливо тренувалася, що розвинула пристойну витривалість. Герміона навіть кілька разів просила Кінгслі та Муді поборотися з нею.

І цього разу вона була настільки розлючена, що *хотіла* проклясти Драко.

Йому навіть довелося кілька разів ухилятися від кинутих нею проклять, а Герміоні вдалося відбити більшу частину крапель води, що летіли у неї. Нарешті Мелфой зупинився.

— Твої навички покращилися, — сказав він.

— Я не хочу помирати, — відповіла вона, знизавши плечима. Її голос був лише трохи гірким.

— Добре, — сказав він, різко кивнувши. Він сховав свою паличку й поліз у кишеню. Драко витяг сувій пергаменту і флакон з якоюсь рідиною, в якій Герміона майже відразу впізнала есенцію ясенця.

Дівчина ахнула й простягла руки, не замислюючись. Есенція ясенця вимагала такої великої кількості листя ясенця, що була дорогоцінною. Їм вдалося отримати кілька флаконів, коли Орден знищив підрозділ, що займався розробкою проклять, але їй довелося використати майже всю есенцію на лікування доставлених полонених. Залишки зілля вона витратила на те, щоб нейтралізувати отруту в рунах Драко.

Після цього Герміона не могла дозволити собі купити есенцію, і в неї не було можливості зварити її. Навіть для однієї краплі зілля необхідно було кілька сотень листків ясенця. Герміона зазвичай перетирала листя у дрібний порошок або робила на них настоянку. Їхня дієвість була меншою, але натомість зібраних нею інгредієнтів вистачало на довше; отже, вона могла вилікувати більше пацієнтів.

— Не з'являйся більше в Гемпширі, — сказав він. — Там сотні вампірів. Тобі просто пощастило вижити.

Вона нерішуче взяла флакон з його рук.

— Це тебе не викриє? — запитала Герміона, майже з тугою проводячи руками по склянці. — Така кількість ясенця може викликати підозри. Для індивідуального використання цього вистачить більше, ніж до кінця життя.

Він зневажливо посміхнувся.

— Я Генерал армії Темного Лорда, я можу просити все, що забажаю. Той, хто ставитиме забагато питань, може недорахуватися язика.

Герміона зблідла і Драко закотив очі.

— Я жартую, Грейнджер. Я ніколи не відрізав нікому язика. Гадаю, що варто уточнити, що я не збираюся ризикувати своїм прикриттям лише через тебе, — він посміхнувся їй в обличчя, ткнувши сувій з інформацією їй в руки. — Продовжуй тренуватися.

І беззвучно зник.

Герміона кілька хвилин втуплювалася в порожнечу, перш ніж піти.

Повернувшись на площу Грімо, вона потайки розділила есенцію ясенця на десятки крихітних флаконів і ретельно їх сховала. Більшість членів Ордену були надто необізнані в зіллях, щоб помітити щось або запідозрити, що Герміона раптом отримала нескінченний запас есенції. Але Падма помітить. Вони тижнями намагалися винайти спосіб збільшити свій мізерний запас ясенця.

Мелфой був мовчазним і похмурым, тренуючи її. Він ігнорував її запитання і лише сердито лаяв її, коли вона помилялася.

Герміона майже вирішила, що він ненавидить її, але щоразу, коли вона входила у двері, він миттєво з'являвся і мав такий вигляд, ніби готувався побачити її пораненою; його очі бігали по ній з ніг до голови, ніби він хотів переконатися, що все гаразд.

Їхні дуелі ставали дедалі довшими.

Герміона вдавала, що не помічає цього.

Кілька тижнів по тому Мелфой простягнув їй мантию. Вона уважно її оглянула.

— Увесь мій одяг і так захищений, — вона простягнула мантию перед собою і виявила, що вона ідеально підходила до її фігури.

— Ця просякнута кров'ю мантикори.

Вона різко поглянула на нього.

— Це означає, що ти вбив її?

— Ні. Напрочуд важко придумати вдалий привід для її вбивства. Але моя мантикора виявилася на диво кволою, і Макнейр не може зрозуміти чому, — сказав він, усміхаючись.

— Ти пускаєш їй кров, — сказала Герміона, дивлячись на мантию знову.

Він кивнув.

— Вони погано виживають у холодному кліматі. Можливо, моя зустріне свій кінець уже цієї зими. Якщо мені пощастить, вона встигне вирости достатньо, щоб почати виробляти отруту, перш ніж її остаточно погубить місцевий холод.

— Сподіваюся, ти не катуєш її, — сказала Герміона, дивлячись на нього. — Мантикори розумні створіння. Та навіть аби й не були, кожна жива істота заслуговує на людське ставлення.

— Я не катую її. Хоча описувати їх як розумних лише через те, що вони вміють говорити, занадто великодушно, — помітив Драко з легкою насмішкою. — Вона тільки те й робить, що наспівує, як було б чудово з'їсти мене живцем.

— Якби ти тримав мене в полоні, позбавляючи моїх магічних здібностей, я б так само заспівала, — сказала Герміона.

Драко безрадісно засміявся.

— Дякую за мантию, — сказала Герміона після того, як ретельно її оглянула. Вона була прекрасно зроблена. У тканину були вплетені чари для регулювання температури, щоб Герміона могла носити її цілий рік, не відчуваючи жодних незручностей. Всередині мантиї було понад десять потаємних кишень із накладеним на них невиявним закляттям «подовжувачем», щоб вона могла сховати багато речей всередині. Поділ був зачарований так, щоб не спіткнутися об нього. Навіть без захисної крові мантикори мантия повинна була коштувати цілого статку лише за тонку роботу того, хто її змайстрував.

— Вважай це моєю подякою за те, що зцілила мою спину, — сказав Мелфой, не дивлячись на неї.

Вона подивилася на нього уважно. Він відвів свій погляд і вступився у вікно.

— Вони... — Герміона завагалася. — Рубцева тканина не заважає тобі? Я... ти... ти так і не з'явився, коли я прийшла їх перевірити.

— З нею все гаразд, — відповів він жорстким голосом. — Фізично я майже не відчуваю їх. В оглядах більше немає потреби.

Його щелепа злегка вертілася, здригалася, коли він її стискав. Герміона якусь мить дивилася на нього, перш ніж опустити очі на подаровану ним мантию.

— Що ж, це добре, — сказала вона. — Я... ніколи раніше не проводила процедуру такого роду. Я хвилювалася...

— Не варто! Мені не потрібно, щоб за мене хвилювався хтось типу тебе.

Герміона дивилася на нього широко розплющеними очима. Драко стискав кулаки, розглядаючи її обличчя.

— Я просто мала на увазі... — почала дівчина.

— Просто відвали, Грейнджер, — сказав він жорстким голосом. Він висмикнув сувій зі своєї мантиї та впустив його на землю, перш ніж зникнути.

Герміона задумливо підняла пергамент, постукуючи зубами після того, як сховала його в сумку.

Вона вийшла з халупи й пішла до струмка, заглиблена у власні думки.

Що він сказав про вплив рун?

«Вони не повністю змінили мою поведінку, але я відчуваю, як вони впливають на мене. Стало легше бути безжальним. Дещо важче стримуватися від імпульсивних дій. Не, щоб раніше мене щось відволікало, але тепер усе інше здається ще менш важливим».

Вона вивчила його рунічну клятву напам'ять. Вона провела стільки вечорів, читаючи її. Рішучість, підступність, неблаганність, безжалісність, прагнення ідеального результату.

Але *те* , в чому він хотів досягти успіху, залишалось невідомим; залишеним на його розсуд.

Він хотів її.

Вона була майже впевнена в цьому. Наразі він розривався між своєю рішучістю відштовхнути її та бажанням володіти нею.

Ось чому він був настільки розлючений, коли вона була поранена.

Він не міг переконати себе, що йому буде байдуже, якщо вона помре, але він був сповнений рішучості не піддаватися тому, що жадає її, щоб не скомпрометувати себе. Мелфої були власницькі, як дракони, сказав Северус.

Він знав, що вона робить; для чого її послали. Герміона побачила це в тому, як він дивився на неї. В його очах була злісна лють, якої раніше не було.

Але він був загнаний у кут усвідомленням того, що вона, ймовірно, помре, якщо він не буде її тренувати. Напад вампіра був надзвичайно вдалим. Якби вона спробувала це зіграти, у неї не вийшло б так добре.

Якщо вона триматиме його поруч, це буде лише питанням часу, коли він нарешті зірветься; до того часу він хотітиме її занадто сильно, щоб продовжувати стримуватися. Руни посприяють цьому.

Коли це трапиться...

Герміона зітхнула.

Коли це трапиться, вона володітиме ним.

Якщо тільки він не буде так відчайдушно прагнути звільнитися від своєї одержимості, що зрештою просто вб'є її.

У деякі миті, коли вона відчувала його погляд на собі під час їхньої дуелі, це було наче підкидання монетки. Ніби він постійно зважував всі за і проти.

Як би Герміона не була впевнена в його тяжінні до неї, вона не була достатньо впевненою, що зможе вижити. У Драко Мелфоеві було стільки всього, чого вона не знала й не розуміла. Дивлячись на нього, вона могла лише припускати, чи був він із тих людей, які руйнують те, що люблять.

Чого б він не хотів... у нього був мотив для шпигування. Він убив незліченну кількість людей заради цього. Якби він подумав, що вона заважає... вона могла стати наступною в його списку.

Рішучість, підступність, невблаганність, безжалісність, прагнення ідеального результату...

Герміона стояла і міркувала про це, вертячи в руках ремінь своєї сумки.

Їй слід віддати перевагу навчанню Падми в будь-який вільний час.

Падма демонструвала непогані здібності до зцілення. Вона залишалася спокійною в стресових ситуаціях і добре запам'ятовувала всі закляття та їхні варіації. Але в неї досі залишалися проблеми з точністю, необхідною для складних цілющих заклять. Вона, як правило, покладалася на зазубрювання, а не на креативність, необхідну для винайдення контрзаклять. Але Герміона сподівалася, що з допомогою Поппі Падма все ж таки зможе замінити її.

Герміона почала брати Падму з собою на пошуки інгредієнтів. Комусь слід було навчитися збирати трави, адже з наближенням зими їм потрібно було запастися. Але Герміона залишалася дуже обережною,

щоб не дати Драко зрозуміти, що в неї з'явився напарник зі збору інгредієнтів. Якби він дізнався, то, ймовірно, перестав би тренувати її.

Кожного ранку четверга вона збирала трави разом із Падмою. Щовівторка вона, як і раніше, відправлялася за травами наодинці, але з більшою обережністю.

Герміоні потрібно було знову продумати свою поведінку, перш ніж вона спробувала б просунути далі в стосунках із Драко.

Вона спостерігала, як вода витікає під міст, і міркувала, чи не тягне час.

Вона не хотіла помирати.

Останні кілька тижнів вона думала про смерть майже так само часто, як і про Драко.

Відчувши, як ікла вампіра впиваються їй у плече, Герміона раптом усвідомила, як сильно не хоче помирати. Вона й не підозрювала, наскільки вражаючим буде цей страх.

Розумом дівчина завжди розуміла, що смерть — це щось неминуче, з чим їй коли-небудь доведеться зіткнутись. Вона б із задоволенням померла, аби причина була достатньо вагомою.

Але в ту мить, коли вона відчула жах від рук, що притискали її до землі, і зубів, що впивалися в її плоть, інстинкт вирватися на волю і вбити все, що стане в неї на шляху, поглинув її. Герміона не усвідомлювала, що її інстинкт виживання витіснить усе інше.

Герміона й не підозрювала, як сильно не хоче помирати.

Але якщо справа дійде до боротьби з Драко, вона, ймовірно, помре. Він міг запросто вбити її. Ще один труп у його списку. Через деякий час вона просто стече кров'ю разом зі всіма іншими його жертвами.

Вона гірко посміхнулася собі, думаючи про те, наскільки сильно вони відрізнялися.

Кількість трупів на рахунку Герміони була відображенням її невдач. Всі ті життя, котрі вона не змогла врятувати.

Кількість трупів на рахунку Драко була ілюстрацією його досягнень. Вони уособлювали те, ким він був і чому був цінний як для Волдеморта, так і для Ордену.

Їхні стосунки... якими б вони не були й куди б вони не йшли... були схожі на якусь жорстку форму іронії. Немов вони були цілковитими протилежностями одне одного.

Інь і Янь. Вони невблаганно кружляли одне навколо одного.

Якимось чином війна зв'язала їх разом.

Герміона роз'явилася назад на площу Ґримо і попрямувала на пошуки Кінґслі.

Зазвичай вона розмовляла лише з Муді, але Аластор знаходився зараз в Ірландії, навчаючи новобранців разом із Ремусом і Тонкс.

Кінґслі стояв у кабінеті, дивлячись на карту на стіні. Герміона знала, що він помітив її присутність, але продовжував вдавати, що це не так.

— Кінґслі, — сказала Герміона, тихенько зачиняючи двері, — можна Вас на кілька слів?

Він різко розвернувся, його мантія розвіялася навколо нього, і перш ніж заговорити, він наклав на кімнату кілька захисних заклять.

— Ґрейнджер, — сказав він, — нова інформація?

Герміона розстібнула сумку і простягла йому сувій. Кінґслі розгорнув його й хвилину бігав по ньому очима, перш ніж захвати під мантією й знову подивитися на Герміону.

— Тобі потрібно щось обговорити зі мною, Ґрейнджер?

Герміона якусь мить мовчки дивилася на нього. З тої пори, як Драко вимагав її, Кінґслі перестав називати її на ім'я. Вона помітила. Він звертався до Гаррі, Рона та більшості інших членів Ордену на ім'я, але до неї завжди на прізвище. Ймовірно, щоб знеособити її для себе, вирішила вона.

— Я припускаю, що Северус говорив з Вами та Муді про своє занепокоєння щодо Мелфоя, — сказала дівчина.

Кінґслі кивнув. Його обличчя нічого не виражало.

— Так, ми говорили про це.

Герміона кивнула.

— Судячи з того, як йдуть справи... я починаю підозрювати, що Мелфой зрештою захоче вбити мене.

Кінґслі пильно подивився прямо на неї й поправив свою мантію.

— Ви просите нас витягнути Вас із завдання, Грейнджер?

Герміона перевела погляд на натюрморт, що висів на стіні.

— Ні. Нам потрібна ця інформація. Якби не Мелфой, всі ми, напевно, вже були б мертві. Я просто... я хочу знати, чому я повинна віддати перевагу, тренуючи Падму, яка замінить мене потім. У немає двох років на навчання, як було в мене, і їй ще потрібно навчитися багатьох базових навичок цілительства, перш ніж я зможу навчити її вдосконаленого зцілення від темних проклять. А ще зілля та добування інгредієнтів. Я просто не впевнена... чи є у неї достатня мотивація, як це було в мене. Я знаю, що вона хотіла залишитися на полі бою разом із Парваті. Тож мені потрібно знати, що Ви з Муді вважаєте найвищими пріоритетами в її навчанні.

Кінґслі мовчав близько хвилини.

— Я поговорю з Аластором і перегляну звіти лікарні. Можливо, варто скласти список тих сфер, в яких ми відстаємо. Відповідь на Ваш запит

буде готова наступного тижня.

— Добре, — кивнула Герміона. Її голос звучав натягнуто й механічно.

— Грейнджер. Скажіть мені, яку саме стратегію Ви намагаєтеся застосувати?

Вона озирнулася на Кінгслі й відчула втому.

— Він хоче мене. Йому властива одержимість, і він хоче мене. Але він знає, що я роблю. По тому, як він дивиться на мене, я можу точно сказати, що він знає. Я досі не можу з'ясувати його довгострокові цілі. Він ніколи не говорить нічого такого, що могло б його видати. Якщо я продовжу маніпулювати ним, і виявиться, що я заважаю його початковим амбіціям, він може вирішити вбити мене. Але, якщо він мене не вб'є... за словами Северуса, Мелфої схильні бути одержимими та власницькими. Не думаю, що він може вирішити покинути Орден на цьому етапі. Його бажання досягнути поставленої мети здається непереборним, як і будь-яке інше. І він знає, що моє бажання бути поруч із ним залежить від виживання Ордену.

Тоді вона знизала плечима:

— Або я помиляюся, і він обернеться проти Ордену, як боїться Северус. Відверто кажучи, я не знаю. Це не... я не знаю, як варто поводитися з такими людьми, як він.

Кінгслі мовчав.

— Якщо він стає одержимий Вами... це вже більше, ніж я очікував, — сказав він, глянувши на стіл і спершись пальцями на його край, а потім почав задумливо постукувати.

Герміона відчула, що мала б якось відреагувати на ці слова: образитися, зрадіти або... щось інше. Але вона нічого не відчула. Здавалося, ніби її серце повільно стискається в грудях, з кожним днем стаючи все меншим і твердішим.

— Я не... — почала вона, але одразу ж заговкла й стиснула губи. Герміона злегка повернула голову, відчувши, як напруга в шиї почала поширюватися плечима. — Я не можу брехати йому, Кінгслі. І я не можу вдавати. Емоційний зв'язок між нами справжній.

Пальці Кінгслі завмерли, і він поглянув на неї злегка примруженими очима.

— Сподіваюся, він не налаштує Вас проти нас, Грейнджер. Доля Ордену залежить від покладеної на Вас місії.

Герміона скуто кивнула.

— Моя відданість Ордену завжди буде на першому місці.

Вираз обличчя Кінгслі не пом'якшився.

— Гаррі... Вам же відомо, що я можу вберегти його від найнебезпечніших місій, лише якщо знаю, коли й де вони будуть.

Герміона здригнулася.

— Я знаю. І роблю все, що можу, Кінгслі. Навіть більше. Я не... я б ніколи не зробила нічого такого, що могло б наразити на небезпеку Гаррі.

— Тоді продовжуйте робити, що слід, — сказав Кінгслі, повертаючись до карти на стіні.

Герміона секунд дивилася йому в спину, а потім, повернулася й сперлася долонею на дверну ручку; стиснувши її, вона тихо засміялася.

— Щось іще, Грейнджер? — у голосі Кінгслі прослизнули нотки роздратування.

Герміона глянула через плече. Він досі стояв до неї спиною.

— Я щойно усвідомила, — тихо сказала вона, — якщо мені вдасться здобути успіх у своїй місії, Ви будете використовувати мене, щоб

контролювати Мелфоя, так само як використовуєте Гаррі, щоб контролювати мене. Це... це майже змушує мене жаліти його.

Кінґслі на мить замовк.

— Ну, він заслуговує цього значно більше, ніж Ви.

Розділ 44. Флешбек 19

Chapter Notes

Плейлист

Touch – Cigarettes After Sex
Magnetised (Acoustic) – Tom Odell
Die Alone – Finneas
Saints – Echos
Come Back for Me – Jaymes Young

See the end of the chapter for more [notes](#)

Жовтень 2002.

Наступного разу, коли Герміона прибула до халупи, Драко ніс грамофон і мав помітно роздратований вигляд.

Вона уважно подивилася на нього:

— Здається, я щось пропустила.

— Будь певна, Грейнджер, якби я міг придумати краще рішення, я б ним скористався, — він начаклував стіл і поставив на нього грамофон. Після змаху палички в кімнаті заграла музика.

— Це... — Герміона ледь чутно задихнулася й недовірливо витріщилася на нього. — Ти хочеш, щоб ми потанцювали?

— Вальс, — він обернувся і пильно подивився на неї. — Під час дуелей ти рухаєшся, як пінгвін.

Герміона відчула, як її щоки запалали.

— Звісно ж, ні, — відрізала вона.

— Я витратив значно більше часу, спостерігаючи за твоєю дуельною технікою, ніж ти, і повір мені, саме так ти й рухаєшся, — його губи глузливо скривилися. — Ти повільна і незграбна, і єдина причина, з якої я не влучаю по тобі частіше, полягає в тому, що я навмисно не цілюся.

Герміона ледь стрималася, щоб не заперечити.

— То ти думаєш, що вальс стане вдалим рішенням? — натягнуто промовила вона.

— Думаю. Тітка Бела була однією з найвидатніших танцівниць, з якими я коли-небудь мав нещастя танцювати. Боролася вона з тією ж плавністю. Я знаю, що ти вмієш танцювати. Нам слід лише перенести ці рухи в дуельну техніку.

Герміона на мить задумалася, а потім кивнула, відклавши сумку вбік:

— Гарзд.

Драко підійшов до неї з виразом людини, яка радше отримає ляпас, ніж зробить те, що збирається зробити.

Він підняв праву руку, щоб вона прийняла її. Тоді він міцно стиснув щелепу й просунув праву руку їй на спину, розмістивши нижче лопатки, перш ніж притягнути дівчину ближче, поки між ними не залишилося лише кілька дюймів. Герміона відчувала, ніби ледь дихає.

Вона дивилася на його обличчя, поклавши ліву руку на його плече.

Вони стояли нерухомо, просто дивлячись одне на одного. Вона бачила напругу в його підборідді та жорстку лінію його рота, коли він майже глузливо подивився на неї зверху вниз. Вона також бачила його очі й, зустрівшись із ним поглядом, побачила, як розцвіли його райдужки, аж поки він різко не підняв підборіддя і не вступився в інший кінець кімнати.

Вона відчула, як його пальці здригнулися на її спині, перш ніж Драко встиг опанувати себе.

— Отже, — його голос був жорстким, коли він відвів погляд. — Танець, який найкраще відображає швидкість і плавність рухів, які я хочу, щоб ти розвинула, — це віденський вальс. Зазвичай немає нічого складного в тому, щоб оволодіти його майстерністю, якщо жінка чуйна і здатна слідувати за чоловіком. Зважаючи на те, що жодна з цих рис тобі не притаманна, я вже змирився з тим, що знадобиться чимало часу, перш ніж ти оволодієш хоча б якоюсь подобою витонченості.

Він поблажливо посміхнувся їй.

Герміона відчула, як у грудях починають підійматися обурення та рішучість, і вона злегка напружилася, перш ніж до неї дійшло: Драко явно не хотів «тримати» її у своїх обіймах; він намагався спровокувати її докласти зусиль і якнайшвидше закінчити їхні «уроки танців».

Вона подарувала йому тонку копією його власної посмішки.

— Зроблю все, що в моїх силах, — сказала дівчина, злегка поворухнулася і «майже» наступила йому на ногу.

— Тоді, будь ласка, не наступай мені на ноги, — він зневажливо посміхнувся їй. — Я б віддав перевагу не бігати до цілителя щоразу лише через те, що твоя незграбність призводить до переломів.

— Я з радість зцілю їх заради тебе, — сказала вона з вдаваною ніжністю.

Він знову посміхнувся їй і різко зсунувся з місця. Герміона спробувала слідувати за ним, їхні коліна вдарилися. Вона пискнула, і він вилаявся.

— Попереджуй, перш ніж почати рухатися, — сказала вона напруженим голосом, відчуваючи, як пульсує її праве коліно.

— Вчись слідувати за мною, — відрізав він. — Це знадобиться на дуелі. Ніхто не збирається «попереджувати» тебе, перш ніж проклясти.

Тобі слід навчитися рухатися інстинктивно.

Герміона стиснула щелепу, і вона пирхнула.

— Гарзд.

— Почнемо спочатку.

Герміоні не варто було вдавати незграбність, коли вона танцювала з Драко. Швидкість, яку він очікував від неї в танці, була майже запаморочливою. Він не був терплячим. Насправді він, здавалося, був повний рішучості зробити ці уроки настільки нестерпними, наскільки можливо. Мабуть, щоб мотивувати її.

Пальці її ніг пульсували, і Герміона була майже впевнена, що його черевики з драконової шкіри були укріплені сталлю в пальцях, тому що у момент, коли він випадково штовхнув її в гомілку, вона подумала, що він міг з легкістю зламати її ногу.

Герміона з виттям опустилася на землю й обійняла свою ногу.

— Ти найгірший вчитель танців на цій планеті, — прогарчала дівчина і задерла брюки, виявивши, що на її гомілці вже розцвів фіолетовий синець.

— І як же я тепер буду з цим жити? — сухо сказав він, навіть не поглянувши на неї. — Мої таємні амбіції розбиті.

— Ти що, хочеш зламати мені ногу? Чому на тобі військові черевики?
— запитала вона розлюченим голосом.

Мелфой різко обернувся і побачив синяк на її нозі. Вираз його обличчя здригнувся на долю секунди, перш ніж він повернув собі маску байдужості.

— Не очікував, що ти будеш настільки незграбною, — відповів він.

— Ти справжній засранець, — сказала Герміона, прикликавши свою сумку, і почала ритися в пошуках свого лікувального набору.

— І все ж таки, якби не я, більша частина твого дорогоцінного Ордену вже була б мертва, — Драко злісно посміхнувся їй. — Наразі я такий же їхній рятівник, як і святий Поттер, і ти належиш мені, тому тобі дійсно не варто зараз мене ображати.

Герміона відчула, що блідне, коли лють прокотилася її грудьми. Вона ненавиділа його. Вона ненавиділа його. Вона ненавиділа його і все одно хотіла, і це змушувало її ненавидіти його ще дужче.

Але, можливо, вона ненавиділа найбільше за те, що він мав рацію щодо Ордену. Війна в Британії зайшла в глухий кут після багатьох років повільних втрат з їхнього боку. Якщо порівнювати, Орден усе ще перебував у невідомому становищі, але Волдеморт мав усе менше й менше перемог, відколи Мелфой почав шпигувати для них. Допомога Драко похитнула терези війни, і він знав це.

Він тримав Орден у себе в кулаку.

Це була найбільш ненадійна форма виживання зі всіх можливих, оскільки вони гадки не мали, чи не зрадить він їх одного дня.

— Я намагаюся, — сказала вона тремтячим голосом, намазуючи пасту від синяків на свою шкіру. — Якби ти хоч якось мене попередив, я б взяла книгу й відпрацювала кроки, перш ніж прийти сюди. Це не означає, що я навмисне погано танцюю. Я просто не знаю всіх тонкощів. Ти міг би спробувати дати мені трохи більше пояснень.

Драко кілька секунд пильно дивився на неї, перш ніж відвернутися.

— Ну, тепер ти знаєш. Тому тренуйся.

Він зник із сердитим тріском.

Герміона залишилася. Вона скинула черевики, щоб перевірити, чи немає переломів на пальцях ніг, і подумати про те, яким же неймовірним засранцем був Драко. Вона зітхнула й сховала обличчя в руках.

Найгіршим було те, що насправді вона його не звинувачувала. Якби хтось робив з Герміоною те, що вона зараз робить з Драко, і, вочевидь, мав у цьому успіх, їй було б важко не образитися й не хотіти завдати болю цій людині у відповідь. Мабуть, йому неприємно знати, що вона емоційно маніпулює ним, і все ще відчувати тягу до неї. Це було надзвичайно жорстоко стосовно когось.

Особливо до нього.

Усе, що вона дізналася про нього, змушувало її почуватися ще більш винною.

Герміона проковтнула свою провину. Драко Мелфой був вибухонебезпечною зброєю, здатною одночасно знищити Орден і допомогти йому. Якщо вона не візьме його під контроль, він завжди буде загрожувати їм.

Не те щоб вона насолоджувалася цим. Напевно, він повинен був це розуміти.

Але вона не брехала. Вона була щирою. Ось чому це працювало. Те, що він дізнався її мотиви, не заперечувало справжнього зв'язку, який вони якимось чином встановили. Ось чому це було так жахливо. Ці почуття були справжніми, але вона використовувала їх як зброю.

Вона вийшла з халупи та явилася до книгарні, щоб знайти книгу, яка пояснювала б тонкощі рухів віденського вальсу.

Наступного тижня Драко був таким же похмурим, але в нього вистачило ввічливості взути інші черевики. Коли Герміона з'явилася, вона сіла перед ним і трансфігурувала свої кросівки в пару туфель на низьких підборах.

— Збираєшся носити підбори під час дуелей? — запитав він, піднявши брову і дивлячись на неї зверху вниз. Його губи поблажливо скривилися.

— У книзі, яку я прочитала, сказано, що я повинна бути в спеціальному взутті. Легше звикнути до ритму і плавності рухів, якщо мої ноги вже знаходяться в правильному положенні. Я знову перейду до кросівок, щойно ти вирішиш, що в мене з'явилася хоча б якась подоба витонченості, — відповіла вона, задерши підборіддя.

— Тоді тобі необхідні кращі туфлі. Ці маглівські обноси, котрі ти взула, не допоможуть тобі, — сказав він із насмішкою.

Герміона почервоніла. Більша частина її одягу була з маглівських ящиків для пожертвувань. Хороші туфлі її розміру було важко знайти. Її нинішнє взуття досі залишалось придатним для носіння лише завдяки численним *Репаро*.

Драко «Багатенький Вилупок» Мелфой, мабуть, навіть не знав, скільки коштує пара чобіт з драконячої шкіри.

— У них можна ходити, — сказала дівчина напруженим голосом, — це все, що мене хвилює.

Вона встала.

— Не заперечуєш почати трохи повільніше, а потім набирати швидкість поступово? Гадаю, що зможу краще слідувати за тобою, — сказала дівчина.

Драко закотив очі:

— Гаразд.

Він навіть не глянув на неї зверху вниз, коли простягнув їй руки, і вона стала у потрібну позу. Герміона була готова, коли він без попередження зробив крок вперед. Вона відвела праву ногу назад і зробила короткий, швидкий крок, дозволивши собі повернутися на одній нозі, а потім він зробив довгий крок назад, і вона попрямувала за ним лівою ногою.

Це був, як він і сказав, надзвичайно легкий темп з технічної точки зору. Труднощі полягали у швидкості та довірі до Драко; в необхідності

розслабитися настільки, щоб слідувати за ним інстинктивно, не замислюючись.

Теоретично слідувати за ним було неважко; його явно навчили танцювати. У нього була неперевершена постава й фігура, і рухався він з плавністю кота. На жаль, він також був ослом, який навмисне намагався зробити танець із ним якомога неприємнішим у той час, як вона намагалася пристосуватися до нового темпу, який передбачав їхнє безкінечне кружляння за годинниковою стрілкою та одночасний рух кімнатою проти годинникової стрілки.

Він наступив їй на пальці вісім разів протягом двадцяти хвилин, і Герміона вважала, що кілька разів це все ж було навмисно.

— Заради всього святого, Драко! — дівчина різко штовхнула його ногою в голілку після того, як він особливо боляче надавив їй на праву ногу. — Ми проведемо значно менше часу, танцюючи разом, якщо ти просто даси мені можливість звикнути до нового темпу. Це займе неймовірно багато часу, якщо ти зламаєш мені всі пальці на ногах.

— Чи є хоча б щось, що ти вмієш робити, окрім як скаржитися? — сказав Драко з насмішкою, коли вона нахилилася, щоб оглянути пошкоджену ногу.

— Ну, не знаю. Хіба немає? — холодно сказала вона, підводячись і розправляючи плечі. Герміона зустрілася з ним поглядом і підняла руки в позу вальсу раніше за нього.

Вираз його обличчя здригнувся, і Драко на мить завмер. Вона глузливо всміхнулася йому, і вираз його обличчя на мить став убивчим, коли він притягнув її до себе і притиснув до грудей. Вона підняла на нього очі.

— Може, ми нарешті могли б спробувати танцювати віденський вальс нормально, якщо тільки в тебе немає якоїсь особливої причини навмисне не робити цього? — сказала вона рівним, але злегка уїдлигим тоном. — Зрештою, це була твоя ідея. Чим швидше я оволодію плавними рухами, тим швидше ми зможемо повернутися до взаємних проклять.

— Завершення, якого я щиро не можу дочекатися, — відповів він із холодним виразом обличчя.

Драко рухався повільніше. Герміона насправді не була жахливою танцівницею, просто їй вкрай не вистачало практики. До того ж вона перебувала в обіймах людини, яка фізично відволікала її та була надто злісною.

Через годину вона вже могла слідувати за ним на повній швидкості. І в них навіть виходило при цьому не завдавати шкоди одне одному.

Нарешті він зупинився.

— Достатньо непогано. Починай думати про те, як використовувати цю плавність під час дуелі, — сказав Драко, відкидаючи волосся з обличчя й потираючи чоло.

— Правильно. Я просто буду вальсувати в тренувальних залах у цілковитій певності, що ніхто мене не помітить, — уїдливо сказала Герміона між видихами. Вона спітніла й відчувала, як сорочка прилипла до спини між плечима. Пасма волосся прилипали до шиї.

Мелфой мав на диво бадьорий вигляд. Ймовірно, у всьому його одязі були вплетені чари для регулювання температури. Хоча, здавалося, він усе ж таки трохи спітнів.

Герміона смикнула свою сорочку, щоб та перестала липнути до тіла, і наклала охолоджуюче закляття, перш ніж начаклувати склянку з водою.

— Від цього залежить твоє життя, — холодно сказав він і витяг сувій.
— Темний Лорд дедалі більше засмучується через ваші рятувальні операції. Він змушує Сассекс працювати над тим, щоб запобігти вашому успіху. У мене немає доступу до цього підрозділу, але Орден повинен почати готуватися до того, що незабаром вони більше не зможуть рятувати людей.

Герміона важко ковтнула.

— Я й не підозрювала, що Дологов такий талановитий чаклун, — нарешті сказала вона.

— Він не такий, — відповів Драко, начаклувавши й собі склянку води.
— Тепер, коли більша частина Європи знаходиться під контролем Темного Лорда, він здатний об'єднати чимало амбітних учених з незначними етичними принципами. Ти ж розумієш, що Сассекс вже розширюється за межі винаходження проклять. Дивовижно якого надзвичайного наукового прогресу можна досягти, коли вчені вільні робити зі своїми піддослідними все, що їм заманеться.

Герміона відчула, ніби щось всередині неї зникло й залишило після себе пустку.

— Я розумію... Гадаю, це не дивно. Подібні речі вже відбувалися під час маґлівської Другої світової війни.

Драко кивнув їй із втомленим виглядом.

— Звідки тобі відомо про Другу світову війну?

Його очі жорстоко зблиснули, мов діаманти.

— Як уже раніше згадувалося, я вмію читати. Чому б мені не вивчити цей період? Вочевидь, це той підручник, з якого Темний Лорд черпає своє натхнення. Пропрацьована пропаганда. Та ж сама тактика. Він вчиться на помилках Гітлера і не витрачає жодних ресурсів на росію, ретельно уникаючи прямого провокування МАКУПА якомога довше. Хоча я не знаю, що вони будуть робити, якщо він спробує порушити Статут секретності.

Герміона кивнула.

— Ми намагалися звернутися за допомогою, але, схоже, геноцид не є достатнім приводом для втручання. Інші країни повинні розв'язувати власні проблеми, ти ж знаєш. МАКУПА — це не автори для захисту всього світу. Вони навіть наших біженців не приймуть. Принаймні, їм знадобиться кілька років, щоб перевірити їх. Навіть дітей. Мабуть,

існує занадто великий ризик перенести європейський екстремізм на їхню територію, і в нас немає жодних правових записів для більшості неповнолітніх...

Її голос затих. Вона серйозно подивилася на нього.

— Як ти гадаєш, Драко, ми зможемо перемогти?

Герміона хотіла почути відповідь від нього більше, ніж від будь-кого іншого. Рон, Гаррі, Фред, навіть Кінгслі чи Муді... усі вони будуть брехати або пропонувати вірити в краще. Але Драко Мелфой не стане. Чомусь вона була в цьому впевнена. Він скаже їй те, що дійсно вважає ймовірним.

Він зітхнув і сперся на стіну.

— Хіба має значення, що я думаю?

— Я живу серед ідеалістів, але бачу, що число жертв зростає з кожним днем. Я хочу почути думку того, хто дійсно знає, як це, і не вірить, що оптимізм якимось чином збільшує шанси на перемогу.

— Ти чудово знаєш, що я вважаю твоїй Орден переважно дебілами, — вираз його обличчя був гірким. — Хоча я помітив, що Шеклболт і Муді час від часу роблять розумний вибір на користь стратегії, коли їм це сходить з рук.

Він багатозначно поглянув на Герміону, і та відповіла йому тим самим, не змигнувши оком.

— Я не розумію, як ви можете перемогти, продовжуючи свою політику проти використання темних мистецтв. З іншого боку, йолоп Поттер досі живий. Він має найнеприродніший таланти до виживання, котрий я коли-небудь зустрічав. І владу також, якби він дійсно захотів скористатися нею. Якщо справа дійде до дуелі між Темним Лордом і Поттером, я дам Ордену один шанс із чотирьох, але лише на основі того, що Поттеру постійно неймовірно щастить. Але якщо війна — це

щось більше, — він потер чоло. — шанси на перемогу незначні. М'яко кажучи.

— Навіщо тоді допомагати нам?

Драко вигнув брову, і вираз його обличчя став стриманим і глузливим.

— Хіба ти не вважаєш, що ти того варта?

— О так, твоя троянда на кладовищі, — вона відвела погляд, ледь помітно похнюпившись, і поправила одяг. — То ти дозволив вирізати руни на своїй спині заради мене?

Його очі на мить спалахнули, а потім він похитав головою.

— Тоді чому ж? — запитала вона, розглядаючи його.

Драко пильно подивився на неї, і вираз його обличчя здригнувся. Він був озлобленим на вигляд. Пораненим. Його очі кілька секунд оцінювально дивилися на неї, потім його вираз обличчя знову став замкнутим.

— Це не має значення.

Герміона почала було відкривати рота. Вона хотіла заперечити, сказати, що це дійсно важливо, і якщо він перестане бути таким загадковим, то їй не доведеться ним маніпулювати. Але вона не могла цього сказати, і він це знав. Якими б не були його мотиви, він не вірив, що Орден не використає їх проти нього.

Вони обоє знали, що Орден так і вчинить.

— Гадаю, так і є, — вона зітхнула і сіла, щоб перетворити свої туфлі.

Герміона вже збиралася йти, але, підійшовши до дверей, озирнулася на Драко. Він стояв, притулившись до стіни, і відвів погляд, коли вона обернулася.

— Не помирай, Драко.

Якусь мить він пильно дивився на неї, а потім усміхнувся.

— Лише тому, що ти просиш, Грейнджер, — його тон був просякнутий сарказмом.

Він досі стояв, притулившись до стіни, коли вона зачиняла за собою двері.

Їхні вівторки склалися з дивного поєднання танців і дуелей. Драко рішуче муштрував її, поки вона не навчилася ухилитися і рухатися настільки плавно, наскільки йому хотілося. Він мав рацію, танці та дуелі мали подібний тип реагування на зміну положення тіла в просторі, і Герміона швидко це зрозуміла.

Цей факт трохи нервував її, коли вона усвідомила, що її рухи та техніка справді стали нагадувати техніку Белатриси.

Вона майже вирішила, що стає непоганим дуелянтом, але Мелфой ніколи не користувався лівою рукою. Їй було цікаво, як він дуелює, коли дійсно старається.

Іноді він приходив із помітними травмами, але завжди холодно відмовлявся від її пропозиції зцілити його.

Час, який вони проводили разом, ставав дедалі тривалішим. Дуельна практика переривалася кожні пів години для охолодження та регідратації. Герміона намагалася поговорити з Драко, але він здебільшого ігнорував її, а коли відповідав на її запитання, то, здавалося, брехав.

Іноді Герміону різко викликали до шпиталю після сутичок, але Смертежери рідко нападали рано вранці.

Напруга війни, здавалося, нескінченно зростала, наче крихка рівновага могла зруйнуватися в будь-яку мить. Напруга між Герміоною та Драко була подібною.

До грудня їй здавалося, що навіть повітря між ними вібрує, коли вони разом. Злістю. Образою. Відчаєм.

Драко майже дійшов до межі; здавалося, що стрес починає руйнувати його. Вона не була впевнена, чи був це просто стрес від війни, чи вона сама цьому сприяла.

Одного разу він прийшов на зустріч надто блідим, з його лівої капала кров. Драко ледь не відкусив їй голову, коли вона востаннє намагалася зцілити його, тож Герміона намагалася не звертати увагу на його травми. Коли через пів години кровотеча не припинилася, вона, нарешті, обернулася навколо нього, ухилившись від прокляття, і змогла накласти на нього діагностичні чари. Їй знадобилося менше секунди на вивчення.

— Ти йолоп! — Герміона була змушена відступити й зробити сальто, щоб уникнути сердитих, стрімких паралізаторів, які він кинув у неї. — Ти не можеш ігнорувати укуси вампіра.

Герміона вистрілила пів дюжиною спіткальних проклять йому в ноги, і поки він уникав їх, вона змахнула паличкою й зуміла влучити йому в чоло Заклятусом.

Драко впав, і вона здивовано витріщилася на нього, майже очікуючи того, що він раптом сяде. Дівчина була вражена тим, що дійсно зуміла влучити в нього. Тоді спало на думку, що успіх, ймовірно, був пов'язаний здебільшого з крововтратою, ніж з її дуельними талантами. Вона поспішно створила ще одну діагностику.

Він втратив забагато крові. Він мав укус десь на плечі, внутрішню кровотечу та відкриту рану на боці.

Герміона начаклувала ліжко і левітувала його на нього. Вона лише на мить завагалася, перш ніж сісти на краєчок поруч із ним. Навіть знепритомнівши, Драко мав напружений вигляд. Дівчина невпевнено простягла руку й торкнулася його щоки. Тоді вона провела кінчиком пальця між його очима, намагаючись прогнати стрес із його обличчя.

Герміона закляттям розстібнула його мантию та сорочку, а потім за допомогою відпрацьованого закляття часткової левітації підняла його так, що він притулився до неї, і скинула весь одяг з його плечей і рук. Його голова опустилася їй на плече, і вона не могла не помітити шрами від рун. Вони сріблястими нитками врізалися в його плечі. Дівчина легенько провела по них пальцями й відчула магію; холодну і невблаганну. Висічену в ньому самому. Магія ледь помітно вібривала під її дотиком.

Його шкіра була напрочуд холодною.

Вона опустила його назад на ліжко й оглянула. У нього був укус на біцепсі, два глибоких проколи, які легко загоїлися. Серйознішою проблемою виявився його торс, поцяткований глибокими синцями, які, як підозрювала Герміона, були результатом Експульсо, випущеного з близької відстані. Можливо, це сталося під час сутички з Орденем минулої ночі. У нього була рана на боці, яка, здавалося, з'явилася кілька днів тому, але знову почала кровити через укус вампіра.

Дівчина прикликала сумку і витягла звідти свій набір для лікування. Вона влила йому в горло кілька зіллів, а потім взялася за зцілення рани на боці.

Драко був йолопом, і вона схолола від занепокоєння, зрозумівши, що він не отримував жодного лікування. У минулому, коли вона зцілювала його, він був у чудовій фізичній формі.

Його руки й торс вкривали численні шрами, яких раніше не було. Вивчаючи їх, Герміона могла сказати, що він просто ігнорував їх замість того, щоб звернутися до цілителя.

Можливо, він звільнив свого попереднього цілителя після того, як той не запропонував жодного лікування для рун. Навіть якби магія була незрозумілою, жоден кваліфікований цілитель не міг би бути настільки необізнаним, щоб удавати, що варіантів для лікування немає, якщо тільки вони не були навмисно недбалими.

Він сказав , що в нього з'явився інший цілитель. Щоразу, коли вона пропонувала зцілити його, Драко наполягав, що у нього є хтось, хто подбає про це.

Він навмисно поведився необережно.

Можливо, він робив це, щоб покарати себе. Якщо вона відволікала Драко від його... спокути, чи якою там була його ціль. Герміона закусила губу. Можливо, він навмисно нехтував своїм фізичним станом, щоб зосередитися. Або ж... можливо, він намагався випробувати фізичні межі свого організму.

Дівчина намагалася не думати про це.

Вона витягла мазь для синців і намазала її на його торс, а потім пробурмотіла закляття, щоб допомогти його шрамам трохи загоїтися й зникнути.

Вона провела ще одну діагностику й уважно вивчила її, щоб переконатися, що не пропустила жодної травми.

Впевнившись, що більше їй немає про що хвилюватися, дівчина взяла його руку, переплітаючи свої пальці з його, і притиснула тильну сторону його долоні до своєї щоки. Чекаючи, поки його шкіра почне повільно зігріватися, оскільки Настоянка для поповнення запасів крові, мала в цьому допомогти.

Вона відкинула волосся з його обличчя й уважно подивилася на нього, обводячи поглядом його риси та спостерігаючи за тим, як повільно повертається рум'янець.

Коли Драко, безумовно, зігрівся, Герміона прибрала свої руки, наклала очисні чари на його одяг і одягнула його. Мелфоева мантия була просякнута темною магією, немов та була вплетена в саму тканину.

Дівчина вагалася, чи варто їй залишатися поруч із ним, чи краще відійти в інший кінець кімнати, перш ніж привести його до тями.

Вона залишилася.

Герміона ледь встигла промовити закляття, як він підскочив, схопивши її горло, шпурнув на матрац, перш ніж вона встигла закричати від несподіванки. Його рука залишилася на її шиї, і вона відчула, як кілька шпильок встромилися їй у череп, коли він притиснув її до ліжка. Його очі були дезорієнтовані, але на обличчі застигла лють. Їхні обличчя були всього за кілька сантиметрів одне від одного.

Вона помітила, як здригнулося його обличчя, коли він упізнав її, усвідомлюючи, що ось-ось задушить. Його хватка вмить послабилася.

— Якого біса, Грейнджер? — Драко озирнувся навколо, маючи дещо зняковілий вигляд, коли зрозумів, що вони знаходилися разом на ліжку.

Вона подивилася на нього, і серце її шалено калатало. Їй навіть на думку не спало, що він може ось так напасти на неї.

— Ти був поранений.

Він різко відсмикнув руку від її шиї, і вираз його обличчя став розлюченим.

— Я мало не вбив тебе. Ти лізеш...

Вона різко перебила його:

— Можливо, ти якимось чином не усвідомив того, що я тобі вже сказала, але отрута вампіра — це антикоагулянт. У тебе були незначні внутрішні ушкодження після вчорашньої сутички. Ти стівав кров'ю зовні й всередині.

— Я подбав би про це згодом, — сказав він, але його очі не зустрілися з її; вони були нижче, на її шиї. Його рука ковзнула вперед, і Герміона відчула, як великий палець торкнувся її горла.

Вона ледь помітно здригнулася й відчула, як її шкіру поколює, коли його пальці пробігли по шиї.

— Невже? І хто ж тебе лікує? Тому що мушу зауважити, що зважаючи на нові шрами, що вкривають твоє тіло, вважаю твого нового цілителя, про якого ти постійно згадуєш, шахраєм.

Його рука завмерла.

— Ти знімала з мене одяг?

— Лише сорочку. Не дивися на мене так здивовано. Я цілителька, Драко. І я не вперше бачу тебе без сорочки.

Його очі спалахнули гнівом.

— Не зцілюй мене без дозволу! — його голос був тихим гарчанням.

Його лють була очевидною, але Герміонин страх був зруйнований тим фактом, що водночас він обережно повертав її голову, перевіряючи, чи не вдарив її випадково.

Герміона відчула, як кутик її рота злегка здригнувся, коли вона подивилася на нього. Він схилився над нею, стискаючи пальцями її підборіддя, продовжуючи повертати її голову з боку в бік і легенько проводячи великими пальцями по її шкірі.

Її серце билось сильніше, ніж тоді, коли він раптом притиснув її до ліжка.

— Спробуй не помирати в моїй присутності, і я не буду робити те, що повинна. Я не хочу, щоб ти тренував мене, коли тобі боляче. Ти й так це знаєш, — її рука піднялася й стиснула його зап'ястя, щоб заспокоїти його. Він підняв очі й зустрівся з нею поглядом, і вона серйозно поглянула на нього. — Найми собі цілителя, Драко. Хорошого. Доплати йому, щоб той завжди був наготові, і викликай його, коли поранений. Будь ласка. Благаю, просто знайди цілителя.

Він просто дивився на неї, і здавалося, що її серце зупинилося від напруги. Її пульс калатав під його пальцями, і вона спостерігала, як його зіниці повільно розширюються, поглинаючи срібло райдужної

оболонки. Тепло його шкіри проникало в неї, і вона відчувала його дихання на своєму обличчі.

Його обличчя наблизилося неймовірно близько. Її серце билось так сильно, що їй стало цікаво, чи чує він його. У неї перехопило подих, і пальці міцніше стиснули його зап'ястя. Все навколо було теплим, і вони були так близько. Він був так близько.

Драко опустив голову ще нижче, поки їхні губи майже не доторкнулися. Тоді він засміявся.

Він рвучко висмикнув свою руку з її сів. Вираз його обличчя був холодним, як лід, і він глузливо посміхнувся їй.

— Ти справді думала, що я тебе поцілую?

Герміона витріщилася на нього.

Закинувши голову назад, він гірко розсміявся.

— Знаєш, мене дивує, як хтось, подібний тобі, вдалося так довго дружити з Поттером і Візлі.

Герміона здригнулася.

— Хтось, подібний мені?

Він подивився на неї згори вниз й звив брову. Вираз його обличчя лишався незворушним, але вона помітила обурення в його очах.

— Хтось, у кого меж, яких вони не можуть перетнути. З огляду на праведність Поттера та Візлі, я очікував, що ваша ідеальна дружба швидко закінчиться.

Герміона витріщилася на нього, і її губи здригнулися. Вона міцно їх стиснула. Він посміхнувся і злегка похитав головою.

— Що? Невже ти вирішила, що я маю на увазі твою кров?

Вона опустила очі. Так, вона подумала про це. Нічого хорошого не вийде з визнання його правоти. Її безжалісність фактично поклала кінець її дружбі з Гаррі та Роном.

Герміона сіла й потягнулася назад, щоб поправити шпильки, що тримали її коси.

— Ти був першою людиною, яка назвала мене Бруднокровкою.

Драко з легкою недовірою похитав головою:

— Принаймні ти знаєш, що ця війна ведеться не за чистоту крові.

— Я знаю, що це не так, — вона підняла підборіддя. — Але більшість чаклунського світу, схоже, цього не помітила.

Він поправив мантию й знизав плечима. Його маска знову була на своєму місці: вираз обличчя байдужого аристократа. Герміона пильно дивилася на нього, намагаючись усвідомити те глибоке протиріччя, яким був Драко Мелфой. Вбивця. Шпигун Ордену. Чистокровний спадкоємець. Любитель маглівської філософії та історії. Генерал Смертежерів.

Чим більше вона дізнавалася про нього, тим менше його розуміла.

Він сперся на узголів'я ліжка й уважно подивився на неї.

— Війна вимагає певних крайнощів. Наголошення на відмінностях. Коли я кажу, що мене звать Мелфой, я відразу маю на увазі себе в контексті чаклунської історії. Прізвище Мелфоїв має майже тисячолітню історію в Англії. Люди знають, хто мої батьки, мої діди й прадіди. У нас є цілі історичні підручники з родоводом і коридори розумних портретів, щоб зберігати й підтримувати спадщину. Але ти... твоя сімейна історія надто замулена брудом, як русло струмка. Ніхто не знає, хто твої батьки, які генетичні хвороби ти можеш переносити або яким може бути твій магічний потенціал.

Він схилив голову набік і обвів її очима з ніг до голови, немов оцінював кобилу.

— Дуже легко ставитися з підозрою до людей, про яких нічого не знаєш. Коли щось лякає, легко це зненавидіти. Маггородці зі своїм дивним одягом, електрикою та чутками про свою чудернацьку зброю. Твої батьки — ось причина того, що чаклунський світ був змушений жити в тіні таємниці сотні років. Але в той момент, коли магли виявляють натяк на магичні здібності, ми відразу повинні привітати їх у нашому світі, щоб вони могли порушити наші традиції та викрасти наші робочі місця.

Герміона пирхнула й повернулася до нього так, щоб вони знову опинилися ближче одне до одного. Очі Драко на мить розширилися, перш ніж він подолав свій подив. Герміона скоротила відстань між ними й пильно поглянула на нього.

— Ось чому ти ненавидів мене в школі, Драко? Тому що я збиралася вкрасти твою роботу?

Chapter End Notes

МАКУПА – Магічний Конгрес Управління Північної Америки.

Репаро – закляття для ремонту речей.

Експульсо – використовується для створення потужних вибухів, розриваючи ціль спалахом синього світла; у ньому достатньо сили, щоб кидати людей об стіни.

Розділ 45. Флешбек 20

Chapter Notes

Плейлист

Man or A Monster – Sam Tinnesz & Zayde Wolf
Youth – Daughter
Where Do Lovers Go? – Ghostly Kisses
Atlantic, - Sleeping At Last
Happiness Does Not Wait – Olafur Arnalds

See the end of the chapter for more [notes](#)

Грудень 2002.

Драко звив брову, зустрівшись з нею очима.

— Ти вчинила набагато гірше, вкравши моє місце в школі. Мене навчали ще змалечку, я все життя готувався до Гогвортсу. У мого батька був план на все моє життя: найкращий у класі, префект, капітан збірної з квідичу, головний староста, стажування в Міністерстві магії, а згодом член ради Чарверсуду, а потім Міністр Магії. Кар'єру в Міністерстві мій батько втратив через участь у першій Чаклунській війні; тож я повинен був досягнути цього замість нього. І ось, перший же рік навчання в школі й жалюгідна маленька бруднокровка, яка зуміла обскакати мене по балах з усіх предметів.

Драко простягнув руку й обхопив її горло долонею. У Герміони перехопило подих, коли він міцніше стиснув її шию і притягнув її обличчя ближче до свого.

Очі Драко зблиснули. Тон його голосу був майже недбалим, ніби він перевіряв, чи ризикне вона бодай здригнутися.

— Мушу визнати, коли на другому курсі відчинили Таємну кімнату, я дійсно сподівався, що ти помреш. Я заслужив своє місце в команді Слизерина з квідичу ще до того, як мій батько подарував нові мітли всім гравцям. Але завдяки твоєму маленькому коментарю вся школа вважала, що батько просто купив моє місце, — кажучи це, він ковзнув великим пальцем від її шиї до лінії підборіддя, а потім натиснув на кістку, змушуючи її відкинути голову.

Він намагався змусити її здригнутися. Герміона продовжувала дивитися йому в очі. Вони вмить потемніли.

У кімнаті стало тепліше.

Він продовжував говорити.

— Було так легко повірити, що у всіх проблемах цього світу винні маглі та їхні маглівські виродки. Я бачив це на власні очі. Напівкровка Поттер, чие життя було нескінченним потоком тупої вдачі й сліпого поклоніння, ти та, нарешті, збідніле сімейство Візлі, що слугувало доказом того, що трапляється зі зрадниками крові. У мене не було жодної причини не вірити, що магічний світ став би набагато кращим без тебе й тобі подібних.

— Я й не знала, що ти так багато думав про мене, — сказала Герміона.

Вона відчула, як тепло повільно розливається її тілом, починаючи з місця, де його рука торкалася її шиї, а далі її плечима, шкірою і розгораючись десь внизу живота. Вона ледь помітно здригнулася, але погляду не відвела.

Його губи сіпнулися.

— Моя ненависть до тебе — ніщо, в порівнянні з моїм суперництвом із Поттером. Ти просто дратувала мене. Попри твої оцінки, ти була всього лиш потворним, незграбним і невпевненим в собі дівчиськом,

— Його губи скривила легка посмішка. — Те, що ти навчалася краще за мене, не мало жодного значення, аби ти не була найкращою подругою Поттера. Через нього ти завжди була в центрі уваги, до того ж він очевидно дуже потребував тебе настільки, що навіть не намагався приховати це. Якби я не ненавидів Поттера так сильно, ти б взагалі не мала жодного значення.

Герміона відчула, немов щось всередині неї обірвалося. Вона пригадала свою початкову підозру; що Драко вимагав її, просто щоб помститися або відплатити таким чином Гаррі. Вона майже забула про цей страх.

Він посміхнувся й нахилився вперед так близько, нависаючи над нею і продовжуючи стискати її горло й дивитися їй в обличчя. Їхні тіла майже торкалися, і Герміона вперше за довгий час усвідомила, наскільки більшим за неї був Драко і як легко він міг завдати їй болю, якби захотів. Зрозуміла, що весь цей час намагалася проникнути всередину запечатаного сховища, не знаючи, чи було з іншого боку щось, крім люті.

Але все це не мало жодного значення, тому що вона мусила це зробити.

У неї перехопило подих, і вона ледь помітно здригнулася. Очі Драко потемніли.

Він притягнув її ще ближче. Її серце билосся так сильно, що це майже завдавало болю.

«Це всього лиш гра», — переконувала вона себе. Він не завдав їй болю, навіть коли був п'яний. Він просто намагається налякати її.

Його дихання обпалювало її обличчя, а голос був таким тихим, що здавався майже шепотом. Його тембр пронизував її нерви.

— Темного Лорда насправді не хвилює ні чистота крові, ні його послідовники, ні магічна сила. Ви, маглородці, просто достатньо відрізнялися, щоб здаватися загрозою. Це дало привід Темному Лорду

накопичити владу і спонукало темних істот приєднатися до його армії. Таким чином він об'єднав більшу частину Східної Європи. Румунія стала першою, всі інші країни — підкорилися згодом. Існують тисячі темних створінь, які відчайдушно бажають скасувати Статут секретності й припинити дію заборони на вільне використання чарівних паличок. Майже всі чистокровні сім'ї незадоволені тим, що чаклуни змушені залишатися в тіні заради комфорту маглів. І цього невдоволення достатньо, щоб — навіть якщо не вийде змусити їх вступити до лав Смертежерів — переконати їх закрити очі на те, що відбувається.

Драко тоненько посміхнувся, коли його обличчя наблизилося майже впритул.

— Темний Лорд хоче влади. Йому начхати на тих, кого доведеться розчавити, щоб отримати бажане. Магли та маглородці, — вона майже відчула смак його губ на своїх, — ви... просто були легкою мішенню.

Герміона ледве дихала. Усе її тіло було напружене; немов вона стояла на краю прірви. Серце шалено калатало в грудях. Все навколо почало розпливатися.

Вона хотіла втекти; вона відчувала страх і вразливість. Вона тямилу в людській анатомії та фізіології, але з її тілом відбувалося щось абсолютно незнайоме їй. Реакції її організму не повинні були збивати її з пантелику. Їй потрібен був простір, щоб розібратися в усьому.

Але... вона не хотіла йти; вона ніколи раніше не відчувала нічого подібного. Фізичний контакт має заспокоювати, так їй здавалося. Але цей дотик не заспокоював. Рука Драко, яка досі стискала її горло, не дарувала відчуття спокою. Це було так жахливо... і хвилююче.

— Засіб для досягнення мети, — змусила вона себе прошепотіти. — Ми лише засіб досягнення мети.

Драко злегка штовхнув її назад.

— Саме так.

Герміона вдивлялася в його обличчя. Його очі були чорними, а на вилицях виднівся легкий рум'янець. Він повільно провів подушечкою великого пальця по вигину її щелепи. Вона облизала губи.

— То що, вбивство таких, як я, розв'язало всі твої проблеми? — запитала дівчина.

Його рука завмерла. Кілька секунд він мовчки дивився на неї. Потім його очі зблиснули, і Драко усміхнувся.

— Ну, тепер ти точно не загрожуєш моїй роботі, чи не так? — сказавши це, він ковзнув вільною рукою між її ніг.

Його очі лишалися холодними й прикутими до неї. Пальці вміло зігнулися і натиснули на чутливу точку між її стегнами. Їй здалося, ніби він вдарив її струмом. Це відчуття пронизало кожен її нерв.

Стогін вирвався з її горла.

І в ту ж мить її огорнуло почуття холодного жаху.

Герміона різко відсунулася від нього.

Драко миттєво прибрав руки від неї та з байдужим виразом обличчя спостерігав, як вона відсунулася якомога далі від нього, поки не опинилася на іншому кінці ліжка.

Вона ледь помітно тремтіла. Все ще відчувала його доторк, тепло його руки між стегон, як він дивився їй в очі, нагадуючи, що перетворив її на свою власність. Не тому, що він хотів її. А просто тому, що міг. Тому що його потішила ідея вимагати її. Тому що він мав владу, а вона була лише пішаком.

І тепер йому доводилося спостерігати, як вона намагається маніпулювати ним, як робить все, що тільки може вигадати, в надії стати надбанням, з яким він не захоче розлучатися. Драко навіть не потрібно було намагатися якось принизити її. Він міг сидіти склавши руки й спостерігати, як вона робить це з собою власноруч.

Вона втягнула щоки, стримуючи нудоту.

Її руки продовжували тремтіти, як би вона не намагалася їх заспокоїти. Вона закусила нижню губу й зробила кілька глибоких вдихів.

Коли Герміона нарешті перестала так сильно тремтіти, вона змусила себе запитати:

— Є... якась нова інформація цього тижня?

Було майже смішним поставити це запитання в цю мить. Хоча... це було єдине питання, що мало її хвилювати. Вона мала б звикнути до цього.

Раптом знову стало боляче, і ситуація здалася їй до жахливого смішною. Вона не була впевнена, варто вважати це іронією чи радше чорним гумором. Просто знала, що думати про це якось боляче і гірко. Але водночас це здавалося їй жахливо смішним.

Драко посміхнувся й витяг сувій пергаменту. Він ясно дав їй зрозуміти, ким вона була. Герміона відчула себе так, ніби він проштрикнув її ножем, а потім відламав рукоятку, залишивши лезо всередині. Він знав, що вона засвоїла урок, адже не став повторювати образу знову.

Її рука ледь помітно тремтіла, коли вона взяла сувій і підвелася.

Вона пішла, не сказавши більше ні слова.

До Різдва залишалося трохи більше як тиждень.

Повернувшись на площу Грімо, Герміона випила заспокійливе. Вона стояла у своїй комірчині з інгредієнтами для зіллів і чекала, коли її руки перестануть тремтіти.

Нарешті, відчувши, як минає тремтіння, вона з сумом оглянула крихітну кімнатку. Дівчина поправила маленький кошик, повен чогось схожого на шкіряні гаманці. Різдяні подарунки, які вона підготувала для друзів цього року, були досить нікчемними. Герміона зібрала набори для невідкладної допомоги. Знову. Вона дарувала їй щороку.

Найнеобхідніші настоянки зібрані разом і запаковані так, щоб їх було легко носити з собою.

У Герміони не було ні грошей, щоб купити друзям книги, які вони все одно ніколи не прочитають, ні часу, щоб зв'язати для них шапки чи шарфи. Тож вона забезпечувала їх наборами зіллів, сподіваючись, що вони скористаються ними, замість того, щоб являтися в лікарняне крило щоразу, отримавши незначні ушкодження. Дівчата справді користувалися ними; вони іноді просили Герміону повторно наповнити флакони. Невілу, Фреду, Діну Томасу і Майклу Корнеру ці набори також часом ставали в пригоді.

Але Герміона не думала, що Гаррі чи Рон хоча б раз відкривали свої подарунки. Щоразу, коли вона дарувала їм нові набори, вони сором'язливо повертали свої минулорічні, навіть нерозпакованими. Вони завжди або просто ігнорували свої травми, або в паніці являлися з ними до лікарняного крила. У цьому плані Джіні була ідеальним напарником для Гаррі та Рона, тому що, коли дівчина йшла на місію разом із ними, вони, як правило, обоє поверталися в кращому стані, ніж зазвичай.

Герміона важко ковтнула, знявши з полиці кілька флаконів і почала складати додатковий набір.

У неї була робота. Те, що вона відчувала, не мало жодного значення.

Це ніколи не мало значення.

Наступного тижня, коли Драко явився в халупу, вони з Герміоною обоє завмерли і якийсь час просто витріщалися одне на одного.

— У мене є для тебе різдвяний подарунок, — сказала Герміона через хвилину. — Ну, точніше, не зовсім подарунок. Але, враховуючи обставини, назвемо це так.

Вона витягла маленький шкіряний футляр і простягла йому.

— Це... це набір із зіллями першої необхідності. Я дарую їм усім своїм друзям.

Драко звив брову й ледь помітно зітхнув, вирвавши коробку з її рук. Немов він робив їй послугу, приймаючи подарунок.

— Якщо ти не збираєшся звертатися за допомогою до цілителя, тобі варто мати принаймні це, — швидко сказала Герміона, намагаючись висловити все, перш ніж він обірве її та жбурне подарунок їй в обличчя. — Якщо ти дозволиш мене навчити тебе кільком закляттям, то зможеш самостійно вилікувати найпростіші травми.

Драко відкрив коробочку і проглянув вміст.

— Ти ж розумієш, що більшість із цього я запросто можу купити.

Губи Герміони здригнулися. Вона й не очікувала, що він буде вдячний. Вона готувала себе до того, що він взагалі не прийме її подарунок.

— Тоді ти зможеш легко поповнити запас тих зіллів, які використаєш, — Герміона змусила себе підійти ближче й провела пальцем, вказуючи на різні флакони. — Вони всі підписані. Ось це зілля від струсу мозку; у разі потрапляння іншого закляття в голову слід скористатися діагностичними чарами для перевірки ушкодження. Муртлаповий відвар підходить для лікування незначних подряпин шкіри або невеликих синців. Крем від синців призначений для глибших і серйозніших гематом. Есенція ясенця ідеальний засіб для більшості травм. Якщо лише рана не проклята, ясенець може допомогти з найважчими зовнішніми травмами, укусами перевертнів і навіть розколюванням від явлення. Хіба якщо поранені очі чи мозок — в цьому випадку потрібно викликати спеціаліста. Навіть не думай про явлення або будь-який інший спосіб переміщення, якщо в тебе травмовані очі або є відкрита рана в районі черепа. Тиск від явлення завдасть незворотної шкоди. Ця протиотрута нейтралізує будь-яку отруту з жала або після укусу, якщо це не звір класу У склянці з протиотрутою знаходить зілля, котре спрацює майже від всіх видів отрут ХХХХ або вищого рангу. В цьому флаконі знаходить антидот,

що здатний протидіяти антикоагулянтним властивостям укусів вампіра.

Драко ледь чутно пирхнув.

Герміона вперто продовжила:

— Заспокійливе зілля. Настоянка для поповнення запасів крові. У цьому флаконі зілля, котре необхідно приймати у разі ушкоджень внутрішніх органів, забою нирок і тому подібне. Я навчу тебе діагностичних чарів для таких випадків. А це... це знеболювальний засіб від Кислотного прокляття. Гадаю, контрзакляття від нього ти й так знаєш. Анальгетик допоможе повністю нейтралізувати прокляття і зніме біль. Але тобі все одно доведеться видалити пошкоджені кістки, а потім виростити їх заново. Проте це зілля скоротить час відновлення на кілька днів і зменшить ймовірність ураження нервових закінчень. Ну, і плитка шоколаду на випадок зустрічі з дементорами. Коли виймаєш потрібний флакон із коробки, він прийме свій нормальний розмір. Я зменшила їх закляттям, щоб набір не був занадто великим для перенесення.

Герміона не згадувала, що розширила набір для Драко далеко за межі найнеобхідніших зіллів, які вона дарувала зазвичай. У випадку зі своїми друзями вона завжди знала, що вони прийдуть до неї за допомогою, якщо травмуються. Але дівчина не могла очікувати такого ж від Драко. Оскільки він не довіряв цілителям, вона хотіла принаймні підготувати його достатньо, щоб він міг самотужки впоратися з більшістю травм.

Драко зачинив коробку. Герміона серйозно поглянула на нього.

— Просто... тримай це при собі. І дозволь мені навчити тебе діагностичних чарів, щоб ти зміг визначити, наскільки серйозні твої ушкодження.

— Я знаю, як користуватися діагностичними чарами, Ґрейнджер, — вираз його обличчя був трохи ображеним.

— Але навряд чи тими, яким збираюся навчити тебе я. Вони трохи незвичні. Більш незрозумілі. Але краще підходять для бойових травм. Основні діагностичні чари призначені для дрібних побутових травм, лихоманок або інфекцій. Більшість медичних підручників вчать загальній діагностиці, припускаючи, що цілитель може потім поступово заглибитися в потрібну галузь. Але у твоєму випадку діагностичні чари, ймовірно, знадобляться після участі в рейді або дуелі. Тому ти повинен зосередитися на виявленні прокляття і фізичних ушкоджень, у тебе немає потреби визначати, чи не захворів ти на Драконячу віспу або перевіряти, чи правильно ти наклав транфігураційні чари.

Вона продемонструвала діагностичне закляття на собі.

— Бачиш? Саме закляття просте. Складність лише у його прочитанні, але я навчу тебе, як розшифрувати основи. Кольори та розташування — ось, що важливо. Я не проклята і не поранена, тому діагностика не показує нічого специфічного. Те, як я нахиляю чарівну паличку, дозволяє зосередити читання в різних областях. Все здорове має блакитний відтінок. Якщо він починає ставати бірюзовим, це вказує на небезпечний рівень крововтрати або різке зниження температури тіла. Темно-синій колір — показник лихоманки. Діаграму слід читати, починаючи з голови. Чим яскравіший колір, тим небезпечніше ушкодження. Чорний колір, навіть найменша його кількість, означає, що рана може бути смертельною. Червоний вказує на зовнішні тілесні ушкодження. Фіолетовий — на травми внутрішніх органів. Фіолетовий колір в районі голови означає струс мозку; в районі тулуба — необхідність прийняття зілля від внутрішніх ушкоджень. Лаймово-зелений відтінок вказує на не надто небезпечне закляття, але смарагдовий означає серйозні прокляття, для лікування яких знадобиться контрпрокляття або допомога цілителя. Жовтий колір вказує на наявність в крові отрути. Розтрощені кістки матимуть блідо-помаранчевий колір, зламані та зміщені — гарбузовий відтінок. Тріщини у кістках та зможеш залікувати самостійно. Це легке закляття, я навчу тебе.

Мелфой неохоче слухав і часом навіть здавався заінтригованим. Герміона намагалася показати йому якомога більше лікувальних заклять, а тоді змусила його продемонструвати, що він може самотужки накладати їх.

Драко мав до цього хист. Її це не здивувало. Він був природним блокологом із неймовірною здатністю до концентрації. Точність була подарована йому самою природою.

Дівчина підозрювала, що він має певні теоретичні знання з цілительства. Вона хотіла запитати, навіщо він вивчав цю галузь, але боялася, що це налякає його запал слухати. Вона придушила свою допитливість і продовжила розкидатися порадами щодо зцілення.

— У будь-якому разі, це основи, — нарешті підбила підсумок вона.

Драко глянув на годинник.

— Ти хоч усвідомлюєш, що розповідала майже дві години поспіль?

Герміона почервоніла:

— Все одно, це лише найнеобхідніші знання в галузі цілительства.

Зависла пауза, і Герміона вперше усвідомила, що підійшла так близько до Драко, що їхні плечі торкалися. Вона відчула запах дубового моху від його шкіри. Дівчина підняла на нього погляд, і їхні очі зустрілися.

На мить усе між ними перестало бути таким складним і образливим; ніби війна на мить згасла, і вони були просто собою. Герміона майже усміхнулася йому. Тому що він міг бути добрим до неї, коли хотів, а вона почувалася такою втомленою того дня.

Вона намагалася не думати про те, якою жалюгідною її роблять ці думки.

Тоді Драко стиснув губи в рівну лінію, і вона побачила, як напружилася його підборіддя. Його очі блиснули та знову стали холодними й жорсткими, як у хижої птиці.

Дівчина відступила й опустила очі:

— Щасливого Різдва, Драко.

Він задумливо подивився на неї. Вираз його обличчя був нерозбірливим. Герміона відчула, як прискорюється її серцебиття. Вона ніколи не могла передбачити, що він зробить наступної секунди.

Вона постаралася вгамувати тремтіння в пальцях.

Він покрутив щелепою. Герміона готувала себе до найгіршого, відчуваючи, як її нутроці сковує почуття холоду і порожнечі.

— У мене також є дещо для тебе, — мовив він, зануливши руку в кишеню.

Драко витягнув щось, згорнуте в тканину, і простягнув Герміоні. Взявши його до рук, вона повільно розгорнула тканину, щоб розглянути вміст. Усередині лежав набір красивих і смертоносних кинджалів, укутаних у тонкі сітчасті кобури.

— Вони мають бути достатньо малими, щоб їх можна було прив'язати до передпліччя. Кобури виготовлені з шовку Акрмантула, просякненого кров'ю мантикори. Вони змінюватимуть свій розмір і зовсім не обмежуватимуть твої рухи. Тобі слід носити другий кинджал на литці, — було помітно, як ніяково Драко почувався, розповідаючи їй це. Його погляд унікав обличчя Герміони, але продовжував спостерігати за тим, як її пальці торкаються кинджалів.

— Вони зі срібла гоблінської роботи? — запитала Герміона хвилину по тому.

— Так. І, до речі, просякнуті отрутою мантикори.

Герміона різко подивилася на нього:

— Чи означає це, що...

— Вона померла. Це було дуже трагічно, — кутик його губ злегка здригнувся. — Несприятливий клімат, я гадаю. Я заповнив усі необхідні папери й передав труп Макнейру вчора.

— Але перед тим зцідив отруту, — помітила Герміона, виймаючи один із кинджалів із піхов і розглядаючи гостре як бритва лезо, здатне розрізати майже все. Таке лезо, мабуть, з легкістю пройде крізь захисні чари чи Протеґо; так, наче їх зовсім немає.

— Небагато, інакше це викликало б підозри. Але достатньо для того, щоб просякнути нею дюжину кинджалів і залишити додатковий флакон на чорний день.

Герміона почала перераховувати подумки подарунки Драко. Два кинджали зі срібла ґоблінської роботи — щонайменше по сто ґалеонів кожен. Отрута мантикори — ще близько сотні. Шовкові кобури з Акромантула — ще сто ґалеонів.

Різдвяний подарунок Драко коштував цілий статок. І Герміона навіть не була впевнена, що він сам усвідомлював це.

Вона дуже жорстко контролювала свій бюджет і витрати. Мусила. Вона скорочувала всі можливі витрати й берегла кожен кнат і кожну краплю зілля. У її свідомості особливе місце було відведено нескінченним думкам про нові способи збереження або добування необхідних ресурсів.

Її вражало, як невимушено Драко міг подарувати їй зачакловану мантию або набір кинджалів, які вкупі коштували більше, ніж річний бюджет, виділений на шпиталь і зілля для всього Спротиву.

Герміона вирішила, що продасть їх. Принаймні один, можливо обидва. Вона зможе отримати непогану суму за них на чорному ринку. Достатню, щоб купити більше отрути Акромантула або есенції ясенця, або поповнити запаси деяких інших лікарняних припасів. А може, краще віддати їх Муді або Кінґслі; вони зможуть знайти застосування таким нолям, як ці. Можливо, вона зможе використати кинджали, щоб домовитися про постійне збільшення бюджету.

— Дякую, — сказала вона, поклавши кинджал назад у футляр і заховавши подарунок у свою сумку.

— Про всяк випадок зазначу, що тобі заборонено продавати їх або віддавати комусь іншому.

Руки Герміони завмерли, а очі винувато зиркнули на Драко. Його погляд був прикутий до неї, срібло блищало в його очах.

— Ти зрозуміла мене, Грейнджер? — його тон був крижаним.

Вона неохоче кивнула.

— Я сподіваюся, що ти носитимеш їх щоразу, вирушаючи на пошуки інгредієнтів. Я слідкуватиму за цим.

Герміона напружилася і проковтнула своє роздратування.

— Гарзд.

Вираз його обличчя трохи пом'якшився.

— Що ж, це було просто чарівно. Навіть не можу пригадати, скільки разів я мріяв провести Святвечір, слухаючи лекцію про те, як читати діагностичні чари, — він нещиро посміхнувся. Герміона нічого не відповіла. На кілька секунд запанувало мовчання, а потім він додав — Як ти й просила, попереджую завчасно: з наступного тижня я очну навчати тебе рукопашному бою.

Тоді він поліз у кишеню й витяг звідти сувій пергаменту:

— Мій черговий внесок для Муді, — коли Герміона взяла сувій з його рук, Драко всміхнувся їй. — Мушу визнати, що зрештою ти обходишся мене доволі дорого, Грейнджер.

Він беззвучно роз'явився.

Різдвяного ранку Герміона чергувала в лікарняному крилі. Напередодні ввечері Анжеліна сильно постраждала під час рейду в маґлівському

Лондоні. В її коліно влучило Кислотне прокляття, і поки дівчина лежала нерухомо, один зі Смертежерів пустив у неї прокляття, що руйнує внутрішні органи. Фред зумів схопити її і явитися з нею назад до Герміони на площу Грімо до того, як Анжеліна померла б прямо в нього на руках.

Герміона сиділа в тихій лікарняній палаті й повільно відновлювала м'язові тканини та сухожилля на коліні дівчини.

— Добре, тепер мені потрібно, щоб ти зігнула коліно і перевірила, чи тканина правильно сформувалася. Відрощення кісток після подібних травм не завжди вдається з першого разу.

Анжеліна закусила губу. Її шкіра була сірою від болю, але вона поворушила коліном, як було велено.

— Ух, — вона ледь помітно захрипіла і зупинилася. — Всередині... всередині все болить... немов скрегоче.

Герміона наклала діагностику й уважно її вивчила. Поки вона займалася терміновим порятунком органів Анжеліни, Кислотне прокляття нанесло значне ураження організму дівчини, перш ніж його вдалося нейтралізувати. Воно зруйнувало більшу частину кісток в Анжелініному коліні і залишило величезні ділянки випаленої плоті. Було важко загоїти рани, коли залишилося так мало неушкодженої тканини, якою можна було б скористатися. Герміона спочатку злякалася, що їй доведеться ампутувати ногу, але тепер помітила, що кістка залишилася достатньо цілою, щоб її можна було загоїти.

— Я знайшла проблему. Мені доведеться приголомшити тебе. Немає жодної потреби залишатися при тямі під час відновлення цієї частини кістки.

Анжеліна кивнула й заплющила очі.

Знадобилося майже чотири години на те, щоб Герміона закінчила.

— Гаразд, тепер спробуй ще раз поворухнути нею.

Анжеліна підняла ногу і злегка зігнула її.

— Так набагато краще. Скреготить лише трішки, — колір її обличчя здавався здоровішим.

— Тобі доведеться триматися подалі від сутичок принаймні місяць, але я впевнена, що ти зможеш ходити. Коліно болітиме, особливо в холодні дні. Можливо, ти будеш трохи накульгувати. Ти завжди відчуватимеш це. Але ти все одно зможеш битися, якщо захочеш.

— Я не покину поля бою, — твердо сказала Анжеліна.

Герміона кивнула, нітрохи не здивувавшись, і почала втирати зілля в нову шкіру Анжеліни. Поки Герміона працювала, вона помітила пильний погляд дівчини. Герміона підвела погляд і зустрілася з нею очима:

— Що?

Анжеліна нахилила голову, продовжуючи вивчати Герміону.

— Іноді я намагаюсь пригадати, якою ти була до війни, але більше не бачу ту дівчину.

Щелепа Герміони напружилася. Вона намагалася обмежити свій захист темних мистецтв, висловлюючись лише на зібраннях Ордену, але з часом її позиція стала відомою в ширших колах. Члени АД регулярно брали на себе зобов'язання нагадувати Герміоні про силу добра і наслідки використання темних мистецтв.

За виразом обличчя Анжеліни дівчина зрозуміла, що її чекає нова лекція.

Вона змусила свій голос залишатися рівним:

— І ким, по-твоєму, я була тоді?

— Навіть не знаю. Гучною, прямолінійною, веселою. Щиро кажучи, доволі різкою. І коли ти організувала Армію Дамблдора, то здавалася

трохи безжальною, але в цьому була якась чесна праведність. Тепер, коли ти не виконуєш роль цілительки, ти просто здаєшся безжальною. Ти мовчазна більшу частину часу, але завжди оточена таким потоком люті, що я іноді відчуваю її. Немов війна перетворила тебе на когось іншого. Я відчуваю, як ти дозволяєш їй змінювати себе.

Кутик рота Герміони здригнувся, і вона відчула, як її очі звузилися.

— Війна — це горнило*. Невже ти гадаєш, що хтось із нас залишиться таким самим, яким був до цього?

Анжеліна подивилася на своє коліно й знизала плечима.

— Я буду носити свої шрами всередині й зовні, але в глибині душі я завжди залишатимусь тією ж людиною, — Анжеліна озирнулася на Герміону. — Але я не знаю, чи залишилася ти колишньою, і я просто ніколи не помічала в тобі цієї темряви, чи ти справді так сильно змінилася. У мене таке відчуття, що ти просто здалася.

Руки Герміони завмерли, і вона відкинулася назад.

— Здалася?

Анжеліна поворухнулася, вочевидь, відчувши себе ніяково.

— Я хвилююся за тебе. Фред сказав, коли навідував тут Джорджа, що з тобою, здається, щось трапилося. Ніби все, що було в тобі до війни... одного дня просто зникло. А останнім часом я спостерігаю за тобою і все, що я бачу, це... я навіть не знаю, що саме. Іноді мені здається, це лють. А іноді я бачу лише відчай. Але ти ніби заблукала в цьому.

У Герміони пересохло в роті, і вона кілька разів ковтнула, щоб виграти час, закупорюючи флакони. Дівчина так міцно стиснула їх, що у неї злегка затремтіли руки.

— Ця війна проковтнула мене, Анжеліно, — нарешті повільно промовила вона.

Перш ніж вона встигла сказати ще щось, Герміону різко смикнуло вперед і вона опинилася в копиці чужого волосся, коли Анжеліна міцно обійняла її.

— О, Герміоно. Не дозволяй собі так думати. Ти повинна вміти візуалізувати перемогу. Відчути її. Боротися за неї. Побачити своє життя після завершення війни. Якщо ти облишиш надію, то загубишся десь у темряві. Світло завжди перемагає Пітьму. Але ти повинна в це повірити.

Герміона відчула, як щось всередині неї скрутило. Вона відсторонилася від Анжеліни, хитаючи головою і кривлячи губи.

— Цього недостатньо, щоб виграти війну. Я не збираюся ставити лише на свою або чиюсь здатність вірити в перемогу.

— Ти досі хочеш, щоб ми використовували Темні мистецтва, чи не так? — Анжеліна витріщилася на Герміону з виразом очевидного розчарування.

Герміона ледь стрималася, щоб не закотити очі, і кивнула.

Плечі Анжеліни трохи опустилися.

— Якщо ми втратимо себе заради перемоги, чи буде це справді перемогою? Якщо ми отруємомо себе, щоб отримати її, і станемо монстрами, з якими самі боремося?

Герміона стиснула зуби, борючись із бажанням добренько струсити Анжеліну.

— Як ти думаєш, що саме станеться, якщо ми програємо?

— Ми помremo, — Анжеліна ледь помітно знизала плечима.

Герміона раптом зрозуміла, чому Драко так сильно ненавидів грифіндорців. Вона не змогла втриматися від насмішки.

— Ти справді думаєш, що ми просто помremo? Анжеліно, вони не збираються зачиняти Сассекс, коли переможуть. Ми станемо їхньою домашньою худобою. Ти не бачила полонених, яких доставили з останнього відділу проклять. Вони були... — Герміонин голос тремтів. — Вони були при тямі, розкладаючись зовні й зсередини, гниючи, здираючи шкіру, поки всередині них повзали якісь чудовиська... — її голос обірвався. — Ті, хто ще міг говорити, благали мене вбити їх.

Герміона шипіла крізь зуби. Задушливе почуття розчарування посилилося, коли їй знову довелося зіткнутися з вічним оптимізмом бійців Спротиву. Стрес і відчай всередині неї здавалися токсичними, ніби кислота, що повільно роз'їдала її на клітинному рівні.

— Якщо ми програємо... вони зберуть нас усіх і використовуватимуть бійців Спротиву як лабораторних щурів або ще щось, поки ми їм не набриднемо. Після того як ми знищили їхній відділ проклять, вони просто збудували ще більший. Війна не скінчиться нашою поразкою. Далі Смертежери завоюють маглівську Європу. Ось, як я бачу це. Вони уклали угоду. Всі темні істоти об'єдналися з Томом, тому що він обіцяв їм увесь світ. Я не знаю, чи достатньо він божевільний, щоб думати, що зможе дотриматися слова, але це було його обіцянкою. І він, мабуть, зробить все для цього.

Герміона відчула, що лише думаючи про це, починає задихатися. Її груди тріпотіли й смикалися, і дівчина продовжувала робити короткі, швидкі вдихи.

— Але, Герміоно... — Анжеліна поклатла долоню на руку Герміони. — Ми перемагаємо.

Герміона завмерла й повільно кліпнула, недовіжливо дивлячись на Анжеліну. Вона ледь не засміялася, але вмить із жахом зрозуміла, що Анжеліна не жартує.

— Ми... що?

— Перемагаємо, — Анжеліна висунула щелепу, і вираз її обличчя став захисним. — Так і є. Пригадай останні тюремні рейди. З весни ми

вивели звідти сотні людей. Цього року ми успішно протистояли сотням атак. Віра у Світло окупується. Перемога на нашому боці. Незабаром чарівний світ почне це усвідомлювати. Ось як працює надія. Для неї достатньо лише іскри.

Герміона відчула себе так, немов її сильно вдарили по голові; немов у неї був легкий струс мозку, і це пояснювало сюрреалістичний світ, у якому вона раптово опинилася. Дівчина безмовно втупилася в Анжеліну, котра підбадьорливо всміхнулася їй.

— Тебе з нами немає, тому ти, ймовірно, цього не бачиш. Я знаю, що якийсь час у нас були важкі часи, але перед світанком завжди найтемніше. І я майже впевнена, що зараз ми на порозі світанку.

Герміона важко ковтнула, борючись зі спокусою закричати. Вона чула, як кров стукає в її вухах, а мігрень вже починає накривати її.

Вони не перемагали.

Вони виживали. Спротив балансував на лезі ножа, яке тримав від падіння Драко. Яке тримала Габріель Делякур, використовуючи своє тіло для того, щоб доставляти в полон Смертежерів. Спротив тримався на них, поки Орден марно намагався знайти горокракси, котрі могли бути де завгодно.

Але вони не перемагали. Вони не були близькі до перемоги.

Анжеліна з надією дивилася на неї.

— Так... — почувла Герміона власний голос. — Я... напевно, ти маєш рацію. Мене з вами немає, тому я цього не бачу. Я... не усвідомлювала, що ми... перемагаємо.

Анжеліна кивнула й знову обійняла Герміону.

— Проблема в тому, що ти надто ізольована. Помфрі після зміни проводить свій час із професорами Гогвортсу, а в Падми є Парваті, щоб тримати її в курсі подій. Але ти майже не виходиш звідси, хіба що за

інгредієнтами для зіллів. Я знаю, що Гаррі та Рон не так вже й часто бувають поруч, але у тебе є й інші друзі. Тобі потрібні друзі. Коли здається, що все втрачено... це те, що допоможе триматися. Ми часто говоримо про це. Я знаю, що ти дуже розумна, Герміона, але коли мова йде про такі речі, як «Добро і зло», ти не можеш прочитати відповідь у підручнику. Ти повинна сама відчувати її. Наприклад, політ... ну, я думаю, це поганий приклад у твоєму випадку, але ти повинна бути в змозі повірити, що не впадеш. Усе це частина нашого життєвого шляху: досягнути дна, щоб потім від нього відштовхнутися. Добро вимагає жертв. Я сподіваюся, щойно війна скінчиться, ти зможеш це побачити. Так діють Світло і Темрява.

— Звісно, — глухо відповіла Герміона, уникаючи погляду Анжеліни.
— Здається, я просто заблукала у власному світі.

— Все гаразд. Тобі не слід картати себе за це. Таке може статися з кожним. Я була в подібному стані, коли Джордж і Кеті отримали травми. Під час війни легко опинитися у відчаї. Але потім Гаррі підбадьорив усю Армію Дамблдора своєю промовою. Він розповів про те, як Дамблдор переміг Гріндельвальда. А ще він розповідав про Орден під час Першої магічної війни, про те, як усе було погано. Тоді всі думали, що Том перемає; Міністерство використовувало Непрощенні, але Орден вистояв. Були смерть і зрада, але Любов і Світло завжди яскравіше сяють у такі моменти. Тому вони завжди перемагають. Ми просто повинні вірити. Відразу після того, як Гаррі розповів нам це, я гадаю, не минуло навіть місяця, коли ми вперше успішно захопили в'язницю.

Герміона різко підвелася. Їй здавалося, що вона не може дихати. Їй потрібне було... повітря. Холодне. Їй потрібне було заспокійливе зілля.

— Мені потрібно дечого взяти з моєї шафи. Я повернуся за кілька хвилин.

Герміона ошелешено кинулася до комірчини із запасами.

Вона мчала коридором, штовхаючи двері за собою, відкоркувала флакон і випила заспокійливе. Коли зілля подіяло, Герміона різко

видихнула і розплакалася.

Вона стояла, ридаючи, кілька хвилин, а потім схилилася на стільницю. Герміона закрила обличчя руками й спробувала прийти до тями після нещодавньої розмови.

Вона не усвідомлювала... їй навіть не спадало на думку, як зміни у війні вплинуть на Спротив. Звісно. Звісно, для них нічого не змінилося. Усі вони вважали, що саме їхня вірність переконанням про добро і зло позбавила війну притаманної їй неминучості.

Вони й гадки не мали, що Смертежерів катують за інформацію, або що Герміона продася Драко, щоб той шпигував для них.

Герміона мимоволі сама довела їхню правоту і в процесі перетворилася на божевільну Кассандру, що несла непочуті попередження біля воріт Трої.

Дівчина важко схлипнула і спробувала повільно дихати через ніс, намагаючись подумати.

Вона мусила рухатися вперед у стосунках із Драко.

Падма цілком придатна для виготовлення зіллів і зцілення. Кінгслі переглянув усі нотатки Герміони і якимось чином найняв резервного цілителя. Їй було цікаво, як довго він тримав саму цю можливість у таємниці.

Вона збрала всі свої записи про контрпрокляття, котрі розробила протягом багатьох років, й інструкції, що пояснювали методи аналізу проклять.

Муді, здавалось, дещо розчаровувався відсутністю прогресу, про який вона звітувала тиждень за тижнем. Останнім часом, коли вона розповідала їм про Драко, то помічала, як їхнє з Кінгслі ставлення змінилося... з'явився скептицизм, ніби вона не виправдала їхніх очікувань.

Тепер вона зрозуміла. Їм потрібно було швидше взяти Драко під контроль.

Його інформація досі залишалася безцінною, але він з самого початку керував ситуацією, висунувши свої умови. Що сформувало баланс сил, якому вони не бажали довіряти та який прагнути змінити.

Вони хотіли якнайшвидше надягнути на нього свій нашійник.

Зволікала лише Герміона.

Chapter End Notes

Звірі класу XXXX – ця категорія призначена для істот, які були визначені Міністерством магії Великобританії як небезпечні і вимагали особливих знань для поводження з ними. Тільки спеціально навчені чарівники знали, як з ними поводитися. Ця категорія також класифікує істот, які перебувають під загрозою зникнення, або ж яких важко зловити, але вони не є небезпечними.

«Війна – це горнило» – варіація вислову «горнило війни», тобто ситуація, яка змушує людей змінюватися або приймати важкі рішення.

Кассандра – провісниця, що за міфами передрекла падіння Трої. Отримала пророчий дар від закоханого в неї бога Аполлона, однак за те, що вона не відповіла йому взаємністю, він зробив так, що віщуванням Кассандри ніхто не вірив.

Розділ 46. Флешбек 21

Chapter Notes

Плейлист

Sparks – Coldplay
Colourway – Novo Amor
Falling – Harry Styles
Take Me Apart – SYML

Різдво 2002 року.

Візлі святкували Різдво в «Мушлі». Коли Падма прибула, щоб заступити на свою лікарняну зміну, Герміона переодяглася і роз'явилася, щоб приєднатися до них.

Кілька хвилин вона простояла на вулиці в снігу, намагаючись взяти себе в руки. Розмова з Анжеліною вибила її з колії, і відчула, ніби мусить схопитися за відчуття контролю.

Герміона дивилася на входні двері й подумки репетирувала майбутній вечір. Різдво пройде тихо, зовсім не так, як минулі свята. З кожним роком усі святкування ставали тихішими та п'янішими. Минулого року Артур був приголомшений такою великою кількістю людей, і в нього стався напад, через що Молі була вимушена поїхати разом із ним.

Герміона могла пережити цей вечір. Посміхатися. Співати різдвяні пісні. Пізніше перевірити Артура і Джорджа. Вона глибоко вдихнула і відчинила двері.

— Ой! Герміона прийшла! — заревів Фред, коли вона увійшла.

Гості обернулися й кинулися до неї. Усі були в напруженій піднесеному настрої, веселі та бадьорі. Перш ніж вона встигла перетнути кімнату, їй до рук всунули кухоль із глінтвейном.

Всі були одягнені у різдвяні светри від Молі.

Герміона нишком виставила флакони з Антипохмільним зіллям на верхній полиці каміна.

Білл мовчки сидів у кутку серед метушні навколо. Флер вмостила на підлокітнику його крісла, запустивши пальці йому у волосся.

Гаррі й Джіні втиснулися в одне крісло й перешіптувалися. Гаррі й Рон повернулися з чергового полювання на горокракси лише кілька днів тому.

— Герміоно, люба, я така рада, що ти встигла. Це тобі, — Молі впхала дівчині до рук загорнутий у цигарковий папір подарунок.

Герміона присіла на тахту й розкрила його. В середині виявився джемпер із буквою «Г» посередині.

— Дякую, Молі, — сказала вона. — Він дуже красивий.

— Мамо! Чому ти вирішила вбрати Герміону у слизеринський зелений? — запитав Рон, заглядаючи їй до рук.

Молі ляснула його з ображеним виразом обличчя:

— Рональде! Це смарагдово-зелений відтінок, і він чудово підходить для її тону шкіри. Він нагадує мені очі Гаррі.

— А мені схожий на зелений колір Слизерину, — Рон скривився, коли Герміона натягла його через голову: — Тьху! Одного погляду вистачить, щоб мене переслідували кошмари.

Стосунки Герміони та Молі були дещо напруженими. Коли Артура прокляли, залишалося сподівання, що Герміона та Білл спільними зусиллями зможуть обернути прокляття або зламати. Молі була

надзвичайно вдячна Герміоні за всі її старання. Однак час минав, надія згасала, і Молі віддалилася. Це не було звинуваченням, як таким. Це просто було дуже боляче. На Герміону покладали очікування, які вона не змогла виправдати.

Їхнє спілкування досі було теплим, але тепер завжди стриманим.

З чужих слів Герміона знала, що Молі рішуче заперечує проти її захисту Темних мистецтв, але вони жодного разу не обговорювали цю тему особисто.

Герміона не була певна, вибрала Молі цей колір, зважаючи на тон її шкіри, або ж це була своєрідна форма докору. Насправді про не слід було думати. Вона так втомилася від марних суперечок щодо цього.

Дівчина залишила Рона та Молі сперечатися та пішла шукати Артура.

Містер Візлі сидів на підлозі в кутку й гортав дитячу розкладну книгу. Герміона уважно спостерігала за ним, наклавши на його мозок діагностичне закляття. Доросла постать Артура Візлі досі залишалася десь замкнена. Прокляття, використане Луціусом, не звело Артура з глузду і не стерло йому пам'яті. Магія повернула свідомість Артура в певний момент раннього дитинства. Однак інша частина Артура досі лишалася всередині, чекаючи, що її звільнять від прокляття. Герміона бачила це за діагностикою. Але дівчина не знала, як прорватись крізь магію, не спричинивши серйозного ушкодження мозку.

Замкнена частина свідомості Артура повільно руйнувалася. Його мозкова активність поступово зменшувалася, оскільки нейронні зв'язки, які не використовувалися, просто відмирили з часом.

Герміона нічого не могла з цим вдіяти.

— Артуре, — Герміона стала біля нього навколішки, — у мене для тебе є різдвяний подарунок.

Він з очікуванням підвів очі від своєї книги. Щоразу, коли їхні погляди зустрічалися, вона відчувала гострий біль у грудях і непереборне

бажання перепросити. Але він не зрозумів би цих вибачень. *Вибачте. Мені дуже шкода, що я не можу вас дістати. Мені так шкода, що я не можу це виправити.*

— Я не збиралася нікому купувати подарунки цього року, але, побачивши це в магазині, одразу ж зрозуміла, що візьму його для тебе, — Герміона засунула руку в кишеню й витягла подарунок. — Це гумова качечка. Вона вміє плавати на воді. Ти можеш запустити її у ванну або раковину.

Артур вихопив подарунок у неї з рук і раптом підвівся. Герміона схопила свою чарівну паличку. Він кілька разів сильно штовхав її раніше, коли був надто збуджений або сердитий.

— Білле! Білле, зроби це, — голос чоловіка був дорослим, але слова й наполегливий тон — дитячими. Він помахав качечкою над головою. — В раковину!

На обличчі Білла застиг фальшивий вираз життєрадісності, який завжди з'являвся на ньому в присутності батька. Він нахилився вперед.

— Що це в тебе там таке?

Артур підніс іграшку до обличчя Білла і тицьнув нею так, що вона ледь не поцілила Біллу в око. Герміона скривилася.

— Качечка! У раковину!

— Гаразд, ходімо поглянемо, як вона плаває? — Білл підвівся. Артур розвернувся і побіг коридором до ванної кімнати. — Не бігай, Артуре!

Герміона вийшла у двір і помітила Фреда й Джорджа в саду. Джордж намагався зробити стійку на руках на своїх милицях. Коли Герміона відчинила двері, він втратив рівновагу й упав обличчям у кучугуру снігу.

— Джордже! — Герміона підбігла й витягла його, струшуючи сніг з його одягу і легенько ляснувши його. — Якщо ти збираєшся робити

подібні дурниці, принаймні будь тверезим.

— Вибач, мамо, — жартома відповів він, дозволяючи їй підняти себе на ноги й метушитися навколо нього, поки Фред потягнувся за милицями.

Герміона закотила очі, і він поцілував її в губи.

Вона здивовано витріщилася на нього.

— Щасливого Різдва, Гермс. Гарненька дівчина заслуговує святкового поцілунку. Фред уже пообіцяв свій Анжеліні, тож я витягнув коротку соломинку і поцілував дівчину, яка врятувала мені життя, — він приклав руку до серця і чарівно посміхнувся.

Герміона похитала головою:

— Ти просто нестерпний. А якби це був мій перший поцілунок?

Джордж зобразив на обличчі штучний відчай:

— А хіба це не так? До мене ти цілувалася з іншими своїми пацієнтами?

Герміона відчула, як у неї теплішають кінчики вух, і відвела погляд:

— Насправді мій перший поцілунок був з Віктором.

— Ти розбиваєш моє серце, — Джордж надмірно драматично відхилився назад, спираючись на милиці. — Це тому, що я недостатньо похмурий, чи не так? А може, річ у тім, що ти западаєш лише на ловців?

Герміона похитала головою, намагаючись не думати про похмурість або ловців.

— Я повертаюся в будинок. Якщо тобі так кортить ризикнути своєю шиєю після всіх тих зусиль, які я доклала, щоб зцілити тебе, принаймні, роби це, коли мене немає поблизу.

Вона повернулася всередину й сіла на диван у кутку, з подивом спостерігаючи за святкуванням.

Чарлі дражнив Джіні та Гаррі. Він щиро сміявся, закинувши голову. Герміона не могла пригадати, коли востаннє чула сміх Чарлі. Або Рона, або Гаррі.

Вони всі були щасливі. Вона вже багато років не бачила їх настільки щасливими.

Коли Герміона усвідомила це, її охопив жах.

Життєрадісність, що панувала в будинку, була більшою, ніж звичайні святкові веселощі та алкоголь. Котедж буквально вибухав, майже вібруючи від почуття надії.

Герміона нічого не помітила б, аби не її розмова з Анжеліною.

Не лише Спротив був налаштований надто оптимістично. Члени Ордену також щиро вірили, що вони знаходяться на шляху до перемоги.

Поки Герміона сиділа в кутку, усвідомлюючи це, вона відчула себе так, немов потрапила під дію чар ілюзії, поки світ навколо неї згорав дотла.

Тепер Орден ніколи не змінить тактику; вони ніколи не погодяться використовувати Темні мистецтва. Вона сама посприяла цьому.

Якщо Драко коли-небудь виступить проти них або досягне своєї спокути, якої прагнув, і припинить шпигувати для них — Спротив відправиться у вільне падіння, і його вже нічого не врятує.

І якщо Орден коли-небудь дізнається про участь Драко, у будь-якому контексті... це, ймовірно, зламає весь Спротив. Довіра до Кінгслі та Муді буде зруйнована.

Герміона відчула, як нудота підступає їй до горла. Їй захотілося піти геть.

Але вона продовжувала сидіти в кутку, як статуя.

Гаррі підійшов до неї та впав на диван біля неї. Вони уважно спостерігали за рештою. Джіні була з Артуром. Рон, Фред і Джордж, здавалося, планували якийсь розіграш. Молі метушилася, розкладаючи їжу, а Чарлі допомагав їй.

— Це все, про що я мріяв, — сказав Гаррі за хвилину. — Те, що дає мені сили боротися. Кожен день.

Герміона мовчала.

— Ти думаєш про свою родину? — Гаррі уважно подивився на неї. Герміона коротко кивнула. Гаррі обійняв її за плечі й притягнув до себе. — Колись твої батьки теж будуть тут з нами.

Герміона спостерігала, як Молі зупинилася, щоб поцілувати Артура в чоло і помилуватися його качечкою.

— Вони... не будуть; вони ніколи не повернуться з Австралії, — тихо сказала вона. Гаррі розгублено глянув на неї. Дівчина опустила погляд, розглядаючи свої коліна. — Велика кількість Забуттятусу має певний період для скасування. В іншому випадку існує високий ризик гострого ураження головного мозку. Якщо я збиралася скасувати дію закляття, то це слід було зробити до Різдва минулого року. До закінчення п'ятирічного терміну.

Запанувало довге мовчання.

— Ти ніколи мені цього не казала, — його голос звучав спустошено.

Герміона нервово смикала рукав джемпера, навіть не поглянувши на нього:

— Було легше просто зосередитися на роботі, ніж думати про це. Я знала, чим ризикую, коли вирішила сховати їх.

— Мені дуже шкода, — Гаррі стиснув її руку. — Мені так шкода, Герміоно.

— Все гаразд. Я вже змирилася з тим, що захист близьких людей може означати їх втрату.

— Ну, мене ти не втрапиш. Ти завжди будеш моєю родиною.

Перш ніж Герміона встигла щось відповісти, Молі підбігла до них, тягнучи за собою Рона і розмахуючи фотоапаратом.

— Сфотографуймо вас утрюх. Герміоно, посунься трохи, люба, щоб Рон міг сісти поруч. Ось так, чудово. Обійміть-но одне одного. Гаррі, спробуй пригладити своє волосся. Хоча, не зважай. Посміхніться...

Герміона ніяк не могла видавити з себе усмішку. Кутики її рота злегка зігнулися, коли важкі руки Рона й Гаррі обійняли її за плечі. Тоді їх засліпив спалах.

— Це буде чудова світлина. Ми роками не фотографували вас разом, — Молі відійшла, щоб зробити знімок Білла з Флер.

Рон пирхнув, спостерігаючи, як його мати поправляє позу Флер, а потім потягнув за один із кучерів Герміони, котрий вислизнув з її кіс:

— Волосинка не на місці. Гадаю, ти все ж таки не слизеринка.

Герміона ледь помітно усміхнулася:

— Мабуть, саме тому Сортувальний капелюх відправив мене до Грифіндору. Можливо, Гаррі потрапив туди з цієї ж причини.

Вони з Роном подивилися на скуйовджене волосся Гаррі. Він мав такий вигляд, ніби його вдарило струмом, а він намагався приховати це за допомогою гелю для волосся. Здавалося, половину волосся в якийсь момент розчесали, але решта лишилася стирчати й вказувати в різні боки.

— Що з твоїм волоссям? — сказала Герміона, недовірливо хитаючи головою.

Гаррі почервонів:

— Я причісував його. А потім ми з Джіні... е-е... трохи обійнялися.

Рон видав блювотний звук:

— Обійнялися, — він посміхнувся, — це ж моя молодша сестричка. Від однієї думки про вас двох разом мені хочеться виколоти собі очі.

— Повір мені, я розумію тебе, — пробурмотіла Герміона. — Клянусь, жоден із них не знає елементарних чарів конфіденційності чи замкових заклять.

Гаррі був наляканим на вигляд.

— Рональде, — крикнула Молі з іншого кінця кімнати. — Я хочу сфотографувати вас разом зі всіма братами й сестрою! Підійди-но до ялинки. Стань поруч із Джіні.

Герміона з Гаррі спостерігали, як Рон неквапливо йде до решти й позує для сімейного фото. Герміона відчула, ніби їй тиснуть на груди.

Гаррі глянув на Герміону, і вона помітила, що вираз його обличчя трохи змінився, перш ніж він заговорив.

— Коли це закінчиться, я сподіваюся, що все повернеться на свої місця.

Він уважно розглядав її — його очі здавалися юними й старими водночас. Увесь життєвий шлях відображався в цих очах. Серце Герміони застрягло десь у горлі, коли вона знову поглянула на нього.

Вона вже почала розтуляти рота, щоб сказати, що теж цього хоче. Тому що так і було. Вона зробить усе що завгодно, аби якось пережити війну, сподіваючись, що від неї залишиться бодай щось після цього.

Але перш ніж дівчина встигла сказати це, Гаррі схопив її за руку і міцно стиснув.

— Ти моя сім'я. А я завжди буду твоєю. Я знаю, що останнім часом ми часто сварилися. Але я розумію, що ти пропонувала все це, лише тому,

що намагалася захистити нас. Я просто не можу витримати думку про те, що з тобою зробить темна магія. Я не знаю, як боротися, щоб перемогти в цій війні без тебе, Рона та решти Візлі. Шкода, що я не сказав тобі про це раніше, але я хочу, щоб ми виправили все зараз. Ти завжди піклувалася про мене більше, ніж будь-хто інший. Я хочу, щоб ти знала, що я це помітив.

Очі Герміони наповнилися слізьми, і все її тіло здригнулося.

Гаррі, ти навіть не уявляєш всього того, що я готова зробити заради тебе.

Вона відкрила рота, але вмить закрила його, проковтнувши свої слова.

— Ми ще не перемогли, Гаррі, — нарешті видушила Герміона хриплим голосом.

— Я знаю. Я знаю, що у нас попереду довгий шлях, але я не хочу більше чекати, щоб сказати тобі це, — Гаррі глибоко вдихнув: — Я не дбав про тебе як слід, і мені дуже шкода. Я так хвилювався про те, щоб якомога більше людей брали участь у боях, що ніколи не замислювався про те, яким усе було для тебе. Ми з Джіні розмовляли, і вона згадала про те, наскільки жахливо знаходитися у твоїй лікарняній палаті; що все, що ти бачиш, — це найгірше з усіх битв, що повторюється знову і знову, і я дійсно шкодую, що ніколи не розумів цього... коли ми з Роном билися раніше, в нього завжди була сім'я, а в мене завжди була ти, але через суперечки про Темні мистецтва... ми з ним були настільки зосереджені на збереженні своїх принципів Спротиву, що перестали думати про тебе. Ми втрюх завжди були непереможні разом. Я хочу, щоб ми знову стали такими. Що скажеш?

Герміона пильно поглянула на Гаррі й завагалася.

Її друг. Її найкращий друг. Її найперший друг. Вона зробить для нього все. Все, щоб захистити його.

Що завгодно.

Навіть відмовиться від нього.

Ти вже зробила свій вибір. Якщо ти спробуєш погодитися, то лише завдаси йому ще більшого болю, коли він дізнається про те, що ти накоїла. Ти лише ще більше нашкодиш собі, якщо дозволиш собі повірити, що це можливо.

Вона ковтнула і повільно відсмикнула руку. Це було схоже на удар в уповільненій зйомці. Знати, що станеться, і все одно робити це.

— Здається, я більше не знаю, як з тобою дружити, Гаррі, — її голос був низьким і твердим.

Гаррі витріщився на неї широко розплющеними очима:

— Що ти маєш на увазі?

Герміона перевела погляд на свої руки. Відчуття холоду поширювалося її нутрощами.

— Ми... ми вже багато років не друзі, Гаррі, — сказала вона, немов це було фактом. — Коли саме ти востаннє спілкувався зі мною як зі своїм другом? Коли ти заходив до лікарняної палати не для того, щоб навідати когось іншого?

— Я...

— Я стала цілителькою, щоб спробувати захистити тебе, і ти покинув мене за це.

— Я... ні. Герміоно, я визнаю, що міг би вчинити інакше, але те, чим ми з Роном були зайняті, не здавалося веселими канікулами без тебе.

— Звісно, — Герміона не могла дихати. Вона продовжувала говорити тим жорстоким, невблаганним голосом, якого навчилася у Драко. — У тебе просто не було часу. Вочевидь, члени Армії Дамблдора були в пріоритеті. Усе заради згуртованості бійців. Якби ти не був такий зайнятий, я впевнена, все було б інакше. За всі ці роки ти міг би хоча б якось віддячити мені. Але оскільки у тебе не було часу, ти не мав

іншого вибору, окрім як поплескати Рона по плечу після того, як він назвав мене стервом перед усім Орденом. Зрештою, він твій напарник, — її тон був різким.

— Ти наполягала, що ми повинні використовувати вбивче прокляття,
— голос Гаррі звучав гірко і недовірливо.

Герміона ледь чутно засміялася:

— І я досі наполягаю на цьому.

Запанувала оглушлива тиша. Вся кімната занурилася в неї. Гаррі мовчав цілу хвилину.

— Досі?

Герміона коротко кивнула.

Гаррі повільно похитав головою, ніби не міг у це повірити.

— Я реалістка, Гаррі. Я хочу, щоб ця війна скінчилася. Я не хочу, щоб Орден думав, що переміг, а потім все почалося знову чотирнадцять років по тому, як це було минулого разу, — її голос був жорстким. Втомленим.

Вона точно знала, де різати.

Серце боліло, груди стискалися. Здавалося, ніби її всередині неї щось горить. Якби Гаррі досі тримав її за руку, він би відчув, що вона тремтить.

— Ти хоч уявляєш, що робить з людиною темна магія? — у голосі Гаррі звучала лють.

Герміона зберегла холодний вираз обличчя.

— Звісно, я знаю. Я цілителька. Це частина моєї спеціалізації. І я продовжую стверджувати, що це того варте. Я не кажу тобі використовувати темні ритуали чи пити кров єдинорога, я просто кажу,

що варто вбивати людей, які намагаються вбити тебе. Ти справді думаєш, що зможеш просто кинути їх у в'язницю? Невже ти гадаєш, що переможеш його за допомогою Експеліармусу? Ти готовий поставити на це своє життя? Рона? Джіні? Усього Спротиву? Використання Темних мистецтв варте того, щоб убити його та всіх його прибічників. Невже ти досі недостатньо ненавидиш Смертежерів, щоб зважитися на це?

— Ні. Тому що це ніколи не буде того варте, — різко сказав Гаррі. — Ми не переможемо таким чином. Я не можу так боротися. Коли я борюся, я думаю про всіх людей, яких люблю. Як я захищаю їх і як хочу побачити їх знову. Який у цьому сенс, якщо перемога означатиме просто спостереження за тим, як ти та всі інші повільно помираєте? Кожен бій — це випробування. Не піддаватися ненависті — це вибір. Ти не можеш вибрати одночасно Любов і Ненависть. Я не стану таким як Том Редл, щоб перемогти. Урок першої війни полягає в тому, що любов перемагає все, коли люди вірять у неї. Ми повинні вибирати між тим, що легко, і тим, що правильно. Якщо ми помилимося, то ніколи не переможемо його.

— Ти звинувачуєш мене в тому, що я хочу зробити легкий вибір? — Герміона була приголомшена.

— Ти хочеш використовувати Темні мистецтва, тому що впевнена, що вони більш «ефективні». Тож так, я б сказав, що це вибір на користь легшого, а не правильного, — Гаррі був блідим, а його кулаки — стиснуті так, що побіліли кісточки пальців. — Боротьба між Добром і Злом — це випробування. І ти не просто програла цей бій сама, Герміоно, ти ще й намагаєшся потягнути за собою весь Спротив. Якийсь час я думав, що це тому, що ти проводиш забагато часу зі Снейпом. Але тепер я розумію, що лише ти винна в цьому. Ти справді віриш у це.

Герміона більше не потрібно було вдавати розлюченість або злість. Вона посміхнулася йому прямо в обличчя.

— Звісно, я в це вірю. Подумай про Коліна, Гаррі. Згадай, як він помирав у тебе на очах, а потім помнож це почуття. Помнож на втрати

після кожного бою та рейду за останні ТРИ РОКИ. Це... — вона різко обвела рукою навколо себе, — було моїм життям відтоді, як я повернулася з навчання. Щодня бачити, як гинуть мої друзі.

— Тобі не потрібно мені розповідати про це, Герміоно, — голос Гаррі тремтів, і він нахилився до неї, зблиснувши зубами. — Вони були й моїми друзями. Я сам їх тренував. Я бився разом із ними. Я повернув їх тіла. Я був ладний померти за них. І я зробив все необхідне, щоб врятувати їх. Але коли справа доходить до вибору світлої або темної магії... це має значення. Нічого не варте того, щоб віддаватись Темним мистецтвам, незалежно від того, що ти маєш на меті. Орден завжди символізуватиме Світло.

Щось усередині Герміони тріснуло.

— Ти не Світло, якщо дозволяєш людям жертвувати собою, щоб зберегти свої руки та душу чистими, — вона зневажливо посміхнулася йому.

Гаррі побілів.

— Як ти смієш? — нарешті мовив він голосом, що вібрував від люті. — Та як ти смієш, чорт забирай? Я ніколи...я б ніколи... не став просити когось померти за мене. Все, чого я коли-небудь хотів, це щоб люди перестали помирати через мене. Я не хочу бути Обраним. Я не хочу цієї клятої війни. Все, чого я коли-небудь хотів... це мати сім'ю. Люди в цій кімнаті — все, що в мене залишилося. Мої батьки померли. Вони пожертвували собою, вірячи в Любов, а не в Ненависть, і що ти кажеш мені тепер? Що вони помилилися? Що якби вони були такими ж розумними, як ти, вони досі були б живі? Мій хрещений батько помер. Принаймні, твої батьки зараз десь живі. У мене ж немає й крихти розради. Я б помер з усмішкою на обличчі, якщо це знадобиться, щоб перемогти в цій війні. Я боротимусь стільки, скільки знадобиться. Але я не дозволю людям отруювати свої душі. Я не скажу їм слідувати пільмі.

Він люто глянув на Герміону, і вона відчула, як він нього зриваються хвилі злості. Це жахливо нагадало їй Драко.

— Рон мав рацію, — додав Гаррі за мить. Гнів у його тоні раптово зник, він звучав майже спустошеним. — Ти кляте стерво. Ти справді не розумієш цілей Ордену.

— Захист чарівного і маглівського світу від Тома Редла та його Смертежерів, — тихо сказала Герміона. — Така ціль Ордену Фенікса.

Вона підвелася й подивилася на Гаррі зверху вниз, запам'ятовуючи його очима, перш ніж відвести погляд.

— Але я вважаю, що ти маєш рацію, я й справді кляте стерво. Не думаю, що зараз є якийсь сенс заперечувати це, — вона здавлено розсміялася. — Схоже, це єдине, про що мені всі постійно торочать. Сподіваюся, ти не помиляєшся щодо війни, Гаррі. Я дуже сподіваюся, що того, що ти робиш, буде достатньо.

Герміона розвернулася на каблуках і вийшла із «Мушлі».

Вона пройшла через сад і попрямувала до пагорбів за ним. І продовжувала йти. Її серце билося так сильно, що це завдавало болю. Кров так гучно стукала в її вухах, що вона ледве чула шум вітру; хоча й відчувала, як він ріже її щоки.

Нарешті вона зупинилася й озирнулася на нескінченну білизну навколо неї. Це було гарне Різдво. Герміона не могла пригадати, коли востаннє бачила сніг різдвяної ночі.

Її руки й ноги занімили від холоду. Вона хотіла залишитися тут назавжди. Залишитися тут і замерзнути. Це не могло бути за те, що вона вже відчувала.

Їй не хотілося думати про те, як жахливо вона почувається зараз. Як сильно боліла її голова. Та її серце також. У грудях немов розірвалася безодня. Ніби хтось розпиляв її ребра й розірвав кістки спеціальним медичним пристроєм, як це робили магли під час операції на серці. Її розірвали, і це було нестерпно боляче. Герміона відчувала агонію, холодну, як зима всередині неї самої.

— Герміоно! — голос Джіні прорізався крізь вітер.

Вона обернулася.

— Герміоно... — Джіні брела крізь сніг до неї. — Що трапилося? Що ти робиш?

Герміона тупо витріщилася на Джіні:

— Що я роблю?

— Ти зробила це навмисно... я бачила... щоб Гаррі розлютився і дозволив тобі піти. Чому? Він і Рон — усе, що в тебе є. Вони часто забувають про це, але я це знаю. Що ти робиш? Чого ти боїшся? Ще до того, як Гаррі підійшов до тебе, ти сиділа на дивані з таким виглядом, ніби прийшла на наші похорони. Що сталося?

Герміона мовчки дивилася на Джіні, тремтячи на морозі в слизеринському зеленому.

Джіні простягнула руку й наклала на неї зігріваючі чари.

— Я... — почала Герміона, але вмить замовкла на кілька секунд. — Я більше не можу це продовжувати, Джіні. Я не можу вдавати, що все буде добре. Навіть якщо ми завтра переможемо, я не збираюся змінювати свою думку про те, що ми могли б вчинити краще. Темні мистецтва могли б пришвидшити війну та врятувати бійців Спротиву. Якщо Гаррі очікує, що я буду стояти поруч із ним і всміхатися, коли все це закінчиться, то він повинен відмовитися від своїх ілюзій уже зараз.

Джіні витріщилася на Герміону. Її вії були вкриті кристаликами льоду, які виблискували на світлі. Її волосся розвіяв вітер, оголивши шрам, що йшов уздовж всього обличчя. За кілька місяців він трохи потьмянів, але холод зробив його яскравішим на її блідій шкірі. Ця потворність лише підкреслювала красу Джіні. Контраст несумісного робив її вражаючою. Заворожував.

— Ти... ти не збираєшся залишатися з нами, — повільно мовила Джіні, її очі широко відкрилися в здивуванні, — після війни.

— Я віддалася цій війні, Джіні. Коли все скінчиться, від мене вже нічого не залишиться.

Джіні похитала головою й потягнулася до Герміони:

— Не кажи так... Герміоно...

— Джіні, якщо зараз я знову почую ще одну порожню підбадьорливу обіцянку... то можу зірватися, — голос Герміони був рівним. Вона різко вдихнула, потім видихнула й спостерігала, як холодна пара зникає в небі. — Я більше не можу... у мене не залишилося сил прикидатися перед усіма вами. Я занадто втомилася.

Джіні відкрила рота, щоб відповісти, але Герміона роз'явилася геть.

Вона повернулася на площу Гримо і сховалася в бібліотеці.

Наступного дня під час зміни Герміона почувалася холодною. Вона не хотіла ні з ким розмовляти. Відчувала, ніби її серце розірвалося. Вона могла заглушити свої почуття, але навіть не підозрювала, що горе може завдати стільки фізичного болю.

Муді застав її за роботою над зіллям.

— Грейнджер, Северус хоче бачити Вас сьогодні ввечері.

Герміона обернулася й насторожено подивилася на Муді.

— Чому?

— Щоб обговорити Ваш прогрес.

Очі Герміони звузилися.

— Я думала, Ви тримаєте його в курсі подій.

Вираз обличчя Муді не змінився.

— У нього є запитання, на які він хоче отримати відповіді.

Герміона відчула дивну тривогу в районі живота.

— О котрій годині?

— О сьомій.

— Гаразд, я буду вчасно, — вона знову обернулася до свого казана. Не озирнулася на Муді, коли той кілька секунд стояв, оцінюючи її, а потім повернувся, щоб піти геть.

Розділ 47. Флешбек 22

Chapter Notes

Плейлист

Burn the Witch – Shawn James

Am I the Only One – Tim Schaufert & Seven

Hurts Like Hell – Fleurie

Moondust – Jaumes Young

Kodaline – All I Want

See the end of the chapter for more [notes](#)

Грудень 2002.

Будинок у Прядильному кінці був наповнений ароматами киплячого зілля.

Герміона повільно озирнулася кімнатою і здивовано застигла, помітивши казан, що кипів у кутку. Вона підійшла та подивилася на пару, що підіймалася спіралями з отвору. Крадькома понюхала його. Пряний, землистий аромат дубового моху, ноти кедра, запах опалого листя та пергаменту... ні. Вона знову принюхалася. Папірус.

Здавалося, ніби їй поставили діагноз, який вона завчасно знала, але все ще сподівалася, що помилилася. Її нутроці стиснулися. Вона різко відступила й глянула на інші казани, що оточували її. У грудях застряг біль, який вона намагалася ігнорувати.

— Ви готуєте купу варіантів любовного зілля, — сказала вона, дивлячись туди, де Северус схилився над киплячим казаном.

— Новий проєкт Темного Лорда. У нього раптом прокинувся інтерес до того, щоб спробувати використати ці зілля замість зброї, — сказав Северус, усміхаючись перед каламутною сяючою рідиною, над якою він працював.

Герміона відчула, як холодне кров.

— Це можливо?

Северус знизав плечима з ледь помітною усмішкою.

— Я скептичний і невмотивований... тому, швидше за все, ні. Думаю, це радше було швидкоплинною ідеєю. Я складаю детальний звіт на той випадок, якщо Темний Лорд знову заговорить про це. І я роблю це вдома, а не в лабораторії, щоб ніхто не запропонував жодних новаторських ідей.

Герміона оглянула кімнату. На полицях знаходилось з десяток склянок Амуртензії, декілька афродизіаків, які вона змогла розпізнати, і ще п'ятнадцять зіллів, що вважались експериментальними.

— Що може являти собою любовне зілля, використане як зброя?

— Надзвичайну силу, що не потребуватиме повторного дозування. Я гадаю, Темний Лорд вирішив, що зможе використовувати його для допитів.

— Це... непристойно, — нарешті сказала Герміона.

— Дійсно. На щастя чи, можливо, на жаль, у нього є інші справи, які він вважає більш нагальними для Сассексу, щоб зосередитися на них зараз.

Протягом кількох хвилин Герміона мовчки спостерігала, як Северус давив у ступці яйця вогневиці.

— Драко каже, що Сассекс намагається розробити спосіб запобігти подальшим рятувальним операціям.

На кілька секунд зависла пауза, після чого Северус обернувся й задумливо поглянув на неї.

— Не знав, що йому це відомо.

— Відмінний шпигун. Хіба це не Ваші слова?

— Здається, так, — пробурмотів Северус, повертаючись до своєї ступки. — Ви вже з'ясували, чому він шпигує?

Герміона опустила очі на свої черевики.

— Ні, — зізналася вона. — Він говорить речі, які здаються правдивими, але я не можу зрозуміти мотив, який стоїть за цим усім.

Зависла тиша, наповнена шипіння киплячої рідини та стуком шліфувального каменю.

— Вам відомо, що він просувається дедалі вище у лавах Смертежерів?
— запитав Северус, повертаючись до свого казана й висипаючи у нього подрібнені яйця вогневиці.

Герміона мовчала протягом кількох секунд.

— Я нічого не чула про це.

— Кілька тижнів тому я розповів про це Кінгслі. Він підіймається вище. Накопичує владу. Не буду вдавати, що знаю про те, чим ви займаєтеся під час ваших щотижневих... зустрічей... Але іноді мене цікавить питання, чи пам'ятаєте Ви, що, коли його немає з Вами, він проводить свій час, вбиваючи людей.

У Герміони перехопило подих, а Северус продовжував розмову тривожним тоном.

— Я рідко бачив когось, хто користувався темною магією так безжально, як він останнім часом. Темний Лорд у захваті від виняткової зброї, яку він створив. Ті, хто зважується стати на шляху Драко, мають властивість гинути від уміло замаскованих проклять,

винайдених у лабораторіях проти Спротиву. Кілька тижнів тому один зі Смертежерів, Гіббон, був знайдений із відірваними кінцівками, з яких була здерта шкіра. Я допомагав аналізувати його труп; на тілі Гіббона залишився сильний відбиток темної магії, використаної для того, щоб змусити його лишатися живим протягом доби, перш ніж він нарешті помер.

Герміона завмерла й різко похитала головою.

— Це не... Драко не став би... Ви самі казали, що він не садист.

Северус подивився на неї краєм ока.

— Вважаєте, якщо він не садист, то жодного разу не катував нікого до смерті? — його обличчя було зневажливим. — Впевнений, Ви читали його руни. Як гадаєте, які саме речі він робить безжально й безпомилково?

Герміона так сильно напружилася, що її тіло затремтіло, а щелепа здригнулася.

— Ви також вбивали людей, однак я ніколи не сумнівалася у Вашій відданості, Северусе.

Він ледь чутно пирхнув, і його губи скривилися.

— Я відданий лише одній цілі: перемозі Ордену у війні. Жахливі речі, котрі я вимушений чинити, здійснені мною лише через необхідність. Гадаєте, мені подобається відчувати, як моя душа повільно розривається й отруєє мене? У той час як мене висміюють і ставлять під сумнів мою вірність ті, хто ніколи не захоче піти на подібну жертву? — він похитав головою. — Однак це не має значення. Смерть Гіббона не була необхідністю. Він був неважливим. У його вбивстві не було нічого стратегічного чи корисного для Ордену. І абсолютно точно не було жодного сенсу розчленувати його живцем.

Герміона продовжувала хитати головою.

— Це міг бути хтось інший. Ви не можете бути впевнені, що це зробив Драко.

Северус завмер і неквапливо повернувся обличчям до Герміони.

— Це був Драко. Я точно знаю, що це був Драко. Причина моєї впевненості полягає в тому, що, розбираючи закляття, яке вбило Гіббона, я натрапив на слід цікавої магії. Тієї, яку я особисто винайшов. Чари стримування, яких я навчив лише одну людину. Вас. Ви використовували ці чари, щоб зцілити його руни, чи не так?

Уся кімната захиталася перед очима Герміони, і їй довелося вхопитися за край столу, щоб не впасти.

Северус дивився на неї згори вниз. Вираз його обличчя був суворим.

— Я був шпигуном майже стільки ж років, скільки Ви живете на цьому світі, міс Грейнджер. Тому припиніть захищати його і послухайте.

Герміона завмерла.

Северус стиснув губи, розглядаючи її.

— Драко вийшов з-під контролю. Якщо він коли-небудь і був відданий Спротиву, то точно не зараз. Чого б він не намагався досягнути, він робить це не лише заради Ордену. Наразі він один із найсильніших генералів в Армії Смертежерів. Він звітує тільки Темному Лорду. Він має власну павутину інформаторів по всій армії, і він використовує їхні свідчення, щоб змусити Орден залежати від нього; імовірно, щоб ми не зрадили його.

Герміоні стало важко дихати. Кінчики її пальців поколювало. Вона тремтливо кивнула.

— Гадаю, я знаю, навіщо він убив Гіббона, — додав Северус за мить.
— Він намагався приховати це і зробити процес схожим на тортури, але як тільки я помітив чари, мені вдалося виявити й інші деталі, які

виказують його реальні наміри. Драко намагається знайти спосіб позбутися Темної мітки, не померши внаслідок цього.

— Померти?

— Якби Мітку можна було видалити, просто відрубавши собі руку, Ігор Каркаров був би сьогодні живий. Ще кілька Смертежерів намагалися втекти або змінити сторону під час обох магічних воєн, і, на жаль для них, нічого хорошого з цього не вийшло. Темна мітка зв'язує Волдеморта з його слугами; спроби позбутися від неї призводять до появи проклятої рани. Людина нестримно стікає кров'ю до самої смерті. Не існує заклять або зіллів, здатних запобігти цьому. І все ж, здається, Драко сповнений рішучості знайти спосіб позбутися Мітки, якщо такий взагалі існує.

Раптом Герміона із жахом згадала одну деталь.

— Раніше він був лівшею. Але тепер він амбідекстер.

Северус задумливо звив брову.

— Доволі логічне рішення для людини, яка має намір зрештою відрізати собі руку. Ви знаєте, як давно він став амбідекстером?

— Відколи ми почали бачитися. Я рідко бачила, щоб він використовував ліву руку, — у животі пекло.

Северус був замисленим на вигляд.

— Отже, він планував це роками.

Герміона похитнулася, намагаючись заново переосмислити все те, що їй здавалося, вона знала. Драко вів свою грою роками. Вона була всього лиш незначною деталлю або засобом для досягнення цілі. Тепер вона ні в чому не була певна.

Северус дивився на неї з таким напруженим виразом обличчя, якого Герміона ніколи раніше не бачила.

— Він стане смертельно небезпечним для обох сторін, якщо йому вдасться зняти кайдани свого рабства.

Герміона кивнула. Без Темної мітки, що обмежує його, Драко більше не потрібно буде лишатися вірним Ордену, щоб зберегти прикриття. І якщо він планував захопити владу, то наступним кроком має бути видалення мітки.

Тим паче тепер, коли Герміона зізналася йому, що Гаррі не збирається вбивати Волдеморта.

Северус ледь чутно зітхнув і раптом почав здаватися дуже старим. Він дивився на Герміону, коли мовив:

— Зізнаюся, я очікував, що червнева атака на в'язниці стане для нього початком кінця. З огляду на покарання, яке він отримав, я думав, що він приречений, — він уважно поглянув на неї. — Гадаю, те, що цього так і не відбулося, можна пояснити Вашою винятковою турботою.

Запанувала тиша. На мить їй здалося, ніби весь світ застиг навколо неї, а потім розлетівся на уламки.

— Ви знали, що вся провина за червневу атаку ляже на його плечі, — повільно мовила Герміона, дивлячись на Северуса широко розплющеними очима. — Ви, Кінгслі та Муді. Ось чому ви були готові зробити атаку настільки складною та використати майже всі наші ресурси. Насправді вас не хвилювало те, що Драко можуть викрити. Ви сподівалися, що його вб'ють за це.

Северус нічого не відповів.

— Чому... чому Ви не сказали мені? — нарешті видавила вона. Її голос ледь помітно тремтів від люті.

— Ми не вважали, що вам потрібно знати про це, — Северус знизав плечима. Герміона була настільки розлючена, що, здавалося, ладна була спалити кімнату дотла. — Ми гадали, що зрештою Ви здогадаєтеся самі. Коли стало зрозуміло, що Ви так нічого й не

усвідомили... що Ви прив'язалися або ж вважали себе зобов'язаною йому... ми вирішили дати Вам можливість спробувати зцілити його, якщо Ви так сильно цього хотіли. Ми подумали, що це найменше, що ми можемо зробити для Вас, після того, про що ми Вас попросили.

— Ви очікували, що я зазнаю невдачі. Що буде вже занадто пізно, коли я почну лікувати його.

Северус дістав з полиці банку, наповнену крилами фей. Герміона не могла дихати. Кожен звук раптом почав здаватися у сто разів гучнішим. Булькання зілля. Її власне тихе, нажахане дихання. Вона чула як пришвидшується власне серцебиття.

— Можете уявити собі наше здивування, коли виявилось, що замість того, щоб померти від прокляття, він став ще небезпечнішим, ніж був до того. Наш шпигун сумнівної відданості. Тож скажіть мені, що Ви зробили з Драко Мелфоем?

Герміона на кілька секунд стиснула губи.

— Тому Муді відправив мене до Вас? Щоб Ви запитали мене про це?
— спитала вона нарешті.

Северус промовчав.

Герміона відвела погляд і сіпнула край рукава.

— Ви допомогли отруїти його. Отрута вже проникла в саму його душу. Рунічна магія завжди розбещує, вона не стирається. Якби я прийшла до нього раніше... якби Ви згадали про його покарання раніше... можливо, мені не довелося йти на крайнощі. Але поки я дізналася, було вже надто пізно. Моїм завданням завжди було якомога довше втримувати його. Коли я розмовляла з Муді, той сказав мені зробити все, що в моїх силах. Якщо Ви насправді не хотіли, щоб я його зцілила, ви *мали* б сказати мені про це.

— І що, власне, Ви зробили?

Герміона важко ковгнула.

— Я врятувала його душу.

— Що. Ви. Зробили? — повільно запитав Северус.

Герміона якийсь час мовчала, а потім простягла руку й потягла за порожній ланцюжок шиї.

— Коли... коли я навчалася в Єгипті, перед від'їздом керівник лікарні подарував мені Серце Ісіді. Він думав, що воно може допомогти Гаррі.

Настала оглушлива тиша. Северус стояв нерухомо над своїм казаном.

— Ви не могли зробити цього, — його голос майже тремтів від невіри.
— Ви хоча б уявляєте, наскільки цінним був цей медальйон? Якби Ви продали його, Спротиву вистачило б цих грошей на наступні десять років. Це майже як Філософський камінь, а Ви скористалися ним, щоб врятувати Драко Мелфоя?

Герміона навіть не кліпнула.

— Я прийняла виважене рішення. Я все одно не змогла б продати медальйон на чорному ринку. Ви можете собі уявити, якби він потрапив до Томових рук? Менш ніж за чотири місяці Драко врятував сотні людей. Сотні. І ще не менше сотні вберіг від жахливої смерті. Він урятував дітей у Кейтнессі, хоча стратегічно це не принесло йому жодної вигоди. Він не монстр, — її голос став гірким. — Ви допомогли його отруїти, і навіть не дали мені шансу спробувати його врятувати. Рятувальних операцій було недостатньо. Цього було недостатньо для перемоги. Ми повільно вмирили, поки не з'явився Драко.

Гнів Северуса був майже вибуховим. Його білі риси обличчя ще більше зблідли, а очі блищали.

— Йому вдалося повністю одурманити Вас, навіть спритніше, ніж я міг собі уявити. Знадобився лише один притулок і набір рун на спині, щоб Ви повірили, що він вартий того, щоб віддати йому Серце Ісіді.

Ви ще більша дурепа, ніж Гаррі Поттер, — він зневажливо посміхнувся їй.

Герміона здригнулася.

— Але ж він досі не відрізав собі руку.

— Гадаєте, він попередить вас перед тим, як зробити це? Він смертельно небезпечний. Він не відданий жодній зі сторін, а Ви дали йому змогу стати Темним чарівником, здатним перевершити Темного Лорда.

— Є ще щось у його мотивах, — відповіла Герміона, підняв підборіддя і зустрівшись поглядом із Северусом. — Драко не знав про те, що в мене є Серце Ісиди. Він не міг знати, що його очікує подібне покарання. Ви б бачили його, Северусе: він знав, що його рани смертельні, і змирився зі своєю загибеллю.

— Ви впевнені? Вам ніколи не спадало на думку, що він міг маніпулювати Вами весь цей час? Зрештою, що він отримує від Вас? Ви навіть не спите з ним. Він навчає Вас дуельної боротьби, навчає Вас блокології. Яку користь він отримує від Вас?

Герміона зблідла, але залишалася стояти на своєму.

— Він самотній. У нього нікого немає. Я єдина, кого він підпустив достатньо близько до себе. Не я продовжую наші тренування, а Драко. Він розуміє, що я стаю його вразливим місцем, і все одно не може впоратися з бажанням бути поруч. Ось як працюють руни.

— Ваш час вичерпано, — відповів Северус зі зневажливим виразом обличчя. — Даю Вам часу до кінця наступного місяця, щоб продемонструвати, що Ви контролюєте його. Якщо Ви не зможете переконати нас у цьому, то передасте Кінґслі свої найбільш компрометуючі спогади про Мелфоя.

Герміона приголомшено витріщилася на Северуса.

— Ви не можете його викрити, — її голос тремтів. — Він потрібен нам. Спротив думає, що ми перемагаємо, і це все завдяки йому. Гаррі думає, що ми перемагаємо. Якщо ми втратимо джерело інформації, Орден не зможе впоратися самотужки.

Северус був незворушний.

— На щастя для Спротиву, Драко став досить важливою фігурою в армії Темного Лорда. Його смерть значно дестабілізує ситуацію.

— Ви не можете... так вчинити з ним.

— І чому ж? Тому що він Ваш..? І хто ж він для Вас? Як Ви назвали б це?

Герміона гірко ковтнула й відмовилася відповідати на запитання.

— Його замучать до смерті найжахливішим способом, і Ви знаєте про це. Жертви відділу прокляття здаватимуться щасливчиками в порівнянні з тим, що зроблять із Драко. Ви... ви не можете...

Северус обернувся й холодно поглянув на неї.

— Ви відмовляєтесь слідувати наказам, міс Грейнджер? Обираєте Драко Мелфоя замість Поттера та Ордену?

Герміона завмерла. Здавалося, навіть час зупинився, коли вона намагалася вдихнути повітря. Вона провалювалася у власну безодню. Всередині неї не залишилося нічого, крім порожнечі.

— Ні, — її голос здавався переможеним. — Ні. Я віддана Ордену.

Северус відвернувся.

— Якби він не був таким самовпевненим, він зміг би захистити себе за допомогою Вашої Незламної обітниці. Власне його завжди неминуче призводить Темних чаклунів до свого краху, — він ледь помітно посміхнувся, помішуючи зілля.

Герміона похитала головою.

«Вперед. Ти й так можеш вбити мене, коли тобі заманеться».

— Ви помиляєтеся. Драко вчинив так не через свою зарозумілість або его. Він усе розумів. Увесь цей час він усвідомлював, що може загинути через мої спогади. Він знав, що Орден підставив його в червні, хоча я була надто наївною, щоб зрозуміти це. У його намірах криється щось інше. Просто ми не можемо зрозуміти, що саме, — сказала вона, стискаючи руки в кулаки та відчуваючи, як нігті врізаються в долоні.

Северус засмучено поглянув на неї.

— Ви скомпрометовані ним. Ваша думка з цього питання більше не є надійною.

Герміона майже загарчала:

— Це не так! Муді казав, що я повинна зробити все можливе, щоб вилікувати Драко. Я виконала наказ і зцілила його, — вона зробила різкий вдих. — Для Драко важливо, щоб я залишалася живою. Моє життя з незрозумілої причині важливе для нього. У чому б не полягала його мета, він став майже одержимим тим, щоб зі мною все було гаразд. Нехай це й обурює його самого. Драко лютує через те, що це заважає його початковим планам, але просто не може зупинитися. Він й сам розуміє, що досяг переломного моменту. Я можу зробити це. Просто дайте мені більше часу. Будь ласка...

Але Северус був незворушним.

— Вам дали час. У Вас є час до кінця наступного місяця.

Герміона почувалася так, ніби помирає. Її легені зморщувалися, атрофувалися всередині грудей.

— Ви перекладаєте провину за його смерть на мої плечі, Северусе.

— Ви самі зробили це. Я зробив усе можливе, щоб дати вам вихід із цієї ситуації шість місяців тому, — відповів він, відводячи погляд від неї.

Герміона уривчасто вдихнула.

Северус на мить замовк, а потім додав більш м'яким голосом:

— Якщо і коли Кінгслі та Муді вирішать викрити Драко, ми дамо Вам годину, щоб попередити його; в якості більш гуманного виходу, якщо Ви хочете запропонувати йому його.

Герміона стиснула руки в кулаки й люто глянула на Северуса.

— Якщо Ви вважаєте, що це мене втішило, то Ви погано мене знаєте, — її голос тремтів.

Северус нічого не відповів.

Ридання душило її, підіймаючись горлом, поки вона намагалася впоратися з ним. Вона хрипко зітхнула й розвернулася, щоб якомога швидше опинитися подалі від Прядильного кінця.

Досягнувши кордону антиявляльного бар'єру біля будинку Северуса, вона роз'явилася.

Герміона явилася у Вайткрофт. Зрештою вона завжди опинялася там. Вона зупинилася біля дороги й сумно дивилася вздовж доріжки в бік халупи, яка повільно з'являлася в полі зору.

Вона наблизилася до неї, витріщаючись на двері. Четвер. У неї не було причин бути там у четвер. Це було б підозріло і нелогічно. Драко, ймовірно, лютуватиме, якщо вона активує захисні чари без вагомої причини.

Вона штовхнула двері.

Драко з'явився ще до того, як вона увійшла до кімнати.

Він уважно оглянув її з ніг до голови, а вона витріщилася на нього у відповідь. Здавалося, вона голодувала весь той час, поки не бачила його.

— Що ти тут робиш? — запитав він нарешті.

Герміона розгублено кліпнула.

— Я... — вона шукала виправдання. — Сутичка напередодні Різдва. Я... хвилювалася.

Він звів брову.

— Вона була два дні тому, Грейнджер.

— Я не могла прийти раніше. Ми втратили багато бійців, — сказала вона. — Мені довелося залишитися в лікарняному крилі.

— Отже, ти з'явилася тут за першої ж нагоди? — він дивився на неї з сумнівом в очах.

Герміона кивнула й підійшла до нього. Вона дивилася на нього, вивчаючи його, намагаючись знайти в ньому ознаки чогось. Чого завгодно. Вона просто хотіла зрозуміти, ким він був насправді.

— З тобою все гаразд, Драко?

— Грейнджер... — його тон був застережливим. — Що трапилось?

— Нічого... — її очі опустилися, розглядаючи його руки. Він торкався до неї цими руками. Його пальці ковзали її шкірою і волосся. Він стискав її шию своєю долонею, і це пробуджувало вогонь усередині неї.

Цими ж руками він розчленував Смертежера, вбив десятки... можливо, навіть сотні людей, яких вона знала. Він убив Дамблдора...

Драко був амбідекстером, тому що роками мав намір відрізати собі руку, щоб стати вільним. Кимось, кому не потрібен був Орден, щоб

боротися з Волдемортом.

Вона відірвала очі від його рук.

— Я просто... Я хотіла переконатися, що з тобою все гаразд, — сказала Герміона, дивлячись на свої черевики.

Він підійшов ближче, і вона різко підняла на нього свій погляд. Його очі були холодні. Вона почала відступати, але він схопив її зап'ястя лівою рукою і різко смикнув до себе, а потім притиснув до стіни, доки вона не опинилася в його пастці.

— Відколи ти хвилюєшся за мене? — запитав він з насмішкою. Його очі були жорстокими і блищали, як ртуть.

— Не знаю, — Герміона відчула, що може розплакатися від свого зізнання. Він насміхався над нею.

— А зараз..? Ти раптом вирішила, що не можеш стримати себе?

— Я просто хотіла побачити тебе.

Його губи ледь помітно сіпнулися.

— Чому?

— Тому що я боюся, що одного дня я прийду сюди, а ти ні... — її голос ледь помітно здригнувся, і вона викрутила захоплене зап'ястя так, щоб обхопити його руку своїми пальцями.

Його очі блиснули. Рука тримала її зап'ястя, а обличчя було в дюймах від її.

Якусь мить дивився на неї, і вираз його обличчя похитнувся; щось незрозуміле промайнуло в його очах, коли вона поглянула на нього.

Він коротко вдихнув і тихо розсміявся.

— То це прощання, Грейнджер?

Вона міцніше стиснула пальці на його руці.

— Ні!

У неї перехопило подих. Герміона не відводила погляду від нього, стиснувши в іншій руці тканину його мантії, намагаючись дихати. Вона опустила голову й притулила її до його грудей. Від нього пахло дубовим мохом і кедром.

Вона затремтіла.

— Я просто... хотіла тебе побачити.

Герміона відчула, як його права рука піднялася до її плеча. Тепло повільно проникло в її кістки, коли його великий палець легенько пробіг по її ключиці. Вона продовжувала міцно стискати його зап'ястя.

— Не... не помирай, Драко.

— Що трапилося, Грейнджер?

— Нічого. Я просто... витратила забагато часу на виготовлення твого цілющого набору. Було б справді невдячно з твого боку померти зараз. Тому... не смій.

Він глухо засміявся, і міцніше стиснув її плече. Потім Герміона на долю секунди відчула, як його чоло опустилося на її маківку, перш ніж Драко відійшов.

— Лише тому, що ти просиш, — відповів він. Його саркастичні слова звучали непереконливо. Голос звучав майже гірко.

Герміона міцніше стиснула пальці на його зап'ясті. Вона хотіла...

Вона так хотіла...

Але це не мало значення. Неважливо, чого вона хоче. Це ніколи не мало значення.

Заради Гаррі. Заради Рона. Все це варто було робити заради них.

Вона тисячу разів повторювала подумки ці слова, але раптом вони втратили сенс.

Драко не був невинним, але він не заслуговував покарання, якому піддасть його Волдеморт за зраду. Вгамувати голос її сумління і переконати його, що все гаразд, зaledве допомогло б впоратися з цим.

Для всіх інших вона стала б героєм, усвідомила Герміона з гіркотою. Вона виправдала б себе перед усім світом, але для себе залишилися б проклятою. Вона б ніколи собі не пробачила цього. Це було б непростимо. Почуття провини з'їло б її живцем.

Герміона прошипіла крізь зуби, намагаючись зібратися з думками.

— Що трапилося, Грейнджер? — знову запитав Драко після того, як вона мовчала протягом хвилини.

— Нічого. Просто це було неочікувано паскудне Різдво, — відповіла вона напружено.

Він пирхнув і звільнив своє зап'ястя з її хватки. Відійшовши, Драко поглянув на її обличчя. Він глибоко зітхнув.

— Активація захисних чар призначена для надзвичайних ситуацій, — ска зав він. — Не для того, щоб ти розповіла про своє хвилювання або поганий день. Ти ризикуєш моїм прикриттям, і я буду змушений кілька разів подумати, чи варто реагувати на твою появу негайно.

Герміона відчула, що зблідла. *Якщо і коли Кінгслі та Муді вирішать викрити Драко, ми дамо Вам годину, щоб попередити його .*

— Вибач. Я більше ніколи викликатиму тебе, якщо це не буде терміново, — пообіцяла вона. Він мав скептичний вигляд. — Клянуся, — рішуче додала вона, — якщо я колись знову активую їх — це буде означати надзвичайну ситуацію.

Драко різко кивнув.

— Ти дала мені своє слово. І я вірю, що ти його дотримаєш.

Вона кивнула у відповідь, і він беззвучно зник.

Герміона залишилася в халупі, дивлячись на те місце, де він щойно був. Міркуючи, що їй робити.

Chapter End Notes

Ісіда – одна з головних божеств єгипетської міфології, богиня родючості й материнства.

Розділ 48. Флешбек 23

Chapter Notes

Плейлист

Love and War – Fleurie

Wicked Game – Ursine Vulpine & Annaca

No Time To Die – Billie Eilish

Never Tear Us Apart – Bishop Briggs

Someone To Stay – Vancouver Sleep Clinic

Power – Isak Danielson

See the end of the chapter for more [notes](#)

Грудень 2002.

Наступного разу, коли Герміона прибула до халупи, Драко з'явився лише в штаних і сорочці. Вона зупинилася і здивовано витріщилася.

Він звів брову й подивився на себе.

— Мені не хотілося, щоб ти заплуталася в моїй мантиї, — протягнувши сказав він.

Якусь мить він дивився на неї примруженими очима, а потім жестом запросив її вперед.

— З огляду на те, що тобі не обов'язково тренуватися для повномасштабних боїв, нам слід розвивати твої навички ближнього бою, — почав він різким голосом. — Вампіри, карги чи гарпії не матимуть паличок, але вони досвідчені в боях із чарівниками. Вони йдуть на близькі атаки, які важко відбити. Більшість чаклунів

вивчають захист від них, готуючись до дальнього бою, але розумна карга підбереться до тебе на відстань витягнутої руки за лічені секунди. Їм відомо, що бойові закляття важко виконувати з близької відстані. У перевертнів можуть бути чарівні палички, але більшість з тих, хто бігає зграями, віддають перевагу фізичному бою. Ти — маленька, — Герміона пирхнула, а Драко лагідно глянув на неї. — У будь-якій сутичці ти будеш у не вигідному становищі. Тобі слід захищатися непередбачувано.

— Гарзд, — Герміона різко кивнула.

Очі Драко блищали, і він навис над нею.

— А тепер припустімо, що я вампір. Я б ціпився у твою шию. У тебе немає партнера для дуелі, який би прикривав тебе. Поки ти відбиватимешся від гітраша, я наблизь до тебе, — він підійшов ближче, поки їхні тіла не доторкнулися. — Що ти зробила б зараз?

Герміона підняла свою паличку вгору, але Драко був надто близько, щоб вона могла виконати рух паличкою для більшості захисних заклять. Перш ніж вона встигла відступити й кинути якесь закляття, його рука піднялася і різко вдарила її по зап'ястку. Її паличка вилетіла з пальців і покотилася по підлозі. Вона повернулася, щоб дістати її, але рука Драко обхопила її зап'ястя, і він смикнув її назад.

— Ти без палички. Твої дії, Грейнджер, — він почав нахилитися до її горла, ніби збирався вкусити її.

Її ліва рука піднялася, щоб відштовхнути його, але друга рука Драко стиснула її ліве зап'ястя. Вона спробувала вирвати руки, але його хватка була невблаганною.

— Маленька порада, — спокійно сказав Драко, поки вона намагалася вирватися, — не залишай зап'ястя відкритими. Коли я тримаю тебе за зап'ястя, то маю значну перевагу; так мені набагато легше втримувати тебе від втечі. Те ж саме стосується твоїх ніг. Будь обережна з ударами ногою вище коліна. Якщо тебе схоплять за щиколотку, ти опинишся на землі за лічені секунди. Вдарити коліном або наступити на ногу

набагато краще, ніж просто вдарити ногою. Удар коліном використовує всю твою вагу. Сильно вдар по ступнях, щиколотках або бічних частинах колін. Головне — вивести з ладу опонента. Удар коліном в пах діє на всіх однаково: на чаклунів, вампірів, перевертнів — навіть карги ненавидять це.

Герміона спробувала вдарити Драко коліном, але він скористався її зап'ястям, щоб утримати її, і легко ухилився від її ноги.

— Бачиш, щойно твої руки потрапили в пастку, твої можливості значно обмежилися, а мої майже нескінченні, залежно від того, щоб я хочу зробити з тобою далі.

Його лекції починали дратувати. Герміона тупнула йому по нозі й вдарила по гомілках. Він ледь чутно прошипів.

— Це вже краще. Але якби я був вампіром, ти б уже була виснажена. Тобі явно не вистачає вмінь у брудній боротьбі.

Він різко відпустив її, і Герміона озирнулася й зіткнулася поглядом із ним. Його очі були серйозними.

— Грейнджер, якщо на тебе нападуть, ти опинишся в не вигідному становищі. Навіть якщо тебе не будуть переважати чисельністю, фізично ти ніколи не будеш такою ж сильною, як більшість темних істот. Вони зроблять усе можливе, щоб убити тебе. Для боротьби вони застосують усі можливі шляхи. Зроби все можливе, щоб втекти.

Герміона коротко кивнула.

— Бийся розумно, — холодно сказав він. — Будь хитрою. Коли твій суперник сильніший за тебе, дуже важливо використати це проти нього. Ти ніколи не будеш сильнішою за перевертня, але вони губляться від жаги крові та нападають передбачувано. Якщо ти використаєш ці знання, то, можливо, зможеш пережити сутичку. Крім того, — він кинув на неї погляд, — не соромся бити у відповідь; попри те, що це лише тренування.

Він повернув їй паличку і знову напав на неї. А потім знову. І знову. Він був невблаганним і дратував її своїми розмовами. Він обеззброював її, навіть не застосовуючи закляття, а потім продовжував валити її на підлогу, або вивертав руку за спину й змушував її перебувати в безпорадному положенні, водночас невпинно розповідаючи, що вона могла б зробити краще.

Герміона дедалі більше дратувалася. Він помітив це і, здавалося, це його розважило.

— Я карга, — оголосив він з усмішкою, перш ніж напасти на неї вдвадцятьє.

Герміона випустила серію паралізуючих заклять, намагаючись триматися від нього подалі, але він швидко ухилився від них і наблизився. Вона намагалася присісти, щоб утекти від нього, але він зловив її за щиколотку. Вона розвернулася і спробувала проклясти його, але він вирвав паличку з її рук і жбурнув у куток, а потім сів їй на стегна. — Я б, мабуть, розрізав тебе і почав їсти твої органи прямо зараз, — недбало зауважив він, ковзаючи рукою по її животу. — У ближньому бою ти навіть гірша, ніж у танцях. А танцюрист із тебе жахливий.

— Я ніколи раніше не брала участі в подібних боях, — обурено сказала Герміона, намагаючись вирватися. — Ти хоч уявляєш, скільки існує видів рукопашного бою? Я переглянула десятки книг, але не мала уявлення про те, якого типу бою мені слід навчитися, — вона люто подивилася й додала: — Я могла б зараз заколоти тебе одним зі своїх ножів.

Він задумливо подивився на неї, а потім кивнув:

— Ми повинні використовувати тренувальні ножі. Я принесу набір.

Герміона розгублено розглядала його:

— Чому у тебе сьогодні такий хороший настрій?

Місяцями вона терпіла його холодну лють, і раптом він став веселим і балакучим без видимої причини.

Якусь мить він дивився на неї, а потім усміхнувся:

— Joie de vivre*, мабуть. А може, мені просто зненацька сподобалося сидіти на тобі.

Герміона із сумнівом подивилася на нього й подумала, чи не було це натяком.

Він підвівся і подав їй руку. Вона здивовано кліпнула очима й прийняла її. Потім вона вивчаюче дивилася на нього.

Він був напрочуд щасливим... навіть трохи ніжним. Герміона ж — ні. Вона відчувала, що знаходиться на межі зриву, просто дивлячись на нього.

Місяць. У неї був місяць. Місяць, щоб знайти спосіб контролювати його.

Контролювати його. Навіть якби їй вдалося, вона не мала жодних уявлень, як може це продемонструвати.

Зрештою, що він отримує від Вас? Ви навіть не спите з ним. Він навчає Вас дуельної боротьби, навчає Вас блокології. Яку користь він отримує від Вас?

І хто ж він для Вас? Як Ви назвали б це?

Герміона відчувала, як на неї насувається панічна атака. Вона з розпачем дивилася на Драко.

— Не бійся використовувати лікті, — сказав він. — Коли ти відбиваєшся від близьких атак, удари не матимуть великої сили. Лікті жорсткі та ідеальні для близьких атак. Краще, ніж щось таке неефективне, як ляпас.

— Ляпаси подіяли на тебе досить добре, — відповіла Герміона.

Драко ледь помітно пирхнув:

— Якщо ти нападеш на тринадцятирічного підлітка, неодмінно дай йому ляпаса.

Герміона насупилася.

— Повторімо знову, — сказав він, коли вона перевела подих.

Він кинувся на неї. Замість того, щоб намагатися втекти, вона підійшла до нього, а потім в останню мить відійшла вбік. Він розвернувся й обернувся назад, але вона вже вдарила його жалючим закляттям і зачепила його щиколотку закляттям підніжки. Він був надто близько для наступних заклять. Вона спробувала відскочити, але він схопив її за руку, відбив паличку й потягнув разом із собою на підлогу.

Герміона брикала ногами, дряпалася й гарчала, намагаючись вирватися, але він важив щонайменше на п'ятдесят фунтів більше за неї. Вона спробувала вирватися, але за хвилину була повністю притиснута під ним.

— Якби я був перевертнем, я б уже розірвав тобі горло, — сказав він тихим голосом. Його рот був так близько до її шиї. І Герміона раптово відчула, що все його тіло притиснуте до неї. Його дихання торкалося чутливої шкіри на стику її шиї та плеча. Його ноги були між її, і, намагаючись звільнитися, вона продовжувала впіратися в нього стегнами.

Він раптово відскочив від неї та підвівся, дивлячись на донизу. Його щелепа злегка висунулася, а очі були чорними.

— Якщо ти відбиваєшся від перевертня, я б не рекомендував робити це таким чином, — сказав він напруженим голосом, витягаючи паличку і знімаючи прокляття, що вцілило в його щиколотку.

— І яким же чином це слід робити?

— Використай свою голову, щоб розбити йому носа, а коли він відпустить твої зап'ястя, вирви йому очі, — сказав він сухо. — Бий у коліна, пах, очі, щиколотки. Як я вже й казав, намагайся відволікти свого нападника.

— Точно, — вона піднялася з підлоги й задумливо поглянула на нього.

— Ще раз, — сказав він і знову напав на неї.

Коли Герміона роз'явилася звідти, вона була вся в синцях. Драко знову і знову збивав її з ніг, читаючи їй лекції про улюблені способи нападу карг, вампірів та перевертнів.

Повернувшись на площу Ґримо, вона сховалася у ванній кімнаті й взялася втирати муртлаповий відвар у все тіло. Вона вивчала самозахист. Вона переглянула всі свої нотатки про Драко.

Вона не знала, що робити. Не знала, як його контролювати. Не знала, як довести, що може це робити.

Так само вона не знала, чого ж він хоче. Її. Якимось чином... чомусь... він хотів її. Але вона якось заважала його основним мотивам.

Вона сортувала всі свої спогади: гортала їх, упорядковувала, намагаючись знайти щось, щоб розгадати його наміри.

Ночами вона лежала в ліжку і міркувала, чи ризикувала вона загостренням війни. Можливо, вона була скомпрометована. Ненадійна. Можливо, Северус мав рацію, а Драко краще було б померти. Можливо, якби він був такою важливою фігурою в армії Волдеморта, вбити його та залишити вакуум влади було б найефективнішим використанням Мелфоя.

Але вона не могла з цим змиритися. Вона відмовлялася в це вірити.

Герміона згорнулася в тугий клубок, відчуваючи, ніби може померти від почуття відчаю.

Кожного наступного тижня, поки Драко тренував її, вона постійно відволікалася. Вона тренувалася, але робила це механічно, тому Драко це помітив.

— Чи є сенс тренувати тебе, якщо ти не приділяєш цьому достатньо уваги? — запитав він із роздратованим виразом обличчя.

Герміонин рот скривився, а кутики очей боліли. Вона відвела погляд від нього:

— Я просто більше не бачу в цьому сенсу.

Кілька секунд він дивився на неї з легким жахом.

— Я думав, ти не хочеш помирати, — сказав він нарешті.

— Якщо я потраплю до засідки зграї перевертнів, сумніваюся, що виживу. Якщо мені й вдасться вижити, то мене буквально будуть збирати по шматочках, тому я сумніваюся, що це матиме сенс, — тихо сказала вона.

Він відсунувся і витріщився на неї, наче щось переосмислюючи:

— Що сталося?

— Я втомилася, — сказала вона, втупившись у підлогу. — Я втомилася від цієї війни. Я втомилася намагатися врятувати людей і все одно лише дивитися, як вони помирають, або рятувати їх, а потім дивитися, як вони помирають пізніше. Я почуваюся Сізіфом, яки застряг у пастці вічності. Я не знаю, як вибратися, і більше не знаю, як йти далі.

Драко на мить замовк.

— Що сталося з твоїм прагненням зробити все що завгодно заради Поттера та Візлі? — його тон був зневажливим.

— Ціна продовжує зростати. Я не знаю, чи зможу я продовжувати платити її.

Вираз його обличчя напружився:

— Гадаю, навіть у мучеників є межа.

Герміона мляво посміхнулася:

— Або принаймні погані дні.

Вона підняла очі на Драко, вивчаючи його стриманий, схожий на маску, вираз обличчя, і те, як він пильно спостерігав за нею.

Здавайся. Здавайся. Вона закликала його. Вона бачила це в його очах, він був так близько.

Але відмовлявся переходити межу. Визнавати це. Щоразу, коли вона намагалася виманити його, впливала його злоба.

Він був найжорстокішим, коли був уразливим.

Можливо, якби Герміона була наполегливішою, вона знайшла б спосіб пробитися крізь біль, але він, здавалося, завжди знав, куди вдарити, щоб завдати їй найбільшого болю.

Що б не стримувало його... вона не знала, як це перебороти.

Її пальці згорнулися, і вона майже потягнулася до нього, перш ніж відступити. Вона глибоко вдихнула й змусила себе придушити власний відчай і зосередитися на поточній ситуації.

— Правильно. Годі сумувати, — сказала вона, випрямляючись.

Вона підняла свою паличку з підлоги й зайняла позицію. Якусь мить він задумливо дивився на неї, а потім раптом кинувся до неї.

Вона відійшла вбік і штовхнула його повз себе, але він схопився й відвернувся. Його рука схопила її зап'ясток і змусила її впустити чарівну паличку. Вона штовхнула його ліктем у ребра, вирвалася і кинулася за своєю паличкою.

Дівчина підняла свою паличку, коли схопилася на ноги, і встигла вдарити його кілька разів, перш ніж він знову наблизився. Він схопив її за руку і знову вирвав з її руки паличку. Вона спробувала зачепити свою ногу за його щиколотку, але він відскочив і ухилився, вивернувши її руку позаду неї. Швидким випадом вона вивільнилася від нього і вже відчула спалах тріумфу, перш ніж зрозуміла, що він сам відпустив її. Використовуючи силу від її втечі, він розвернув її, зачепив її щиколотку власною ногою та повалив на землю.

Герміона борсалася, намагаючись вирватися, але він тримав її зап'ястки у своїх руках.

Злегка шиплячи від розчарування, вона завмерла, а він став на коліна над нею.

— Ти досі намагаєшся виграти, будучи швидкою, а не кмітливою, — докоряв він.

Він відпустив її зап'ястки й підвівся.

— Ще раз.

Герміона втомилася, але все ж таки змогла протриматися довше. Вона двічі збила його з ніг, але не змогла його перемогти. Коли він намагався притиснути її, вона відкинулася вбік, використовуючи інерцію його тіла, і вони покотилися по підлозі.

Зрештою, він все одно опинився на ній.

Вона мало не вилаялася від розчарування.

— Вже краще, — сказав він, важко дихаючи.

Його обличчя було менш ніж за дюйм від її, і він дивився на неї згори вниз. Його руки обхопили її зап'ястя над головою.

Вона відчувала його серцебиття.

Це було 21 січня. Наступного тижня буде останній її шанс, і вона муситиме передати свої спогади Кінгслі.

Про Драко, який хвилювався за неї більше, ніж будь-хто інший. Який присвятив купу свого часу, якого в нього не було, намагаючись натренувати її та зберегти її життя. Тому що він просто хотів, щоб вона була жива.

Відтоді, як він сказав їй, що вона може сказати «ні», він насправді ніколи нічого в неї не просив. Коли він подивився на неї вниз, вираз його обличчя був закритим, але очі були пильними; ніби запам'ятовували її. Потім його обличчя зблиснуло спалахом знайомої гіркоти.

І вона знала.

Він чекав, коли вона його зрадить. Він знав, що вона це зробить. Що вона завжди обиратиме Орден.

Це те, що завжди стримувало його.

Він знав про це з самого початку. Ще до того, як їй спала на думку така можливість. І він все одно тренував її.

Вона не могла цього зрозуміти. Який у цьому був сенс, якщо він знав, що Орден вб'є його? Якщо вона його вб'є?

Вона витріщилася на нього. Їй не потрібна була книга, щоб зрозуміти, що виражало його обличчя. Вона відчула це, це був ніби жар у її животі, неприємне відчуття в грудях і стукіт у венах. Інтенсивність, з якою він її вивчав. Його пальці обхопили її зап'ястя, а великий палець підсвідомо ковзнув уздовж її долоні, коли він дивився на неї вниз.

Він підсунувся ближче. Вона затамувала подих. Потім вираз його обличчя завмер. Він відірвав руки й почав підводитися.

Руки Герміони здійнялися, вона схопила його за сорочку, притягнула до себе і притиснулася своїми губами до його.

Це не був повільний солодкий поцілунок. Це не був поцілунок, викликаний алкоголем або невпевненістю.

Він був породжений гнівом, відчаєм і таким гарячим бажанням, що загрожувало спалити її дотла.

Можливо, це був прощальний поцілунок.

Якщо і коли Кінгслі та Муді вирішать викрити Драко, ми дамо тобі годину, щоб попередити його.

Драко завмер, коли її губи торкнулися його, і вона подумала, що він збирається відштовхнути її. Вона відчула його руку на своєму плечі й поглибила поцілунок, міцніше стискаючи його одяг.

Він завагався.

Всередині нього ніби щось зламалося. Ніби лопнула дамба, і раптом Герміона потонула в ньому.

Він обхопив її руками й жадібно поцілував.

Спека між ними здавалася пожежею.

Напруга, очікування. Місяцями вона з острахом чекала, коли ж він зважиться на це. Після того, як їй сказали, що її відправлять до нього, це було перше, що вона очікувала від нього.

Але це була пастка з його боку. Торкатися до неї, цілувати її, «бажати» її. Трюк, щоб приховати свої справжні наміри й мотиви. Вимагати її було такою ж хитрістю, як і спрямувати виманолога на неправильні спогади, як він і навчав її, за допомогою блокології.

Це було брехнею...

Допоки раптом не перестало нею бути.

Вона змусила його переглянути свої погляди щодо неї. Вона маніпулювала ним, щоб насправді стати для нього тією, ким він вдавав

вона є.

Герміона провела пальцями по його плечах. Однією з його рук він схопив її за волосся, смикаючи коси, а іншою рукою потягнувся й роздер її сорочку, відсунувши її бюстгальтер. Драко стискав її груди в долонях настільки сильно, що вона зашипіла йому в рот.

Вона глибоко поцілувала його, коли її пальці ковзали по його волоссю та вздовж сухожиль на шиї. Вона провела нігтями по його плечах.

Попри те, наскільки холодно він поведився, його ім'я було влучним; він був драконом. Він тримав навколо себе крижані стіни, але в його серці палав вогонь.

Вони зривали одне з одного одяг. Кілька ґудзиків відірвалося від його сорочки, коли вона роздерла її, а потім прикусила його плече. Відчуваючи його, позначаючи його. Його тіло було їй знайоме. Вона вже запам'ятала його обриси.

Він провів руками вгору по її тілу, уздовж вигинів, над якими сміявся, які називав занадто худими. Поцілував її груди, заплутуючи пальці у волоссі, смикаючи за нього, поки вона не застогнала й не відкинула голову назад.

Його рот був на стику її шиї та плеча, і він цілував й щипав її ключицю, поки не дійшов до моменту, коли вона гортанно застогнала й вигнулася до нього.

Це було швидко. Різко. Між ними був не роман, а зіткнення двох протилежностей.

Він розсунув її ноги й одним сильним поштовхом занурився в неї. Потім він зупинився і поцілував її, перш ніж почати рухатися.

Герміона стримала крик болю й змусила себе не напружуватися й не відсуватися.

Це було боляче.

Вона знала, що це, можливо, буде боляче, якщо не робити цього повільно. Але біль все одно застав її зненацька. Різкість болю.

Можливо, він гадав, що до нього були інші.

Вона була рада цьому болю. Вона продавала себе заради війни. Вона спокусила Драко після того, як він чітко дав зрозуміти, що це межа, яку він не хотів переступати. Вона маніпулювала ним, тому що хотіла чогось від нього.

Це повинно було ранили її фізично, так само як ранило душевно.

Він був настільки більшим, що його тіло практично огортало її. Його руки заплуталися в її волоссі так міцно, що вона ледь могла поворухнути головою, коли він зустрівся з нею очима, рухаючись всередині неї.

Його щелепа була напружена. Вираз обличчя був закритим, як і зазвичай. Ця жорстка рівна лінія його рота.

Але його очі... коли він дивився на неї, вони палали. За цим виразом вона зрозуміла.

Він був її.

Усвідомлення цього розбило їй серце.

Вона змусила себе не показувати жодних ознак дискомфорту. Посунувшись стегнами, щоб зустріти його рух, вона обійняла його, дряпаючи нігтями його спину. Вона прискала своїми ногами його тіло до себе, щоб він входив глибше.

Він прошипів і опустив голову їй на плече, занурившись глибоко в неї. Кут його рухів, інтенсивність між ними були не тільки його діями... вона стогнала й задихалася біля його вуха.

Його рухи трохи вповільнилися, і він підняв голову. Він висмикнув руки з її волосся, схопив її за руки, переплітаючи їхні пальці.

Поцілував її. Пекучі поцілунки, від яких у неї боліло в грудях, коли вона відповідала на них.

Він змінив темп. Повільніше. Кут був іншим, оскільки їхні стегна зустрілися, коли він втиснувся в неї, і Герміона з тривогою усвідомила, що втрачає контроль. Усередині її тіла зароджувався вогонь, і вона не знала, як втекти від нього або приборкати його.

Драко цілував її. Гаряче. До синців. Він майже карав її цими поцілунками, коли схопив її за руки й продовжував входити в неї. Біль притупився до слабкої пульсації серед вогню відчуттів, що пронизували її нерви.

Ще кілька сильних, глибоких ударів, потім стегна Драко смикнулися, і він глибоко застогнав, опустивши голову на неї. Його дихання гріло її шкіру, коли він задихався біля її вуха й цілував плече.

Герміона лежала нерухомо під ним. Вона раптом відчула, що грубі дошки підлоги залишили в'їлися їй у шкіру. Що в кімнаті було холодно.

Єдине, про що вона могла думати, — це те, як її накрило полегшення від того, що вона не досягла оргазму.

Драко притискався до неї та досі залишався всередині ще кілька секунд, а потім різко напружився й відірвався. Вираз його обличчя був стриманим, і він навіть не глянув на неї, хапаючи з підлоги свій одяг. Він натягнув труси й штани.

Герміона повільно сіла, уважно спостерігаючи за ним. Одягаючись, він ставав дедалі білішим. Вираз його обличчя був водночас недовірливим і нажаханим.

— Бляха... — сказав він собі під носа, проводячи рукою по волоссю.

Він здавався якимось спустошеним.

Він затиснув рота долонею й озирнувся, зустрівшись із нею очима. Здавалося, те, що він усвідомив, викликало у нього напад паніки.

Він помітно ковтнув, заплющив очі й натягнув сорочку. Тоді розплющив очі. Здавалося, він нарешті опанував себе. Глибоко вдихнувши, він повернувся до неї. Вираз його обличчя був напруженим.

Коли він подивився на неї, його очі опустилися на її ноги, і він зблід.

— Ти була незайманою? — його голос був хрипким.

Герміона опустила погляд. На її стегнах була кров.

— Так, — сказала вона. — Коли ти вперше оголосив свої умови, я гадала, що саме цього ти й хотів.

Мелфой мав такий вигляд, ніби ось-ось виблює. Його щелепа була стиснута, коли він просто дивився на неї.

— Я... — його голос обірвався. — Я був би лагіднішим... якби знав, — сказав він нарешті.

Герміона стиснула коліна, щоб приховати це, і підтягнула ноги ближче до тіла.

— Я насправді не хотіла, щоб ти був лагіднішим.

Він стиснув губи. У нього був дивно загублений вигляд.

Вона не могла зрозуміти, як так вийшло. Чому поступитися й трахнути її могло бути цим вирішальним ударом.

Можливо, так і було. Після того, як він поцілував її, коли вони обоє були п'яні, він провів чітку межу. Ту, які він так старанно намагався не переступати.

Якщо він очікував, що вона зрештою вб'є його, можливо, ідея перетнути цю межу дійсно була нестерпною.

Але це не пояснювало всього іншого, що він зробив. Якщо він очікував, що вона його видасть, навіщо просуватися в лавах Смертежерів? Навіщо намагатися видалити Темну мітку?

Це мало бути пов'язане з рунами. І якщо це розривало його, а це явно було так, це могло б схилити чашу терезів на її бік. Можливо, він не міг зупинитися зараз. Він уже визначився. Одержимий. Власницький. Вона володіла ним; можливо, назавжди, якби була достатньо хитрою, щоб використати це.

Було щось іронічне в тому, щоб спокусити когось в надії, що це якимось чином врятує йому життя. Її рот ледь помітно скривився в куточку.

Вона вхопилася за коліно; її руки ледь помітно тремтіли.

Вона отримала те, чого хотіла. Пізніше, коли у неї буде час і місце для цього, вона горюватиме за цим. Вона з натиском підняла свої блокологічні стіни. Наразі їй не варто думати про це. Їй треба думати про те, що відбувається зараз.

Він був її. З якоїсь причини він належав їй. Тепер їй потрібно було знайти спосіб використати це.

Він помітив її вираз обличчя.

— Ти здаєшся задоволеною, — сказав він гірким голосом, його губи здригнулися, — тим, що вдало використала своє тіло. Рада знати, що твоя фігура досі щось означає на шахівниці?

Герміона здригнулася від образи. Вона повільно стиснула руки в кулаки, а потім змусила себе розкрити їх.

— Це була моя робота, — тихо сказала вона. Не було сенсу намагатися це заперечити. — Ти повинен був здогадатися, що такою була моя місія.

— Ну, звісно, — сказав він порожнім тоном, відводячи погляд від неї. Його руки мляво звисали, ніби він раптом не знав, куди їх прилаштувати. — Я просто... я ніколи не думав, що тобі це вдасться. Я не хотів тебе... коли вимагав тебе... я насправді не хотів тебе.

— Я знаю, — вона відвела погляд. — Я розумію, що на початку все було лише виставою, — її шкіра боліла від холоду. Халупа ніколи не опалювалася, але до того часу вона не усвідомлювала, наскільки там було холодно.

Він глухо засміявся під ніс, озирнувшись на неї:

— Ну, звісно.

Настала пауза. Герміона почала натягувати одяг. Драко відвів погляд.

— Я не збирався зраджувати ваш Орден, — нарешті сказав він мертвим голосом. — Ніколи не збирався. Ви вже програвали, коли я прийшов і, мабуть, програєте і зараз. Але... мене ніколи це не хвилювало. Я звернувся до вас не через це. Я хотів помститися за матір. І був готовий померти в процесі, — він подивився на підлогу. — На жаль, до того часу, коли я отримав можливість запропонувати свої послуги, вона вже занадто довго була мертва. Це не було «правдоподібним» поясненням.

Гіркота на його обличчі була непідробною. Він викрутив щелепу й подивився на стелю, відкинувши голову назад.

— Не знала, що в горя є термін придатності.

Він подивився на неї, і вираз його обличчя став злим і зневажливим. Його очі блищали.

— Оскільки це була неправдоподібна причина, мені довелося придумати щось, що я нібито хотів від Ордену. Отже... прощення. Але я знав, що в це теж навряд чи повірять. Я знав, що мені потрібен буде контакт; обрати дівчину і поводитися так, ніби я маю якийсь інтерес до неї, здавалося прагматичним рішенням. Зіграти на тому, що я

Смертежер, — він тоненько посміхнувся. — Але більшість чаклунок Спротиву були надто ризикованими варіантами; гарячі голови й на полі бою так часто, що існувала велика ймовірність, що їх зловлять у сутичці, і я або втрачу своє прикриття, або буду постійно змінювати контакти.

Він ковтнув, і його рот скривився.

— І тоді я згадав про тебе. Я багато років думав, що ти померла, але Снейп повідомив, що ти була цілителькою Ордену. Коли ти спала мені на думку, я подумав, що це ідеальне рішення. Тебе тримали в безпечному будинку; не було б великого ризику, що тебе спіймають або вб'ють, і ти була достатньо прагматичною, щоб піти на це, якби думала, що рятуєш своїх друзів. Це здавалося ідеальним рішенням. Коли я сказав, що мої умови — це ти й помилування, вони одразу ж на це купилися. Вочевидь, умова «зараз і після війни» була достатньо абсурдною, щоб ви всі вважали її правдоподібною.

Він насміхався.

— Наче я б зрадив Темного Лорда, щоб мати шанс володіти тобою, — сказав він, закотивши очі. — Я знав, що вони пришлють тебе з інструкцією, щоб спробувати закохати мене в тебе, щоб я цінував твої послуги. Щоб ти переконалася, що я ти не набриднеш мені, що я не передумаю. Але... я подумав, що ти була таким стервом ще в школі, і ти так сильно ненавидиш мене за те, що я вбив Дамблдора... Я був упевнений, що тобі не вдасться. Чесно кажучи, я подумав, що буде кумедно спостерігати, як ти намагаєшся.

Він дивився в підлогу.

— Але тобі вдалося... ти переграла мене, — сказав він. — А може, я був надто втомлений і сумний, щоб продовжувати відштовхувати тебе. Навряд чи це має значення. Ти перемогла.

Він прихилився до стіни й заплющив очі.

Герміона скептично розглядала його, надягаючи решту свого одягу. Вона не була впевнена, чому він розповідає їй це... на знак поступки? Сповіді?

Частина про неї була досить правдоподібною. Це збігалося з усім, що вона про нього відзначала. Але вона сумнівалася в тому, що його справжнім мотивом була мати. Вона розглядала цю можливість незліченну кількість разів і завжди відкидала її.

— Справді? Ти змінив сторону, бо твоя мати померла? — вона голосно пирхнула від недовіри, підвівшись. — Її смерть навряд чи була провиною твого Володаря. І що? До цього ти просто випадково піднявся в його лавах? П'ять років не помічав, а потім, о боже, що? Минула річниця від її смерті, а ти так засмутився, що не міг не звернутися до нас?

Вона карала його. Вона була впевнена, що це його розлютить. Можливо, якби вона достатньо його дратувала, він би розповів їй правду хоча б раз.

Його очі розплющилися, і він зблід від люті:

— Йди до біса, Грейнджер.

Герміона здригнулася. Шкіра на її спині та плечах подекуди була подряпана, а низ живота слабко болів. Вона відчула, як його сперма зливається в тканину її трусиків, а між її ногами було відчутне печіння. Вона ковтнула й змусила себе проігнорувати це.

— Ти Смертежер, — холодно сказала вона, схрестивши руки, дивлячись на нього. — Ти сподіваєшся, що я забуду те, що ти зробив? Уявлю, що ти отримав таку високу посаду лише завдяки своїй чудовій особистості? Ти вбив Дамблдора. Ти вбив моїх друзів. Ти мучиш людей до смерті. І що? Ти думаєш, що розповідь про матір це змінить? Справа не в наявності терміну придатності в горя. Якщо ти гадаєш, що ми повіримо, що ти звинувачуєш свого Володаря в цьому, можливо, тобі не варто було витратити зайвий рік на його підтримку, перш ніж

вирішити перейти на нашу сторону. Після того, як ти розпочав цю війну. Після того, як ти *вирішив* стати Смертежером.

Він дивився на неї, його обличчя спотворилося від люті, коли він потягнувся й розпоров рукав, що прикривав його ліву руку. Показуючи темне чорне татуювання.

— Ти хоч знаєш, чому в мене це? — запитав він, блиснувши зубами, немов насміхався над нею. — Ти коли-небудь замислювалася, чому?

Він підвівся й пішов через кімнату до неї.

— Після того, як ти й твої друзі кинули мого батька до Азкабану, Темний Лорд пішов до мого дому, — очі Герміони розширилися, коли він продовжив. — Я ще навіть не повернувся зі школи. Коли я туди прийшов, він чекав на мене. Він тримав мою маму в клітці, у нашій вітальні. Він катував її вже майже два тижні.

Його дихання було уривчастим і нерівним:

— Як ти гадаєш, чи було це вибором, коли Темний Лорд велить тобі прийняти його мітку? Ти продала себе, щоб урятувати людей, які тобі небайдужі. Як і я. Чи ти очікувала, що я навмисно зазнаю невдачі як Смертежер, коли я навіть не був тим, хто від цього постраждає? Вбити Дамблдора і піднятися в лавах Волдеморта було єдиним способом врятувати її.

Герміона відчула, що зблідла.

— Я не знала.

Його щелепа тремтіла, коли він пильно подивився на неї.

— Після її смерті за мною стежили. Темний Лорд не дурень, він знав, що я буду вагатися після її втрати. Мені довелося знову заслужити його довіру, перш ніж я зміг ризикнути щось зробити. Я не такий, як твої друзі. Якби я хотів, щоб моя зрада мала значення, він не повинен був про це дізнатися. Якби я звернувся до Ордену наступних вихідних,

ти справді гадаєш, що він не зрозумів би хто шпигун? Потрібен був час, щоб підійти достатньо близько, щоб дізнатися щось важливе.

Він відвернувся, і голос його став хрипким:

— Вона... вона так і не одужала. Тремтіння... воно ніколи не припинялося, не після стількох Круціатусів. Я навіть не знаю, що він ще з нею зробив... до того, як я туди потрапив, — його голос зірвався. Він відкинув волосся з обличчя і, здавалося, насилу дихав. — Це літо... я не міг... Я нічого не міг зробити, крім як сказати їй, що мені шкода.

Драко відвернувся й притулився до стіни, наче збирався впасти.

— Він тримав її в клітці місяцями; вона досі була в ній, коли я повернувся до школи. Після того, як я вбив Дамблдора, він випустив її. Але потім він залишився і жив у маєтку із нами. Вона ледве витримала це. Будь-який звук лякав її, і вона просто падала на підлогу в паніці.

Він так швидко дихав, що його руки тремтіли, і він продовжував говорити. Слова просто лилися з нього:

— Моя мати... вона... вона ніколи не була сильною. Вона ледь не померла, коли була вагітна мною, і так і не одужала до кінця. Після цього вона завжди була крихкою. Мій батько завжди казав, що ми повинні піклуватися про неї. Він змусив мене присягнутися, що коли я виросту, я завжди піклуватимуся про неї. Коли Темний Лорд нарешті покинув маєток... я намагався вивести її; туди, де він не зміг би її віднайти чи знову завдати їй болю. Але вона б не пішла... вона нікуди не пішла б без мене.

Він притиснув долоні до очей.

— Я намагався подбати про неї. Намагався захистити її. Намагався знайти спосіб втекти... а потім... її спалили в маєтку Лестранжів.

Його голос урвався, і він, здригнувшись, сповз по стіні.

Герміона відчула, що в її серці щось вибухнуло.

Він завжди люто захищав свою матір, навіть у школі. Коли хтось ображав його батька, він міг розгніватися, але найменша образа в бік його матері змушувала його лютувати.

Шокуюче перетворення зі шкільного хулігана на вбивцю, здатного вбити Албуса Дамблдора, раптом набуло сенсу. Волдеморт дав йому вибір: або вбити, або втратити єдину людину, про яку він піклувався; людину, за яку він відчував відповідальність. Турбота про Нарцису Мелфой зробила його смертоносним; з цією холодною здатністю прораховувати свої кроки і йти по головах.

— Мені дуже шкода, Драко, — сказала вона, відчуваючи, що може знепритомніти від жаху.

— Мені не потрібне твоє фальшиве співчуття, Грейнджер, — гаркнув він, але голос його тремтів.

Він, мабуть, ніколи нікому не розповідав про те, що сталося. Северус не знав. Його друзі не могли знати. Він носив це роками, намагаючись приховати якнайкраще. Потім прийшла Герміона й повільно, невблаганно маніпулювала ним, щоб він піклувався про когось іншого... щоб піклувався про неї.

Не дивно, що він був спустошений, усвідомивши це.

— Я не брешу, — сказала вона. — Мені шкода. Я щиро шкодую про те, що з нею сталося. І... мені шкода, що я зробила це з тобою, — вона наблизилася до нього.

Він мав такий самотній вигляд.

Вона обережно поклала руку йому на плече, майже очікуючи, що він у люті штовхне її через усю кімнату. Але після хвилинного вагання він опустив голову на її плече.

Вона потягла його на себе; він на мить напружився, а потім схопив її за плечі й заривався. Вона ніколи не думала, що побачить, як він плаче.

— Я не можу... я не можу... — повторював він слова в тремтінні.

Герміона не знала, що робити. Вона погладила пальцями його волосся та потилицю, коли він повторював ці слова знову й знову.

— Я не можу... я не можу зробити це знову... — видихнув він. — Я просто не можу знову почати піклуватися про когось. Я не можу... я не можу цього винести.

Герміона поклала руку йому на щоку й відчула, як його сльози стікають її шкірою і зап'ястями.

— Вибач. Вибач мені. Мені так шкода, Драко, — вона повторювала ці слова знову й знову. Вона просила вибачення за все.

Уперше Драко Мелфой постав перед нею, як інша людина. Вона прослизнула крізь його стіни й зняла його захисні шари злоби й жорстокості, аж поки не досягла його сутності й там не виявила, що його серце розбите.

Вона могла б цим скористатися.

Chapter End Notes

**Joie de vivre* (з франц.) – радість життя (насолюдуватись життям)

Розділ 49. Флешбек 24

Chapter Notes

Плейлист

Love Me Wrong - Isak Danielson

Can't Pretend – Tom Odell

Happiness is a butterfly – Lana del Rey (slowed & reverb)

Sign of the Times – Harry Styles

See the end of the chapter for more [notes](#)

Січень 2003.

Коли Драко перестав плакати, Герміона забрала руку з його обличчя, відхилилася й уважно поглянула на нього.

Вираз його обличчя став настороженим і гірким, коли він озирнувся на неї.

Друга її рука досі лежала на його плечі. Кілька хвилин вони мовчки дивилися одне на одного. Навіть повітря між ними здавалося сирим.

Він був її. Вона зробила те, що веліли. Але вона гадки не мала, як продемонструвати це Муді чи Кінґслі. Як же їй довести, що вона контролює його?

— Якщо ти вірний Ордену, навіщо продовжувати підвищувати свій ранг? — нарешті спитала вона.

Його очі були як дзеркала, а вираз обличчя знову нагадував маску. Він усміхнувся до неї:

— Було очевидно, що мою пропозицію прийняли з відчаю. Орден Фенікса як організація, можливо, зобов'язаний дотримати своє слово, але Муді й Шеклболт — стратеги. Стверджувати, що вони помилують мене, якщо Орден переможе, було абсурдним. Я припускав, що як тільки я перестану бути корисним, ви розкриєте мене Волдеморту, щоб Орден міг скористатися безладом після моєї смерті. Тому, — в нього скривився рот, — я намагався піднятися настільки високо, щоб максимізувати потенційні наслідки.

Рука Герміони на його плечі міцніше стиснулася.

— Навіщо вбивати Гіббона?

Його очі звузилися.

— Я закінчував незавершені справи. Він запропонував, як покарати мою матір.

— Отже, ти його розчленував?

Вираз обличчя Драко раптом став холодним, як лід.

— Скільки у вас шпигунів?

— Жодного з таким доступом, як у тебе. Чому ти розчленував Гіббона?

Кілька секунд він мовчав.

— Я хотів побачити, чи зможу звільнити його від Темної мітки. Намагався знайти спосіб зробити це до смерті моєї матері. Оскільки я все одно вбивав його, вирішив спробувати ще раз. Однак це не спрацювало. Я не можу знайти спосіб позбутися цієї клятої мітки.

Герміона із сумнівом дивилася на нього кілька секунд. Чи було це цілковитою правдою? Напівправдою? Вона не була впевнена.

— Навіщо ти поцілувала мене? — раптово запитав він. — Який був сенс у всьому цьому?

Герміонині очі на мить опустилися; коли вона підвела їх, він досі вивчав її.

— Я не знала, що ти мав померти від своїх рун. Мабуть, це було очевидним, але я цього не усвідомлювала.

Драко засміявся. Його сміх здавався мертвим.

— Вони не очікували, що я зможу зцілити тебе. Щойно стало зрозуміло, що ти не помираєш, а продовжуєш підвищуватися у ранзі й, схоже, намагаєшся видалити свою Темну мітку, Орден дійшов висновку, що ти намагався зрадити Темного Лорда, щоб згодом зайняти його місце. Що ти допомагав Ордену просто для того, щоб нацькувати обидві сторони одна проти одної, тому що хотів стати наступним Темним Лордом.

Він знову тихо, мертвим звуком розсміявся:

— Ти теж так думала?

— Ні, я так не думала. Але оскільки я зцілила тебе, мене тепер вважають скомпрометованою. Я... я... більше не... я не... мої думки більше не вважаються надійними. Мені дали час до кінця місяця, щоб продемонструвати, що я можу тебе контролювати. Я думаю... — Герміона гірко засміялася. — Я думаю, що це був просто їхній спосіб дати мені попроситися.

— То це був прощальний трах? Оплата наданих послуг? — його рот скривився в посмішці.

— Ні. Це було... — щелепа Герміони затремтіла, а очі опустилися. — Це... це було... все було не так.

Її пальці скрутилися в тканині його мантиї, і вона витріщилася на нього.

— Чому ти не вимагав у мене Незламну обітницю, коли я запропонувала?

Куточок його рота сіпнувся.

— Мені не потрібно було, щоб ти не зрадила мене просто тому, що я забрав у тебе таке право. Зрештою, я впевнений, що Шеклболта і Муді більш ніж достатньо, щоб проклясти мене й без тебе.

Герміона коротко кивнула. Вона відчувала, ніби щось застрягло в її горлі. Вона на мить відвела погляд, а потім знову поглянула йому в очі.

— Я не можу... я не можу вибрати тебе замість Ордену. Забагато людей покладаються на нас. Британія — це все, що залишилося від Спротиву. Я не можу вибрати тебе замість усіх маглородців. Немає... для них немає надії, якщо Орден програє.

— Я знаю, — його голос надривався. Очі Драко блищали, коли він дивився на неї, а вираз обличчя був злобним, майже глузливым.

Це все, що він сказав.

Її хватка на мантиї послабилася, і вона недовіжливо засміялася.

Він навіть не хотів жити. Він хотів помститися; хотів померти. Турбота про неї була для нього промахом — цього було недостатньо, щоб змусити його хотіти жити.

Вона лише погіршила ситуацію. Ось і все, що вона зробила.

Тому що Северус, Муді й Кінгслі не сказали їй. Вони змусили її думати, що це було по-справжньому. Що це було назавжди.

Щоб вона могла зіграти свою роль переконливо.

Але це не мало значення... це ніколи не мало значення, тому що Драко завжди знав.

Вона намагалася дихати, вбираючи його запах.

Вона відкрила рота, а потім закрила. Драко посміхнувся й відвів від неї погляд.

— Гаразд, — машинально сказала вона, ледь помітно кивнувши. Вона відчувала, ніби її вдарили ножем; реальність, холодна, як загартована сталь, впивалася і пронизувала її сутність, і вона залишилася стікати кров'ю від цього.

Вона ковтнула.

— Вони сказали... — її голос урвався, — вони сказали, що дозволять мені попередити тебе, перш ніж розкриють тебе. Я прийду... Мені шкода.

Він не відреагував. Навіть не кліпнув. Просто був холодним.

Вона підняла на нього очі, усвідомлюючи, як багато його деталей вона запам'ятала; його волосся й гострі вилиці, напружений погляд, тонкі губи та рівні білі зуби, чіткі лінії щелепи й бліде горло, яке зникає у чорному комірці сорочки. Тканина була скручена, вона простягнула руку й розправила її.

— Мені так шкода, Драко.

Вона забрала руку й почала відвертатися. У кімнаті не було повітря. Вона намагалася дихати, але кисню зовсім не було.

Вона подумала, що може навіть знепритомніти.

— Отже, що станеться з тобою, Грейнджер, після того, як ти обереш Орден? — недбалий голос Драко вирвав її з роздумів.

Герміона кліпнула і повернула голову назад.

— Зі мною?

— Так, — Драко схопив її підборіддя й нахилив її обличчя до свого, щоб вона дивилася в його крижані сріблясті очі. Вони звужувалися, коли він вдивлявся в неї. — Що станеться з тобою?

— Якщо ти... помреш?

Він коротко кивнув.

Герміона навіть не замислювалася над цим питанням. Протягом усього січня вона була зосереджена на спробах знайти спосіб зберегти Драко живим. Вона навіть не думала, що робитиме далі, якщо зазнає поразки.

— Я не знаю, — сказала вона з коротким істеричним сміхом. Вона вивільнила своє підборіддя з його рук. — Вони вже знайшли мені заміну в лікарняному крилі, — вона знизала плечима, розводячи руками. — Можливо, вони просто запропонують мене наступному шпигуну, якого завербують.

— Не жартуй так. Я хочу почути справжню відповідь, — у його голосі було чутно нотку люті.

Герміона знову глянула на нього й посміхнулася:

— Я пообіцяла себе тобі, Драко. Я присягнулася. Зараз і після війни. Інших планів у мене не було.

Вираз його обличчя здригнувся, коли він озирнувся на неї, а потім завмер.

— Я думав, ти не хочеш помирати; напевно є те, чого ти з нетерпінням чекаєш.

Вона гірко посміхнулася:

— У мене... нічого не залишилося. Я витратила всю себе.

Драко мовчав. Герміона стиснула губи й почала вставати. Вона хотіла піти. Кімната тьмяніла.

— Я дам Незламну обітницю, — сказав він раптово. — Чого б не забажав Муді. Чи буде це розцінюватися, як достатня демонстрація контролю?

Герміона різко озирнулася на нього. Вираз його обличчя був холодним, але очі горіли, коли вона зустрілася поглядом із ним.

— Ти б це зробив? — запитала вона, не вірячи.

Він був виснаженим на вигляд, але щось у ньому досі кипіло.

— Повідом Муді. Я припускаю, що він досі готовий виступити у ролі Закріплюючого обітниці.

Герміона повільно кивнула, досі дивлячись на нього з широко розплющеними очима. Він зітхнув, потягнувся й торкнувся її горла, його великий палець погладжував її шию. Герміона відчула, як у неї перехопило подих.

— Чому? Чому ти це пропонуєш? — запитала вона, вивчаючи його.

Він пирхнув і забрав руку.

— Тепер я розумію, що не все врахував. Мені не спало на думку, що я, можливо, зробив із тебе товар.

Він відвів від неї погляд.

— Ох, — сказала Герміона.

У деяких аспектах Мелфої ближчі до драконів, ніж до чаклунів. Вони не діляться. Вони одержимі тим, що вважають своїм.

Вона відчула спокусу засміятися. Натомість важко ковтнула.

— Тоді гаразд, — вона повинна була сказати ще щось. — Я... я повідомлю Муді.

Він коротко кивнув на знак згоди.

Він не сказав жодного слова, коли вона встала й збрала свою сумку. Його рука сіпнулася вперед, коли вона повернулася, щоб піти. Він не дивився на неї, коли вона виходила за двері. Коли вона зачинила двері, він досі притулявся до стіни, тупо вдивляючись у підлогу, такий блідий, що здавався приви́дом.

Герміона кілька хвилин стояла надворі під дощем, намагаючись зорієнтуватися. Вона перевела подих.

Їй здавалося, ніби вона опинилася на краю прірви, і досі не була певна, що не впаде.

Вона знову глибоко вдихнула та явилася до Прядильного кінця. Вікна будинку були темними. Вона сіла на сходинку перед дверима.

Дощ промочив її до кісток, коли за нею різко відчинилися двері.

Северус дивився на неї з холодним виразом обличчя.

— Чи є причина, чому Ви намагаєтеся заразитися пневмонією на моєму порозі?

Герміона встала й подивилася на нього. По її обличчю стікала дощова вода.

— Чаклуни мають імунітет до пневмонії.

Він закотив очі й ширше відчинив двері.

— Я припускаю, що це терміново. З огляду на відсутність у Вас запрошення.

Герміона наклала на себе чари, щоб висохнути, коли ступила через двері та пішла за Северусом до його вітальні.

Він недбало махнув чарівною паличкою і, не глянувши на неї, розпалив вогонь у каміні. Потім він почав збирати розкидані книги; на дивані й кріслах лежали цілі купи. Він почав розкладати їх на тісних полицях, де вони знаходилися до цього.

Руки Герміони боліли від холоду, і вона кілька хвилин тримала їх над полум'ям, перш ніж заговорити.

— Це була Нарциса, — нарешті сказала. — Вона була причиною.

— Справді? — скептичний голос Северуса пролунав десь позаду неї.

— Том тримав її у клітці, коли Драко повернувся зі школи після п'ятого курсу. Її не випустили, поки Драко не вбив Дамблдора. Чи правда, що вона ледь не померла, коли була вагітна?

Настала пауза. Герміона прислухалася до звуків шуршання книжкових обкладинок, що терлися одна об одну, і до слабкого стукоту, коли книжки натикалися на задню стінку полиць.

— Це так, — сказав Северус за мить. — Це сталося в розпал війни. Луціус боявся, що втратить її. Навіть після народження Драко був період, коли він не був упевнений, що вона виживе.

Герміона кивнула:

— Драко сказав, що Луціус змусив його присягнутися, що він завжди піклуватиметься про неї. Він сказав, що намагався відправити її в безпечне місце, але вона не могла піти без нього. Чи помирав ще хтось так само підозріло, як Гіббон, серед Смертежерів із мітками ще до того, як згорів маєток Лестранжів?

Звук шуршання книг припинився.

— Тепер, коли ви про це згадали, я пригадую кілька випадків з тими, хто зник. Особливо Треверс, Петігру та Джагсон, — голос Северуса лунав з іншого боку вітальні.

Герміона дивилася на вогонь.

— Він намагався знайти спосіб позбутися мітки, щоб втекти з нею. Шпигунство завжди було всього лиш помстою.

Северус нічого не відповів, продовжуючи викладати книги. Герміона міркувала, чи вірить він їй.

Скомпрометована. Ненадійна. Він, напевно, думав, що вона прийшла просто просити.

— Він сказав, що дасть Незламну обітницю. Все, чого Муді захоче.

Настала тиша. Потім рука обхопила її плече, і Северус раптово повернув її обличчям до себе. Його оніксові очі блищали у сяйві багаття. Здавалося, він вперше по-справжньому подивився на неї. Вираз його обличчя був приголомшений.

— Що Ви зробили?

Герміона подивилася на нього, не кліпаючи:

— Я виконала свою місію — зробила його вірним.

Северус торкнувся її голови. Її коси були розплетені, а пасма звисали безладно. Вона почервоніла й прибрала свою голову від його руки. Його хватка на її плечі зміцніла, і він відвів її на світло, відкинув її голову назад і витріщився на неї. Його ніздрі роздулися.

Герміона не хотіла, щоб на неї дивилися. Вона спробувала відвернутися.

— Чи можу я скористатися Вашою ванною кімнатою? Я не можу повернутися на площу Ґримо в такому вигляді, і мені не... мені більше нікуди йти.

Рука Северуса на її плечі на мить стиснулася, ніби він вагався. Його рот був стиснутий у жорстку лінію, він спробував заговорити, коли його очі знову опустилися на неї.

Герміона відвернула голову, щоб не дивитися на його обличчя, згорбила плечі й зіщулилася. Він повільно прибрав руку з її плеча і відступив, жестом вказуючи на коридор.

Герміона, не сказавши ні слова, вийшла з вітальні до маленької ванної кімнати біля кухні. Зачиняючи двері, вона подивилася у дзеркало; вона мала такий блідий вигляд, що здавалася майже сірою, але її губи були почервонілі та в синцях. Її волосся було схоже на пташине гніздо. Її сорочка була порвана; вона не помітила цього, одягаючись.

Вона скинула штани та трусики вниз і прибрала зібрану там суміш крові та сперми. Вона холодила її шкіру, тому Герміона не могла ігнорувати цього. Ні в халупі. Ні під дощем в очікуванні Северуса. Ця суміш просто була там, як холодне нагадування того, що вона зробила.

Її руки шалено тремтіли, коли вона знову натягнула штани. Вона зашила чарами розрив на сорочці, а потім взялася діставати шпильки, які досі тримали її волосся.

Її губи тремтіли, а кутики очей кололо, коли вона швидко розплітала волосся, а потім обережно заплітала кожну сторону. Вона не збиралася плакати. Вона не буде плакати. Вона постійно повторювала це собі. Знову й знову. Вона намагалася відмежуватися блокологією від усього, про що не хотіла думати, але стіни відмовлялися триматися. Вона закусила губу, обережно скрутивши довгі коси біля основи шиї та закріпивши їх.

Вона знову подивилася на своє відображення. Вона була худішою, ніж раніше, коли вперше побачила Драко в березні. Її щоки були впалими, а ключиці різко стирчали. Синці яскраво виднілися на її шкірі.

Стрес поступово знищував її.

Вона потягнулася до сумки й витягла баночку з муртлаповим відваром, розтерла його по губах і спостерігала, як фіолетовий колір повільно зникає. Потім вона намазала нею кілька точок на шиї, де виднілися синці.

Вона вийшла з ванної. Северус був на кухні; там булькало кілька маленьких казанів. Коли він обернувся й побачив її, він відразу ж схопив кілька флаконів і підійшов до неї.

— Випийте це, — наказав він.

Герміона подивилася на флакони, покладені їй у руки. Настоянка миру, щоб її руки перестали тремтіти, Протизаплідне та Знеболююче зілля.

— Це мені не потрібне, — сказала вона, повертаючи Протизаплідне зілля. — Я вже прийняла його.

Вираз обличчя Северуса ледь здригнувся, коли він взяв його назад і засунув до кишені.

— Що трапилося? — запитав він після того, як вона випила Настоянку миру. Його тон був м'яко вбивчим.

Герміона уникала його пронизливого погляду, відкриваючи наступне зілля — Знеболююче.

— Не розумію, чому Ви засмучені. Хіба це не те, чого Ви очікували з самого початку?

Северус кілька хвилин мовчав.

— Я був наготові ввечері, коли ви вперше пішли до Мелфоя. І щовівторка вранці також, допоки не розпочалися мої зміни в лабораторії.

— О. Я цього не знала, — вона оглянула кімнату, дивуючись, чому їй ніхто не сказав. Знову ж таки, мабуть, вони не планували їй нічого казати. Як зручно.

Вона думала, що Северус принаймні вважав її кимось значимим. Вона стиснула губи.

На стільниці лежала невелика бочка, наповнена слизом з кігтя дракона; вона підійшла й подивилася на неї. Це був перуанський гадюкозуб: дорогий, відмінний для відновлювальних зіллів, для підбадьорливих настоянок, а також додавання дієвості зіллю, котре допомагало впоратися з котячим грипом.

Вона зняла пробку й понюхала її.

— Герміоно, що сталося?

Вона завмерла й поставила пробку на місце. Северус майже ніколи не називав її на ім'я.

Вона холодно поглянула на нього, але її щелепа нестримно тремтіла.

— Я сказала Вам, що він хоче мене. Сьогодні він здався, — її очі опустилися. — Це було просто... різко. Він не знав, що я... не знав... раніше. Я боялася, що якби він дізнався, він би зупинився. Минулого разу, коли він поцілував мене і я... завагалася... він... він не повертався понад місяць. Тому я не могла допустити цього знову. Я боялася, що він ніколи не повернеться, якщо я завагаюся.

Северус нічого не сказав.

Герміона притиснула руку до ключиць.

— Пізніше він був настільки засмучений, що я подумала, що він може знепритомніти. Тоді з нього все просто полилося. Я не думаю, що він колись розповідав це комусь раніше. Він почав плакати, коли розповідав мені про Нарцису. Він чекав, коли ми зрадімо його. Ось чому він продовжував просуватися вгору в лавах Смертежерів; він вважав, що чим важливішим стане, тим більшого удару завдасть Тому, коли помре.

Настала тиша, що переривалася лише слабким бульканням котлів.

Герміона не знала, куди дивитися. Не знала, що робити. Лише відчувала, що Северус дивиться на неї скептично.

Скомпрометована. Ненадійна. Вона закусила губу й відвернулася.

За хвилину Северус тихо зітхнув. Герміона озирнулася на нього, її серцебиття пришвидшилося.

— Якщо він налаштований на самогубство, чому він пропонує дати Незламну обітницю? — вираз обличчя Северуса був незрозумілим.

У Герміони сіпнувся рот, і вона покрутила в руках край сорочки.

— Ну, тепер, коли він не може відмовити собі в одержимості мною... Я не думаю, що він знає, як це зробити. Тепер, коли він дав волю своїй одержимості. Не думаю, що він може впоратися з нею. Навряд чи він міг би впоратися з цим навіть без рун. Можливо, я не давала йому Незламної обітниці, але я присягнула йому. Він вважає мене своєю. Я гадаю... гадаю, що це все змінило.

Герміона відвела погляд, викручуючи пальці на руках.

— Ви скажете Муді? Я не думаю, що він вірить у те, що я говорю зараз. Але... я зробила те, що мені веліли. Отже, Ви не повинні... Ви не можете... не змушуйте мене...

Її руки знову почали тремтіти.

— Я поговорю з Муді, — сказав Северус. — Ви зробили достатньо. Я й не очікував, що Ви... — його голос на мить затих. — Якщо він погодився дати Незламну обітницю, цього більш ніж достатньо.

Герміона кілька разів кивнула, оглядаючи кімнату незрячими очима.

— Добре. Гарзд. Тоді я піду.

— Зачекайте, — твердо сказав Северус.

Герміона стояла, почувуючись ніяково і не у своїй тарілці, а він дивився на неї й, здавалося, хотів щось сказати. Він потягнувся до неї, але зупинився, коли підійшов на дюйм до її плеча. Він стиснув руку в кулак і промовив, все ще дивлячись на неї.

— Чи... — він кліпнув і знову почав. — Чи хотіли б...

Здавалося, Северус вперше в житті не мав слів. Його рот кілька разів сіпнувся.

— Чи хочете Ви... — він замовк на мить. — Ви хочете поговорити про це?

Герміона з жахом подивилася на нього.

— Ні.

На його обличчі відобразилося полегшення. Він коротко кивнув і оглянув кухню.

— Ви не поранені... ні? Вам необхідно, що я..?

— Він не був жорстоким, — різко сказала вона, перериваючи запитання Северуса. Вона схрестила руки й похитала головою. Її голос був дуже напруженим, ніби горло не могло розслабитися. — Це було просто... різко...

Северус дивився вниз кілька секунд, поправляючи манжети своєї мантиї. Потім він різко розвернувся й попрямував до казанів, махнувши паличкою біля кількох, а потім помішуючи їх вміст паличками. Він подивився на них униз.

Він махнув чарівною паличкою, витягнув із шафи набір флаконів і налив зілля у флакони, заткнувши їх усі зі звичною легкістю. Северус обернувся до неї, і вираз його обличчя на мить змінився, виражаючи горе, якого Герміона раніше ніколи не бачила у ньому.

Він підійшов до Герміони й зупинився менше ніж у футі перед нею.

Настала пауза. Він подивився вниз і покрутив флаконами у руках.

— Вони повинні позбавити будь-якого дискомфорту від... пошкодження.

Герміона відчула, як її обличчя стало гарячим, і подивилася на зілля в його руках. Вона впізнала їх. Дорогі знеболювальні.

— Все не... настільки погано, — сказала вона, уникаючи його очей. — Крім того, Северусе, я й сама можу зробити зілля.

Вираз його обличчя став холодним.

— Дозвольте іншим людям піклуватися про Вас. Я знаю Вас достатньо добре, щоб знати, що Ви самі не приготували б ці зілля, тому що

забагато інгредієнтів рідкісні. Візьміть їх, інакше я повідомлю Мінерві про те, що Ви зробили сьогодні.

Від такої погрози Герміона вирвала флакони з його рук і запхнула їх до своєї сумки. Вона підняла очі й побачила, що Северус досі дивиться на неї згори вниз. Його вираз обличчя був нерозбірливим.

— Що це?

— З вами все гаразд? — його голос був м'яким.

Герміона стояла, дивлячись на нього. Ні. З нею нічого не було гаразд. З нею... вона не знала, коли востаннє з нею хоча б щось було гаразд. Вона вже не знала, як це.

Вираз обличчя Северуса був помітно стурбованим, і це змусило Герміону здригнутися і зіщулитися всередині. У неї були батьки. Батьки, які були живі та щасливі, навіть якщо вони ніколи не змогли б пригадати, що мали доньку. У неї були батьки. Нові їй не були потрібні. Їй не потрібно було ще більше людей, які «піклувалися б» про неї, кажучи їй, що вона приймає неправильні рішення. У неї вже були Мінерва, Гаррі та більшість із родини Візлі.

— У мене все добре, — сказала вона суворо. — Я не вдаю, ніби вчинила щось надважливе. Мені просто потрібна була кімната, щоб я могла поправити зачіску.

Він зітхнув.

— Ви... — він завагався й замовк.

— Що? — запитала вона, її горло стискалося від жаху, коли він мовчав і просто дивився на неї з поглядом, в якому боролись якісь емоції.

Невже цього було недостатньо? Можливо, Незламної обітниці все одно буде замало. Чи могла вона ще щось зробити? Вона кілька разів ковтала й намагалася думати, міцно обвиваючи ремінь сумки навколо пальців. Можливо...

— Ви, безсумнівно, найбільш виняткова особистість, якою володіє Орден. Мені шкода, що це так.

Руки Герміони опустилися, і вона якусь мить дивилася на нього. Потім вона захлинулася і розплакалася.

Кілька хвилин він стояв, дивлячись, як вона плаче, а потім нерішуче поклав руку їй на плече.

Наступного тижня Муді супроводжував Герміону до Вайткрофта.

Вони мовчки стояли разом під дощем, доки двері не відчинилися і вони побачили халупу всередині.

Драко стояв у дверях і дивився на неї.

Герміона підійшла до нього, нерівними кроками обійшовши Муді. Підійшовши до сходів, вона зупинилася й подивилася на Драко.

Він не зустрівся з нею очима, коли зробив крок назад, щоб дати можливість їм увійти.

Він мав виснажений вигляд. Стомлений. Але вона відчувала на собі його погляд.

Якщо Муді й відреагував якимось на халупу, то не показав цього. Він озирнувся на стіни, а потім напрочуд довго розглядав підлогу.

Герміона подивилася вниз; коли її очі пробіглися кімнатою, вона з жахом помітила, що на одній із дощок підлоги залишилися плями крові. Вона не була впевнена, але гадала, що це було приблизно те місце, де вона була на підлозі, коли вони з Драко займалися сексом. Вона різко підняла очі. Драко також дивився на підлогу і, здавалося, щойно помітив ці плями. Він значно зблід, а потім його обличчя почорніло, коли він подивився на Муді, котрий досі мовчки розглядав підлогу.

Герміона відчула, що ось-ось помре від збентеження, а Драко, здавалося, був на межі гніву, коли Муді підняв очі від підлоги й

витріщився на нього.

Навіть повітря здавалося напруженим. Смертельним. Як ліс, що раптово замовк. Немов раніше в цьому лісі була купа звуків, які тепер зникли. Повітря між Драко і Муді було смертельно холодним. Серце Герміони калатало, коли вона стояла між ними. Жоден із них не витягнув палички, але Герміона відчувала, ніби один несподіваний звук міг би змусити їх схопити палички й кинути Аваду один в одного.

— Ти даси обітницю? — спитав Муді після кількох хвилин мовчання.

— Хіба не через це ти тут? — посміхаючись, сказав Драко.

Муді різко кивнув, а потім, навмисне повільно, витяг паличку. Вираз обличчя Драко ще більше напружився, але він навіть не здригнувся.

— Візьміть одне одного за праву руку, — грубим голосом наказав Муді.

Герміона підняла руку, а Драко простягнув свою й огорнув її долонею. Його очі сяяли сріблом, коли пальці обхопили її руку.

— Станьте на коліна, — сказав Муді за хвилину.

Герміона впала на коліна, і Драко зробив те ж саме, стаючи навпроти неї. Муді опустив чарівну паличку і вперся її кінчиком в їхні з'єднані руки.

Герміона витріщилася на Драко, і її рука тремтіла в його.

— Ти, Драко Мелфой, присягаєшся допомогти Ордену Фенікса перемогти Лорда Волдеморта в міру своїх можливостей?

Його очі зустрілися з її.

— Присягаюся.

На цих словах тонкий язик червоного полум'я вийшов із палички Муді й закружляв над їхніми руками. Було досить гаряче, щоб обпектися,

але жоден із них навіть не здригнувся.

— І після його поразки ти присягаєшся ніколи не претендувати на його владу і не ставати Темним Лордом?

Драко навіть не вагався.

— Присягаюся.

Друге полум'я закрутилося навколо їхніх рук.

Герміона ще на мить стиснула його руку, а потім відступила. Нитки полум'я стиснулися навколо їхніх рук, а потім занурилися в шкіру. Коли Герміона прибрала руку, відчуття було, ніби їхні руки з'єднані невидимими нитками, які рвуться, якщо їхні руки розлучаються.

Настала пауза, і Драко встав, знову витріщившись на Муді.

— Ти можеш йти, Грейнджер. Гадаю, в нас із Муді є що обговорити, — сказав Драко, не дивлячись на неї.

Герміона вагалася.

— Ідіть, Грейнджер, — сказав Муді. — Ви можете повернутися до укриття.

Герміона неохоче повернулася й пішла. Драко не глянув на неї, коли вона зачинила двері. Він пильно дивився на Муді.

За годину Муді повернувся на площу Гримо. Герміона чекала на сходах. Вона не очікувала, що він розповість їй, про що вони з Драко говорили за її відсутності, але сподівалася, що він принаймні дасть їй якусь інформацію.

Він дивився на неї якусь мить, зачиняючи двері:

— Гарна робота, Грейнджер.

Потім він без жодних слів ввійшов до будинку.

Chapter End Notes

Підбадьорлива настоянка – підбадьорює, додає настрою.

Розділ 50. Флешбек 25

Chapter Notes

Плейлист

Turns You Into Stone – Fleurie
Hurtless – Dean Lewis
Heard You Crying – Michael Schulte
Into the Fire – Erin McCarley

Лютий 2003.

На площі Ґримо було тихо й похмуро.

Один із головних безпечних будинків був скомпрометований. У ньому перебувало кілька важливих членів Спротиву, АД та Ордену. Вони досі не були впевнені, що відбулося. Серед ночі на площу Ґримо ввірвався патронус Алісії Спінет. На той час, коли Орден був готовий відповісти, все майже закінчилося.

Це навіть не був напад Смертежерів. В основному карги й перевертні. Будинок був захоплений ними. За словами Джіні, тут буквально кишіло каргами, їх було більше сотні. У багатьох, хто вижив, і кого доставили до лікарні, бракувало надто багато внутрішніх органів, щоб їх можна було вилікувати.

Алісія Спінет, Дедалус Діґл, Септіма Вектор і близько тридцяти інших людей загинули.

Це раптово зламало піднесений настрій, який спостерігався останнім часом у Спротиві. У процесі спроби повернути тих, хто вижив, Кінґслі

та кілька інших членів Ордену й Спротиву використали Темну магію, щоб силою проникнути в будинок.

Пізніше це призвело до вибухової суперечки між Гаррі та Кінгслі. Увесь будинок гудів від цього.

Наступного тижня, коли Герміона повернулася до халупи сама, вона ходила туди-сюди, не знаючи, що станеться далі. Кімната була порожня. Вона стояла, нервово чекаючи.

За хвилину явився Драко.

Кілька хвилин вони стояли, дивлячись одне на одного. Він провів по ній очима, аналізуючи її зовнішність у звичній манері.

Вона не знала, що сказати. Не знала, що станеться далі.

— Сьогодні я приніс тренувальні ножі, — сказав Драко, наче минулих двох тижнів і не було.

— О...

Він витяг їх зі своєї мантиї. Один із ножів був невеликим, такого ж розміру, як набір, який він подарував їй на Різдво. Другий був більшим.

Він демонстративно втиснув лезо собі в руку.

— На їхні леза накладені чари — вони не можуть проколоти шкіру. Хоча залишити синці вони все ж здатні.

Він кинув їй менший ніж.

— Ножі стають усе більш використовуваними. Карги регулярно носять їх із собою. Смертежери починають підхоплювати цю тенденцію. Вони є хорошою заміною, якщо ти втрапиш свою паличку.

Герміона оглянула ніж, проводячи пальцем по краю, який здався гострим як бритва, але більше нагадував ручку столового приладу.

— У ножовому бою важко перемогти. Навіть якщо ти це переживеш.

— Я знаю, — твердо сказала Герміона.

Протягом останнього року вона дедалі частіше лікувала ножові поранення. Що стосувалося немагічних ушкоджень, то найгіршими були ножові. Пошкоджені внутрішні органи, сильна кровотрата, пробиті легені, крововиливи. Схожі на наслідки від ріжучих проклять, але більш рвані. Їх завжди було важче зашити.

— Я припускав, що тобі це відомо.

Він не зустрічався з нею очима. Жодного разу. З моменту, як він дав обітницю, його очі завжди ховалися від неї.

— Ми почнемо з відбиття атак. Тоді я покажу тобі, як атакувати. Використовуй нескортельні закляття, щоб спробувати зупинити мене. Твоя мета — відкинути мене, перш ніж я атакую, або відбити мою атаку, якщо я наближусь достатньо близько.

Він підійшов до неї.

— Щоб уникнути атаки з ножом, ти повинна використовувати вагу та інерцію свого суперника проти нього. Якщо він робить випад, ухилийся й намагайся роззброїти його.

Він продемонстрував кілька прийомів в повільному темпі; показуючи Герміоні, як схопити його зап'ястя, безпечно провести повз її тіло, а потім спробувати викрутити ніж.

— Де ти всього цього навчився? — запитала вона після того, як він продемонстрував десятий спосіб роззброєння противника, який передбачав перелом руки.

Його руки завмерли.

— Белатриса. Я тренувався в неї понад чотири роки. Вона любила ножі.

— Вона знала про твою матір?

Він зробив крок назад, і вираз його обличчя напружився.

— Знала. Вона завжди була вірна Темному Лорду. Але її піклування про власну сестру було вдосталь, аби я досяг успіху, а не провалився, як очікувалося.

— Т-твій батько також знав? — вона не могла втриматися від запитання.

Драко ковтнув.

— Ні, — він відвів погляд. — Мій батько... він... він дуже захищав мою матір. Якби він знав...

Драко на мить замовк.

— Блокологія не входить у число його сильних сторін. Він володіє нею не на тому рівні, який йому допоміг би. Він захотів би помститися, і це прокляло б нас усіх.

М'яз на його щелепі смикався.

— Моя мати наполягала, щоб ми приховали від нього її стан. Було зілля, призначене датським цілителем розуму; воно маскувало більшість її симптомів. Запобігало її паніці, коли від неї вимагали являтися. Вона приймала його, коли мій батько відвідував її. Темний Лорд здебільшого тримав мого батька у Франції та Бельгії після його звільнення з Азкабану. Він припустив, що вона холодна і відсторонена, тому що вона звинувачувала його в тому, що я отримав мітку.

— А після маєтку Лестранжів?

— Ну, мабуть, тоді я міг би йому розповісти, — куточок його рота скривився. — Але я подумав, що міг би помститися краще, якби мав більше часу. Я не знав, як він сприйме цю новину, — він гірко посміхнувся, дивлячись на свої руки. — Я впевнений, що Орден хотів би цього.

Герміона кліпнула, намагаючись уявити, в якому стані міг би опинитись Орден, коли Артур, Молі та Джордж досі воювали б; але без шпигування Драко, без порятунку, без розвідки... В яких битвах вони могли б перемогти, без попереджень перед ударом. Вона покрутила ніж у руках.

— Візлі — це моя сім'я, але ми б, мабуть, уже програли... якби ти не допомагав нам. Твої смерті та смерті твого батька було б недостатньо, щоб вплинути на хід війни. У такому разі, мабуть, вони всі вже померли б.

Він ледь помітно пирхнув, продовжуючи уникати її очей.

— Драко... — необережно сказала вона, потягнувшись до нього. Він різко відсмикнувся від неї.

— Ми повинні продовжувати тренування, — сказав він холодним голосом. — З огляду на те, що ви тепер на власні очі побачили руйнування, спричинені каргами.

Герміона ковтнула.

— Ми досі не знаємо, як вони туди потрапили. Навіть не уявляємо. Ти щось знаєш про це?

— Я не займаюсь каргами. Я почув пізніше, інакше я б спробував попередити, — він вагався. — Можливо, хтось із Сассексу працює над тим, щоб обійти чари Фіделіуса за допомогою магії темних істот. Якщо вони підозрювали, що там знаходиться ваше сховище, можливо, це був, на жаль, вдалий експеримент. У Сассексі є сотні програм; підрозділи не часто співпрацюють. Я не маю контактів у всіх із них. Ви повинні перемістити всі свої безпечні місця та перевезти необхідні речі.

— Ми вже зробили це.

— Добре, — сказав він, перевертаючи ніж у руці. — Продовжимо тренування.

Він змушував її практикувати прийоми знову й знову.

— Гарзд, подивімось, як ти впораєшся зі справжньою атакою, — сказав він після години повільних тренувань. Він відійшов від неї.

Драко крутив ніж у правій руці, так само як крутив свою паличку, коли перетнув кімнату й зайняв позицію. Його вираз обличчя був холодним і пильним, коли він дивився на неї.

Потім, не попереджуючи, він кинувся на неї.

Герміона ухилилася і кинула в нього прості закляття, продовжуючи ухилитися від його атак. Він був швидким і неблаганним. Він обернувся навколо неї й підніс ніж до її горла, перш ніж вона встигла помітити, що їй потрібно припинити кидати в нього закляття і спробувати відвернутися.

Вони обидва завмерли. Їхні погляди на мить зустрілися, і час ніби зупинився. Його обличчя було за кілька дюймів від її, і Герміона забула як дихати.

Вираз його обличчя став жорстким, і він різко відійшов від неї.

— Ще раз. Час — це все. Ти досі не хочеш рухатися, — його тон був майже злобним. Він пройшов через всю кімнату і знову напав на неї.

Через годину він зупинився.

— Добре. На сьогодні досить, — сказав він, відходячи від неї. Він поліз до кишені мантиї й дістав сувій.

Герміона прикусила губу, підійшла до сумки й витягла конверт. Вона нервово стиснула його в руках, повернувшись до нього обличчям.

— Муді просив передати тобі це, — сказала вона, глянувши на підлогу. Схоже її ретельно вичистили.

Вона вчасно підняла очі, щоб помітити вираз його обличчя.

— Звісно, мої замовлення на тиждень, — його рот на короткий час скривився, коли він взяв конверт з її пальців.

Вона взяла сувій у руку, а потім стояла, вагаючись.

— Драко...

— Повертайся додому, Грейнджер. У мене є робота, — його тон був холодним.

Він відвернувся від неї й розірвав конверт.

Герміона ще хвилину стояла, вивчаючи його спину. Він не озирнувся на неї. І зник без звуку.

Наступного тижня він досі уникав її погляду. Він навчав її рівно дві години на тиждень, передавав свої розвідувальні звіти, отримував накази від Муді і йшов.

Принаймні він був живий; вона бачила його і знала, що він живий.

Однак, здавалося, його не турбувало те, що він живий. Він мав просто втомлений вигляд, придушуючи гнів усередині. Здавалося, він існував просто тому, що мусив.

Через три тижні вона схопила його за зап'ястя, коли він брав конверт з її руки.

— Драко, будь ласка, поглянь на мене, — сказала вона благальним голосом.

Він відсмикнув свою руку й подивився на неї. Його обличчя й очі були холодні.

— Тобі цього замало, Грейнджер? Чого ще ти хочеш?

— Нічого. Я просто... вибач.

Він усміхнувся.

— Можливо, колись у мене буде час, щоб скласти для тебе список усіх речей, яких не виправиш простими вибаченнями.

Герміона опустила руку.

— Драко, я...

Він пішов.

Вона повернулася на площу Гримо. В її грудях було пусто.

Усе відчувалося пустим.

Вона хотіла позбутися своїх книг, своїх щоденників, усього, що було пов'язане з Драко. Було занадто жорстоко мати блокнот з акуратними пунктами:

~ Чутливі руки — лікування Круціатусу корисне для фізичного контакту;

~ Плечі та шия;

~ Шрами — дуже чутливі;

~ Нижня щелепа біля вух;

~ Вилиці;

А також примітки для себе:

~ Певний інтерес до волосся;

~ Розпустити волосся після збору їжі, витягнути кілька локонів;

~ Легко встановити контакт через зап'ястя — знайти контекст для підтягування рукавів;

~ Любить шию/горло. Власницька риса?

~ Носити сорочки з частково розстебнутими комірами або з V-подібним вирізом. Позичити в Джіні блакитну сорочку з відкритим горлом.

Всі книги з психології. Книги про порушення та емоційні травми. Про порушення прив'язаності. Про мову тіла та мимовільні фізичні сигнали. Вона хотіла це все спалити.

Вона піднялася до своєї спільної кімнати, де жила з Джіні. Зараз Гаррі перебував на місії у Шотландії. Орден намагався знайти спосіб проникнути у Гогвортс. Це було єдине місце, де можна було знайти горокракс, вони були майже впевнені в цьому. Але в замок неможливо було потрапити. Під час створення в'язниці в ньому Смертежери були дуже ретельними.

Гогсмід було майже зруйновано ще у перші роки війни. Такі потаємні ходи, як у статуї Одноокої горбатої відьми або через Вересклицю Халупу, були знищені. Орден безуспішно намагався віднайти шляхи до Гогвортсу, щоб обійти обереги. Це була третя місія Гаррі там. На неї відправили Гаррі, Рона, Террі Бута і Захаріаса Сміта.

Гаррі не розмовляв із Герміоною з Різдва.

Вона наклала обереги на двері спальні й відчинила їх. Увійшовши, вона почула швидке схлипування.

Джіні сиділа, згорбившись на підлозі біля ліжка, і тихо схлипувала. Дівчина різко повернулася, коли Герміона увійшла в кімнату. Побачивши подругу, обличчя Джіні спотворила гримаса страждання. Груди дівчини здригалися від ридань, з привідкритого рота виривалося рване дихання. Навіть її руде волосся було мокрим від сліз.

Герміона підійшла ближче. Волосся Джіні розсипалося на плечах, відкриваючи погляду шрам, що розсікав одну сторону обличчя дівчини від чола до підборіддя.

— Джіні, — покликала Герміона, — Джіні, що з тобою? Що трапилося?

— Я... я не знаю... — Джіні заплакала ще дужче.

Герміона опустила на коліна поруч із подругою та обійняла її.

— Боже, Герміоно, — плакала Джіні. — Я не знаю, як...

Джіні замовкла, намагаючись віддихатися. Здавлені переривчасті звуки виривалися з її горла, поки вона боролася зі спазмами в легенях.

— Заспокойся. Дихай. Тобі треба дихати. Скажи мені, що трапилося, і я допоможу тобі, — пообіцяла Герміона, заспокійливо погладжуючи плече подруги. — Просто дихай. Я буду рахувати. Вдихни на рахунок «чотири». Затримай дихання. Видихай через ніс на рахунок «шість». Спробуємо разом. Я буду дихати одночасно з тобою, добре? Ну ж бо, дихай разом зі мною. Я поруч.

Джіні лише сильніше заплакала.

— Все гаразд, — продовжувала стверджувати Герміона, роблячи глибокі демонстративні вдихи, щоб Джіні пробувала повторювати за нею. Вона міцно обійняла Джіні, щоб та відчувала, як розмірено розширюється та звужується її грудна клітка. Вона сподівалася, що Джіні почне несвідомо підлаштовувати своє дихання під цей ритм.

Дівчина продовжила плакати ще кілька хвилин, перш ніж її дихання нарешті почало відновлюватися.

— Ти розповіси мені, що трапилося, чи мені краще сходити за кимось іншим? — запитала Герміона, коли впевнилася, що Джіні перестала задихатися від сліз.

— Ні! — різко відповіла дівчина. — О Боже! Я не...

Джіні знову заридала, вткнувшись у плече Герміони.

— Я не хотіла... — схлипнула Джіні. — Я не хотіла. Я не знаю, що тепер робити.

— Джіні, що трапалося? — Герміона похолола від жаху. Що могло змусити Джіні так сильно плакати?

Кілька секунд Джіні мовчала. Потім вона глибоко вдихнула й затримала подих на мить.

— Я вагітна.

Джіні знову розплакалася.

Герміона відсахнулася і з жахом витріщилася на Джіні. Здавалося, її сильно вдарили кулаком у груди.

— Як? Х-хіба Протизаплідне зілля не подіяло? — Герміона відчула, що на межі панічної атаки. О боже.

Якщо Протизаплідне зілля було неефективним...

Якщо Герміона завагітніла, їй довелося б зробити аборт. Вона не могла лишатися вагітною під час війни. Не варто було так ризикувати. Вагітність призвела б до дестабілізації магії. Дівчина регулярно використовувала певні види чар для руйнування проклять, котрі відносилися радше до сірої магії, ніж до світлої. Ця магія була накопичувальною, і її вплив міг призвести до аномалій плоду. Можливо, це вже трапалося... якщо вона вже була вагітна. Тепер, коли Падма здебільшого замінила її, пошук контрзаклять був однією з найважливіших речей, які Герміона робила в лікарняному крилі.

Якби Драко дізнався, що вона спокусила його у період фертильності, він би, напевно, подумав, що вона зробила це навмисне. Він... він би...

Він би ненавидів її до кінця життя.

Навіть більше, ніж зараз.

Кінчики пальців Герміони почало поколювати, наче їх кололи голками.

Обличчя Джіні зморщилося. Вона дивилася на завмерлу Герміону, коли витирала сльози тильною стороною долоні.

— Ні. Я не... я приймала їх лише, коли Гаррі був тут. Через смак, розумієш. Але минулого місяця, коли я була в Ірландії та вони з Роном з'явилися у сховищі, у мене не було зілля із собою. Я подумала, що це було лише раз, чарів має вистачити.

Джіні схлипнула і задулила обличчя руками.

Герміона ледь не впала від полегшення. З її Протизаплідними зіллями все було гаразд.

Вона відкинула свої думки й використала блокологічні стіни, змусивши себе зосередитися на Джіні. Вона заспокійливо обійняла подругу і поцілувала її волосся.

— Все гаразд. Мені знадобиться лише кілька днів, щоб отримати інгредієнти для виготовлення зілля для аборту.

— Я не можу, — промовила Джіні й знову заплакала.

Руки Герміони міцніше стиснули плечі Джіні, коли вона поглянула на неї. Вона швидко вдихнула.

— Ти хочеш залишити дитину.

Джіні кивнула, схлипнувши.

— Я повинна. Гаррі... все, про що він говорить — це створення сім'ї. Як після війни ми заведемо дітей. Хлопчиків назвемо Джеймс, Сіріус і Колін, а дівчаток Лілі та Луна. Це... це... все про що він мріє. Якби я зробила аборт, це розбило б йому серце. Він сказав би, що все гаразд, але він був би спустошений. Для нього це означало б, що я не вірю в його перемогу. І я не зможу тримати щось подібне в таємниці протягом всього життя. Знаючи, що розбила б йому серце, якби він дізнався. Я не зможу просто прикидатися.

Герміона повільно кивнула й відвела погляд.

— Гаразд, — вона ковтнула. — Ти, мабуть, можеш залишитися тут, поки Гаррі не повернеться зі своєї поточної місії. І тоді ми можемо

перемістити тебе до одного з безпечних будинків шпиталю. Ти хотіла б бути поруч зі своєю мамою, чи не так?

Джіні різко похитала головою, витираючи сльози з обличчя.

— Ні. Мені слід тримати це в таємниці. Ніхто не повинен дізнатися. Ні мама, ні Гаррі, ні будь-хто інший.

Герміона розгублено подивилася на Джіні.

Джіні подивилася вниз, і її груди здригнулися.

— Гаррі... Зараз у Гаррі не все так добре. Усі були настільки схвильовані, що ми наближаємося до кінця, що ми за крок від перемоги. І він щасливий... він думає, що це по-справжньому, але... це також і ламає його. Все залежить від нього, але він не знає, як перемогти. Як це має спрацювати. Він боїться, якщо хтось це усвідомить, то весь Спротив розвалиться. Йому знову почали снитися жахіття. Навіть, коли він спить біля мене. Я не думаю, що він хоча б знає, як боротися без Рона. Ми — все, що тримає його. Якщо він дізнається, що я вагітна, я боюся, що стрес повністю зламає його. Йому не потрібно більше мотивації, щоб бажати перемоги. Думка про те, що в нього є дитина, життя якої також залежить від нього... це, мабуть, лише погіршить ситуацію.

Герміона важко ковтнула, намагаючись зважити, чи буде якась користь у спробах переконати Джіні. Вона розглядала обличчя Джіні. Уперта пряма лінія її рота та рішучий вогонь в очах.

Герміона тихо, втомлено зітхнула.

— Що ти хочеш зробити?

— Не знаю. Можливо, я могла б прикинутися, що захворіла на щось, і сховатися в одному з лікарняних будинків.

Герміона сумнівно підняла брови, але за мить задумливо схилила голову набік.

— Я думаю, що могла б допомогти з цим. Але... Джіні, тобі доведеться бути ізольованою. Це можуть бути місяці. Що ти будеш робити, якщо дитина народиться, а війна ще триватиме? Тоді ти будеш приховувати й дитину від Гаррі?

Джіні похитала головою.

— Ні. Якщо війна триватиме так довго, я зізнаюся. Але якщо Гаррі дізнається, що я вагітна, то буде хвилюватися. Вагітність — це не те саме, що мати справжню дитину. Якщо ти змушиш мене здаватися хворою чимось заразним, але виліковним, він буде засмучений, але з ним все буде добре. Він довіряє тобі. Якщо ти скажеш йому, що я одужаю за кілька місяців, він тобі повірить. Він знає, що ти не брешеш йому, навіть коли він цього просить.

Очі Герміони опустилися, і вона покрутила пальцями край сорочки. Джіні схопила її за руку.

— Ти допоможеш, Герміоно? Ти допоможеш мені захистити Гаррі, чи не так?

Герміона повільно кивнула. Усе її тіло здавалося свинцевим.

— Я допоможу тобі. Мені знадобиться кілька днів, щоб придумати, як це зробити.

— Дякую, Герміоно, — Джіні знову заплакала. — Боже, я була такою обережною. Цього не повинно було трапитися.

Герміона міцно обійняла її й дозволила Джіні поплакати на своєму плечі ще кілька хвилин. Вона малювала пальцем кола на спині дівчини, подумки складаючи список.

— Ми щось придумаємо. Я знаю, що ти не планувала завагітніти.

Джіні кивнула Герміоні в шию.

— Дякую. Я дійсно дуже вдячна тобі, Герміоно. Ти єдина людина, якій я можу це довірити, — вона відхилилася й потерла обличчя. — Боже,

ці гормони й все так пахне. Я навіть не знаю, коли востаннє так сильно плакала. Я думаю, що мені доведеться просто сховатися тут. Я пройшла повз кухню нещодавно і ледь не виблювала в коридорі.

Герміона кивнула, подумки пригадуючи тривалі хвороби.

— Нічого страшного. Мені треба час на дослідження, — вона встала.
— Просто залишайся тут. Дай мені знати, якщо тобі щось знадобиться.

Герміона вийшла з кімнати й пішла коридором до ванної. Вона обережно зачинила за собою двері й, дивлячись на живіт, кинула закляття виявлення вагітності. Її руки ледь помітно тремтіли.

Негативний.

Вона розплющила очі й від полегшення похилилася на двері.

Дівчина постояла так ще хвилину, поки її руки не перестали тремтіти, а потім поспіхом вийшла з ванної та попрямувала до бібліотеки.

Герміона майже два дні поспіль варила експериментальні зілля, практикувала чари маскування і намагалася переконатися, що кожна деталь буде ідеальною. Вона набрала повний флакон зілля й пішла до ванної кімнати. Випивши маленький флакон, вона подивилася на дію зілля.

Це зайняло кілька хвилин. Потім з'явилося відчуття поколювання, схоже на дію Багатозільної настійки. На її шкірі по всьому тілі утворилися щільні скупчення хворобливих фіолетових прищиків. Вона скривилася й оглянула себе з усіх боків. Це було жахаюче переконливе перетілення. Вона стиснула й розчавила кілька прищів і нічого не відчула. Маскування було безболісним.

Вона проковтнула протиотруту й знову відчула, як її шкіру поколює, спостерігаючи зникнення прищів.

Вона зібрала зілля й пішла до своєї кімнати.

Джіні сиділа у своєму ліжку й гортала журнал. Герміона сіла, і Джіні підняла очі, широко розкривши їх у зацікавленні.

Герміона покрутила сумку в руках.

— Я розробила зілля, яке імітує симптоми хвороби висипу Спатергуа.

Обличчя Джіні зморщилося.

— Справді? Це дійсно так необхідно?

Герміона закотила очі.

— Це найкращий варіант, який я змогла придумати, щоб задовольнити всі вимоги. Це заразно; відомо, що для відновлення потрібно до року, тому ти можеш залишатися ізольованою скільки завгодно. Це переконливо на вигляд; якщо ти не матимеш вигляд жахливо хворої, люди можуть бути налаштовані скептично. Тим більше, що твої брати винайшли Льодяники для лихоманки. Ніхто не подумає, що ти прикидаєшся. І, можливо, найголовніше, це не смертельно. Гаррі не доведеться хвилюватися, що ти можеш померти від цього. Оскільки це не повна фізична трансформація, а лише зовнішні ознаки, я змогла модифікувати дію зілля за допомогою крові дракона. Однієї дози вистачить на тижні. Тобі не доведеться постійно пити його, щоб підтримувати маскування.

Джіні кивнула.

Герміона крутила в руках шнурок сумки.

— Спатергуа дуже заразна. Якщо хтось зі Спротиву заразився б нею, його негайно помістили б на карантин, щоб запобігти ризику зараження всього Спротиву. Хоча це не смертельно. Я... мені доведеться повідомити Кінгслі про реальну ситуацію, щоб помістити тебе на карантин.

Джіні відразу ж відкрила рота, щоб заперечити, але Герміона підняла руку, щоб вона нічого не казала.

— Якщо я не скажу йому, він не схвалить, щоб я стала твоєю доглядачкою. Обіцяю, якщо я це поясню, він не буде вважати себе зобов'язаним розповісти Гаррі. Але він повинен знати, щоб підтримувати цю легенду. І... таким чином, якщо хтось із твоєї родини або Гаррі спробує вимагати побачити тебе... він має більше права заборонити, ніж я. Муді також його послухається. Нам потрібен Кінгслі.

Джіні неохоче кивнула.

Герміона витягнула книгу з позначеним розділом, яку простягла Джіні.

— Ранніми симптомами Спатергуа є свербіж і біль у горлі. Усіх, з ким ти спілкувалася, помістять на карантин на кілька днів. Тож уникай Поппі й Падми, — Герміона ледь помітно сіпнула, — якщо у тебе є хтось, кому, на твою думку, потрібні кілька вихідних, відвідай їх.

Куточок рота Джіні трохи піднявся. Її очі затуманилися.

Герміона встала.

— Мені потрібно поговорити з Кінгслі. Я збираюся дати тобі дозу зілля перед сном. Тож, ти прокинешся вже із «хворобою».

«Хвороба» Джіні змусила весь будинок на площі Грімо запанікувати. Кімната Герміони та Джіні була поміщена в карантин та захищена купою чар. Лише Герміона могла ввійти до кімнати, не ввімкнувши крикливих сирен.

Кінгслі та Герміона максимально узгодили деталі. Після того, як діагноз було поставлено, Герміону та кількох інших мешканців площі Грімо також помістили на триденний запобіжний карантин в іншій кімнаті.

Падму відправили шукати інгредієнти, вона взяла із собою Парваті. Дівчата потрапили у пастку гарпій. Вони намагалися вийти, але Парваті зрештою отримала рвані рани на спині, а праву ногу Падми майже повністю відгризли. Герміона консультувалася з Поппі через

карантинні обмеження, але нічого не могла зробити, щоб відновити ногу Падми.

Після того, як усіх, хто перебував на тимчасовому карантині, було відпущено, Кінгслі призначив Герміону відповідальною за стан Джіні. Вона відвідувала Джіні кожні чотири дні. Решту часу Джіні довелося тримати в повній ізоляції. Ніхто не заходив до її кімнати. На Добі поклали відповідальність за щоденний догляд за Джіні та надання їй їжі.

Коли Молі Візлі оговталася від свого обурення на Кінгслі за те, що їй не дозволили бачитися із донькою, вона була щиро вдячна Герміоні за те, наскільки ретельно Герміона розпланувала лікування Джіні.

Дослідження акушерства потихеньку було включено в нескінченний список речей, які Герміона таємно робила, коли не була в лікарняній палаті, підміняючи Падму.

Спротив був надто зайнятий, щоб звістка про хворобу Джіні, надовго хвилювала всіх. Після того, як початкова паніка від того, що хвороба могла поширитися, вщухла, все повернулося до слабкого відчуття нормальності. Герміоні довелося лише зі страхом чекати реакції Рона та Гаррі, коли вони повернуться з Шотландії.

Усе її життя було напруженим без жодного відчуття полегшення. Вона почувалася виснаженою; натягнутою, мов струна, настільки, що майже здавалася прозорою.

Вона щодня хвилювалася за Драко, але бачити його було зовсім іншим видом болю. Він був виснаженим і войовничим. Він ледве дивився на неї; ледве з нею розмовляв. Проте навчав її, передавав їй інформацію, приймав накази від Муді. А після цього йшов.

Коли вона пробувала заговорити з ним, він просто ставав холодним.

Ще через кілька тижнів він зупинився й поглянувши на неї, просто пішов.

— Скажи Муді, щоб він тебе нагодував. Ти схожа на скелет.

Він зник, перш ніж Герміона встигла щось сказати.

Коли вона повернулася на площу Гримо, Анжеліна підняла очі від Чарівних шахів, які грала з Кеті. Вираз її обличчя був суворим.

— Гаррі, Рон і Террі повернулися. Зараз вони на зібранні Ордену. Ніхто ще не розповів їм про Джіні.

Герміона кивнула й пішла далі до їдальні.

— У замку так багато охоронних чарів, що деякі важко навіть знайти, — сказав Гаррі тихим неохочим голосом, коли Герміона відчинила двері. Він низько опустився в крісло. Під його очима були такі темні тіні, що вони здавалися суцільними синцями. — Ми пройшли через руїни Гогсмиду, намагаючись знайти будь-який зі старих тунелів. Ми намагалися викопати хід через «Медові руці», але він завалився. Тож у нас виникла ідея спробувати підійти через Чорне озеро. Але коли ми увійшли, почали з'являтися інферії і... ось... тоді Захаріас...

— Гаррі не винен. Озеро було моєю ідеєю, — втрутився Рон, щойно голос Гаррі затих. — Коли він спробував піти за Захаріасом, я зупинив його.

Вираз обличчя Рона був злегка пригніченим, ніби він був у шоці. Гаррі не дивився на нього.

— Це було правильне рішення, Роне. З інферіями у воді майже неможливо боротися, оскільки їх неможливо підпалити під водою, — сказав Ремус, поклавши руку Рону на плече.

— Це недостатня причина, щоб дозволити Захаріасу потонути, — сказав Гаррі гірким голосом, його обличчя скривилося від розчарування. Він тримав побите перо й безперервно зривав пір'їни з кожного боку, крутячи ним у своїх пальцях. — Ми могли б щось зробити, якби Рон не втратив час, стримуючи мене, і не залишив Террі піти одного.

— Зберегти тобі життя — це робота Рона, Гаррі, — сказав Кінгслі. — Він дотримувався наказів; якщо ти проти цього, я звільню його від цього й особисто візьму на себе твій захист. Ти заперечуєш проти свого напарника, Гаррі?

Гаррі зиркнув на Кінгслі, розчавивши перо в руці.

— Ні.

— Добре. Маєте ще якісь відомості?

Гаррі мовчав.

— Ми вийшли після того, як втратили Захаріаса, — сказав Рон сухим тоном, усе його тіло здавалося млявим. — Більшість часу місії було витрачено на виявлення, а потім на проходження тунелів.

Кінгслі повільно кивнув.

— Потрапити до Гогвортсу є життєво необхідним для того, щоб покласти край цій війні. У вас буде кілька днів на відновлення, а потім ми надішлемо більшу команду.

— Я хотів би стати добровольцем для наступної місії, — сказав Ремус, нахилившись вперед. — Я вільний до наступного повного місяця. Я знайомий із Забороненим лісом; у мене є кілька ідей, які, можливо, варто дослідити.

— У мене теж, — кивнула Тонкс.

— Добре. Гаррі, Рон, Ремус і Тонкс з Ордону. Ми з Муді переглянемо списки та виберемо ще дві команди.

Гаррі кивнув і розгублено подивився на двері.

— Добре. Ще щось?

— Так... — повільно сказав Кінгслі.

Герміона внутрішньо здригнулася. Гаррі різко поглянув на Кінгслі.

— Що ще?

— Поки вас не було, Джіні Візлі захворіла на хворобу Спатергуа...

— З нею все гаразд? Мені потрібно її побачити, — Гаррі підскочив на ноги з широко розплющеним в паніці очима.

— Її помістили в карантин, — сказав Кінгслі, перш ніж Гаррі встиг кинутися до лікарняної палати. — Спатергуа не смертельний, але дуже заразний; спалах може мати руйнівний вплив на Орден. Її заборонено відвідувати, поки вона не одужає.

Гаррі ковтнув і схопився за спинку стільця.

— Добре. Скільки часу це займе? Кілька тижнів?

Всі у кімнаті обернулися, щоб подивитися на Герміону біля дверей. Вираз обличчя Гаррі насторожився, коли він зустрівся з нею поглядом.

— Спатергуа може бути довготривалою хворобою. Зазвичай одужання триває місяці, але може затягнутися навіть до року, перш ніж заразні елементи остаточно зникнуть. Неможливо сказати, скільки вона буде на карантині, — тихо сказала Герміона.

— Місяці? Рік? — Гаррі був готовий упасти. — Ти... ти не можеш ізолювати її так надовго. Це катування. У мене повинен бути спосіб відвідати її. Якись зілля. Або закляття.

— Грейнджер, як наша найбільш кваліфікована цілителька, єдина має дозвіл відвідувати її, щоб контролювати її стан. Добі доставляє їй їжу, оскільки ельфи-домовики мають імунітет до хвороб і, як відомо, не можуть заразитися. З ними ти можеш передати повідомлення або лист. Вони єдині, кому дозволено знаходитися з нею в одній кімнаті. Якщо ти спробуєш вступити у контакт з Джіні, то потенційно поставиш під загрозу всі військові зусилля. Гаррі, я скажу тобі це лише раз. Якщо ти спробуєш порушити карантин, її перемістять у невідоме місце, доки

вона не одужає. Якщо у тебе виникнуть питання, звертайся до Грейнджер. Зібрання завершено.

Всі покинули їдальню. Через кілька хвилин Герміона залишилася наодинці з Гаррі.

— З нею... з нею все буде добре, правда? — сказав Гаррі, коли кімната спорожніла. — Їй боляче?

— Вона одужає згодом, — сказала Герміона, нервово стискаючи руки за спиною. — У неї нічого не болить. Вона приймає відновлювальні зілля і багато часу спить. Лікування Спатергуа сильно залежить від міцного здоров'я. Я роблю все можливе, щоб вона була задоволена і в комфорті.

— Гаразд, — Гаррі кілька разів кивнув. — Це... це добре. Ти знаєш, як вона заразилася?

Герміона похитала головою.

— Це грибкова хвороба. Більше ніхто не заразився. Можливо, їй просто не пощастило.

Гаррі кивнув і підійшов ближче, вираз його обличчя став серйозним.

— Я можу її побачити? Лише один раз? Лише на хвилинку. Я просто хочу переконатися, що вона знає, що я її кохаю.

Куточок вуст Герміони сіпнувся, коли вона похитала головою.

— Вибач, Гаррі, вона на карантині. Немає «лише на хвилинку». Ніхто не може її відвідувати.

Очі Гаррі стали більшими.

— Я буду обережним. Зроблю все, що необхідно. Виконуватиму всі твої інструкції. Лише один раз, — його голос був водночас благальним і змовницьким.

Вона так добре знала цей голос.

Герміона сумно посміхнулася йому, стискаючи руки в кулаки за спиною.

— Мені шкода, Гаррі. Я не можу порушувати правила. Навіть заради тебе.

Розділ 51. Флешбек 26

Chapter Notes

Попередження: розділ містить епізод самоушкодження.

[Плейлист](#)

Dorian – Agnes Obel

Dumbledore`s Farewell – Nicholas Hooper

Only Love Can Hurt Like This – Paloma Faith

Final Hour – Ruelle & UNSECRET

Березень 2003.

Вагітність Джіні проходила так гладко, що годі було й повірити. Вона була фізично виснажена від наслідків, які вагітність завдала її магії, але, крім того, що вона спала більшу частину дня та відмовилася від їжі, яку надіслала Герміона. Симптоми її вагітності були відносно непомітними. Почувши про те, що Нарциса Мелфой ледь не померла будучи вагітною, Герміона боялася того, які наслідки може мати магічна вагітність. Але Джіні, здавалося, легко переносила її.

— Це спадок Преветів: легке запліднення, легка вагітність, — сказала Джіні, знизуючи плечима, коли Герміона запитала.

— Тобі пощастило, я б не хотіла залишати тебе саму, якби ти була такою ж хворою, як пишуть у книгах про вагітність чаклунок, — сказала Герміона, вивчаючи яскраво-жовту кулю, що тріпотіла над животом Джіні. — Дитина має хороший магічний слід; вона здається здоровою. Але я не дуже вправна у жодному з цих заклять.

Герміона перегорнула іншу сторінку в «Посібнику з ефективного догляду при магичній вагітності та пологах» і промовила закляття для перевірки передлежання плаценти.

— Ти щось чула від Гаррі чи Рона? — запитала Джіні за кілька хвилин, коли Герміона здійснювала різні маніпуляції діагностичними чарами.

Герміона кивнула й згорнула всю діагностику, що висіла навколо Джіні.

— Вони знову повернулися до Гогвортсу. З того часу від них не було жодних повідомлень.

— Гаррі посилає свого оленя вночі. Я думаю, він робить це, коли перебуває на чергуванні. Вчора ввечері він прийшов до моєї кімнати, — Джіні стиснула губи й подивилася крізь сльози.

Герміона стиснула її руку.

— Я почуваюся жахливо, тому що брешу йому, — сказала Джіні, смикаючи кінчики волосся. — І що я змушую тебе брехати також. Вибач. Я мала бути обережнішою.

— Усе гаразд. Тобі не слід турбуватися про мене, — Герміона втомлено знизала плечима, стиснувши книгу й поклавши її до сумки.

Джіні нахилилася вперед і схопила Герміону за ліве зап'ястя.

— Ну, мені тут нічого робити. І я думаю, що тобі потрібен хтось, хто б про тебе попідкував. Ти така худа, — Джіні провела великим пальцем по ліктьовій кістці Герміони, ніби ілюструючи, як стирчать її кістки. Герміона вивільнила зап'ястя й нижче натягнула рукави. — Ти маєш такий вигляд, ніби зовсім не спиш. Здаєшся паперовою. У тебе нікого, часом, немає?

Герміона відвела погляд.

— Ну, Джордж загравав до мене, — сказала вона з кривою посмішкою. — Але я не думаю, що він дійсно це мав на увазі.

Джіні штовхнула її плечем.

— Не жартуй, я серйозно. Ти не можеш пережити цю війну наодинці. Ніхто не зміг би. Ми виживаємо, тому що ми разом, — Джіні уважно оглянула Герміону. — Я маю на увазі, можливо, раніше ти могла з цим впоратися. Але... ти... схоже більше не можеш. З Різдва, мені здається, я не бачила, щоб ти спала. У тебе взагалі нікого немає?

Герміона зморщила ніс.

— Мені здається, я вже згадувала, що переживати стрес за допомогою сексу — це не для мене, — вона посміхнулася, похитавши головою. — Приятелювання із кимось навряд чи покращить мій стан.

Джіні закотила очі й похитала головою.

— Я не кажу, що ти повинна знайти «траходруга». Тобі навіть нема з ким поговорити чи обійняти після поганого дня. Щоразу, коли хтось намагається до тебе наблизитися, ти відштовхуєш його, як зробила це з Гаррі на Різдво. Я не розумію, чому ти не дозволяєш нікому розділити свою ношу. Я знаю цей погляд твоїх очей; він такий самий, як у Гаррі, коли він усвідомлює всі наслідки війни. Але Гаррі знає, що в нього є Рон, незважаючи ні на що, і я, і ти, і сім'я, і Армія Дамблдора, і Ремус, і Тонкс, і Орден, і навіть його дурні бої з маґлами, коли стає надто важко. У нього є все це, коли йому потрібно випустити пару. Ти також потребуєш цього.

Герміона дивилася вниз на свої нігті й хвилину колупала кутикулу.

— Яка ж моя ноша, щоб хтось хотів розділити її зі мною? — її голос став гірким.

Вона обернулася й хвилину дивилася у вікно, а потім знову на свої руки.

— Набагато гірше думати, що ти маєш на кого покластися, а потім виявити, що це не так, коли тобі це найбільше потрібно, Джіні. Я не можу... не можу ризикувати. Я б не змогла з цим впоратися.

Джіні розчаровано хмикнула й тицьнула один із маскувальних прищів на зап'ясті.

— Гаррі та Рон зляться на тебе, тому що їм не все одно. Ти не можеш постійно боятися, що люди підведуть тебе і тому ніколи не давати нікому шансу. Що, якби вони були готові тебе підтримати, а ти не довіряла б їм настільки, щоб про це дізнатися?

Герміона покрутила паличку в руках.

— А якби вони не підтримали мене? Коли це так мені потрібно?

Настала пауза, і Джіні сумно зітхнула.

Герміона на мить заплющила очі, перш ніж знову їх відкрити.

— Це вже стало звичним для мене, Джіні. Я не знаю, як жити по-іншому.

— А як щодо мене? — сказала Джіні з легкою посмішкою.

Герміона подивилася на неї.

— Щодо тебе?

— Чому ти не можеш поговорити зі мною? От бачиш? Ми дружимо роками; ми жили разом майже чотири роки. Але ти навіть не подумала, що можеш зі мною поговорити. Навіть до того, як я стала членом Ордену, ми з Гаррі досі могли говорити про все. Він міг розповісти мені достатньо. Ти можеш поговорити зі мною. Ти можеш мені довіряти. Я не буду тебе засуджувати. Я тобі довіряю. Я з тобою. Якщо тобі хтось потрібен, ти можеш поговорити зі мною про що завгодно.

Герміона винувато поглянула на Джіні.

— Джіні... я... справа не в тому, що я тобі не довіряю. Я... просто... я не...

Вираз обличчя Джіні змінився.

— Не зважай. Я не намагаюся примусити тебе. Я просто хотіла, щоб ти знала, що тобі є з ким поговорити. Якщо ти колись хотіла. Навіть якщо я не погоджуюся з тобою, я не перестану бути твоєю подругою.

— Дякую, Джіні, — сказала Герміона, відводячи погляд. — Я ціную це. Якби я могла... я б розповіла... якби я могла. Але я навіть не знаю, з чого почати. І... — вона поглянула на годинник, — мені вже час йти. Скоро розпочнеться зміна Падми, і я ще допомагаю їй впоратися з усім.

— Добре, — зітхнула Джіні. — Тоді я тебе відпускаю. З Падмою все гаразд?

— Настільки, наскільки це можливо. Вона ще адаптується до протезу; він болить, і вона легко втомлюється — робота з чарами не така швидка, як хотілось би. Ми з Флитвіком ще дотримуємося балансу.

Герміона зібрала свої книги та зілля й запхнула їх у сумку, перш ніж вийти з кімнати Джіні; удала, що знімає захисні закляття та накладає очищувальні чари, а потім пішла переодягнутися.

По дорозі до лікарняної палати, вона зупинилася і на кілька хвилин притулилася до стіни. Вона торкнулася долонями шпалер, щоб спробувати зупинити тремтіння в руках.

З Різдва вона не могла спати довше двох годин. Вона приймала зілля Сну без сновидінь раз на тиждень у понеділок ввечері, щоб її руки не тремтіли під час тренувань із Драко.

Усі інші збиралися у вітальні вночі, коли не могли заснути, але Герміона з'ясувала, що не може витримати перебування там. Всі припиняли розмови, коли вона входила; люди намагалися її розвеселити й залучити до обговорення. Вона була надто стомлена, щоб прикидатися.

Більшість ночей, коли в будинку було тихо, вона сиділа сама на кухні площі Грімо, намагаючись знайти чим зайнятися, щоб заповнити всі холодні порожні години до сходу сонця.

Вона відірвала руки від стіни й пішла приймати зміну.

Герміона була на сходах разом з Падмою, допомагаючи їй підійматися без милиць, коли двері будинку відчинилися.

— Ні! Відпусти! Відпусти! — Гаррі кричав і намагався вирватися з рук Ремуса, коли той тягнув його через двері. — Бляха. ВІДПУСТИ МЕНЕ! Ми не можемо їх залишити.

Гаррі вдарив Ремуса кулаком по обличчю, коли намагався вирватися.

— Хто-небудь приголомшіть його! — рявкнув Ремус, поваливши Гаррі на підлогу і притиснувши його, щоб не дати вирватися.

— Боже, ні. Від'їбись. Ти покинув Рона. ВІДПУСТИ! ТИ НЕ МОЖЕШ ЗМУСИТИ МЕНЕ КИНУТИ ЙОГО!

Герміона витягла чарівну паличку й кинула Закляктус Гаррі в голову. Тіло Гаррі обм'якнуло.

— Не буди його, поки він не заспокоїться! — рявкнув Ремус, розвернувшись і кинувшись за двері, щоб роз'явитися, перш ніж хтось встиг поставити хоча б одне запитання.

Герміона залишила Падму на сходах і поспіхом спустилася до в'ялого тіла Гаррі. Вона наклала на нього діагностичні чари, уважно оглянувши його. Він був увесь брудний, мав струс мозку й кілька переломів ребер; кілька нігтів були вирвані, а на тілі виявилось кілька проклятих ран.

— Хтось, надішліть патронуса Кінґслі та Муді, — різким голосом сказала Герміона, лікуючи прокляті рани. Вона підняла Гаррі з підлоги й відлевітувала його до лікарні.

Лікування травм Гаррі не зайняло багато часу. Потім вона вилила йому в горло Настоянку для поповнення запасів крові та Відновлювальне зілля.

Вона схилилася над ним, витираючи його обличчя й спостерігаючи, як рум'янець поступово повертається на щоки. Вона відкинула його розпатлане волосся з обличчя і провела кінчиком пальця по шраму.

— О, Гаррі, Гаррі, Гаррі, — прошепотіла вона собі під ніс і притиснулася чолом до його. — Будь ласка, Ремус, поверни Рона.

Вона залишалася поруч із Гаррі, поки не роз'явився Невіл у супроводі Чарлі, який ніс непритомну Тонкс. За ними ввійшла Падма. Рука Невіла була зламана під різними жахливими кутами.

— Що сталося? — запитала Герміона, коли Падма левітувала Тонкс на ліжко.

— Бляха, немов я знаю, — сказав Невіл. Він був такий блідий, що шкіра здавалася майже прозорою. Герміона начаклувала діагностику; його вдарили в руку Кислотним прокляттям, і він також мав ознаки катування Круціатусом. — Вони, мабуть, чекали, що ми врешті скористаємося тунелями. Раптово спрацювали Охоронні чари або щось типу того. Раптом там з'явилося більше дюжини Смертежерів. Там були антиявляльні бар'єри; ми навіть не думали перевірити це перед копанням. Ми утримували Смертежерів, коли Ремус пробив діру зверху тунелю й витягнув Гаррі першим. Ми намагалися наздогнати їх. Щось поцілило в Рона. Ми з Ентоні намагалися його дістати, але вони знешкодили мою паличку за допомогою Кислотного прокляття. Ентоні відбив його, використав Левіосу і викинув мене з тунелю. Ідіот, опустив свої Захисні чари. Я бачив, як його вразило Вбивче прокляття. Я не знаю, як Тонкс вибралася. Більше ніхто... не зміг. Коли Ремус повернувся, він просто змусив нас роз'явитися.

— То... Рон живий? — голос Герміони затремтів, коли вона вправляла кістки його руки. Невіл був настільки приголомшений, що навіть не реагував на це.

— Не знаю...

— Ми надіслали повідомлення мамі, — сказав Чарлі дерев'яним голосом. — Щоб дізнатися, що показує годинник.

Стрілка Рона на сімейному годиннику Візлі постійно показувала «Смертельну небезпеку».

Герміона пішла сама й стояла, дивлячись на нього, поруч із Молі Візлі, яка пильнувала годинник. Герміона боялася, що якщо вона відвернеться, стрілка поруч із Персі раптово може перейти на «Загинув».

Минуло пів години, перш ніж вона змусила себе відвести погляд.

— Молі, за годину буде зустріч стосовно того, що робити далі. Я... можу побути з Артуром, якщо Ви хочете піти, — нарешті сказала Герміона, легенько поклавши руку на плече місис Візлі.

Молі не відводила погляду від годинника.

— Ні. Я повинна лишитися тут, люба. Там будуть хлопці. Я повинна лишитися тут.

Герміона прибрала руку.

— Я зварю Вам чаю, перш ніж піти.

Зібрання було таким запеклим, що повітря аж закипало.

— Ми не збираємося робити жодних самовбивчих місій, щоб потрапити до Гогвортсу, — сказав Кінгслі, щойно суперечки затихли. Він був абсолютно спокійним, усупереч напрузі, що вібривала в повітрі. — Потрапити до школи завжди було першочерговою місією, і продовжує нею залишатися. Враховуючи нашу неможливість навіть отримати доступ до школи, ми не можемо негайно спланувати порятунок, щоб знайти хоча б одного в'язня всередині замку. Поки у нас не буде більше інформації, спроба порятунку не обговорюється.

Чарлі сердито грюкнув по столі, і на кілька хвилин учасники зустрічі знову почали галасувати.

— Ми не можемо залишити його там. Він член Ордону. Напевно, вони його катують. А якщо Луціус Мелфой добереться до нього? — груди

Гаррі здіймалися від паніки й люті, попри Заспокійливе зілля та седативні засоби, які Герміона дала йому, коли він прийшов до тями.

— Ми нічого не можемо зробити, поки не будемо мати більше інформації, — сказав Кінґслі незворушно. Під час зустрічей він завжди був абсолютно спокійним. Його очі на мить пробіглися кімнатою, перш ніж зупинитися на Гаррі. — Поки Ви одужуєте, Муді очолить нову місію в Гогвортсі. Ми повністю усвідомлюємо невідкладність ситуації, Гаррі.

— Мені не потрібно одужання, — крізь зуби просичав Гаррі. — Мені потрібно, щоб Ви допомогли мені повернути Рона. Ми маємо щось зробити. У нас є полонені, ми могли б зробити обмін.

Кінґслі глибоко вдихнув і похитав головою.

— Якби Орден спробував відкрити канал переговорів, ми показали б їм цінність їхнього в'язня. Ви лютуєте; поки Вам не буде призначено нового партнера, Ви відсторонені від подальших місій.

Гаррі встав і пішов геть із зібрання, не сказавши більше ні слова.

— Стежте за Гаррі, — сказав Кінґслі. — Ремус, Фред, Чарлі, не випускайте його з поля зору.

Коли кімната спорожніла, Кінґслі залишився сидіти в кінці столу. Герміона встала, щоб піти.

— Ґрейнджер, на кілька слів, перш ніж піти, — сказав Кінґслі.

Вона зупинилася й обернулася назад. Кінґслі наклав на них Чари приватності. Вона стиснула руки в кулаки за спиною.

— Ви повинні поговорити з Мелфоем. Мені необхідна вся інформація про Гогвортс. Негайно.

Герміона насторожено витріщилася на Кінґслі.

— Прямо зараз?

— Щойно зможете, зачекайте там, поки він не з'явиться, щоб поговорити. Скажіть йому, що це критично важливо. Поясніть, що це пріоритет Ордену.

Вона кивнула і почала розвертатися, перш ніж зупинитися.

— Чи слід мені казати йому, чому це так критично? Що ми намагаємося повернути Рона?

Кінгслі повільно кивнув, озирнувшись на неї. Його вираз обличчя був непроникним, але його погляд, коли він вивчав її, був прискіпливим. Вона часто замислювалася, про що він думає.

— Так. Якщо у нього буде ідея, як повернути Рона, це було б краще, ніж втрати, яких ми зазнаємо, атакуючи Гогвортс. Я сумніваюся, що вони будуть достатньо дурні, щоб убити його; слабкості Гаррі добре відомі. Поки ми не повернемо Рона, від Гаррі немає жодної користі. Немає рішень, які б не були ризикованими для Ордену. Втрата Рона може легко стати для нас критичним ударом.

Герміона сіпнулася від невимовленого натяку. Варто було пожертвувати Драко, щоб повернути Рона. Ну, звісно. Саме тому вона одразу ж погодилася. Вона знала, що цей підрахунок був правильним. Бо війна була більшою за будь-кого.

Але... але...

Вона ковтнула.

— Гарзд. Я йому скажу, — сказала вона мертвим голосом.

Через деякий час вона додала:

— Ви ж розумієте, що Гаррі спробує самостійно врятувати Рона?

Куточок рота Кінгслі сіпнувся.

— Ось чому я призначив Ремуса, Фреда та Чарлі. Якби я самостійно зайнявся його захистом, Гаррі б відправився до Гогвортсу рятувати

його наодинці. Однак поки за ним пильно наглядають ці троє, є вірогідність, що він не відправиться рятувати Рона, не взявши їх із собою. Тим більше я гадаю, що Ремус зможе відмовити Гаррі, якщо йому спаде на думку здійснити якусь дурість. Гаррі зараз некерований, стримати його було б можливо, лише зануривши в магічну кому.

Герміона почала говорити, а потім завагалася. Кінгслі вигнув брову.

Її щелепа напружилася.

— Джіні. Чи варто розповісти йому про Джіні? Це може трохи відволікти його.

Вона спостерігала, як Кінгслі розмірковував над питанням. За кілька років війни вона зрозуміла, що Кінгслі Шеклболт був слизеринцем.

— Поки що ні. Якщо ми не зможемо повернути Рона протягом тижня, ми скористаємося цим, — сказав Кінгслі нарешті. — Я не хочу, щоб до них потрапляла будь-яка інформація. Якщо нам пощастить, вони будуть зайняті тим, що намагатимуться зібрати власну розвідку, поки ми з Муді не знайдемо рішення.

— Гаразд.

Герміона вийшла з кімнати й роз'явилася з площі Гримо.

У кімнаті в халупі було холодно. Вона міцно обхопила себе руками, поки стояла в очікуванні появи Драко.

Він прийшов менш ніж за п'ять хвилин.

Він вивчав її обличчя.

— Я припускаю, це стосується того, що трапилось у Готсміді.

Герміона різко кивнула.

— Вони спіймали Рона.

Вираз обличчя Драко похитнувся.

— То це був Рон? Я тільки чув, що це був Візлі.

— Це Рон. Нам... нам треба його повернути. Це життєво важливо. Ми повинні його повернути.

Вираз обличчя Драко похолоднів.

— Атака на Гогвортс була б самогубством. Це місце — фортеця.

— Ми повинні його повернути, — сказала Герміона, не вагаючись. — Це не підлягає обговоренню. Мені сказали передати тобі, що це критично, — очі Драко ледь помітно спалахнули. — Рон має вирішальне значення для Ордену. Кінгслі хоче, щоб ти надав усю відому інформацію про в'язниці у Гогвортсі.

Він зробив короткий вдих та підняв голову.

— Вважай це зробленим.

— Дякую, — сказала Герміона, намагаючись на мить зловити його погляд. А якщо він помре? Що, як вона бачить його востаннє?

Він не дивився на неї.

— Я повідомлю тебе, коли мені буде щось відомо.

— Дякую, Драко.

Він роздратовано зашипів. Його щелепа стиснулася.

— Я б хотів, щоб ти перестала мене так називати.

Герміона відчула, як щось стиснулося в неї у животі.

— Драко, коли я тебе поцілувала...

Вираз його обличчя став злим.

— Ми справді маємо час обговорювати це зараз?

Герміона важко ковтнула, але не змогла зупинитися.

— Чи настане такий момент, коли ти знову говоритимеш зі мною? Ти хоч колись поглянеш на мене? — її голос був благаючим.

Драко різко підвів очі, і в них з'явився жорстокий блиск, коли вони зосередилися на Герміоні. Це було схоже на удар кулаком у нутро, коли раптом вся його увага знову була спрямована на неї.

— Ти хочеш, щоб я поглянув на тебе, Ґрейнджер? — промовив Драко, його тон був майже проклиналим, але холодним. Він кинувся вперед і наблизився до неї. — Добре. Я дивлюся. Мушу визнати, що це приємно. Бачити всю провину у твоїх очах.

Він глузував із неї.

— Знаєш, я вважав, що моє служіння Темному Лорду було таким жорстоким поневоленням, яке важко уявити. Але я визнаю, що порівнюючи з тим, що зробила ти, воно здається дрібницею.

Герміона дивилася на нього і не могла дихати.

— Гадаю, ніхто не усвідомлює легкості одних кайданів, допоки у нього не з'являться інші, — сказав він, вивчаючи її вираз обличчя, коли його тон став замисленим. — Принаймні, з першими я переконав себе, що це не моя провина; що прийняти їх було просто найкращим, що я міг зробити тоді, щоб захистити свою матір. Але зовсім інша справа з другими. Коли мені немає кого звинувачувати, крім себе.

Його рука піднялася і вхопила її за горло.

— Зрештою, я сам вибрав тебе. Ти була настільки наполегливою, щоб зробити все, що потрібно, але ти завжди залишишся ґрифіндоркою в душі. Я заздрив тому, що ти ще можеш бути настільки наївною, щоб помилувати мене і не розумів, що Муді та Шеклболт підставили мене з самого початку. Коли ти благала дати шанс зцілити мене, я не

відштовхнув тебе. Я подумав, хіба це мені зашкодить? Все одно скоро всьому настане кінець. Життя було холодним так довго.

Герміона ледь помітно здригнулася.

Він потягнувся, і кінчики його пальців пройшлися її щокою. Герміона заплющила очі й різко вдихнула. Він був так близько, що вона відчула запах дубового моху й папірусу-осоки від його шкіри.

— До того часу, коли я зрозумів, що прорахувався, ти вже добилася свого. Це було таким очевидним, що від цього ставало ще гірше. Те, що ти дозволила мені зробити з тобою будь-що, якби це означало порятунок тих самих друзів, які продали тебе; що ніщо, з того, що я зробив, не зможе відштовхнути тебе. Принаймні, коли я продавав себе і прийняв мітку, моя мати впала ниць і благала, щоб натомість вона прийняла її. Я вважаю, що в деяких аспектах мені пощастило більше, ніж тобі.

Герміона тихо схлипнула.

— Тоді, після того, як ти ледь не померла у Гемпширі, я подумав, що принаймні зможу вберегти тебе від смерті. Я подумав: вона заслуговує на когось, хто достатньо піклується, щоб намагатися зберегти її життя. Я думав, що зрештою ти здасися. Але, звісно, ти зробиш усе, щоб врятувати людей, за яких відчуваєш відповідальність. Звичайно, ти б використала власну слабкість, щоб скористатися мною, — він тихо засміявся. — Я впевнений, що в цьому всьому є щось поетичне, але зараз усе, що я відчуваю, — це новий набір кайданів.

Його рука похитнулася на мить, перш ніж він прибрав її та відійшов від неї.

— Тож, вибач мені, якщо мені не подобається дивитися на тебе. Я ще пристосовуюся до нових обставин, які неймовірно мене дратують.

Він обернувся і мовчки пішов.

Герміона опустилася на підлогу й поклала голову на коліна, намагаючись дихати.

Вона тихо повернулася на площу Ґримо і виявила, що хтось зламав її шафу із зіллями. Вона перевірила інвентар і виявила, що викрали кілька доз Багатозільної настійки та цілі два флакони з Сироваткою правди. Жодного з прихованих відсіків не було зачеплено.

Падма образилася, коли Герміона запитала про це.

— Я була на іншому поверсі. Коли я спустилася зі сходів, хто б це не зробив, його вже не було, — знизала плечима Падма.

— Я не можу уявити, навіщо комусь знадобилися вісімдесят доз Сироватки правди, — сказала Герміона уїдлигим тоном. — Тепер нам слід економно використовувати зілля, доки наступного місяця не зможемо зробити нову партію. Можливо, наступного разу, коли ти забудеш активувати Охоронні чари на шафі, то переконаєшся, що у крадіїв будуть хоча б якісь знання про необхідне дозування Сироватки.

Падма почервоніла й покульгала геть.

Герміона взялася накладати Охоронні чари на шафу, а потім пішла перевіряти людей у лікарняній палаті.

Регулярні зміни в лікарні, поки Падма одужувала, були полегшенням. Було чим себе зайняти. На чому зосередитися. Щось звичне; це не додавало нових таємниць, за якими вона проводила більшу частину свого часу.

Це було єдине із вчинків Герміони, за які вона не хотіла покалічити себе на знак каяття.

Не те щоб це було важливо — розкаювалася вона чи ні. Не те щоб це взагалі когось хвилювало.

Коли вона сиділа сама на кухні вночі, то могла робити все, що хоче.

Першої ночі вона зробила лише один поріз. А потім спостерігала, як кров набирається і повільно перетворюється на крапельку, що стікає її шкірою вниз до столу.

Вона змахнула чарівною паличкою, і кров зникла. Ще один рух, і поріз також зник.

Наступної ночі їх було більше. Холодні години повзли повільно одна за одною, поки вона різала й різала. Скільки їй заманеться. Вона могла вилікувати їх усі без жодного шраму.

Вона добре це вміла. Лікування зовнішніх ран. Це було її винятковим талантом. Було чим зайнятися вночі.

Коли вона вийшла від Джіні, то побачила Гаррі, який стояв за дверима.

Він мав такий вигляд так, мовби його лихоманило. Його шкіра була бліда, але очі яскраво блищали.

— У неї все добре? — запитав він, перш ніж Герміона зачинила за собою двері.

— У неї все добре. Поки що нічого не змінилося, — сказала Герміона, перш ніж на обличчі Гаррі з'явилася надія. Вона зняла всі Захисні чари та наклала на себе Очищувальне закляття.

Він швидко кивнув.

— Вона вже знає про Рона?

— Я сказала їй. Я сказала їй, що повідомлю, щойно ми його повернемо, — вона поклала долоню на руку Гаррі. — Ми повернемо його, Гаррі.

— Я знаю. Знаю, що повернемо, — сказав Гаррі, потім різко озирнувся, ніби боявся, що хтось може їх підслухати. — Ти можеш... можеш піти зі мною?

Герміона стурбовано подивилася на нього.

— Що таке, Гаррі?

Гаррі знизав плечима, вдаючи недбалість.

— Мені просто потрібен цілитель, а ти найкраща в цьому.

Серце Герміони на мить зупинилося.

— Що ти накоїв, Гаррі? Ти... ти когось катував?

Гаррі підняв голову, і з жахом подивився на неї.

— Що? Ні. Чому ти так подумала?

Герміона ледь помітно зітхнула з полегшенням і ненадовго заплющила очі.

— Хтось увірвався в мою шафу із зіллями й викрав майже увесь наш запас Сироватки правди на місяць. Я не знаю, чим ти зараз займаєшся.

Гаррі подивився на неї та засунув руки до кишень.

— Ми щойно схопили кількох хапунів. Ніхто з них не володіє блокологією. Сироватка правди працює.

— Для чого тоді тобі потрібна я?

— Я скажу тобі, щойно ми туди прийдемо, — Гаррі схопив її за зап'ястя й накинув плащ-невидимку. Він вивів її з площі Ґримо і роз'явився.

Вони знову з'явилися на порожній ділянці. Гаррі простягнув руку й схопив щось невидиме у повітрі. Почувся скрип старих воріт, і Гаррі вийшов уперед, досі тримаючи Герміону за зап'ястя. Коли вона пішла за ним, почав виднітися невеликий котедж, оточений великим садом і ставком, біля якого вони з Гаррі стояли.

— Де ми? — Герміона озирнулася.

— Це був будинок Тонкс, — сказав Гаррі. — Ремус і Тонкс облаштували його, щоб Ремус мав безпечне місце для перевтілень.

Герміона дивилася недовіжливо.

— Тонкс повернулася до будинку, в якому вбили її батьків?

Гаррі подивився на будівлю, і його очі спохмурніли.

— Це будинок її дитинства. Вона вийшла заміж у вітальні цього будинку. Каже, що мусила повернутися. Це все, що залишилося від її батьків. Якби будинок моїх батьків у Годриковій долині ще був цілим, я б теж туди повернувся.

Він постояв, дивлячись на котедж, а потім отямився.

— Ну ж бо.

Гаррі повів її звивистою гравійною стежиною до вхідних дверей. Двері відчинялися у вітальню з їдальнею. Чарлі, Фред, Ремус і Тонкс стояли за столом. Коли Гаррі увійшов, вони підняли очі. Герміона пішла за ним у кімнату.

— Я привів цілительку, — оголосив Гаррі, увійшовши.

Усі недовіжливо озирнулися.

— Герміона? — недовірливим тоном сказав Фред. — Я гадав, що ти приведеш польового цілителя.

— Їхніх знань недостатньо, — категорично сказав Гаррі, підходячи до столу. Герміона відступила. — Минуло три дні; ми не знаємо, які у нього травми. Герміона може зцілити все.

— І коли вона востаннє була на місії? — сказав Чарлі, вигнувши брову, дивлячись на неї.

Гаррі подивився на Герміону.

— Три з половиною роки тому, — сказала Герміона, уникаючи всіх очей.

— Ми не можемо її взяти, — сказав Фред, склавши руки. — Вона потрібна Ордену. Її не можна замінити як цілительку, і вона не має досвіду в цій сфері.

— Ордену потрібно перестати втрачати людей, інакше їй не залишиться нікого, щоб зцілювати, — сказав Гаррі лютим голосом.

— Падма. Падма добре лікує, і вона звикла до поля бою, — сказав Ремус, вивчаючи Гаррі, а не Герміону.

Гаррі похитав головою.

— У Падми лише одна нога. За кілька місяців вона може бути готова до місії з протезом, але зараз — ні. Помфрі за шістдесят і вона ледь пересувається сходами. Мені потрібен хтось, хто вміє швидко рухатися. Герміоні не потрібно буде битися. Ми можемо її прикрити, — щелепа Гаррі вперто висунулася.

— Що ти плануєш? Ви п'ятеро ж не думаєте, що можете увірватися в Гогвортс, щоб врятувати Рона? — сказала Герміона, стискаючи паличку.

— Рон не в Гогвортсі, — констатує факт, сказав Гаррі, постукуючи по пергаменті. — Ми схопили кількох хапунів. Кажуть, вони перевезли його ближче до Лондона на допит. Поблизу Кембриджу є менша в'язниця.

— Поблизу Кембриджу? — перепитала Герміона. У Кембриджі не було відомих в'язниць. Драко сказав би про це. — І ти отримав цю інформацію від хапунів?

— Ми отримуємо багато інформації від хапунів. Знаєш, більшість креслень в'язниць, які ми використовуємо для наших рятувальних місій, ми отримуємо від хапунів, — сказав Гаррі, кивнувши, дивлячись на грубий контур будівлі на кресленні.

Герміона сіпнулася і відчула холод. Отже, Муді сказав, що більшість розвідувальних даних Драко та креслення в'язниць, вони отримують від хапунів. Вона підійшла ближче й хвилину дивилася на креслення, перш ніж озирнутися.

— Гаррі, це може бути пастка, — сказала вона якомога ніжніше.

— Так. Будь-який наш крок може стати пасткою. Але до цього часу все було гаразд. Я не буду сумніватися, якщо від цього буде залежати порятунок Рона. Ми повинні йти сьогодні. Завтра місяць уповні, — напруженим голосом сказав Гаррі.

Герміона подивилася на Чарлі, Фреда, Ремуса і Тонкс.

— Ця інформація така ж хороша, як і вся, яку ми отримували до цього, — сказав Ремус, легко усміхнувшись. — Орден потребує повернення Рона. Смертежери, ймовірно, очікують, що ми затримаємося, а потім використаємо більше сил. Тож, якщо ми підемо раніше, ніж вони нас чекають, буде менше втрат.

Герміона стояла, вагаючись. Якби вона розповіла про Драко всім присутнім у кімнаті, не було гарантії, що навіть це зупинило б їх. Це могло просто зруйнувати Орден.

— Ти підеш з нами, Герміоно? Допоможеш мені повернути Рона? — Гаррі відвернувся від столу й уважно поглянув на неї.

— Гаррі... — почала вона благаючим голосом.

— Я не знаю, що вони могли зробити з ним за стільки днів, — перебив її Гаррі. Його голос тремтів. — Йому могло бути... справді, дуже боляче. Ось чому мені потрібно, щоб ти пішла. Ти — найкраща. Ти найкраща цілителька. Якщо він сильно поранений, ми, можливо, не зможемо витягнути його без тебе. Але я повинен піти... я мушу піти за ним.

Поки ми не повернемо Рона, від Гаррі немає жодної користі. Немає рішень, які б не були ризикованими для Ордену. Втрата Рона може

легко стати для нас критичним ударом.

Герміона ковтнула

— Звичайно. Звичайно, я піду.

Гаррі полегшено зітхнув і посміхнувся їй.

— Добре. Підійти поглянь на план.

План був не найкращим для Ордену. Стратегія завжди була сильною стороною Рона, і кожен відчував його відсутність та потребу в ньому, дивлячись на план перед собою.

Завдання Герміони полягало в тому, щоб залишатися на місці й дозволяти всім іншим боротися з будь-якою охороною. Вона мала якнайшвидше вилікувати Рона, щойно вони його знайдуть, на випадок, якщо їм доведеться боротися за відступлення. Якщо станеться перестрілка, вона мала витягнути Рона. Щойно вона вилікує його, всі інші відступлять.

Герміона дивилася вниз на план. Це була пастка. Схема була надто очевидна, надто детальна, як для хапуна. Вона прикусила губу, міркуючи, що робити.

— Добре. Всі готуйтеся. Ми вирушимо за п'ятнадцять хвилин, — сказав Гаррі.

Герміона нервово крутила пальці.

— Мені потрібно взяти свою сумку. Ти не дав мені можливості принести свої припаси.

Гаррі обернувся, щоб поглянути на неї, його зелені очі звузилися.

— Ти намагаєшся втекти та зв'язатися з Кінгслі, щоб він зупинив нас?

Куточок вуст Герміони сіпнувся.

— Ні. Я не буду цього робити.

— Обіцяєш?

— Обіцяю, я просто візьму свою сумку з площі Гримо і піду. Я нікому не скажу ні з Ордену, ні зі Спротиву.

Гаррі повільно кивнув.

— Добре. Тільки швидко. Якщо ти не повернешся за п'ятнадцять хвилин, ми підемо без тебе.

Герміона вибігла з котеджу й роз'явилася до халупи.

Вона почекала кілька хвилин. Їй стало холодно від жаху.

Муді був у Шотландії. Кінгслі збирав звіти розвідки. Не було з ким зв'язатися досить швидко. Нікого, хто міг би чи хотів би зупинити Гаррі.

Якби вона послала патронуса, їй не було б що сказати, крім того, що Гаррі збирається у пастку десь поблизу Кембриджу. Кінгслі було б недостатньо інформації, щоб діяти вчасно.

Якби Драко щось знав, якби він міг сказати їй щось конкретне, вона могла б використати це, щоб умовити Гаррі.

Вона гризла нігті й крутила комір сорочки.

Нарешті вона важко ковтнула. Драко не прийшов. Минуло майже десять хвилин.

Її час було вичерпано.

Вона начаклувала аркуш паперу й написала записку з відповідними деталями. Розташуванням. Стратегією. Її підозрами. Тож, якби він прийшов, то принаймні знав би, чому вона його викликала.

Вона використала чари Утримання, щоб він залишався по центру кімнати, де його неможливо було пропустити. Після чого роз'явилася на площу Гримо.

Вона кинулася вгору сходами до шафи й дістала свій набір для зцілення. Він був майже ідентичний тому, який вона дала Драко, але з кількома більш спеціалізованими зіллями, пов'язками та лонгетами. Вона зменшила його й запхнула до кишені, а потім відтягнула дошку в підлозі й схопила ножі; прив'язавши один до лівої руки під сорочкою, а потім інший на литку під штанами. Вона потягнулася до своєї мантиї, але прибрала руку. Занадто помітно. Це могло викликати запитання.

Вона встала і кинулася назад за двері.

Гаррі та всі інші стояли перед котеджем Тонкс, коли вона явилася.

— Ось і ти, Герміоно. Ми вже думали, що ти вирішила втекти, — сказала Тонкс.

Герміона похитала головою.

— Ні. Я просто повинна була переконатися, що в мене все є. Я зазвичай не лікую поза лікарняною палатою.

Тонкс кивнула.

— Добре. Хапайся. Я явлю всіх туди, де провела розвідку.

Герміона схопила Тонкс за руку, і група зникла з різким тріском і знову з'явилася у лісі. На сусідній галявині стояв великий занедбаний кам'яний будинок.

— Приблизно на півдорозі через поле є антиявляльні чари. Коли ви заберете Рона, Герміоно, проведи його повз бар'єр і поверни до котеджу. Таким чином, ми зможемо переконатися, що він не позначений і не відстежується жодними чарами, перш ніж ми підемо до одного з безпечних будинків, — тихо сказав Гаррі.

— Добре, — сказала Герміона, киваючи й дивлячись на будівлю. Її серце билось так сильно, що аж боліло. Вона крутила паличку в руках і мацала сорочку, щоб впевнитися, що її ніж досі там.

Гаррі, Ремус, Фред і Чарлі почали створювати складне закляття Виявлення, а Герміона і Тонкс спостерігали.

Вони створили павутину магії зі своїх паличок, і та повільно поплила лісом, ледь помітна, якщо лише не шукати її навмисно. Вона пливла полем до будинку, злегка мерехтячи в різних точках, показуючи на різні обереги. Коли вона поступово проходила крізь будівлю, з'явилося кілька спалахів червоного світла...

— Двоє біля дверей, — сказав Гаррі.

— Чотири нагорі, — додав Фред.

— Понад десять у підвалі, — сказав Чарлі. — Б'юся об заклад, що саме там вони тримають Рона.

— Ходімо, швидше, — сказав Гаррі. Він стискав паличку в кулаку, а його очі блищали, коли він дивився на будівлю. Він підстрибнув на пальчиках. — З чарами Виявлення навколо будинку, в нас є максимум десять хвилин, перш ніж з'явиться підкріплення. Герміоно, ти повинна зробити все, щоб витягнути Рона.

Розділ 52. Флешбек 27

Chapter Notes

Плейлист

Survivor – 2WEI

Land of Confusion (Epic Trailer Version) – Hidden Citizens

Shoot To Kill – Tommy Profit & Quivr

Gallows – Katie Garfield

War Of Hearts - Ruelle

See the end of the chapter for more [notes](#)

Березень 2003.

Це настка. Це настка. Це настка.

Це було єдине, про що могла думати Герміона, коли Гаррі зник під своїм плащем-невидимкою, щоб вирушити полем до будинку.

Вони дивилися, як відкриваються двері, і тихо спалахують закляття, перш ніж з'явилася голова Гаррі, і він покликав їх вперед.

Вони рушили до будинку під потужними розілюзнувальними чарами.

Герміона спостерігала, як Фред і Чарлі безшумно рухаються сходами. Гаррі вказав на двері, що вели до підвалу.

Вона відчула, як Тонкс скрадалася позаду, коли вони спускалися вузькими сходами, а потім почула приглушені звуки заклять і падіння тіл. Схоже Гаррі та Ремус приголомшили кількох охоронців. Вони були в будинку менш як хвилину.

Герміона почула, як відчинилися двері.

— Чисто, — тихо покликав голос Гаррі.

Вони знаходилися в коридорі підвалу, відкриваючи по дорозі двері. Навкруги панувала мертва тиша... Її порушувало лише ледь чутне човгання ніг. Її серце билосся у вухах голосніше, ніж звук від того, як Гаррі вривався до кімнати.

Вони здолали половину коридору, коли двері в дальньому кінці відчинилися. Вибухнули десятки заклять. Герміона присіла, щоб уникнути Круціатусу, випущеного в коридор. Кілька проклять відрикошетували від стін; повітря наповнилося магією.

Усе було водночас повільним і надто швидким. Герміона зосередилася на тому, щоб тримати свій щит і якомога швидше ухилитися. Коли вона відвернулася від Кислотного прокляття, яке повинно було влучити їй в обличчя, смертоносне сяйво Вбивчого прокляття помчало на неї.

Ти повинна рухатися інстинктивно .

Вона опустила на землю, покотилася по ній і підскочила на ноги з іншого боку коридору, кидаючи Приголомшуючі прокляття вслід за собою.

Нічого смертельного. Адже якби Рон був там, вона могла б випадково поцілити в нього.

Нарешті закляття припинилися. Настала пауза.

— Він тут! — закричав Гаррі.

Герміона швидко просунулася вперед у кімнату, ховаючи вираз розчарування на обличчі. Гаррі розірвав ланцюги, на яких Рон висів зі стелі кімнати. На землі валялося вісім непритомних Смертежерів.

Рон був побитий. Обличчя було настільки набрякле, що його було важко впізнати. Він явно кричав, але жодного звуку не пролунало. На його зап'ястях були глибокі порізи, де кайдани врізалися в шкіру, коли

він висів. Гаррі розірвав кайдани, і Герміона з Тонкс спіймали Рона, перш ніж він упав.

— *Finite Incanthem*, — Герміона махнула чарівною паличкою біля обличчя Рона, витягуючи свій набір для зцілення.

— Гаррі, ти клятий йолоп! — Рон вибухнув, щойно були зняті чари тиші з його голосу. — Вшивайтеся звідси! Якого біса ти привів сюди Герміону?

Занадто легко. Це було занадто легко. Ці слова крутилися в неї у голові, коли вона почала зцілювати Рона. Вона працювала так швидко, як могла; лікувала не все, але цього мало бути достатньо, щоб дістати його з будинку та дати можливість битися, якщо буде потрібно.

— Переконайтеся, що це він, — сказав Ремус.

— Це він, — сказав Гаррі.

— Перевір його, — повторив Ремус.

— Як Квірел пройшов повз Флафі?

— З бісовою арфою, — Рон спробував відштовхнути Герміону і встати.
— Ми повинні тікати звідси.

— Проковтні це, — Герміона змусила його випити зілля для зцілення внутрішніх органів, а потім і Відновлювальне з Підбадьорливою настоянкою.

— Ми повинні йти, — сказав Рон, коли Герміона розмазувала по його обличчю мазь від синців, щоб зменшити набряк і дати йому змогу бачити.

— Дозволь мені вилікувати твою руку, — сказала вона, відкидаючи кайдани, які досі обвивали його зап'ястя, щоб капнути есенцію ясенця в глибоку рану, що сягала кістки. Вона якомога швидше усунула переломи.

Коли вона виконувала закляття, каблучка на її руці раптом стала гарячою. Вона почала задихатися, продовжуючи працювати. Відчуття печіння ледь припинилося, а потім загорілося з новою силою.

— Цього достатньо, — Рон скривився, відірвавши руку від Герміони.
— Ми повинні вибратися звідси. Ти приніс мені паличку?

Гаррі витягнув паличку, і Рон мляво схопив її й підвівся. Він почав підійматися, але на півдорозі знову опустився на землю.

Герміона перекинула його руку собі на плече.

— Ти підеш зі мною, — сказала вона. — Моя робота — витягнути тебе звідси.

— Ти клята дурепа, чому ти дозволила Гаррі втягнути себе в це? — Рон прихилився до неї, і вона допомогла йому пройти коридором.

— Ти підтримуєш у Гаррі жагу до життя, — тихо сказала Герміона, — і ти мій найкращий друг. Звісно ж, я прийшла.

Вона піднімала його сходами, коли її перстень знову запалав. А потім знову. І знову.

Фред і Чарлі чекали на них на вершині сходів.

— Дев'ять хвилин, нам слід йти, — голос Чарлі практично вібрував від напруги.

Чарлі, Гаррі та Фред вийшли першими, а за ними Герміона з Роном. Ремус із Тонкс залишилися прикривати їх позаду.

Очі Герміони на мить зупинилися на краю антиявляльного бар'єру.

— Бар'єр закінчується за вісімдесят футів, нам просто потрібно дістатися до центру поля, — сказала вона Рону. Її голос тремтів, але вона намагалася звучати впевнено.

Вони були за двадцять футів від будинку, коли повітря затріщало. Поле біля антиявляльних чар раптово наповнилося Смертежерами.

Герміона завмерла. Ймовірно, там було близько сотні Смертежерів, і вони швидко рухалися, закриваючи хід до бар'єру. Від них покотилася стіна проклять.

Якби вона спробувала розвернутися і побігти разом із Роном, вони б просто впали. Найближчий край антиявляльного бар'єру був за Смертежерами.

Підбадьорлива настоянка подіяла на Рона, і він більше не спирався на Герміону. Запасна паличка, яку вони принесли для нього, досі трохи обвисала в його руці.

— Залишся тут, Герміоно, — сказав він, випроставшись і зайнявши своє місце біля Гаррі.

Орден міг сподіватися лише на своїх найкращих бійців. Швидкість і точність, з якою всі билися, були вражаючими. Враховуючи їхні шанси, було неймовірно, що вони не загинули всі відразу. Різниця в потужності проклять була величезною.

Тонкс і Фред були єдиними, хто використовував насправді небезпечні закляття під час бою.

Герміона швидко відкинула «стратегію» втечі. Вона втратила Рона з поля зору.

Смертежери-нападники не здавалися особливо талановитими; в їхній атаці не вистачало точності та координації. Однак різниця в чисельності була вражаючою. На кожного з них було понад десять Смертежерів.

Герміона сховалася за своїм щитом.

Вона кинула Ріжуче закляття на кілька глоток нападників. Це були маленькі порізи. Прості. Влучні.

Її прицільність точно покращилася.

Троє Смертежерів повалилося один за одним.

Вона спробувала усунути ще кількох, але іншим Смертежерам вистачило розуму тримати свої щити.

Дівчина кинула кілька заклять, що обрізали кінцівки, по їхніх ногах. Досить багато щитів Смертежерів не повністю закривали їх.

Почулися крики, коли впало ще більше Смертежерів. Їхні сухожилля були їхньою Ахіллесовою п'ятою. Вони падали, кидаючи свої палички.

Слідом за Ріжучим закляття Герміона кинула більш небезпечні, щоб переконатися, що знешкодила супротивників остаточно.

Її щит почав стиратися від кількості заклять, які влучали в нього. Вона присіла й швидко розвернулася вбік, уникаючи Вбивчого прокляття. Вона відчула, як воно пролетіло біля її щоки, ледь не зачепивши її. Знову підняла свій щит, намагаючись просунути до антиявляльного бар'єру.

Вона шукала Гаррі, Рона та інших, але скрізь були лише Смертежери.

Усі розгрупувалися.

Герміона різко обернулася, щоб уникнути незнайомого їй прокляття. Щось врізалось в її ліве зап'ястя, поки вона оберталася. Біль був нестерпним.

Вона спіткнулася, поглянувши вниз, і виявила, що її вдарили по руці, яка знаходилася за межами щита. Величезні глибокі прищі почали з'являтися вздовж її руки. Кислотне прокляття. Коли вони лопалися, з них плювалася кислота і розповсюджувалася по всьому тілу.

Це було настільки болісно, що вона не могла кинути зустрічне прокляття. Вона була змушена зупинитися й ухилитися або відбити закляття, щоб уникнути нових ушкоджень.

З третьої спроби їй вдалося накласти контрзакляття. Прищі більше не розбризкували кислоту, але біль досі був нестерпним.

Вона відійшла назад, уривчасто дихаючи, намагаючись знайти спокійніше місце.

Місце, де вона стояла, було надто відкритим. Їй не було за чим сховатися, крім трупів.

Вона не могла втриматися від того, щоб не проаналізувати свою травму. Не смертельна, але важка. У неї буде шрам, але ризик втратити руку відсутній. Опіки, де кислота роз'їла кістки її зап'ястя, не відновляться поки вона не видалить їх і не виростить заново. Вона повинна бути обережною, щоб не впасти на зап'ястя; кістки мали дірки й тому були дуже крихкими.

Вона кинула могутнє вибухове закляття, щоб Смертежери не змогли наблизитися до неї. Де ж всі інші?

Ремус із Тонкс билися спиною до спини. Тримаючись на відстані майже тридцяти футів від стіни будинку.

Гаррі був найближче до неї, люто борючись із десятками Смертежерів. Здається, його окуляри були розбиті, і це мало такий вигляд, ніби Ріжуче прокляття поцілило йому в голову. Половиною його обличчя стікала кров.

Фред, Чарлі та Рон пробивалися до нього.

Герміона відірвала очі, коли помітила блиск леза ножа.

Вона інстинктивно ухилилася і схопила зап'ястя свого нападника, використовуючи інерцію його тіла, щоб обернути його й встромити ніж у живіт іншого Смертежера, що наближався.

Володар ножа загарчав від люті й повернувся, щоб знову напасти на неї.

Руки паличкою в безпосередній близькості від суперника були важкими. Вона намагалася зробити правильний замах, але у неї ледь вистачало місця, щоб поворухнути зап'ястям.

Просто.

Смертоносно.

Ледь помітним рухом вона підняла руку вгору. Крихітна червона ниточка розцвіла під щелепою Смертежера, перш ніж його голова впала. Кров бризнула по обличчю Герміони.

Вона потрапила їй в очі і до рота. Дівчина відчувала смак крові, коли почула, як ніж дзенькнувши впав на землю.

Герміона витерла кров з обличчя, плюнувши, і помітила, як величезний Смертежер без маски схопив Рона й уп'явся зубами в його плече.

Гаррі, Фред і Чарлі кидали в нього купу паралізаторів, але вони лише відскакували від Смертежера. Це був перевертень.

Рон кричав від болю, намагаючись вирватися. Перевертень підняв голову, розірвавши плече Рона.

До повного місяця лишалася доба. Сила закляття, необхідна, щоб знищити перевертня в цей час, повинна бути неймовірною. Щонайменше сім паралізуючих заклять підряд.

Занадто довго для Рона.

Закляття, щоб збити перевертня; Герміона перебирала в голові всі відомі їй.

Вона занурилася у свою магію і прошипіла:

— *Карбонесцере* .

Щось у ній змінилося.

Темне прокляття вирвалося з її палички. Воно було схоже на хмару чорного диму, що прокотився полем і вибухнув навколо Смертежера. Перевертень на секунду завмер і опустився на землю пилом. Рон впав слідом.

Коли Герміона дивилася на нього, все всередині неї стало холодним і темним.

Вона спіткнулася і схопилася за груди.

Коли світ повернувся в поле її зору, вона помітила, як щось рухається до неї. Вона обернулася і відскочила.

Відчувала, немов її сильно вдарили в ребра.

Герміона ахнула, намагаючись вдихнути, і подивилася вниз. У правій частині її грудей був вбитий до руків'я ніж. Якби вона повернулася на долю секунди пізніше, він міг би влучити їй у серце, але... коли вона з подивом розглядала його... вона подумала, що, напевно, нападник не зміг прицілитись як слід.

Її розум цілительки ніяк не міг припинити аналізувати травми.

Її паличка вислизнула з пальців, і руки кинулися вниз, щоб стиснути зап'ястя нападника, що тримав її. Зупинивши його, перш ніж він встиг спробувати прокрутити ніж або знову вколоти її.

Вона відчула, як тріснули кістки у лівій руці, коли міцно схопила його руки своїми, і, не дозволяючи собі зупинятися, щоб подумати, наскільки боляче було б рухатися з лезом, що досі було всередині неї, жорстоко вмазала коліном між його ніг.

Він зім'явся на землі, його хватка на рукояті послабилася. Герміона, спіткнулася, задихаючись.

Куди впала її паличка? Її очі застигала кров. Вона похитала головою, намагаючись прояснити зір.

Вона знову подивилася на свої груди. У неї була проколота права легеня, і вона підозрювала, що її печінка була порізана. З того кута, з якого вона дивилася вниз, це було важко зрозуміти.

Вона побачила свою паличку. І спробувала дотягнутися до неї, не згинаючи тулуба. Коли її пальці зімкнулися навколо палички, вона відчула, як хтось схопив її за заплетене волосся і потягнув доверху, поки вона не зависла в повітрі. Пальці її ніг ледь торкалися землі.

— Я пам'ятаю тебе, Бруднокровка, — Рабастан Лестранж засміявся, знімаючи маску Смертежера. Його очі опустилися вниз, і він помітив ніж, що досі стирчав з її грудей. — Ви лише гляньте на це. Хтось уже розпочав тебе вбивати.

Вона намагалася його проклясти, але він відкинув її паличку. Почула, як та зі стуком впала на землю.

Її ніж. Їй потрібно було дістатися до нього.

— Як ти гадаєш, скільки разів я зможу вдарити тебе ножем, перш ніж світло згасне у твоїх очах? — запитав він, перш ніж вирвати лезо з її грудей.

Герміона уривчасто ахнула, намагаючись зупинити його. Правий бік її тіла раптом став слизьким, кров стікала її тулубом. Рабастан провів лезом по грудях, поки воно не притиснулося до серця.

Герміона намагалася вирвати свою голову з його рук, щоб витягнути ніж, не привертаючи його уваги.

Він втиснув лезо, поки воно не зачепило кістку. Потім пересунув його, рухаючи ним між її ребер. Очі Герміони розширилися, коли вона подивилася на нього.

— Тут? Або мені почати нижче? — його голос був глузливим. Його не хвилювала бійка навколо нього.

Герміона не знала, чи варто спробувати дотягнутися до ножа, чи краще не дати йому вдарити їй у серце.

Чи був взагалі сенс робити якийсь вибір? Вона відчувала, як стікає кров'ю.

Він почав повільно встромляти ніж.

Коли кінчик кинджала почав різати її шкіру, Рабастан затих. Його хватка на її волоссі розслабилася, і вираз його обличчя пом'якшився, коли він замертво впав біля її ніг. Герміона впала разом із ним, спираючись на одну руку.

Позаду Рабастана, відразу за антиявляльним бар'єром, у полі самотньо стояв Смертежер у масці.

Кілька Смертежерів неподалік завмерли й здивовано обернулися, коли Рабастан впав замертво.

Вони померли, не встигнувши навіть підняти палички.

Герміона просто дивилася. Вона підозрювала, що її проколота легеня руйнується. Вона притиснула долоню до рани, щоб уберегти себе від кровотечі та не допустити проникнення повітря в її грудну порожнину.

Вона безпорадно спостерігала, як Смертежер, який щойно з'явився почав пробиратися через поле.

Це був Драко.

Вона ніколи не бачила, щоб він бився по-справжньому. Але стиль був знайомий.

Він був таким смертоносним, як вона й уявляла.

Вплив навчання Белатриси Лестранж був очевидним. Плавність рухів. Він залишав за собою гори тіл, крокуючи полем. Непередбачуваний стиль Бели був зумовлений її садизмом і божевіллям.

Стиль Драко був зумовлений нещадною ефективністю.

Його не цікавили каліцтва чи заподіяння болю. Йому не потрібні були полонені. Він убивав усіх.

Він не вагався, коли косив шокованих Смертежерів навколо себе. Методи швидкого вбивства людей, які він використовував, були жахаючими. Це була суто гра чисел. Мінімум зусиль, максимум віддачі.

Було неможливо уявити, що він бився на повну силу коли-небудь раніше. Якби якийсь Смертежер колись воював таким чином, усі б про це знали.

Він наклав на землю закляття, яке перетворило певний радіус ґрунту навколо нього в рідину. П'ятнадцять Смертежерів одразу зникли під землею. З криком. Він скасував дію закляття і залишив їх, щоб вони задушилися під вагою ґрунту.

Він кидав прокляття за прокляттям, більшість невербально. Кількість Смертежерів невпинно зменшувалася.

Він викликав зграю з десятків сріблястих колібрі. Кілька Смертежерів вагалися, будучи помітно розгубленими. Драко висунув свою паличку вперед, і крихітні пташки пролетіли в повітрі, як град куль, впиваючись у горло й груди будь-кому, хто був поруч, без потужного щита. Він покликав птахів назад, з яких стікала кров, і знову вистрелив ними.

Він був за кілька футів від Герміони.

Простягнувши руку, він схопив її за ліве зап'ястя. Вона тихо закричала, відчувши, що її пошкоджені кістки ламаються в його долоні. Він витяг щось із мантиї. Піднявши його високо над головою, він активував це.

Це було так, немов усе повітря і звук навколо них зникли. Смертельна тиша. Усі довкола впали на землю, задихаючись і впиваючись кігтями в горло.

Герміона кричала від болю й паніки. Вона відчула, що її зап'ястя зламалося, коли вона намагалася звільнитися. З хрипом Смертежери мовчки задихалися.

— Гаррі! Гаррі. Рон! Зупинися. Зупинися! Ти не можеш вбити їх всіх! Зупинися, Драко! — закричала вона. Їхні обличчя вже почали синіти.

Боротьба доходила кінця. Тіла завмерли.

— Драко, зупинися! — вона відновила свої зусилля, щоб вирватися з його хватки, і відчула, як кістки її руки ламаються. — Зупинися!

— Ти дурепа, — гаркнув він крізь маску, відпускаючи її зап'ястя. — Чекай тут.

Він кинув темний артефакт на землю. Той шипів і згортався в купу металобрухту. Він підійшов до Гаррі, Рона, Фреда, Чарлі, Ремуса і Тонкс. Він застосував Оживляюче закляття до кожного з них, а потім пробурмотів « *Забуттятус* », перш ніж левітувати непритомні тіла позаду себе. Він підняв її паличку із землі та потягнув за руку.

Було важко дихати.

Рухатися було болісно. Її ліве зап'ястя боліло так, немов до нього застосовували Круціатус. По її боці стікала кров.

Дихати ставало дедалі важче, поки Драко тягнув її через поле.

Їй потрібно було заклеїти прокол. Поки вона не знайшла б когось... когось, хто міг би застосувати закляття, щоб зупинити її кровотечу. Хто міг би видалити повітря з її грудної порожнини.

Якби вона могла являтися. Якби вона могла являтися на площу Ґримо.

Якби ж вона могла.

Вона спіткнулася. Її голова була надто легкою, і їй було важко думати тверезо. Вона намагалася дихати, але відчувала, що не може.

Драко залишив усіх за межами антиявляльного бар'єру. Вона почала рухатися до їхніх тіл. Не знала, яке реанімаційне закляття використав Драко. Перш ніж вона встигла зробити крок, Драко схопив її міцніше, а потім роз'явився разом із нею.

Вони опинилися в халупі.

Він вмить відпустив її та зірвав із себе маску й рукавички. Вона притулилася до дверей.

— Ти... ти не можеш просто кинути їх там, — прохрипіла вона.

— Вони прокинуться менш ніж за хвилину, — сказав він, його обличчя спотворилося від люті.

Ставши на коліна, він кінчиком своєї палички намалював серію рун на підлозі. На мить руни засвітилися, і з'явився люк. Розсунувши його, він потягнувся вниз і витяг, здавалося, стільки ліків, що цього вистачило б на лікарню.

Драко обернувся, щоб поглянути на неї. Його обличчя було біле від люті.

— Ти зможеш протриматися достатньо довго, щоб я знайшов для тебе цілителя? — запитав він. Його голос тремтів.

Вона похитала головою.

— Ти повинна сказати мені, як тобі допомогти. Я ніколи не використовував складні Зцілювальні чари, — сказав він, дістаючи зілля.

Вона відійшла від стіни й зробила невеликий жест у напрямок свого правого боку зламаним зап'ястям.

— Моя печінка. Це... звідти йде кров. Я так думаю. У моїй грудній клітці повітря. Це руйнує мої легені.

Він начаклував носилки й допоміг їй опуститися на них.

Вона проковтнула Настоянку для поповнення запасів крові, перш ніж змусити його застосувати діагностичні чари, щоб підтвердити, що травми були такими, як вона думала.

У нього були всі необхідні зілля, щоб стабілізувати її та не допустити стану шоку.

Він тримався впевнено. Зрізавши з неї одяг, він промовив закляття, щоб зупинити кровотечу та відновити кровоносні судини, а також жовчні протоки в її печінці. Він ретельно дотримувався її вказівок. Незабаром рана почала загоюватися. Потім він передав їй ще один флакон Настоянки для поповнення запасів крові.

Закляття, що витягувало повітря з легень, було складним. Їй було важко показати йому рух палички. Її руки досі тремтіли, попри Знеболювальне зілля, яке вона прийняла.

— Це закляття складніше, ніж попереднє, — намагалася пояснити вона. — Потрібно лише легенько нахилити вбік кінчик палички, інакше закляття буде надто сильним і пошкодить тканину.

Зморщившись, вона обхопила його обома руками й повільно рухала його лівою рукою, утворюючи необхідний рух і промовляючи закляття в такт кожному руху.

Йому це вдалося з третьої спроби.

— Далі, після відновлення легеневої тканини, застосуй звичайне Зцілювальне закляття, щоб зафіксувати діафрагмальний м'яз і закрити розріз, — сказала вона, коли нарешті змогла знову дихати.

Вона лягла, щоб оговтатися, поки він очищав її від крові. Вона скоринками вкривала її обличчя, навіть вії.

— Що ти там робила? — спитав він низьким, тремтячим голосом, коли вона обернулася, перетворила шматок одягу в сорочку і почала намагатися натягнути її на голову.

— Гаррі попросив мене піти, — сказала вона, знизуючи плечима. — Я ж казала, нам потрібен Рон.

— Ти ж не береш участь у боях, — сказав він. Він був блідий, і його руки слабко тремтіли, коли він допомагав їй натягнути сорочку через голову. — Чому вони знову вивели тебе на поле бою, навіть не давши партнера?

Герміона не дивилася на нього. Вона ковтнула й спустила рукав на праву руку.

— Їм потрібен був цілитель. Наша інша цілителька втратила свою ногу в пошуках інгредієнтів. Мене вибрали, бо я могла ходити швидше.

Він різко вдихнув.

— Ти ж знала, що це пастка, — сказав він. — Ти знала це. Але все одно пішла. В'язнична засідка Рабастана. Ніхто насправді не думав, що Орден буде настільки тупим, щоб потрапити в неї. Це був тренувальний симулятор для новачків.

— Гаррі вирішив йти.

— І що?

— Суть цієї війни полягає в Гаррі. Якщо він помре, все закінчиться. Я завжди буду йти за ним. Стратегічно я жертва, яку ми можемо собі дозволити. Гаррі — ні. Якщо я хоча б трохи покращу його шанси, воно того варте, — відповіла вона рівним голосом, обережно повернувшись і піднявши зламане зап'ястя, щоб спустити рукав.

— Ви рятували не Поттера. Ви рятували Візлі.

Герміона смикнула рукав нижче.

— Рон важливий. Гаррі... потребує Рона. Якщо з Роном щось трапиться, це зламає його. Йому потрібен Рон, щоб він прагнув перемоги.

— А як же ти? Ти не потрібна Поттеру? — сказав Драко. Його очі блищали від люті.

Герміона відвела погляд.

— Не так, як йому потрібен Рон. Я... не така важлива для нього.

Вона проковтнула клубок у горлі.

— Візлі... — почала вона, а потім коротко зітхнула. — Вони його родина. Вони все, чого він колись бажав. Щоб перемогти, він повинен мати можливість побачити себе з ними у майбутньому. Саме це його мотивує. Якщо він втратить їх, перестане вірити, що вони будуть з ним у майбутньому, він припинить боротися. Просто не зможе.

— Я думав, що ти частина вашого Тріо. Чи Поттер не впаде у відчай, якщо втратить тебе?

— Ні, — сказала вона, відводячи погляд. — Він буде сумувати, він буде сердитися. Але я... я не настільки емоційно важлива для нього. Я ніколи не була дуже вправною в... — її губи сіпнулися. — Рон емоційно пов'язаний із Гаррі. Гаррі керується своїми емоціями.

— То що? Поттер втягує тебе в сутичку, в якій ти не маєш досвіду, тож ти намагаєшся просто вижити, тому що ти просто витратний матеріал?

— Рон на першому місці. Гаррі завжди подбає про нього першим. Він не може мислити тверезо, коли люди, яких він вважає сім'єю, знаходяться в небезпеці. Він не усвідомлює, що ризикує іншими, — сказала вона, піднявши підборіддя. — Він завжди був таким.

Драко витріщився на неї.

— Хто ж піклується про тебе, якщо цього не робить Поттер?

Вона кліпнула.

— Мені не потрібно, щоб хтось піклувався про мене, — твердо відповіла вона, але її голос тремтів. — Це не був нещасний випадок,

Драко. Я вирішила врівноважити наші шанси на перемогу.

Вираз його обличчя застиг.

— Ти дозволила собі стати витратним матеріалом для Поттера.

— Чим більше слабкостей у Гаррі, тим уразливіший увесь Спротив.

Вона не думала, що Драко може бути ще розлюченішим на вигляд, ніж він уже був, але раптом почало здаватися ніби він от-от вибухне.

— Коли я думаю, що не можу сильніше ненавидіти Поттера, він знаходить новий спосіб довести, що це не так, — сказав він, дістаючи ще кілька флаконів зілля і простягаючи їх Герміоні.

Вона спробувала витягти пробки однією рукою, але не змогла. Дівчина була впевнена, що, якщо їй доведеться знову поворухнути лівим зап'ястям, вона знепритомніє.

— Що сталося з твоєю лівою рукою? — раптово запитав він, вихоплюючи флакон і відкриваючи його для неї.

— Ти... зламав її.

Здавалося, він став ще білішим.

— Вона вже була поранена, — сказала вона для уточнення, — у мене влучило Кислотне прокляття. На той час, коли мені вдалося застосувати контрзакляття, кістки вже були надто розбиті. Ти просто випадково схопив його.

— Ти повинна була мені сказати.

Він поліз до мантиї та витягнув набір, який вона подарувала йому на Різдво. Він схопив Болезаспокійливе зілля, облив тканину й обгорнув її зап'ястя та руку.

Герміона ледь не ахнула від полегшення, коли печіння вщухло.

— Тобі потрібно, щоб я видалив кістки? — запитав він за мить, спостерігаючи, як вона притискає зап'ястя до грудей.

Вона подивилася на нього.

— А ти можеш? Я... я збиралася зробити це сама, коли випаде нагода.

Точне видалення кісток, особливо осколків, було болісним процесом. Якщо тільки вона не захоче відростити всю свою руку, це буде повільний процес, під час якого важко залишатися зосередженою та стійкою. Вона планувала розібратися з цим після того, як повернеться та перевірить Рона.

— Я знаю закляття. Хочеш, щоб я тебе приголомшив? — запитав він.

— Н-ні. Я не можу спати, якщо тільки тобі не відомі всі назви кісток на руці та зап'ясті.

— Ні, — сказав він, відводячи погляд, його рот стиснувся в жорстку лінію.

Знову розгорнувши руку, вона наклала на неї діагностичне закляття й оглянула пошкодження. Крім глибоких дір, які кислота пробила в м'ясі, було чотири розчавлені кістки та ще шість із різним рівнем корозії, включаючи її ліктьову кістку. Їй довелося б замінити половину свого передпліччя.

Вона дивилася на нього кілька хвилин, перш ніж різко вдихнути й відвести погляд.

— Спочатку трубчаста п'ясна кістка. *Квінке Метакарпус* .

— *Квінке Метакарпус Оссіос Дисперсимум*.

Різкий колючий біль пронизав її, коли кістка в руці Герміони раптово зникла. Вона не ледь не закричала. Опустивши голову на плече Драко, вона здригнулася.

З болем без приливу адреналіну, як під час бою, було важче впоратися.

— Тоді гачкоподібна. *Ос Хаматум.*

Вона плакала в його мантию, поки він видаляв усі осколки кісток. Половина її передпліччя і більша частина її долоні були майже без кісток і розпливлися по її колінах.

Драко витяг пляшку Косторосту. Вона піднесла її до рота, а потім скривилася, коли колюче відчуття відростання кістки охопило її руку.

Він вилив есенцію ясенця на всю її руку, щоб прибрати дірки, які виникли внаслідок корозії. Вона зважилася закричати на нього.

— Не треба! — вона намагалася вихопити в нього флакон. — Це марна трата. Я можу вилікувати їх за допомогою заклять після того, як кістки відростуть.

Він люто глянув на неї.

— Просто замовкни.

Вона замовкла, поки він удруге облив їй руку, а потім перерив ще раз свої запаси та з дивовижною вправністю зібрав чарівний гіпс.

— Навіщо тобі все це? — спитала вона, оглядаючи всі припаси, коли він обмотував рамку навколо її руки й доверху навколо ліктя, щоб кістки могли вирости рівно.

— Я тримав це для тебе, — сказав він. Вона здивовано витріщилася на нього. — Після Гемпширу я хвилювався, що ти знову з'явишся поранена. Я подумав, що якби мав під рукою все, що тобі може знадобитися, я б менше хвилювався.

Серце Герміони заболіло в неї у грудях, коли він допоміг їй натягнути пов'язку на голову.

— Але... це забагато. Це практично весь інвентарний список палати постраждалих.

Він підняв брову.

— Я тоді не знав, які ліки вирішальні для зцілення постраждалих. Я досліджував це. Потім минулого року я отримав довгу лекцію про лікування звичайних бойових поранень у якості різдвяного подарунку. Це допомогло мені дізнатися все, що я впустив під час свого дослідження.

Герміона почервоніла.

— Ти міг би стати цілителем, — сказала вона йому. — У тебе природній талант до цього.

Кутик його рота ледь помітно сіпнувся.

— Це одна з найіронічніших речей, які мені коли-небудь казали, — сказав він.

Розмова застигла.

— Я повинна повернутися. Рон поранений. І Гаррі теж, — сказала вона тихим голосом, підводячись.

Драко підвівся, очі його похолодніли.

— Більше ніколи не відправляйся на місії.

— Це не тобі вирішувати, — сказала вона, зустрівшись із ним очима.

Він зблід, а щелепа напружилася.

— Нагадай Муді, що якщо Орден хоче моєї постійної допомоги, вони повинні зберегти тебе серед живих.

Герміона замовкла, і її рот скривився, коли вона відвела погляд від нього.

— Ти тут заради помсти за свою матір, Драко.

Він рішуче повернув її за плечі й утупився в неї.

— Вона мертва, — сказав він. — Ти — ні. Моя вірність була пов'язана з тими, хто був найменш винним у її стражданнях. Однак, якщо Орден вирішить, що ти допустима жертва, і відправить тебе на поле, як бойовий корм, я не буду таким благородним. Я можу мстити двом сторонам одночасно. Я змушу Поттера заплатити, якщо він тебе вб'є.

Герміона завмерла.

Це було небезпечно.

Вона не врахувала цей ризик. Вона знала, що лояльність Драко не була заснована на якійсь ідеології; це було просто почуття особистої лояльності. Він ненавидів Гаррі. Просто Волдеморта він ненавидів ще більше. Необережне, емоційне зізнання Герміони щойно дало йому підстави похитнутися у своїй лояльності. Він був власницьким. Вона належала йому. Гаррі поставив її під загрозу.

Вона мала б відчувати паніку. Мала б відчувати холод. Мала б нагадати йому про обітницю. Нагадати йому, що вона завжди буде обирати Орден, поки вони не переможуть. Якщо він хотів її, йому доведеться зачекати.

Це те, що вона повинна була зробити.

Вона подивилася на нього, і її плечі затремтіли. Вона була така втомлена. Так довго її життя було холодним.

Її пальці сіпалися. Вона майже потягнулася до нього.

Потім повільно стиснула руку в кулак і засунула його за спину.

— Не... не роби цього, Драко, — її голос зірвався.

— Ти не витратний матеріал, — сказав він тихим, розпачливим голосом. — Ти не можеш відштовхнути всіх, щоб їм було комфортно використовувати тебе і дозволити тобі померти.

Рука Герміони тремтіла, а в горлі було відчуття, ніби в ньому застряг камінь. Вона опустила голову і глибоко вдихнула.

Рон поранений. І Гаррі.

Вона посилила свої спроби викрутитися.

— Це війна. Це не якась трагічна самопожертва — стати витратним матеріалом. Це стратегічний обов'язок. Я думала, ти це розумієш. Цілитель не виграє війну; тому мене й можна було «продати». Я навіть маю тепер заміну в лікарняній палаті. Через тебе. Мені довелося навчити її, — вона гірко розсміялася. — Ти зробив це зі мною. Ти зробив мене таким витратним матеріалом, яким я є, — вона придушила ридання. — І ти навіть мене не хотів.

Він здригнувся, і його хватка послабилася.

— Мені треба йти, — її голос затремтів, коли вона відійшла.

Драко схопив її за праву руку і відтягнув назад.

— Тебе неможливо замінити, — сказав він. Його руки тремтіли, коли він стискав її. — Твоя смерть не повинна бути зручною. Тобі дозволено бути важливою для людей. Причина, чому я прийняв цю клятву обітницю, полягала в тому, щоб зберегти тобі життя. Щоб ти була в безпеці.

Вона намагалася відірватися від нього, але він не відпустив. Вона вивернулася, намагаючись утекти. Вона мусила піти, тому що Драко дивився на неї з розпачем, написаним на його обличчі, і це розбивало її зсередини.

Герміона схлипнула і, не встигла навіть подумати, як схопила пальцями правої руки його мантію, притягнула ближче і поцілувала.

Chapter End Notes

Розілюзнювальне закляття – приховує об'єкт від очей інших, предмет (чи людина) зливається з оточенням, як хамелеон
Фініте Інкантатем – контрзакляття масового типу (відмінняє чари на певній території)

Розділ 53. Флешбек 28

Chapter Notes

[Плейлист](#)

The City Holds My Heart – Ghostly Kisses

Darkest Night – Tony Anderson

Don't Speak (Epic Trailer Version) – Hidden Citizens & Tim Halperin

Rescue My Heart – Liz Longley

Let Me Touch Your Fire – ARIZONA

Six Feet Under – Billie Eilish

See the end of the chapter for more [notes](#)

Березень 2003.

Драко обхопив її обличчя своїми руками, відповідаючи на її поцілунок. Він обережно притягнув її ближче, не пошкоджуючи ліву руку. Сльози текли по її щоках, коли Герміона цілувала його.

Вона провела пальцями вздовж його шиї й потягнула його за затилок, щоб притиснути ближче. Намагаючись запам'ятати кожну його деталь: запах лісу та сувоїв папірусу, його пульс під кінчиками її пальців, його губи, притиснуті до її, його смак.

Вона заслуговувала на це. Вона притулилася щокою до його руки, коли його губи пестили її.

За кілька хвилин вона вирвалася.

— Я мушу йти, — сказала вона.

Він не намагався її зупинити, але знову потягнувся до неї, перш ніж зупинити себе. Поглянув на неї та різко вдихнув крізь зуби.

— Повертайся. Повертайся до мене... якщо тобі щось знадобиться, — нарешті сказав він, прибираючи руку.

Герміона дивилася на нього й хотіла сказати, що повернеться. Вона змусила себе проковтнути ці слова.

— Я мушу йти, — повторила вона, змушуючи себе відійти.

Він стояв, дивлячись, як вона йде.

Вона спокійно вдихнула та явилася назад до будинку Тонкс.

Вона швидко постукала у двері. Вони відчинилися. Фред стояв на порозі, підозріло дивлячись на неї.

— Як звуть твоїх батьків? — запитав він.

— Вендел і Моніка Вілкінс, вони живуть в Австралії, — відповіла вона, навмисно зустрічаючись із ним очима.

Він полегшено зітхнув й обійняв її. Продовжуючи притискати її до своїх грудей, він затягнув її всередину.

— Слава Мерліну, ми гадали, що втратили тебе. Тебе не було, коли ми прийшли до тям.

— Я... у мене була кровотеча. Я не могла чекати. Мені довелося знайти когось, хто міг би це виправити, — сказала вона розмито.

Фред похитав головою зі збентеженим виразом обличчя:

— Я не розумію: в одну мить ми билися, а потім раптово прокинулися, викинуті аж за антиявляльний бар'єр. По моему тілу здається, ніби мною пройшовся вибухопотам. Усі Смертежери були мертві. Ти пішла. Гаррі та Рон злякалися і хотіли розпочати пошуки.

— Хтось, мабуть, намагався використати якийсь темне прокляття, яке мало негативні наслідки, — сказала Герміона, дістаючи свій набір і даючи Відновлювальне та Знеболювальне зілля Фреду.

— Це найбільш ймовірно, — сказав Фред, випиваючи зілля з гримасою. — Нам страшенно пощастило. Я не можу повірити, їх було так багато. Рон безперервно дорікає Гаррі відтоді, як ми прийшли сюди.

Він серйозно подивився на Герміону.

— З його плечем справи кепські.

Герміона похмуро кивнула.

— Я бачила, як це сталося.

Він затримав погляд на ній.

— Це твоє прокляття врятувало його, чи не так?

Вона коротко кивнула:

— Незабаром повний місяць, тому варіантів було не так багато.

— Добре. Ти не почувеш від мене жодних скарг. Після того, що трапилося з Джорджем, я виступаю за те, щоб убивати цих виродків. Гаррі трохи налякало це. Але він був справжнім йолопом, коли попросив тебе взяти участь у цьому, вперше повертаючись на поле бою за останні роки. Я радий, що тебе не вбили; мені байдуже, що ти здійснила для того, щоб вижити, — він поклав руку їй на плече.

Вона кивнула:

— Я виступала за використання смертельних проклять роками. Якщо хтось і був здивований, що я ними скористалася, то він явно був неухважним.

— Рон там. Я піду відпочину, — Фред відчинив двері.

Рон сидів на ліжку. Його плече було неакуратно перебинтоване. Як, стільки членів Ордену могли битися стільки років, не вміючи виконати елементарне невідкладне зцілення, досі дивувало Герміону.

— Міоно! Ти жива, — Рон спробував піднятися з ліжка і, побачивши її ледь не заплакав.

— Вибач, — сказала вона, підбігаючи й повертаючи його на ліжку, перш ніж зняти пов'язки помахом чарівної палички. — Я повинна була повернутися раніше.

Гаррі схопив її за плече, відтягнув назад і на хвилину обняв.

— Мені дуже шкода. Я думав, що вони спіймали тебе. Мені так шкода. Я б ніколи не подумав, що їх буде так багато.

Герміона відсунулася.

— Мені потрібно вилікувати Рона, Гаррі, — її голос був напружений, коли вона звільнилася від його обіймів.

Плече Рона було понівечено. Неперетворений перевертень глибоко вгризся в м'яз його плеча, розірвавши величезні шматки плоті. Пошкодження були серйозними.

Здавалося, хтось, імовірно, Ремус, висипав на рану цілу посудину сріблястої пудри та ялівцю.

— Куди ти зникла? — запитав Гаррі. — Ми всюди тебе шукали.

— Мене поранили, — сказала вона, намагаючись тримати голос спокійним. Вона витерла кров, подрібнений порошок і трави з плеча, щоб оцінити ступінь травми. — У мене йшла кров, і мені потрібен був хтось із досвідом лікування.

Вона вручила Ронові флакон зі Знеболювальним зіллям. За мить після того, як він проковтнув його, вона кинула Очищувальні чари на ушкоджену ділянку. Він болісно охнув.

Укуси були жахливо брудними, особливо той, що належав перевертню з нахилами до канібалізму.

— Хто? — запитав Гаррі.

— Нейтральна сторона, з якою мене зв'язав Муді, — сказала вона, не піднімаючи очі.

— Виблядки, — пробурмотів Рон, здригнувшись, коли Герміона приклала компрес з Аконітового вовкозілля до найглибших ран на його плечі. — Кожен, хто залишається нейтральним у цій війні, боягуз. Що вони думають відбудеться, якщо ми програємо? Я б не став їм довіряти.

— Не всі готові битися, Роне, — тихо сказала вона, відчуваючи, що зобов'язана захищати вигаданого цілителя.

— Я знаю. Я нагадую Гаррі, — Рон кинув на Гаррі суворий погляд, на що той уперто зсунув брови.

— Ми всі вибралися, чи не так? — відповів Гаррі, опустившись на крісло біля ліжка. — Напевно, цього не сталося би, якби Герміона не підлікувала тебе перед тим, як ми вийшли.

— Ордену більше потрібна Герміона як цілителька, ніж як частина для вашої самогубної ідеї мого порятунку, — сказав Рон зі стиснутими зубами. — Муді та Кінґслі скажуть те саме, щойно почують, що ви зробили.

Герміона прибрала компрес зілля-вовкотруту і кінчиком своєї палички витягнула всю отруту. Потім вона посипала рану ще одним товстим шаром порошку срібла та ялівцю й узялася до обгортання.

Її рука тремтіла від виснаження, коли вона намагалася міцно загорнути марлю.

Після п'ятої невдалої спроби вона відступила й пошукала Підбадьорливу настоянку, яку намагалася відкрити однією рукою.

Нарешті вона витягла зубами пробку, виплюнула її на стіл і випила зілля.

Тремтіння в її руці вщухло.

— Гаррі... — сказала вона тихим голосом. — Мені потрібна твоя допомога. Я не можу впоратися з перев'язкою Рона сама. Мені потрібно, щоб ти потримав його руку з компресом, поки я перев'язую плече.

Гаррі встав і підійшов до неї.

— Що сталося з твоєю рукою? — він простягнув руку й обережно торкнувся гіпсу.

— Просто прокляття, — вона знизала плечима. — Мені довелося видалити кістки. Зараз вони відростають.

Гаррі скривився.

— Мені шкода.

— Все гаразд. Це не смертельно, — сказала вона. — Потрібен час, щоб усе відновити. А тепер тримай тут, поки я загортаю. Потім, коли я обгорну руку тут, мені потрібно буде, щоб ти також потримав його ось тут. Нам не треба занадто сильно затягувати пов'язку, достатньо лише прикрити рану і зафіксувати руку.

Коли плече Рона було нарешті належним чином перебинтовано, Герміона почала працювати над усіма травмами, що залишилися від його ув'язнення. Вона не могла придумати, як зняти кайдани з його правого зап'ястя, тому працювала, обминаючи їх. Вона легенько поклала руку поверх його, коли закінчила.

— Це не вилікує його, — серйозно сказала вона Рону, киваючи на його плече.

Він був блідий, його ластовиння різко виділялося на обличчі.

— Я знаю. Ремус сказав мені.

— Незабаром місяць уповні. Ти будеш відчувати це щомісяця.

Він різко кивнув.

— Можливо, Ремус уже казав, нам потрібно буде ізолювати тебе завтра ввечері. Поки ми не дізнаємося, наскільки сильно це вплине на тебе під час повного місяця. Це... це змінить тебе. Тобі доведеться бути обережним. Коли ти розгніваєшся, ти навряд чи будеш усвідомлювати, наскільки сильнішим та агресивнішим можеш стати, поки не почнеш робити щось дійсно небезпечно. Ти... ти можеш випадково вбити когось.

— Він не зробить цього, — сказав Гаррі, обороняючись.

Щелепа Герміони напружилася.

— Рон не перша людина, яку я лікую від укусів, Гаррі. Це буде не його провина, але якщо ми будемо необережними, він може комусь зашкодити. Укуси ближче місяця уповні мають наслідки. Коли вовк не може перетворитися, він може просто закипати зсередини, чекаючи нагоди, щоб вирватися. Рон потенційно небезпечний, і ми повинні бути до цього готові.

— Ну, можливо, тобі слід було витягнути його так, як ми планували, — Гаррі схрестив руки й підняв підборіддя.

Герміона здригнулася, і кімната злегка поплила, коли вона відчула, як кров відринула від її голови.

— Гаррі, замовкни! — Рон почервонів люті. — Це був твій дурний план! Герміони там не повинно було бути взагалі. Як, чорт забирай, вона мала мене витягти?

Гаррі був готовий битися. Герміона бачила це на його обличчі. Він завжди злився після того, як когось поранили. А тепер, коли Джіні не було поруч, його не було кому втішити або відволікти.

Він боровся з почуттям провини. Тому що він ніколи не вмів керувати своїми емоціями. Стікаючи кров'ю від болю почуттів, з якими не міг впоратися.

— Я зробила все, що могла, щоб захистити Рона.

— Так, я бачив, як ти захищала його. Яке прокляття ти використала тоді? — запитав Гаррі.

Вона зустрілася з ним очима.

— Я знайшла його, займаючись дослідженнями. Це одне з небагатьох заклять, які можуть вбити перевертня досить швидко, щоб зупинити його, окрім Непрощеного.

— Воно було темним, — сказав Гаррі, його зелені очі блиснули. — Мабуть, одне з найтемніших заклять, які я коли-небудь бачив.

— Я подумала, що Рон того вартий, — якби вона мала сили, то кинула б закляття в Гаррі через усю кімнату.

— Ми майже знешкодили його паралізаторами, - сказав Гаррі.

— Справді? Ви були готові ризикнути життям Рона? Після всього, чим ми ризикнули заради його порятунку? — її голос тремтів від люті. — Я знала наслідки. І я їх прийняла. Я використала це закляття.

— І що? Ти раптом стала експертом на полі бою? Можна розривати свою душу, замість того, щоб вірити, що ми зможемо перемогти за допомогою Світлої магії? — біль і страх в очах Гаррі було видно через його гнів. — Вона проникає у твою душу, Герміоно. Темна магія. Ця темрява залишиться в тобі й після війни. Вона ніколи не зникає. Це всередині тебе. У твоїй магії.

Він взяв її за плечі, і вона відчула, як тремтять його руки. Він мав такий вигляд, немов от-от заплаче.

— Мені байдуже, — Герміона вирвалася з рук Гаррі й підняла голову.
— Я хочу перемогти. Мені байдуже, який вигляд має моя душа, — тоді

вона посміхнулася. — Ти був більш ніж готовий ризикувати моїм життям; я не розумію, чому моя душа важливіша за моє життя.

Гаррі зробив різкий крок назад, мовчки дивлячись на неї.

— Ну, — сказав він нарешті, — якщо ти так не віриш у нас, то ти не та, чия допомога мені потрібна. Повір мені, я більше ніколи не попрошу тебе допомогти, — він розвернувся і вибіг із кімнати.

Рон витріщився на Герміону, коли вона притулилася до стіни. Вираз його обличчя був сумним і змученим.

— Я не розумію, чому ти це робиш, — сказав він за хвилину. — Ти досі віриш, що ми переможемо, лише якщо використовуватимемо Темні мистецтва?

Рука Герміони пульсувала від відростання кісток, і вона стримувала сльози.

— Це не ми — та сторона, що намагається вбити всіх. Враховуючи кількість людей, яких ми захищаємо, я вважаю, що ці способи того варті, — сказала вона, швидко кліпаючи очима, щоб вони припинили колоти.

— Ти ж знаєш, що Гаррі не може, — серйозно сказав Рон. — Якщо він думає, що використовуючи темну магію для перемоги, він зруйнує все, за що бореться. Після перемоги він хоче бути нормальним. Він не зможе таким бути, якщо використовуватиме Темні мистецтва.

— Я знаю. Я просто хочу, щоб він перестав забороняти це робити іншим.

Кілька хвилин Рон мовчки дивився на неї.

— Ти думаєш, що всі інші повинні використовувати темну магію. Я, ти й решта Армії Дамблдора та Ордену.

— Я постійно в лікарняній палаті, Роне, — сказала вона, надто втомлена, щоб жестикулювати або рухатися під час розмови. —

Незалежно від того, виграєш ти битву чи програєш, я бачу лише її ціну. Іноді здається, що ви з Гаррі не усвідомлюєте, скільки життів ми ще можемо дозволити собі втратити. Ця війна більша, ніж Гаррі та його сім'я. Як ти гадаєш, що станеться зі Спротивом, якщо ми програємо? А як щодо світу маглів? Гаррі не має нікого у світі маглів, про кого б він піклувався. Ти там взагалі нікого не знаєш. Але там мої батьки. Мої однокласники з початкової школи. Мої бабуся, дідусь і двоюрідні брати. Якщо моя душа — це ціна їхнього захисту, вашого захисту, — це не ціна. Це вдала угода.

Вона випросталася, відчуваючи, що ось-ось впаде.

— Мені треба перевірити всіх інших, — сказала вона, виходячи з кімнати.

В основному це були прості травми. Під час бою зі Смертежерами поранення, як правило, були смертельними або незначними.

Чарлі здебільшого був у синцях і страждав від прокляття, яке змушувало кровотечу не зупинятися. Він прийняв дві Настоянки для поповнення запасів крові, чекаючи, поки вона повернеться. У Фреда був струс мозку та внутрішня гематома, які Герміона швидко вилікувала.

Зап'ястя Тонкс було сильно розтягнуте. Герміоні знадобилося всього кілька хвилин, щоб виконати закляття та застосувати зілля.

— Рада бачити, що ти ще борешся, — сказала Тонкс, дивлячись на Герміону з серйозним виразом обличчя. Волосся Тонкс було темним і тьмяним; в ньому були сірі пасма.

Герміона слабо посміхнулася, втираючи зілля в шкіру Тонкс, щоб зменшити набряк.

— Хто тебе тренував? — Тонкс понизила голос і нахилилася вперед.

Герміона трохи зупинилася, перш ніж продовжити масажувати зап'ястя Тонкс.

— Я навчалася по всій Європі.

— Не роби з мене дурепу; це не те, про що я запитую. Я пам'ятаю, як ти билася, — сказала Тонкс, дивлячись на Герміону. — Ти зараз зовсім інша. Ти була смертельною. І попри твою недосвідченість у цій справі, було очевидно, що ти знаєш набагато більше, ніж, можливо, повинна. Хтось небезпечний тебе тренував.

Герміона нічого не відповіла.

— Скількох людей ти вбила сьогодні, Герміоно? Десять? П'ятнадцять? Ти хоча б рахувала?

Щелепа Герміони почала тремтіти, і вона стиснула зуби, щоб зупинити це.

— Ти коли-небудь вбивала когось раніше? Звісно ж ні. Я б це запам'ятала. Сьогодні це було вперше, а ти навіть не встигла про це подумати, чи не так?

Герміона здригнулася.

— У що ти вляпалася? — спитала Тонкс, простягнувши руку й поклавши її на плече Герміони.

Настала пауза.

— Це мало бути лише захистом. Я не очікувала, що використаю ці знання так раптово, — нарешті зуміла сказати Герміона.

— Хто? Хто навчив тебе бути такою смертоносною? Муді навчав мене, тому я знаю, що це не його стиль. Або Амелії Боунз. Або Шеклболта.

— Я не маю дозволу на поширення цієї інформації. Муді відомо. Ти можеш поговорити з ним.

Тонкс кліпнула і кілька секунд дивилася на Герміону.

— Ти прокляла себе, щоб врятувати Рона. Я чула про це... ти надто заглибилася в Темні мистецтва. Переконайся, що ти не самотня; до кого б ти не пішла, тобі, мабуть, слід попередити його.

Герміона розгублено кивнула. Біль у руці дедалі більше відволікав. Внутрішньо вона почала почуватися виснаженою; дія Підбадьорливої настоянки закінчувалася.

— З Ремусом усе гаразд? — запитала Герміона. Вона досі не оглянула ні його, ні Гаррі, але знала, що Тонкс перевірить Ремуса, щойно вони повернуться.

— Так. Я уважно оглянула його. Ти ж знаєш, як швидко він регенерується майже від усього. Він пішов доповісти Кінгслі, що ми повернули Рона.

— Добре, — Герміона кивнула, намагаючись встати.

— Герміоно, — зловила її Тонкс, коли вона зупинилася. — Що з тобою сталося?

— Нічого. Зі мною все гаразд. Я просто не звикла бути на полі бою. Я не така підтягнута, як ти, — сказала Герміона, намагаючись відійти.

— Ти зникла, коли всі ми були без свідомості, — очі Тонкс звузилися, а потім розширилися. — Це ти наклала закляття, яке вбило всіх?

— Ні, — швидко сказала Герміона, хитаючи головою. — Я не знаю, що це було.

— Але ти знаєш, як це сталося, чи не так? Твій вчитель... прийшов за тобою, — Тонкс раптом напружилася. — Наскільки ти була поранена? Кого ти приховуєш з такою могутністю?

Герміона знайшла пояснення, яке змогло б задовольнити колишнього аврора.

— Поговори з Муді. Якщо він дозволить, я розповім тобі все, що ти хочеш знати.

— Відколи ти така таємнича? — сказала Тонкс, розплющивши очі від подиву.

— Ти знаєш, що й цього я не можу тобі сказати, — сказала Герміона, відриваючи руку.

— Добре, — сказала Тонкс. — Скажи мені, як ти тебе було поранено. Я припускаю, що це не засекречено.

Герміона не могла придумати жодної причини брехати.

— Мене вдарили ножом. У легені. Також порізали мою печінку. Зараз із цим все гаразд.

— Лайно! Це не означає, що ти повинна стояти. Ти краще за мене знаєш, що те, що маглівські поранення можна швидко виправити, не означає, що вони не завдають великої фізичної шкоди. Ти повинна бути в ліжку, а ми повинні підходити до тебе, — прошипіла Тонкс.

— Якби я комусь розповіла, це викликало б запитання, на які я не можу відповісти, — твердо сказала Герміона. — Все буде добре. Мені просто слід виспатися, коли закінчу. Мені потрібно лише побачити Гаррі. Тоді я піду відпочивати.

— Гаразд, — Тонкс відступила й відпустила її, але її очі були підозрілі та стурбовані.

Щойно Герміона вийшла з кімнати, вона притулилася до стіни. Вона намагалася зібрати всі сили, що мала, перш ніж піти на пошуки Гаррі.

Гаррі сидів на даху та палив сигарету, дивлячись на ставок унизу. Навколо нього були розкидані десятки недопалків.

Він помітив її, але не зробив жодного руху, щоб підійти.

Герміона незграбно вилізла з вікна, лише однією рукою підтримуючи себе. Вона майже втратила рівновагу, але встигла схопитися рукою. Якщо вона впаде з даху в такому стані, то може померти. Вона

зібралася з духом і попрямувала до Гаррі, намагаючись не дивитися вниз.

— Що з нами трапилось, Герміоно? — запитав він, коли вона підійшла ближче.

— Війна, — тихо сказала дівчина, протягуючи руку та повертаючи його обличчя до себе. У нього була глибока рана на голові. Його бліда шкіра злегка почервоніла від крові, яку він намагався змити. Вираз його обличчя був сумним, стомленим та злим.

— Хто з нас змінився? Ти чи я? — запитав він, коли вона запустила пальці у його волосся та відкинула його набік, щоб залікувати рану.

— Я, — зізналась вона.

— Чому? Невже ти думаєш, я не зможу? — сказав він. — Ти намагаєшся підготувати себе до того, що я зазнаю поразки?

Вона наклала на нього діагностичне закляття. У нього були зламані два ребра та гематоми по всьому тілу. Герміона злегка штовхнула його, щоб він ліг, перш ніж узятися за зцілення.

— Я думаю, ти впораєшся. Але... пророцтво. Це як підкидання монетки. Після смерті Дамблдора... — вона злегка затнулась. — Смерть — всього лише вбивче прокляття для всіх, — сказала Герміона за мить. — Я не можу просто сидіти склавши руки та чекати, коли випаде п'ятдесят на п'ятдесят, думаючи, що знаю результат. Не тоді, коли від нас залежить так багато людей. Те, що в тебе є, те, як ти любиш людей, — ця сила робить тебе могутнім. Але... скільки разів ти вже вбивав Тома? В дитинстві — за допомогою матері. На першому та другому курсі. Але він досі тут. Він все ще бореться із тобою. Я не хочу припускати, яких саме твоїх зусиль буде достатньо.

— Ти просто не можеш прийняти той факт, що добро може перемогти, — сказав Гаррі. Докір у його голосі був важким.

— Всі, хто виграє, завжди стверджують, що саме вони були добрими, тому що переможець пише історію. Я не бачила нічого, що вказувало б на те, що перемога їм дісталась завдяки моральній перевазі, — сказала вона, бурмочучи закляття, щоб зростити перелом.

— Але ти говориш про маглівську історію. Магія — це інше. У чаклунському світі все інакше, — сказав Гаррі, потягнувши руку до її палички, коли вона рухала нею, щоб вилікувати наступне його ребро. Він стиснув пальці у кулак та дозволив руці опуститися.

Герміона похитала головою, та вираз його обличчя став гірким. Він поглянув на небо. Герміона закінчила зі зціленням, а тоді почала невеликими круговими рухами наносити мазь на синці на тілі Гаррі.

— Колись ти була іншою, — сказав Гаррі, — більш праведною та справедливою, ніж я. Що трапилось з дівчиною, яка захищала права ельфів-домовиків? Та дівчина ніколи б не стала б казати, що темна магія варта цих втрат. Що з нею трапилось?

— Та дівчина померла у лікарняній палаті, намагаючись врятувати Коліна Криві.

— Я також був там, коли Колін помер, Герміоно. Але я не змінився.

— Я завжди була готова зробити все, що необхідно, Гаррі. У всіх наших шкільних пригодах. З того часу, як я подружилась з вами, я з вами у всьому. Можливо, ти просто ніколи не помічав, як далеко я готова була зайти заради тебе.

— Не заради мене, — сказав Гаррі, хитаючи головою. — Ти не повинна переконувати себе, що робиш це заради мене. Я б ніколи тебе про це не попросив.

— Я знаю, — сказала вона, відводячи погляд. — Це не заради тебе. Це заради всіх інших. Ти повинен зробити те, що вимагається, щоб перемогти. Я теж.

— Ти відштовхуєш усіх, — твердим голосом сказав Гаррі, підвівшись.
— Можливо, ти не думаєш, що я помічаю це, але я помічаю. Я просто не розумію чому. Ти була мені як сестра. Але тепер... ніби щоразу, коли в нашій дружбі виникає тріщина, ти підходиш і вбиваєш у неї клин. Я не розумію... навіщо ти це робиш?

Його голос звучав на межі сліз. Його очі були такими сумними та злими, коли він дивився на неї. Вона відчула, що вагається.

Якби вона зізналася зараз, це виправило б ситуацію. Можливо, ще був шанс. Простір, який залишила по собі Джіні... він відчував його, усвідомлюючи як далеко відсторонилася Герміона.

Її перший друг. Її найкращий друг. Він тягнувся до неї. Якби вона потягнулася у відповідь...

Вона сумно дивилася на нього.

— Ці тріщини були завжди, Гаррі. Я завжди була тією, ким є. Війна просто змусила тебе побачити це.

Його обличчя завмерло.

— Тоді гаразд, — він підвівся і повернувся до будинку.

Герміона сиділа кілька хвилин, намагаючись зібратися з енергією, щоб перелізти назад через вікно.

Вона знайшла крісло і згорнулася в ньому, настільки втомлена, що навіть колочий біль у руці не міг завадити їй заснути.

Коли вона прокинулася через кілька годин, її тіло здавалося крижаним. Їй було так холодно, аж зуби цокотіли. День тільки починався, коли вона заснула, але в будинку було темно й тихо.

Вона здригнулася від холоду, схопилася за свою паличку і накинула на себе Зігриваючі чари. Це не допомогло їй зігрітися від зледеніння, яке вона відчувала.

Вона помітила, ніби щось у темряві дивиться на неї.

Холодні голки кололи її внизу хребта, рухаючись вгору, завдаючи тупого болю. Неначе вона була заражена чимось, що намагалося її заціпити, пробираючись крізь її свідомість.

Її рука тремтіла, коли вона ставила собі діагностику. Мабуть, вона не помітила прокляття.

Нічого не було.

Болісне, крижане відчуття ніби поширювалося. Протікало через її тіло в груди та легені, поки дихати не стало болісно.

Це було жахливо. Але це було своєрідною спокутою. Біль для полегшення. Як сидіти на кухні, вирізати шрами, поки не починало боліти, притлумлюючи інші почуття.

Біль, як звільнення. Як смак крові.

Вона різко встала.

Це були наслідки темної магії, яку вона використала. Саморуйнівні думки. Галюцинації.

Тепер, коли вона подумала про це, відчуття були знайомі.

Тонкс мала рацію. Вона повинна бути з кимось. З кимось, хто допоміг би їй здолати це.

Вона спіткнулася, спускаючись вниз сходами. Була середина ночі. Вона пройшла до кімнати, в якій перебував Чарлі. Вони ледве були знайомі, але він дозволив би їй тримати його за руку. Їй було так холодно. Він міг поговорити з нею і допомогти їй зосередитися...

Порожньо.

Вона перевірила кімнату Фреда. Порожньо.

Вона рушила далі.

Рон спав. Стогнав від болю. Вона вилила йому в горло Зілля сну без сновидінь. Дивлячись, як він заспокоївся, вона дістала зілля, щоб допомогти відновити зв'язки й сухожилля в руці, і проковтнула його.

Гаррі спав у кріслі поруч з Роном. Гаррі не спав відтоді, як Рона схопили. Наступної ночі у Ремуса був повний місяць; Тонкс повинна була бути з ним.

Вона вийшла з кімнати й міркувала, що їй робити.

Холод, який огорнув її, був настільки болючим, що навіть дихати було боляче. Вона захиталася і ледь не дозволила собі зануритися в нього.

«Повертайся до мене... якщо тобі щось знадобиться».

Вона швидко вискочила через вхідні двері і явилася до Вайткрофта.

Вона підійшла до дверей, її пальці торкнулися ручки, а потім завмерли. Світло згасло.

Звісно... його там не було. Це було просто місце зустрічі. Він там не жив. Минули години, відколи вона пішла. Він, мабуть, спав. Десь, де було ліжко.

Або він міг бути зайнятий.

Вона не повинна була викликати його, якщо це не була екстрена ситуація. Вона пообіцяла йому, що не буде. Вона дала йому слово.

Вона не могла викликати його, просто тому, що у неї був поганий день.

Вона ризикувала б його прикриттям, скомпрометувати його, поставити під загрозу Орден.

Вона прибрала руку і відвернулася.

Якби вона могла знову явитися... завжди хтось не спав на площі Грімо. Вона схопила паличку й заплющила очі.

Було відчуття, ніби щось схопило її за голову. Її коліна підігнулися. Все зникло.

Коли світ повільно повернувся у фокус, вона зрозуміла, що лежить на спині. Вона дивилася на небо. Зірки блищали над головою, затьмарені місяцем. Холодні.

Цей день був таким довгим.

Її шкіра сповзала. Боляче. Наче всередині неї щось було. В її магії. Вона хотіла це вирізати. Якби вона могла знайти місце. Вона могла б вирізати це одним зі своїх ножів... щоб зупинити це... щоб воно перестало повзати всередині неї.

Вона впилася пальцями в груди й подряпала себе.

— Грейнджер, що ти з собою зробила?

Вона усвідомила, що її підняли із землі. Гарячі руки обхоплювали її тіло, відганяючи холод. Вона пригорталася до тепла.

Вона марила, бо там був Драко, одягнений у маглівський одяг. Вона ніколи не бачила його ні в чому, крім чорних мантий.

Вона притиснулася до нього, і він відчувався, немов піч, що відганяла повзучий підступний холод у ній.

— Я вбила людей сьогодні, — сказала вона, ткнувшись обличчям у його сорочку. Навіть одягнений як магл, він чомусь так само пахнув. — Я ніколи раніше нікого не вбивала. Але я навіть не рахувала, скількох людей я сьогодні вбила.

Його руки обхопили її спину.

— Тонкс сказала, що враховуючи Темну магію, яку я використала сьогодні, я не повинна бути сама. Але... мені не було до кого піти. Усі

інші вже мають когось... когось, до кого вони можуть піти...

— Але не ти.

Вона кивнула.

— Яке закляття ти використала? — запитав Драко. — Яка темна магія?

— Я карбонізувала перевертня. Він роздирав Рона. За день до повного місяця приголомшення було надто довгим.

У неї була перша в житті галюцинація. Можливо, вона помирала. Драко був гарячий, як піч, і вбраний у світло-сіру толстовку з надписом «Оксфорд» і... джинси?

Було майже смішно, яким іронічним це було. Їй хотілося сміятися, думаючи про це.

— Не дивно, що тобі холодно, — пробурмотів він.

Вона відчула сплеск явлення і, ошелешено озирнувшись, помітила, що вони опинилися в розкішному маґлівському готелі.

Вона була збентежена. Звісно, галюцинації, як правило, були безглуздими. Але це було просто було дивним. Вона витріщилася на Драко.

— Як ти гадаєш, моя підсвідомість вважає, що я хочу цього? — запитала вона. — Бути з тобою в маґлівському світі?

Його вираз обличчя був нерозбірливим.

— А чого ти хочеш?

Сльози навернулися на її очі, коли вона подивилася на нього.

— Я не хочу назавжди залишитись одна, — промовила вона. — Я хочу любити когось, не відчуваючи, що якщо хтось дізнається про це, то нашкодить їм. Гаррі був моїм першим другом. Я завжди хотіла друзів,

але я завжди була надто дивною, надто книжковим хробаком, надто незграбною. Я завжди була сама. Ніхто не хотів бути моїм справжнім другом. Гаррі був першою людиною, яка дозволила мені стати його другом. Я думала, що ми завжди будемо друзями. Але тепер я повинна відштовхувати його, щоб захистити. І Рон. І мої... мої батьки. А тепер... нікого немає. Я повинна любити всіх на відстані. І я така самотня... — вона ридала собі в долоню.

— Що сталося з твоїми батьками?

Її рот скривився.

— Я наклала Забуттятус на них після того, як ти вбив Дамблдора. Я стерла всі їхні спогади про себе. Знищила їх усі так, немов мене ніколи не існувало. А потім я змусила їх поїхати. Я гадала, якщо війна буде короткою, я зможу повернути їх потім. Але Забуттятус стає незворотним через п'ять років.

Тепло від тіла Драко було таким, ніби воно поглинуло її душу. Одна з його рук була на її шиї, і вона схилилася до неї.

— Ти не мусиш бути самотньою, Грейнджер, — сказав він.

Вона хотіла йому вірити, але її розум не міг заспокоїтися, щоб піддатися. Він ніколи не міг заспокоїтися. Завжди були усвідомлення, почуття провини та наслідки, які вона не могла ігнорувати, про які вона не могла знати. Навіть у маренні, були речі, надто небезпечні, щоб впускати їх.

Вона спробувала відштовхнути його, але це було схоже на спробу посунути цегляну стіну.

— Чому? Через тебе? — сказала вона гірко. — Я не можу... я не можу турбуватися про тебе. Якщо я буду турбуватися про тебе, то не зможу тебе використовувати. І ти єдина надія, яка залишилася в мене, щоб залишити всіх інших живими. Тому я не можу.

— То використай мене, — сказав він. Він почав її цілувати, але вона відхилилася від нього.

— Ні. Я не можу. Я не... я не хочу вчиняти так із тобою. Ти не заслуговуєш на це... я можу подбати про себе сама, — вона намагалася відірватися, але він не відпускав її.

— Ти не повинна відштовхувати мене, щоб захистити, — сказав він твердим, знайомим голосом. — Я можу це витримати. Ти можеш перестати бути самотньою. Я правильно це зрозумію. Я знаю, що ти просто потребуєш когось поруч. Я не буду сприймати це як щось більше.

Вона продовжувала відштовхувати його.

— Я теж самотній, Грейнджер, — сказав він.

Вона завмерла, її руки нав'язливо схопили тканину його сорочки.

— Я... — почала вона.

Він проковтнув її заперечення. Його руки схопили її обличчя, а рот притиснувся до неї. Вона притиснулася до нього і поцілувала у відповідь.

Потім він полишив її губи й поцілував у чоло. Він штовхнув її назад на ліжку.

— Просто відпочинь, — сказав він, сівши на його край. — Я нікуди не піду. Роби те, що тобі потрібно, щоб залишатись при здоровому глузді.

Він відкинувся на узголів'я ліжка та взяв її за руку.

Герміона притулилася до його грудей і схопила його за руку, притиснувши її до своїх грудей і опустивши голову вниз. Вона притулилася щокую до тильної сторони його долоні. Вона зосередилася на диханні. На теплі замість холоду. Відчувши, як його пальці обвили її. На його підборідді, що спирається на її голову.

Вона заплющила очі й зосередилася на ньому. Вона чула його серцебиття.

Він був живий. Живий. Вона зберегла йому життя.

Вона притиснулася губами до його пальців і відчула, як він напружився.

Дівчина підняла голову й поглянула на нього.

Драко озирнувся на неї та не ворухнувся, коли вона відпустила його руку, щоб простягнути свою й торкнутися його обличчя. Вона нахилилася ближче й торкнулася губами його щоки. Потім притиснулася вустами до його чола. І після паузи, вона поцілувала його в уста.

Він був немов вогонь на дотик.

Вона не знала, чи матиме шанс знову бути з ним. Якби це було всім, що вона має.

Герміона повільно поцілувала його. Потім обхопила рукою його шию і притягнула ближче, поки його руки не ковзнули навколо неї, а його губи почали рухатися до її.

Вона не знала, що робить: тримається за нього чи відпускає.

Вона засунула пальці в його волосся.

Його руки занурилися в її коси, і він дістав шпильки з них. Він допоміг їй зняти гіпс. Вона оглянула всі відрослі кістки та шрами на зап'ясті. Він провів пальцями по її пасмах, поки вона не затремтіла й знову поглянула на нього.

Їхні поцілунки були повільними. Вони не були ні бурхливими, ні поспішними, ні каральними. Вони були просто відчайдушними, тому що він чомусь завжди змушував її відчувати цю потребу в ньому.

Вона поцілувала його так, як хотіла. Так, як завжди таємно бажала це зробити.

Вона дозволила собі це відчути. Хоча б раз.

Він обхопив її обличчя руками. Вона тихо схлипнула йому в губи.

— Саме так я хотіла, щоб це було, — зізналася вона йому, — з тобою. Я хотіла, щоб з тобою так було.

Він завмер, і вона відчула, як її сльози стікають по його пальцях.

— Мені шкода. Мені шкода, що це було не так, — сказав він, притягуючи її ближче, його великі пальці торкалися її вилиць.

Невже він завжди був таким теплим? Іноді вона думала, наскільки реальними були її спогади про поцілунки з ним у ніч після того, як вона його зцілила. Чи вона просто була настільки п'яною, що вигадувала уривки, щоб відтворити моменти, коли все було надто позбавленим будь-якої ніжності.

— Все гаразд, — сказала вона, притиснувши голову до його плеча.

— Ні, це не так. Дозволь мені зробити все інакше цього разу.

Він припідняв її голову і накрив її губи своїми.

Немов зірка, здалека він мав холодний і прекрасний вигляд, але коли між ними не існувало відстані, його тепло здавалося нескінченним.

Драко поглибив свій поцілунок, поки його руки ковзали її тілом. Його пальці гладили її хребет і лопатки, блукаючи її шкірою. Він стягнув з неї сорочку й поцілував у ключиці. Його руки почувалися як вдома, коли він засунув пальці в її волосся, відкинув голову назад і притиснувся губами до її горла.

Вона смикнула його за сорочку, поки він не зняв її. Потім вона повернулася до його обличчя і поцілувала його. Її пальці пробігли контуром його щелепи, по сухожиллях шиї та по плечах. Він був

худішим, і в нього було стільки нових шрамів, що він здався зовсім незнайомим на дотик.

Він цілував кожен її дюйм. Зняв її бюстгальтер і провів долонями по її грудях. Він цілував їх, поки її голова не відкинулася назад, і вона не почала задихатися. Жар від його дотиків немов розпалював власний вогонь всередині неї.

Він слідкував за кожним її рухом, кожним вдихом, немов хотів, щоб вони назавжди викарбувалися в його пам'яті.

Все відбувалося не надто швидко. Він робив все так неспішно, як вона й хотіла.

Коли Драко повільно ввійшов у неї, його очі були прикуті до її обличчя.

— Тобі добре так?

Вона ледь помітно ахнула і кивнула. Тому що це було так. Без болю. Це було просто чудово.

— Так добре, — сказала вона, схопивши його за плечі. Вона відчувала під пальцями шрами від його рун.

Він спирався на передпліччя, і його руки обрамляли її обличчя, а пальці заривались у волосся. Притулившись своїм чолом до її, він почав рухатися.

Коли він поцілував її, це здалося початком чогось вічного.

Спочатку все було настільки поступовим, що вона майже забула, що могло бути по-іншому. Він міг би зупинитися на цьому, і цього було б достатньо. Вага його тіла, його тепло і відчуття його шкіри під її дотиками. Вона вдихнула його запах; він пахнув дубовим мохом з відтінками кедря й папірусної осоки. Під цими ароматами відчувався запах його тіла й поту.

Вона завжди асоціювала ліжка з чимось неприємним; де все було холодне й порожнє. Де вона сподівалася, що жахіття не буде таким страшним, що вона взагалі пошкодує, що лягла спати.

Тут не було холоду. Весь світ перестав існувати за межами Драко та його тіла навпроти неї і всередині неї. Він знав, як торкатися до неї, щоб вона задихалася, цілувати її, щоб вона міцно обхопила його талію своїми ногами, і рухатися всередині неї так повільно, що спочатку вона навіть не помітила напруження всередині себе.

Але, звичайно, могло стати ще краще і Драко працював над цим. Уся його увага була спрямована на те, як у неї перехоплює дихання і під яким кутом вона рухається у відповідь. Спостерігаючи за її очима, переплітаючи його пальці з її, і відзначаючи, коли її обійми сильнішають.

Він цілував і цілував її. Поволі темп і рухи пришвидшувалися, перетворюючись у щось більше, ніж просто добре.

Але коли він просунув руку між її ніг, вона здригнулася. Вона не була впевнена, що зможе це витримати.

Це було надто...

Востаннє, коли він поклав туди руку...

«Тепер ти не загрожуєш моїй роботі, чи не так?»

Вона придушено схлипнула і відвернула голову. Він застиг, прибрав руку й пригорнув її обличчя, цілуючи.

— Ти можеш дозволити собі відчути це. Ти можеш, — сказав він.

— Я просто... я не знаю, як це відбувається. Те, як про це пишуть у книгах, це не те ж саме, — сказала вона, опустивши підборіддя і швидко заговоривши. — І минулого разу, коли ти торкався мене там... ніхто ніколи раніше не робив цього, і коли ти це зробив, ти сказав... —

її голос урвався. — Я постійно... думаю про це зараз. Що я... що я... що я...

— Вибач, — сказав він, і його рука стиснула її. — Вибач мені. Мені так шкода. Я так винен перед тобою. Дозволь мені показати тобі, як це має відбуватися.

Вона на мить завагалася, перш ніж обережно кивнула.

Він опустив голову так, щоб його рот був біля її вуха, і прошепотів:

— Заплющ очі, — його подих грів її шкіру.

Її очі заплющилися, і він поцілував її.

Не маючи можливості бачити, вся її увага зосереджувалася на відчуттях. Те, як його тіло було притиснуте до її. Його запах. Навіть коливання повітря.

Коли вона відчула, що його губи торкнулися пульсуючої точки на її горлі, вона застогнала. Його рука обхопила її груди, і він покрутив великим пальцем навколо її соска, коли знову почав рухатися всередині неї. Він був повільним, але невблаганним, поки вона не задихнулася й вигнула стегна йому назустріч.

Він поцілував її, знову просунувши руку між їхніми тілами. Його язик ковзнув по її, коли він поглибив поцілунок, а його пальці знайшли чутливе скупчення нервів між її ногами. Вона уривчасто ахнула йому в губи, відчуваючи, що все її тіло напружується під його руками й навколо них.

Її ніби туго закручували десь всередині. Вона відчувала, як її серце калатає в грудях. Її дихання ставало дедалі коротшим і коротшим, а м'язи ставали напруженішими. В її нервах був вогонь. Щоразу, коли Драко рухався у ній, торкався губами її шкіри чи злегка гладив її тіло, вона відчувала, що ладна зламатися під ним.

Але вона не могла...

Якби вона зламалася, не було б кому зібрати її назад по шматочках.

Вона зупинилася на самому краю.

— Я не можу... — вона нарешті видихнула.

— Герміоно, — губи Драко торкнулися її щоки. — Ти можеш це відчути. Тобі дозволено відчувати хороші речі. Не залишайся на самоті. Відчуй це... відчуй це зі мною.

Він підтягнув її ногу своєю рукою; він заглибився й змінив кут, посилюючи напругу всередині неї ще більше. Він з'єднав їхні тіла і поцілував її.

Її очі раптом розплющилися. Вона дивилася йому в очі, коли увесь її світ раптом розлетівся на сріблясті уламки.

— О боже... — простогнала вона. Її нігті впилися йому в спину. — О-о-о боже...

Його бездонні сірі очі дивилися на неї вниз. Спостерігали, як вона вигинається, а вираз її обличчя змінюється, коли вона розпадалася під ним.

Коли вона почала дихати й спробувала перевести подих, його швидкість зросла. Потім, вона він кінчив, його маска зісковзнула. Коли він зустрівся з нею очима, за мить, перш ніж він ткнувся обличчям в її плече, вона побачила розбите серце в його погляді.

Він відсунувся від неї й натягнув на них покривало. Поцілував її в скроню. Герміона обернулася, щоб поглянути на нього, і підсунулася ближче, поки не притиснулася до його грудей.

Вона відчула, наскільки виснажена, відчула часточку холоду, який був закладений в її магії. Вона здригнулася й зарилася в обійми Драко. Вона підвела на нього погляд. Він безвиразно дивився на неї.

Вона піднялася і провела пальцем по його вилиці.

— Мені здається, я майже вивчила тебе. Особливо твої очі.

Куточок його рота сіпнувся, і він провів пальцями по шрамах на її лівому зап'ясті.

— Я теж вивчив твої, — він зітхнув. — Я повинен був здогадатися... щойно я поглянув у твої очі, я повинен був здогадатися, що мені ніколи не переграти тебе.

Вона ледь помітно всміхнулася й заплющила очі. Вона притулилася обличчям до його грудей і слухала його серцебиття.

— Я завжди думала, що очі — моя найкраща риса.

— Одна з, — тихо сказав він.

Вона заснула, відчуваючи його вогонь збоку.

Chapter End Notes

Вибухопотам – величезний сірий Африканський магічний звір. Нагадує носорога з округлим тілом. Це могутня істота з товстою шкірою, здатною відбити більшість проклять і чар, з одним довгим рогом і товстим хвостом.
Аконітове вовкозілля (зілля-вовкотрут) – зілля, що допомагає вовкулаці не перетворюватися у повню.

Розділ 54. Флешбек 29

Chapter Notes

Плейлист

Heal – Tom Odell

Die Alone – FINNEAS

I Found – Amber Run

As Long As You Love Me – Sleeping At Last

The Wisp Sings – Winter Aid

See the end of the chapter for more [notes](#)

Березень 2003.

Прокинувшись уранці, вона зрозуміла, що дійсно була в готелі з Драко. Це було настільки дивно, що вона подумала, можливо, у неї досі галюцинації.

Вона окинула поглядом кімнату, намагаючись осягнути її. Це був не сон. Вона насправді була в маглівському готелі з Драко. Люкс, який він, очевидно, винаймав, коли одягав оксфордське худі.

Якби вона досі складала його психологічний портрет, таке одкровення потребувало б окремого нового блокноту. Чому він там був? Чи часто це траплялося? Навіщо йому ночувати в маглівському світі?

Вона повернула голову, щоб подивитися на нього.

Він спав, власно обгорнувшись навколо неї, немов зберігав її від крадіжки. Його тіло було настільки теплим відносно її, що майже обпікало.

Коли вона розгублено розглядала його, до неї раптом повернулися всі події минулої ночі.

Герміона здригнулася.

Не слід їй було приходити.

Не слід було приходити їй тим паче залишатися тут.

Це була помилка.

Він був як дракон. Те, як ревно він колекціонував речі, які його цікавили, — у цьому не було міри. Він був власницьким і смертельно небезпечним. Він обіймав її своїми руками так, немов вона була його.

Спокуса піддатися цьому, дозволити йому володіти нею і полюбити його за це... вона жахала її.

Її потреба любити людей і відчайдушне бажання, щоб вони любили її у відповідь... вона забороняла собі це. Натомість вона віддала перевагу холодній логіці, реалізму та стратегічним рішенням заради війни. Вона засунула свої бажання у діру всередині, де не могла їх відчувати. Не пускала їх до серця.

Але Драко дістав їх зсередини цього колодязя, де вона їх ховала, розкрив і вирішив зламати замок. Вона майже відчувала, як його пальці повертають циферблат, прислухаючись до кожного клацання кодового замка. Він чекав біля входу.

Його власне горе й самотність, його увага й непохитна стійкість, і те, як він дивився на неї, як торкався її; він прослизав крізь її захист і обвивався навколо її серця так само міцно, як вона обвивала його.

Вона спробувала сповзти з ліжка, перш ніж він прокинеться, але його очі розплющилися, щойно вона поворухнулася. Його обійми на ній зміцніли, він притягнув її на мить до себе, перш ніж вираз його обличчя блимнув, і він відпустив її.

Вона завмерла й подивилася на нього.

Почуття жаху, яке він вселяв у неї рік тому, повністю зникло. Небезпека від нього... вона досі існувала, і тепер вона бачила, як безжально він може вбивати. Але, всупереч тому, що вона усвідомлювала, наскільки він може бути нещадним, саме це змушувало її менше боятися його.

Тепер вона знала, як сильно він стримує себе. Попри ранг, до якого він піднявся в армії Волдеморта, він стримував себе. Щоб знищити цілу ескадрилью Смертежерів, він ледве напружився. Він з'явився і за лічені хвилини вбив майже сотню людей.

Вона розглядала його обличчя, а він дивився на неї у відповідь. Вона не могла зрозуміти виразу його обличчя. Усе, що він відчував, було ретельно прихованим. Але його очі...

Того, як він подивився на неї, було достатньо, щоб її серце зупинилося.

— Мені не слід було приходити, — нарешті сказала вона.

На вигляд він не був ображеним чи здивованим цими словами.

— Тобі потрібен був хтось. Я просто опинився поруч. Тобі не потрібно хвилюватися, це не ускладнить твої справи, — сказав він, відводячи погляд від неї, його пальці легко гладили її зап'ястя. — Я не очікував, що це щось змінить.

У Герміони перехопило дихання, і вона нервово ковтнула.

Вона не могла сказати йому, що мала на увазі не це. Він не був просто кимось. Він був... для неї він був...

У цьому була вся помилка.

Напевно, це було видно на її обличчі, тому що, коли він розглядав її, його очі раптом спалахнули чимось схожим на тріумф. Перш ніж вона встигла відхилитися або встати, він притягнув її до себе, і його губи опустилися на її.

У той момент, коли його вуста накрили її, всі її страхи, провинна та рішучість зникли.

Єдине, про що вона могла думати, так це про те, як вона хотіла бути тут, торкаючись до нього. Він був як вогонь. Він не чекав біля входу, він уже пропалив собі дорогу всередину.

Він бачив тріщини в її захисті, і так само невпинно, як він пробивав її блокологічні стіни, він пробивався в її серце.

Він затягнув її під себе. Обпікаючи губами, коли його руки блукали її тілом. Вона притиснулася до нього і міцно поцілувала його у відповідь.

Це було не так, як минулої ночі.

Це не було повільно.

Це було впевнено.

Його рот спускався гарячими поцілунками по її губах, вздовж щелепи, горла та по плечах. Вона заплутала пальці в його волоссі й трималася за них, намагаючись не заплакати від того, як відчайдушного вона жадала його і як була вдячна, що він не змушував її просити про це.

Його власницькі руки тяглися по її тілу, притягуючи ближче й ближче, поки вона не опинилася впритул до нього. Потім він випрямився і різким поштовхом занурився у неї.

Він рухався всередині неї, запам'ятовуючи її тіло під своїми руками та цілуючи, допоки вона не почала задихатися. Він глибше ввійшов у неї.

Те, як він тримав її... як торкався до неї... вона ніколи цього не забуде.

Він був вимогливим. Збирався довести, що вона для нього означає. Переконати, що вона не зможе заперечувати те, що він змушував її відчувати.

Він змусив її розлетітися на часточки під його руками, під його тілом, двічі, перш ніж відпустити. Коли він кинувся на неї, його контроль зник, залишивши його обличчя відкритим на мить. Тепер на його обличчі не було розбитого серця, була лише одержимість...

... і тріумф.

— Ти моя. Ти присяглась мені, — сказав він їй на вухо, вислизнувши з неї та міцно притягнувши її до себе. — Зараз. І після війни. Ти дала мені слово. Я дбатиму про тебе. Я не дозволю нікому завдати тобі болю. Ти не будеш самотньою. Тому що ти моя.

Вона повинна була піти.

Але вона заблукала. Вона була замкнена в небезпечних обіймах Драко Мелфоя, і почувалася як вдома.

Вона спала в його обіймах, майже мертвим сном. Не могла пригадати, коли востаннє спала понад чотири години, не використовуючи Зілля сну без сновидінь. Вона на короткий час відчула, як його рука ковзає її плечем. Вона підняла очі й помітила, що він розглядає її. Дівчина вигнулася під його дотиком і поцілувала його серце, перш ніж знову заснути.

Коли вона прокинулася наступного разу, був майже вечір. Драко сидів біля неї, грався її пальцями.

— Як ти опинився тут? — запитала вона, розгублено дивлячись на нього.

Він звів брову.

— Це мій номер.

Герміона закотила очі.

— Як ти опинився у маглівському світі? І як ти можеш провести зі мною цілий день у ліжку? Хіба ти не генерал?

Він заплутав руку в її волоссі й притягнув її вуста до своїх, перекинувся на неї та цілував її кілька хвилин, а потім відкинув голову назад і поглянув на неї.

— Я зазвичай перебуваю у світі маглів, коли не працюю. Якщо я не під Багатозільною настоянкою... всі у чаклунському світі знають, що я зробив, — він відвів погляд, — і хто я такий. Отже, коли я не на службі, я прямую до маглівського світу. Де ніхто мене не знає. Якщо щось вимагатиме моєї присутності, Темний Лорд може викликати мене сам або відправити когось до маєтку. Я дізнаюся, якщо хтось спробує увійти до воріт.

— Хіба ти не живеш у своєму маєтку? — спитала вона. Його рука власно ковзнула по її горлі, і вона відчула, як його великий палець погладив її ключицю.

— Не живу. Якщо від мене не вимагають щось організувати, то ні. Я... — він прибрав руку й різко сів. — Там... там... — його голова опустилася на секунду, і він різко вдихнув. — Там все зіпсовано. Щоразу, знаходячись там, я чую крики моєї матері. Ніби в будинку живуть привиди. Клітка, в якій її тримали... вбудована у підлогу вітальні за допомогою магії ліній маєтку. Я не можу її прибрати.

Гіркота в його тоні нагадала Герміоні, наскільки особистим було його горе. Як обережно він його ніс. У повній самоті. Рік за роком.

— Мені дуже шкода, — сказала вона, поклавши руку на його щоку і кінчиками пальців проводячи по пасмах волосся. Він опустив голову на її долоню і на мить заплющив очі.

— У будь-якому разі, — його голос був напружений і ніяковий, — це викликало б запитання, якби хтось побачив, що я живу в іншому місці. Якимось чином я потрапив у світ маглів, — він ледь помітно недовіжливо засміявся. — Я блукав, намагаючись зрозуміти, як тут все працює. Персонал допомагає; незалежно від того, наскільки безглузді питання я ставив, або наскільки химерні запити мав, вони завжди знаходять спосіб мене задовольнити. І вони ніколи не ставлять питань, скільки б крові я не залишив на їхніх рушниках.

— Що це за готель? — запитала вона, сівши й оглянувши кімнату.

— Ох... Який сьогодні день місяця? — сказав він замислено. — Останній тиждень березня — це Савой.

Герміона злегка відсмикнулася, щоб подивитися на нього.

— У тебе кілька готелів, у яких ти зупиняєшся?

— Занадто багато магічної енергії може зрештою привернути увагу, навіть з усіма оберегами. Тому я чергую різні готелі за допомогою арифметичного рівняння рандомізації. Персонал під м'яким впливом закляття Конфундус; не занадто, але достатньо, щоб, якби їх попросили описати мою зовнішність, вони б розповіли щось інше, — він знизав плечима.

Герміона кліпнула очима і спробувала не думати про те, скільки грошей витрачає Драко, постійно тримаючи у своєму розпорядженні кілька номерів у готелях. Багатенький покидьок.

— Отже, ти живеш у шикарних маглівських готелях, коли не виконуєш обов'язки генерала у Чаклунській війні, — сказала вона, недовірливо хитаючи головою.

— Ти знала, що я вивчав історію маглів; де ти думала, я робив це? Я досить добре вмію змішуватися з натовпом, — коли він це говорив, у його тоні бриніло аристократичне самовдоволення. Герміона сумнівалася, що десь у світі існувало щось, куди б не вписався Драко.

Він знову відвів від неї погляд, вивернувши ліву руку, щоб приховати Темну мітку.

— Здавалося розумним робити щось час від часу. І так мені було чим зайнятися, коли в мене був вільний час.

Герміона мовчала. Звісно, він провів майже рік в очікуванні дня, коли вона його продасть. Робити щось тимчасове і нейтральне. Це було розумно.

Вона сперла голову на його плече й обхопила його руками. Вона відчувала під пальцями шрами його рун.

— Коли... коли ти усвідомив, що я не знала, що ти повинен померти в червні?

Він ледь помітно засміявся.

— Коли ти про це сказала. Коли я казав, що ти повинна була передбачити моє покарання, я думав, ти зрозуміла, що Муді та Шеклболт підставили мене. Але ти не зрозуміла. Тоді я припустив, що наступного дня тобі про це розкажуть. Але, мабуть, цього не сталося. Тож я зробив висновок, що Муді й Шеклболт вирішили, що моє виживання може бути корисним. Було зрозуміло, що виходячи з того, як ти поводитися, вони не повідомили тобі про цю подробицю, поки не вирішили зробити вибір. Що робило твою присутність одночасно веселим і болючим для мене. Іноді я хотів просто розповісти тобі, але... я думаю, мені подобалося спостерігати, як ти намагаєшся мене врятувати.

Герміона стиснула губи та вперлася в нього чолом.

— Іноді я міркувала, чи було це частиною плану. Але я припускала, що до цього ще багато років. Я намагалася не думати про це. І зрештою я забула. Після того, як я вилікувала твої руни й ти перестав приходити, я перестала про це думати. Я була така стурбована питанням, чи побачу тебе знову.

Драко мовчав.

— Коли я прийшла в четвер після Різдва... я щойно дізналася. Що таким був план.

Драко ледь помітно кивнув.

— Я так і подумав.

Він повільно повернув голову й подивився на неї.

— Відколи ми розмовляли тоді, я хотів запитати тебе, що ти зі мною зробила?

Герміона винувато завмерла.

Куточок його рта сіпнувся, коли він продовжив її розглядати.

— Ґрейнджер, у мене були ці руни протягом місяця, перш ніж ти наставила свою паличку на них. Я ходив до кількох цілителів, щоб полегшити біль. Окрім загальної неясності лікування рунічної магії, що б ти не зробила, це порушувало основні закони магії. Тож у мене є свої припущення, але я був би вдячний, якби ти мені розповіла.

Герміона хвилину мовчала, проводячи пальцями по шрамах. Інша її рука досі була переплетена з його.

— В Єгипті Ісіда — богиня зцілення, — нарешті сказала вона тихим голосом. — Дехто каже, що вона має владу над самою долею. В єгипетській міфології, коли людина вмирає, серце зважується, і тільки ті, хто вважається добродішними, допускаються до загробного життя. Кажуть, що Ісіда подарувала єгипетським цілителям мішечок із камінням, здатним очистити серце. Каміні називають Серцем Ісиди. Згідно з міфами, той, чиє серце було зіпсоване темрявою, міг би отримати шанс на спокуту, якби їхні вчинки були зроблені з добрих намірів, — вона ковтнула. — Каміні поглинають темну магію; вони очищають її отруту.

— І в тебе є один із них.

Герміона розглядала простирадла на ліжку.

— Директор лікарні вручив мені один. Він був призначений для Гаррі. Він думав, що якщо Гаррі переможе Сам Знаєш Кого, це йому знадобиться. Що Гаррі заслуговує на очищення, щоб потім мати шанс на життя, якого він хоче. Але Гаррі ніколи... ніколи не використовуватиме темну магію. Для нього невикористання темних мистецтв є принциповим. Не тому, що він боїться померти або постраждати від цього. Він не використовуватиме її, тому що не хоче,

щоб хтось інший її використовував. Руни... вони отруїли тебе. Ти знав, що вони тебе отруюють. Я так запізнилася, що не могла більше чекати. Ти врятував сотні людей, і ми потребували тебе. Тож я використала камінь, щоб зцілити тебе. Ось... коли Орден дізнався, що я зробила... ось, чому мене вважали скомпрометованою.

Вона різко відсунулася, підтягнувши коліна до грудей і щільно затягнувши покривало навколо себе.

Скомпрометована. Ненадійна.

Дівчина, що сиділа оголена в ліжку Драко Мелфоя.

Якби Муді та Кінгслі знали, що вона там за власним бажанням... що вона пішла до нього... чи мало б це значення? Або вони завжди діяли, очікуючи, що вона там опиниться?

Вона дивилася вниз на всі шрами на зап'ясті. Вони були ще свіжі й рожеві; якби вона лікувала їх, вони б ще більше зблідли.

За хвилину Драко порушив мовчанку:

— Отже, як саме працює серце Ісіді?

Герміона підвела на нього очі. Його обличчя нічого не виражало, розглядаючи її. Її очі знову опустилися до рук.

— Це важко зрозуміти. У деяких аспектах вони алхімічно схожі на філософський камінь. Але... єгипетська лікарня не афішує той факт, що камені навіть схожі. Вони не дозволяють жодних досліджень. Перевіреної інформації небагато.

— Як він працює?

— Він... ну, — вона незграбно посунулася, — для незначної кількості темної магії достатньо лише тимчасової близькості. Але, — вона подивилася вниз, — руни постійні. Кожна з них схожа на темне прокляття, що постійно тягне за собою твою магію. Ти... ти вибрав так багато... щоб зцілити тебе, я... він... він у твоєму серці. Я поклала

його туди, коли ти був непритомний, — Герміона схвильовано глянула на його реакцію.

Брови Драко різко вигнулися вгору.

— Ти вклала камінь у моє серце, коли я був непритомний?

— Чарівний камінь, — сказала Герміона, висунувши підборіддя, — щоб урятувати тебе від смертельного отруєння.

— Ти вклала камінь у моє серце, не питаючи дозволу, — дивлячись на неї, його сріблясті очі були широко розплющеними від подиву. — Його можна якось дістати?

Герміона почервоніла.

— Не зовсім. Я не могла тобі сказати, я ще не знала, чи плануєш ти стати наступним Темним Лордом на той момент. Я не могла б запитати, чи хочеш ти отримати імунітет до темної магії.

Він пирхнув і опустився на подушки.

— У мене немає імунітету до темної магії. Я б помітив, аби Круціатус перестав працювати.

— У тебе немає імунітету від проклять. У тебе імунітет від наслідків їхнього використання. Руни досі впливають на тебе так, як їм було призначено. Вони просто не можуть тебе отруїти. Ти захищений від руйнувань і забруднення магії. Це як... постійний ритуал очищення, встановлений у твоїй магії.

Драко мовчав.

Вона розглядала його і вагаючись простягнула руку, торкнувшись його грудей над серцем.

— Можеш розповісти? Я не знаю, як це... для тебе. У діагностичних закляттях нічого не видно. Але ти помітив, чи не так? Що все стало інакшим.

Він повільно кивнув, його вираз обличчя був закритим.

— Це все одно що бути розрізаним, але не стікати кров'ю. Ти краще за мене знаєш, що відбувається, коли темна магія впливає на організм. Камінь одночасно полегшує та ускладнює використання Темних мистецтв. Немає відчуття, що всередині мене розповсюджується щось злісне. Навіть відчуття болю притуплюються. Підозрюю, що... зрештою... я взагалі нічого не відчуватиму, — він відвів від неї погляд.

— Вибач, — сказала Герміона, відтягуючи руку й відводячи очі. Вона притиснула пальці до грудей. Здавалося, немов у її грудях лежить холод, як від дотику до трупа. Всередині неї було свіже і глибоке відчуття бруду. Але це здалося... доречним. Були певні речі, які повинні були робити боляче. Це повинно було мати свою ціну.

Розриваючи свою душу, ти маєш відчувати це.

Вона подивилася на Драко; він дивився у вікно, його вираз обличчям був закритим. Тиша була важкою. Вона чекала, поки він озирнеться. Він цього не зробив.

Герміона ковтнула і відвела погляд. Її шкіра була холодною, і вона подумала, чи це знак, що їй слід піти.

— Вибач, що не запитала, — нарешті сказала вона, посунувшись до краю ліжка. Її одяг був... десь.

Вона відчула, як рука обхопила її зап'ястя.

— Боже, Грейнджер, твої друзі задурили тобі мізки. Я не гніваюся на тебе, — він потягнув її назад через ліжка. Його вираз обличчя був жорстоким. — І якби я й був розгніваний, я б із цим впорався. Але... ти не сказала мені, що ти зробила. Я думав, що помираю. Тоді я подумав, що божеволію. Аж у грудні мені спало на думку, що ти, можливо, назавжди зцілила мене. Це було не те, чого я очікував. Я ще звикаю до цього. Ти справді проживаєш життя, очікуючи, що всі, кого ти врятуєш, покарають тебе за це?

Герміона здригнулася.

— Краще бути наготові, ніж застигнутою зненацька.

— Не застосовуй це правило щодо мене, — вираз його обличчя був твердим, мов мармур.

Герміона голосно засміялася і різким ривком відірвалася від нього.

— Чому ні? На тобі воно працює краще за всіх.

Її рот скривився, коли вона подивилася на нього.

— Зрештою, коли я вперше зцілила тебе, ти повернувся наступного тижня, знову і знову кидаючи в мене Жалючі прокляття, поки мій вигляд не так таким, ніби мене відшмагали. Коли я не захотіла проклинати тебе, тому що ти був поранений, ти кинув мені в обличчя смерть Коліна Криві. Після того, як ти поцілував мене, коли був п'яний, ти пішов, і я не бачила тебе майже два місяці. Після того, як я зцілила тебе в грудні, ти схопив мене за горло і, дивлячись мені у вічі, нагадав, що це ти зробив мене повією... просто тому, що ти міг. Потім... — її голос надірвався, і голова опустилася, коли вона відвернулася від нього, — ... після того, як я пішла і сказала Ордену, що ти погодився на Незламну обітницю, і благала їх не вбивати тебе, ти сказав мені, що не можеш навіть дивитися на мене, тому що присягнути мені для тебе було гірше, ніж стати Смертежером. Це було чотири дні тому. Чому б мені не припустити, що ти врешті-решт не вирішиш покарати мене і за це? Ти завжди так робиш.

Вона сіла на край ліжка спиною до нього й тихо схлипнула.

— Я не сліпа до невдячності моїх друзів. Але ти не маєш права стверджувати, що твоє ставлення до мене було чимось кращим. Ви... ви всі однакові.

Драко мовчав.

— Вибач мені, — нарешті сказав він.

Герміона тихо, безрадісно засміялася:

— Так, усі вони теж рано чи пізно просять вибачення. Гаррі... Гаррі дуже перепрошував учора після того, як я повернулася до безпечного будинку. Поки він не згадав, що я використала темну магію; потім він розлютився, що я не врятувала Рона іншим чином. Я впевнена, що наступного тижня він знову попросить вибачення.

Драко різко вдихнув.

— Вибач.

Герміона просто дивилася на підлогу, не відповідаючи.

— Я ніколи не очікував, що зустріну... таку як ти, — сказав Драко хвилину по тому. — Я знав, що ти повинна зробити. Але ти все одно дивилася мені в очі й продовжувала слідувати своєму плану. Коли я почав відчувати, що це працює, то робив усе можливе, щоб змусити тебе зупинитися. З того моменту, як ти вперше зайшла в халупу, я очікував, що ти зрештою здаси мене; я гадав, що ти знаєш про це. Але натомість ти поводитися так, наче я гідний спокути. Ти поводитися так, ніби збиралася бути моєю до кінця свого життя, і ти просто вирішила жити з цим, якщо це врятує твій Орден. Я не здогадувався, що вони тобі не скажуть.

Герміона прикусила губу.

— Я гадаю, що вони, мабуть, не думали, що я зіграю свою роль достатньо добре, якщо знатиму.

Вона ковтнула, її рот скривився, коли вона спробувала приглушити раптове відчуття образи та зради, яке вона відчувала до всіх, заради кого вона робила все можливе, щоб захистити.

— Я гадав, що настане та мить, коли я буду достатньо жорстоким, щоб ти зупинилася. Я припускав, що у тебе є межа. Я думав, що щойно її знайду, ти... ти перестанеш емоційно тиснути на мене, — він тихо зітхнув. — Я довго припускав, що ти будеш тією, хто зрештою вб'є

мене. Не хотів додаткового болю від хвилювання за мене, яке ти відчувала. Я намагався зробити тобі боляче. Але мені шкода.

Герміона дивилася у вікно на Темзу вниз.

— Ми кепська пара, — сказала вона, піднявши куточок рота. — Я не можу повірити, що все так закінчилося. Я хотіла вбити тебе, коли вперше побачила. Я припускала, що ти згвалтуєш мене або принаймні змусиш мене займатися з тобою сексом і розважишся, завдаючи мені болю, а потім колись я зможу тебе вбити. Я з нетерпінням чекала цього. Але я завжди відчувала, що ти показуєш мені лише маску; когось, кого ти думав, що мені буде легко зненавидіти. Можливо, якби я була менш самотньою, я б повірила у цю гру. Але ти нагадав мені себе. Спочатку я думала, що ми протилежності. Тепер... — вона подивилася на нього й простягнула руку, — я думаю, що ми майже однакові.

Його очі були темні, коли він переплітав свої пальці з її й повільно притягував назад до себе; поки вона не опинилася в його обіймах, їхні тіла притиснулися одне до одного. Він поцілував її. Він поцілував її, і вона поцілувала його у відповідь.

Життя не було холодним.

Він відкинув голову назад і поцілував її чоло, ковзаючи руками вздовж її плечей і пестивши її горло вже звичним способом. Він поцілував її між очима.

— Ти краща людина, ніж я.

Вона підняла руку, щоб торкнутися його щелепи долонею. Їй здавалося, що вона не може достатньо торкнутися його.

— Мені ніколи не доводилося заходити так далеко. Як ти й сказав, у мене ще був простір для наївності. Попри те, що я знала дещо, що відбувається, я не думала, як далеко Орден може зайти. Я знала, що Кінгслі маніпулятивний, що він використовує бажання інших людей, щоб отримати потрібні результати. Але... я не стратег. Я не знаю, як

думати про людей таким чином у довгостроковій перспективі. Навіть коли я намагаюся, — вона поклала голову йому на плече, — я не знаю, як відсторонитися від цього.

Він повернув її обличчя до свого.

— Т и зберігаєш людям життя. Ти дивишся на них і намагаєшся зберегти їх усіх живими. Це значно складніше, ніж обчислити всі способи їхнього використання або вбивства. Я вважаю, що тобі це коштує дорожче.

Куточок її рота сумно викривився, і вона подивилася вниз. Драко притулився чолом до її, і вона заплющила очі. Здавалося, що їхні душі торкаються.

Вона повернула голову, поки його ніс не торкнувся її, а тоді підняла підборіддя так, щоб їхні губи зустрілися.

Вона хотіла провести залишок свого життя, загубившись у цьому моменті.

Дівчина неохоче відсунулася.

— Я мушу йти. Впевнена, що Орден чекає пояснень.

Драко не відпустив.

— Ти повинна їсти.

— Я маю йти, — похитала головою Герміона.

Його пальці сіпалися, тримаючи її міцніше.

— Сходи в душ. Я тобі щось замовлю. Маєш якісь вподобання?

— Драко, — вона взяла його за зап'ястя і міцно відірвала його руку від себе. — Ти не можеш тримати мене тут. Я мушу йти.

Вираз його обличчя ненадовго блимнув. Достатньо, щоб виявити частинку власництва та щось жадібне й відчайдушне, що вона не могла точно розпізнати. Потім усе зникло, коли він забрав руки й дозволив їй встати.

Його обличчя було холодним і закритим, але очі горіли.

Герміона простягнула руку й торкнулася його обличчя, відкинувши голову назад. Вона поцілувала його у чоло.

— Я сходжу в душ, — вона взяла простирадло з ліжка й обгорнулася ним, підбираючи одяг з підлоги. Вона відчувала погляд Драко на собі, коли йшла до ванної кімнати.

Там була величезна ванна, на яку Герміона з тугою дивилася, перш ніж піти в душ. Навколо неї витав беззаперечний запах сексу, і на ній досі залишалися сліди крові від попереднього дня. Не всі з них були її. Вона відчувала її на своєму волоссі, коли почала його мити.

Вона швидко очистила себе з ніг до голови, перш ніж вийти й висушитися. Глянула у люстерко. Ванна кімната була яскраво, майже засліплююче освітлена. Як для жінок, які ретельно наносили макіяж і хотіли оглянути кожну свою зморшку. Герміона дивилася на себе в дзеркало, притискаючи до себе рушник.

Погане освітлення будинку на площі Гримо було набагато милосерднішим до неї. Вона ледве впізнала людину у відображенні.

Поки вона дивилася, Драко підійшов і став біля дверей. Він натягнув штани.

— Ти маєш рацію, я дійсно схожа на труп, — сказала вона за мить.

Впадини його щік почервоніли, а очі опустилися на підлогу.

— Тобі слід більше їсти.

Вона знизала плечима.

— Це стрес. Не те щоб мене не годували. Я знову їстиму, щойно зможу спати, — вона поглянула на нього критичним поглядом. — Ти сам не маєш здорової маси тіла.

Він подивився на себе, а потім знову на неї, вигнувши брову.

— Як ти гадаєш, хто причина мого стресу? Ти — кошмар, про який треба хвилюватися.

Вона відвела погляд, її горло трохи стиснулося, коли вона почала обмацувати свій одяг.

— У мене з'явився напарник з добування інгредієнтів.

— Патіл, котра втратила ногу. Та, кого ти навчала.

Герміона підняла голову і поглянула на нього у дзеркало.

— Як ти дізнався?

Він холодно зустрів її очі.

— Я звертаю увагу на будь-які повідомлення про цілителів Ордену. Ви надзвичайно непомітні, але Патіл — знайоме обличчя у Спротиві. Дружелюбна. І досить балакуча. Трохи дрібних деталей тут, трохи там. Їх можна об'єднати, — він був безвиразним. — Я виманолог. Мені часто доводиться бути тим, хто витягує цю інформацію.

У Герміони стиснулося горло.

— Чому тоді ти мене тренував? Якщо ти знав?

Він тоненько посміхнувся і схилив голову набік.

— Коли це почалося, в середині жовтня? Ти все одно ходила одна, щоб підтримувати своє прикриття. Я хотів, щоб ти жила. Після моєї смерті я хотів, щоб ти була жива. Я міг просто вимагати, щоб у тебе був партнер. Це було б розумно, зважаючи на мої умови. Проте Шеклболт або Муді не виконають мої умови, коли мене не стане, — вираз його

обличчя став злобним. — Як ти сама сказала: якщо вони продали тебе один раз, що завадило б їм зробити це знову? Хто знає, можливо, вдруге вони б розрекламували це.

Шлунок Герміони розривали почуття, і вона відвела погляд.

— Вони не... вони не монстри. У них просто мало варіантів. Вони повинні працювати з тим, що мають. Саме вони підтримують Спротив. Це їхній продуманий вибір завів нас так далеко. Вони не можуть поставити мене пріоритетом над усіма іншими. Та я й не хочу, щоб вони це зробили.

— Мені начхати на Спротив, — сказав він глузливо.

— Що ж, а мені — ні, — Герміона не вагалася. Вона зустрілася з ним очима, коли сказала це: — Я піклююся про них всіх. Я завжди буду піклюватися про них.

— Вони навіть не знають, хто ти, — його тон був отруйним. — Ти безособова фігура їхнього болю. Вони люблять своїх медсестер, цілителів шпиталю, Помфрі, Патіл. Тих, про кого вони забувають, щойно небезпека мине. Вони навіть не знають, що ти рятуюєш їх знову й знову. Або про що-небудь ще, що ти робиш задля них.

Герміона знизала плечима й одягнулася. Вона не звикла бути оголеною, ні з ким. Одягнувши сорочку й штани, вона почала заплітати волосся з напрацьованою легкістю.

Драко лишився стояти на порозі. Вона майже відчувала образу, яку він випромінював, коли спостерігав, як вона збирається піти.

— Нічого з того, що я зробила, не було заради того, щоб мене вважали героєм, — вона скривилася. — Мені не потрібні лаври. Коли ця війна закінчиться... — вона відвела погляд, ловлячи нові пасма волосся й заплітаючи їх у коси, — якщо Орден переможе... — вона ковтнула. — Якщо ми переможемо, є великі шанси, що Кінгслі, Муді та я врешті-решт будемо засуджені за воєнні злочини.

Вона зустрілась очима з Драко у відображенні дзеркала.

— Я ніколи не буду героєм. Я знала про це, коли обирала навчання на цілительку. Це ніколи не було причиною жодного мого вибору.

Вона закінчила одну косу і почала іншу.

— Поттер настільки багато значить для тебе?

Куточок її рота викривився.

— Це більше, ніж він. Гаррі — мій найкращий друг, але війна більша за Гаррі чи будь-кого іншого.

Її руки завмерли, і вона на мить зупинилася мовчки.

— Я хочу... — почала вона, а потім зупинилась і коротко вдихнула. — Я хочу, щоб наступна маглонороджена чарівниця із сяючими очима ввійшла у світ, який вітає її. Світ, де їй не потрібно постійно заробляти своє право бути там, і де до неї не ставляться, як до тієї, хто краде щось у когось іншого. Де вона виросте і закінчить навчання. Влаштується на будь-яку роботу, вийде заміж, народить дітей і постаріє з кимось. Я не... — її голос на короткий час урвався. — Я... не отримаю нічого з цих речей. Я хочу створити світ, в якому хотіла б жити сама.

Chapter End Notes

Конфундус (Конфундо) – закляття, яке збиває з пантелику

Розділ 55. Флешбек 30

Chapter Notes

Плейлист

Am I the Only One – Tim Schauffert & Seven
The War – SYML
Secret and Lies – Maggie Eckford
Saturn – Sleeping At Last
All I Want – Kodamine

See the end of the chapter for more [notes](#)

Березень 2003.

Герміона явилася на площу Ґримо. Її білий браслет не горів цілий день; вона припускала, що це означає, що її нікуди не викликали терміново.

— Вітаю героя-переможця! — крикнула Анжеліна, коли Герміона пройшла повз вітальню. Герміона незграбно зупинилася, а Анжеліна підскочила зі свого місця. Тоді Анжеліна, Кеті, Парваті, Сьюзен, Невіл, Дін і Шеймус з'юрмилися навколо, захоплено плескаючи Герміону по плечах.

— Я не можу повірити, що ти знову була на місії

— Я ледь не вдарила Фреда, коли дізналася, що він пішов без мене.

— Це, бляха, неймовірно, як ви повернули Рона.

— Муді та Кінґслі розлютились, — сказав Невіл, кинувши на неї серйозний погляд. — Кінґслі десять хвилин кричав на Ремуса, коли

той прийшов повідомити про місію.

Герміона кивнула, внутрішньо зморщившись.

— Мені потрібно відзвітувати. Де він?

— У залі для зібрань.

Герміона кивнула.

— Добре. Дякую всім. Було... — вона схопилася, щоб сказати щось позитивне, — ... це було справді хвилююче знову бути на полі. Я просто рада, що ми повернули Рона.

Кінгслі стояв над столом, вкритим сувоями. Герміона зупинилася біля дверей і почекала, поки він підніме очі.

— Отже, Ви повернулися?

— Я повернулася. Мені потрібен був час на відновлення.

— Чи означає це, що я нарешті отримаю версію подій, яка не передбачає смертельної пастки, в якій усі, крім передбачуваних жертв, так чи інакше загинули? — Кінгслі підвів очі, і Герміона побачила в його виразі лють. Він витягнув паличку й наклав на кімнату чари приватності.

Герміона ввійшла і зачинила за собою двері, спираючись на одвірок.

— Я не могла надіслати повідомлення. Я не знала ні місця, ні чогось іншого конкретного. Гаррі не сказав мені, чому він забирає мене з площі Ґримо, поки ми не опинилися в будинку Тонкс. Гадаю, він підозрював, що я можу Вас попередити. Мені дали лише п'ятнадцять хвилин, щоб забрати набір для зцілення. Вас не було. Муді зник. Не було нікого, щоб попередити, хто б не захотів приєднатися до місії.

— І Ви пішли до Мелфоя, — Кінгслі обійшов стіл, дивлячись на неї.

— Інформація, яку отримав Гаррі, була від хапунів. Я намагалася попередити його, що це пастка, але він все одно збирався піти. Я думала розкрити Мелфоя, але не вважала, що це їх зупинить. Я подумала, що аби я змогла зв'язатися з Дра... Мелфоем, він міг би запропонувати нову інформацію, яку я могла б передати Гаррі та Ремусу. Я гадала, якщо будуть суперечливі звіти, це може дати нам трохи часу. Але Мелфой не прийшов, поки я була там. Я залишила йому записку з усією інформацією, що мала.

— Це була пастка.

Герміона коротко кивнула.

— Мабуть, вони навіть не очікували, що ми потрапимо у неї.

— І що потім?

— Їхня кількість переважала нашу. Я не думаю, що багато Смертежерів серед них мали досвід у бою. Драко сказав, що це були переважно стажери. Але серед них був перевертень, і їхня кількість була вражаючою.

Герміона подивилася вниз і тихо зітхнула, перш ніж підняти погляд.

— Рабастан Лестранж мертвий. Пастка була його ідеєю. Мелфой з'явився кілька хвилин по тому, як Рона поранили.

Вираз обличчя Кінгслі не був здивованим.

— Як він усіх убив?

— Він убив щонайменше третину з них на дуелі. Тоді він... у нього було якесь вакуумне прокляття, що містилося в артефакті. Він перетнув поле й активував його, коли схопив мене. Прокляття не вплинуло на володаря, і захист передався мені через контакт із ним. Він задушив усіх, забрав Гаррі та інших, наклавши на них Забуттятус, а потім залишив їх поза антиявляльними бар'єрами. Він не дозволив мені залишитися, щоб оглянути жодного з них.

— Що сталося з тобою? — Кінґслі уважно вивчав її; його очі впали на її зап'ястя зі шрамами.

Герміона стягнула рукав.

— Нічого, чого не можна було б вилікувати. Я використала прокляття Карбонесцере, щоб убити перевертня. Коли я мала справу з початковою реакцією в моїй магії, хтось вдарив мене ножем, — вона відвела погляд і на мить стиснула губи. — Гаррі не очікував, що це буде пастка, тому мені не дали партнера. Я думаю, він гадав, що Рон буде зі мною, але... ну, Рон — партнер Гаррі. Щойно з'явилися Смертежери, всі ввійшли у свої стандартні пари, тож я мусила битися соло, — коли вона це сказала, дивлячись у підлогу, її горло немов різало ножем. — Що було, мабуть, на краще. Драко ніколи не навчав мене битися з партнером.

На її черевиках досі була кров. Вона глибоко вдихнула.

— Драко... Мелфой сказав передати Муді, що його допомога залежить від мого виживання.

— Я вже знаю про це, — голос Кінґслі був жорстким. — Ви ніколи більше не підете на місію; мені байдуже, якщо хтось попросить вас піти врятувати самого Гаррі. Ви не підете. Ви не полишите сховищ, якщо це не буде для зв'язку. Ваше завдання, Ґрейнджер, — залишитися живою й тримати Мелфоя під контролем.

Герміона коротко вдихнула і відчула, як в її грудях палає бунтівний гнів. Кілька секунд вона пильно дивилася на нього, перш ніж поставила на місце свої стінки блокології й проковтнула все, що хотіла плюнути йому в обличчя.

Вона стиснула щелепу й відвела погляд.

— Тонкс ставить питання про моє зникнення та навчання. Я сказала їй поговорити з Муді.

— Я подбаю про це, — Кінґслі поправив мантию.

Герміона помірковано кивнула й схопилася за одвірок, відчуваючи під пальцями зернистість дерева.

— Рон був сильно поранений. Сьогодні ввечері його слід ізолювати.

— Ми маємо справу з більш масштабною ситуацією. Його позначили. На його правому зап'ясті є слід, який ми не можемо видалити.

Шкіру Герміони почало щипати, а всі нутроці скрутило.

— Наручник? Відстежувільне закляття на його наручнику, чи не так? Я намагалася прибрати його, коли лікувала. Ви гадаєте, це те, що розробляв Сассекс?

— Здається, що так. Це пояснює, чому вони тримали його там, а не заманювали Гаррі до порожньої будівлі. На щастя, ми знали, що існує така вірогідність, і Ремус принаймні мав розум не приводити Рона на площу Гримо. Аластор контролює ситуацію. Здається, через це Смертежери знають приблизне розташування будинку Тонкс. Поки ми не знайдемо способи знищити це відстеження, наші сховища у небезпеці. Якщо вони якимось чином використовують темних істот, щоб прорватися крізь Фіделіуса, у нас майже не залишилося часу.

Герміона важко ковтнула.

— Ви зв'язувалися з Северусом? Хто проводить аналіз наручника? Я не зробила цього... вчора. А повинна була. Це було недбало з мого боку. Я можу повернутися.

Кінгслі різко похитав головою.

— Ви більше не підійдете до того будинку. Северус на зміні в лабораторії. Він буде тут за годину до зібрання Ордену.

— Гаразд. Вам ще щось потрібно?

Кінгслі знову поглянув на стіл.

— Ні. Ви можете надати повний звіт Аластору пізніше.

Герміона повернулася, щоб піти. Вона була на півдорозі до дверей, коли Кінгслі заговорив:

— Грейнджер.

Вона обернулася й побачила, що Кінгслі дивиться на неї.

— З Вами все гаразд?

Вона знизала плечима.

— Зі мною все гаразд.

— Радий це чути. Я б ніколи не пробачив Гаррі, якби він убив Вас, щоб урятувати Рона.

Герміона гірко посміхнулася, і міцніше стиснула ручку дверей.

— Драко життєво необхідний, я знаю. Я буду обережнішою.

Обличчя Кінгслі змінилося.

— Я не це маю на увазі. Коли Ремус повідомив, що вони гадають, ніби вас схопили... — Кінгслі глибоко вдихнув і відвів від неї погляд. — Я б оплакував Вашу втрату; більше, ніж я б оплакував когось іншого в Ордені.

Герміона нахилила голову вбік, не вірячи йому. Куточок її рота злегка скривився, і вона підняла брову.

— Зараз? — вона пирхнула, хитаючи головою. — Тому Ви звертаєтесь до мене Грейнджер? Тому що я така важлива для Вас?

Кінгслі сумно посміхнувся їй.

— Я називаю Вас Грейнджер, щоб нагадати собі, що я відповідаю за більше людей, ніж просто за тих, які мені подобаються, — він зітхнув і якусь мить дивився на стіл, а потім знову поглянув на неї. — Дружити

з Вами в іншому житті, Герміоно Грейнджер, було б привілеєм для мене.

Герміона розглядала його кілька секунд.

— Можливо, в іншому житті ми могли б бути друзями. Але... я не думаю, що коли-небудь пробачу Вам у цьому.

Кінгслі повільно кивнув і відвів від неї погляд.

— Якщо не буде можливості сказати це пізніше, мені шкода... за все, що я просив Вас зробити.

Герміона мовчала кілька секунд, перш ніж тихо зітхнула.

— Якби Ви не попросили, я б сама запропонувала, — вона знизала плечима. — Ви ніколи мене не примушували. Я сама винна за свій вибір.

Вона ступила через двері й пішла коридором.

Кілька годин по тому Северус приніс звіт про наручник. Це був новий винахід. Для видалення знадобилася Темна мітка. Розроблялися складніші конструкції.

Запанувала довга мовчанка у відповідь на таке повідомлення.

— Ну, це не так... могло бути й гірше, — сказала Чарлі за хвилину. — Тоді Снейп може його зняти. Або хтось із наших полонених. Деякі з них мають мітку, правда?

— Я можу зняти наручник Рона Візлі, але коли я це зроблю, Сассекс дізнається, і наступні наручники, які вони винайдуть, можуть потребувати складнішого механізму, — Северус зневажливо глузував з Чарлі.

— Маєте кращу ідею? — Чарлі підняв підборіддя й зиркнув на Северуса.

— Ми приберемо маячок на Роні, — сказав Кінгслі, спираючись пальцями на край і задумливо постукуючи. — Однак, поки ми не отримаємо більше інформації про наручники, немає можливості на порятунок. Ми не можемо дозволити собі втратити більше сховищ.

— Ну, хіба Снейп не повинен знати? Оскільки він там працює? Я думав, що це причина, чому ми працюємо з ним.

— Я не керую всією лабораторією, — тон Северуса був злобним. — Я працюю в рамках відділів настоянок і проклять. Я не той, хто проводив експерименти над темними істотами чи розробляв відстежувальні наручники. Існують обмеження щодо кількості інформації, яку я можу надати, не привертаючи увагу, — його темні очі ненадовго зупинилися на Герміоні. — Наступного тижня у мене може бути краща інформація.

— Ми відправимо групу до котеджу Тонкс і знімемо наручник з Рона, — Кінгслі згорнув сувій з інформацією, яку приніс Северус, і передав його Герміоні та Флер, щоб вони переглянули. — За словами Аластора, Смертежери мають лише туманне уявлення про те, де зараз знаходиться котедж. Ми візьмемо групу з двадцяти людей і розділимося на менші команди. Фред і Чарлі проведуть нас із Северусом через Фіделіус, щоб прибрати маячок. Всі інші будуть виконувати роль приманок. Швидше за все, нам доведеться боротися за вихід. Ми використаємо Багатозільну настійку. Це викличе плутанину щодо того, на кого нападати. Я відправлю Поттеру і Муді повідомлення, щоб вони чекали на нас. Грейнджер, приготуйте для нас дози Багатозільної настійки.

— Мені знадобляться зразки ДНК того, в кого ви хотіли б обернутися і термін дії, — сказала Герміона, встаючи.

— Двогодинна доза, — Кінгслі зупинився на мить, перш ніж додати. — Використайте волосся Гаррі. Там його чекатимуть. Вони не очікують, що його буде двадцять чотири. Плутанина дасть нам трохи часу. Нам доведеться ізолювати Ремуса та Рона, щойно вони повернуться на площу Грімо. Флер, підготуйте дві кімнати у підвалі.

Герміона коротко кивнула і попрямувала до своєї шафи із зіллями, залишивши решту Ордену розробляти стратегію та обговорювати логістику, необхідну для місії.

Герміона приготувала зілля і спостерігала, як заповнена кімната людей перетворюється на її найкращого друга, перш ніж замаскувати себе й покинути площу Гримо.

Очікування було найгіршим. Герміона стояла у фое і дивилася, як стрілки годинника повільно мандрують його циферблатом.

Вона ненавиділа чекати.

Кінгслі та Муді, Гаррі, Рон, Северус та більшість із родини Візлі й Ордену. Усі вони були в котеджі Тонкс. Герміона залишилася поза місією. Можливо, Драко був там, у пастці між збереженням прикриття та збереженням Ордену.

Все могло трапитися.

Зростаючи, вона ніколи б не подумала, що стане людиною, яка коли-небудь погодиться залишитися поза місією, коли інші борються. Грифіндорка. Вона завжди думала, що хоробрість поставить її на передову.

Прагматизм поцупив у неї будь-який блиск героїзму.

Вона притиснула свою руку до вікна й дивилася на темну вулицю. Повний місяць з'явиться за пів години.

Годинник продовжував вимірювати невпинний плин часу.

Вона підготувала себе блокологією. Зібрала всі свої недавні спогади, акуратно їх відсортувала, а потім заховала, доки її розум не прояснився.

Смертежери, які чекали в котеджі Тонкс, не були стажерами. Фред спіткнувся об двері, притиснувши руку до голови. Його вухо було відрізано прокляттям. Муді повернувся з настільки скаліченими рукою

й плечем, що Герміона спочатку боялася, що не зможе їх вилікувати. Ремус був у процесі перевтілення, коли Тонкс увірвалася у двері та потягнула його в підвал.

Через кілька хвилин у двері ввійшли два Гаррі. Один стогнав і сильно спирався на іншого.

— Давай, Роне. Ми вже тут. Хто-небудь, дайте йому Знеболювальне зілля! — сказав справжній Гаррі, напівпадаючи, тягнучи Гаррі-який-був-Роном далі у фое.

Герміона опустила поруч і витягнула паличку. Рон горів і був лише наполовину собою. Поєднання прихованої лікантропії та повного місяця змушувало його корчитися в агонії.

— Трясця! Бодай би йому! — Рон ридав, вигинаючись назад, аж здавалося, що його хребет незабаром лопне. — Зупиніть це! Зупиніть це!!!

Він ткнувся нігтями в плече, дряпаючи себе кігтями. Гаррі намагався стиснути руки Рона і не дати йому покалічитися.

Руки, ноги й тіло Рона трусилися і тріскалися, поки зникала дія Багатозільної настійки. Кістки в його плечах і руках продовжували ламатися і розтягуватися, а потім повертатися на місце. Його пальці були скручені в кігті, і він дряпав ними паркетну підлогу, кричачи, відриваючи нігті. З гуркотом агонії його тіло боролось проти часткової трансформації.

І Герміона, і Гаррі стріляли йому в голову Закляктусом. Рон ледве здригався. Він крутнувся і стиснув горло Герміони, але вона кинула щит за мить до того, як він напав.

— Приголомши його! Всі приголомшіть його!

Герміона відскочила назад так швидко, як могла, оскільки Рон вивернувся, похитнувся і знову напав.

Щоб нокаутувати його, знадобилося десять ударів.

Герміона сиділа посеред підлоги, задихаючись, поки Невіл, Шеймус і кілька інших бійців понесли непритомне тіло Рона у підвал.

Гаррі лежав на підлозі поруч із нею, стискаючи її руку так міцно, що їй здалося, що кістки можуть тріснути.

— Я не знав. Я не знав, що так буде, — Гаррі здавався розгубленим.

Герміона подивилася на їхні руки.

— Він не може перетворитися. Вовк не може вибратися, — вона дивилася на кров і подряпини на підлозі. — Можливо, нам доведеться обговорити, щоб Ремус дійсно вкусив його.

Вони ще сиділи на підлозі разом, коли Кінгслі ввійшов у двері, маючи втомлений вигляд.

— Ми втратили щонайменше трьох, — сказав Кінгслі. — Ми не дізнаємося, кого саме, поки всі не дадуть мені відповідь.

Стерджіс Подмор, Сьюзен Боунз і п'ятеро інших бійців Спротиву не змогли повернутися на площу Ґримо. Їх вважали мертвими.

Легше було сподіватися на їхню смерть, ніж боятися, що вони потрапили в полон.

Після зібрання Ордену Герміона зіткнулася з Тонкс. Їхні очі зустрілися, і Герміона вгледілась у вираз обличчя Тонкс. Занепокоєння та підозри, які були помітні напередодні, зникли.

Муді чи Кінгслі наклали Забуттятус на неї до того, як вона вийшла з котеджу.

Того вечора Герміона лежала у ліжку, дивлячись у стелю. Кінгслі приніс засекречений сувій аналізу наручника, знятого з Рона. Вони не могли принести наручник, не принісши разом із ним маячок.

Герміона провела попереднє дослідження магії. Це були складні чари. Основа була виготовлена із вольфраму, міцного, але магічно провідного. Деталі наручника, за допомогою яких можна було розпізнати носія Темної мітки, були засновані на геніально складній числомагічній формулі та техніці маскуваннн, з якими Герміона ніколи раніше не стикалася.

Вона прокручувала інформацію знову і знову у своїй свідомості та не знала, що робити. Інформація вже частково застаріла. Наступні наручники будуть удосконалені. Їх буде складніше видалити або навіть неможливо.

Навіть якби вона знайшла помилку, яку можна використати, Орден не обов'язково зміг би це використати. Їм доведеться вирішити, чи тримати інформацію до важливого моменту, чи використати її негайно. Будь-який проступок з їхнього боку призведе до того, що Сассекс знову переробить наручники.

Це було схоже на код Енігми; якщо Ордену вдасться прорватися крізь чари, це призведе до того, що Смертежери вдосконалять їх ще швидше.

Вона перевернулася на бік і подумала, чи були б винайдені наручники, якби Драко не дозволив Ордену влаштувати стільки вторгнень у в'язницю; якби Орден не здійснив таку складну атаку в червні й не знищив початковий відділ винайдення проклять.

Чи було це неминучим? Чи вони самі спричинили це? Якби вони цього не зробили, чи був би інший спосіб, щоб Спротив протримався так довго? Чи війна вже закінчилася б?

У неї не було відповідей на ці запитання.

Вона могла лише здогадуватися.

Її ліжко було холодніше, ніж будь-коли раніше.

Вона спала дві години, перш ніж відчула, що більше не може. Вона спустилася на кухню площі Гримо і заварила чай.

Далі знову подивилася на сувій аналізу, а потім у вікно на місяць уповні. Яскраве, холодне срібло. В дитинстві вона любила місяць. Еволюція місяця і його витончена краса завжди захоплювали її. Після зустрічі з Ремусом на третьому році навчання, місяць став трагічним і зловісним. Його краса стала передвісником болю.

Рон зненавидів місяць.

Вона обгорнула кухоль руками й відчула, як тепло проникає в її руки.

Вона почувалася холодною. Зовні. Зсередини. Вона була такою холодною.

Тепер їй завжди було холодно. У ній завжди залишатиметься слід.

Вона поклала голову на стіл і обвела кінчиками пальців волокна дерева. Вона сумувала за Драко. Хотіла торкнутися до нього. Хотіла зануритися в його обійми й забути все своє інше життя.

Війна зжирала її зсередини, поки вона не відчула, що від неї залишилися лише мізерні шматочки. Неначе кігті війни вп'ялися в її груди, і вона не могла вирватися та сподіватися вижити з вирваними легенями. З Драко вона почувалася живою. Наче вона знову дихала після стількох років, що й забула, як робити що-небудь, окрім виживання.

Вона міцніше стиснула кухоль, доки жар не почав спадати.

Вона навіть не знала, як з ним зв'язатися. Хіба що, якщо це не було від імені Ордену. Вона дала йому слово, що інакше не буде викликати його.

Вона обертала перстень навколо пальця.

Герміона поцікавилася, чи був Драко в котеджі Тонкс. Чи був він поранений або поранив когось.

Вона злегка випрямилася й поміркувала. Він витратив все своє Знеболювальне зілля на її зап'ястя. Навіть якби він міг замінити всі інгредієнти, малоімовірно, що Северус ділив це зілля з армією Смертежерів. Їй доведеться взяти йому новий флакон, коли вона побачить його знову.

Їй також слід знайти більше водоростей. Вона почала перебирати місця, де могла б знайти їх. Та незабаром зупинилася, її серце завмерло.

Вона більше не могла вирушати на пошуки інгредієнтів.

Герміона прикусила губу і подивилася на свої руки. Добування інгредієнтів було її справою. Це було жахливо й небезпечно, але це була її справа. Шанс втекти з площі Грімо на кілька годин; відчувати вітер на обличчі та холод ранньої роси на руках; помічати, як повільно змінюються пори року.

Вона сумно глянула у вікно будинку.

Герміона почувалася птахом, чиї крила повільно підрізали дедалі коротше, аж поки їх майже не відрізали.

Вона зітхнула і відвернулася від вікна. Знову вгледілася в сувій, позначаючи примітки про потенційні ресурси, які можна знайти.

Наступного вівторка дівчина вперше пішла до халупи без попереднього пошуку інгредієнтів. Вона нервувала, дивлячись на двері. Вона не була певна...

Завжди неможливо було передбачити, що Драко зробить далі.

Її щелепа тремтіла, а пальці тремтіли на дверній ручці. Вона відсмикнула руку, стиснувши її в кулак і змусивши себе глибоко вдихнути.

Це її робота, нагадала вона собі. Неважливо, що відбувалося від тижня до тижня. Це ніколи не мало значення. Це досі була її робота.

Герміона ковтнула й міцно стиснула губи, простягнувши руку й відчинивши двері.

Драко роз'явився, щойно вона ввійшла всередину.

Він явився майже біля неї, міцно схопив її та притиснув до стіни, коли його губи накрили її. Вона відчувала його голод; в його руках, коли він тягнув їх уздовж її тіла; у диханні, коли він переривчасто дихав біля її обличчя.

Герміонині очі розширилися від здивування, коли він притиснувся до неї. Її пальці зачепили його мантію. Нарешті заплющивши очі, вона поцілувала його у відповідь.

Його рука піднялася і схопила її за підборіддя, трохи нижче її вуха. Його пальці згорнулися на її шиї, вигинаючи її голову назад, коли він поцілував її глибше.

Вона вчепилася в нього, і він підтягнув її ближче, обхопивши рукою її талію. Увесь світ зник. Герміона жадібно поцілувала його. Вона хотіла влитися в нього.

Він підтягнув її, і вона обхопила його стегна своїми ногами. Її пальці заплуталися в його волоссі, і вона відчула його зуби на своїх губах і язиці.

Це було як падіння. Він притиснув її до стіни. Вона ледве знала, де закінчувалася вона, і починався він. Її легені спалахнули, але вона не відірвалася від нього.

Тоді вона справді впала. Стіна за її спиною зникла, і вона лежала десь на матраці із балдахіном зверху. Вона ледве відчула явлення.

Герміона на мить відірвала рот від Драко, щоб озирнутися, перш ніж їхні губи знову зустрілися. Він зірвав з неї сорочку, і вона потягнула його за штани.

Швидко. Наполегливо. Вона була готова до нього. Вона дряпала нігтями його спину, коли він ввійшов у неї.

В її свідомості не було місця для чогось іншого. Торкаючись до нього. Рухаючись під ним. Відчуваючи його. Світ зводився до однієї точки — Драко, його руки й очі, биття його серця. Вона обхопила його руками, не припиняючи цілувати й цілувати його.

Потім вони лежали й обіймалися кілька хвилин, торкаючись чолом до чола й задихаючись.

Він поцілував її між очима, і його долоня торкнулася її обличчя. Потім він відхилився і провів руками по її тілу, уважно дивлячись на її руки й тулуб. Вона підняла голову, щоб побачити, що він робить.

— Тебе не було на битві у котеджі, чи не так? Я не думаю, що хтось із Поттерів боровся так, як ти, але я не можу бути впевненим у цьому, — він провів пальцями по раковині її вуха, а потім уздовж плеча.

Герміона відкинулася і похитала головою, також озирнувшись на нього й проводячи рукою вздовж його тулуба. У нього не було видимих ушкоджень.

— Мене там не було. Це був продуманий рейд; Кінгслі не дозволив би мені, — її щелепа тремтіла, і вона відвела погляд. — Тобі не слід хвилюватися. Я не... — слова крутилися на її вустах, — мені більше не дозволено залишати сховища. Хіба що для зв'язку. Тому тобі не варто хвилюватися.

Драко зітхнув із полегшенням і прихилився до неї, знову поцілувавши її в чоло.

Герміона заплющила очі й стиснула губи.

— Щось трапилося?

Вона підняла очі й побачила, що Драко пильно дивиться на неї із закритим виразом обличчя.

Куточок її рота скривився.

— Мені подобалося шукати інгредієнти. Це було єдине стерпне, що мені іноді доводилося робити, — її очі опустилися вниз, і вона сплела свої пальці із його. — Моє життя стає дедалі меншим і темнішим.

Настала пауза.

— Мені шкода.

Вона знизала плечима.

— Ти ж не про це просив. Ти вимагав залишатися живою; Кінгслі був тим, хто вирішив, що це означає, що мені не дозволено добувати інгредієнти чи залишати сховища. Я розумію. Він відповідальний за цілу військову справу. Я не збираюся просити його зважати на мої особисті почуття. Я просто... — вона замовкла, вдихнувши. — Я ще намагаюся змиритися із цим.

— Я не усвідомлював, що це так важливо для тебе.

На мить вона замовкла, вагаючись.

— В певні дні — це здавалося найближчим до свободи, яку я ще могла мати.

Вона відчула, що все його тіло замерзло.

— Це тільки... тільки до кінця війни, — сказав він тоном, який був наполовину благанням і наполовину клятвою.

Герміона пирхнула.

— Тільки до того часу? Скільки це ще триватиме? — вона гірко посміхнулася. — Як ти гадаєш, який кінець війни буде хорошим для кожного із нас? Якщо Орден якимось чином перемаже, я впевнена, що Міжнародна конфедерація раптом захоче долучитися. Вони будуть головувати на всіх судах. Я тобі вже казала, що велика частина моєї діяльності була значною мірою несанкціонована, а Орден повинен

бути демократичним. Коли все вийде, — вона відвела погляд, не в змозі зустрітися з ним очима, — це буде не дуже гарна картина, — вона підняла брови й легенько зітхнула. — Якщо мені пощастить, вони просто заберуть мою паличку на кілька років. Є певні речі...

Її груди стиснулися, коли вона подумала про маленьку кімнату в печері на пляжі. Кров. Здерті руки й ноги. Протягом року Габріель стала жорстокішою та креативнішою. Зараз травми рідко були оборотними, і Кінґслі не стримував її, тому що Ордену *потрібна* була інформація.

Ім'я Герміони було поруч з ім'ям Кінґслі в кожній картотеці в'язня. Її почерк акуратно описував у точних клінічних термінах травми, які вона загоїла, точний стан кожного в'язня, коли вона поміщала їх у стазис.

Я була там. Я знала. Я була співучасником.

Вона ковтнула.

— Я не така хороша людина, як ти вважаєш. Я... я цілком могла б опинитися в Азкабані.

Драко на мить завмер, дивлячись на неї. Його пальці сіпалися й стискалися навколо її долоні.

— Тікай. Одне твоє слово — і я заберу тебе звідси. Ти не мушиш залишатися тут.

Від його слів зростала й розкривалася жахлива частина її самої. Вихід. Свобода. Далеко від війни.

Вона не знала, наскільки хоче цього, поки не почула, що це запропонував хтось, хто дійсно мав це на увазі.

Ідея жити без війни... вона хотіла цього.

— Ти знаєш, що я не тікатиму, — сказала вона, дивлячись йому в очі.

Вираз його обличчя був гірким, а очі заблищали, показуючи втомлену покірність. Він кивнув.

— Пропозиція залишається в силі. Одне твоє слово — і я заберу тебе звідси.

Вона розглядала його.

— А як щодо тебе?

Він гірко засміявся:

— Якби я міг втекти, я б зник, ще коли моя мати була жива.

Герміона повільно кивнула. Він ніколи не був би тут, якби у нього був вибір.

— Звісно. Та чи втік би ти зараз, якби міг?

Він дивився на неї, його очі були розплавленим сріблом. Вони були непохитними.

— З тобою втік би.

— Тоді... ми втечемо разом. Після війни, — вона притиснула його руку до своїх грудей і відчула, як б'ється її серце. — Коли закінчиться війна. Ми обоє втечемо кудись, де нас ніхто не знає. Ми... зникнемо. Коли все закінчиться.

Його очі блиснули на мить, перш ніж він зустрів її погляд і ледь помітно посміхнувся.

— Звичайно, Грейнджер.

Він брехав.

Вони обоє брехали.

Це була казка — думати, що вони можуть втекти разом. Щоб усе закінчилося досить спокійно для цього.

Вона сильніше стиснула його руку і зустрілася з ним очима, поки ілюзія не зникла.

— На Роні був маячок, — сказала вона за хвилину, — із Сассексу. Чи міг би ти отримати для нас більше інформації про те, як вони працюють? І над якими ще прототипами вони працюють?

— Я подивлюся, що можу зробити, — його тон був різким. Він відсунувся і повернувшись шиєю так, що вона хруснула.

Герміона витріщилася на нього. Він був неймовірно елегантний, але надто худий. Його шкіра була бліда, немов мармур, і в тьмяному ранковому світлі він міг би бути фігурою на картині. Його шрами робили цю сцену жахливою.

Вона не могла дивитися на нього і не бачити війни. Вона була вирізана на ньому.

Дівчина сіла й закріпила шпильки у своєму волоссі.

— Я ненавиджу, коли твоє волосся укладене таким чином, — сказав він різко.

Герміона глянула і вигнула брову.

— Я могла б обрізати його замість цього.

Вираз його обличчя став ображеним. Вона криво всміхнулася і знизала плечима.

— Я повинна тримати його подалі під час роботи. Мене в будь-який момент можуть викликати. Найбільш зручно укласти його так, — він відвів погляд на кілька хвилин. — Я хочу частіше з тобою бачитися.

Куточок її рота скривився, коли її серце закалатало з полегшенням.

— Гарзд. У тебе є час?

Він повернувся, щоб поглянути на неї, і вона побачила в його очах голод. Власницький. Жадібний.

Він витягне її з війни й сховає, щойно вона йому дозволить. У його очах вона бачила конфлікт. Вигляд Драко, який стримується, дивлячись на неї й зважуючи свої варіанти, був знайомим.

Хочу. Хочу. Хочу. Вона відчула це, як відчувала серцебиття.

Якщо він не зможе схвати її, він буде тримати її якомога ближче до себе.

Вона закохалася в дракона.

— У мене завжди знайдеться час для тебе. У мене шестигодинна зміна в лікарняній палаті щодня вдень, але решта моєї роботи гнучка. Ти можеш викликати мене, і я прийду, щойно зможу.

— Я викличу тебе тоді, коли зможу. Якщо кільце активується один раз, це не пов'язано з Орденом.

Драко підняв із підлоги свою мантію й витягнув сувій.

— Чи є нові замовлення на цьому тижні? — запитав він, протягуючи їй сувій. Його рот насмішкувато скривився, коли він ставив запитання. — Крім інформації про маячок?

Вона похитала головою.

— Ця інформація в пріоритеті.

Коли вона потягнулася й взяла сувій, він відтягнув його назад, притягуючи її до себе. Драко обхопив її зап'ястя рукою.

Вона відчула, як пергамент зісковзнув з її пальців, коли його друга рука ковзнула по її горлу, і він поцілував її.

Він поцілував її, і вона поцілувала його у відповідь.

Chapter End Notes

«Енігма» – переносна шифрувальна машина, яка використовувалася для шифрування і розшифрування секретних повідомлень. Використовувалася в нацистській Німеччині під час Другої світової війни.

Розділ 56. Флешбек 31

Chapter Notes

[Плейлист](#)

Carry You – Ruelle & Fleurie
Apocalypse – Cigarettes After Sex
Without You – Ursine Vulpine & Annaca
Where`s My Love – SYML
Somebody Else – Ruelle
Lost Without You – Freya Ridings

See the end of the chapter for more [notes](#)

Квітень 2003.

Драко викликав її. Часто.

Іноді його обов'язки в армії Волдеморта закінчувалися пізно ввечері, але найчастіше він викликав її рано вранці. Герміона працювала у своїй комірчині із зіллями або здійснювала дослідження, поки її каблучка не загоралася. Потім вона вислизала з площі Гримо та являлася до Вайткрофта.

Вона ледве переступала через поріг, як з'являвся Драко, схоплював її та роз'являвся до іншого місця. Це завжди були готелі. Рідко один і той самий, навіть від ночі до ночі.

Він цілував її, обхоплюючи її обличчя своїми руками, і було відчуття, немов він вдихає її.

Тоді він відступав достатньо, щоб поглянути на неї.

— З тобою все гаразд? Все добре? З тобою щось трапилося? — він проводив по ній руками, щоб перевірити.

Щоразу одне й те саме питання, ніби він не повірить у це, поки не переконається особисто.

Вона не очікувала, що він буде так одержимо хвилюватися. Вона спостерігала за його негайними прибуттями у Вайткрофт протягом кількох місяців; як він обережно пробігав по ній очима після того, як на неї напали в Гемпширі. Вона не замислювалася, наскільки глибоко в ньому засів цей страх.

Вона відчувала, як розслабляється під його дотиком, коли його пальці пробігалися її руками вгору і проводили по хребту.

— У мене все добре, Драко. Тобі не варто хвилюватися.

Здавалося, ці слова ніколи не мали жодного ефекту. Він повертав її обличчя до свого й дивився їй в очі, наче сподівався знайти в них щось.

Вона дивилася на нього і повільно дозволяла йому заспокоїтися.

Що б не сталося з його матір'ю, Нарциса ніколи не розповідала йому всього; або тому, що вона не могла, або намагаючись вберегти його. Приховувати це від нього, мабуть, було найгіршим рішенням.

Драко був схожий на неї. Він був найбільше одержимим тим, чого не знав.

Вона зустрічала його очима:

— Драко, зі мною все гаразд. Зі мною не нічого сталося.

Коли він був упевнений, що вона справді не постраждала, це мало такий вигляд, ніби напруга всередині нього нарешті зникала. Він тримав її на руках, зітхаючи з полегшенням, поклавши на неї голову.

«Ти зробила це із ним , — нагадала вона собі, і міцно обхопила його руками. — Ти здогадалася, де його слабке місце, і скористалася цим».

Вона проводила по ньому своїми пальцями, намагаючись виявити на ньому будь-які травми, перш ніж він знову її поцілував.

— Драко, дозволь мені зцілити тебе.

Вона ніколи не зцілювала і ніколи не зцілюватиме нікого так, як зцілює Драко: в його обіймах, притиснута до його тіла. Вона ковзала руками по ньому й цілувала його плечі, руки й обличчя, бурмочучи закляття. Прискіпливо перевіряла його, поки він не виривав її паличку з пальців і не відкидав її в куток кімнати. Потім він звалював її на ліжко і повільно кохався з нею.

Майже завжди це було повільно. Він дивився їй у вічі, поки вона майже відчувала, як їхні думки з'єднуються.

Іншим разом він з'являвся, просякнутий темною магією. Вона чіплялася за його одяг і шкіру. Коли він був таким, він завжди був відчайдушнішим. Жорсткішим. Швидшим. Намагаючись загубитися в чомусь, що міг відчувати.

Біля стіни. Або просто на підлозі готельного номера, де вони приземлялися.

Його поцілунки були на смак як лід і гріх. Герміона пила їх, аж задихаючись.

— Ти моя. Ти моя, — повторював він знову й знову, як мантру. — Скажи це. Скажи, що ти моя.

— Я твоя, Драко, — обіцяла вона, притиснувшись до його губ або дивлячись йому в очі.

Він переплітав свої пальці з її та притискав їхні обличчя одне до одного, й іноді все його тіло тремтіло. Вона обіймала його руками й цілувала його волосся.

— Обіцяю, Драко. Я завжди буду твоєю.

У його очах був власницьких жах, коли він дивився на неї — у тому, як він торкався до неї, — ніби він завжди боявся, що бачить її востаннє.

В ті дні, коли він її не викликав, вона ходила по площі Гримо з відчуттям, що не може дихати, поки не відчує, як горить її каблучка.

Тоді вона була тією, хто відчайдушно потребував знати, чи з ним все гаразд.

— Не вмирай, Драко.

Це завжди було останнє, що вона йому казала.

За мить до того, як він роз'являвся, коли стояв у своєму одязі Смертежера, вона частіше казала це, ніж прощалася. Хапала його за підборіддя рукою і дивилася йому в очі:

— Будь обережний. Не вмирай.

Він нахилив голову вперед і цілував її долоню, коли його холодні сірі очі дивилися на неї.

— Ти моя. Я завжди прийду за тобою.

І він завжди приходив.

З кожним днем здавалося, що обставини стають жорсткішими. Стрімкішими. Вона не була впевнена, як далеко можуть завести його руни й власна рішучість, перш ніж це досягне точки неможливості, і все зруйнується.

Вона могла це відчувати.

Він ходив по лезу бритви.

Коли він спав, вона дивилася йому в обличчя і хотіла, щоб він пережив війну.

Щоб вони втекли, коли все закінчиться. Далеко. Так далеко, що їх ніхто ніколи не знайшов би. Вона пообіцяла собі, що знайде спосіб. Вона пообіцяла йому: що у них буде «після».

Були моменти, коли вони майже забували про війну навколо. Їли сніданки на замовлення в обслуговуванні номерів. Сперечалися, чи їжа з дешевих ресторанів з фаст-фудом є справжньою їжею. Користувалися невиправдано великими ваннами, які завжди були в його готельних номерах. Цілувалися.

Вона могла витратити тисячоліття, цілуючи його; відчуваючи вогонь від того, як він торкався до неї.

У момент, коли їхні губи з'єднувалися, він притискав її тіло до свого. Його руки ковзали вздовж її горла й назад до потилиці, заплутуючи пальці в її волоссі, коли він поглиблював поцілунок. Він притискав її щоку долонею, а потім ковзав уздовж її тіла.

Потім, коли вона задихалася, він відкривав рота і починав цілувати її горло. Впивався у точку її пульсу на шиї, стягуючи з неї одяг. Вона ледве помічала, як її одяг зісковзував і падав на підлогу, коли він роздягав її та досліджував її оголену шкіру. Коли вона розстібала його сорочку та проводила руками по його тілу.

Він крутив зацібку її бюстгальтера, а потім розривав його, перш ніж його руки кинулися б долонями до її грудей і дражнили, поки вона не починала стогнати. Його рот ковзав уздовж з'єднання її шиї та плеча, коли він цілував і кусав її шкіру.

— Ідеальна. Прекрасна. Моя. Моя, — він видихав слова в її тіло, оголюючи її перед собою. Входячи у неї. Коли він притискав її до себе. Коли вона розліталася на часточки в його обіймах і під його цілунками. Коли він переплітав їхні пальці, і вона відчувала, як він кінчає.

— Я буду дбати про тебе. Клянусь, Герміоно, я завжди буду піклуватися про тебе, — він бурмотів слова в її шкіру або волосся таким тихим голосом, що вона ледве їх чула.

Одного разу вночі на початку травня, коли вона напівсонна була загорнута в його обійми, вона почула, як він це повторює; ніби це була обіцянка, яку він давав собі знову й знову. Наче він не міг змусити себе перестати це повторювати.

Вона підняла голову й тримала його обличчя руками, щоб була можливість дивитися йому в очі.

— Драко, зі мною все гаразд. Зі мною нічого не станеться.

Він просто дивився на неї з тим самим гірким смиренным виразом, який носив під час навчання. Він готував себе, чекаючи того, що вважав неминучим.

Війна обкрутилася навколо них, як терновий вінок, з-під якого вони не могли втекти.

Він затих і притулився головою до її грудей, обхопивши її руками, а вона заплутала пальці в його волоссі.

Вона досі відчувала, як він повторює слова.

Вона вагалася кілька хвилин, перш ніж заговорити:

— Розкажи мені про свою матір, Драко. Розкажи мені все, що ти ніколи нікому не міг сказати.

Він напружено мовчав. Вона провела пальцями по його плечах і обвела шрами від рун.

— Використання блокології просто приховує це. Ти можеш розповісти мені, я допоможу тобі це нести. Розкажи мені про свою матір.

Він так довго не говорив і не рухався, що вона подумала, чи не заснув він. Потім він повернув голову настільки, щоб вона могла побачити його профіль. Вираз його обличчя був ретельно прихованим, але вона бачила, як він обмірковує.

— Я ніколи раніше не бачив, щоб когось катували, — сказав він нарешті. — Вона була першою людиною, яку я коли-небудь бачив під тортурами. Він... — Герміона відчула, як його щелепа стиснулася, коли він завагався, — він експериментував із нею і дозволив... кільком Смертежерам висловити свої ідеї щодо того, що слід із нею зробити. Щоб покарати Мелфоїв.

Поки він говорив, його очі поступово розширювалися, а вираз обличчя розкривався. Він дивився через всю кімнату, кудись далеко.

Герміона спостерігала і могла бачити, наче йому було знову шістнадцять і він повернувся додому на свята.

Додому. Несвідомо ввійшовши у жахіття, від якого він ніколи, ніколи не втече.

— Я думав... — його голос раптом став молодшим. Хлоп'ячим. — Якийсь час я думав, якщо я вб'ю Дамблдора досить швидко, вона якось одужає. Що я міг це виправити... якби я зміг досягти успіху. Але... вона була тінню себе, коли я повернувся зі школи. Думаю, вона намагалася триматися влітку, коли я проходив навчання. Але коли я пішов, вона зламалася...

На мить він замовк.

Він знову почав говорити, але потім закрити рота. Його губи сіпалися, ніби він вибирав, а потім відкидав те, що збирався сказати далі.

— Навіть місяця не минуло. Мене не було менш як місяць, — сказав він нарешті.

Герміона заплела пальці в його волосся. Він заплющив очі й опустил підборіддя.

— Це мало бути оборотним, щоб мотивувати мене. Нічого такого, що могло б фізично покалічити її. Але він зруйнував її розум. Використання виманології для тортур — його улюблена техніка. У неї були судоми, переважно невеликі, але іноді вони були важкими.

Особливо пізніше. Вона просто... зникла у цій клітці. Коли вона лякалася, то заплющувала очі й починала гойдатися і видавати ці скигляві звуки. Вона не зупинялася годинами, а я не міг... не міг завжди залишатися з нею... тому що мені доводилося тренуватися.

Він не дивився на Герміону, коли говорив. Він продовжував дивитися вдалечінь кімнати. Його голос був низьким і тремтячим.

— Того дня, коли я вбив Дамблдора, Темний Лорд зажадав, щоб ми з ним пообідали. Щоб відсвяткувати... він сказав, що ми святкуємо мій успіх. Її відпустили лише на кілька годин, і він хотів, щоб вона стала прислугою. Її тремтіння було настільки сильним, що вона ледве тримала срібний посуд. Її виделка постійно брязкала об тарілку, а потім вона кидала її та панікувала, коли намагалася підняти. Вочевидь, шум відвертав її увагу. Тому Темний Лорд узяв ніж для стейків і встромив його в її ліву руку, прикувавши її до столу. Потім залишив її там, стікаючи кров'ю, доки не закінчив вечеряти. Я сидів навпроти неї, і вона увесь час просто дивилася на мене, хитаючи головою, щоб попередити, аби я нічого не робив.

Він схопив Герміону за руку.

— Я не міг нічого зробити. Я намагався її захистити. Тримав її в кімнатах якомога частіше. Привів цілителів, щоб допомогти їй одужати. Цілителі розуму нічого не могли зробити. Мені слід було лікувати її раніше. Це те, що вони всі мені казали. Що я повинен був лікувати її раніше.

Герміона стиснула його руку і провела пальцями по його рунах. Рішучість, підступність, невблаганність, безжалісність, прагнення ідеального результату...

Щоб помститися за матір. Як спокута за всі моменти, коли він відчував, що підвів її.

— Мені так шкода, Драко.

Він мовчав. Потім заплющив очі й різко вдихнув.

— Тоді... — його голос обірвався. Він спробував ще раз: — Тоді... — уста Драко скривилися, і він замовк на кілька секунд. — Тоді... щойно вона почала трохи відновлюватися, і я вагався щодо Фінч-Флечлі. Там була маленька дівчинка; вона могла ще навіть не бути в початковій школі. Непрощенні... їх не обманеш. Ти повинен це відчувати. Ти повинен мати це на увазі. Мені наказали використовувати Круціатус, і я не міг... не міг змусити його спрацювати. Вона була... така маленька.

Він ковтнув.

— Белатриса прокляла мене та дівчинку, перш ніж дозволити Фенріру Грейбеку впоратися з нею. Він... насолоджувався дітьми. Коли повідомили про мою невдачу, Темний Лорд сприйняв це як ознаку того, що я недостатньо відданий чи вмотивований. Він привів мою маму, щоб вона продемонструвала, як правильно виконувати Круціатус.

Настала довга тиша.

— Вона... тільки почала одужувати, коли це сталося.

Герміона підозрювала, що на її руці будуть синці там, де були переплетені пальці.

— Белатриса в певному сенсі піклувалася про свою сестру. Вона ніколи не виступала проти Темного Лорда, але намагалася вберегти мене від невдач. Влітку перед тим, як я повернувся до школи, і коли вона зрозуміла, що моє покарання буде віддано моїй матері, вона зробила все, щоб це траплялось якомога рідше. Я попросив її навчити мене всього, чого вона навчилася від Темного Лорда, і вона це зробила.

Його голос змінився. В міру того, як історія рухалася його життям, вона ставала все більш знайомою. Почали проступати сліди його жорстокого, різкого тону.

— Я робив усе, щоб забрати маму. Щоб витягти її. Але я не міг бігти із нею. У мене було все підготовлено, але я не міг переконати її піти без мене. Я думав, щоб спробувати використати на ній Імперію, щоб

змусити її піти. Але я її знав. Якби я був у відключці або помер, вона повернулася б, щоб знайти мене. І я не міг її десь замкнути, щоб вона не могла цього зробити. Я не був... я не хотів бути тим, хто тримає її в клітці. Не хотів, щоб вона знову почувалася в пастці.

Його голос став мертвим.

— Коли вона померла, я приїхав і знайшов маєток Лестранж у руїнах. Я не знав, що сталося, поки мене не викликали. Про те, що вона була там, майже не згадувалося... що вона померла там. Паличка Дамблдора розкололася навпіл. Це було якось пов'язано із Белатрисою. Єдиним, що мало значення, була паличка. Він убив усіх Смертежерів, які вижили, щоб доповісти про це. Я стояв, оточений тілами, намагаючись не закричати.

Він замовк і довго нічого більше не говорив.

Герміона висунулася з-під нього і сіла. Коли вона дивилася на нього зверху вниз, у її грудях відчувалося, що вона готова заплакати.

Його очі були насторожені, коли він озирнувся на неї.

Вона легенько торкнулася його щоки.

— Драко, я не твоя мати.

Він здригнувся і почав відкривати рота, але вона продовжувала, не дозволяючи йому перебивати.

— Муді та Кінґслі не зашкодять мені, якщо ти провалиш завдання. Вони не збираються мучити чи загрожувати мені, щоб покарати тебе. Я не заручниця. Я в цій війні, тому що це мій вибір. Я не крихка. Я не збираюся ламатися. Будь ласка, — вона провела великим пальцем по дузі його вилиці, — повір у це щодо мене.

— Дозволь мені вивести тебе. Будь ласка, Герміоно. Клянусь богом, це не вплине на мою допомогу Ордену. Дозволь мені вивести тебе.

Вона похитала головою.

— Я не можу піти. Я вірна Ордену. Я не збираюся тікати, коли всі борються. Ми разом доведемо до кінця цю війну. Дозволь мені допомогти тобі. Тобі не потрібно робити все самотужки.

Його очі блиснули, і вона побачила у них відчай і смиренність. Це розірвало щось у ній.

— Драко, ти не можеш мене просити втекти з війни.

Його губи скривилися, і він почав глузувати.

— Чому ні? Хіба ти ще не зробила достатньо для них? Вони продали тебе. Що якби я... — його голос обірвався. Він відвів від неї погляд. — Та сама пропозиція від того, хто дійсно зробив би те, що мав на увазі. Ти б все одно... і якби я не навчив тебе, Поттер все одно залишив би тебе одну на полі бою.

Вона провела великим пальцем по його шкірі. Там була найменша, найдрібніша смуга шраму від прокляття, яке вона кинула у нього.

— Я погодилася на це, Драко. На все це. Мене ніхто не примушував. Ми не маємо права вирішувати, що зробили достатньо, а потім залишати інших нести наслідки. Війна так не працює.

Він стиснув щелепу й гірко подивився на неї.

Йому було все одно. Йому було все одно, чи хтось виживе у цій війні, крім неї. Вони всі можуть померти, і йому було б байдуже.

Він дав Незламну обітницю. Навіть якби він міг зняти свою Темну мітку, він не міг тікати, поки тривала війна. Він потрапив у пастку.

Герміона сумно зітхнула й опустила голову, ткнувшись обличчям у його плече. Він міцно обхопив її руками.

Вона вже майже спала, коли почула слабкий шепіт його голосу:

— Я подбаю про тебе. Клянусь, я завжди піклуватимуся про тебе.

Рятувальні місії призупинилися. Кінґслі зупинив їх, поки не стане відомо більше про маячок із Сассексу. Ранні прототипи наручників були застосовані у всіх в'язницях.

Спротив був майже повністю загнаний у підпілля та у світ маглів. Було так багато темних істот і викрадачів, що важко було пересуватися.

Кінґслі почав ще більше покладатися на свою розвідувальну групу та використовувати Драко в армії Волдеморта. Дезінформуючи. Саботуючи. Ніби армія Смертежерів була машиною, яку потрібно було знищити. Конверти із замовленнями ставали дедалі товстішими щоразу, коли Герміона доставляла їх.

Драко рідко згадував, що він зробив, але вона була впевнена, що він був на межі від того, щоб зламатися під тиском. Щоразу, коли він бачив її, він ставав все відчайдушнішим.

Це спалювало все всередині неї. Спостерігати, як він руйнується під усім, що він мав робити для обох сторін.

Майже весь тиск на Герміону з боку Ордену зник. Вона була нашійником на горлі Драко; Кінґслі та Муді не мали нічого більш термінового для неї, ніж підтримування цієї ролі.

Її просто залишили жити з цим.

Вона почувалася твариною в клітці на площі Ґримо. Вона їздила від сховища до сховища лише для того, щоб змінити обстановку.

Коли вона не лікувала Джіні та не доглядала за нею, то вкладала свою енергію в дослідження та експериментальну магію. Вона просунулася далі у дослідженні темної магії, ніж будь-коли до того. Можливо, Орден не скористається цим, але Драко міг.

Вона намагалася знайти спосіб обійти наручники. Драко регулярно приносив для неї оновлені сувої аналізу, і вона вивчала їх, намагаючись знайти недолік, який можна використати. Вони були геніальними. Вони були витвором мистецтва.

Вони жахнули Герміону своєю швидкою еволюцією.

Крім незнімних маячків, Сассекс почав експериментувати з наручниками, призначеними для придушення магії. Вольфрам, інкрустований залізом. Вольфрам, покритий міддю або алюмінієм. Наручники з матеріалами серцевини палички.

Вона ледве спала б, якби не була із Драко. Решту часу вона просто лежала у холодному жаху, думаючи про те, що станеться з ким-небудь захопленим. Можливо, Орден ніколи не зможе врятувати жодного із них.

Смертежерам вже давали наручники, щоб вони мали їх при собі для легшого затримання членів Спротиву. Після закриття наручники не можна було знову відкрити без двох носіїв Темної мітки, які виконували варіант закляття *Морсмордре* .

Дін Томас явився на площі Грімо через день після того, як його схопили. Рука, якою він тримав паличку, була відірвана. Він викрав ніж і відрізав собі руку по зап'ястя, щоб втекти.

Тиждень по тому Северус повідомив, що наручники вивозять із Сассексу, щоб розширити виробництво. Тепер вони постачатимуться комплектами по два.

Одного вечора Драко приніс Герміоні набір прототипів і дивився, як вона їх аналізує.

Вони були майже як браслети на вигляд.

Герміона побудувала навколо них складну мережу аналітичної магії, розчленувавши всі компоненти; алхімія, чари, числомагія, руни, вставлені у залізне ядро.

Вона годинами намагалася знайти недолік, поки не заснула посеред дослідження і, прокинувшись, помітила, що Драко несе її до ліжка.

— Я не можу... їх неможливо обійти, — її мозок був затьмарений від виснаження. Вона майже тремтіла від розчарування. — Щось повинно бути. Використання Імперію не спрацює, воно відображається у заклятті, а потім припиняє діяти. Я думала, просто прорізати їх, але ядро зачароване на вибух. Я просто не... можливо, мені доведеться поглянути на це з іншого боку. Я самоучка в алхімії. Можливо, я просто недостатньо вивчила її.

Вона почала відходити від нього, намагаючись повернутися до стопки книжок, які принесла із собою. Драко зупинив її. Він обвів однією рукою її за талію, а іншою обхопив плечі.

— Ти не можеш врятувати всіх, Грейнджер.

Вона завмерла і в розпачі дивилася вглиб кімнати.

— Я не знаю, як ми виграємо у цій війні, — нарешті сказала вона.

Драко мовчав. Не було чого сказати, що не було б брехнею.

Вона підняла руку й обхопила його за плечі.

— Я не знаю, як врятувати бодай когось. Усе, що я роблю, просто відтерміновує їхню погибель, щоб вони могли померти ще гіршим способом. Хотілося б мені ніколи не ставати цілителькою.

Вона ніколи нікому в цьому не зізнавалася. Що вона це ненавиділа.

Вона розповіла йому про горокракси. Не повинна була. Їй не було дозволено. Та вона все одно розповіла йому. Все, що вона знала про їх створення і знищення, всі ідеї Ордену про те, чим вони можуть бути. Про втрачені речі засновників Гогвортсу.

— Ми думаємо, що один може бути в Гогвортсі, — сказала вона, коли показала йому всі свої дослідження. — Але я не знаю, скільки він може їх мати. Їх не може бути п'ять, чи не так? Так розколоти душу — це отруєє тіло. Це з'їсть його зсередини. Його нинішня форма — найкраще відновлення, якого він зміг добитися завдяки зіллю

регенерації. Воно мало б повернути його до фізичного розквіту, але його душа настільки зіпсована, що таке тіло було найкращим, що він міг зробити. Тому для горокраксів має бути обмеження. Я не думаю, що він зможе продовжувати їх робити. Якщо ми зможемо знищити всі горокракси, він стане настільки нестабільним, що навіть якщо його ніхто не вб'є, зрештою він сам перестане існувати. Але ми не знаємо, де вони можуть бути. Інформації про його минуле так мало.

— Він подарував одне моєму батьку під час першої війни?

— Коли Таємну кімнату відчинили під час нашого другого року навчання, це було викликано фрагментом душі, який заволодів Джіні Візлі. Твій батько вклав горокракс до її книг, намагаючись дискредитувати Артура Візлі.

— Якщо вони були зроблені під час першої війни, і він довірив один своїм послідовникам... я подивлюся, що можу зробити. Ти повинна була сказати мені раніше.

— Мені навіть зараз не варто було розповідати тобі, — вона поклала руку на його серце. — Я не намагалася додати тобі роботи. Я просто... мені немає з ким поговорити. Це допомагає мені думати, якщо я можу говорити вголос.

Він пирхнув:

— Якщо це закінчить війну, воно того варте. Що робить Орден? Все, що призначають мені Муді та Шеклболт, — це лише відтягування часу, — його голос вібрував від люті.

— Драко...

Більше він нічого не сказав, але його гнів був відчутним.

Він не вірив ні Кінгслі, ні Муді, ні Ордену. Він був наляканий, якщо він помре, вони можуть знову продати її, щоб спробувати вижити.

І вона не могла пообіцяти йому, що не погодиться на це. Вона зробила б усе, щоб виграти війну. Він це знав. Вона підозрювала, що страх рухав ним сильніше, ніж будь-що інше.

Він обхопив її руками, і вона відчула це в його руках. У тому, як він доторкнувся до неї.

Герміона поклала голову на його груди й прислухалася до його серцебиття.

— Тобі треба носити бронезилет, — сказала вона. — Я досліджувала це. Шкура Українського залізопуза. Вона легка, дуже стійка до магії та майже непроникна для фізичних атак. Якщо ти носитимеш її під мантією, ніхто навіть не дізнається про це. Це могло б врятувати тобі життя одного дня.

Він нічого не сказав. Він досі дивився зверху на її дослідження горокраксів.

Іноді вони не відразу залишали халупу у Вайткрофті. Він прибував із такою кількістю травм, що перебував у стані шоку. Іншим разом вона відчувала тремтіння від Круціатусу в його руках.

Вона лікувала його, а потім сиділа, поклавши його голову на коліна, поки він стабілізується. Лікувала тремтіння в його руках, поки він плавав на краю свідомості. Бурмотіла йому вибачення, ледь дихаючи, коли постукувала кінчиком палички по його руках, нахилиючись, розтираючи і масажуючи його пальці, поки вони не переставали смикатися.

Ти вбиваєш його. Ти вбиваєш його. Це твоя провина.

Вона дозволяла собі плакати над ним, коли він цього не бачив. Вона брала його руки у свої й намагалася вилікувати його.

— Вибач. Вибач мені. Мені так шкода, — вона говорила це знову й знову.

Вона витерла очі й прогнала всі свої сльози, перш ніж пробудити його. Вона відчувала, як напруга розривається в його тілі, коли він приходить до тями, а потім відчувала, як він дихає, коли підводить очі й бачить її.

Він являв їх до готелю і спав, власно обвиваючи її руками.

Коли навіть присутності Драко було недостатньо, щоб заспокоїти її демонів, Герміона розглядала його обличчя і слухала серцебиття, тихо обіцяючи йому:

— Я подбаю про тебе. Клянусь, я завжди піклуватимуся про тебе.

Chapter End Notes

Морсмордре – закляття, яке викликає Темну Мітку в небі

Розділ 57. Флешбек 32

Chapter Notes

Плейлист

A Storm Is Coming – Tommee Profitt & Liv Ash
Run Run Rebel – Hidden Citizens & ESSA
1216 – Echos
No Time To Die – Billie Eilish
Neptune – Sleeping At Last

See the end of the chapter for more [notes](#)

Травень 2003.

Було близько кінця травня, коли Смертежери розпочали атаку на маглівське містечко в Сурреї. Це була пастка. Вони навіть не потрудилися приховати той факт, що виманюють Спротив.

Не було потреби. Спротив все одно пішов би.

Герміона спостерігала, як Орден вирушає, щоб вступити в бій, і працювала з Падмою, щоб перенести лікарняну палату вниз у фое та розширити стіни вітальні. Вони викликали кількох членів Спротиву, які працювали цілителями та медсестрами в сховищах хоспісу.

Поппі Помфрі підхопила Грип Чорної кішки та перебувала на карантині. Хвороба, яка спричиняла хронічне невезіння була однією з останніх речей, з якими Орден зараз міг впоратися, допомагаючи Спротиву.

Годинник невпинно цокав, поки Герміона ходила кімнатою й не могла знайти собі місця, обережно й прискіпливо впорядковуючи свій розум. Вона зібрала всі свої спогади про Драко, запхавши їх у найвіддаленіші закутки своєї свідомості, де зберігала спогади про батьків.

Вона не могла думати про Драко. Вона не могла турбуватися про те, чи він на полі бою. Чи змушували його Кінгслі або Муді робити щось, що поставило б його в надзвичайну небезпеку, щоб дати Спротиву невелику перевагу.

Вона повинна була працювати. Хвилювання про нього нічого не змінить.

Вона відкинула всі свої думки.

У дверях з'явився Шеймус із незнайомою жінкою та Майклом Корнером на руках.

— Вампір, — сказав він, киваючи на жінку. — Я не знаю щодо нього.

Він кинув їх і швидко знову роз'явився геть.

Фое почало заповнюватися тілами. Магли, бійці Спротиву; їх усіх привезли до Герміони й Падми.

Герміона влила в горло жінки Настоянку для поповнення запасів крові, і протиотруту від укусу, перш ніж спробувати швидко діагностувати, що трапилося з Майклом. Діагностичні чари показували, що його органи відключаються, але вона не могла зрозуміти чому. Вона почала використовувати аналітичну мережу на відбиткові від прокляття, щоб спробувати ідентифікувати причину.

Почувся тріск.

З'явився Кінгслі з Тонкс. Тонкс верещала в усі свої легені; її очі заковувалися аж в голову.

Герміона наклала закляття на Майкла в надії виграти час і побігла.

Рука Тонкс була проклята; шкіра сповзала зі всього її тіла. Герміона скасувала прокляття і наклала закляття, щоб заспокоїти біль, перш ніж притиснути до губ Тонкс флакон зілля для відновлення шкіри.

Кров і чорна їдка рідина бризнула на рукав Герміони. Вона різко глянула вгору.

— Вас прокляли, — сказала вона, спостерігаючи, як пляма поширюється на ліве плече Кінгслі через його мантию.

— Я повинен вивести Поттера, — сказав він, повертаючись, щоб піти.

Вона схопила його за руку.

— Прокляття близько до Вашого серця. Дозвольте мені зцілити Вас.

Він відсмикнув її руку.

— Немає часу. Готуйтеся, ми доставимо ще більше поранених.

Коли з'явилася Парваті, обтяжена чотирма тілами, пролунав тріск.

— Віднеси їх до Падми, — сказала Герміона, переслідуючи Кінгслі, коли той виходив із площі Ґримо. — Дозвольте мені зцілити Вас, Кінгслі.

Вона простягнула руку, щоб схопити його, перш ніж він досяг краю антиявляльного бар'єру. Коли її пальці обхопили тканину його мантиї, він роз'явився. Вони обоє знову з'явилися на полі бою. Це була міська площа, туманна від пилу, крові та залишків магії.

Скрізь були тіла. Смертежери кидали прокляття на членів Спротиву, які намагалися забрати поранених. Дементори пливли над головою, цілуючи кожного, кого зустрічали.

Герміона із жахом озирнулася навколо.

— Повертайтеся на площу Ґримо! Ваше завдання — залишатися у сховищі, Ґрейнджер, — Кінгслі гаркнув на неї; його вираз обличчя був

розлючений, коли він зрозумів, що вона стоїть біля нього. Він кинув навколо них щит.

Почувся крик гніву, який Герміона впізнала. Він належав Рону.

— Повертайтеся до сховища, Грейнджер, — сказав Кінгслі через плече, рухаючись до джерела звуку.

Герміона підготувалася до явлення, але перед тим, як вона встигла зникнути, її очі помітили хлопчика, який лежав на землі. Його живіт розірвався, ймовірно, від карги або перевертня.

Вона опустила на коліна й перевірила його пульс. Запізно; він уже був мертвий. У його руці була паличка. Боєць Спротиву. Можливо, йому не було навіть чотирнадцяти.

У відьми, яка була поруч із ним, по нозі повзло прокляття некрозу. Вона ніби знепритомніла від болю. Зверху на відьмі лежало тіло — молодий чоловік, який напав на неї. Герміона перевернула його, щоб перевірити, чи він ще живий.

Він миттєво кинувся вперед. Герміона відчула, що ікла вп'ялися їй у плече, коли він потягнув її на землю. Дівчина кинула темне прокляття, не роздумуючи.

Вампір розсипався.

Герміона, хитаючись, піднялася на ноги, левітуючи поранену відьму на руки. Вона озирнулася, шукаючи ще когось у межах досяжності.

На чоловіка за два фути від неї напав дементор. Герміона підійшла до нього, щоб перевірити, чи він був повністю поцілований. Його душа була ще ціла, але він був потребував шоколаду й страждав від переохолодження.

Її охопило крижане відчуття. Вона різко підняла очі й виявила, що наближаються кілька дементорів.

Герміона глибоко вдихнула і кинула патронус. З її палички вилетів спалах світла, але патронус не зміг утілитися повністю.

Коли її патронус прогнав дементорів, вона перетягнула руку чаклуна на плече і приготувалася до явлення.

Вона прогнулася під вагою чоловіка й кинула швидке закляття невагомості на нього. Поруч із нею пролунали кілька сплесків явлення. Герміона міцніше стиснула тіла поранених, піднявши очі.

Четверо Смертежерів у масках з'явилися менш ніж за десять футів від неї. Один із них стояв обличчям до неї. Він миттєво махнув паличкою вперед.

Очі Герміони розширилися, і вона подумала про площу Ґримо. Пункт призначення. Рішучість. Виваженість.

Вона відчула, як прокляття зіткнулося з її грудьми, коли зникла.

Вона знову з'явилася на вулиці поблизу площі Ґримо, кинувши відьму та чаклуна й упавши вперед із болісним диханням.

Вона туманно усвідомлювала, що лаялася, і хтось схопив її та потягнув угору сходами на площу Ґримо. Її перевернули й перед нею з'явилися обличчя Падми та кількох охоронців площі Ґримо, які відповідали за захист будинку під час сутічок. Герміона здригнулася, намагаючись не ридати.

— Яке закляття? Яке закляття? — очі Падми були широко розплющені в паніці, коли вона схилилася над Герміоною. Її паличка тремтіла в руках.

Герміона безмовно показала на свої груди. Падма роздерла сорочку Герміони й ахнула.

Кислотне прокляття вразило Герміону прямо в груди. Воно залишило потужний відбиток. Нариви вже горіли глибоко в її ребрах і аж до ключиць.

Падма швидко кинула контрпрокляття. Герміона лежала на підлозі й намагалася не ридати, коли Падма викликала зілля через всю кімнату.

Вона горіла. Агонія від прокляття на зап'ясті була нічим в порівнянні з цим. Це було всередині неї. Вона ледве усвідомлювала щось, окрім болю, що роз'їдав її всередині. Не могла розрізняти звуки. Не могла відчувати решту свого тіла. Усе, що вона відчувала, це те, що її нутроці горять. Всередині грудей. В кістках. В шкірі. Наче в горлі була кислота.

Напевно, хтось повинен її приголомшити. Вона була на межі благаання.

Вона міцно заплющила очі й чекала, коли все припиниться.

— Герміоно.

— Герміоно, — голос Падми прорвався крізь туманність агонії.

Герміона змусила себе розплющити очі й поглянути на Падму.

— Я не можу зараз видалити твої кістки, — сказала Падма. Її голос тремтів, коли вона вилила Знеболювальне зілля на груди Герміони. — Забагато людей помирає, а ти мені потрібна. Тут забагато проклять, які я не знаю, як проаналізувати. Крім Знеболювального зілля та анальгетику, що я маю тобі дати?

Герміона кілька секунд дивилася на Падму з порожнім жахом, намагаючись зрозуміти сенс слів.

Вона заплющила очі й спробувала повільно дихати, перш ніж змусила себе відповісти. Все горіло. Навіть за допомогою Знеболювального зілля печіння не припинялося. Якби вона не була впевнена, що від крику буде боляче, вона б кричала, доки її голос не зірвався б.

Вона кілька разів ковтнула, перш ніж змусити себе заговорити.

— Підбадьорлива настоянка. Крапля Фелікс-Феліціса. І настоянку миру, — сказала вона так тихо, наскільки могла. Вона відчула вібрацію голосових зв'язок у всіх часточках палаючої плоті.

Падма обережно влила зілля в рот Герміони й злегка втерла Знеболювальне зілля в шкіру, перш ніж капнути невеликі краплі есенції ясенця на кожен фурункул. Герміона кілька хвилин лежала на підлозі, чекаючи моменту, коли зілля спрацює, в надії, що біль якось стане стерпним.

Вона відчувала пошкодження у своїх кістках. Воно тягнулося до її легень, коли вона намагалася дихати. Пробираючись через фос, вона змусила себе встати й хитко махнула чарівною паличкою, щоб полагодити сорочку.

Вона помирала.

Було відчуття, що вона помирає.

Вона змусила себе подумки відмежуватися від болю і взялася за роботу, відразу ж перейшовши до найважчих травм, а Падма та інші цілителі доглядали за всіма іншими.

Кожен рух був болючим. Дихати було болісно. Герміона не могла навіть смикнути рукою, не відчуваючи болю у грудях. Вона прикусила губу й змусила себе не плакати; якщо її груди здіймуться від плачу, вона боялася, що знепритомніє.

Її легені постійно трусилися від бажання кашляти. Її стравохід скорочувався, а груди злегка смикалися, коли вона боролася з ним. Якби вона закашляла, то, ймовірно, зламала б грудину.

Вона ледь не поставила діагностику, але подумала, що зможе впоратися, знаючи, скільки пошкоджень кісток вона ігнорувала.

Вона вилила зілля від кашлю й змусила себе дихати поверхнево.

Відновлення буде повільним. Просте зцілення, ймовірно, займе години.

Вона повільно повернулася, взявши, здавалося б, нескінченну кількість лікарняних ніш, якими була оточена.

Було так багато травм. Випотрошення каргами та укуси вампірів. Перевертнів. Десятки проклять, яких Герміона ніколи раніше не бачила. Сассекс був камерою смерті, яка повільно знищувала Спротив. Деякі з них вона впізнала як прокляття, про які попереджали її Северус і Драко, надаючи їй контрпрокляття. Глибокі надрізи, які не закривалися; фурункули несерйозного вигляду, які раптово набухали та лопалися, викликаючи крововилив усередину. Вона витягала зі шлунків і грудей заклятих скорпіонів, гадюк та навіть омара.

Повітря смерділо внутрішніми органами, кров'ю та темною магією.

Вона зцілювала й зцілювала, і тіла, принесені їй, здавалося, ніколи не закінчувалися. Їй здалося, що вона бачила прибуття Гаррі та Рона, але вони знову зникли, перш ніж вона встигла відвести погляд від пораненого хлопчика-магла, якого лікувала.

Виконавши складне закляття, щоб відновити подрібнену товсту кишку, вона раптом помітила, що поруч із нею хтось стоїть.

Вона глянула й побачила, що Крічер дивиться на неї.

— Із Бруднокровою Поттера все гаразд?

Вона тупо дивилася на нього, але не відповіла, коли скривилася й перейшла до наступної травми, випиваючи ще одне зілля для придушення кашлю.

— Бруднокровка Поттера поранена, — сказав Крічер настільки ж переконливим, як і глузливым тоном.

— Крічере, геть звідси, — сказала Падма з примруженими очима. — Мені потрібен хтось із базовим знанням зцілення.

— Наскільки сильно поранена Бруднокровка Поттера?

— Як щодо того, щоб я також прокляла тебе Кислотним прокляттям у груди, щоб ти побачив? — кинула Падма, відсунувши його з дороги, коли пробігла повз.

Крічер відскочив назад і ще хвилину дивився на Герміону, коли вона деконструювала незнайомий відбиток прокляття на відьмі, чиї кістки повільно розчинялися всередині неї.

Коли Герміона знову підняла очі, Крічер зник.

Закінчивши лікувати відьму, Герміона зупинилася і прийняла ще одну дозу Знеболювального зілля і Підбадьорливої настоянки, а також Настоянки миру, намагаючись змусити руки перестати тремтіти.

Її легені почали тріпотіти. Вона випила ще один засіб від кашлю і намагалася не думати про це. Падма не казала, що ця травма небезпечна для життя.

Вона обернулася, намагаючись побачити, куди їй слід йти далі. Більшість найскладніших травм було заліковано. Вона пішла приєднатися до Падми в лікуванні проклять середнього рівня.

— Хочеш я спробуювилікувати тебе зараз? — запитала Падма, нерішуче торкаючись зап'ястя Герміони.

Герміона на мить завмерла, обмірковуючи, а потім похитала головою:

— Ти знаєш, чому тут немає нашої резервної цілительки? Ми викликали її дві години тому.

Обличчя Падми стало напруженим.

— Не знаю. Я надіслала ще п'ятьох патронусів. Але нічого не отримала у відповідь.

Герміона махнула чарівною паличкою івилікувала прокляття, що знищувало нутрощі. Вона відчула, що майже заціпеніла, відчувався лише пекучий біль у грудях.

— Тоді, — сказала вона повільно, — нам слід ще трохи почекати. Поки ми не дізнаємося, що більше нікого не приведуть. Кінгслі... Кінгслі так і не повернувся. Мені слід зачекати... на його повернення. Його прокляли.

— Ти повинна припинити рухатися, — сказала Падма. — Тут достатньо польових цілителів; ми можемо впоратися з усім лікуванням, що залишилося. Іди відпочинь, поки чекаєш Кінгслі. Я можу приголомшити тебе, якщо хочеш.

— Мені легше триматися, якщо є на чому зосередитися. Просто... дай мені щось, що не вимагає від мене рухів руками.

— Чому б тобі не закрити розрізи? З усіх вже знято прокляття. Це вимагатиме лише простого руху зап'ястям, — обличчя Падми було сірим від хвилювання й провини, коли вона дивилася на Герміону.

Герміона кивнула і повернулася, щоб піти.

Вона почала підозрювати, що її травма не під силу Падми. Пошкодження легень і стравоходу, які вона могла відчутти, вимагатимуть розширеної магії зцілення та, можливо, двох цілителів, щоб координувати дію заклять.

Оскільки Помфрі була хвора, а їхній цілитель зі Святого Мунго не з'являвся, Герміона була єдиною людиною, яка знала все це.

Герміоні доведеться залишатися при тямі, поки Падма видаляє її груди і ребра та відновлює легені й горло, щоб проінструктувати її, як це зробити. Одна лише думка призвела до того, що Герміона була на межі від того, щоб зламатися.

Ймовірно, вона знепритомніла б від болю, і тоді її доведеться приводити її до тями...

Неодноразово.

Її руки почали сильно тремтіти. Вона заплющила очі й спробувала дихати. Її груди стиснулися, і вона тихо зітхнула від болю.

Їй потрібно було переконатися, що всі інші із серйозними травмами вилікувалися, щоб Падма могла безперервно лікувати її. Було б гірше,

якби Падмі довелося робити перерви. Можливо, якби Кінгслі повернувся, він зміг би знайти цілителя.

Герміона розплющила очі й ошелешено кліпнула. Крічер знову з'явився і стояв перед нею.

— Бруднокровка Поттера досі працює, — сказав він, дивлячись на неї з ніг до голови.

Герміона почала рухатися навколо нього. Проходячи повз нього, вона відчула, як його кістлява рука піднялася й схопила її за зап'ястя. Вона здивовано глянула вниз, відчуваючи, що зникає.

Стискання явлення на її пошкоджених кістках було болючим. Вона відчула, як вони ламаються, коли роз'явилася. Вона болісно закричала, і кістки розкришилися. Крик змусив її груди різко розширитися і стиснутися, що призвело до гострого пекучого болю, коли щось клацнуло в її грудях. Вона закричала.

Герміона впала вперед і відчула, що її схопили за плечі.

Все боліло, боліло й боліло. Сліпучий, сліпучий біль. Вона майже нічого іншого не усвідомлювала. Щоразу схлипуючи, вона відчувала, як кістки знову й знову ламаються в її грудях. Вона намагалася припинити плакати, але не могла.

— *Закляктус.*

Коли вона прокинулася, то не змогла поворухнутися. Налякано озирнувшись навколо, вона побачила, що Драко дивиться на неї згори вниз, блідий із широко розплющеними очима.

Вона витріщилася на нього.

— Ти... — вона відчула, що її щелепа стиснулася від гніву, і їй довелося виштовхувати слова. — Що ти зробив?

— Ти була поранена. Як ти гадаєш, що я зробив? — його голос сочився люттю.

Герміона спробувала поглянути вниз і виявила, що не може поворухнути шиєю. Вона опустила свої очі на груди. Вона була обмотана бинтами та гіпсом екзоскелета, який підтримував легені, поки грудна клітка і ребра відростали. Вона відчувала різке, схоже на голку коління Косторосту. Минули години відтоді, як вона була приголомшена, зважаючи на відростання, яке вона відчувала.

— Я збиралася лікуватися, — відчуття відсутності верхніх ребер, грудини чи ключиць було жахливим. Вона не могла рухати руками, тулубом чи шиєю. Її пальці ледве могли поворухнутися. — Я чекала Кінґслі.

— Ти ледь не померла, — голос Драко тремтів. — Ти помирала.

— Можливо, він повернувся. Він, можливо, зараз там... — вона ахнула і спробувала повернути голову. — Він був проклятий. Я маю повернутися.

— Шеклболт мертвий.

Її очі піднялися, і вона з жахом подивилася на нього.

— Звідки ти знаєш? Що тобі відомо? — сказала вона голосом, який тремтів від обурення.

— Я вбив його, — ні на його обличчі, ні в очах не було й сліду жалю.

Герміона втупилася в нього.

— Ти... ти що?

Відчуття ошелешення всередині змусило її відчувати, ніби в шлунку відкрилася бездонна яма, що всмоктувала її. Затягувала всередину.

Чомусь вона забула, що він убив Дамблдора; що він був Смертежером; що вона бачила, як він убивав десятки людей одночасно, не виявляючи

ні натяку на докори сумління; що через його вміння вбивати він був для них цінним шпигуном; що він приносив їм цінну, життєво важливу інформацію, тому що продовжував успішно здійснювати рейди та напади для Волдеморта.

Вона все це знала. Але також якось про це забула.

Він убив Кінгслі. Напевно, йому було приємно це зробити. Вона знала, як сильно він ненавидить Муді та Кінгслі.

— Тобі не слід було мене сюди приводити, — нарешті сказала вона.

— Ти була б вже мертва, аби не я. Тебе вкусив вампір і ти прийняла зілля для придушення кашлю. Ти хоча б знала, що тонеш у крові? У тебе залишалися хвилини, коли тебе доставили. Двох цілителів ледве вистачило, щоб урятувати тебе.

Герміона кліпнула очима. Вона забула про укусу вампіра... це сталося так швидко. Як Падма не помітила цього? Хіба вона навіть не наклала діагностичні чари, які були достатньо розвиненими, щоб його виявити?

Вона відкинула ці питання.

— Я не знала. Там була ціла кімната, повна людей, що помирали. Я була в черзі, як і всі інші. Помфрі була хвора. Наш резервний цілитель не прийшов. Вони потребували мене. Щойно хтось почав би мене лікувати, я б вже не могла рухатися, незалежно від того, які серйозні травми мала б. Це зайняло години, чи не так? Моє лікування? Не було нікого, хто міг би це зробити. Ти уявляєш, скільки людей загинуло сьогодні? Скільки прокляті і ніколи не одужають? Те, що тобі плювати на них, не означає, що вони не мають значення.

— Ти моя! — Драко оголив зуби від люті. — Я обернувся і побачив, що тебе прокляли, коли ти зникла, і навіть не знав, чи ти ще жива. Ти сказала, що не покидатимеш сховищ. Ти сказала мені, що будеш у безпеці. Ти була у центрі різанини. Аж раптом... я дізнаюся, що ти жива, але не лікуєшся.

Він був такий злий, що, здавалося, готовий вибухнути. Вона відчувала, як від нього відходить лють.

— Я навіть думав, що переборщив, викравши тебе зі сховища. Я повинен був знати... я мав би, бляха, знати, що ти срана грифіндорка. Ти б просто дозволила собі померти.

— Це війна, Драко. Люди вмирають, — сказала Герміона рівним голосом. — Враховуючи всіх людей, котрих ти вбив, ти повинен знати про це краще, ніж будь-хто інший. Якби ти знав щось про мене, ти б здогадався, що я не ставлю пріоритет свого виживання над усіма іншими.

Драко дивився на неї кілька секунд. Він дихав крізь зуби, стиснувши кулаки.

— Що ж, ти мусиш, — він раптом став крижаним. — Я тебе попередив. Якщо з тобою щось станеться, я особисто зруйную весь Орден. Це не погроза. Це обіцянка. Вважай своє виживання так само необхідним для Спротиву, як і Поттера. Якщо ти помреш, я вб'ю всіх до останнього. Враховуючи, що ризик їхньої смерті, мабуть, єдиний спосіб змусити тебе цінувати власне життя.

Герміона витріщилася на нього з шоком, який повільно перейшов у гнів.

— Як ти смієш? Як ти смієш?

Якби вона могла поворухнутися, то прокляла б його, заколола б, спробувала б побити голими руками.

Їй хотілося плакати, коли її осяяло повне усвідомлення того, що означає його погроза.

Він був надто небезпечним.

Занадто великий ризик для Ордену.

Коли вона повідомить Муді, він, ймовірно, вирішить, що у них немає іншого вибору, крім як вбити Драко.

Незалежно від того, використає Муді свої спогади чи її, результат буде однаковий.

Сльози накопилися й потекли з куточків її очей. Вона заплющила їх, щоб не дивитися на Драко.

Тиша повисла між ними на хвилину, перш ніж вона почула, як він важко зітхнув. Герміона відчула, як ліжко прогнулось, і його пальці погладдили її по обличчю, відкидаючи пасмо волосся, а потім лягаючи на її щоку.

— Ти думаєш, що тобі доведеться мене вбити, чи не так? — запитав він. — Про те, що я зараз надто велика загроза. Якщо ти підеш до Муді, він звелить тобі це зробити.

Його рука опустилася вниз і легенько вперлася в її груди, які зросталися. Його тепло поступово просочувалося через гіпс до її шкіри. Від цього у неї перехопило подих.

— І ти це зробиш. Чи не так?

Герміона розплющила очі й поглянула на нього. Він сидів на краю ліжка й дивився на неї. Гнів зник з його очей.

— Ти не залишаєш мені вибору, — сказала вона тремтячим голосом. — Ти ж знаєш... знаєш, що я не можу вибрати тебе, замість всіх інших.

Він розглядав її.

— Ти ніколи не пробачиш цього собі.

Її щелепа тремтіла.

— Ні. Ніколи, — її голос урвався. — Але... це було б не перше, що я не можу собі пробачити. Я вже шльондра, — його рука, що спиралася

на неї, здригнулася. — Стати вбивцею буде просто зайвим рядком у підручниках історії.

— Якби ти зробила це, що було б далі?

— Я впевнена, що ти можеш собі уявити, — вона хотіла відвернути голову, але без кісток її м'язи не могли функціонувати.

Він прибрав руку. Його раптова відсутність змусила щось обірватися всередині неї. Вона намагалася не ридати.

Вона ненавиділа цю війну.

Вона думала, що може все. Думала, що не буде обмежень у тому, що вона готова зробити, щоб урятувати Гаррі... щоб урятувати всіх. Що вона може терпіти наслідки досить довго, щоб дійти до кінця.

Вочевидь, Драко став її межею.

Вона вже не знала, як самотійно стерпіти війну. Думка про те, як світло згасає в його очах...

Рваний плач вирвався з її горла.

Раптом Драко опинився над нею, тримаючи її в обіймах настільки міцно, наскільки міг, не поранивши її. Його обличчя від неї відділяв лише подих.

— Просто живи, Герміона, — його голос тремтів. — Це все, що я прошу тебе зробити для мене.

Герміона тихо схлипнула.

— Я не можу цього пообіцяти. Ти ж знаєш, я не можу. І я не можу ризикувати тим, що ти можеш зробити, якщо я помру.

Він поцілував її. Його руки пестили її обличчя, а пальці заплуталися в її волоссі. Вона ридала біля його губ.

— Мені шкода... — вона повторювала знову і знову, цілуючи його. — Мені шкода, що я зробила це з тобою.

Його губи притискалися до неї, коли він раптом відхилився і зашипів.

Він відірвався, схопивши ліве передпліччя, аж пальці правої руки побіліли.

— Дідько.

Драко підвівся і витріщився на неї.

— Мене викликають.

В його очах вона бачила, як крутяться коліщатка, коли він міркує. Його щелепа стиснулася, і він, здавалося, завагався. В його погляді промайнув вираз відчайдушної покірності.

— Я не можу зволікати. Я мушу йти. Топсі!

До кімнати заскочила ельфіня-домовичка. Герміона злегка здригнулася й озирнулася, зрозумівши, що вона не в готельному номері.

— Я... в маєтку Мелфоїв? — її голос тремтів від недовіри.

Драко коротко кивнув, його вираз обличчя був зосередженим.

— Я повинен був привести тебе сюди. Я не можу викликати цілителів у маглівський Лондон, — Драко схопив купу мантий. Герміона впізнала в них його уніформу Смертежера. Він швидко натягнув їх. — Я не збирався залишати тебе тут саму.

Він нахилився до неї, і його пальці пройшлися вздовж її зап'ястя.

— Клянуся, захисні чари нікого не пускатимуть до маєтку. Я повернусь.

Його зіниці були розширені, коли він подивився на неї зверху вниз. Вона впізнала жах у його очах.

— Я повернусь. Ніхто не може ввійти сюди. Ти будеш у безпеці, поки я не повернуся, — знову сказав він. — Топсі, подбай про Ґрейнджер.

Драко натягнув маску і ще долю секунди дивився на неї, перш ніж зник із кімнати.

Герміона дивилася на те місце, звідки він зник, намагаючись досягнути той факт, що вона лежала паралізована одна у маєтку Мелфойів.

Герміона підняла очі на стелю й почула, як ельфіня-домовичка Топсі топчеться біля неї. Герміона стиснула губи на кілька секунд, намагаючись вирішити, з чого почати.

— Крічер часто буває тут? — нарешті спитала Герміона, повернувши очі, щоб подивитися на Топсі.

Топсі подивилася на Герміону своїми величезними очима й кивнула.

— Крічер приїжджає майже щомісяця, щоб побачити володаря. Крічер обслуговує благородний будинок Блеків. Володар останній із роду Блеків.

— Розумію, — Герміона кипіла всередині. — Що робить Крічер, коли приходить до Драко?

— Він розповідає володарю про Ґрейнджер та Орден Фенікса. І Крічер доглядає за могилами пані Мелфой і пані Лестранж. Ось як володар виявив, що Крічер досі служить будинку Блеків.

Герміона озирнулася на стелю й облизала губи.

— Як давно Драко знає про це?

— Топсі не знає. Топсі думає, що це триває, можливо, протягом року.

Герміона стиснула губи, перебираючи хронологію своєї взаємодії з Драко.

— Що Крічер розповідає Драко про мене та Орден Фенікса?

Топсі ворухнулася, і її очі впали на підлогу.

— Топсі не знає. Володар здебільшого розмовляє з Крічером наодинці.

Герміона стиснула щелепу.

— Як часто сюди приходять Драко?

— Він не так часто тут буває. Топсі та ельфи роблять все можливе, але йому не подобається тут перебувати. Він приходять лише для того, щоб зустрітися зі Смертежерами та відвідати могилу пані Мелфой.

Настала тиша, коли Герміона намагалася вирішити, що запитати далі.

— Ти знаєш, що трапилося з цілителями, яких Драко привів сюди, щоб зцілити мене?

Топсі мовчала.

— Він їх убив? — голос Герміони різко підвищився.

— Топсі це не відомо.

Герміона швидко ахнула і замовкла на кілька хвилин.

— Міс Грейнджер чогось бажає? — Топсі підійшла ближче й витріщилася на Герміону. — Топсі може принести їжу, або чай, або бульйони, або все, що потрібно міс.

— Ні. Мені нічого не потрібно, крім того, щоб мої кістки закінчили рости, щоб я могла рухатися, — Герміона хотіла вибухнути від люті. Вона збиралася вбити Крічера.

Як Орден не помітив таку жахливу вразливість? Якщо Крічер був готовий викрасти її з площі Гримо на прохання Драко, для чого ще Мелфой міг його використати?

Вона лежала, поки її розум перебирав думки. Їй вдалося злегка смикнути пальцями та спробувати, наскільки вона могла рухатися.

Драко повернувся через годину. Його явлення було тихим, але Герміона одразу ж побачила його.

Вона могла трохи повернути голову. Дівчина розглядала його, шукаючи будь-яких ознак того, що він може бути поранений. Вираз його обличчя був напружений, але нічого не вказувало на те, що він був поранений або вражений Круціатусом.

Вони мовчки дивилися одне на одного.

— Що сталося з цілителями, яких ти сюди викликав? — нарешті запитала Герміона. Її голос був крижаним.

Очі Драко ненадовго блиснули.

— Забуттятус.

— Справді?

— Двоє мертвих цілительів можуть викликати запитання, — знизав плечима Драко.

— Отже, ти б їх убив, але не зробив цього, тому що вирішив, що це не варте незручностей?

Очі Драко спалахнули.

— Так, Грейнджер, я не зробив цього для зручності, якої, як ти знаєш, у мене так багато в житті з двома моїми взаємовиключними господарями.

Герміона відчула, як почуття провини перехопило її в горлі.

— Я просто... я не хочу, щоб ти вбивав людей через мене.

Драко з хрипом засміявся і здивовано поглянув на неї.

— Що саме, на твою думку, я роблю весь свій час? Я вбиваю людей. Я наказую іншим людям вбивати людей. Я навчаю людей вбивати людей. Я саботую і провокую людей, щоб їх вбивали, і все це я роблю через тебе. Кожне слово. Кожне закляття. Через тебе.

Герміона здригнулася і тихо ахнула, наче її вдарили.

Жорстокий вираз обличчя Драко відразу ж зник.

— Грейнджер, я не...

Герміона злегка кивнула головою й напружила щелепу.

— Ні. Не намагайся забрати свої слова. Це правда. Те, що ти сказав, цілковита правда. Все, що ти робиш, теж на моїх руках. Кожне закляття, — її голос дрижав, а потім затих.

— Не звинувачуй себе, — він сів на край ліжка й підняв її руку. — Не бери на себе цю ношу. Вона не твоя. Припини нести цю клятву війну на своїх плечах.

— Але це так. Я зробила це з тобою, — вона стиснула його руку у своїй. — Хтось має відплатити за це. У тебе немає часу чи місця, щоб вагатися. Мені доцільніше хвилюватися за це. Можливо, якщо я це зроблю, ти колись зупинишся.

Драко замовк, і його рот сіпнувся. Замість того, щоб відповісти, він вихопив свою паличку і застосував діагностичне закляття, якому вона його навчила. Вони обоє вивчали його. Залишилося ще щонайменше дві години відростання.

Герміона підняла очі від його палички та поглянула на нього.

— Я позбудуся Крічера, коли повернуся. Якщо припустити, що Муді його ще не вбив. Ти можеш забрати його, але він більше ніколи не

зробить і кроку на площу Ґримо.

Щелепа Драко стиснулася, і він, не сказавши жодного слова, відвів від неї погляд.

— Як довго ти використовуєш його, щоб шпигувати за Орденом?

— Я знайшов його, коли він наглядав за могилою моєї матері у квітні минулого року.

— Квітень, — повторила Герміона. Тоді її очі розширилися. — Тому ти прокляв мене тоді? Тому що прочитав мої нотатки?

Драко нічого не сказав у відповідь.

— Я думала, що ти зробив це, тому що я зцілила тебе, — сказала вона за хвилину.

— Я знаю.

Її горло стиснулося.

— Щоразу, коли я зцілювала тебе після цього, я думала... я думала, що ти можеш знову зашкодити мені.

— Я знаю, — його голос був глухим.

Настала довга тиша. Герміона стиснула губи й повільно вдихнула, відчуваючи, ніби може захлинутися своїм горем.

— Я не знаю, що робити. Я не можу ігнорувати загрозу Ордену.

Драко зітхнув і подивився вниз.

— Я просто був злий.

Герміона посміхнулася і підняла підборіддя.

— Ти завжди злий. Не можна так погрожувати. Не тобі. Це був нещасний випадок. Я намагалася вилікувати Кінгслі, а він роз'явився. Я думала, що заберу частину поранених із собою. У мене були зайняті руки, коли мене прокляли.

— Ти продовжувала працювати, — його голос був ретельно контрольованим. Він стримувався. Вона чула, як у ньому досі криється холодна лють.

— Я збиралася зцілитися, — твердо сказала вона. — Падма не знала закляття, щоб зцілити мене. Помфрі могла зробити це разом із нею, але Помфрі захворіла цього тижня. Наш інший цілитель не прийшов. Думаю, Падма запанікувала; я не думаю, що вона використала розширену діагностику, щоб перевірити травму. Я могла б попросити її приголомшити мене, але я хотіла продовжувати працювати, а якби вона це зробила, то я й справді могла б померти. Хоча, сподіваюся, вона поставила б на мене чари відстеження. Коли я повернуся, мені слід чимало розповісти про практику зцілення. Ти не можеш звести складні ситуації до погроз. Ти не можеш тримати Спротив у заручниках, щоб контролювати мене.

Драко довго зітхав і хвилину дивився вглиб кімнати, перш ніж заговорити.

— Якщо ти помреш, Грейнджер, на цьому буде все. Я не буду продовжувати боротися. Я втопився.

Герміона скрутила зап'ястя настільки, щоб зловити його руку.

— Драко, не треба...

Він подивився на неї вниз. Вираз його обличчя був закритим, але в його очах вона бачила боротьбу.

— Ось, що я мав на увазі. Я не буду їх убивати, але на цьому буде все. Ти — мої умови співпраці. Договір буде недійсним, якщо ти помреш.

Вона похитала головою:

— Для тебе є життя по той бік війни; не зводь увесь свій світ до мене.

Він підняв брову, і його верхня губа вигнулася.

— Твій навряд чи здається більшим. Чи ти маєш післявоєнні плани, про які забула згадати?

Герміона ковтнула і відвела погляд.

— Роби, як я кажу, а не так, як я роблю.

Драко тихо засміявся, і вони занурилися в порожню, як майбутнє, тишу.

— Ти... ти міг би стати цілителем, — сказала вона за хвилину.

У куточку його рота з'явилася усмішка.

— Я не думав про це.

Герміона ледь помітно посміхнулася.

— Тобі слід про це подумати. Якби ти пішов кудись ще, ти міг би бути дуже хорошим цілителем, хоча твоє поведження біля ліжка могло б бути й кращим.

— Це могло б збалансувати кількість загиблих від моєї руки, — сказав він, не дивлячись на неї.

Її стискання на його руці зміцніло.

— Мені шкода. Я не повинна була цього казати. Це не твоя провина.

Його очі зблиснули.

— Можливо, колись так і було. А зараз я впевнений, що вона цілком моя.

Герміона відчула, як її нутроці стиснулися.

— Ти — набагато більше, ніж те, на що перетворила тебе війна, — її голос злегка тремтів.

Він досі не дивився на неї.

— Ти, — сказала вона, уважно вивчаючи його обличчя. — Такий самий, як і я. Для нас обох є більше... просто... просто слід зачекати, щоб розібратися з цим, — Герміона провела своїми пальцями по його. — Колись... колись.. ми залишимо все це позаду. Ми вдвох... я думаю, що у нас вийшло б.

Його пальці, переплетені з її, трохи стиснулися.

Вона не знала, що ще сказати. Вона відчула, що її очі стиснулися.

Драко торкнувся її щоки рукою.

— Спи. У тебе ще є кілька годин, перш ніж ти зможеш рухатися. Після того, як кістки відростуть, я повинен дати тобі відновлювальні засоби. Ти нікуди не підеш ще принаймні дванадцять годин. Я отримав точні вказівки, щоб переконатися, що ти не зможеш піти передчасно.

Герміона закотила очі.

— Дванадцять годин — це зайве.

— Це мінімальний мінімум, як ти добре знаєш.

Рот Герміони сіпнувся, а Драко пирхнув.

— Ти маніпулятивна маленька брехуха. Не чекай, що я довірятиму тобі.

Очі Герміони заплющилися, і вона раптом міцніше стиснула його руку.

— Не залишай мене одну в цьому будинку.

— Не залишу.

Chapter End Notes

Фелікс-Феліціс – еліксир успіху

Розділ 58. Флешбек 33

Chapter Notes

[Плейлист](#)

Remembrance – Tommee Profitt & Fleurie

New Wine – Hillsong Worship

I Love You – Billie Eilish

Final Hour – UNSECRET & Ruelle

See the end of the chapter for more [notes](#)

Травень 2003.

Коли Герміона прокинулася, Драко досі був біля неї. У нього була велика стопка книг, які він проглядав. Герміона кліпнула і примружила очі, щоб прочитати заголовки, і виявила, що він досліджує правила Грінготсу та спадкове право.

— Що ти робиш? — запитала вона за хвилину.

Його очі відірвалися від сторінки, на якій він був.

— Рудольфуса Лестранжа знайшли декоративно розкиданим по частинах під час подорожі Болгарією.

Герміона ковтнула. Габріель. На ньому були її відбитки пальців. За останні місяці методи Габріель ставали все більш безжальними та екстремальними.

— Це була причина мого виклику, — сказав Драко, закриваючи книгу.
— Темний Лорд розгніваний зухвалістю вбивства і, як не дивно, дуже стурбований тим, хто отримає доступ до сховища Лестранжів.

Герміона завмерла, і її очі розширилися.

— Ти думаєш...

Він коротко кивнув.

— Лестранжі були б очевидним вибором, щоб доручити горокракс. Якщо він обрав мого батька для цього, то Белатриса та її чоловік також могли бути у цьому списку. Старі родини з реліквіями та відмінною охороною. Белатриса передала свою спадщину як Блек у сховище Лестранжів. Окрім Андромеди, яка зараз перебуває в розшуку, я останній з роду Блеків. Немає більше Лестранжів, якщо лише раптом не об'явиться якийсь бастард. Я вірю, що через кров і технічні характеристики я можу отримати доступ до сховища.

Думки в голові Герміони забігали.

— Підкупи гоблінів. Вони одержимі всім, що створено гоблінами. Якщо ти погодишся передати їм деякі реліквії гоблінської роботи Блеків або Лестранжів, вони приховають, що ти коли-небудь був там. Так ми отримали доступ до деяких сховищ.

Очі Драко блищали.

— Розумно.

Він махнув чарівною паличкою і викликав кілька флаконів з усієї кімнати.

— Ти можеш рухатися?

Герміона підняла руку й нахилила підборіддя вниз, щоб подивитися на свої груди. В якийсь момент, поки вона спала, Драко прибрав екзоскелет. Простирадла були обережно натягнуті до її відрослих

ключиць. Її пальці вхопилися за тканину, але вона завагалася й підняла на нього погляд.

— Наскільки все погано?

Він знизав плечима, але його очі були прикуті до її обличчя.

— Нічого значного.

Герміона злегка напружила щелепу, відтягнувши простирadlo і втупившись у свої груди.

Здавалося, що з її грудини вибухнула крихітна бомба. Шрами були зосереджені в центрі її грудей, а потім розсипалися дрібними шрамами до плечей і вниз по верхній частині ребер.

Вона відчувала на собі очі Драко, хоча він не рухався. Вона важко кліпала, розглядаючи себе.

Дівчина повільно кивнула.

Шрам був досить незначним, враховуючи травму. Він майже не спотворював її шкіру. Жодних наслідків на все життя. З часом він зникне. Вона знала, що зможе залікувати його так, щоб він зник.

Їй дуже пощастило. Кілька шрамів були ніщо в порівнянні з пораненнями, які інші люди Спротиву несли все життя.

Вона могла з цим змиритися. Вона просто носила б сорочки з високим вирізом.

Вона знову ковтнула й подивилася на Драко, який досі уважно спостерігав за нею. Вона змусила себе посміхнутися.

— Як... скільки флаконів ясенця ти використав для мене, щоб впоратися із цим? — вона скинула простирadlo й притиснула руки до грудей.

Драко закотив очі.

— Все ще не так багато, як ти використала на мені.

Вона криво всміхнулася.

— Твої шрами красивіші за мої.

Він гучно пирхнув.

— У мене був кращий цілитель.

Герміона тихо засміялася, але це змусило її легені здригнутися. Вона намагалася дихати, але замість цього сильно кашляла, поки не виплюнула кілька згустків крові собі в руку.

Драко одразу опинився біля неї. Він засунув руку їй за голову, і притулив їй флакон до губ.

— Це для того, щоб очистити твої легені.

Інстинктивною реакцією Герміони було відхилитися й оглянути зілля, щоб перевірити його, але вона вірила, що Драко був достатнім параноїком за них обох. Вона розкрила губи й проковтнула зілля. Задуже відчуття в її легенях зникло.

Драко пробурмотів закляття, і вона відчула, як кров на її руці зникла.

Він викликав кілька інших зіллів. Герміона подивилася на них і подумки пригадала кожне. Знеболювальне. Підбадьорлива настоянка. Зілля для легеневої тканини. Зілля, щоб допомогти сухожиллям і зв'язкам з'єднатися з новими кістками. Деякі були дещо зайвими. Драко був одержимо ретельним.

Вона мовчки ковтала кожне зілля без заперечень.

Він поцілував її в маківку.

— Ти голодна?

Вона пирхнула.

— Не після восьми порцій зілля. Хоча вода не завадила б. У тебе моя паличка? Я думаю... я тримала її, коли роз'явилася, чи не так? Я не можу... сповна пригадати.

Драко витяг її паличку зі своєї мантиї та сунув їй у руку. Вона відчувала вагання у його пальцях.

— Мені шкода. Я не усвідомлював, що через явлення твої кістки розламаються.

Герміона здригнулася при спогаді. Вона подивилася вниз і змусила себе знизати плечима.

— Тиск. Ось чому я сказала тобі, що ти не можеш використовувати переміщення із травмами мозку або очей. Подібне може бути й з пошкодженими кістками.

— Вибач.

Герміона підвела погляд і легенько всміхнулася.

— Це не твоя помилка. Просто не пощастило.

Він напружився, і вираз його обличчя завмер, перш ніж він усміхнувся собі під ніс.

— Це був не просто нещасний випадок. Чи усвідомлює Орден, наскільки передбачуваним він став? Втрати вчора були майже повністю односторонні. Це був приголомшливий успіх. Це повториться.

У його голосі була гірка лють.

Герміона замовкла, а потім стиснула губи, на мить завагавшись.

— Це було твоє завдання, чи не так? Напад. Ти спланував його.

Драко напружився, і настала пауза. Він відвів від неї погляд, і вона побачила, що його щелепа тремтіла.

— Я повинен зберігати свою позицію, щоб зробити все необхідне. Темний Лорд знає, що в армії завівся шпигун. Він добре знає, що Орден якимось чином дізнається його плани. Шеклболт загрався. Сассекс і різні види армії стають більш ізольованими. Існують десятки заходів проти шпигунів; зберігати звання — це єдиний спосіб залишатися в курсі них.

Вона притиснула руку до його ноги.

— Я не звинувачую тебе. Я просто цього не усвідомлювала.

Настала довга тиша.

— У мене не було іншого вибору, окрім як вбити Шеклболта, — нарешті сказав Драко. — Він був проклятий, як тобі відомо. Візлі розлютився, бо якась дівчина загинула. Шеклболт витягнув звідти Поттера і Візлі, але йому був кінець. Якби його схопили й допитували, йому було б значно гірше.

Герміона повільно кивнула, не дивлячись на нього.

Смертежери знали цінність Кінгслі Шеклболта. Вони зробили б усе, що в їхніх силах, щоб вирвати кожну частинну інформації, якою він володів.

Це була б повільна і жахлива смерть.

Це поставило б Орден під загрозу. Це поставило б під загрозу увесь Спротив.

Це поставило б під загрозу й Драко.

— Його смерть була швидкою?

— Вона була швидкою.

Більше не було що сказати.

Вона проігнорувала важкість у грудях і махнула чарівною паличкою, поставивши на себе діагностику.

Кістки добре відросли, але легенева тканина, сухожилля та зв'язки досі були тонкими та на стадії відновлення. Явлення було не доцільним ще кілька годин.

Вона подивилася на Драко.

— Тобі треба працювати? Я можу допомогти тобі дослідити спадкове право.

— Я знайшов те, що мені потрібно.

Герміона оглянула кімнату. Вона була стерильною. Майже порожньою. Ліжко, висока шафа, письмовий стіл та стілець.

— Це кімната для гостей?

Рот Драко скривився в гримасі.

— Ні. Вона моя. Я сюди не часто приходжу.

Герміона уважніше озирнулася.

Кімната була такою ж знеособленою, як і його готельні номери; вона не думала, що коли-небудь бачила його з чимось, що могла б класифікувати як його особисте.

— Я гадала, що твоя спальня буде зелено-сріблястою.

Драко тихо засміявся.

Вона схопила його руку, переплітаючи їхні пальці.

— Мені шкода, Драко, що тобі довелося повернутися сюди через мене.

Його пальці стиснулися, огортаючи її долоню.

— Я б прийшов за книгами.

Герміона схопилася, і її очі розширилися, коли вона подивилася на нього.

— Можна мені... можна мені побачити твою бібліотеку?

Очі Драко блищали, коли він засміявся.

— Мені було цікаво, скільки часу тобі знадобиться, щоб попросити.

Щоки Герміони запалали, і вона опустила очі.

— Просто... я не мала доступу до багатьох магичних текстів після повернення з навчання за кордоном. Ми привезли трохи з Гогвортсу, і бібліотека Блеків також непогана. Зараз я прочитала більшість із цих книг... більше не залишилося місця, де я могла б легко дістати нові.

— Я покажу тобі бібліотеку, Грейнджер.

Вона одяглася, і Драко взяв її за руку. Вони ненадовго зупинилися біля дверей. Драко різко вдихнув, ніби стримуючись, перш ніж відчинити двері.

Вони вийшли в довгий темний коридор. Коли вони йшли ним, кілька портретів щось пробурмотіли. Драко завмер, а потім обернувся і витріщився на блідого предка з гострими рисами обличчя, який пильно дивився на них.

— Слово проти неї, і я спалю тебе дотла. Передай попередження всім,
— голос Драко був смертельно спокійним.

Предок позеленів і кивнув, перш ніж вискочити з портрета.

Бібліотека була величезна. Проходи та полиці з книгами, гвинтові сходи, що вели на другий поверх, та доріжки, що йшли вздовж інших полиць.

— Драко... — Герміона відчувала, ніби в її очах сяяли зорі, коли вона дивилася на це. — Це...

Вона вагалася. Він ненавидів будинок. Перебувати з нею там було наче жахіття.

— Це гарна бібліотека, — нарешті сказала вона.

Драко тихо засміявся.

— Ти можеш любити бібліотеку, Герміоно. Ти не повинна не любити маєток лише тому, що я його не люблю.

Вона підійшла ближче до полиці й провела очима по всіх обкладинках. Її пальці на мить зупинилися біля фоліантів у шкіряній палітурці, перш ніж вона промовила:

— Можна доторкнутися до них?

— Звісно. Я б не показував тобі книги, до яких ти не можеш доторкнутися.

Вона знизала плечима.

— Деякі бібліотеки прокляті проти маґлородців.

Драко сперся на полицю.

— Я не думаю, що Мелфої коли-небудь уявляли, що маґлородця запросять у маєток, — він криво посміхнувся їй. — Що ти хочеш побачити?

Герміона з тугою озирнулася навколо, перш ніж заговорити.

— Теорія душі, якщо вона тут є. Зазвичай вони є підрозділом магічної теорії. Я не маю багато часу.

Вираз Драко блимнув, коли він повернувся і повів її сходами.

Вона втратила відчуття часу, розглядаючи книги. Там було так багато книжок, які вона ніколи не бачила, про які ніколи не чула. Вона бігала очима від однієї книги до іншої, поки вони не почали горіти, і їй довелося відкинути голову назад, щоб в очах перестало рябити. Піднявши очі, вона побачила, що Драко спостерігає за нею.

Його очі були темні, коли він дивився на неї. Її шкіру заціпало, а по спині пробігли мурашки, коли вона відклала книжку й зустрілася з ним очима.

Він рухався, як заворожений, коли наближався до неї. Він поцілував її, і вона впилася в його вуста. Він обвив руками її талію, і вона відхилилася, щоб заговорити.

— Ми повинні бути обережними. Кістки досі трохи крихкі.

Він кивнув і знову поцілував її.

Він був обережний. Повільний і ніжний. Він торкнувся її, наче вона була скляною в його руках.

Коли він стягнув з неї сорочку і подивився на неї, вона здригнулася, і її руки кинулися вгору, щоб прикрити груди.

— Вони потьмяніють, — швидко сказала вона.

Раптом вона повністю зрозуміла сльози Джіні над її шрамом. Травма на її грудях здавалася набагато непомітнішою, ніж шрами на зап'ясті. Вона не могла її приховати; не могла сховати під простирадлами, за спиною або збоку, щоб шрами не були постійно помітні.

Вона не думала, що це вплине на те, як Драко ставиться до неї, але, можливо, це могло трапитися. Шрам був таким помітним. Вирізаний прямо посеред її тіла. Можливо, через деякий час все зміниться; врешті-решт він захоче чогось, у що так відверто не впивалася війна. Коли-небудь, якщо це закінчиться, він може захотіти чогось, що не було б постійним нагадуванням минулого.

Ця думка різала її, немов лезо. Вона прикусила губу і міцніше притиснула руки до грудей.

— Я вилікую їх, і з часом вони потьмяніють, — вона ковтнула, і її пальці трохи трусилися, коли вона намагалася приховати всі шрами та зробити їх меншими.

Драко на мить зупинився, а потім схопив її руки й прибрав їх. Він дивився вниз, його сріблясті очі пильно вивчали її, поки вона не відчула, як жар піднімається щокими й вухами й повільно тече кров'ю по шиї.

— Ти бачиш мої шрами таким чином? Коли ти дивишся на мене, мої шрами — це все, що ти бачиш? — запитав він.

Герміона здригнулася.

— Ні.

— Я теж не бачу тебе такою. Ти моя, — він відпустив її руку, і його ліва рука легенько провела уздовж її горла й ключиць, а потім вниз по грудях до місця, де шрами були найбільшими. — Моя. Не має значення, що з тобою станеться. Ти все одно будеш моєю, — його голова повільно опустилася до неї, і він схопив її губи своїми, коли сказав останнє слово.

Вона звільнила другу руку й заплутала пальці в його мантиї, притягуючи ближче. Вона поцілувала його й схопилася за нього так міцно, що її руки затремтіли.

Коли вона провела пальцями вздовж його тіла і відчула шрами на тулубі та плечах, її серце заболіло, і вона поцілувала їх. Вона хотіла б, щоб вони всі зникли заради нього, але їй ніколи не спадало на думку не любити їх заради себе.

Він був її. Вона кохала його не тому, що хотіла змінити його на щось легше. Він був її.

Він ввійшов у неї, і вона схопила його обличчя своїми руками й майже промовила.

Я кохаю тебе.

Слова застигли в неї на язиці, але вона завагалася і проковтнула їх.

Якась її частина відчувала, що це прирече їх на смерть, якщо вона промовить їх. Якби важливі речі залишалися невимовленими, то, можливо, для цього настало б завтра.

Натомість вона поцілувала його.

Я кохаю тебе. Вона розповідала про це йому у тому, як притулялася до його губ; у тому, як її язик ковзав до точки пульсу під його щелепою; у тій відчайдушності, з якою вона заплутувала пальці в його волоссі, та у тих візерунках, які вона малювала на його плечах.

Я кохаю тебе.

Я кохаю тебе.

Я кохаю тебе.

Герміона повторювала це подумки, коли відчула оргазм і замість зізнання притиснулася до нього. Я кохаю тебе. Я завжди кохатиму тебе.

Зрештою настав час іти. Не було причин залишатися довше. Ордену було завдано сильного удару, і Герміоні слід було зустрітися з ними.

Вона ще раз глянула на бібліотеку, перш ніж обернутися до виходу.

— Я привезу тебе сюди знову. У будь-який час, коли ти захочеш, — сказав Драко, коли вони ступили через двері.

Вона зупинилася і легко посміхнулася.

— Ні, не потрібно.

Вони повернулися до фое, через яке пройшли, прямуючи до бібліотеки. Це була бездоганна, порожня кімната, але темна й холодна як для літньої пори. Герміона озирнулася.

— Тут завжди так холодно?

Драко підвів очі.

— Мені здається, раніше було тепліше. Пам'ятаю, що тут було тепліше. Лей-лінії зараз пошкоджені. Це впливає на будинок. Є захисні чари, які я міг би використати, щоб виправити це, — він знизав плечима, — але тут завжди буде що виправляти.

Він схопив її за талію й роз'явився до Вайткрофта.

Герміона відступила й сильніше стиснула паличку. Перш ніж вона встигла роз'явитися, рука Драко протягнулася до неї, і він схопив її за зап'ястя.

Він притягнув її назад.

— Герміоно, будь ласка... — його голос обірвався, коли він схопив її сильніше й завагався. Вона подивилася йому в очі.

Вона знала, про що він хотів її попросити.

Він ковтнув.

— Не постраждай знову... Не...

Вона піднялася на пальчики й поцілувала його в губи. Він тримав її за плечі, і вона відчувала його спокусу роз'явитися; щоб забрати її та багати залишитися там.

Дівчина схопила його обличчя своїми руками й повільно поцілувала, перш ніж притиснутися до його обличчя, дотикаючись щокою до його щоки.

— Будь обережний, Драко, — прошепотіла вона біля кутика його рота.
— Будь обережний. Не помирай.

Його пальці на її зап'ясті стиснулися і майже затрусилися. Потім він тихо зітхнув і відпустив її.

Герміона знову поцілувала його і змусила себе відійти. Їхні очі були прикуті один до одного, коли вона зникла.

Атмосфера на площі Гримо була напруженою, коли Герміона ввійшла. У будинку панував відчай. Вона постояла у фое кілька секунд, поглинаючи цей відчай. Тепер, коли вона більше не заспокоювала вбивчу лють Драко, у неї був простір для усвідомлення власного гніву.

Вона попрямувала до лікарняної палати, її щелепи напружилися, коли вона оглянулася в пошуках Падми.

Падма заплакала, щойно побачила її.

— Ти жива. Я обернулася, а ти зникла.

Падма підійшла і почала діагностувати Герміону.

Герміона відштовхнула паличку Падми.

— Зі мною все гаразд. Я видужала. Якби мені досі загрожувала небезпека, я б не стояла тут. Не те щоб ти знала, оскільки ти, мабуть, забула використати розширене закляття вчора. Ти справді поставила діагноз навмання?

Падма завмерла й зблідла.

— Я не..? Ні. Стривай... спочатку я використала... — її голос обірвався, коли очі розширилися від жаху. — Ти маєш рацію. Вибач. Я так звикла, що ти накладаєш розширені чари, коли я з тобою. Я наклала основне закляття... тоді... тоді я гадаю, що, мабуть, запанікувала.

Герміона втупилася в неї, а потім недовірливо похитала головою.

— У моїй кровоносній системі була вампірська отрута, Падмо, і, на жаль, я не була здатна пригадати це. Це так легко виправити, аби ти просто використала кращу діагностику. Якби мене не відвезли на лікування, я б, напевно, померла посеред фое.

Обличчя Падми потьмяніло.

— Я не маю жодного виправдання. Вибач.

— Вибачення не повертають із мертвих, — сказала Герміона, її голос тремтів, коли вона намагалася приборкати свою отруйну лють. Її шия та щелепа були напружені, коли вона намагалася зберегти нейтральну позу. — Є речі, які слід запам'ятати. Хтось поранений — ти проводиш розширену діагностику, щоб переконатися, що знаєш точний ступінь травми. Ти не просиш розповісти тобі, що сталося. Ти роками була польовою цілителькою; я навіть не можу повірити, що я мушу розповідати тобі про це.

— Я знаю. Знаю. Мені дуже шкода, — Падма почала плакати ще дужче.

Язик Герміони скривився від усього розчарування, яке вона хотіла висловити Падмі. Вона була настільки розлючена, що відчула, як її магія потріскує в кінчиках пальців.

Вона засунула руки за спину і повільно стиснула їх у міцні кулаки, змушуючи себе проковтнути свою лють.

Герміона різко вдихнула і відвела погляд від Падми.

— Де Аластор?

Падма шмигнула носом і витерла очі.

— Кімната для зібрань. Він майже не залишав кімнату, відколи закінчилося зібрання Ордену. Ми втратили Шеклболта вчора. Гаррі каже, що Драко Мелфой вбив його.

Герміона завмерла.

— Гаррі бачив, як помер Кінґслі?

Падма кивнула, на її обличчі було помітно виснаження.

— Багато... багато людей померло вчора. У мене є записи, здебільшого підготовлені для тебе. Рон у відчаї. Лаванду також убили. Знаєш, вони були близькими. З тої пори, як його поранили, їхні стосунки стали серйознішими. Коли він побачив, як вона помирає, то втратив контроль. Гаррі намагався забрати його, але... Рон був... очевидно, він убив Смертежера, котрий убив Лаванду, і зламав руку Гаррі, якою він тримав паличку, коли Гаррі намагався його зупинити. Кінґслі витяг їх обох, але коли Гаррі тягнув Рона повз антиявляльні бар'єри, він озирнувся. Він сказав, що бачив Мелфоя перед Кінґслі, і він знав, що це був Мелфой, тому що Мелфой зняв маску і посміхнувся, перш ніж використати Вбивче прокляття.

Герміона ковтнула і відчула, що її ноги підкошуються. Лікарняна палата навколо неї трохи похитнулася.

Падма торкнулася її руки.

— Вибач, я повинна була сказати про це м'якше. Я знаю, що ви були близькі.

Герміона кліпнула очима й відчула себе враженою.

— Що?

— Шеклболт. Ви були друзями, чи не так? Здавалося, ти часто бачилася з ним.

— О... ми... ми... — вона ковтнула. — Здебільшого це була логістика лікарняного відділення.

Що вона могла сказати про свої стосунки з Кінґслі?

В її грудях була порожнеча, де повинні були бути її емоції з приводу його смерті. Це був удар, жахливий удар для Ордену — втратити його; вона щиро захоплювалася його навичками як стратега, його здатністю

робити неможливий вибір. І все ж те, що він зробив... у чому зробив її співучасницею.. його мовчазне допущення катувань, його нехтування її порадами, як цілительки, його експлуатація Драко. Він був ляльковим майстром, який знайшов ниточки, за які міг тягнути, змушуючи Орден танцювати. Він зберіг їх живими завдяки своєму бездоганному розуму, але Герміона чомусь виявила, що задихалася від полегшення, звільнившись від нього.

Вона не знала, що відчувати після його смерті.

— Я не думаю, що Кінгслі вважав когось своїм другом, — нарешті сказала вона, відводячи погляд від Падми.

— Ну, Рон дуже засмутився через все це. Спочатку Лаванда, а потім це на додачу.

Герміона розгублено кивнула. Вона не знала, що стосунки Рона й Лаванди стали серйозними. Вона була така зайнята дослідженнями та експериментальними зіллями, турботою про Драко, турботою про Джіні; вона майже не звертала уваги на стосунки на площі Гримо. Це не здавалося важливим. У неї не було ні часу, ні сил, щоб стосунки всіх були для неї важливі.

Кінгслі був мертвий. Загинув у битві, в яку Орден не повинен був дозволити себе заманити.

Війна завершувалася, і за шість років Ордену не було чим похвалитися. Все, що вони робили останній рік, — це виживали. Без спритних маніпуляцій Кінгслі, які стримували Гаррі та Спротив, вона не знала, як вони будуть триматися далі.

Наступним стане Драко.

Вона відчувала, як це трапиться незабаром.

Це було в його очах, коли він дивився, як вона роз'являється геть.

Падма декламувала список загиблих, поранених... Герміона лише наполовину слухала її звіт.

— Мені потрібно поговорити з Муді. Переконайся, що все записано, Падмо; я перевірю звіти пізніше.

Муді сидів за купою паперів. Його вираз обличчя затвердів, коли він побачив Герміону. Перед тим, як заговорити, він кинув дюжину заклять конфіденційності.

— Ви жива. Я був похований у звітах, Патіл сказала, що Вас поранили, а потім Ви пропали безвісти, і той клятий ельф прийшов, посланий «повідомити мене», що Вас вилучили для Вашого захисту. Як давно Мелфой використовує його?

Герміона ковтнула і глибоко вдихнула.

— З минулого квітня. Це те, що він мені сказав.

Муді скривився. Він був найбільш параноїдальним чоловіком, якого вона коли-небудь знала. Дізнатися про те, що на площі Ґримо був прихований шпигун відразу ж після втрати Кінґслі, мало бути шоком.

— Я думав, що він зв'язаний з Поттером.

Герміона подивилася на підлогу.

— Магія ельфів-домовиків складна. Я не досліджувала її широко... більшість книг вивчають її лише для того, щоб використовувати ельфів. Ельфи-домовики черпають чари з природного накопичення магії. Коли у старих сімей є масток, який входить у лей-лінії та використовує кровні чари, це зв'язує їхню магію. Вони сильно залежать від цього зв'язку.

Її горло стиснулося, коли вона подумала про ельфів, які залишилися в Гогвортсі. Макґонегел запропонувала розірвати ритуальний зв'язок, який у них був із замком; Герміона благала їх усіх піти, коли школу

евакуювали. Деякі погодилися, але інші відмовилися. Гогвортс і магія там були їхнім домом.

Вона не знала, чи вони ще живі у в'язниці Гогвортсу, чи Смертежери вбили їх усіх, коли школу очистили від «магії, яка не піддавалася».

Вона придушила цю думку.

— Моя теорія полягає в тому, що все, що зробив Сіріус, щоб змусити передати площу Ґримо у спадок Гаррі, розірвало зв'язки Крічера. Крічер прив'язаний до площі Ґримо як до сімейного місця, але він також пов'язаний із магичним слідом сім'ї Блеків. Після смерті Нарциси Луціус передав титул і маєток Драко. Якщо Драко залучив маєток до себе за допомогою кровних чар, то Крічер належить до маєтку Мелфоїв, так само як належить і до площі Ґримо; можливо, більше, оскільки Гаррі ніколи не використовував кровну магію на площі Ґримо для зміцнення зв'язків. Було неминучим, що, коли відбиток Блеків тут згасне, Крічер потягнеться кудись, щоб знайти когось нового. Інструкції, які дав йому Драко, мали б більше впливу, ніж накази Гаррі.

— Я хочу, щоб цей зв'язок зник.

— Я збиралася це запропонувати. Його зв'язок із Гаррі настільки слабкий, що я думаю, що зможу розірвати його сама. Він втратить його і разом із ним й зв'язок із площею Ґримо.

— Що з ним буде тоді? — око Муді підозріло крутилося.

— Всі його зв'язки будуть пов'язані виключно із маєтком Мелфоїв.

Муді, здавалося, замислився. Нарешті він прокашлявся.

— Добре. Зробіть це сьогодні ввечері, інакше я займусь цим сам.

Плечі Герміони напружилися, коли вона різко кивнула.

— Я маю ще дечого повідомити. У Болгарії було вбито Рудольфуса Лестранжа. Драко викликали через це. Через реакцію Тома на цю

новину Драко підозрює, що в сховищі Лестранжів може бути горокракс.

Муді витріщився, дивлячись на неї.

— Ви сказали Мелфою про горокракси? — його голос був схожим на гарчання.

Герміона спокійно зустріла його очі.

— Так, сказала.

— Вам не було дозволено.

Вона підняла підборіддя.

— Він дав обітницю, Муді. Він не збирається зраджувати Орден. Ми знали про горокракси вже п'ять років, і нам не вдалося знайти жодного. Драко ефективніший за будь-кого, — її голос був різким, — і Ви це знаєте, тому що Ваш список вимог до нього з кожним тижнем стає довшим.

Муді застиг.

— Стежте за тоном, Грейнджер.

Герміона не стежила за своїм тоном. Її голос став нижчим, і завібрував інтенсивністю, коли вона зустрілася з його очима.

— Ви надмірно використовуєте його. Якби я була цілителькою нижчого рівня, він би десять разів помер за останні два місяці; я казала Вам про це, я казала про Кінгслі, і ви обоє проігнорували це. Той факт, що він намагатиметься зробити все, що ви попросите, не означає, що Ви можете продовжувати вимагати цього, поки від нього не залишиться нічого, що Ви могли б використати. Том знає, що в його армії є шпигуни. Було б дивно, аби він цього не помітив. Він перевіряє лояльність Смертежерів. Кінгслі зайшов надто далеко, і вчорашній день був наслідком цього.

Вона нахилилася через стіл до Муді.

— Ми втратили Кінгслі, тому що він дозволив Ордену потрапити у пастку заради солідарності. Я казала, що Спротив не повинен йти, — вона відчувала таку злість, що її груди боліли, немов знову ламаючись. — Я казала, що ми не повинні йти, і мені сказали, що поставити Спротив на перше місце — це те саме, що сказати «чаклуни насамперед», а це всього за крок до «Чистокровні насамперед», а потім мені нагадали, що кожне людське життя має однакову ціну і вартє порятунку; ніби я не та, хто намагається їх урятувати, — вона з силою вдихнула повітря крізь свою кипучу лють і гірко ковтнула. — Ну, тепер вони знають, що ми готові потрапити у смертельні пастки, тож, на вашу думку, скільки гідних життів коштуватиме нам вчорашній героїзм у довгостроковій перспективі?

Вона міцніше стиснула стінки блокології та вдихнула.

Герміона схопилася за край столу, і її рот сіпнувся, коли вона зустрілася з поглядом Муді.

— Мені набридло стежити за своїм тоном.

Вона випросталася й оглянула кімнату.

— Я єдина людина, яка у Вас залишилася на площі Гримо. Я була слухняним пішаком. Я вчинила чимало жакхливих речей для Ордену, і я не знаю, скільки із них були того варті, — її рот скривився, а в грудях стиснуло. — Ми ні на крок не наблизилися до перемоги за останній рік. Я виконувала накази без жодної скарги. Я б виконала й цей, якби це стосувалося лише мене... тому що зараз, який сенс зупинитися після всього, що я зробила? Або якби я вірила, що через це ми зрештою виграємо війну. Але я в це не вірю. Я навіть не думаю, що Ви у це вірите.

Вона зустріла погляд Муді й тоненько посміхнулася.

— Якщо у Вас залишився кращий союзник в Ордені, то покажіть мені його.

Муді нічого не сказав.

Вона різко видихнула.

— Ми з Драко спробуємо знайти горокракс. Мені потрібен доступ до меча Грифіндора. Я можу... — її горло стиснулося, і вона опустила очі на стіл, — ...допомогти координувати та керувати розвідувальною групою, оскільки всі вони зі мною знайомі, і я можу подбати про розподіл їжі до сховищ; це можна робити разом із розподілом зіллів, за який я вже відповідаю, — вона поглянула на файли, що лежали на столі між ними. — Дайте мені знати, що Вам ще потрібно.

Chapter End Notes

«Я казала, що ми не повинні йти, і мені сказали, що поставити на Спротив на перше місце – це те саме, що сказати «чаклуни насамперед», а це всього за крок до «Чистокровні насамперед», а потім мені нагадали, що кожне людське життя має однакову ціну і варте порятунку» – цей уривок взятий із 22 розділу «Гаррі Поттера та Смертельних реліквій»

Розділ 59. Флешбек 34

Chapter Notes

[Плейлист](#)

Butterflies – Tony Anderson & Piano Sonata
United – Hidden Citizens & Ranya
Heart – Sleeping At Last
Be There – Seafret

See the end of the chapter for more [notes](#)

Червень 2003.

Драко приніс Герміоні Чашу Гафелпаф менш ніж за тиждень.

Вона миттєво впізнала її за світлинами, які бачила, досліджуючи.

— Ти знайшов її.

Він подивився на ошатний келих у своїй руці.

— Я дістав би її ще вчора, але я користуюся легальними каналами доступу до сховища. Вона буде передана на моє ім'я наступного місяця, щойно будуть опубліковані документи Міністерства, що підтверджують смерть Рудольфуса. Традиційно процес має тривати місяці, але його прискорюють через занепокоєння, що дочка Андромеди може спробувати забрати чашу.

Герміона уважно розглядала чашу.

— Чи є записи про те, що ти там був?

Драко ледь помітно всміхнувся.

— Жодного.

У Герміони стиснулося горло. Вона не глянула на Драко, ковтнувши, і різко кивнула.

Вони не могли дозволити собі ніяких слідів, але кожна смерть була як додаткова петля на шії. Вона відкинула цю думку.

Вона відкрила свою сумку і витягла меч Грифіндора.

Драко підняв брову, дивлячись на неї.

— Ти завжди носиш цей меч?

Герміона дивилася вниз на лезо в її руках.

— Я взяла його минулого тижня. Я знала, що ти швидко впораєшся. Подумала, що мені слід підготуватися.

Очі Драко блищали.

— Як ми це зробимо?

Герміона покусала нижню губу.

— Я не впевнена. Нам, мабуть, слід застосувати закляття, щоб спробувати стримати будь-яку потенційну реакцію. Тоді, мабуть, я заколю його, — вона злегка всміхнулася. — Я ніколи не заколювала чашу.

— Я зроблю це, — він простяг руку, щоб взяти меч.

Герміона похитала головою і відступила, підтягнувши меч ближче до себе.

— Ні. Це повинна зробити я. У книгах дуже мало інформації про горокракси. Мені потрібно проаналізувати і простежити за ним, коли

він буде знищений.

Вираз обличчя Драко посуворішав, і він підійшов до неї; його очі були сталеві.

— Ні, ти цього не зробиш. Ти сказала, що Дамблдор був проклятий, коли знищив перстень. Дай його мені, Грейнджер.

Герміона міцніше схопила рукоять і висунула підборіддя, коли він наблизився до неї.

— Дамблдор був проклятий за те, що з якоїсь причини одягнув каблучку. Я не збираюся її носити, я збираюся її проаналізувати, а потім заколоти. Гаррі без проблем заколов щоденник.

Рука Драко обійняла її.

— Ти цілителька. Якщо воно спробує вбити нас, у тебе більше шансів врятувати мене, ніж у мене врятувати тебе.

Вона не послабила хватку. Дівчина неухильно подивилася на нього.

— Я також спеціалізуюся на аналізі та знищенні темної магії.

Він дивився на неї згори вниз, його вираз обличчя був схований за маскою. Її серце почало шалено стукотіти, і вона міцніше стиснула меч, наполовину очікуючи, що він спробує вирвати його з її рук.

— Драко, дозволь мені зробити свою роботу.

Вираз його обличчя похитнувся і він відпустив її руку.

— Скажи мені, що робити, якщо щось піде не так.

Герміона розстебнула браслет на зап'ясті й простягнула йому.

— Цей амулет, — вона показала на невеликий казан, — якщо ти його активуєш, він передасть моє місцезнаходження Северусу.

Вираз Драко блимнув, а його губи скривилися в презирстві.

— Снейп — подвійний агент. Я думав, що Орден перестав йому довіряти багато років тому.

— Насправді він потрібний агент. Зниження рівня його офіційного дозволу в Ордені є прикриттям. У нього такий же дозвіл, як у мене. Він знає про тебе з самого початку. Він був тим, хто переконав Муді й Кінгслі, що твоя пропозиція, ймовірно, була слухною.

Вираз обличчя Драко був недовірливим.

Герміона трохи зітхнула.

— Не потрібно йому довіряти, але якщо я вмираю і не маю свідомості, щоб зцілити себе, він, ймовірно, був би єдиною людиною, яка могла б щось зробити. Він був тим, хто стримував прокляття на Дамблдорі.

Вираз Драко був бунтівним, і він відмовився торкатися браслета, який вона йому пропонувала.

Куточок її рота сіпнувся, і вона опустила руку.

— Ти запитав, що робити, і я тобі кажу. Якщо щось піде не так, він той, кого варто викликати. Користуватися цим чи ні, вирішувати тобі.

М'язи на щелепі Драко затремтіли, і він вихопив браслет з її пальців.

Вона встановила навколо себе бар'єр і побудувала мережу аналітичної магії навколо Чаші. Горокракси були такою рідкістю, що жодних записів про аналіз їхньої магії не було. Герміона зрозуміла основи, засновані на теорії, але насправді мати справу з підвішеною частиною понівеченої душі було таким рівнем темної магії, з яким вона ніколи не стикалася в жодній формі.

Вона проігнорувала чари, накладені Гельгою Гафелпаф під час створення Чаші, й зосередилася на темній магії. Чаша була напрочуд незахищеною. Волдеморт, мабуть, припустив, що сховище Лестранж само по собі має достатні заходи безпеки.

Фрагмент душі переплітався й переплітався з іншою магією Чаші. Отруйний і злий, він, здавалося, відчув, що його турбують. Герміона працювала швидко; якби вона мала достатньо інформації про магичний відбиток Волдеморта, вони могли б використати його, щоб знайти інші горокракси.

Її очі кинулися на Драко. Він все ще був як статуя, дивлячись на неї, ніби навіть не дихав.

Вона записала все на сувій і взяла до рук меч Грифіндора. Це був ідеально збалансований меч, але він здавався громіздким у порівнянні з ножем. Вона глибоко вдихнула і загнала лезо в центр Чаші, розділивши її навпіл.

Настала хвилююча мить тиші. Герміона схопила паличку.

Повітря зміщувалося й рухалося навколо неї.

Почувся протяжний крик, і уламок душі піднявся із Чаші, як чорний привид з червоними очима. На секунду здалося, що він готовий завдати удар. Він, здавалося, помітив Герміону і різко підійшов до неї. Потім він швидко захитався й розчинився у повітрі.

Порожнеча.

Герміона тихо ахнула і стояла, стискаючи паличку, її груди нерівно смикалися, коли вона намагалася дихати.

Вона виконала швидке закляття, щоб підтвердити, що фрагмент душі зник.

— Готово, — нарешті сказала вона, махнувши чарівною паличкою й прибравши всі захисні чари навколо себе. — Це... було не так вже й погано. Я думала, що це буде набагато гірше.

Вона підняла очі й помітила, що Драко був лише в дюймах від неї. Він схопив її в руки та притягнув до себе, поки вона не притиснулася до його грудей.

— Ніколи... будь ласка, ніколи не роби цього знову.

Вона хотіла сказати ні, але він був настільки напружений, що аж трусився. Вона помітила, що повільно киває і каже:

— Гарзд. Не буду.

Гаррі був схожий на загублене ягня на площі Ґримо. Рона відправили у відставку. Він пішов до своєї матері, поки горював за Лавандою і намагався змиритися з провинною, яку відчував за смерть Кінґслі.

Герміона частіше бачила Гаррі, який мляво стоїть біля дверей Джіні.

Вона відчинила двері після візиту до Джіні та знайшла його, коли він стояв у коридорі з пустими очима. У нього був синець під оком і порізана губа, а кісточки пальців були розколоті так сильно, що кров досі текла його долонями й крапала на підлогу.

Його очі просвітліли, і, здавалося, він повернувся до тями, коли побачив Герміону.

— З нею все гарзд? Їй краще? Ти думаєш, що вона... ти думаєш, що я зможу побачити її незабаром?

Герміона дивилася на нього, її живіт різко стиснуло від його появи. Гаррі був надмірно вразливим. Вона кілька разів намагалася переконати Джіні сказати Гаррі, що вона вагітна, але дівчина була непохитна. Вона вірила, що сказавши йому, це лише погіршить ситуацію. Герміона звернулася до Муді; на її розчарування, він став на бік Джіні. Гаррі був не в тому стані, щоб впоратися з будь-яким додатковим стресом, і Орден не зміг би впоратися з тріщиною в довірі, якщо правда виявиться такою критичною. Справи були надто нестабільними.

Герміона проковтнула свою провинну, виконуючи на собі всі свої вдавані маскувальні чари захисту та стерилізації.

Живіт Джіні ставав доволі помітнішим, тому вимагав додаткових маскувальних чарів, хоча б щоб обдурити Добі, з яким Гаррі регулярно спілкувався.

Це був хлопчик. Джіні вже називала його Джеймсом.

— Все без змін, Гаррі. Мені шкода.

Його обличчя спохмурніло. Він мляво кивнув і почав повертатися, щоб йти.

Він був смертельно блідим, а око, яке було фіолетово-жовтим, ледь бачило.

Вона простягнула руку, щоб зупинити його, і легенько торкнулася його обличчя.

— Ти знову б'єшся? Коли ти востаннє спав?

Він смикнувся.

— А... пару днів тому. Кілька годин.

Вона накинула на нього діагностичні чари; у нього було кілька переломів рук і біля ока, тулуб у синцях.

Вона обережно взяла його під руку та повела коридором до лікарняної палати.

— У тебе знову кошмари? Я можу навчити тебе ще кількох технік блокології, це може допомогти. Ну ж бо, дозволь мені вилікувати тебе і приготувати тобі Зілля сну без сновидінь.

Гаррі коротко істерично розсміявся.

— Я б хотів, щоб мені снилися кошмари.

Герміона зупинилася і подивилася на нього.

— Що ти маєш на увазі?

Обличчя Гаррі сіпалося.

— Це не кошмари, Герміоно. Це не було кошмарами вже роками. Це він. Коли я сплю, я — це він. Я катую людей і вбиваю їх, і я відчуваю те, що він відчуває, коли це робить. Мені навіть не потрібно спати, щоб це сталося, просто це більш відчутно, коли я сплю, — Гаррі тремтів від втоми. — Останнього разу, коли я заснув, він пробував нові прокляття, а потім випив келих крові єдинорога, і коли я прокинувся, я відчував її смак. Я не... я не міг їсти.

— Гаррі, ти не казав мені, що все стало так погано. Ти повинен був мені сказати.

Він сіпнувся.

— Що... то ми знову розмовляємо? — вираз його обличчя спотворився від болю, коли він дивився на неї.

Рука Герміони опустилася, і вона озирнулася на нього.

— Скажи мені, що відбувається.

Він похитав головою, його очі не могли зосередитися.

— Все не так погано, коли мені є на чому зосередитися. Коли я перебуваю на місії... коли я з Роном і Джіні... коли я згадую, чому все це роблю, я можу не впускати його. Але... ніби в моїй свідомості є місце з відкритими дверима, і іноді я переступаю їх, коли відволікаюся. Коли я прокидаюся, я не завжди знаю, ким я прокидаюся.

Герміона поспіхом витягла кілька Відновлювальних зіллів.

— Візьми це. Мене не хвилює, наскільки вони жахливі на смак, ти недоїдаєш.

Гаррі ротом відкоркував їх і випив обидві порції. Потім його вирвало на підлогу. Герміона прибрала за ним і, взявши з полицки склянку з настоянкою від розладу шлунку, вже обережніше протягнула її Гаррі.

— Спробуй це. Якщо ти не їв кілька днів, це може допомогти. Пий повільно.

— Герміоно... — сказав він між ковтками, поки вона бурмотіла закляття та намазувала його обличчя пастою від синців. — Мені здається, що зі мною щось не так.

Пальці Герміони сіпалися, і вона різко похитала головою.

— Гаррі, я справді думаю, що вправи з блокології можуть допомогти в цьому. Я нещодавно прочитала кілька книг. Думаю, що можу зробити це м'якше, ніж Северус; можливо, це було б краще.

Вона поставила йому ще одну складну діагностику. Він мав недостатню вагу та страждав від хронічного недосипу. Він був тривожно слабким. Вібрував від магії так, як ніколи до цього. Його магичний відбиток був розмитим і нечітким. Таким був Гаррі; яким він завжди й був, Помфрі сказала їй це, коли Герміона запитувала її під час перших років навчання.

Гаррі притиснув руку до шраму й відвів погляд.

— Блокологія не допомагає.

Герміона розчаровано зітхнула.

— Я знаю, що спочатку може бути важко відмежуватися від своїх емоцій, але я думаю, що якщо ти спробуєш, це може...

— Від цього стає лише гірше, — твердим голосом сказав Гаррі. — Щоразу, коли я намагаюся, від цього стає лише гірше.

Герміона ковтнула й відвернулася, щоб прикликати нові Відновлювальні зілля, її щелепа напружилася. Вона мовчки передала флакони. Гаррі зумів стримати зілля всередині цього разу.

Вона витягла флакон Зілля сну без сновидінь, не дивлячись на нього.

— Ну, ми можемо принаймні погодитися, що спокійний сон допоможе.

Він кивнув і випив зілля.

З усіма відновлювальними засобами в його системі знадобилося більше часу, щоб зілля почало діяти. Він посидів хвилину, перш ніж його голова похилилася, і він упустив її на плече дівчини.

Герміона вагалася, а потім обхопила його руками й міцно обійняла.

— Я впевнена, що після сну тобі стане краще.

— Я сумую за Джіні.

Її горло стиснулося, і вона схилила голову на його.

— Я знаю. Мені шкода.

Гаррі тихо схлипнув під ніс.

— Коли я був з нею, здавалося, що деякий час усе було легше.

Її руки тремтіли.

— Мені шкода, Гаррі.

Вона тримала його, поки він засинав. Потім вона обережно вкрила його ковдрою й пішла поговорити з Аластором.

Флер була у кімнаті переговорів, коли Герміона підійшла до дверей.

— Останнім часом я не так часто чую щось від Габ'іель. Вона, як завжди, надіслала повідомлення з кількома ф'азами або якимось жа'том, щоб я не хвилювалася за неї. Але я вже кілька тижнів від неї нічого не чула. У вас повинен існувати якийсь спосіб зв'язатися із нею. Габ'іель — моя молодша сест'а, я несу за неї відповідальність.

Рот Муді скривився, а його чарівне око почало швидко обертатися.

— Твоя сестра завжди працювала з нами на своїх умовах. Я погляну, що можу зробити.

Флер стримано кивнула:

— Ми з Біллом оновили захисні ча'и на всіх наших сховищах і встановили новий магічний купол навколо пече'и. Але наші можливості дуже обмежені. Ми вико'истовуємо занадто багато магії для п'иховання наших баз. Нам пот'ібні нові ук'иття, поки кількість накладених захисних ча' не п'иве'нула до себе увагу Сме'тоже'ів і не видала наші сховища.

Муді тихо зітхнув і кивнув, його око підозріло закотилося донизу. Здавалося, за два тижні після смерті Кінгслі він постарів на десять років.

— Я попрошу команду пошукати нові локації. Для цього нам знадобляться нові охоронці. Вам і Біллу доведеться їх навчити.

Флер знову кивнула й пішла.

Герміона розглядала обличчя Флер, коли вони проходили повз одна одну. Флер була прекрасною, невимушеною фігурою серед армії, яка ставала сірішою й розпачливішою, але в її очах було видно напругу війни. Флер і Білл віддзеркалювали одне одного у своїй тихій провині.

Батьки Флер були ранніми жертвами, коли війна досягла Франції. Габріель вижила, будучи в школі, а не вдома, але врешті-решт війна знищила і Бобатон. Небагато учасників французького Спротиву вціліли. Герміона підозрювала, що Габріель рятувала привабливість віїли. Те, як Габріель продовжувала використовувати зброю, здавалося формою помсти.

Методи Габріель з часом ставали все більш злісними й мстивими. Яскравими. На межі недбалості. Герміона почала приймати Заспокійливе зілля перед тим, як вирушати на пляж у Корнуоллі.

Вона не була впевнена, про яку діяльність Габріель знала Флер, але думала, що Флер знає достатньо і підозрює більше про молодшу сестричку, яка завжди так рвалася на наступну місію.

Очі Габріель були холодніші й старші навіть за очі Драко.

Герміона мовчки дивилася на Муді кілька секунд після того, як Флер пішла. Він тихо зітхнув і наклав чари приватності.

— Я хвилююся за Гаррі, — сказала Герміона, коли Муді сів. — Здається, він на краю прірви. Нам потрібно потрапити у Гогвортс.

— Ми намагаємося. Зараз у Ремуса є команда.

— Мені здається... — вона завагалася і схрестила руки. — Останнім часом я займалася кількома речами. Здається, я знайшла спосіб знищити захисні чари навколо замку. Я аналізувала всі отримані звіти. Є бомба... бомба, яку я думаю, що зможу зробити. Її можна помістити під тимчасовий стаіс. Ми можемо змусити Драко або Северуса підкинути її, не ризикуючи бути спійманими. Я можу відкласти детонацію до трьох днів.

Муді витріщився на неї.

— Ви зможете?

У Герміони стиснулося горло, але вона підняла підборіддя.

— Ну, я ніколи не робила цього раніше. Коли я згадала про цю ідею кілька років тому, мені сказали, що це неетично, незалежно від того, для якої мети використати вибух на території Смертежерів. Орден вирішив, що ми можемо використовувати вибухівку лише на порожніх будівлях. Однак дія цієї бомби буде поглинута захисними чарами замку. Отже, якщо її правильно виготовити, Орден не повинен вважати це неетичним у цьому випадку.

— Які матеріали для цього знадобляться?

Вона бачила, як Муді розраховує бюджет для її пропозиції.

Вона ковтнула.

— У мене вже все є.

Вираз обличчя Муді застиг. Його око крутнулося й зупинилося на ній.

— То це ідея Мелфоя. Він допоміг вам з інформацією?

Герміона підняла підборіддя.

— Ні. Це виключно моє дослідження. У мене є матеріали, тому що Спротив приніс їх минулого року, коли в лабораторії відділу проклять було здійснено обшук. Була привезена велика кількість матеріалів, які... — її рот сіпнувся. — Вони не використовуються в традиційних формах приготування зілля. Я маю більше, ніж достатньо.

Муді кинув на неї довгий погляд.

— Ви ніколи про це не повідомляли.

Вона підняла брови.

— У той час я була зайнята; все, що я могла зробити, це зберігати їх, доки не встигну їх каталогізувати. Лише в липні я точно дізналася, з чим маю справу, — вона знизала плечима. — Мої запаси ніколи не були інвентаризовані у звітах.

Обличчя Аластора сіпалося від роздратування, але, здавалося, він серйозно обмірковував цю пропозицію.

Він провів великим пальцем по кінчику своєї палички.

— Використання бомби, щоб потрапити до Гогвортсу, призведе до тотальної битви.

— Я знаю, — її груди стискалися, і їй доводилося змушувати себе дихати. — Я думала, якщо це виставити як порятунок, ми могли б використати більшу атаку як диверсію, тоді як менша група могла б

увійти в замок. Школа повинна визнати магію Мінерви; вона впустить її всередину.

Муді повільно кивнув, глибоко задумавшись.

Герміона пішла, не сказавши ні слова.

Сама у своїй комірчині із зіллями, вона нахилилася й поклала голову на робочу поверхню. Її руки тремтіли від стресу й виснаження. Волдеморт відчував, що наближається новий напад. Склея, за яку вхопився Спротив, розсипалася під їхніми ногами.

Що б вона не робила, цього ніколи не було достатньо, щоб дозволити їм вирватися вперед.

Драко був за кордоном майже тиждень, перевіряючи маріонеткові уряди, створені Волдемортом по всій Європі. Це було завдання, яке Волдеморт, як правило, видавав за примхою.

Рудольфус Лестранж був на такій місії, коли його перехопила Габріель.

Драко залишив записку в халупі, щоб пояснити свою відсутність. Це було так раптово, що він встиг лише залишити записку.

З того дня, як вона прочитала її, Герміоні снилися кошмари, як вона прибула на пляж у Корнуоллі й побачила Драко, який сидів понівеченим у тій маленькій кімнаті в печері. Кошмари про те, що він взагалі ніколи не повертається і вона отримує від Северуса повідомлення, що його знайшли розчленованим в якомусь чужому місті.

Вона навіть не думала попередити його про Габріель.

Коли її каблучка знову загорілася вперше за кілька днів, вона вибігла з площі Гримо, щоб роз'явитися, і кинулася крізь двері халупи.

Він уже стояв посеред кімнати, все ще одягнений у мантию Смертежера.

— Ти повернувся, — сказала вона з таким полегшенням, що відчула, як коліна підгинаються. Він був там. Живим і неушкодженим.

Вона потягнулася до нього. Її руки тремтіли, коли вона схопила його за мантію й торкнулася обличчя.

— З тобою все гаразд? — запитав він.

Вона коротко кивнула, притуливши голову до його грудей.

— Що трапалося?

Вона заплющила очі на кілька секунд і слухала його серце, просто відчуваючи його: живий.

— Нічого. Я просто так стомилася. Я відчуваю, що не пам'ятала як дихати дотепер.

Якусь мить він стояв мовчки, а потім зітхнув. Його руки вагалися, перш ніж він поклав їх на її плечі.

Її живіт стиснувся, і вона розплющила очі.

— Що сталося?

Драко мовчав. Його пальці сіпалися.

— Мій батько... його відкликають назад до Британії.

Серце Герміони зупинилося, коли вона подивилася на нього.

Вираз його обличчя був непроникним. Приреченим.

— Він буде жадати моєї компанії, коли ми обоє не будемо працювати.

— О...

Вона не знала, що ще сказати. Вона подивилася на нього, і він відвів погляд від неї, але його руки залишилися на її плечах.

Вона добирала слова.

— Звісно, ти повинен проводити час зі своїм батьком.

Він різко розсміявся.

— Навряд чи. Мій батько, він... — Драко завагався, і його погляд опустився на підлогу. У його тоні була нотка хлоп'ячості. — Ну, він звинувачував мене у слабкому здоров'ї моєї матері, — вираз його обличчя був непроникним, але очі блищали. — Він завжди казав, що очікує, що я стану винятковим спадкоємцем, який міг би компенсувати те, що... я ледь не вбив її.

— Драко...

Він злегка смикнувся і прокашлявся, його тон знову став різким.

— Справедливо буде зауважити, що я буду мало доступним... ні для кого... у недалекому майбутньому. Мені може знадобитися більше часу, щоб виконати завдання. Якщо ти повідомиш Муді, я сподіваюся, що він візьме це до уваги.

Недоступним. Не лише для Ордену. Для неї також.

Вона відчула себе такою втомленою, що ледве стояла на ногах, але кивнула.

— Звичайно. Не хвилюйся. Мені шкода. Тоді ти повернешся в маєток, чи не так?

Він коротко кивнув.

Вона схопила його руки й провела по них пальцями, перевіряючи, чи немає тремтіння. Їй потрібно було переконатися, що з ним все гаразд. Якщо вона не знала, коли побачить його знову, то мала переконатися, що з ним все гаразд.

— Коли він приїде?

— Завтра чи після завтра. Я дізнався, коли звітував, — його голос був глухим.

Її рот сіпнувся, і вона зосередилася на його руках.

— Мені шкода. Можливо, це буде ненадовго.

— Може й так. Йому не подобається залишатися у Британії.

Він різко вдихнув, і його щелепа сіпалася, коли він дивився, як вона знову і знову перевіряє його пальці.

— Я підозрюю, що щось буде. Скажи Муді. Мені згадували, що Темний Лорд особисто їздив до Сассексу кілька разів, поки мене не було. Чим би він не займався, він зараз нікому не довіряє, крім, мабуть, Дологова. Це може бути пов'язано з несподіваним поверненням мого батька.

Герміона кивнула.

— Я скажу Муді. Я думаю, Орден готується на крок щодо Готвортсу.

— Було б полегшенням, якби вони щось зробили. Останнім часом справи йдуть підозріло тихо, — в його тоні було невисловлене запитання.

Герміона уникала його очей.

— Втрата Кінгслі була ударом. Це вплинуло на моральний дух, — вона продовжувала дивитися на його руки.

— Вони також підозріло замовкли щодо мене. Вони занепокоєні моєю відданістю? — тон Драко був легким, але в ньому ховалося лезо бритви.

Герміона підняла очі.

— Ні. Я не сказала Муді про твою погрозу, якщо ти про це.

Очі Драко блиснули. Вона бачила, як він сумнівається в ній.

Куточок її рота сіпнувся, вона відпустила його руку й відступила.

— Після смерті Кінґслі я сказала Муді, що він і Кінґслі надмірно використовують тебе, щоб виграти час без будь-якої ширшої стратегії, і я більше не збираюся сидіти осторонь і дивитися на це, — вона знизала плечима. — Тепер я більш важлива — без Кінґслі Муді потрібна моя підтримка, щоб тримати в секреті всі таємні аспекти Ордену, — вона злегка посміхнулася. — Тепер я можу захистити тебе.

Губи Драко стиснулися у жорстку, плоску лінію, і його вираз став холодним і замкнутим.

— Я не хочу, щоб ти підставлялася, щоб захистити мене, Грейнджер, — його тон був як лід.

Вона глибоко вдихнула, і її пронизав різкий біль.

— Чому ні? Чи лише ти маєш право захищати мене? Я повинна просто спокійно сидіти у сховищах, поки ти виграєш за мене війну? — вона підняла підборіддя. — Я не беру участі в рейдах. Я продовжую слухняно сидіти у своїй клі...

Драко здригнувся, перш ніж вона встигла зупинитися.

Вона опустила голову й різко вдихнула, стиснувши пальці в кулак, коли відвела погляд від нього.

— Вибач. Це... я не це мала на увазі. Я не вважаю, що це так.

Брехня.

Вона зітхнула і відвела погляд від нього.

— Я не покидаю сховищ. Я просто координую більше секретних місій в межах Ордену, а це означає, що зараз у мене більше важелів впливу, ніж раніше. Ось і все. Я не ставлю себе під загрозу.

Вона припинила говорити й витріщилася на Драко. Вираз його обличчя був настороженим.

Повітря нависало навколо них, холодне; неначе їх оточували привиди. Вони обоє були напівмертвими.

Війна була як прірва, яка хотіла всього, і ніколи не задовольнялася. Завжди вимагала більше. Ще життя. Додаткової крові. Вона вимагала бути кращими. Розумнішими. Безжалісними. Швидшими. Ще хитрішими. Прийняти другу порцію болю.

Їй ніколи не було достатньо.

Герміона молилася до Елеоса та Панацеї. Лежала ниць біля ніг Афіни. Будувала молитовні вежі. Вона пожертвувала майже всіма частинами себе, які могла запропонувати.

Ніколи не буває досить.

Драко підійшов прямо до вівтаря Ареса.

Ніколи не буває досить.

Ніколи нічого не було достатньо. Війна завжди хотіла більшого.

«Якщо довго вдивлятися у безодню, безодня починає вдивлятися у тебе».

Що ти готовий віддати? Що ти віддаси, щоб перемогти?

Герміона ковтнула.

— Драко... що я по-твоєму повинна робити?

Він зітхнув, видихаючи з шипінням.

— Я не хочу, щоб ти брала участь у цій клятій війні, — гнів у його голосі був грубий. — Я лише хвилююся за те, що станеться з тобою, якщо я не виконаю всі вимоги.

Вона різко вдихнула і підійшла до нього, потягнувшись до його руки.

— Орден не схожий на Смертежерів. Драко...

Вираз його обличчя став злобний, перш ніж вона встигла доторкнутися до нього.

— Я усвідомлюю різницю, — він оскалився. — Чи ти думаєш, що це якось більш заспокійливо знати, що ти просто зголосилася б сама?

Герміона відступила й подивилася на нього, розправивши плечі.

— Я не надбання, яке можна кудись забрати, Драко. Я витратила роки на навчання, щоб зробити свій внесок у Спротив. Ти не можеш просити мене зупинитися або піти, тому що це тебе турбує. Ти погодився... ти присягнувся, що не будеш перешкоджати моїй допомозі Ордену. Тож ти не можеш змушувати мене нічого не робити.

Він люто глянув на неї.

— Ти не уявляєш, що станеться, якщо тебе спіймають. Якщо...

— Я знаю, — кивнула вона, перериваючи його. Її горло душило, а в грудях так стискалося, що вона ледве могла дихати. — Як ти гадаєш, що я роблю увесь свій час? Я зцілюю людей, яких вам, Смертежерам, не вдається вбити. Це майже все, що я роблю протягом багатьох років. Я піклувалася про жертв від останнього відділу проклять, поки вони не померли. І всі вони загинули, — вона спробувала ковтнути. — Кожен... до останнього... з них загинув. Я настільки усвідомлюю ризики, що іноді думаю, що можу збожеволіти, знаючи їх. Не смій... не смій поводитися зі мною як з наївною. Я все знаю так само добре, як і ти. Як ти думаєш, чому я так стараюся? — її голос трохи зірвався.

Вираз обличчя Драко залишався холодним.

Герміона відвернулася. Вона почувалася настільки виснаженою, що хотіла забитися у куток, щоб сховатися. Вона так хвилювалася, чекаючи, коли він повернеться до Англії. Вона досягла своєї межі.

Відчувала, як коливаються її стіни блокології; як дамба, якій загрозувало розривом її виснаження.

Ти програєш. Ти програєш. Ти нікого не врятуєш. Драко. Гаррі. Рон. Джіні. Орден. Спротив.

Ти хочеш забагато.

Її плечі трусилися. Вона хотіла повернутися до своєї комірчини із зіллями та знайти щось, що змусить відчути на собі війну, як смерть від тисячі порізів.

Вона стиснула губи, і її щелепа тремтіла.

— Я думаю, що мені слід піти. Я надто втомилася, щоб вести цю суперечку сьогодні ввечері.

Вона хотіла просто зникнути. Вона так втомилася благати його не помирати. Вона ковтнула. Навіть її слина була гіркою.

— Я доповім Муді про твого батька. Тобі взагалі потрібно, щоб я зцілила тебе?

Рука Драко піднялася, і він схопив її за зап'ястя.

— Не треба. Не йди. Я не знаю, коли зможу покликати тебе знову.

Вона завагалася.

— Драко, я так стомилася, я не хочу сваритися.

Він підтягнув її ближче.

— Просто залишайся зі мною. Просто залишайся.

Вона злегка кивнула й прихилила голову до його грудей. Він обвів рукою її за талію і роз'явився. Вони знову з'явилися в його номері в Савої.

Він поклав її на ліжко і зняв з неї черевики. Він сидів на краю, проводячи пальцями по її руці, поки вона не заснула.

Коли вона прокинулася, він вже піднявся.

— Мені потрібно прийняти душ і поїсти. Я повернусь.

Герміона простягнула руку й схопила його.

— Я боялася, що ти помреш за кордоном, і все, що у мене було, це твоя записка, — її голос був напруженим. — Ти завжди в небезпеці, і я ніколи не можу попросити тебе зупинитися.

Він провів великим пальцем по тильній стороні її долоні.

— Я б зробив це, аби міг. Ти ж знаєш. Я б втік разом із тобою і ніколи не оглядався б назад.

— Я знаю... — її голос зірвався. Вона була надто втомлена, щоб стримувати свої емоції. Вона тихо схлипнула. — Не вмирай, Драко. Ти не можеш залишити мене одну.

Він знову опустився на ліжко біля неї та не пішов, поки вона не перестала плакати й не заснула.

Коли ліжко посунулося, вона прокинулася і знайшла його на протилежній стороні, його волосся було трохи вологим. Минули години, відколи вони прибули; вона спала більше, ніж поки його не було.

Вона пересунулася через ліжко й обійняла його, притулившись чолом до його оголених грудей, проводячи пальцями вздовж його тулуба, поки він не схопив її руку, а потім пригорнув під себе. Він розглядав її очі, але більше не ворухнувся, поки вона не підняла голову й не поцілувала його.

Його рука лежала на її горлі, його великий палець ковзнув угору, притримуючи її підборіддя, а язик грав з її. Поступово. Щоб запам'ятати його. Вона ніколи не думала, що знатиме людину з такою

повільною близькістю. Вона провела пальцями по його волоссю й заплющила очі, зосередившись на відчуттях.

Герміона вже знала, як він притиснеться губами до точки пульсу її горла, як він ввійде в її тіло під собою. Відчуття його рук на її стегнах і його зубів, що покусують її шкіру.

Коли Драко рухався всередині неї, його руки обхопили її зап'ястя. Вона вигнулася йому назустріч стегнами. Вона відчула, як його дихання шепоче по її шкірі.

— Моя. Ти моя, — сказав він, цілуючи її в щелепу.

— Навіки.

Chapter End Notes

«Той, хто бореться з монстрами, повинен стежити, щоб у процесі він сам не перетворився на монстра. Бо якщо довго вдивлятися у безодню, безодня починає вдивлятися у тебе». Фрідріх Ніцше

Розділ 60. Флешбек 35

Chapter Notes

Плейлист

Hurricane – Tommee Profitt & Fleurie
Lovers Death – Ursine Vulpine & Annaca
So Far – Olafur Arnalds & Arnór Dan
Die Alone - FINNEAS

Червень 2003.

Герміона завершила створення бомби за два тижні. Вона була сріблястою, яйцеподібної форми зі слабким люмінесцентним відблиском, трохи меншою за кришталеву кулю, і морозно холодною на дотик.

Терміни її виготовлення були точними. Коли все було закінчено, вона одразу ж надіслала повідомлення Северусу. Того дня він мав відвідати Гогвортс, щоб вибрати нових в'язнів для експериментів у Сассексі.

— Її видно лише тим, хто вміє шукати, — сказала вона, обережно передаючи бомбу. — Вона спрацює рівно опівдні першого липня. Я наклала певні амортизаційні чари, якими я зачаклувала її про всяк випадок, але... не впустіть її.

До її попередження Северус уважно розглядав бомбу.

Він підвів очі й посміхнувся до неї.

— Дякую, міс Грейнджер, без Вашого попередження мені б ніколи не спало на думку бути обережним із бомбою.

Герміона не кліпнула.

— То Ви не хотіли б, щоб я попередила Вас, щоб ви були обережні? — вона вигнула брову. — Вона розроблена для того, щоб прицілитися в магію, яка не дає нам потрапити в Гогвортс, тому чим вище ви зможете її розмістити, тим краще. Астрономічна вежа була б ідеальним варіантом. Вона має деяку горючу силу, але вона насамперед призначена для руйнування захисних чар, і чим нижче вона знаходиться при детонації, тим меншою буде її дія. Принаймні, в теорії... вона повністю заснована на числомагії... я не могла перевірити це на практиці.

— Тепер мене просто переповнює впевненість, — сказав Северус, знову поглянувши на бомбу.

Герміона так нервувала, що її груди розривало від хвилювання. Останнім часом це був постійний, скреготливий біль, який заважав їй дихати.

— Я не знав, що Ви додали створення бомб у свої обов'язки, — сказав Северус за хвилину.

Герміона скинула важкий фартух і рукавички з драконячої шкіри і подивилася на свої руки, здригнувшись. Її шкіра була поцяткована опіками, а кілька кінчиків пальців були зеленими й висохлими; їй доведеться вирізати ці тканини і відростити їх заново. Захисний одяг і чари мали обмежений ефект при роботі з матеріалами, спеціально підібраними, щоб зруйнувати захисні чари.

Вона потерла пальці, спостерігаючи, як шкіра тріскається і відпадає, залишаючи місцями відкриті кістки.

Вона скривилася й обережно обмотала руки бинтами, просякнутими есенцією ясенця.

— Я почала вивчати бомби після того, як ми почули про албанську лікарню... лише в теорії. Я не розуміла звітів і відчувала провину за те, що, можливо, це була частково моя провина, що лікарня стала

мішенню. Я думала, що повинна принаймні знати, що сталося з усіма там. Тоді, після рейду в лабораторії відділу проклять, у мене було все, але пропонувати Ордену використати бомбу було марним.

Вона знизала плечима й почала збирати свої матеріали до їхніх ретельно запечатаних коробок і контейнерів, поки Северус спостерігав.

Вони перебували у покинутому сараї в сільській місцевості, яку Орден відокремив для роботи Герміони. Спочатку були певні заперечення, коли була запропонована ідея використання бомби, але врешті Орден погодився. Ніхто не мав кращої ідеї, і через пів року десятків втрат від замахів у всіх було відчуття глибокого відчаю.

Герміона обережно поклала флягу, досі наполовину заповнену мерехтливою сріблястою рідиною, в захищену коробку і запечатала її кількома захисними закляттями.

— Коли минулого місяця Білл приніс свій аналіз захисних чар Гогвортсу, я зрозуміла, що є шанс поєднати чари й числомагію з традиційним використанням зілля й алхімії для вибухівки. Я перечитувала спільну працю Дамблдора та Фламеля щодо використання крові дракона й у мене з'явилася ідея, що вона буде реагувати з нітратом срібла, розчиненим у крові єдинорога, достатньо сильно, щоб розчинити захисні бар'єри. Головне завдання полягало в тому, щоб знайти спосіб призупинити її дію, щоб можна було проникнути до замку та приєднати бомбу до магії, тому я використала отруту мантикори, щоб емульгувати її. Детонація в першу чергу призначена для створення радіуса вибуху достатньо великого, щоб дестабілізувати та зруйнувати захисні чари при попаданні розчинника. Я переглядала цифри десятки разів, перш ніж запропонувати це Муді; я майже впевнена, що все правильно розрахувала.

Вона зловила себе на тому, що ходить колами, і зупинилася, дивлячись на Северуса.

Коли він розглядав її, його очі блищали. Потім його рот скривився, і він знову подивився на бомбу між ними.

— Невже зілля та лікування настільки нудна кар'єра для воєнного часу, що Вам доводиться винаходити абсолютно нову область магії, щоб зайняти себе?

Герміона відчула, як її щоки червоніють. Її очі опустилися, коли куточок рота викривився.

— Мені здалося, що це буде логічним способом об'єднання цих галузей.

— Ну, звісно, — сказав Северус, приглушено пирхнувши. — Якщо вона вибухне передчасно, я сподіваюся, Ви згадаєте всі випадки, коли я відповідав на Ваші постійні запитання, нагадуючи, що те, що Ви щось можете собі уявити, ще не означає, що слід спробувати це зробити.

Він зітхнув.

— Ви завжди були нестерпною ученицею для навчання, — настала пауза, коли він знову подивився на бомбу. — Саме через це.

Герміона схилила голову, щоб приховати усмішку.

Тієї ночі вона роз'явилася до Вайткрофта і чекала майже пів години, перш ніж з'явився Драко.

Вона майже не бачила його відтоді, як він повернувся з подорожі. Він періодично приносив звіти та повторював попередження про те, що Волдеморт, ймовірно, готується до останнього вирішального удару. До Англії повертали дедалі більше Смертежерів, не лише Луціуса.

Вона одразу ж вирішила не згадувати про свою останню роботу в Ордени.

Коли він з'явився в халупі, на ньому була святкова мантія, і вираз його обличчя був суворим. Він ніби чекав, що знайде її на підлозі у калюжі крові.

Коли він дивився на неї, на його обличчі з'явилося полегшення.

— Я не можу залишитися, якщо це не надзвичайна ситуація, я на вечері. Щось трапилося?

Вона хотіла простягнути руку й доторкнутися до нього, але стрималася. Її пальці ще не повністю зажили; вона ретельно замаскувала їх, щоб приховати шрами.

— Мене послали сказати тобі, що Спротив атакує Гогвортс за два дні. Атака розпочнеться рівно опівдні.

Його щелепа сіпнулася.

— Я припускаю, що тебе там не буде.

Герміона кивнула.

— Я буду в лікарні.

Його очі звузилися, коли він продовжував розглядати її.

— Орден знайшов, як оминати захисні бар'єри?

Герміона не відреагувала.

— Так. Ми врахували це.

— Що тобі потрібно, щоб я зробив?

Вона облизала губи й стиснула ліву руку в міцний кулак.

— Гаррі буде там. Ми хочемо остаточного протистояння, але перш ніж ми зможемо це зробити, нам потрібно вбити Наджіні. Гаррі впевнений, що вона горокракс. Або приведи її, або знайди спосіб убити її, коли вона буде неподалік.

Його очі заблищали.

— Якщо Темний Лорд з'явиться там, вона також.

— Добре, — Герміона різко кивнула. — Це все, що нам потрібно.

Вона повернулася, щоб піти, але Драко зробив крок уперед і схопив її за руку. Його очі були темні, коли він наблизився до неї.

— Повертайся. Сьогодні ввечері.

Вона твердо похитала головою.

— Ти сказав, що ми не можемо, Драко. Зараз не час ризикувати.

Вона спробувала відступити, але його інша рука вхопила її за стегно, і він притулив її до дверей. Здавалося, він забув, що був тим, хто не міг затримуватися.

— Я хочу тебе побачити, — він пробігся пальцями по її руці до щелепи, нахиливши її обличчя до свого.

У Герміони перехопило дихання, і вона здригнулася.

Їй було холодно. Їй було так холодно, а він був таким теплим.

Це могла бути їхня остання зустріч.

Вона завагалася.

— Добре. Я прийду. Та зараз ти мусиш йти.

Він відпустив її.

— Я покличу тебе.

Вона кивнула, і він беззвучно зник.

Вона повернулася на площу Ґримо й обережно закінчила загоювати свої руки, поки шрами не стали майже непомітними. Відбитки пальців на її правій руці зникли, але якщо вона не розглядала їх під певним світлом, це ледве було помітним.

Вона провела пальцями по грудях. Під час лікування шрами на них зблідли, тому травма здавалася менш понівеченою на вигляд. Її внутрішня частина грудей була покрита кислотними опіками аж до тканин молочної залози, які їй вдалося дещо відновити. Однак рубці були постійними. Найкраще, що вона могла зробити, — це обробити їх, щоб рубцева тканина була еластичною, і додати маскувальні чари, щоб травма зблідла і стала менш болісною та помітною.

Була третя година ночі, коли її каблучка загорілася.

Драко з'явився в ту ж мить, коли вона зайшла у халупу, роз'явившись. Вона виявилася притиснутою до стіни, коли його губи знайшли її, і він жадібно поцілував її.

Вона міцно схопила його, провела руками по плечах, відчайдушно прагнучи відчувати його. Її кінчики пальців були надмірно чутливими від усієї нової шкіри, яку вона відростила.

Вона тихо застогнала на його губах, коли його руки ковзнули по її горлу, щоб притиснути підборіддя, і він відступив, щоб розглянути її, його гострі очі вдивлялися в кожну деталь її обличчя.

«Колись я зможу кохати його в моменті, який не буде вкраденим», — пообіцяла вона собі.

— З тобою все гаразд? Все добре? — запитав він, оглядаючи її.

— Так. Зі мною все гаразд. Зі мною все гаразд. А з тобою? Тебе не поранено? — вона стиснула його руки у своїх.

Драко опустився чолом до її. Вони постояли хвилину, перш ніж він звільнив руки й повернув її обличчя, щоб знову поглянути їй в очі. Вона знала, який має вигляд: втомлена, худа й бліда від того, що перебуває в приміщенні з невеликою кількістю сонячного світла. Зустрівшись із його поглядом, вона блідо всміхнулася.

— Я повинен був покликати тебе раніше, — його пальці проводили по її вилицях, ніби він боявся, що вона розіб'ється в його руках.

Вона похитала головою.

— Це не варте було б ризику. Ми не повинні цього робити й зараз. Мені не слід було приходити, — сказала вона, коли міцніше стиснула його мантію. Доторкнулася своїми губами до його. Поцілувавши її, він відтягнув її від стіни й підвів спиною до ліжка.

Рівне цокання годинника на стіні було схоже на зворотний відлік.

Зазвичай вона розстібала його одяг або смикала за нього, поки гудзики не відривалися, але замість цього вона витягнула паличку й пробурмотіла закляття, яке використовувала тисячу разів у лікарняній палаті. Його одяг клацнув і поступово зник з нього. Вона повторила закляття на власному одязі.

— Ефективно, — сказав він собі під ніс, коли його рука ковзнула по її голому хребту.

Вона важко зітхнула, коли його шкіра торкнулася до її.

— Я не хочу витратити час.

Вона провела пальцями вздовж його шиї та плечей. Вона була настільки відчайдушна, що відчувала, як її серце калатає у грудях, коли він вигнувся тілом до її грудей і поцілував їх та живіт, а потім штовхнув її на ліжко.

Герміона потягнулася до нього, тягнучи за плечі.

— Будь ласка, Драко, у нас немає часу робити це повільно. Я не зможу повернутися завтра.

Він підняв губи з її стегна, і вона провела пальцями по його підборіддю, відчуваючи ледь помітну щетину під кінчиками пальців. Вона підтягнула його до свого тіла й легенько провела пальцями по потилиці, цілуючи його, розводячи ноги й обвиваючи ними його стегна.

Вона не заплющила очей. Тримала їх відкритими й вивчала його, запам'ятовуючи всі деталі його обличчя. Вона спостерігала, як його очі мерехтіли й змінювали колір, коли зіниці розширювалися, сріблясті, сірі, ртутні, діамантові та крижані. Вона хотіла запам'ятати те, як він відчувався під її руками; сухожилля на його шиї та викривлення його кісток; смак його шкіри та запах дубового моху, папірису й кедру від його тіла, коли вона вткнулася обличчям у його плече.

Він переплітав їхні пальці, входячи у неї. Вираз його обличчя був власницьким, пекучим від обожнювання та голоду, який вона відчувала у своїй душі.

Вона поцілувала його, заплющивши очі.

Нехай це буде не востаннє. Нехай це буде не востаннє. Вона повторювала собі це знову і знову, обвиваючи його шию руками.

Після цього Драко притиснув її до своїх грудей, приклавши голову до її маківки, а його пальці малювали руни та візерунки по її шкірі.

Я дбатиму про тебе. Я завжди піклуватимуся про тебе. Я дбатиму про тебе. Я дбатиму про тебе.

Слів не було чутно, але вона могла відчутти їх у зміні повітря, коли його підборіддя швидко рухалося, вимовляючи їх. Знову і знову, поки її горло не стиснуло.

Вона заплющила очі на кілька хвилин, перш ніж сіла й пильно поглянула на Драко.

Коли він подивився на неї, його ртутні очі були настороженими. Вона розглядала його, запам'ятовуючи; те, яким він був лише для неї.

Вона сплела свої пальці з його і провела своїми надчутливими кінчиками подушечок уздовж виступів його пальців. Її рот сіпався, вона вагалася.

— Драко, — сказала вона нарешті, — є шанс... ми сподіваємося, що війна закінчиться у Гогвортсі. Ми не... ми не впевнені, як довго ми ще протримаємося, якщо цього не станеться.

Його пальці сіпнулися.

— Якщо у нас не вийде... — вона напружено, майже ридаючи засміялася. — Ну, тоді ми, мабуть, продовжимо намагатися. Але... якщо у нас вийде. Якщо це стане початком кінця війни, ти... — вона прикусила губу й завагалася. — Твоя клятва допомогти Ордену буде виконана, і якщо ти залишишся і спробуєш утримати своє прикриття, щоб допомогти нам, то можеш ризикувати порушити другу клятву, яку дав. Отже, якщо Гаррі вдасться перемогти Сам-Знаєш-Кого у вівторок, ти повинен піти, — вона підняла очі від його руки й зустрілася з ним очима, — тобі доведеться тікати.

Вираз Драко був розмитим.

Герміона подивилася вниз і покрутила перстень на його пальці.

— Я... будуть речі, для яких я буду потрібна, тож я не буду... я не зможу піти з тобою, якщо ми переможемо. Але ти все одно маєш піти.

Драко посміхнувся.

— Я не піду без тебе, Грейнджер, я...

Її горло стиснуло. Вона притиснула пальці до його губ і зустрілася з ним очима.

— Ти повинен тікати. Якщо тебе спіймають, можливо, я не зможу тебе захистити. Якщо тебе судитимуть, навіть якщо ми з Муді дамо свідчення на твою користь, тебе все одно можуть поцілувати дементори або стратити. Якщо він помре... щойно помре... іди. Ти нарешті будеш вільний. Це буде лише твоє життя, Драко.

Він сів із презирливим виразом обличчя.

— Я ніколи не залишу тебе.

У Герміони стиснувся живіт, і вона похитала головою, дивлячись вниз.

— Я думала про це деякий час. Драко, я мушу залишитися. Моя робота тільки розпочинається після битв. Зрештою, може запанувати хаос. Смертежери будуть у відчаї. Спіймати тебе буде першочерговим, і я не знаю, чи зможу я тебе захистити... там... багато всього впливе на поверхню.

Він нахилився вперед і схопив її руку.

— Ти моя. Зараз і після війни. Твоя клятва, ти присягнулася мені.

— Так, присягнулася, — вона підняла очі, зустрічаючись із ним. — Я обіцяла тобі навіки, і я завжди мала це на увазі. Завжди, завжди, поки я живу. Але... — її груди стиснулися, а щелепа затремтіла, — я не зможу піти, коли тобі доведеться. Я не хочу, щоб ти ризикував собою, тому що чекаєш на мене.

Очі Драко звузилися в щілини.

— Як довго, ти думаєш, я повинен чекати?

Очі Герміони опустилися.

— Не знаю. Ось чому я хочу, щоб ти пішов без мене.

— У тебе є припущення щодо цього, я впевнений.

Вона похитала головою.

— Я не знаю, як швидко все буде відбуватися. Можливо, у мене буде можливість піти, коли справи в лікарні затихнуть. Але... якщо у нас є ув'язнені та жертви із Сассексу, я відповідатиму за них... минулого року, це тривало кілька місяців. На той час можуть розпочатися слідства, а потім... я, можливо, не зможу... піти. Я не хочу турбуватися, що ти спробуєш прийти за мною і тебе спіймають.

— Ти маєш на увазі свій суд; за твої нібито воєнні злочини, — його тон був гірким.

Герміона відвела погляд.

— Я впевнена, що це буде ненадовго. Коли я звільнюся, я піду туди, де ти зможеш мене знайти. Це... це буде краще для тебе... мати час, щоб знайти себе наодинці.

— Тому ти прийшла сьогодні ввечері? Тому що ти хотіла мені це сказати? — у його тоні була глузлива протяжність.

Він схопив її за руку і потягнув до себе, поки їхні обличчя майже не зіштовхнулися, і провів рукою по її горлі.

— Ти моя. Моя. Ти присягнулася. Твій клятий Орден продав тебе мені, щоб виграти собі час. Якщо хтось спробує посадити тебе у камеру, щоб зробити себе героєм, я його вб'ю.

Він не чекав, поки вона відповість; він поцілував її, ніби намагався заклеймити її губами. Вона обхопила його за шию і поцілувала у відповідь.

Коли стрілка годинника вказала на п'ять точок, вона відхилилася.

— Я мушу йти. У мене багато роботи.

Вона швидко одягнулася і витягнула свою паличку, щоб роз'явитися. Потім вагаючись ступила до Драко.

— Будь обережний, Драко. І просто... пам'ятай, що я сказала, якщо випадє нагода...

Вираз його обличчя був таким суворим, що здавався кам'яним.

— Побачимося після бою.

Її пальці сіпнулися.

— Будь обережний, Драко.

Не вмирай. Невимовлені слова залишилися в повітрі.

Вона проковтнула їх і роз'явилася.

Площа Гримо майже пульсувала від концентрації нервів на ній. У кімнаті для зібрань були десятки лідерів Спротиву, чиїх імен Герміона навіть не чула, зустрічаючись із Муді та рештою Ордену. Напад планувався як порятунок та остаточне протистояння.

Герміона перебувала в лікарняній палаті, працювала над підготовкою з Поппі, Падмою та іншими польовими цілителями й медсестрами, які були у Спротиву.

В обід патронус Білла, ірландський сетер, прибув на площу Гримо у пошуках Муді. Аластор пішов, залишивши Ремуса і Тонкс керувати зборами протягом наступної години.

Герміона пішла провідати Джіні. Це було поза графіком, але вона не знала, скільки часу у неї буде в наступні кілька днів.

Вона вручила Джіні контрзілля для маскувального закляття і махнула чарівною паличкою, щоб видалити додаткові чари на животі Джіні.

— Як ти? — запитала вона, сівши, коли шкіра Джіні очистилася, а живіт повільно роздувся, показуючись поблизу таза.

— Мені нудно, особливо коли я чую, як усі мчать, готуються до завтрашнього дня, — сказала Джіні. Обличчя її було замислене й жалібне, але очі світилися. — Як ти гадаєш, це справді може бути фінальна битва?

Герміона смикнула плечем і відвела погляд.

— Якщо ні, я не знаю, що ми будемо робити.

— Ось він і прокинувся. Ти можеш відчутти, як він б'ється ногами, — Джіні схопила руку Герміони й притиснула її до живота, трохи вище стегна. Настала пауза, потім Герміона відчула легку вібрацію під долонею.

— Відчуваєш? — сказала Джіні.

— Так, я відчуваю, — почувся ще один поштовх, а потім малюк затих на кілька хвилин.

— Він, мабуть, пішов спати, — сказала Джіні, кривлячи обличчя. — Тобі слід відчути його вночі. Я думаю, він робить сальто.

— Цікаво, звідки він бере свої гени, що викликають безсоння, — сказала Герміона сухим голосом, гладячи пальцями по животу Джіні.

— Лише уяви його в Гогвортсі після закінчення війни, — очі Джіні сяяли.

Герміона зустріла погляд Джіні й, прибравши руку, спромоглася ледь посміхнутися.

— Мені шкода професорів.

Герміона махнула чарівною паличкою, створюючи діагностику.

Джіні поклала руку на зап'ястя Герміони.

— Не треба. Я тренувалася, і майже можу самостійно перевірити свій стан. Просто... поговори зі мною. Як Гаррі? З Роном все добре? Ти бачила маму нещодавно? Я отримую всі ці листи від них, але це завжди лише половина історії.

— Гаррі... — Герміона завагалася і відклала паличку. — Ну, зараз йому краще. Ми з Падмою змушували його відвідувати лікарняну палату протягом останніх кількох тижнів, щоб він набрав вагу, а ми могли стежити за його сном. Йому досі сниться багато кошмарів, я намагалася змусити його практикувати блокологію, але він не хоче мене слухати. З наближенням нападу він нарешті перестав вислизати та встрявати в бійки. Але він компенсує це тим, що більше курить, — Герміона трохи зітхнула. — Останнім часом він дуже тихий, навіть із Роном.

Герміона колупала нігті.

— Рон... Рон тримається. Він знає, що Гаррі покладається на нього, але все ще засмучений через Лаванду, і досі вважає смерть Кінгслі своєю провиною. Але він... він тримається.

— Як ти думаєш, завтра все вийде?

Герміона відчула, ніби в її шлунку було забагато кислоти.

— Ну, числомагія правильна. Флитвік і Мінерва переглянули мою теорію, і поки що ми не почули нічого, що вказує на те, що бомба передчасно підірвалася, — її серце сильно калатало у грудях, і вона продовжувала говорити дедалі швидше: — якщо вона не спрацює, коли більшість Спротиву буде там...

— Я не мала на увазі твій внесок в атаку. Я мала на увазі, як ти думаєш, чи зможе Орден виграти завтра?

Герміона ковтнула, у роті пересохло.

— Ми спробуємо, — вона подивилася на двері. — Джіні, я справді не можу залишитися на довше. Я повинна прийняти Зілля сну без сновидінь і відпочити кілька годин до завтра. У мене ще купа справ.

— Авжеж. Звісно, — Джіні спохмурніла. — Я не буду тебе затримувати.

Герміона дістала флакони із зіллями, щоб відновити маскувальні чари, і уважно спостерігала, щоб вони належним чином подіяли.

— Я повідомлю тобі, як все пройшло, щойно ми дізнаємося, — сказала Герміона, глянувши на двері.

— Скажи Гаррі, що я кохаю його. Скажи йому, що я в нього вірю, — голос Джіні тремтів.

Герміона повернулася і легко посміхнулася.

— Скажу.

Рано-вранці групи Спротиву попрямували до Шотландії. Герміона тричі перевірила запаси зілля. Падма вже перевірила інвентар, але були деякі зілля, про які Падма не знала, на які Герміона розраховувала. Вона пройшла половину свого списку, коли відчула, що хтось перетнув її особисті чари.

Вона закрила відсік і почала перераховувати флакони косторосту, коли Гаррі з'явився у дверях.

Вона зупинилася і поглянула на нього.

Гаррі рідко приходив до неї перед тим, як вирушав. Він ішов на місії, не сказавши жодного слова, так, ніби залишаючи слова невимовленими, вони обов'язково будуть сказані, коли він повернеться. Або він заходив, щоб швидко сказати: «Я йду. Побачимося за два тижні».

Ніколи не було жодної згадки про ризик. Немов перед літніми канікулами у школі. Просто коротке розставання. Возз'єднання завжди вважалося неминучим.

Він мав інакший вигляд. Його перебування в лікарняній палаті зробило його риси трохи виразнішими, і його очі здавалися менш тьмяними та впалими. Його шкіра була блідою, але не такою сірою.

Він здавався задумливо занедбаним. Худорлявий хлопець у великому одязі з розбитими окулярами, який купив своєму другові повний візок різних смаколиків. Він був побитим на вигляд. Не фізично, а емоційно; ніби його вбили в землю.

Герміона кілька секунд мовчки розглядала його.

— Що таке, Гаррі?

Її голос був м'яким, обережним. Голос, яким вона навчилася говорити у лікарняній палаті.

Куточок його рота сіпнувся, і він схилив голову набік.

— Я думаю, що на цьому все закінчиться.

Герміона злегка всміхнулася.

— Я сподіваюся, що так. Сподіваюся, ми маємо рацію щодо цього.

— Я... — почав говорити Гаррі, а потім замовк. Він крутив ручку на дверях. — Я... я спробую його вбити. Я ніколи не розповідав. Але я продовжую думати про пророцтво. Якщо це правда, я повинен його вбити. Я не думаю, що зможу вести цю війну знову.

Герміона підійшла і взяла його за руку, переплітаючи свої пальці з його і вдивляючись йому в очі.

— Я вірю в тебе, Гаррі. Я сказала тобі, коли тобі було одинадцять, що ти великий чаклун. Я ніколи не переставала у це вірити.

Гаррі відповів їй тьмяною усмішкою, але вона зникла так само швидко, як і з'явилася. Він дивився на неї та здавався майже приви́дом. Неначе її пальці могли раптом провалитися крізь його руку.

— Герміоно, я думаю, що помру сьогодні.

Герміона витріщилася на нього. Вона ніколи раніше не чула, щоб він говорив щось подібне. Незалежно від битви, незалежно від травми, незалежно від шансів; Гаррі завжди вірив, що вони доживуть до наступного дня.

— Ні! — її голос ляснув, немов батіг. — Ні. Увесь Орден і більша частина Спротиву будуть там...

— Герміоно... — перебив її Гаррі твердив голосом. Він тихо видихнув і подивився на їхні руки. — Я це відчуваю. Я думав... деякий час я думав, що буде щось більше... — його плече сіпнулося, а губи стиснулися. — Та перемога була б лише початком. Але я думаю, що ти маєш рацію. Ти завжди мала рацію. Війна — це все, що я маю.

Герміона відчувала, що її вдарили. Вона міцніше стиснула його руку.

— Я не це мала на увазі, Гаррі. Я ніколи так не думала. Ти не можеш піти сьогодні до Гогвортсу з такими думками. Це спрацює. Присягаюся, розрахунки ідеальні, я перевірила їх сто разів. Ми можемо перемогти. Ти можеш це зробити. Джіні чекає на тебе...

— Герміону, зупинися, — Гаррі перервав її. — Мені потрібно це сказати, перш ніж піти... — він різко вдихнув. — Мені шкода, що мені знадобилося так багато часу, щоб повірити тобі. Я хотів, щоб ти в усьому помилялася. Я не розумів, що злий на тебе лише тому, що хотів, щоб ти помилялася. Я просто... у мене немає часу, щоб загладити свою провину.

Він говорив все швидше й швидше, наче його час спливав. Наче бачив хвилини свого життя, що залишилися, а їх було небагато.

— Я знаю, що я не повинен просити тебе ні про що, але... я хочу попросити тебе подбати про Джіні замість мене. На випадок, якщо я помру, — він стиснув її руку ще сильніше. — Я не знаю, що буде сьогодні. Я хочу знати, що хтось подбає про неї. Вона не може захистити себе, якщо вона хвора, але я знаю, що ти... ти... зробиш усе можливе, щоб вберегти її. Я хочу знати, що з нею все буде добре, що б не трапалося. Я знаю, якщо вона буде з тобою, все буде гаразд.

— Гаррі... ти повернешся.

В очах Гаррі спалахнуло роздратування, але перш ніж він встиг заговорити, за дверима почувся шум.

Герміона підняла очі й побачила, що Рон висуває голову у двері.

— Гаррі, ми повинні йти. Усі чекають внизу.

— Так. Я йду, — Гаррі відпустив руку подруги й відступив. Він востаннє глянув на Герміону й легенько всміхнувся, перш ніж спуститися сходами. Герміона спостерігала за ним, поки його голова не зникла з поля зору.

Рот затримався, поки Герміона не озирнулася на нього.

— З ним все гаразд?

Очі Герміони опустилися.

— Він хотів, щоб я пообіцяла подбати про Джіні, якщо він помре сьогодні. Роне, стеж за ним.

Вираз обличчя Рона напружився, але він не здавався здивованим.

— Добре. Куди б Гаррі не пішов, я не буду відставати від нього більше ніж на кілька кроків.

Її рот відкрився, перш ніж вона вирішила, що скаже.

— Роне. Будь обережний, Роне, — вона потягнулася до нього. — Поверни його.

Він скривився в усмішці, що доходила до його очей.

Він так постарів від війни. Його вузьке обличчя було виснаженим. Його вилиці стирчали, а риси обличчя були зморщені. Сиві пасма в його волоссі стали густішими. Він мав набагато старший за двадцять два роки вигляд. Смерть Лаванди погасила в ньому частину світла.

Герміона навіть не знала. Не помічала їхніх стосунків, поки вони не зникли.

У його блідо-блакитних очах все ще була сталь.

— Я повертаю його після кожної місії. Це моя робота, — він глянув на сходи, і Герміона зрозуміла, що він думає про прийдешній день. — Бережись, Міоно. Може бути багато роботи в лікарняних палатах.

Вона кивнула.

— Так. Ну, тепер вони чекають на мене, — Рон на мить поклав руку їй на плече й повернувся, щоб піти.

Герміона стояла сама у комірчині із зіллями, намагаючись згадати, коли вони перестали обіймати одне одного на прощання.

Розділ 61. Флешбек 36

Chapter Notes

Плейлист

Survivor – 2WEI
And So It Begins – Klergy
Hero – Tommee Profitt & Mike Mains
Statues – Alexandre Desplat
Courtyard Apocalypse – Alexandre Desplat

See the end of the chapter for more [notes](#)

Липень 2003.

Настало перше липня. Герміона та інші цілителі стояли у фое і дивилися на годинник. Очікували. Вони перекидалися кількома словами між собою.

Герміона стояла біля вікна, малюючи руни на склі, старанно проганяючи з голови кожну думку про Драко. Жах пронизував її, наче колюча лоза. Її очі не переставали поглядати на годинник. Був майже полудень. Її руки почали ледь помітно тремтіти. Вона схопилася за віконну раму, дивлячись на годинник.

Шеймус пообіцяв надіслати патронуса.

Коли годинник пробив полудень, Герміона стояла, надто боячись навіть дихати, спостерігаючи, як хвилини продовжують спливати.

Нічого не відбувалося.

Ти зробила щось не так. Ти помилилася. Ти прорахувалася. Тобі всі довірилися, а ти в чомусь прорахувалася.

Вона дивилася на руки, поки кімната не почала розмиватися. Її кінчики пальців і руки почало колоти, поки вона мовчки дивилася на годинник. Її серце калатало так сильно, що в грудях відчулась вібрація.

У фое раптом увірвалася сяюча біла лисиця.

— Це спрацювало! Рівно опівдні! Ця клята штука розірвала верхню частину Астрономічної вежі й знищила охоронні чари.

Герміона стояла, ніби вкопана, доки лисиця не зникла, потім вона уривчасто ахнула, і її коліна підігнулися. Вона сиділа посеред підлоги й ридала. Здавалося, що її грудна клітка ось-ось зламається. Вона притиснулася руками до грудей і спробувала дихати, її легені болісно смикалися.

Це спрацювало. Вона нахилила голову і притиснулася підборіддям до плеча, намагаючись змусити себе дихати. Її горло й легені горіли. Бомба спрацювала. Вона здригнулася від полегшення. Навколо було багато голосів, але вона не могла їх розібрати.

Вона затиснула руками рот і намагалася перестати плакати. Заспокойся. Заспокойся. Ти на роботі. Вона ткнулася обличчям у вигин руки й ридала від полегшення, поки її голова не почала пульсувати.

Тепла рука обвила її лікоть і допомогла їй піднятися з підлоги.

— Давай, люба, — сказала Поппі, обхопивши Герміону за плечі, поки вона продовжувала ридати в тильну сторону долоні. — Принесімо тобі чашку чаю. Падма покличе, якщо когось приведуть.

Поппі провела Герміону коридором на кухню й посадила за стіл. Герміона змахнула сльози з обличчя й заплющила очі, змушуючи себе вдихнути на рахунок чотири, а потім на шість, поки її груди не перестали стискатися. Її грудна клітка боліла. Вона притиснула руку до середини грудей, поки не відчула, що її серцебиття сповільнюється.

На кухні панувала дивна тиша. Вона розплющила очі й виявила, що її оточують десятки діагностичних проєкцій. Поппі стояла поруч із нею з напруженим виразом обличчя, поки розглядала й маніпулювала всіма різними закляттями, які наклала на Герміону.

Нутроці Герміони скрутило так різко, що її руки стиснулися, напруга пронизала її хребет, наче її вдарило струмом. Вона витягнула власну паличку, різким ріжучим рухом відганяючи всі чари, накладені Поппі.

— Я думала, ти сказала чай, Поппі. Чи це тепер означає щось інше? — її горло стикалося, і зі слів капала кислота.

Поппі подивилася на Герміону, її вираз обличчя не виражав вибачення.

— Можливо, ти й вундеркінд, але я була цілителькою на десятиліття довше за тебе. Ти... маєш пити Заспокійливі зілля.

Герміона випнула підборіддя, потім ковтнула й опустила очі.

— Я не можу. Вони заважають моїй блокології.

Поппі пирхнула:

— Блокологія — це як пов'язка для прокляття Бомбарди. Ти нічого не виправиш нею, відволікаючись. Ти лише ховаєшся. І, — її тон став різким, — твій моральний стан погіршує ще й використання тобою темних мистецтв.

Герміона напружилася і швидко підняла очі.

Поппі стійко витримала її погляд.

— Я не дурепа. Я давно підозрювала, які види заклять ти використовуєш, щоб так швидко вивести з ладу та зупинити деякі з тих проклять із Сассексу. Ти... ти...

Голос Поппі обірвався, і вона стиснула губи на кілька секунд, її підборіддя тремтіло. Вона глибоко вдихнула.

— Темна магія накопичується. Вражаючи розум чи тіло, вона вимагає своєї ціни. Я нічого не сказала досі, тому що знаю, що ти розумієш це краще мене, — вона обережно поклала руку на плече Герміони. — Ти повинна знати, що незабаром досягнеш точки, коли шкода стане незворотною.

Рот Герміони сіпнувся, і вона відвела погляд, помітивши закляття приватності, накладені на кімнату.

— Я знаю.

Вона дивилася вниз на свої руки.

— Я... це не було... це не було... — вона замовкла, і її рука підсвідомо піднялася до горла, покручуючи порожній ланцюжок. Вона похитала головою. — Не зважай. Це не має значення.

Вона подивилася на Поппі з тьмяною усмішкою.

— Я зупинюся, коли закінчиться війна. Зупинюся. Обіцяю. І я пораджуся з цілителем розуму.

Поппі сумно зітхнула і кивнула, малюючи маленькі кола на спині Герміони.

— Всі ви, діти, повинні проконсультуватися з цілителями розуму. Особливо ти й Гаррі. Я повинна була сильніше наполягати Албусу, що Гаррі слід відвезти до Святого Мунґо.

Герміона кліпнула і зморщила брови.

— Що ти маєш на увазі?

— О, — Поппі знову зітхнула, і на її обличчі з'явилася втома. — Протягом першого курсу Гаррі, після тієї нещасливої ситуації з професором Квірелом, коли я вперше оглядала Гаррі, я занепокоїлася його магічним слідом. Він був нечітким, здавалося, ніби в нього їх було два.

— Два? — повторила Герміона, кров застигла в її жилах.

— Так. Я ніколи раніше не бачила нічого подібного. Я пішла до Албуса. Він сказав, що це, мабуть, було від Вбивчого прокляття, накладеного багато років тому, бо воно, мабуть, відколело невеликий шматочок відбитка Гаррі. Шкода, що ніхто не подумав, щоб його оглянули в дитинстві, перш ніж він залишився з родичами. Албус сам подивився на діагностику і сказав, що немає про що хвилюватися. Коли я наполягла, він сказав, що Гаррі, ймовірно, відправлять на широке обстеження у Святому Мунго, яке може навіть травмувати його через дослідників, які захочуть використати його для вивчення Вбивчого прокляття. Албус сказав, що, на його думку, проблема згодом вирішиться сама собою. Здавалося, що так, з роками відбитки відновилися.

Поппі задумливо схилила голову набік.

— Але... з усіма головними болями, від яких він страждає... Я задумуюся, можливо, цього не відбулося належним чином.

Герміона відчувала, немов її вдарили.

— Було два магічних відбитки? Не залишковий відбиток прокляття та магічний відбиток? — різко сказала Герміона.

— Обидва магічні, — сказала Поппі, кивнувши й поставивши собі стілець біля Герміони. Вона зітхнула, сівши. — Я намагалася знайти записи про подібний феномен в історії зцілення, але нічого подібного мені не вдалося відшукати. Знову ж таки, Гаррі — єдина людина, яка пережила Вбивче прокляття.

Руки Герміони почали тремтіти.

— Ти сказала... я запитувала тебе про його магічний відбиток багато років тому. Ти сказала, що все гаразд. Що це нормально для Гаррі.

Поппі знову ніжно поклала руку на плече Герміони.

— Я не хотіла, щоб ти хвилювалася. На той час, коли ти запитала, вони майже повністю злилися в один.

У Герміони сіпався рот, і вона намагалася знайти слова, щоб поставити наступне запитання.

— То відбитки були однаковими? Менший був ідентичний?

— Не зовсім. Через прокляття, Албус сказав, що менший відбиток розвивався окремо...

Герміона так різко встала, що її стілець впав назад, грюкнувши об кам'яну підлогу.

— Це неправда. Магічні відбитки засновані на душі, вони не розвиваються по-іншому, чи окремо. Я мушу йти.

Вона втекла з кухні й помчала нагору, щоб схопити свою мантию та сумку, а потім вибігла за двері площі Грімо, перш ніж хтось зміг її зупинити.

Вона з різким тріском роз'явилася у призначеному місці в Забороненому лісі, яке Орден вибрав для атаки на Гогвортс.

Вдалині стояв замок. Навіть з того місця, де вона стояла, відчувався запах темної магії в повітрі, змішаний з металевим відтінком вибуху. Вона якомога швидше попрямувала до замку.

— Грейнджер? — з-за дерев з'явився широкоплечий боєць Спротиву, розілюзнівальні чари зникли.

Вона різко поглянула на нього. Дівчина ледве впізнавала його, але цього було недостатньо, щоб пригадати його ім'я.

— Що ти тут робиш, Грейнджер?

— Мені треба побачити Гаррі, — вона дивилася на нього, стискаючи свою паличку так міцно, що відчула, як дерево впирається в кістки її

руки. Усе її тіло відчувало холод. — Я прийшла, тому що мені потрібно побачити Гаррі.

Чоловік був розгублений на вигляд.

— Він у замку. Всі там. Тут немає нікого, крім розвідників, які на сторожі.

Герміона важко ковтнула і кивнула.

— Тоді я піду до замку.

Вони пробралися до краю Забороненого лісу. Вона могла бачити Астрономічну вежу, що була пошкоджена вибухом. Дим підіймався вгору від неї. Вони зупинилися біля кількох наметів, захищених розілюзньовальними чарами.

— Герміоно, що ти тут робиш? — Анжеліна вийшла з намету.

— Мені треба побачити Гаррі.

— Зараз? Хіба це не може зачекати до сьогоднішнього вечора?

Герміона хмикнула.

— Якби це могло зачекати, я б просто так не являлася на п'ятсот миль.

— Добре. Гаразд. Я надішлю повідомлення. Залишайся тут, у таборі. Ми надішлемо кількох людей, щоб вони передали повідомлення Гаррі.

Герміона ковтнула і змирилася з очікуванням. Вона відчувала печіння в животі.

Здавалося, що минули години. Герміона приєдналася до польових цілителів у наметі, лікуючи поранених бійців і визначаючи, кого потрібно відправити на площу Гримо.

Вона чула уривки звітів про те, як вони наближалися до замку. Після вибуху охоронні чари повністю зруйнувалися. Спротив швидко

ввійшов. Атака була спрямована на в'язниці. За захисними чарами охорона була на диво слабкою. Охоронці швидко відступили.

Наразі Спротив утримував вхідний зал і Велику залу. Вони намагалися зміцнити позиції перед неминучим контрударом.

Те, наскільки добре пройшла атака, змушувало нервувати. Гаррі та команда, яка проникла у Гогвортс під час початкової атаки, так і не повернулася.

Повітря у наметі було задушливе, наповнене запахом крові, залишків темної магії та зілля. Солоний, мідний присмак крові, змішаний із залишками заклять, горів у її носі.

Герміона працювала мовчки, часто поглядаючи, як відкривається намет, очікуючи побачити там Гаррі.

Нарешті намет відкрився, і Гаррі ввійшов усередину, а за ним Рон і Фред. Її серце стрибнуло до горла, коли вона побачила бліде обличчя друга.

Ти повинна була знати. Він твій найкращий друг, ти повинна була це зрозуміти.

— Герміоно, що відбувається?

Герміона швидко перетнула намет, рухаючись до Гаррі. Щойно він опинився в межах її досяжності, її пальці схопили тканину його сорочки.

— Нам повідомили, що ти тут, коли ми приєдналися до основних сил у замку, — Гаррі був увесь у пилюці та бруді. Він потер своє обличчя і залишив на лобі смугу кіптяви. — Що ти тут робиш? Щось трапилося з Джіні?

— Ні, — Герміона різко похитала головою. — Ні. З Джіні все гаразд. Вона повернулася на площу Ґримо. Ходімо зі мною, тут є менший намет.

Гаррі зітхнув із полегшенням і пішов за нею. Його задумливий настрій зник, а очі були ясні. У ньому відчувалася інтенсивна зосередженість, яка була йому притаманна під час гри у квідич.

— Ми знайшли його. Той, що був у Гогвортсі. Він був у кімнаті на вимогу. Це була діадема Рейвенклов. Рон розрізав її навпіл мечем Грифіндора. Отже, зараз у нас залишається лише змія. Невіл і...

Герміона затягнула його в невеликий намет і завадила Рону та Фреду слідувати за ними.

— Мені потрібно дещо перевірити особисто, — сказала вона. — Це займе лише кілька хвилин.

Рон подивився на неї, зморщивши брови.

— Герміоно, це насправді не... Гаррі має бути...

Її живіт болісно скрутило, коли вона подивилася у стривожене обличчя Рона.

— Мені потрібно лише кілька хвилин. Це важливо, — сказала вона.

Рон розглядав її й повільно кивнув:

— Гарзд. Тоді ми будемо надворі.

Її горло стискалося, коли вона кивнула у відповідь:

— Дякую.

Вона наклала захисні чари на вхід, обернулася й помітила нерозуміння на обличчі Гаррі.

Вона уривчасто вдихнула.

— Гаррі, мені потрібно, щоб ти сів і дозволив мені дещо перевірити. Я знаю, що зараз не той час, але мені потрібно, щоб ти мені довірився.

Вона штовхнула його на стілець і обережно вперлася пальцями в його скроню, намагаючись відтерти бруд, розмазаний по його обличчю. Коли вона розглядала його обличчя, в її вилицях з'явилося відчуття болю, а пальці злегка тремтіли.

Вона силою поставила стінки блокології на місце і прибрала руку. Її пальці були стійкими, а увага була хірургічно точною, коли вона накладала на нього складну діагностичну проєкцію. Потім вона почала бурмотіти під ніс закляття, сплітаючи навколо нього аналітичну павутину магії.

Вона відступила й уважно вивчила його магічний відбиток. Якщо в минулому було два окремих відбитки, то зараз це було не так. Вони були пов'язані майже повністю. Вона обережно намагалася розібрати їх, намагаючись розібрати, які частини до яких належать, але вони були з'єднані й перепліталися.

Гаррі спостерігав за нею.

— Герміоно, що ти робиш?

Герміона проігнорувала його, уважно спостерігаючи за відхиленнями в проєкціях, коли накладла на нього закляття. Це не мало ефекту. Вона спробувала ще кілька.

Вона вивчала магію, яку сплела навколо нього. У грудях було болісне, тяжке відчуття. Вона кліпнула й зустрілася очима з Гаррі, простягнувши руку й поклавши її йому на плече.

— Гаррі, мені потрібно доторкнутися до твого шраму.

— Ні, ти цього не зробиш, — Гаррі відсахнувся.

Герміона тримала його за плече сильніше, поки не відчула його кістки крізь піджак. Він завжди був таким худим.

— Гаррі, я повинна це зробити. Вибач, я знаю, що це боляче. Ти знаєш, що мене б тут не було, якби це не було терміново.

Гаррі завагався і ковтнув, коли подивився на неї.

— Гаразд. Ти можеш це зробити. Але скажи мені, чому.

Герміона вагалася, її губи сіпалися.

— Дозволь мені спочатку перевірити це, а потім я скажу тобі, що роблю.

Його очі на мить оглянули її обличчя, перш ніж коротко кивнути.

Герміона пробурмотіла закляття і притиснула кінчик чарівної палички до шраму від блискавки, що розрізав його лоб. Щойно її паличка торкнулася шкіри, Гаррі закричав крізь зуби, його голова різко відкинулася назад, і він ледь не впав. Чарівний відбиток, який проєктувався перед ним, раптом затремтів, і його частини повільно набули криваво-червоного кольору, даючи зрозуміти, які частини відбитка були сторонніми. Червоні вусики скручувалися й затягувалися там, де вони перепліталися й з'єднувалися з великим магічним відбитком.

Зовсім як у магічному відбитку на Чаші Гафелпафу.

Герміона тихо відкинула паличку назад.

— О, боже...

— Що це? Герміоно! Що це? — Гаррі дивився на проєкцію перед собою, його обличчя було смертельно блідим.

Герміона відчувала, що всередині все перетворилося на порох. Вона розкрила губи, але з її горла не вирвалося жодного звуку.

Вона змусила себе ковтнути та спробувала ще раз:

— Це... це осколок душі, Гаррі. У тобі частинка душі Тома.

Щелепа Гаррі обвисла, і він посірів, продовжуючи дивитися на проєкцію перед собою.

Герміона ковтнула, і її щелепа тремтіла. Вона крутила паличку в руках тремтячими пальцями.

— ...Душа розколюється, коли використовується Вбивче прокляття. Через те, як прокляття спрацювало, коли ти був дитиною, шматочок душі, напевно, відірвався. Зазвичай його поміщали всередину об'єкта, але його просто залишили там. Тож він, напевно, зачепився за єдину живу істоту й спробував злитися із тобою.

У грудях було так тісно, що вона ледве дихала.

— Мені дуже шкода. Я повинна була усвідомити це раніше. Я мала б... якби я знала... мені так шкода, Гаррі.

Гаррі сидів, завмерши, дивлячись на свій магічний відбиток і паразитичний фрагмент душі, що звивався навколо та крізь нього. Язик Герміони згорнувся в роті, наче її от-от знудить.

Вона намагалася думати про щось, про що завгодно. Мав бути якийсь спосіб витягнути його, видалити, не вбивши Гаррі.

У Драко може бути книга в бібліотеці, якою вона могла б скористатися. Спротив відступить і залишить Гогвортс. Їй слід було забрати Гаррі й виграти собі час на дослідження; можливо, вона щось може зробити. Їй просто потрібно було забрати Гаррі звідти. Тоді вона могла б піти до Драко.

— Ну, звісно, — Гаррі легенько засміявся, що пробудило Герміону від її думок. — Звісно ж це так. «Жоден не зможе жити, допоки живий інший», — він видав якийсь звук, і Герміона не була впевнена, чи був це нервовий сміх, чи ридання. Він підвівся, розганяючи проєкції навколо себе помахом власної палички. Потім підняв руку й притиснув долоню до шраму. — Увесь цей час я думав, що я Обраний, тому що ми з Томом були схожі. Напівкровки, сироти, із паличками-близнюками, парселмовці... — його голос затих, і він тихо засміявся. — Увесь цей час... я думав, що переможу його, відкинувши темну магію й завжди роблячи вибір на користь світла... навіть коли я відчував, що це зводить мене з розуму. Я думав, що у цьому вся справа.

Що це було щось подібне до цього, — Гаррі видав задушливий звук. — Звісно, це було не так.

Настала тиша, наче зупиняючи їхні серця.

Потім здалеку пролунав страшний крик, який розрізав повітря.

— Гаррі! Нам треба йти, — вигукнув Рон крізь захисні чари намету.

Гаррі різко підвів очі, але вони були далекими, наче він був уві сні. Він подивився на Герміону і, здавалося, сприймав її лише наполовину.

— Ти подбаєш про Джіні, адже так? І скажи Рону, що він був найкращим партнером, якого я лише міг уявити.

Він рушив до дверей, і Герміона з жахом усвідомила, що Гаррі збирається зробити. Вона кинулася перед ним, схопила його за руки й змусила зупинитися.

— Ні, Гаррі. Ні. Я можу це виправити. Ми знайшли горокракс у Гогвортсі. Ми відступимо. Дай мені час, і я знайду спосіб його видалити. Я впевнена, що спосіб існує. Я щось придумаю. Гаррі... Гаррі, — вона намагалася змусити його подивитися їй в очі. — Ти не помреш сьогодні.

Гаррі піднявся і торкнувся її обличчя кінчиками пальців. Він розглядав її, ніби запам'ятовуючи. Ніби він не бачив її багато років і ніколи не сподівався побачити знову.

— Ти хороший друг, Герміоно. Ти завжди вірила в мене. Іноді навіть більше за мене самого.

Вона здригнулася від його дотику.

— Ми повідомимо Муді й попросимо всіх вийти, перш ніж прийдуть інші Смертежери. Гаррі, ти повинен дозволити мені спробувати знайти спосіб видалити його.

Гаррі похитав головою і сумно посміхнувся.

— Він у моїй голові, Герміоно. Зв'язок, який у нас є, в мене у голові. Немає безпечного способу скасувати дію темної магії на мозок. Це те, що ти сказала після того, як спробувала вилікувати Артура.

Пальці Герміони сіпалися.

— Я знайду спосіб. Я придумаю його, якщо доведеться, — голос Герміони затремтів від напруженості. — Ти повинен дозволити мені спробувати.

Гаррі схопив її зап'ястя і прибрав її руки від себе.

— Герміоно, я сказав тобі сьогодні вранці — сьогодні саме той день. Ось як це повинно відбутися. Жоден не зможе жити, допоки живе інший. Так мало бути завжди.

— Ні, це не так. Ми можемо продовжувати боротися. У нас вийде...

Він дивився на неї з серйозним обличчям.

— Сьогодні померли люди, Герміоно. Вони гинули роками, воювали за мене, захищали мене, приходили сюди, щоб я міг потрапити до Гогвортсу. Усе моє життя... люди гинули, намагаючись захистити мене. Я не можу дозволити нікому померти за мене... не тоді, коли я знаю, що маю силу зупинити все це. Ця війна не може тривати довше. Це має закінчитися. Це — те, що я повинен зробити.

Він подивився на землю і рішучість у виразі його обличчя, дещо похитнулася.

— Ти подбаєш про Джіні, правда? І скажи їй... скажи їй, що вона буде тією про кого я думатиму... до самого кінця.

Він почав обминати її, але Герміона знову схопила його. Її горло стиснулося, ніби відчай душив її.

— Гаррі... Гаррі... Джіні вагітна.

Гаррі завмер, наче вона наклала на нього Петрифікус. Потім він обернувся і витріщився на неї з незрозумілим виразом обличчя.

Герміона ледь помітно схлипнула. Її серце билося так сильно, що здавалося, ніби його розбили в її грудях.

— Вона зрозуміла, що вагітна в лютому, і попросила мене приховати це, тому що боялася, що це буде занадто для тебе. Що ти будеш занадто хвилюватися. Але вона вагітна. Це хлопчик. Він повинен народитися в жовтні. Тож ти... ти не можеш померти... тому що ти повинен зустрітися зі своїм сином. Будь ласка, благаю, ходімо зі мною... — її голос зірвався.

Гаррі повільно похитав головою:

— Не... не роби цього зі мною, Герміоно. Не кажи щось подібне, щоб зупинити мене.

З куточків її очей потекли холодні сльози, а голос тремтів від напруженості.

— Я не брешу тобі, Гаррі. Клянуся своєю магією. Вона майже на шостому місяці вагітності. Відтоді, як вона дізналася стать, вона завжди називала його Джеймсом.

Гаррі зблід і видав болючий звук із глибини горла.

Обличчя Герміони скривилося, коли вона намагалася не плакати. Вона міцніше схопила його.

— Будь ласка, Гаррі. Знайдімо Аластора і попросимо всіх відступити.

Гаррі почав тремтіти. Вона бачила, як він вагається.

— Благаю, Гаррі.

Шум і крики надворі ставали дедалі голоснішими. Вона знову почула, як Рон закричав. Гаррі сіпнувся і подивився на вихід з намету.

Він опустив голову на мить і різко вдихнув.

— Пообіцяй мені, що ти подбаєш про них замість мене.

Герміона відчула, що всередині неї щось зів'яло та померло. Її руки опустилися, падаючи вниз. Пальці Гаррі піднялися; він схопив її праву руку й стиснув.

Його очі були відчайдушними.

— Пообіцяй мені, Герміоно. Пообіцяй мені.

— Я обіцяю, — здавалося, що слова вирвали з її серця і тягнули крізь горло. Вони, як кров, капали з її губ. — Я завжди буду піклуватися про них, доки буду жива.

Його стискання стало сильнішим, а тіло полегшено розслабилося. Потім він відпустив її та відступив.

— Дякую. Дякую тобі за все, що ти зробила для мене.

Він поліз у кишеню, витягаючи плащ-невидимку, і зник.

Герміона стояла, ошелешено, дивлячись на те місце, звідки він зник. Вона майже відчувала, що не може думати. Ніби все її життя втікало з-під ніг.

Вона змусила себе поворухнутися і спіткнулася біля входу в намет.

— Герміоно, де Гаррі? — Рон дивився повз неї в порожній намет.

— Зник... — її голос був убитим, хрипким. Вона стиснула полотно намету, аж пальці на руках побіліли. — Мені шкода. Я намагалася зупинити його. Він одягнув плащ і зник.

— Що ти..? До біса. Не зважай. Геть звідси, там більше Смертежерів, ніж ми думали, — Рон дико роздивлявся битву, яка наближалася до них. — Я знайду Гаррі. Тобі слід піти звідси.

Перш ніж Герміона встигла щось сказати, Рон і Фред побігли до замку.

Герміона стояла у вході до намету, дивлячись, ніби опинилася в пастці кошмару на краю поля битви.

У всіх напрямках літали чари. Повітря було густе від запаху диму, промовлених заклять, крові та палаючої люті. Какофонія криків і вигукуваних заклять. Підкріплення Смертежерів прибуло з Гогсміду, величезна підмога, що наближалася й обгороджувала Спротив біля стін Гогвортсу.

Відьма за тридцять футів від Герміони була вражена фіолетовим прокляттям і впала. Коли вона вдарилася об землю, її голова повернулася до Герміони. Обличчя було млявим, а очі — пустими. Рука Герміони сіпалася. Вона впізнала жінку. Вона вилікувала її, врятувала їй життя трохи понад місяць тому, після битви у Сурреї.

Смертежер, який убив відьму, повернувся, щоб рухатися далі, його обличчя було без маски. Коли Герміона помітила його риси, кров у її жилах застигла.

Вона впізнала його.

Вона бачила його раніше. Він був схоплений кілька місяців тому під час однієї з рятувальних місій Ордену. Він був одним із незліченних Смертежерів, яких вона готувала до стазису і поїла Смертельним ковтком. Його передали Біллу і Флер, щоб помістити у в'язницю Ордену.

Її очі знову прокотилися по полю бою: ув'язнені, що знаходилися близько п'яти років у стазисі, боролися проти них. Ось чому Смертежерів було більше, ніж очікував Орден.

Як вони знайшли в'язницю? Вони ніколи не повинні були знайти її. Орден спеціально створив її з метою гарантувати, що навіть якщо війна буде програна, в'язниця все одно залишиться таємницею.

Пролунав такий сильний вибух, що земля затряслася. Десятки бійців Спротиву були відкинуті назад від зростаючого полум'я пекла. Повітря ставало густим, гнилим і сірчаним, коли величезна палаюча змія ковзнула полем, змушуючи Спротив відступити.

Волдеморт стояв біля неї, оточений групою Смертежерів у масках і без, його змія Наджніні звивалася на його плечі.

— Гаррі Поттер, підійди та зустрінься зі мною обличчям до обличчя.

Голос Волдеморта був високим і холодним, наче лезо, яке тягнулося по хребті. Він був підсиленим, тож Герміона могла почути шипляче закінчення слів у його промові, наче він був біля її плеча і говорив їй прямо на вухо.

— Здавайтеся, або я покараю кожного чоловіка, жінку та дитину, які будуть достатньо дурними, щоб слідувати за вами та захищати вас.

Гаррі не з'являвся, роблячи крок вперед.

Герміона ніколи раніше не бачила Волдеморта особисто. Вона чула незліченну кількість описів, але це було вперше, коли вона бачила його.

Він був худим і жахливо блідим; очі його були червоними, як кров, і майже світилися.

Десятки бійців раптово кинулися в атаку. Волдеморт махнув паличкою, і їх сильно відкинуло назад. Група Смертежерів за ним рушила вперед, але Волдеморт зупинив їх жестом.

— Ваш улюблений Обранець привів вас сюди й покинув, — сказав Волдеморт.

Спротив продовжував наступати та був відкинутий назад. Серед них був і Аластор. Він жорстоко бився в оточенні Ремуса і Тонкс. Поряд із ними дуелювала Мінерва; вона залишила своїх сиріт, щоб допомогти Гаррі проникнути у Гогвортс і знайти горокракс. Багато членів АД

були тут. Парваті. Шеймус. Анжеліна продовжувала боротися, попри кульгання. Невіл також. Він ухилився від кількох заклять, поки не зумів помітно наблизитися до Волдеморта.

Після кількох атак Спротиву, схоже, Волдеморту стало нудно чекати Гаррі. Більшу частину Спротиву він відкинув назад, але схопив Невіла за шкірку і підійшов ближче, вивчаючи його обличчя.

— Рухатися вперед без палички в руці. Спротив — це хвороба в магічному світі. Наджіні, насолодись ним.

Він простягнув руку, і Наджіні використала її, щоб сповзти з його плечей і впасти на землю. Волдеmort повернувся і скерував свого вогняного змія у наступ до Спротиву.

Наджіні піднялася, щоб завдати удару, але коли вона це зробила, Невіл раптом вирвався з-під магії, яка стримувала його. Його рука здійнялася. Як сказав Волдеmort, він не тримав паличку. Серце Герміони зупинилося, коли меч Грифіндора промайнув у повітрі й відрубав голову Наджіні.

Змія впала, і хвиля темної магії забриніла у повітрі та розчинилася.

Волдеmort видав лютий крик, який пронизав повітря з такою жорстокістю, що Герміона відчула тиск на барабанні перетинки. Він підняв свою паличку, щоб проклясти Невіла, але, перш ніж закляття зірвалося з його губ, з'явився Гаррі, стоячи перед Невілом і захищаючи.

— Ось я, Томе, — сказав Гаррі. Його голос був майже надто тихим, щоб почути його в порівнянні з підсиленням голосом Волдеморта.

Усе поле затихло.

Гаррі та Волдеmort стояли один навпроти одного біля основи Астрономічної вежі.

Волдеморт, здавалося, здивувався, раптом виявивши Гаррі перед собою. Кілька секунд він мовчки дивився на нього, не рухаючись.

— Гаррі Поттер, — нарешті прошепотів він. — Хлопчик, який вижив.

Ніхто зі Спротиву не рухався. Смертежери не рухалися. Вони всі закликали. Вся війна зосередилася в єдиному моменті.

Паличка Гаррі звисала з його пальців. Не піднята. Не готова до дуелі. Він просто стояв і чекав. Зіткнення зі смертю з виразом горя та приреченості.

Волдеморт здавався збентеженим. Він схилив голову набік і кілька секунд дивився на Гаррі, перш ніж простягнути свою паличку.

Герміона бачила, як заворушився його рот.

Спалах зеленого світла.

Прокляття влучило в Гаррі, і зворотна реакція рикошетом вразила Волдеморта, зваливши його з ніг.

Гаррі впав на землю.

Герміона відчувала, ніби її серце перестало битися. Вона не кричала, але відчувала задушене ридання в грудях і горлі, немов істота в передсмертній агонії, яка намагалася вирватися.

Було відчуття, що вона теж помирає.

Гаррі. Будь ласка. Ти ж хлопчик, який вижив.

Вся армія була надто шокована, щоб видати бодай звук.

Волдеморт підвівся, майже похитнувшись, але Гаррі досі лежав там, де впав.

— Мій Лорде, — навколо Волдеморта зібралися Луціус Мелфой і кілька інших Смертежерів без масок.

— Мені не потрібен асисссстент, — Волдеморт рвучко відірвався від простягнутих до нього рук. — Хлопчик мертвий?

Рон, Фред і ще кілька людей рухалися до Гаррі, але не встигли до нього дістатися, коли Волдеморт наклав закляття, і тіло Гаррі різко кинуло по траві до нього.

— Дозвольте мені, мій Лорде, — сказав Луціус, низько вклонившись Волдеморту, перш ніж підійти до тіла Гаррі.

Луціус був виснаженим, що було помітно навіть здалеку. Наче його шкіра туго натягувалася на кістки. Його світле волосся було довшим, ніж тоді, коли Герміона боролася з ним у Міністерстві багато років тому. Він усе ще рухався з легкою витонченістю, що майже нагадувала Драко, але в те, як він рухався, було вплетено часточку жадібної непередбачуваності. Аристократичну жагу крові.

Він опустився на коліна поруч із Гаррі й повільно простягнув руку до його горла.

Рука Луціуса сіпнулася назад, і він стояв, немов обпечений.

— Він живий.

Коли ці слова були вимовлені, Гаррі раптом ворухнувся, його паличка піднялася.

Волдеморт був швидшим і вже готовий був завдати удар.

— *Авада Кедавра.*

Прокляття вдарило Гаррі в груди, і його зелені очі згасли.

Волдеморт не закінчив. Його обличчя скривилося від люті.

— *Авада Кедавра* , — прокляття знову вдарило по тілу Гаррі.

Почувся крик. Спротив знову й знову викрикував ім'я Гаррі. З глибини грудей Герміони вирвався схлип. Вона міцно стискала тканину намету,

щоб не впасти від розпачу на землю.

— Гаррі! — Рон кинувся до Гаррі.

Червоне прокляття вирвалося з-поміж Смертежерів і вразило Рона. Він пролетів у повітрі й врізався в Астрономічну вежу з нудотним хрустом, який Герміона почула через поле.

Інші бійці Спротиву теж рухалися до Гаррі, ніби не знали, що робити, крім як намагатися дістатися до його тіла.

Бігти. Герміоні хотілося кричати, благати, молити. Залишити мертвих позаду.

Бігти.

— *Авада Кедавра!* — Волдеморт наклав на Гаррі ще одне Вбивче прокляття.

Герміона почала тікати, але здригнулася, почувши ще одне «*Авада Кедавра!*» .

Вона востаннє озирнулася і побачила, як Волдеморт підійшов, кинувши на Гаррі Вбивче прокляття вшосте. Права рука Волдеморта була витягнута, паличка звисала з кінчиків пальців, але ліва рука була злегка притиснута до центру грудей.

Жест був на диво людський. Наче він був поранений, але намагався це приховати.

Залишався ще один горокракс. План Гаррі мав би спрацювати, він повинен був спрацювати, але залишався ще один горокракс.

Очі Герміони прокотилися по полю битви. Бої відновилися, але Спротив програвав. Вони були надто шоковані й у розпачі, коли намагалися захиститися.

Рука Герміони сіпнулася вперед. Потім вона стиснула щелепу й повернула стінки блокології на місце.

Ти не можеш врятувати їх. Хтось має знайти останній горокракс. Вона розвернулася і кинулася до точки явлення.

Щойно вона відійшла від розілюзнувальних наметів, її помітили. Кілька заклять пролетіли повз неї, коли вона йшла до дерев.

Прокляття влучило їй в плече, але плащ відбив його. Вона кинулася в ліс. Щойно дівчина досягла антиявляльних бар'єрів, раптом з'явився Смертежер, який перегородив їй шлях і схопив її за руку.

Герміона вивернулася й вирвалася, вп'явшись ліктем у його діафрагму й кинувшись до точки явлення.

Вона зникала, відчуваючи, що розчавлена під чужим тілом.

Вона знову роз'явилася і захлинулася, коли її легені наповнилися водою. Вона була обличчям донизу у воді. Її легені горіли, коли вона намагалася вирватися на волю. У неї врізалось каміння, коли вага Смертежера притискала її під водою. Вона підняла голову, задихаючись. Вода і кров шуміли у вухах. Якась рука схопила її волосся й відкинула голову ще далі. Її руки шкрябали по воді, вона схопила камінь і скрутилася, щоб вдарити ним по голові Смертежера, перш ніж він втопить її.

Їй вдалося вдарити його один раз, перш ніж камінь був вибитий з її рук.

За мить усе почорніло.

Chapter End Notes

Цей розділ містить кілька фраз та уривків, взятих з «Гаррі Поттера та Смертельних реліквій» розділів 33, 34 та 36.

Петрифікус Тоталус – закляття повного приголомшення супротивника

Розділ 62. Флешбек 37

Chapter Notes

Плейлист

Remembrance – Tommee Profitt & Fleurie

Mercy – Hurts

Love and War – Fleurie

Hurt for Me – SYML

Dreams and Visions – Tony Anderson

Липень 2003.

Герміона прокинулася і виявила, що лежить на низькому імпровізованому ліжку, а Драко схиляється над нею.

Вона відсахнулася, а потім застигла й озирнулася, зрозумівши, що знаходиться в його будинку у Вайткрофті. Вона озирнулася на Драко, і все звалилося на неї. Вона різко вдихнула і відчула, ніби її душать.

— Що... Що сталося?

Його рот сіпнувся, коли він випростався й подивився на неї. Вираз його обличчя був маскою, але вона бачила в його очах стриману лють.

— Не зважаючи на, — слова були гіркими, — твою вчорашню обіцянку, ти була у Гогвортсі. Коли я це помітив, то спробував схопити тебе, а ти продовжила роз'являтися прямо у річку. Мені довелося тебе приголомшити; я думав, що ти втопишся, перш ніж зрозумієш, що це я.

Вона обережно встала, все ще злегка хитаючись від приголомшення. Вона похитала головою, намагаючись очистити її від залишків затьмареності.

— Ти був у масці; я тебе не впізнала.

Вона подивилася вниз. Її одяг був сухим. Її легені були чистими, немов вона вже довго буде непритомна. Вона глянула на годинник, і її серце пропустило удар. Минули години. Був майже вечір.

— Скільки часу ти залишав мене непритомною? — її голос був недовірливим, коли вона подивилася на Драко.

Вираз його обличчя був холодним.

— Я не міг зникнути з тобою. Щойно у мене вийшло позбутися води у твоїх легенях, мені довелося повернутися, щоб виконувати свої обов'язки.

Герміона відвела погляд.

Гаррі.

Рон.

Майже всі були у Гогвортсі. Вона могла бути єдиним активним членом Ордену, крім Северуса.

Вона стиснула губи на хвилину, зібравшись, перш ніж підняти очі.

— Я не розумію. Що сталося? Як вони знайшли нашу в'язницю?

Він відвів погляд, його руки були стиснуті в кулаки. Вона майже відчувала, як навколо нього кипить лють.

— Я не знаю подробиць, як саме це сталося. Я ж казав, що Темний Лорд зараз підозрілий. Він майже нікому не довіряє і надає різну інформацію кожному генералу, намагаючись визначити, звідки йде витік інформації. Мені повідомили про десять різних планів нападу, і

жоден із них не був правдивим. Я знаю, що він був у Сассексі минулої ночі, працюючи один, згідно з усіма повідомленнями, які я мав. На той час, коли я дізнався, що ми маємо ваших ув'язнених, Спротив уже був у Гогвортсі. Не було можливості повідомити.

Герміона сиділа на краю ліжка, втискаючись у нього. Вона почувалася надто пригніченою і спустошеною, щоб навіть ясно думати.

Драко кипів. Його руки продовжували стискатися та розтискатися, ніби він придушував бажання щось зламати.

Він постояв поруч із нею ще мить, а потім повернувся і почав ходити кімнатою, наче він був твариною у клітці.

— Я думав, що це має бути останнім ударом Ордену. Чи Поттер думав, що дозволивши Темному Лорду вбити його, якось зможе виграти війну? Чи він просто вирішив здатися?

Герміона сіпнулася.

— Гаррі був горокраксом, — сказала вона мертвим голосом.

Драко завмер і різко подивився на неї. Вона опустила очі й подивилася на свої коліна. Її джинси були порвані на обох колінах.

Вона ковтнула і закинула ноги назад.

— Я не знала... до сьогодні. Я зрозуміла це лише після початку битви. Двадцять років тому було пророцтво: «Один повинен померти від руки іншого, інакше жоден не зможе вижити, поки живе інший». Гаррі думав, що якщо всі інші горокракси будуть знищені, то вбивство Темного Лорда призведе до того, що вони обоє вмруть.

Перед її очима промайнув вираз обличчя Гаррі. Її горло стискалося, і все тіло тряслося. У неї боліли вилиці та груди. Їй здавалося, ніби вона була на межі розриву на шматки.

Вона була немов зі скла. Лише за подих від того, щоб розбитися.

Вона схопилася за край ліжка й спостерігала, як її кісточки біліють.

— Ми пропустили один. Є ще один горокракс. Я думала... я думала, що ми знайшли їх усі... але я помилялася.

Коли вона ковтала, в її горлі був колючий біль.

— Ми повинні знайти його.

— Спротив програв, — сказав Драко рівним голосом. — Війна закінчилася.

Герміона різко смикнулася від слів Драко, і її обличчя загорілося.

— Я знаю. Тобі не потрібно розповідати мені. Я знаю, що ми програли! — її голос був рваним.

Вона різко вдихнула, і в легенях запекло. Вона стиснула губи і притиснула руки до очей, видихаючи і намагаючись контролювати себе.

— Я не кажу, що війна не закінчена, — її голос досі трохи тремтів. — Я кажу, що ми повинні знайти горокракс. Ми повинні знайти його. Якщо ми зможемо знищити його, він помре... можливо, не відразу, але якщо він втратить усі свої горокракси, він помре, — вона продовжувала говорити, все швидше й швидше. — Смертежери не поділяють цілей з Темними Істотами, без нього режим розвалиться. Не схоже, наче він має якогось наступника. Ми просто маємо знайти горокракс.

Коли вона сіла, її пронизало відчуття фізичного перелому. Вона відчувала, ніби її серце розбилося, але вона досі була надто шокована, щоб відчути це.

Вона опустила голову і притиснула щелепу до плеча.

— Спротив — програв. Я знаю. Можливо, залишилося кілька осередків, які були менш залучені до Ордену, але більшість наших бойових сил сьогодні були в Гогвортсі. Декілька людей можуть втекти,

але в іншому випадку ми із Северусом залишилися єдиними активними членами Ордену. Ми... — вона відчувала, ніби її розтирають у порошок. Вага всього здавалася заважкою. — Поки ми не знайдемо горокракс, що залишився, ми не зможемо нікого врятувати. Усі вони будуть відстежені, ми не можемо ризикувати ні тобою, ні Северусом, намагаючись їх звільнити. Горокракс повинен бути пріоритетом. Це єдиний спосіб для нас покласти край цьому і справді врятувати їх.

— Немає ніяких нас. Ти покидаєш Британію.

Герміона підняла очі на Драко.

Його очі досі горіли від люті, але вираз його обличчя був спокійним.

— Я знайду його сам. Ти їдеш. Не залишилося Ордену, який стримував би тебе. Поттер мертвий.

Вона здригнулася.

Він зупинився на мить і, здавалося, зважував те, що збирався сказати далі.

— Візлі помре протягом тижня. У тебе немає причин залишатися. Ти не можеш залишатися, щоб зробити щось; мені буде легше працювати, якщо Темний Лорд здобуде перемогу. Якщо він вважатиме, що Орден досі становить загрозу, це ускладнить пошук будь-яких горокраксів, що залишилися.

Рот Герміони сіпнувся:

— Добре, — нарешті сказала вона напруженим голосом. — Спочатку я можу працювати з тобою на відстані.

Очі Драко блиснули на найкоротшу мить, і вона зрозуміла, що він має намір зробити цю домовленість постійною. Він зробить усе, що в його силах, щоб не допустити її повернення до Британії, якщо він гадає, що це може загрожувати їй.

Вона ковтнула і втупилася у нього.

— Я піду за однієї умови.

Вона спостерігала, як Драко напружився, зважуючи її пропозицію.

— Джіні Візлі, вона має піти зі мною.

— Ні, — вираз його обличчя був холодним. — Ти сказала, що не буде жодних рятувальних місій.

— Це не рятувальна місія. Вона у сховищі. Тільки Джіні. Я не буду...
— вона завагалася, і її горло стиснулося. — Я не буду просити тебе рятувати нікого іншого. Але я повинна взяти Джіні з собою. Без неї я не піду. Вона просто у сховищі. Я можу піти за нею.

Його щелепа сіпнулася, і у виразі його обличчя з'явилося щось незрозуміле.

Герміона посунулася вперед.

— Я повинна надіслати повідомлення у сховища, щоб переконатися, що вони знають, що Орден скомпрометовано, і сказати їм, щоб вони залягли на дно. Тоді я візьму Джіні, і ми... ми підемо.

Вона зупинилася. Вона так сильно використовувала свою блокологію, що відчувала, як майже вийшла зі свого тіла. Фізично вона була розбита горем. Біль у грудях був таким, немов їх переламали. Примарний біль, який, здавалося, завжди виникав, коли вона хвилювалася.

Але їй вдалося дещо заблокувати психічні аспекти.

Драко ворухнувся, коли вона простягнула свою паличку, щоб кинути патронус.

Вона махнула рукою знайомим рухом і вимовила слова.

Нічого.

Вона важко ковтнула і міцніше поставила стінки блокології, глибоко вдихнувши, перш ніж спробувати ще раз.

— Експекто Пантронум, — вона сказала це твердо.

Нічого.

Немає навіть сріблястого світла.

Вона дивилася вниз на свою паличку.

Гаррі навчив її кидати патронуса. Її видру.

Стоячи там, вона зрозуміла, що, мабуть, більше ніколи її не побачить. Її горло боліло від зусиль, які вона докладала, щоб не заплакати.

Гаррі був мертвий. Він мертвий. Вона нічого не могла зробити, щоб повернути його. Навіть у чарівному світі воскресіння померлих було не більше ніж казкою.

Усі щасливі спогади, які вони мала, були зіпсовані, перетворені на попіл. Її минуле було нескінченним простором втрат. Її дитинство, з батьками, які мали нові життя та імена, але не мали спогадів, що у них коли-небудь була донька, якою вони пишалися.

Усі її роки в Гогвортсі були заплямовані війною, яку вона тепер програла; людьми, яких вона втратила.

Вона стиснула паличку, аж пальці побіліли, і повільно опустила її, важко ковтаючи.

Не думати про це. Зробити це пізніше. Їй треба було дістати Джіні. Вона пообіцяла Гаррі, що завжди піклуватиметься про Джіні.

Це було все, на чому вона могла зосередитися.

— Мені доведеться йти до сховища особисто, — нарешті сказала вона, на якусь мить намагаючись змусити свій голос працювати. — Моє закляття патронуса більше не діє.

— Ні.

Вона глянула вгору, її щелепи стиснулися.

— Я повинна попередити їх, Драко. Я не збираюся тікати, не попередивши їх. Я повинна піти за Джіні. Ніщо з цього не підлягає обговоренню.

Очі Драко блиснули. Він подивився вниз і різко зітхнув, ніби був чимось розчарований.

— Грейнджер... — сказав він, вагаючись. — Смертежерам відомо про вашу в'язницю. У них також є адреси всіх сховищ Ордену.

Кімната нахилилася під ногами Герміони. Ноги підігнулися, і вона ледь не впала.

— Що? Чому ти мені не сказав?

Вона підійшла до дверей, і Драко схопив її за руку й повернув до себе. Коли вона спробувала вирватися, він притиснув її до дверей з розлюченим виразом обличчя.

— Ось... ось чому я не збирався тобі розповідати. Ти дурепа, ти лише потрапиш у їхню пастку.

Вона дивилася на нього, і її охопив холод. Її пальці зімкнулися навколо його зап'ястя, коли вона поглянула на нього, не вірячи.

— Ти перехопив мене і привів сюди, щоб я не змогла повернутися.

Вираз Драко був суворим.

— Це була не вся армія Темного Лорда у Гогвортсі. Він зосереджував тут війська протягом останнього місяця. Коли надійшли повідомлення про напад на Гогвортс, стало зрозуміло, що ваші сховища залишаться без захисту. Як ти гадаєш, куди відправили решту армії?

Герміона відчула, як спустошення наповнювало її, наче вона стікала кров'ю від нього.

— Ти тримав мене тут, без свідомості, годинами, — її голос був грубим від горя й зради. — Я могла б витягнути їх, якби ти дав мені шанс.

Вираз Драко був холодним і невблаганним.

— Ти не могла їх врятувати. Ти б загинула або була схоплена разом з усіма іншими.

— Ну, ми цього ніколи не дізнаємося тепер, чи не так? Оскільки ти не дав мені такого шансу... — її голос урвався.

Його рот сіпнувся, і він відвів погляд. Його рука легенько лягла на її плече.

— Я встиг забрати лише тебе. Я залишив свою посаду, коли зрозумів, що ти в Гогвортсі, у мене не вистачало часу, щоб зробити щось більше.

Її щелепа постійно тремтіла, а груди смикалися, коли вона намагалася дихати й не плакати.

— Я збираюся забрати Джіні. Я заберу її, це не обговорюється. Без неї я не піду. Вона перебувала в одному з найбільш захищених сховищ. Можливо, вони ще не дісталися туди.

Драко був незворушним.

— Я не піду без Джіні, — її голос був жорстоким, і вона зустрілася з ним очима. — Ти не можеш змусити мене піти без неї.

Його очі мигнули, а пальці на її плечі сіпалися.

— Добре. Ми накладемо чари невидимості і перевіримо.

Герміона кивнула і кивнула.

Вона міцно тримала Драко, коли вони роз'явилися внизу по вулиці біля площі Ґримо.

Їхній слух одразу ж вразив звук сирени. Повітря було просякнуте темною магією та запахом горілого. Вулиці заповнювали маґлівські аварійні машини, з них сяяло світло.

Будинок на площі Ґримо номер дванадцять був у руїнах. Фасад був розколотий, наче його розбомбили чи розбили. Прилеглі будинки з обох боків були пошкоджені, а тіла виносили медики. На вулиці вже лежали десятки тіл; пішоходів, бійців Спротиву, які стояли на варті на площі Ґримо, кількох медсестер і цілителів, які були у фое, коли Ґерміона пішла.

Частина маґії над будинком досі трималася, маґлівські служби швидкого реагування рухалися до будинку під номером дванадцять, а потім зупинялися й відверталися, наче вони знали про будинок, але антимаґлівські чари заважали їм наблизитися до нього.

Перш ніж Драко встиг зупинити її або роз'явитися назад У Вайткрофт, Ґерміона кинулася, пригнувшись під застережливою стрічкою і побігла до дверей. Сходинок були розламані та нерівні, і вона спіткнулася, пробираючись по них.

Вона почула, як Драко вилаявся, слідуючи за нею.

Вона махнула чарівною паличкою, і закляття зірвало залишки дверей з петель у фое. Почувся стукіт і звук падаючого тіла. Зсередини вирвалося кілька смертельних проклять. Ґерміона впала і відкотилася вбік.

— *Морсмордре!* — вона почула, як Драко клацнув зубами, і побачила, як Темна мітка ковзнула у відчинені двері та заповнила фое.

Він позбувся розілюзнювальних чар і зайшов на площу Ґримо. Ґерміона завмерла біля дверей. На підлозі лежали десятки тіл; усіх поранених, яких відправили з Ґогвортсу на площу Ґримо.

— Вибачте, сер, ми думали, що це були члени Ордену, — показався з тіні чоловік зі злобним обличчям, коли побачив Драко.

— Я так і подумав, — вимовив Драко; його вираз був холодним і лютим. Він обернувся, щоб оглянути площу Ґримо. — Я хочу отримати звіт про будівлю.

Чоловік почухав голову кінчиком чарівної палички.

— У нас є кілька десятків тих, хто втік з Гогвортсу. Відправлених сюди, — його рот скривився у жорстокій задоволеній посмішці. З'явилося ще кілька Смертежерів, які вийшли з кімнат, що були далі в будинку. — Щойно втікачі перестануть приходити, ми проведемо інвентаризацію будівлі.

Він ударив ногою в лікарняне ліжко, і в'яле тіло впало на підлогу.

— Коли ми закінчили з тими, хто був на вулиці, не було нікого, крім цілителів і майже мертвих. Покінчивши з вмираючими, я відправив полонених до наглядачів, — він вперся ногою в тіло і погойдав його.

Драко стояв безвиразно.

— Там є переговорна кімната, яку ми знайшли нагорі після того, як зачищали будівлю, — чоловік показав великим пальцем. — Додаткові захисні чари, довелося трохи попрацювати, щоб туди потрапити.

— Покажи мені, — сказав Драко.

Вони піднялися сходами, і на півдорозі Драко раптом оглянувся навколо, його паличка спалахнула. З'явилися вогні від дюжини швидких заклять, і люди, які його оточували, на мить завмерли, перш ніж впали за мертво. Драко озирнувся до дверей, і Герміона увійшла, минувши тіла, намагаючись не дивитися на жодне з них.

Біля підніжжя сходів лежала крихітна фігура; величезні блакитні очі Добі тупо дивилися туди, де він лежав упавши. Герміона відвела

погляд. Сходи гойдалися, коли вона швидко підіймалася на них, минаючи Драко, прямуючи до кімнати Джіні.

Двері відчинилися, і тіло Падми впало обличчям униз через дверний отвір. З того, що від неї залишилося, витікала калюжа чорної рідини. Нога Герміони затремтіла, коли вона переступила через тіло Падми та втупилася в порожню кімнату.

— Вони, мабуть, привезли її до Гогвортсу, — її голос тремтів. — Нам... нам доведеться витягти її з Гогвортсу.

Позаду неї почулося булькання. Герміона різко повернулася, витягнувши паличку, і побачила, що Падма рухається.

— Міоно? — Падма ворухнулася й підняла голову наполовину.

Герміона з жахом витріщилася і відкинула розілюзньовальні чари. Прокляття, що вразило Падму, роз'їдало її. Здавалося майже неможливим, щоб вона була ще жива.

— Падмо, — голос Герміони був зірваний, задушений, коли вона швидко провела діагностику. Те, що залишилося від органів Падми, відмирало; прокляття за кілька хвилин дістанеться її серця.

— Міоно. Вони повезли... Джіні... до Сассексу, — сказала Падма. Її голос був трохи спотворений, і вона закашляла, чорна рідина вилилася з її рота й по підборідді. — Джіні. Сказали... хвороба... буде плюсом.

Герміона відчула, як її горло стиснулося, коли її охопив сильний, нудотний жах.

Падма знову закашляла, і з її рота вилилася ще їдка рідина. Герміона подивилася на неї; її серце наливалось свинцем.

— Падмо, мені так шкода... — голос Герміони урвався. — Я не можу... не можу вилікувати тебе.

У Падми скривився рот.

— Я знаю. А Парв..? — вона поперхнулася і закашлялася.

— Вибач, я не знаю, де Парваті, — Герміона ніжно торкнулася чола Падми, відкинувши пасмо волосся з очей. — Мені шкода. Я принесу тобі зілля. Воно зробить усе швидко.

Герміона почала рухатися до свого кабінету із зіллями.

— Не турбуйся, — Драко ступив уперед з того місця, де стояв.

Вираз Падми був розгубленим і нажаханим, коли Драко опустився на коліна біля неї. Перш ніж Герміона встигла ворухнутися, він притулився кінчиком чарівної палички до чола Падми.

— *Авада Кедavra*, — він сказав це тихим голосом, ніби промовляв закляття, а не проклинав.

Спалахнуло зелене світло. Вираз Падми став пустим, і вона обм'якла у басейні зі своїх останків.

Драко стояв і дивився на Герміону з холодним виразом обличчя.

Герміона на мить завмерла.

— Ти повинен усвідомлювати, що використовуєш Непрощенне.

— Мене ніколи не хвилював Спротив, окрім того, що вони були корисними та важливими для тебе, — його голос був байдужим. — Це було швидше, ніж зілля.

Вона стиснула губи й легко кивнула на знак підтвердження, коли стала на коліна й обережно заплющила очі Падмі.

Вона прибрала руку з її обличчя, встала і підійшла до своєї шафи із зіллями.

Джінні опинилася у Сассексі через маскувальні чари.

Вона почувалася враженою від жаху.

Шафу зламали й обшукали. Пляшечки із зіллями були розбиті, валяючись на підлозі.

Вона витягла паличку і почала стукати закляттями вздовж стін, доки не відкрилися всі ретельно приховані відсіки. Вона витягла все, засунувши їх у стару сумку з бісером, на яку вона наклала Невиявне закляття «подовжувач».

— Грейнджер, ми мусимо йти, — у дверях з'явився Драко.

— Я повинна забрати все це, — сказала вона різким голосом. Вона збрала всі зілля, які були сховані. Усі матеріали, які в неї залишилися від бомби. Вона поклала їх усі до сумки, поки нічого не залишилося. Вона витягла ножі з відсіку на підлозі.

— Ми мусимо йти зараз, — сказав він, схопивши її за руку. — Візлі помер. Спротиву більше немає.

Він потяг її вниз по сходах до дверей площі Грімо, витягнувши паличку. Він зачаклував їх обох і роз'явився, щойно вони вийшли за бар'єри.

Вони знову з'явилися у халупі.

— Мені треба витягнути Джіні, — сказала Герміона, коли вони прибули. Вона впала на коліна і почала нишпорити по всьому, що принесла.

— Вона в Сассексі.

— Я знаю. Я повинна витягнути її, — її груди смикнулися, і вона боролася, щоб голос не похитнувся. — О, боже... — слова були тихим риданням, і руки тремтіли, коли вона намагалася зберегти спокій. — Ми повинні йти зараз. Ти... ти можеш використати мене... візьми мене туди як ув'язнену, а потім, щойно ми потрапимо туди, спробуємо знайти її. Або... я можу відволікати, а ти можеш забрати її.

Очі Драко були крижаними.

— Вона у Сассексі. Ніхто не залишає цю будівлю живим.

Герміона похитала головою:

— Я заберу її. Якщо ти мені не допоможеш, я піду сама.

Вираз його обличчя став убивчим, і він кинувся на неї.

— Це просто самогубство. Ти сказала, що не буде жодних рятувальних операцій. Пошук горокракса в пріоритеті. Якщо вона настільки хвора, що вони відвезли її прямо у Сассекс замість того, щоб спочатку оглянути її в Гогвортсі, вона однаково не варта того, щоб її рятувати.

Герміона ковтнула.

— Джіні вагітна.

Драко завмер.

— Вона не хвора, вона вагітна, і я приховувала це від Ордену за допомогою маскувальних чар, тому що... тому що це дитина Гаррі, — вона почала тремтіти. — Якщо вона у Сассексі... чари, які я використовувала... вони не обмануть діагностику. Вони зрозуміють... і-і-і... — її груди почали стискатися, коли вона намагалася дихати. — Є речі, які Волд... які Темний Лорд може зробити з дитиною Гаррі. Драко, я повинна витягнути її.

Драко зблід і відійшов від неї. Герміона потягнулася до нього.

— Він... він міг би використати дитину, щоб зробити ще одне зілля регенерації, — сказала Герміона. — Це б... це могло б дати йому ще десять років. Я пообіцяла Гаррі, що піклуватимуся про Джіні та її дитину. Це було... це було останнє, що я йому сказала.

Драко замовк і закам'янів, наче вона кинула Петрифікус на нього.

— Будь ласка, Драко.

Він не дивився на неї.

— Драко, я маю повернути Джіні, — вона ковтнула і змусила себе глибоко вдихнути. — Я ніколи не буду у тебе нічого просити після цього. Але... я маю забрати Джіні.

Вона спробувала доторкнутися до нього, але він стрепенувся від контакту.

— Грейнджер... — його голос був холодним. Непоступливим.

Я піклуватимуся про них, допоки я жива.

За будь-яку ціну.

— Я залишу війну, — сказала вона розпачливим голосом. — Я зупинюся... повністю. Якщо ти забереш Джіні заради мене, я зроблю все, що ти хочеш, клянусь. Я піду. Я ніколи не повернуся. Що забажаєш... все, що попросиш... якщо ти врятуєш Джіні для мене.

Вона торкнулася тильної сторони його долоні, мовчки благаючи поглянути на неї.

Її зустріла тиша.

Вона майже відчувала, як Драко зважує це, оцінюючи її пропозицію.

— Ти справді це зробиш? — нарешті промовив він, повертаючись, щоб поглянути на неї, його очі були звужені.

Вона зустріла його погляд і коротко кивнула:

— Зроблю.

Він розглядав її, примруживши очі, роздумуючи.

— Такі твої умови? Дівчисько Візлі, а тоді ти підеш?

— Я піду. Я клянусь.

Його очі блиснули тріумфом і ще чимось... чимось іншим.

— Він оглянув кімнату й повільно кивнув:

— Добре. Якщо це твої умови, я поверну тобі її.

Герміона тихо ахнула, коли її охопило полегшення. Її груди смикнулися, але вона змусила себе зібратися.

— Дякую. Дякую, Драко.

Куточок його рота скривився.

Герміона розправила плечі, розглядаючи його.

— Що тобі потрібно від мене?

Він подивився на неї, і вираз його обличчя здавався насмішкуватим.

— Залишайся тут.

Вона опустила підборіддя і нахмурила брови, дивлячись на нього.

— Ти впевнений? Я принесла деякі речі, — вона показала на свою сумку, — я могла б...

— Якщо я піду один, це приверне менше уваги, — сказав він, різко перериваючи її. — Якщо ти хочеш, щоб я витягнув її, ти мусиш залишитися тут і дозволити мені працювати, не піддаючись твоїй відчайдушній потребі втручатися у все, — його тон був холодним, і кожне слово було рваним.

Він підійшов до дальнього кута кімнати й накреслив серію рун на стіні. Він ковзав пальцями по дерев'яній панелі, аж до клацання. Він потягнув, і стіна відсунулася, показавши великий набір зброї та темних артефактів.

Він зняв зі стіни кілька предметів і засунув їх у свою мантию, перш ніж обернутися, щоб знову поглянути на неї з холодним виразом обличчя.

— Я повернуся за годину. Залишайся тут.

Це все, що він сказав перед тим, як зник.

Герміона чекала. Вона перескладала весь вміст своєї сумки. Вона переглянула ліки Драко.

Вона ігнорувала вагу в грудях. Якби вона звернула на це увагу, це придушило б її до смерті.

Якщо вона не буде заклопотана, мабуть, провина поглине її цілком.

Вона викинула всіх із голови. Орден, родину Візлі, АД, Спротив. Вона не думала про них.

«Ти справді думаєш, що ми просто помremo? Анжеліно, вони не збираються зачиняти Сассекс, коли переможуть. Ми станемо їхньою домашньою худобою. Ти не бачила полонених, яких доставили з останнього відділу проклять. Вони були... Вони були при тямі, розкладаючись зовні та зсередини, гниючи, здираючи шкіру, поки всередині них повзали якісь чудовиська... Ті, хто ще міг говорити, благали мене вбити їх».

Вона прирекла їх на це. Щасливчики можуть померти на допиті, але Сассекс стане долею всіх інших.

Її живіт стиснуло, і вона притиснула руками рот, намагаючись не панікувати, щоб її не знудило.

Вона не могла думати про це. Не могла. Драко не міг ризикувати своїм прикриттям, намагаючись врятувати їх.

Він і Северус були вирішальними для пошуку горокракса, що залишився. Спроба вивести когось із Гогвортсу поставила б під загрозу єдину надію Ордену на справжню перемогу над Волдемортом.

Після того, як Джіні безпечно піде, горокракс стане пріоритетом.

Її руки тремтіли, і вона нишпорила в припасах Драко, поки не знайшла Настоянку миру.

Повітря беззвучно ворухнулося, і Драко знову з'явився посеред кімнати з в'ялим тілом Джіні на руках.

Маскувальні чари на шкірі та животі Джіні зникли.

Герміона кинулася через кімнату, відірвавши Джіні від Драко і провівши десятки діагностичних заклять, а потім стала на коліна на підлозі, міцно стискаючи її своїми руками.

На зап'ястях Джіні не було жодного сліду.

— Що сталося? Ти її приголомшив? Де вона була, коли ти її знайшов?

— Вона була в лабораторії. Вони щойно зняли маскувальні чари, коли я прийшов. Я дотримався свого слова, — голос Драко був спокійним. Рівним.

Герміона наклала діагностичні чари на живіт Джіні та з полегшенням спостерігала за великим світлом, що тріпотіло. Несвідомий вираз обличчя Джіні був застиглий від жаху. Їй ввели зілля тимчасового стазису. Герміона наклала ще кілька заклять, щоб переконатися, що з нею нічого не зробили.

— Щойно ти підтвердиш, що вона неушкоджена, нам слід іти. Знадобиться кілька годин, щоб доставити вас до сховища й переконатися, що все підготовлено.

Герміона з тривогою розглядала свою діагностику, але в її підсвідомість повільно закралася думка, що в тоні Драко було щось хвилююче.

Герміона підвела на нього очі.

У нього був довгий опік на щелепі, і він дивився на Герміону з виразом, який був водночас тужливим і голодним.

Так, як Гаррі дивився на неї.

Коли вона усвідомила це, серце немов впало у грудях.

— Що ти зробив? — вона поклала непритомне тіло Джіні на підлогу і встала, потягнувшись до нього та накладаючи діагностичні чари. — Що трапилося?

Куточок вуст Драко сіпнувся, а потім зігнувся в тонку посмішку, коли вона підійшла ближче, а її пальці торкнулися його щелепи.

Якусь мить він дивився на підлогу, перш ніж підняти очі й зустрітися з нею очима.

— Я розкрив своє прикриття, щоб забрати дівчисько Візлі для тебе.

Герміона завмерла, її паличка вислизнула з її пальців і зі стуком впала на землю.

— Що?

Вона спробувала ще раз:

— Ти... ти що?

Вона подивилася йому в очі, переконана, що неправильно його зрозуміла. Але в його погляді було лише одне.

Він прощався з нею. Він збирався померти.

Вона повільно похитала головою:

— Ні.

Це було як тоді у Кембриджі, коли він активував артефакт, і весь кисень зник. Не було повітря. Не було звуку. Просто тиша.

Тихий простір між уповільненим серцебиттям, аж до моменту, коли воно не припиняло битися взагалі.

Це був той самий звук. Вакуум. Порожнеча.

— Ні, — знову сказала вона.

— Не було іншого способу.

— Ні, — її серце знову почало битися. Швидше і швидше.

— Я сказав тобі, що існують широкі заходи з перешкоджання шпигунству. Є записи, що я там був, що я входив до лабораторій із суворо контрольованим доступом. Я ледве зміг спалити будівлю і пробитися до виходу, несучи непритомну вагітну відьму. Завтра, коли чергування вахти буде переведено на нову зміну, лабораторію знайдуть. Записи покажуть, що я був єдиним, хто вижив.

Вона похитала головою:

— Ні.

— Ми повинні йти зараз.

— Ні. Драко... ми можемо повернутися, — вона обернулася до своєї сумки. — Повинен бути спосіб знищити записи... я можу...

Він схопив її за обидві руки й відтягнув назад, вираз його обличчя був суворим.

— У нас була угода, Грейнджер. Я виконав твої умови.

Герміона видала тихий болючий звук із задньої частини горла, коли він підтягнув її ближче, дивлячись їй в очі.

Його очі були пильними, коли він дивився на неї, ніби запам'ятовував її, тому що це було востаннє, коли він її бачив. У них також був якийсь пророчий тріумф.

— Усе, чого я захочу, якщо я поверну тобі дівчисько Візлі. Такими були твої умови.

Її нутроці скручувалися в тугий клубок, поки всередині неї не залишилося нічого, крім прірви. У неї боліли груди, наче Драко простягнув руку й вирвав її серце.

Ні. Він не міг померти.

Перед її очима почали з'являтися чорні плями, коли вона стояла, дивлячись на нього.

Ні. Вона не дозволить йому.

— Драко...

В її горло стікала холодна лють. Це не був нещасний випадок. Він знав. Ось про що він думав, коли вона запропонувала цю угоду. Він знав, і він пішов на це. Він зробив це, щоб отримати те, що хотів, не даючи їй шансу знайти кращий варіант.

Ніколи не укладай угоду з дияволом, його ціна завжди буде більшою, ніж ти можеш заплатити.

Вона стояла мовчки й не могла дихати, усвідомлюючи це.

Драко стояв, вивчаючи її ще кілька митей, перш ніж його рот викривився у ледь помітній посмішці. Його рука піднялася, і пальці руки вчепилися в її щоку, поки він розглядав її.

— Ми добре трималися, Грейнджер, але це не могло тривати довго, — куточок його рота сіпнувся, і вона відчула, як він засунув локон їй за вухо, перш ніж його рука опустилася вниз, щоб ненадовго відпочити біля основи її горла. — Ти знала це.

— Драко, будь ласка, дозволь мені... — почала вона тремтячим голосом. Вона спробувала відступити, але він схопив її за руку.

Вираз його обличчя знову став жорстким.

— Усе, що я забажаю. Це була твоя угода.

Її легені почали горіти.

— Драко... Драко... не... не роби цього зі мною.

— Це були твої умови, Грейнджер. Я погодився на них. Час іти. Ти дала клятву, що підеш.

Вона намагалася вирватися від нього, але не могла дихати. Драко почав пливти перед її очима. Його силует розпливався. Він говорив, але слова ставали все більш розмитими і їх важко було розібрати.

Вона знову спробувала вирватися, але він тримав її надто міцно.

Її руки й зап'ястя почали болісно колоти, наче голки впивалися в її шкіру.

Драко підтягнув її ближче, і рішучий вираз його обличчя почав змінюватися тривогою.

— Грейнджер... дихай, — його силует став чорним. Його очі ставали напруженими й стурбованими. Він злегка потряс її. — Герміоно... не... ну ж бо... дихай... Герміоно.

Вона не могла дихати.

Вона втратить його.

Її пальці вхопилися за тканину його мантиї, коли вона ковтала й намагалася заговорити.

— Драко... — її голос був розбитим. — ...не роби зі мною цього.

Руйнування поглинуло її, як хвиля прибою, і Драко зник у темряві.

Коли вона прийшла до тями, Драко знову схилився над нею. Вона витріщилася на нього. В її роті відчувався присмак чогось гіркого й трав'яного. Усе її тіло заніміло, а мозок був млявим.

Вона кліпнула, намагаючись думати. Реальність звалилася на неї, змушуючи страждати.

Вона знепритомніла від шоку та нестачі кисню.

Вона ковтнула, і її язик пощипало. Він дав їй заспокійливе, коли вона була без свідомості, тож вона була податлива і слухняна.

Вона дивилася на нього, намагаючись знайти слова.

— Я ніколи не пробачу тобі цього, — нарешті сказала вона. Слова були невиразними, надаючи фразі дивний ритм, ніби її рот не хотів слухатися її.

Драко не здригнувся, його рука пройшла вздовж її вилиці.

— Ти будеш жива і подалі від війни. Такими завжди були мої умови.

Герміона стиснула губи на кілька секунд, намагаючись подумати про зілля, що затьмарювало її розум. Що б він їй не дав, це була досить велика доза, щоб вона змогла прийти до тями. Той факт, що він дав їй дозу, коли вона втратила свідомість, означав, що зілля повністю активувалося, перш ніж вона змогла боротися з ним.

У ній кипіла холодна лють, яку вона не могла відчувати.

Вона змусила себе думати повільно.

Хитрість вбирається в одяг безхитрості, підступність одягає маску чистосердечності.

Теоретично блокологі могли зробити себе несприйнятливими до зіллів, що змінюють свідомість, хоча було б краще, щоб вони були при тямі на момент прийому дози. Драко, ймовірно, знав про це і навмисно дав їй зілля, коли вона була непритомна.

Верітасерум, заспокійливі та любовні зілля. Блокологі потенційно можуть відгородитися від них, якщо їхній розум уже достатньо натренований. Герміона дивилася на Драко, коли старанно відгороджувалася від дії зілля, яке він їй дав, замуруючи в ньому події дня.

Її розум раптом прояснився.

Вона розглядала його, замислившись.

Вона бачила всі емоції за його пильно настороженими очима.

— Якщо ти змушиш мене піти, а потім помреш, ми, можливо, ніколи не знайдемо горокракс, — сказала вона, досі користуючись повільним заспокійливим голосом.

Його очі блиснули, вираз обличчя став холодним.

— Якби Орден хотів перемогти, він мав би зробити кращий вибір. Якщо Темний Лорд уб'є їх усіх, можливо, вони нарешті усвідомлять наслідки своєї ідеології. Я зробив усе, що мене просили, але я не можу врятувати армію, яка сама не хоче заплатити ціну, яку вимагає перемога. Мені набридло дивитися, як ти намагаєшся заплатити за них всіх.

Герміона повільно сіла на ліжку.

Драко відступив і подав їй руку.

— Ми йдемо зараз.

— Ні.

Його очі звузилися й стали як креміль.

— Грейнджер, ти дала слово.

Герміона стиснула щелепу.

— Я знаю. Я підумав... як ми й домовилися, але спершу мені потрібно поговорити з Северусом. Він залишиться єдиним, хто зможе знайти горокракс. Я маю дослідження, якими маю поділитися з ним.

— Ні, — гаркнув він.

Герміона витріщилася на нього, вираз її обличчя був мертвим, але рішучим.

— Ти знаєш, що я завжди обираю Орден.

Він здригнувся. Його рот стиснувся у жорстку лінію, а погляд опустився, коли він коротко вдихнув і втупився у підлогу. Вона бачила, як його горло стискалося і куточки рота сіпалися, коли він ковтав, його сріблясті очі відвернулися від неї.

Герміона продовжувала говорити. Повільно. Вперто.

— Якщо ти змушиш мене піти, не поговоривши із Северусом, це може вважатися порушенням твоєї Незламної обітниці допомагати Ордену. Ти можеш просто впасти й померти, перш ніж ми дістанемось сховища.

Драко різко подивився на неї, вона холодно зустріла його погляд і продовжила:

— І... останнє, що ти зробиш, це зрадиш мене. Якщо ти дозволиш мені це зробити, можливо, колись я зможу тобі пробачити.

Він витріщився на неї, і вона не кліпнула, поки він не завагався.

— Добре, — його голос був гірким, і він знову відвів від неї погляд.

Вона повільно кивнула й підвелася, потягнувшись за паличкою й двічі постукавши по оберегу на зап'ясті.

Поки вони чекали, вона перетнула кімнату, щоб повторно оглянути Джіні.

— Спершу тобі слід забрати Джіні, — сказала вона за кілька хвилин.
— Стазис, під яким вона перебуває, триватиме ще кілька годин, у мене немає матеріалів, щоб зробити контрзілля, і буде важко, якщо вона прокинеться, і мені доведеться все пояснювати їй тут, перш ніж ми підемо. Особливо, коли я в такому вигляді після наркотиків.

Драко тихо посміхнувся.

— Ти очікуєш, що я залишу тебе тут зі Снейпом саму?

Герміона знизала плечима.

— Вона вагітна, і коли прокинеться, то дізнається, що Гаррі мертвий, а вся її родина загинула. У мене не буде багато часу, щоб попроситися з тобою, якщо я почну заспокоювати її.

Надворі почувся приглушений тріск. Драко повернувся, щоб відчинити двері.

Герміона подумала, чи зможе вона рухатися досить швидко, щоб приголомшити його. Вона ворухнулася, і він одразу ж озирнувся на неї.

Северус ступив через двері й переглянувся між ними. Його рот згорнувся в насмішку, але вона побачила в його очах легке полегшення.

— Звісно, я повинен був зрозуміти, що Ви якимось чином забрали її, коли її не привезли до Гогвортсу.

Герміона засунула руки за спину й стиснула їх у болісно тугі кулаки.

— Всі інші у них?

Северус кивнув.

— Габріель Делякур була таємно спіймана тиждень тому. Вони використали її, щоб виманити Флер.

Герміона повільно похитала головою.

— Флер ніколи б...

Усі сховища.

Флер знала їх усі. Вона охороняла й доглядала їх.

Герміона знову похитала головою:

— Вона не знала всіх таємниць. Її знань не могло бути достатньо.

Рот Северуса глузливо скривився:

— З нескінченною винахідливістю Сассексу неможливе стає можливим. Здається, щось пов'язане з магією віїл. Вони місяцями працювали над тим, щоб мати змогу прорватися крізь чари Фіделіуса, — зневага в його голосі була приглушеною. Він мав утомлений вигляд.

Їй було цікаво, чи ховає він такий самий відчай за своїми стінами блокології.

Северус дивився на Герміону з настороженістю.

— Що сталося в Гогвортсі?

Герміона опустила очі.

— Гаррі був горокраксом. Я дізналася сьогодні, коли почався напад. Коли я підтвердила це, то намагалася переконати Гаррі відкликати Спротив, але він подумав, що якщо всі горокракси будуть знищені, то слід дозволити Темному Лорду вбити його, щоб пророцтво справдилося і вбило їх обох.

Вираз Северуса змінився.

— І як Ви це зрозуміли?

— Поппі сказала мені, що помітила порушення в його відбитку протягом першого курсу, але Дамблдор їх відкинув, — вона кинула на Северуса довгий погляд. — Ви знали?

Його губа скривилася.

— Не знав. Я б не намагався навчити його блокології, якби знав, що в його голові горокракс.

Герміона злегка кивнула.

— Ну, зараз це не має значення. Він мертвий, і це не спрацювало. Ми пропустили горокракс, і ми повинні його знайти, — її щелепа сіпнулася, а голос став напруженим. — Драко зірвав своє прикриття, витягаючи Джіні із Сассексу. Він вважає, що у нього залишилося менш як дванадцять годин, перш ніж Темний Лорд дізнається про його зраду.

Северус різко подивився на Драко, який з байдужим поглядом витріщився у відповідь.

Герміона ковтнула.

— Я погодилася покинути Британію і відвезти Джіні в безпечне місце. Северусе, Ви повинні стати тим, хто знайде і знищить останній горокракс. Моє дослідження було втрачене на площі Ґримо, але я можу все пояснити, перш ніж піду.

Вираз Северуса навіть не здригнувся.

— Справді, а що буде робити Драко в цей час?

Герміона стримала себе.

— Він збирається спочатку відвезти Джіні у безпечне місце і все влаштувати, поки я дам Вам своє дослідження. Тоді він повернеться за мною.

Северус гучно пирхнув і подивився на Драко.

— Справді? Це і є Ваш план? І я повинен виконувати накази?

Драко витріщився у відповідь, його губи злобно скривилися.

— Мені не важливо, що ти зробиш. Ґрейнджер йде.

Северус вигнув брову й озирнувся на Герміону.

— Справді?

Куточок вуст Герміони викривився.

— Так. Я дала йому слово, що піду.

Северус мовчав досить довго, щоб її серце забилося в грудях.

Він закотив очі.

— Дуже добре, враховуючи, що я, здається, єдиний, хто залишився і ще пам'ятає про мету Ордену.

Герміона начаклувала стіл, а потім проглянула свою сумку з бісером у пошуках пергаменту й чорнила. Вона почала писати, а потім подивилася на Драко.

— Ти повинен забрати Джіні зараз. Таким чином я буду там, поки вона прокинеться. Я припускаю, що займе багато часу, щоб дістатися туди, де ти збираєшся сховати нас.

Драко дивився на неї. У його очах відображався прорахунок.

— Я тобі не вірю, Ґрейнджер. І ще менше я довіряю Снейпу.

Серце Герміони зупинилося, але вона лише повільно кліпала.

— Добре. Тоді залишайся.

Вона знову поглянула на сувій і продовжила писати. Настала довга тиша.

— Я хочу Незламну обітницю, — різко сказав Драко.

Пальці Герміони сіпалися, перш ніж вона подивилася на нього.

— Від мене?

Драко посміхнувся.

— Ні. Не від тебе. Від Снейпа. Я хочу, щоб він сказав, що він не буде втручатися і нікуди тебе не поведе.

Герміона подивилася на Северуса, її серце сильно калатало в грудях.

— Добре. Ти хочеш, щоб я стала Зв'язним?

— Ви обоє йолопи, — сказав Северус, підводячись.

— Ти зробиш це? — очі Драко були звужені в щілини.

Северус кинув на Герміону косий погляд, а потім пирхнув.

— Звісно, я дам Незламну обітницю, — він зневажливо махнув рукою, — враховуючи, що це єдиний спосіб щось зробити.

Це було зроблено за лічені хвилини.

Драко не дивився на Северуса, коли брав обітницю, його очі були прикуті до Герміони.

Тоді Драко встав, не дивлячись на її обличчя.

— Я повернуся за кілька годин.

Він підняв Джіні. Перед тим, як він зник, губи Герміони розкрилися.

Щоб сказати...

Сказати...

— Добре. Я чекатиму на тебе, — сказала вона, повернувшись до столу, за яким писала, і знову взяла перо.

Вона не підняла очей, коли він мовчки відходив.

У мить, коли він зник, вона кинула перо й підняла очі, завмерло дивлячись на те місце, звідки він зник. Вона наполовину очікувала, що він знову з'явиться.

Та цього не сталося.

Кілька митей її пальці стукали по столу, а потім вона повернулася й пройшла повз Северуса, схопивши з підлоги свою сумку й кінчиком чарівної палички вирізала руни на підлозі. Люк засвітився і показався. Вона стала на коліна й почала витягувати припаси.

Северус мовчав, коли вона почала спорожняти кілька скляних флаконів, а потім зачаклувала їх у безліч тонких скляних куль.

Вона витягла зі своєї сумки казан і викликала під ним сильне полум'я, перш ніж перевернути в нього цілу бочку порошкоподібного срібла із запасів Драко.

— Я ніколи не думав, що Драко можна так легко обдурити.

Щелепа Герміони сіпнулася, коли вона витягнула глечик зі смолою.

— Він завжди хотів забрати мене від війни більше, ніж будь-що інше, — вона помовчала мить, а потім додала: — Я казала Вам раніше, що моє життя для нього важливе. І... щоб він не казав, він не хоче, щоб я його ненавиділа. Я вважаю, що зараз у нього є передбачувані слабкості.

Вона стиснула губи, і її горло зажало.

— Я ніколи не порушувала даного йому слова, він вірить, що я дотримаю його.

— Він більше ніколи не повірить Вам, коли дізнається, що Ви йому збрехали.

Герміона не відвела очей від своєї роботи.

— Ні. Він ніколи мені не повірить більше.

— Ви збираєтеся сказати мені, що Ви плануєте? Ви самі вб'єте Темного Лорда?

Куточок її рота опустився донизу, коли вона похитала головою.

— Я збираюся підірвати Сассекс.

Настала довга тиша.

— Дійсно?

Герміона знизала плечима.

— Теоретично це можливо, і наразі у мене немає великої кількості варіантів.

— Ви маєте намір убити всіх у тій будівлі, щоб врятувати Драко?

Герміона почала капати смолу на десятки куль. Її руки були стійкими, а зір сфокусованим.

— Мені потрібен Драко, щоб жити. Я не можу... мені потрібно, щоб він жив, — вона ковтнула й підняла підборіддя. — До того ж у цій будівлі майже немає кого рятувати. Я намагалася врятувати жертв після останнього порятунку з відділу проклять, але мені не вдалося. Вони всі загинули, — вона витягла коробку, наповнену понад сотнею флаконів висококонцентрованої отрути. Аерозольної краплі вистачило б, щоб знищити цілу кімнату. — Я можу зробити це швидко для всіх там. Це — найкраще, що я могла зробити минулого разу.

Вона відміряла кілька крапель у кожну скляну кулю.

— Якщо я підірву Сассекс, я зможу врятувати Драко, позбавити жертв від усього, що з ними станеться, і... я можу вбити вчених, які там працюють. Можливо, Дологов навіть буде там. Том, імовірно, не буде знову будувати нову лабораторію тепер, коли Гаррі помер. У нього не буде достатньо вчених, щоб оновити кадри до такого масштабу, навіть якби він цього захотів. Це означатиме, що він не може відправити туди всіх ув'язнених у Гогвортсі. Я впевнена, що він придумає щось інше, але, принаймні, він не зможе замучити їх усіх до смерті, щоб підтримувати свою справу.

Северус мовчав кілька хвилин.

— Отже... такий мій план. Вам, мабуть, слід піти, — сказала Герміона, не піднімаючи голови. — Я ніколи раніше не робила таких бомб. Я можу підірвати цю будівлю.

— Я впевнений, що це буде набагато швидша смерть, ніж те, що зробить Драко, якщо повернеться і виявить, що його безпечний будинок знищено. То це місія самогубства для Вас, чи ви маєте намір повернутися?

Герміона запечатала кілька скляних куль і помістила їх у більші сфери.

— Я повинна повернутися. Заради Драко.

— Якщо Ви не повернетесь, він обов'язково спробує мене вбити.

Роздратування розросталося в її голові, і вона міцніше тримала флакон із подрібненими яйцями вогняного краба.

— Я впевнена, що Ви щось придумаете, Северусе. Ви були шпигуном майже стільки ж, скільки я живу.

Настала ще одна довга тиша.

— Якщо Ви не повернетесь, що, по-вашому, він зробить?

Герміона завмерла, а стіни її блокології похитнулися.

— Я повернуся. Я сказала Драко, що буду тут і чекатиму на нього.

Северус більше нічого не сказав. Він просто стояв і дивився на неї в несхвальному мовчанні.

Вона виготовила десятки бомб, кожна не більша за снич, і кожна з них укутала в срібло, перш ніж занурити їх у своє зілля невидимості й покласти у розширені кишені своєї мантиї.

Потім вона встала, підняла папір на столі й склала його навпіл, почала складати його в сумку, а тоді, вагаючись, поклала назад. Вона витягла ножі й сунула їх обидва в порожню кишеню свого плаща.

Дівчина глянула на безлад на підлозі, залишений після бомб.

— Нічого не торкайтеся. Я приберу, коли повернуся. Зараз я мушу йти.

Северус уважно оглянув її згори донизу. Його оніксові очі були повні нерозуміння.

— Як Ви збираєтеся туди потрапити?

Серце Герміони сильно калатало в грудях, не зважаючи на заспокійливе, але вона підняла підборіддя, її рот викривився.

— Одного разу Ви відвезли мене до Ешдауна для пошуку інгредієнтів. Я ходила туди щотижня, поки захисні чари не заборонили мені цього робити.

Северус дивився на неї ще мить і простягнув руку.

— Дайте їх мені. Я зроблю це.

Очі Герміони розширилися. Вона на мить завагалася, перш ніж схопити тканину своєї мантиї й похитати головою.

— Я пообіцяла Драко, що піду й не повернуся до закінчення війни. Якщо це не спрацює, і Драко... — її голос коротко обірвався. Вона розглядала підлогу. — Повинен бути хтось, хто знайде горокракс. Крім того... ці, — вона показала на свою мантию, — в мене було небагато часу. Вони неохайні, я повинна їх активувати.

Його очі звузилися. Вона розправила плечі й почала повертатися до дверей. Коли вона відчинила їх, її пальці сіпалися, і вона глянула через плече. Северус стояв і обережно дивився на неї.

— Северусе... — почала вона, її голос дрижав. Вона відвела погляд, ковтнула і почала знову: — Северусе, якщо я не повернуся, скажіть Драко... скажіть Драко, що я...

Її голова опустилася вниз, і вона швидко провела кінчиками пальців по щоках. Вона прокашлялася і похитала головою:

— Не зважайте. Я думаю, він знає.

Герміона стиснула щелепу, відчинила двері, зробила крок і роз'явилася.

Розділ 63. Флешбек 38

Chapter Notes

[Плейлист](#)

Darkest Night – Tony Anderson

Happiness Does Not Wait – Olafur Arnalds

The Lakes – RHODES

Lily`s Theme – Alexandre Desplat

A Window to the Past – John Williams

Where`s My Love (Alternative Version) – SYML

See the end of the chapter for more [notes](#)

Липень 2003.

Лабораторія Сассексу була величезною чорною будівлею, яка мала такий вигляд, ніби її кинули посеред лісу Ешдаун. Антиявляльні бар'єри сягали на кілька сотень ярдів. Герміона підійшла до лабораторії під розілюзювальними чарами, оглядаючи інші менші будівлі, розкидані навколо. Лабораторія затьмарювала все. Повітря було настільки спотворене і зіпсоване темною магією, що важко було дихати. Дементори літали високо над головою.

З точки її зору будівля була схожа на Азкабан. Вона бачила креслення дизайну Сассексу й бачила його здалеку, але зблизька — вперше.

Це була висока V-подібна будівля, без видимої точки входу. На верхніх поверхах було лише кілька вікон. З креслень вона знала, що єдиний вхід був через захищений пункт явлення всередині будівлі, а єдиний вихід — окрема точка для явлення на іншому поверсі.

Якби вона була спокійнішою і менш розбитою горем, вона б зрозуміла, що Драко не міг так швидко витягти Джіні, не нашкодивши собі.

Вони обоє зробили помилки від розпачу.

Вона озирнулася. Був надто похмурий вечір, як для літа. Сутеніло; темні істоти незабаром вийдуть назовні.

Герміона наближалася, поки не досягла останнього шару захисних бар'єрів. Вони були схожі на ті, які були над Гогвортсом. Трава та рослини вигоріли й лежали у вигляді попелу по периметру.

Герміона простягнула руку, і магія затріщала, мерехтячи, показуючи її неподалік.

Вона витягла з мантиї ніж і, опустившись на коліна, проткнула чари навколо землі. Отрута мантикори в сріблі прослизнула, наче захисних чар і не існувало. Герміона витягла одну з десятків бомб, які вона принесла, легенько постукала по ній кінчиком чарівної палички й проштовхнула її крізь отвір, обережно, щоб захисні чари чи ніж не торкнулися крихітної кулі. Якби вона випадково підірвала бомбу, Смертежери збирали б її шматки у радіусі п'ятдесяти футів.

Вона намагалася не думати про це.

Вона проштовхнула п'ять бомб через отвір у захисному бар'єрі і, помахом чарівної палички, левітувала бомби до будівлі, залишивши три розмежовані вздовж основи, а дві відправила зависати приблизно на двадцять футів угорі на стіні. Вона витягла ніж, і отвір у бар'єрі миттєво затягнувся.

Дівчина швидко пройшла десять футів далі й повторила свої дії, поки не минула всю східну стіни будівлі і її кишені не стали порожніми. Судячи з усіх звітів, які Северус і Драко коли-небудь приносили про Сассекс, на східній стороні будівлі розташовувався відділ розробки проклять і більшість досліджень з використанням піддослідних людей. Західна сторона будівлі була більш технологічною, де базувалися вироблення кайданів і дослідження зламу чарів Фіделіуса.

Вона відступила якомога далі, дивлячись на край антиявляльних бар'єрів й намагаючись визначити, як далеко їй потрібно бігти. Швидким рухом вона накинула на себе Бульбашкоголові чари.

Вона заплющила очі й повільно вдихнула, перш ніж розплющити їх і простягнути руку з паличкою.

Я подбаю про тебе. Я завжди піклуватимуся про тебе.

Вона різко змахнула паличкою вгору, а потім вдарила нею вниз.

На долю секунди запанувала тиша. Потім почувся гуркіт, ніби всі молекули повітря вібрували.

Звук ударив її, навалюючись стіною, і її кістки завібрували. Захисні чари над Сассексом показалися, коли швидка серія вибухів прокотилася збоку лабораторії. Повітря оглушливо вибухнуло. Вибух ударив по захисних чарах, а потім рикошетом повернувся на базу лабораторії Сассексу. Хмара пилу і смертельної отрути наповнила повітря, і вся східна сторона будівлі захиталася, а потім впала, перекинувшись назад і врившись у західну частину будівлі.

Земля затряслася так сильно, що Герміона впала з ніг. Її голова вдарилася об землю, і біль змусив її похитнутися. Відчуття оглушливого наркозу проникло в її свідомість, коли вона піднялася на ноги. Вона похитала головою, кліпаючи й намагаючись очистити розум. У її вухах різко болюче задзвеніло, що приглушило всі інші звуки. Вона озирнулася на лабораторію, перш ніж кинутися до точки явлення.

Вона подолати п'ятдесят футів, коли її охопив замерзаючий відчай.

Вона спіткнулася і захиталася.

Гаррі помер.

Усе горе раптово накрило її, немов хвилею прибою.

Гаррі. Падма. Добі. Усі.

Усі.

Все, що вона зробила. Усе це не мало значення.

Все це було безглуздо.

Порожні очі Гаррі, коли його вражали Вбивчим прокляттям знову й знову.

Крик Рона. Що відчайдушно кидається до свого найкращого друга.

«Чи Парв..?»

Колін кричить, коли з нього злазить шкіра на лікарняному ліжку.

Не було сенсу.

«Ми добре трималися, Грейнджер, але це не могло тривати довго».

Вона стояла одна й трусилася.

Припливна хвиля смерті накрила її.

Вони всі помруть.

Вона опустилася на землю. Їй було так холодно, і все боліло.

Притиснула руку до грудей і спробувала дихати.

«Ти повинна знати, що незабаром досягнеш точки, коли шкода стане незворотною».

Усі спогади, від яких вона намагалася сховатися. Всі кричать і вмирають. Бридкий запах гангрени та гнилі, що згортав язик. Палаюча кров. Кишки й комахи, отруєна кров. Кігтеподібні руки сліпо стискаються навколо неї: *«Допоможи»*. *«Вбий мене»*. *«Будь ласка»*. *«Зупини це»*.

Усе її тіло боліло від холоду, ніби по її пальцях стелився іній.

Вона хотіла померти.

Драко.

«Ти моя. Я завжди прийду за тобою».

Вона застигла. Вона сказала йому, що буде чекати його.

Якщо вона не повернеться, він знайде на столі безлад із наспіх зібраних вибухівок і її нашкрябану записку. *Я тебе кохаю. Я тебе кохаю. Я тебе кохаю.*

Вона підняла голову й усвідомила, що дементори заповнюють небо і наближаються до неї.

Вона схопила паличку і спробувала підвестися. Дівчина не могла кинути патронуса. Їй доведеться бігти.

Вона спіткнулася, а потім знову впала, сильно тремтячи.

Дементори, що спускалися вниз оточували її так тісно, що не було видно світла.

«Я подбаю про тебе. Я не дозволю нікому завдати тобі болю. Ти не повинна бути самотньою. Тому що ти моя».

Це не було щастям. Вона не була впевнена, чим це було. Але це була обіцянка, яку дав їй Драко. Вона повинна була повернутися до нього. Він був її. Вона його заслужила. Вона пообіцяла, що чекатиме його.

Вона не могла померти. Не могла залишити його. Він проповзе крізь пекло, щоб повернути її.

Її шкіра горіла від жахливого холоду. Вона піднялася і направила свою паличку на дементорів, що наближалися до неї.

— *Експекто Патронум!* — вона вклала кожну краплю емоцій у заклиття.

Біле світло вибухало з її палички, зростаючи все більше й більше, доки її патронус повністю не з'явився.

Не її видра.

Не розмита.

Герміона дивилася вгору, коли величезний Опалоокій антипод вирвався з її палички. Він заповнив небо. Дракон закинув назад голову, ревучи й розгортаючи величезні крила. Він роззявив рота, і з нього полилося біле полум'я.

Дементори відступили у небо, але дракон летів за ними, доганяючи й підганяючи все вище й вище, поки вони не повернулися назад, рухаючись унизу поля.

Герміона підвелася, спостерігаючи, як вони наближаються, коли вона вдарила паличкою вгору.

Дементори не можуть померти, але вони точно можуть згоріти.

Прокляття Зложару вирвалося з її палички, звиваючись і перетворюючись на десятки язиків, коли дементори полетіли вниз, тікаючи від її патронуса. Щойно дементори наблизилися до землі, Герміона спрямувала свою паличку в небо, і Зложар розгорівся, перетворюючись на стіну з полум'я.

Усе небо було наповнене кричущими, палаючими дементорами, які загоралися та пожиралися Зложаром, що перетворився на величезного сяючого дракона.

Герміона лише мить спостерігала, як закінчиться дія закляття й повернулася, щоб бігти, допоки палаючі дементори з криком падали з сяючого неба.

Вона пододала десяток ярдів, перш ніж щось звалило її на землю. Вона штовхнула ногою й прокричала прокляття, коли нападаючий вампір встиг її вкусити. Він впав на землю, коли вона піднялася.

Вона майже випрямилася, як раптом перед її обличчям стрибнула карга. Герміона кинулася вбік, наклавши при цьому прокляття для випотрошування. Поле було заповнене темними істотами. Їхня армія напала на неї, поки вона намагалася втекти від дементорів.

Вона зупинилася, поки вони не підійшли достатньо близько, а потім вдарила чарівною паличкою у землю, розрідивши ґрунт навколо себе, і спостерігаючи, як карги, вампіри та перевертні ковтають його. Перш ніж вони встигли впливати на поверхню, вона скасувала прокляття і знову кинулася до краю бар'єрів.

Хтось ударив її ззаду. Вона полетіла, котячись, намагаючись зупинитися, а потім піднялася на ноги, використовуючи останній шанс, щоб відновити рівновагу. Вона кинула Бомбарду максимум, не дивлячись, в кого цілиться.

Молодий вовкулака подивився вниз і побачив свій розбитий живіт. Він упав на землю. Завдяки своїй лікантропії йому, ймовірно, вдасться вижити. Вона послала кілька швидких ріжучих проклять на горлянки карг і перевертнів, які підійшли надто близько.

Коли вона знову повернулася, щоб бігти...

— *Експеліармус!*

Її паличка вислизнула, і сила закляття відкинула її назад. Вона важко впала, її голова врізалася в камінь. Зір розпливався, і чорні плями спалахнули перед очима, коли вона ошелешено піднялася і подивилася в напрямку, куди полетіла її паличка.

Грехем Монтеґю стояв за п'ятнадцять футів і дивився на неї. Її паличка була в його руці.

— Мушу сказати, сьогодні мій день. Таке відчуття, ніби я бачив тебе лише вчора, — сказав він, посміхаючись. Вираз його обличчя був злорадним і сильно знервованим. — Я не сподівався знайти тебе так швидко.

Він указав на димні руїни лабораторії й палаючих дементорів, що досі падали з неба.

— Впоралася з усім цим самотійно?

Герміона не рухалася; її очі були прикуті до палички.

— Бляха. Б'юся об заклад, я отримаю свою мітку за те, що приведу тебе, — він озирнувся на неї, а потім посміхнувся, схопивши її паличку обома руками й розламав навпіл.

Вона витріщилася з жахом.

Без палички вона не могла являтися.

— Давай, — Монтеґю направив на неї свою паличку й поманив до себе. Темні істоти зібралися навколо нього. — Не ускладнюй все. Ходи сюди, Бруднокровко.

Герміона прокотилася полем, намагаючись розрахувати, що їй робити.

Вона впала, покійрно зігнувши плечі, коли витягнула ніж із внутрішньої кишені своєї мантиї.

Вона нерішуче підійшла до Монтеґю і всіх темних істот, що стояли поруч із ним. На перед вийшов вовкулака і почав хапати її за руку.

Герміона вдарила його.

Її ніж блиснув. Вона відрізала йому руку й скалічила перевертня.

Вона загоїла достатньо поранень від карг, щоб точно знати, які ножові поранення не можна вилікувати.

Вона впала, кидаючись до Монтеґю, коли на неї налетіло прокляття. Він був найближчою людиною з паличкою в руці.

Карга стрибнула на неї, хапаючи за шию, і Герміона розвернулася, встромляючи ніж їй в горло, перш ніж знову кинутися до Монтеґю.

Очі Монтеґю розширилися від страху, і він спробував її проклясти. Він був набагато повільнішим дуелянтом, ніж Драко. Неакуратним і неточним. Вона ухилилася від першого прокляття. І другого. Фіолетове прокляття обрізало її плащ і зачепило живіт. Вона продовжувала рухатися до нього, поки він не впав, спіткнувшись, коли намагався відійти від неї.

Перекинувши ніж у руці, вона кинула його в нього, цілячись в центр грудей.

Він кинув щит, але магічний клинок прорізав його і ввійшов до рукоятки в його ліве плече. Вона ледве промахнулася повз його серце.

Герміона витягла другий ніж.

Вираз його обличчя став переляканим.

— *Авада Кедавра!* — він спробував накласти прокляття, але з'явилися лише іскри. — *Авада Кедавра!*

Нічого.

— *Круціо!*

Червоне прокляття оминуло її. Він знову кинув його.

Коли вона всунула ніж між його ребра, він підніс її до горла своєю паличку.

— *Круціо!*

Її хватка на ножі ослабла, і вона впала на землю з криком. Її руки крутило, і вона скорчилася. Агонія розривала кожен нерв. Її горло розривалося. Її нерви роздирали. Смак крові наповнив її рот. Біль. Нічого, крім суцільного болю.

Нарешті це припинилося.

Герміона насилу розплющила очі й спостерігала, як Монтеґо опустився на коліна, стікаючи кров'ю з боку плеча. Здавалося, він був на межі втрати свідомості. Його паличка вільно звисала з пальців.

Герміона схлипнула й ахнула крізь зуби, коли з тремтінням спробувала перевернутися.

Візьми його паличку. Візьми його паличку.

Її м'язи сіпалися й скорочувалися, коли вона тягнулася вгору.

— Ти йобана сука... *Закляктус!*

Герміона прокинулася від крику.

Вона лежала на землі, її м'язи стискалися, розриваючись, коли вона змушувала себе сісти. Вона була у великій клітці, заповненій більше ніж десятком людей, у тому числі кількох, яких вона смутно впізнавала.

Настала ніч, і єдиним освітленням був смолоскип, який мерехтів помаранчевим кольором. Вона відчувала запах крові і темної магії. Крик не припинявся. Було чутно також і сміх. Жорстокі, насмішкуваті, істеричні вибухи сміху.

Вона озирнулася і зрозуміла, що перебуває у Гогвортсі. Десятки величезних кліток, переповнених людьми, були розкидані по території Гогвортсу навколо основи Астрономічної вежі. З вежі доносилися крики.

Вона підняла очі.

Висівши на висоті п'ятнадцяти футів над землею, Молі Візлі кричала, ридала й корчилася, причеплена зап'ястями до вежі. Артур закричав від болю поруч із нею. Прокляття розрізало його потроху.

— Будь ласка! Не робіть йому боляче!! Краще мені! Він не розуміє!!
Будь ласка, не робіть цього з ним! — голос Молі був надірваний від крику.

Навколо Молі на ланцюгах звисали шматки м'яса. Герміона примружилася при слабкому освітленні.

Відрізані руки.

Тулуб.

Голова Джорджа.

Її горло стиснулося, вона перегнулася і вирвала так сильно, що відчула ріжучий біль у спині від судом.

Вона знову підвела очі, витираючи рот.

Білл, Чарлі, Фред і Джордж були мертві, порізані на шматки, що звисали з ланцюгів. Рон був іще живий. Ледве живий. Тонкс була мертва, її органи звисали з тіла. Ремус висів поруч із нею, такий понівечений, що він, безперечно, теж був мертвий.

Над Візлі, Ремусом і Тонкс була й інша постать. Скелет.

Пальці Герміони трусилися, коли вона стискала їх на ґратах.

— Це... це Гаррі? — вона здригнулася.

— Так, — сухо сказала дівчина поруч. Герміона подумала, що її, мабуть, звать Мафальда. — Коли Відомо-Хто перестав використовувати Вбивчі прокляття, він наклав закляття, і Гаррі почав гнити. Він повісив його туди, щоб всі бачили, як це відбувається. І всіх його найкращих друзів також. Вони катують їх годинами.

Крики Артура дедалі слабшали.

— Будь ласка!! Не завдавайте йому болю. Артуре. Артуре, — Моллі продовжувала ридати й благати, намагаючись достукатися до нього.

Пальці Герміони сіпалися, вона опустила підборіддя і відвела погляд від вежі.

Її мантия зникла, її ланцюжок, її браслет. Її одяг зняли й переодягли в тонку сіру сукню; навіть її шпильки та резинки були зняті. Перстень Драко досі блищав на її руці.

— Мелфой!

Кров у її жилах застигла, вона зупинилася й озирнулася. Серед кліток були натовпи біля наметів. Смертежери, охоронці та чиновники Міністерства змішувалися й випивали. Смертежер виступив вперед і кинув прокляття на тіла, що висять на Астрономічній вежі. Пролунав п'яний, лайливий сміх.

Кілька чоловіків зазирали у клітки.

— Ти солоденька. Можливо, Темний Лорд буде таким ласкавим і віддасть тебе мені, — наспівував Смертежер, намагаючись схопити одну з полонянок крізь ґрати.

— Мелфой!

Герміона шукала Драко. Натомість вона побачила, що наближається Луціус.

— Ми вже гадали, що ти та інші пропустите все святкування, — пролунав рваний голос.

Герміона низько притулилася до землі й відвела очі, коли Луціус підійшов ближче. Від вибуху у вухах досі дзвеніло. Вона затамувала подих і напружилася, щоб почути.

— Темний Лорд вимагав моєї присутності, — сказав Луціус, його голос був тривожним й пестливо протяжним. — Виникла... несподівана ситуація.

Герміона відчула, як її горло стиснулося. *Драко.*

Інший голос став тихішим:

— Сассекс?

— Саме так, — тихо сказав Луціус. — Темний Лорд велів мовчати. Ця інформація лише для тих, кому він найбільше довіряє.

Герміона полегшено видихнула. Не для Драко.

— То це правда? Усі? — рваний голос був наполегливим.

— Хіба я не сказав, що про це мовчать? Ти хочеш знати те, чого Темний Лорд не хоче, щоб було відомо? — у м'якості голосу Луціуса була прозора ясність. — Коли він шукає шпигунів серед нас? Я б не хотів бути поруч, коли Темний Лорд дізнається, що ти намагався вивідати інформацію. Я досі здригаюся від думки про те, що трапилося минулого тижня з бідолашним Руквудом.

— Я не мав на увазі... я лише хотів... ввічливе запитання — ось все, що я мав на увазі. Глянь! Я дещо приберіг для тебе. Було багато тих, хто хотів його добити, але я сказав, що ти заслуговуєш на цю честь. Дивись, він іще живий.

Герміона підвела погляд і побачила, що Луціус та інший Смертежер дивляться на Астрономічну вежу.

Артур затих, а крики Молі перетворилися на тихі ридання.

— Ще кілька з них живі, — хриплим голосом Смертежер наклав прокляття на Ремуса, і його тіло смикнулося, а потім знову обм'якнуло. — Цей ніяк не помре. Що б в нього не кидали. Він уже двічі відростив органи, — він засміявся. — Також є матуся. Вона кричить голосніше, коли катують її малолітніх виродків, ніж тоді, коли на неї накласти Круціо. Але найкраще я зберіг для тебе. Найкращий друг Поттера, той, хто завжди був із ним. Я переконався, що його ніхто не вбив.

— Який ти завбачливий, Мальсібере, — Луціус наспівував ці слова, вивчаючи Візлі над головою.

Його обличчя стало задумливим. Він був схожий на скелета: шкіра туго натягнута на череп, а западини щік та очниць були такими впалими, що здавалися чорними дірами у темряві й мерехтливому світлі смолоскипів.

— Я сподівався, що матиму більше часу, щоб насолодитися цим видовищем, але Темний Лорд хоче, щоб вони померли до кінця дня, — голос Луціуса був сумним. — Я трохи подумав, як можу це здійснити.

Хворобливо-жовте прокляття вилетіло з палички Луціуса і вдарило Рона збоку в голову. Тіло Рона почало смикатися, а очі розширилися й вибухнули, ніби він задихнувся.

— Не... — це слово було на півдорозі від того, щоб вирватися з вуст Герміони, перш ніж вона проковтнула його.

Сірі очі Луціуса блищали, коли він дивився на тіла, що висіли над головою.

— Я дав Незламну обітницю на могилі Нарциси, що вб'ю кожного зрадника крові в цій країні. Я знав, що Поттер належав Темному Лорду, але сподівався, що саме мені пощастить убити решту улюбленої «сім'ї» Поттера.

Луціус помахав рукою, але рух був судомним, наче це був тік. Вираз його обличчя напружився, коли він подивився на Рона і, помахом чарівної палички, покінчив із задушливим прокляттям. Рон уривчасто ахнув. Його груди здіймалися. Його очі були померлими.

Луціус махнув паличкою лінивими спіралями й промовив повільно:

— Згоріти — це особливо болісна смерть. Раніше магли спалювали відьом. Спалюйте їх, поки він них нічого не залишиться. Все, що у мене тепер є від моєї дружини, — це порожня могила. Від неї нічого

не залишилося. Хоча я шукав... багато разів, — його рука знову здригнулася.

— Я думаю, що ти знаєш, який біль вона відчувала, — він підняв паличку. — Це за мою дружину.

Темно-зелене прокляття злетіло та влучило Рону в ногу. Дим згорнувся калачиком, і Рон закинув голову назад і закричав, коли загорілася його нога.

Тіло Герміони здригнулося; її горло стискалося, коли вона намагалася не блювати. Вона знала прокляття. Він перетворив кров на розплавлений свинець усередині тіла. Це було повільне прокляття. Вона притиснулася до іншої сторони клітки й намагалася не заридати.

Луціус закинув голову й засміявся.

Молі смикнулася і прокинулася.

— Будь ласка. Ні! Тільки не мій син. Будь ласка, не завдавай болю моєму сину!

Герміона заплющила очі й затулила вуха, але не змогла заглушити крики Рона й Молі. Або сміх Луціуса.

Крик поступово затих, коли ніс Герміони відчув щось тепле і бридко-солодке. Її очі розплющилися, побачивши, що обличчя Долорес Амбридж лише в дюймах від неї з радістю вивчало Герміону крізь ґрати клітки.

Амбридж обступили кілька охоронців.

— Гадаю, що зможу впізнати це брехливе обличчя, — Амбридж звернулася до охоронця. — Ти, відчини й приведи її.

Почувся скрип дверей клітки, і жорстка рука схопила Герміону за руку й витягнула. Пальці заплуталися в її волоссі, коли голову нещадно відкинули назад.

Амбридж ще раз засміялася. Її посмішка промайнула перед обличчям Герміони. Така тепла й солодка, немов вона їла цукерку лише хвилину тому.

— Це ти. Я б упізнала твоє брудне обличчя будь-де. Я тебе не забула, — очі Амбридж блищали. Вона показала через плече. — Зробіть замітку. Я хочу, щоб її перевели у Сассекс разом із наступною партією, яку вони попросять. Запишіть її у верхній частині списку, особисто для Дологова, — вона нахилилася ближче до Герміони, і її голос був майже шепотом: — Він завжди шукає нові іграшки, щоб зламати.

Один з охоронців злегка кашлянув. Амбридж різко подивилася на нього.

— Наглядачко, Сассекс... кажуть, що він більше не працюватиме... через... аварію там. А Дологов... мертвий.

Герміона відчула суміш тріумфу та жаху, коли обличчя Амбридж витягнулося.

Вона сподівалася, що Дологов помре. Єдиною людиною, яку вона ненавиділа більше, ніж Антоніна Дологова, був Волдеморт.

— Це вже підтвердили? — голос Амбридж був різким.

Охоронець неохоче кивнув.

Амбридж зітхнула з розчарованим виглядом.

— Шкода.

Вона вдарила паличкою в груди Герміони:

— Круцію.

Герміона закричала, і її ноги підігнулися. Рука тримала її за волосся. Тіло билось в агонії, поки м'язи не почало судомити так сильно, що вона подумала, немов сухожилля лопають. Вона кричала, доки не

надірвала горло, а голос не згас у риданнях; вона зависла на місці, коли її тіло різко смикалося й судомилося.

Закляття не припинялося.

Герміона відчувала, як її мозок намагається втекти; звільнитися від агонії. Просто зламатися. Просто зламатися.

Ні. Вона не могла.

«Я не крихка. Я не зламаюся. Будь ласка, повір мені».

Вона застигла на місці, тремтячи від агонії.

Закляття нарешті припинилося. Герміона впала на землю, її м'язи продовжували сіпатися. Вона відчувала, що її розриває на шматки. Тихі ридання долинули зсередини її грудей, які стискалися у спазмах.

Вона насилу розплющила очі й подивилася вгору. Через плече Амбридж вона могла побачити Астрономічну вежу; Молі помирала.

Амбридж розглядала Герміону на землі, а потім знову кивнула одному з охоронців.

— Я хочу, щоб її доставили мені, щойно її магія буде заблокована. Впевнена, її слід ретельно опитати. Киньте її назад до клітки.

Амбридж хіхікнула й повернулася, щоб піти геть.

Торфін Роул зупинився, проходячи повз.

— Ви не можете забрати її собі, Наглядачко, — його голос був нечітким, і він різко вказав на місце, де лежала Герміона. — Я допоміг привезти її з Сассексу після того, як її впіймали. Темний Лорд сказав, що хоче, щоб вона була цілою, якщо він вирішить допитати її сам. Про це написано в документах про передачу.

Через агонію й шок, які переживало її тіло від тортур, Герміона відчувала, як замерзає кров.

Вираз обличчя Амбридж витягнувся.

— Але вони так швидко помирають, коли він їх допитує.

Роул випростався й примружив очі.

— Сумніваєтеся в моїх словах, Наглядачко? Я можу викликати Темного Лорда сюди, якщо Ви сумніваєтеся у паперах.

Амбридж ковтнула, і її підборіддя здригнулося, коли вона швидко похитала головою:

— Ні. Ні. Я ніколи б не засумнівалася в словах Темного Лорда. Якщо він хоче, щоб вона була цілою, вона, звісно, залишиться неушкодженою. Це... — вона показала на Герміону, — тривало лише кілька хвилин за... непокору. Я б ніколи не ставила під сумнів накази такої важливої людини, як Ви. Моє розчарування взяло гору, — її голос став солодким. — Зрештою, Ви — одна з найбільш довірених осіб Темного Лорда.

Роул розправив плечі, і його груди піднялися. Він подивився на Герміону й штовхнув її черевиком.

— Я сумніваюся, що вона має значення. У нього є десятки важливіших... терористів, яких він планує допитати... якщо вона зрештою забудеться... — він знизав плечима. — Тоді ніколи не буде хвилювати, що Ви з нею зробите.

Він гучно засміявся і продовжив свій шлях.

Амбридж кілька хвилин мовчки озиралася на Герміону.

— Коли її магію буде придушено, я подбаю про неї особисто. Ми хочемо бути впевненими, що дотримаємося наших наказів, і вона залишиться цілою.

Герміону відірвали від землі й жорстоко кинули назад у клітку.

Вона згорнулася клубочком на землі, поки її тіло продовжувалося судомитися й смикатися, але вона ледь помічала це. Вона застигла від жаху.

Волдеморт позначив її для особистого допиту. Одна лише думка про це викликала в неї паніку більше, ніж все, що Амбридж могла б зробити із нею.

Її розум наповнився спогадами про Драко.

Це була майже незліченна кількість спогадів для того, щоб заховати їх за допомогою блокології або спробувати видати їх за щось інше.

«Якщо коли-небудь тебе будуть допитувати по-справжньому досвідчені виманологи, ти ніколи не зможеш утримати їх силою свого ментального щита. Аби ти була звичайним членом Спротиву, ймовірно, тебе б просто вбили замість того, щоб намагатися добути інформацію. Але ти — член Ордену. Золота дівчинка Поттера».

«...Якби я не попросив тебе, я б ніколи не мав нагоди побачити мозок, організований як картотечна шафа».

Вона притиснула пальці, що смикалися, до рота і забилася в куток клітки, намагаючись не панікувати.

— З тобою все гаразд? Вона тримала на тобі це прокляття... я навіть не знаю, як довго, — хлопчик у клітці підійшов і поклав руку Герміоні на плече.

— Зі мною все гаразд. Не турбуй мене, — сказала Герміона напруженим, тремтячим голосом, відірвавшись від дотику. — Мені треба подумати.

Вона глибоко вдихнула, використовуючи свою блокологію, щоб змусити свою увагу відволіктися від спазмів у тілі.

Волдеморт зрозумів би, що вона блоколог. Він усвідомить це, а потім розірве її розум на шматки.

Він знайде Драко.

Навіть якби її смерть на допиті була швидкою, покарання Драко за зраду буде набагато жорстокішим.

Це була б гірша смерть, ніж та, від якої вона намагалася врятувати його, зруйнувавши Сассекс.

Якби Волдеморт дізнався про їхні стосунки, він, ймовірно, використав би Герміону як засіб покарання Драко. Саме це він зробив із Нарцисою. Він використав ту, про кого піклувався Драко, щоб катувати його.

Драко завжди більше боявся того, що може трапитися з нею, ніж того, що Волдеморт може зробити з ним самим.

Вона повинна сховати його. Поховати спогади так глибоко, щоб їх ніколи не знайшли.

«Мозок організований, як картотечна шафа...»

Вона зібрала всі свої ретельно, прискіпливо знайдені й відсортовані спогади про Драко, Джіні та горокракси й відсунула їх у своїй свідомості якнайдалі; вона помістила їх у найвіддаленіші місця своєї пам'яті; за межі спогадів про батьків, за межі найперших спогадів, якими володіла. Вона відштовхнула їх усіх якомога далі від своєї свідомості.

Потім... вона завагалася і нервово ковтнула, висунувши язик, щоб змочити губи. Вона заплющила очі й з тремтінням вдихнула, поки знову почала переміщатися в голові, руйнуючи всі стіни, які побудувала під час війни.

Все її чітко розмежоване життя. Усі її поділені емоції та спогади. Її горе і спустошення через втрачені стосунки з Гаррі та Роном. Її гірка, отруйна образа на Орден. Усе те, що вона відкинула й ігнорувала, щоб залишатися зосередженою, щоб продовжувати місію. Речі, які вона

приховала і про які відмовилася думати, намагаючись залишатися при розумі, поки продовжувала працювати.

Смерть Коліна. Колін. Перша смерть. Те, як він кричав, коли його шкіра злазила з тіла, обличчя, очей. Поки він не перестав кричати, а Герміона стояла там, надто спустошена і вражена почуттям провини, щоб відвернути погляд, що втуплювався у скелет. Вона перебирала спогади шар за шаром.

Усі жертви з першого відділу проклять, яких вона місяцями намагалася зцілити та врятувати. Вони померли. Усі померли. Померли. Померли. Вони завжди помирали. Вона намагалася їх врятувати, але врешті-решт вони завжди помирали.

Гаррі помер. Рон. Усе сімейство Візлі.

Її життя було кладовищем.

Вона висунула це на перший план своєї свідомості.

Коли прийде Волдеморт, все, що він знайде, — це нескінченну кількість загиблих у війні рік за роком. Незначний голос у лікарняній палаті. Просто цілителька. Усі зустрічі Ордену, коли вона сперечалася про смертельні закляття, а її виганяли й лаяли. Вона не була бійцем. Просто цілителькою. Що вона могла знати?

Сассекс мав би вигляд її помсти.

Вона загубилася в спогадах, коли двері клітки заскрипіли, і її знову грубо витягли. Холодний метал затиснув кожне зап'ястя, і її потягнули до замку. Усі, хто висів на Астрономічній вежі, були мертві, крім Ремуса.

Спалахнуло отруйне зелене світло. Коли Герміона озирнулася, то побачила, що в повітрі пливе Вбивче прокляття. Нарешті Ремус зовсім обм'якнув. Останній із Мародерів.

Її тягнули по коридорах. Вони лише наполовину розуміла, що відбувається, через мішанину травм у її свідомості та фізичний біль, що залишився після усіх Круціатусів. Коридори були порожніми. Охоронець змушений був її тягнути крізь низку великих залізних дверей, які потрібно були відчинити, тягнучи її все далі й далі в надра замку. Вниз у підземелля, повз класні кімнати, повз стіну, що приховувала вітальню Слизерину, через важкі двері в незнайомий коридор.

Амбридж стояла біля дверей. Вона солодко посміхнулася, поглянувши на Герміону.

— Тут ми тримали наших проблемних ув'язнених до переведення у Сассекс. Без охоронних чар у замку ми повинні бути дуже обережними з ув'язненими, врятованими для ексклюзивного допиту Темного Лорда. Я впевнена, що тобі тут буде добре, поки він не надумає покликати тебе.

Герміону запхали в маленьку кімнату, ледь освітлювану світлом смолоскипів за межами камери. Кам'яні стіни. Солома в кутку. Камерний горщик в іншому.

Вона обернулася, коли двері зачиняли, потім вони раптом зупинилися, і Амбридж увійшла, наче вона передумала.

Її очі бігали вгору-вниз, оглядаючи Герміону.

— Ми повинні виконувати накази Темного Лорда, чи не так? — сказала вона замисленим голосом, вказуючи на Герміону своєю паличкою. — Неущкоджена. Це дуже важливо. Ми не хочемо, що ти сиділа тут і балакала, як гагара, розмовляючи сама із собою, як брудна маленька дикунка. Зробімо тебе... дуже тихою, — кінчик палички вп'явся в ямку під щелепою Герміони, піднявши її голову. — *Сіленцію.*

Амбридж ледь хіхікнула, і її нудотний, солодкуватий подих торкнувся обличчя Герміони.

— Ти зрозумієш незабаром.

Тоді Амбридж розвернулася і вийшла з камери. Двері з важким стуком зачинилися, і за лічені секунди зникло навіть світло смолоскипів за межами камери.

Герміона залишилася в темряві й тиші.

Вона обережно пробиралася до кутка з соломою і згорнулася в тугий клубок. Її м'язи горіли й болісно стискалися. У підземеллі було морозно, а її одяг був тонкий.

Вона весь час моргала і вдивлялася в темряву, сподіваючись, що, якщо почекає достатньо довго, то врешті-решт зможе розрізнити ледь помітні обриси.

Не було нічого, зовсім нічого, крім темряви.

Зрештою вона схилила голову вниз і повернулася до своєї блокології.

Але... у неї нічого не виходило...

Вона спробувала ще раз, але її спогади...

Рухатися думками було важко для неї. Вона ледь могла пролізти крізь власну блокологію.

Вона завмерла від жаху, що насувався на неї. Її пальці, смикаючись, торкнулися зап'ясть, відчуваючи, як метал стискається навколо них, коли вона намагається дихати спокійно.

Їй це ніколи не спадало на думку — із придушеною магією вона втратила здатність використовувати блокологію. Її розум був заблокований у тому стані, в якому перебував у той момент, коли кайдани закріпили на зап'ястях. Море травм на передньому плані її розуму, а Драко захований так далеко, що вона ледь могла пригадати його.

Вона притиснула руки до рота і змусила себе дихати.

Повільно вдихнула, рахуючи до чотирьох.

Видихнула через рот, рахуючи до шести.

Вдихала та видихала.

Знову й знову.

Вона змусила себе добре подумати. Це було на краще. Волдеморт приведе її на допит і знайде хаотичну купу спогадів. Якби вона не думала про Драко, Волдеморт, можливо, не зміг би його знайти.

Вона обхопила руками плечі, тремтячи від морозу. Вона просто... не могла думати про Драко. Зовсім. Вона не могла собі дозволити це.

Триматися. Саме на цьому слід зосередитися. Триматися.

Її перстень раптом болісно загорівся.

Герміона тихо ахнула і схопила руку. Її перстень горів знову і знову, і знову. Потім горіння припинилося.

Герміона покрутила перстень навколо пальця. Драко міг би прийти за нею, перш ніж Волдеморт покличе її на допит. Вона повинна бути готовою.

Він завжди приходить за нею.

Вона не могла дозволити собі слабкість.

— Тримайся. Тримайся, Герміоно, — вона беззвучно повторювала собі ці слова знову й знову.

Вона не знала, коли її перстень знову загорівся: через години чи день. Все так боліло, що вона ледве відчула це. Її тіло кричало від пошкоджень внаслідок Круціатусу, холоду та голоду. Вона ледве рухалася.

Незалежно від того, розплющені її очі чи ні, все, що вона могла бачити, — це трупи. Гаррі помирає на її очах. Знову і знову. Рон кричить, коли помирає. Колін. Молі та Артур. Лікарняна палата. Вони

були на передньому плані її розуму, і більше ні про що не вдавалося думати.

Їжі не було. Води теж не було.

Вона думала, що надворі день, але не мала як переконатися в цьому. Не було чути жодного звуку, навіть монотонного капання води. Була лише нескінченна тиша й темрява.

Можливо, Амбридж мала намір заморити її голодом.

За кілька годин її перстень знову загорівся, вона притиснула руку до грудей. Ще за кілька годин вона раптово відчула запах їжі та поповзла по підлозі. Знайшла тарілку з хлібом і якимось м'ясом, а також велике відро води.

Її м'язи досі так сильно трусилися, що вона ледь не впустила відро, ковтаючи воду.

Після цього почали з'являтися страви. Завжди у різний час. Здавалося, що у цьому ніколи не було якоїсь періодичності. Іноді їжа не з'являлася днями. Іноді здавалося, що минуло лише кілька годин.

Через тиждень, як вона гадала, її тіло перестало горіти й судомити. Вона змусила себе встати й кінчиками пальців дослідити кожен дюйм клітки. Двері були запечатані магією; не було замка, щоб вирвати, навіть якби у неї було що-небудь, крім соломи та камерного горщика. Вона вдихнула повітря крізь ґрати на дверях, сподіваючись, що це дасть їй якусь інформацію. Повітря було затхле, вологе, холодне. Неживе.

Вона сподівалася, що якщо досить уважно шукатиме, то знайде камінь у стіні; якийсь потаємний відсік, у якому ховається цвях, або ложка, або навіть шматочок мотузки. Очевидно, в камері ніколи довго не утримувалися проблемні в'язні. Не було жодних подряпин, що відзначали б час. Жодних камінчиків. Нічого.

Нічого, крім темряви.

Її перстень продовжував горіти. Щоразу після цього вона злегка зітхала з полегшенням і починала плакати від упевненості, що Драко досі десь живий.

Тоді вона ловила себе на цьому. Їй не можна було думати про це. Вона не могла дозволити собі думати про Драко. Якщо Волдеморт дістанеться до неї першим, вона не повинна думати про нього, якщо не може скористатися блокологією. Вона використала найдрібніші, найменші шматочки магії та відсунула свої спогади про нього чимдалі. Герміона ретельно ховала кожен спогад під крихітним шаром блокології, який вона могла використати, не активуючи кайдани.

Її перстень горів щодня, майже утворюючи пухирі на пальці. На п'ятдесятий раз, коли він загорівся, вона стиснула щелепу й стягнула його з пальця, сховавши у кутку. Перед тим, як з'явилися три наступні прийоми їжі, вона знову дістала його й одягла, боячись, що, якщо вона його не одягне, то якось зникне.

Після цього він більше не горів. Вона не знала, чи це означає, що Драко якось дізнався, що вона знімала його.

Або він просто помер.

Вона тулилася в кутку камери, відчуваючи грубу текстуру каменів у темряві, і намагалася не думати.

Вона повторювала подумки рецепти зілля. Техніку явлення. Розглянуті руни. Дитячі віршики. Її пальці клацали, коли вона імітувала змахи палички, вимовляючи закляття. Вона рахувала назад від тисячі, віднімаючи парні цифри.

Вона промасажувала пошкоджені м'язи та почала працювати за режимом вправ, який пам'ятала. Віджимання, присідання, берпі. Вона з'ясувала, що може простягнути ноги крізь ґрати дверей камери й робити скручування, висячи догори ногами. Вона навчилася робити стійку на руках.

Це допомогло відключити її розум. Підрахунок. Рухаючись до нових фізичних меж. Коли її руки й ноги перетворювалися на желе, вона валилася в куток й засинала без снів.

Це був єдиний спосіб зробити так, щоб кінець війни перестав з'являтися перед її очима.

— Тримайся, Герміоно, — нагадувала вона собі, коли їй було так холодно і серце здавалося таким розбитим, що вона більше не хотіла триматися. В її голові були лише думки про смерть. Як всі кричали.

Іноді вона притискала обома руками до каменів, відкидала голову назад і хотіла розбити чоло об стіну в надії все це припинити.

Але вона завжди стримувалася, а потім відходила.

Тримайся. Ти пообіцяла, що не зламаєшся.

Вона не завжди могла згадати кому.

Коли вона все ж таки згадала, то відкинула цю думку і змусила себе зробити щось інше. Обчислити площу її клітки. Більше віджиматися. Чи могла б вона порухувати назад від тисячі до нуля до того, як з'явиться її наступний прийом їжі, якщо вона щоразу буде подвоювати число, що віднімає? А до двох тисяч? Вона продовжувала думати про це, поки не втомила настільки, що більше не могла про щось думати взагалі, а потім тулилася в кутку й проводила пальцями по стінах.

Стіни були єдиним, що вона знала, що могла знайти у темряві.

Хтось прийде за тобою. Хтось завжди приходить за тобою.

Ніхто не прийшов.

Усі були мертвими. Вона бачила, як вони помирають. За нею ніхто не збирався приходити.

Стіни її камери — це все, що вона мала.

Всі інше було темрявою.

Chapter End Notes

Опалоокий антипод – порода драконів. Цей дракон уродженець Нової Зеландії, однак може мешкати й в Австралії. Вірогідно, це найкрасивіша порода драконів: блискучі перлинні лусочки і різнокольорові переливчасті очі без зіниць (звідси й назва виду). Дихає полум'ям яскраво-багряного кольору. За драконячими мірками він не надто агресивний і рідко нападає, якщо не голодний.

Розділ 64

Chapter Notes

Плейлист

Another Love – Tom Odell
Hold Me Like You Used To – Zoe Wees
For The Future – NNAVY & Paul Silve
Wake Me Up – Tommee Profitt & Fleurie
Glimpse of Us – Joji
The Night We Met – Lord Huron

See the end of the chapter for more [notes](#)

Червень 2005

Повернення до тями було схоже на удар об землю після нескінченного падіння.

Голова Герміони пульсувала; виснажливий, безупинний біль, немов шматував її розум. Вона намагалася встати з місця, де лежала, але її тіло не могло нормально рухатися. Тіло смикалося, а руки тремтіли.

Вона ледве бачила. Спробувала піднятися, але її рука тряслася і не витримувала її ваги. Вона намагалася дихати. Її серце забилося болісно прискореним гулом у грудях.

Вона тремтливо простягнула руку в темряві, намагаючись орієнтуватися.

Щось торкнулося її плеча. Вона закричала й обернулася.

Поруч із нею стояв Драко, його бліде волосся було помітне в темряві. Вона відсахнулася, але потім завмерла й витріщилася на нього. Її серце немов застрягло аж у горлі. Вона розглядала його широко розплющеними очима.

Він був старшим.

Обличчя було тим самим, але очі постаріли, ніби минули десятиліття відтоді, як вона бачила його востаннє. Вираз його обличчя був непроникним, але погляд був знайомим і пильним, коли він стояв біля її ліжка.

— Ти досі живий, — сказала вона. У горлі пересохло, а голос обірвався від полегшення. — Я думала, ти помер.

Вона інстинктивно почала тягнутися до нього. Він був живий. Він був досі живий. Вона зберегла йому життя.

Його очі розширилися.

«Джіні. Вона була першою, чиє тіло вони повернули й повішали».

Її рука завмерла.

Усвідомлення всього обвалилося на неї. Закована. Ув'язнена в маєтку Мелфоїв, щоб виношувати його дитину.

Він був Верховним Правителем.

Усередині неї зародився жах. Її кров застигла мов лід. Вона відчувала, що її вдарили настільки сильно, що вона зрештою помре від цього.

Вона уривчасто ахнула і прибрала руку назад. Її щелепа тремтіла, і вона тремтячими руками відштовхнулася від нього, поки не відсунулася до дальнього краю ліжка. Зісковзнула з матраца й стала навколішки на підлозі, дивлячись на нього через ліжко, намагаючись дихати. Намагаючись все усвідомити.

Це був Драко. Він досі був живий.

Але він зробив їй боляче. Він її згвалтував. Він сказав їй, що не хоче її; що не може дочекатися, щоб убити її.

Вона почувалася, наче поранена тварина, збита на автомагістралі, розгублена, вмираюча, беспорядно намагаючись знайти спосіб втекти й сховатися. Вона хотіла мати темний куточок, де б усе перестало так боліти.

Що трапилося?

Коли вона намагалася подумати, її мозок пронизало болісне страждання так раптово, що навіть зір зник. Страхітливий стогін вирвався крізь її зуби. Вона накрила обличчя руками, намагаючись зберегти свідомість і пригадати все, не зважаючи на сліпучий біль у голові.

«Давай-но з'ясуємо дечого, Бруднокровко. Я не хочу тебе. Я ніколи тебе не хотів. Я не твій друг. Немає нічого, чого я бажав би дужче, ніж нарешті позбавитися від тебе».

Він убив Джіні.

Він убив усіх.

Вона підняла очі й почала дихати дедалі швидше, дивлячись на нього, намагаючись зрозуміти.

«Ти ще цнотлива, Бруднокровко? Хоча б це ти можеш пригадати?»

Відчуття, що її спідниця підтягується, оголюючи її, коли вона стояла, схилившись над столом, стискаючи його в руках, намагаючись не труситися і не видавати жодного звуку.

Він притягнув її до Волдеморта і тримав на місці, поки її розум розривався на шматки, а потім залишив лежати на підлозі в калюжі гниючої крові єдинорога.

Герміона продовжувала дивитися на нього. У грудях... у серці... розривався біль, немов розрізаючи її лезом, коли вона намагалася

дихати. Її груди різко стиснулися, і з неї вирвалося розбите ридання, від якого вона почала задихатися, коли всі прогалини та невідповідності злилися в єдину жахливу реальність.

Її серцебиття пришвидшувалося. Герміона затиснула рот руками й заплющила очі. Її низькі ридання пронизали тишу. Вона продовжувала тремтіти, намагаючись мислити.

«Я подбаю про тебе. Я завжди піклуватимуся про тебе».

Біль у її свідомості дедалі більше засліплював, ніби минуле й сьогодні зближуються й розривають одне одного.

Вона схопилася за голову. Її мозок згорав, череп розрізали, тиск у голові посилювався й посилювався, поки вона не опустила голову і не закричала.

Вона кричала до тих пір, поки не почала задихатися, а потім стиснула зуби й намагалася запобігти гіпервентиляції. Знову озирнулася через ліжко.

Драко зник.

Вона опустила на підлогу, притиснувши руку до грудей. Можливо, його там і не було. Він міг просто бути галюцинацією.

Можливо, все це було галюцинаціями.

Можливо, він був мертвим, а вона досі сиділа у камері й мріяла про нього.

Вона просто галюцинувала, що якимось чином знайшла його у темряві.

Ні. Це була реальність. Вона була впевнена, що все справжнє. Бо це було гірше за все, про що вона мріяла.

«Давай-но з'ясуємо дечого, Бруднокровка. Я не хочу тебе. Я ніколи тебе не хотів».

Вона не могла зрозуміти. Деякі уривки мали сенс, але інші...

Чиясь рука схопила її за плече, і вона різко схопилася. Драко обійшов ліжку й став на коліна біля неї.

Він дивився на неї, і його очі блиснули, коли вираз його обличчя напружився.

— Ти пригадуєш усе зараз, чи не так?

Вона злегка кивнула, і її рука піднялася й схопила його зап'ястя. Він справді був там. Вона відчувала його кістки під кінчиками пальців.

— Грейндж...

Герміона притулилася обличчям до ковдри на ліжку й схлипнула від полегшення. Біль у її голові був таким сильним, що вона відчувала, ніби її череп ламається. Вона стиснула зуби, намагаючись більше не кричати.

— О боже... — зірвалися слова. Усе її тіло тремтіло.

У неї в голові спалахнула думка, і вона завмерла, намагаючись триматися.

— Горокракс... той, який носила Амбридж... це був ти?

Настала тиша.

— Це був я.

Її губи тремтіли, і вона заплющила очі.

— Це був... він був останнім?

— Так.

Вона кивнула, і її порожня рука затрусилася; вона схопила тканину своєї мантії, намагаючись усе зрозуміти.

Якщо він дійсно був тут, отже, він не помер.

Але якщо він не помер, це означало, що він не приходив за нею.

Вона чекала. І чекала. І чекала.

А він так й не прийшов.

«Я не хочу тебе. Я ніколи тебе не хотів».

Джіні.

Її хватка на його зап'ясті послабилася, і рука впала на підлогу, коли спустошення накрило її.

— Чому ти вбив Джіні?.. — її голос зірвався.

— Джіні жива.

Вона озирнулася й витріщилася на нього.

— Анна бачила її тіло. Його бачили всі у Гогвортсі. Волд... Волдеморт сказав, що ти її вбив. Ти... ти сам сказав мені, що вбив її.

— Джіні жива, — він зустрівся із нею очима. — Вона була вагітна пам'ятаєш? Її син народився 20 жовтня 2003 року. Мені сказали, що пологи були важкими. Вона назвала його Джеймс Сіріус Поттер. Ти його хрещена мати.

Герміона тихо схлипнула, а Драко продовжив:

— Зараз йому півтора року. Ти скоро зустрінешся з ним. Вони чекають на тебе. Ти пообіцяла Поттеру, що подбаєш про них. Ти повинна триматися і видужати, щоб змогти піти.

Її серце знову забилося, тріпочучи в надії серед темряви й холоду.

«Ти чудово знаєш, наскільки вона нестабільна. Я доклав чималих зусиль, щоб вона залишалася у безпеці».

Вона опустила голову, її рот скривився, коли вона відвела погляд, продовжуючи тремтіти.

— Я тобі не вірю.

Він не відповів.

— Я не розумію... — вона знову заплющила очі, намагаючись зосередитися на болеві. — Я не розумію, що сталося. Я не можу чітко згадати, — вона розплющила очі й розглядала його крізь темряву. — Але тебе я пам'ятаю.

Це був Драко. Він був так близько. Він дивився на неї так, як колись дивився на неї.

Їй хотілося схопити його і втопитися в його обіймах, прихилитися до його грудей, щоб відчувати биття його серця.

Її руки почало судомити.

Вона не могла.

Він убив усіх. Він їх усіх убив або стратив. Вона відчула, що розбивається від нової хвилі жаху й спустошення.

Вираз його обличчя вагався, а рот сіпався, перш ніж він заговорив.

— Що ти про мене пам'ятаєш?

— Ти... — вона розглядала його обличчя. Воно було знайомим і незнайомим водночас, ніби зроблене за подобою людини, яку вона знала.

Її пальці сіпалися, коли вона боролася з бажанням простягнути руку і хоча б доторкнутися до нього. Щоб просто знати, чи він досі буде відчуватися знайомим під кінчиками її пальців.

Він був живим. Вона була настільки впевнена, що він помер... що він, мабуть, помер. Але він не помер; вона бачила, як б'ється пульс внизу

його горла.

— Ти шпигував для Ордену. Коли тобі було боляче, я зцілила тебе. Ти... — вона ковтнула й подивилася на свої зап'ястя й червоний одяг, намагаючись пригадати. — ...ти кликав мене... і...

Її головою пройшов колючий біль, вона болісно ахнула й впала.

Дівчина кліпнула, намагаючись згадати, що говорила. Її язик був важким і не рухався належним чином, ніби він заціпенів.

Вона смикнулася і спробувала поворухнути щелепою, але сіпнулася так сильно, що зуби гучно стукнулися. Її ліва рука й нога ворухнулися, і вона почала падати на бік.

Драко спіймав її.

— Дра..? — її груди стиснулися, коли вона намагалася дихати, і він міцно притягнув її до своїх грудей.

Він нічого їй не сказав. Замість цього він схопив її за підборіддя, роззявив їй рота і швидко перевернув зілля, перш ніж затиснути рукою її рот і ніс.

Вона спробувала вирватися. Паніка. Вона не знала, що відбувається. Її легені відчували, що вони можуть лопнути, коли вона намагалася дихати. Її тіло продовжувало смикатися за власним бажанням. Її онімільний язик не міг відчувати зілля, яке він поклав їй до рота.

Вона не повинна була ковтати його, якщо не знала, що це.

— Грейнджер, — його голос був спокійним й близьким до її вуха. — Ти повинна проковтнути. У тебе напад. Зілля зупинить його, але це займе більше часу, якщо ти не проковтнеш його.

Горло Герміони неодноразово стискалося, а її руки трусилися, але Драко не послаблював хватку. Після кількох спроб їй вдалося змусити себе проковтнути.

Усе її тіло обм'якнуло, наче вона була без кісток.

Хватка Драко послабилася, а її голова опустилася й притулилася до його грудей. Вона відчула, як він зітхнув, і його рука погладила її волосся. Він торкнувся великим пальцем її щоки, а інша рука підтримувала її тіло. Його руки були теплими. Від нього досі пахло як колись. І від цього їй хотілося заплакати.

За мить він посунувся і підняв її. Вона відчувала, як кістки виступають крізь її шкіру, коли він підняв її й поклав назад на ліжку.

Її рот працював неправильно. Вона дивилася на нього, намагаючись усвідомити кожну деталь.

Він просунув руку їй під голову й уважно оглянув.

Зблизька, попри слабке освітлення, вона побачила, що він помітно виснажений. Його шкіра була бліда аж до сірості. Його рот й очі були напружені.

Його зіниці різко стиснулися, і погляд продовжував бігати по ній, наче намагався переконатися, що нічого не впускає. Вираз його обличчя був непроникним.

— Ти була без свідомості майже тиждень, — сказав він через хвилину.
— У тебе був судомний напад і ти знепритомніла. Цілителі не були впевнені, що ти прокинешся. Судоми... — вона бачила, як його горло стискалося, коли він ковтав і переставав дивитися на неї, — не є рідкістю при неврологічних ураженнях, спричинених концентрованою магічною діяльністю. У тебе було... кілька, коли ти була без свідомості, але, на щастя, жодна не завдала довготривалої шкоди тобі... або твоїй дитині.

Герміона перестала дихати, її очі розширилися.

Дитина. Вона забула, що вагітна.

Вона була вагітна його спадкоємцем. Для програми відродження. Щоб змусити її спогади повернутися.

Чогось не вистачало, але біль все одно затьмарював усе. Вона намагалася подумати, але коли тягнулася до своїх спогадів, це руйнувало її свідомість.

Вона не могла згадати...

У грудях почалися судоми.

— Я не розумію, — вимовила вона. — Що трапилося? Чому... чому...

Вона спробувала вдихнути, задихаючись. Її груди почали смикатися все швидше й швидше.

Пальці Драко під її головою стиснули її волосся. Його вираз був відвертим, коли він дивився на неї вниз, його обличчя було лише в кількох дюймах від неї.

— Грейндж... Герміоно, тобі потрібно дихати повільно. Гіпервентиляція під час вагітності може збільшити ризик повторного нападу, — його очі були благальними. — Будь ласка, дихай, Грейнджер.

Герміона тихо схлипнула й кивнула.

Вдих, рахуючи до чотирьох.

Видих, повільно рахуючи до шести.

Вона розглядала його обличчя. Дивлячись на нього, вона відчула жадібний розпач, але в ньому також наростала образа. Вона не знала, як примирити людину, яку вона знала, із людиною, що провела шість місяців у в'язниці.

Коли її дихання сповільнилося, сльози почали ковзати холодними стежками по скронях.

Драко відвів погляд від її обличчя й прибрав руку, випроставшись.

Він подивився на неї, вагаючись, його рука стиснулася в кулак.

— Мені шкода. Ми з Северусом думали, що витягнемо тебе звідси до лютого. Я не думав, що ти будеш тут так довго.

Вона прикусила губу й намагалася придумати, що б його запитати. Що трапилося? Чому ти не прийшов? Чому ти заподіяв мені такий біль? Чому ти згвалтував мене?

Чому ти став Верховним Правителем?

— Чому... — вона тихо схлипнула, — чому ти вбив усіх?

Його очі блиснули, а щелепа сіпнулася, коли він випростався й відвів погляд від неї.

— Я намагався знайти тебе.

Її серце завмерло від суміші жаху й полегшення.

— Ти... шукав мене? — її голос тремтів.

Він озирнувся на неї.

— Звісно, я шукав тебе. Я шукав тебе всюди. Ти думала, що я залишив тебе там?

Вона кліпнула й намагалася чітко пригадати, заглядаючи до глибини свого розуму і хапаючись за спогади, які могла там віднайти.

— Коли ти так і не прийшов, я подумала, що, можливо... — коли вона занурилася в спогади, біль у її голові раптом посилювався, а зір затуманився. Вона прикусила губу і намагалася не знепритомніти.

— Я думала, що ти, мабуть, помер, — її очі горіли, а голос затремтів і затих.

Вона підняла руку й втупилася в браслет, закріплений на її зап'ясті.

— Я... я втратила здатність до блокології, коли мою магію придушили. Вони сказали, що Волдеморт збирається мене допитувати. Я боялася, якщо подумаю про тебе, то він зможе знайти тебе у моїй свідомості. Я намагалася захистити тебе. Але, — її голос став тихішим, — іноді я думала, що якщо я витримаю, то зрештою ти прийдеш. Тоді, коли ти цього не зробив, я подумала, що ти, мабуть, помер.

Драко мав такий вигляд, ніби вона його роздавила. Його рука сіпнулася і потягнулася до неї.

«Ти забула? Два місяці. Ти не вагітна. Темний Лорд жадає знову побачити тебе.»

Він схопив Герміону за руку та, перш ніж вона встигла відступити, роз'явився».

Внутрішній жах від спогадів поглинув її. Подих перехопило в горлі, і вона напружилася, коли він підійшов ближче.

Він стиснув руку в кулак й опустил її, коли відвернувся.

— Я шукав тебе, щойно повернувся, і виявив, що тебе ніде немає. Наглядачка... Амбридж не подала тебе як ув'язнену в Гогвортсі. Не було жодних записів про тебе, крім документів про передачу, коли тебе схопили. Ми з Северусом подавали запити, намагаючись знайти тебе, але щоразу, коли ми це робили, нам казали, що немає файлів чи записів ув'язненої з таким ім'ям чи номером. Ти просто зникла. Усі на святкуванні в Гогвортсі були чи то п'яні, чи то в шоковому стані, тож про те, що ти була там, було мало чітких спогадів. Я зголосився на пошуки втікачів в надії, що це дасть мені шанс знайти тебе, — м'язи його щелепи сіпалися. — Мені довелося повернути всіх утікачів. Якби я зазнав невдачі, роботу було б призупинено.

Він дивився вгору на стелю; вираз його обличчя був напруженим.

— Я зробив усе, щоб знайти тебе. Я обшукував в'язниці. Я перебрав усі існуючі в'язничні блоки в Готвортсі. Я переглянув усі файли ув'язнених. Я зробив закляття генетичного сліду. Воно знайшло твою тітку та двоюрідних братів. Я пішов за ним аж до Австралії та знайшов твоїх батьків там, де ти їх заховала.

Герміона здригнулася і витріщилася на нього широко розплющеними очима.

Драко подивився вниз, і його губи стали тоншими, коли він побачив її вираз.

— У них все добре, я їм не зашкодив.

Його голова трохи нахилилася вбік, а щелепа стиснулася, коли він ковтав.

— Я навіть кілька разів намагався покликати тебе, але... — він зневажливо махнув рукою, — нічого. Мені не спало на думку, що це було через те, що тебе тримали у в'язниці без світла чи звуку. Я припускав, що це означало, що де б ти не була, тебе неможливо виявити. Я об'їздив всю Європу. Опитував Смертежерів і союзників з певною... репутацією. Раніше таке траплялося кілька разів. Коли я не зміг ніде тебе знайти, я припустив, що з тобою трапилося саме це. Я подумав, що саме через це ти зникла.

Він знову відвів погляд.

— Ми з Северусом зробили все, що змогли придумати, але видавали тебе за людину, яка цікавить самого Темного Лорда. Я думав, що поки Темний Лорд буде зайнятий своєю одержимістю безсмертям, у мене буде більше шансів знайти тебе й забрати геть. Потім, коли заговорили про використання ув'язнених як сурогатів для програми народжуваності, Монтеґу пішов до Темного Лорда і запропонував зробити тебе обличчям програми відновлення населення, приманкою для будь-яких союзників Спротиву, що залишилися, і останньою насмішкою над Поттером. Він шукав тебе, відколи отримав мітку, і я... дозволив йому; я подумав, що в якийсь момент він може знайти щось,

що я не помічав. Проте тебе досі не існувало у тюремній системі. Лише після того, як Темний Лорд особисто вимагав тебе за іменем, Амбридж визнала, що ти увесь час була у неї.

Герміона не знала, що сказати.

— Я... — Драко знову почав говорити. Його підборіддя помітно здригнулося, а потім стулилося. Тож він більше нічого не сказав.

Настала довга тиша.

— Чому ти не припустив, що померла? — нарешті запитала Герміона.

Куточок його рота сіпнувся, і Драко підняв праву руку в поле її зору. Кільце з оніксу тьмяно показувалося при слабкому освітленні.

Герміона дивилася кілька секунд, а потім розгублено поглянула на свої руки. Там нічого не було, але вона відчувала певність, що так чи інакше має бути. Поки вона дивилася, її вказівний палець на лівій руці змінився і заблищав, раптом з'явився чорний перстень.

Її горло стиснулося, і вона кілька разів ковтнула, перш ніж заговорила.

— Я... я забула, що він там був.

— Після того, як ти була проклята й ледь не померла, вирушаючи до Суррея, я додав до твого персня чари, що відслідковували, чи ти жива. Я хотів додати відстежувальні чари, але їх можна було виявити й перехопити. Я подумав, що, маючи елементарні чари, принаймні я буду знати, якщо ти помреш. Отже, я знав, що ти жива, — він знову опустив руку з поля зору. — Хоча в один момент це припинилося, одразу після того, як я надіслав сигнал. Я думав, що я, можливо, змусив того, хто тримав тебе, помітити це. Коли він відновився за кілька днів, я не думав, що зможу знову подати сигнал. Я не був упевнений, чи ти все ще носиш його, але думав, що це означає, що ти, можливо, ще жива. Тому я продовжив шукати.

Він відвів погляд, і цей рух відвернув очі Герміони від персня на її руці.

Він був напруженим, наче зброя, яка завжди була напоготові. У ньому була смертельна точність, яку вона раптом помітила.

Його пальці сіпалися, і він їх зімкнув.

— Я б витягнув тебе швидше, але Северус уже був у Румунії, коли тебе перевели у маєток. Передбачалося лише три місяці, але Темний Лорд продовжує давати йому завдання там. Поки ти знаходилася тут, щоб Темний Лорд перевіряв твої спогади, я не міг зробити нічого, щоб дати тобі якийсь... знак.

У Герміони стиснувся живіт, наче ліжко зникло під нею. Звичайно. Волдеморт спостерігав за всім. Кожна її взаємодія з Драко. Він був відверто, садистично зацікавленим у своїх жорстоких двомісячних дослідженнях її розуму.

Драко виступав для Волдеморта очима Герміони.

Здавалося, що її слабке розуміння реальності перевернулося, і вона повільно падала.

Що тоді було справжнім? Бодай щось із цього? Нічого.

Вона намагалася подумати, але все одно було важко зосередитися через біль у її свідомості. Вона ледве тримала очі розплющеними. Вона була виснажена і така голодна. Не могла згадати, коли востаннє їла. Її голова боліла від такого сильного тиску, що вона очікувала побачити кров, яка сочиться з очей і носа.

Вона хотіла заплющити очі, але боялася, що якщо вона втратить свідомість, то все зникне, і вона забуде. Минуле зникне у темряві, Драко зникне, а коли вона прокинеться, це знову буде Мелфой.

Але це були не двоє людей. Колись це була одна людина. Драко був похований десь під усіма шарами холоду.

Вона не знала, що мало статися. Вона не знала, що це означає. Навіть якщо він і грав, то не всі інші. Усі історії про нього у «Щоденному віщуні» та від інших жінок у програмі народжуваності до того, як Герміону відправили у маєток Мелфоїв.

— Анна сказала, що ти повісив тіло Джіні у Великій залі...

— Це була не Джіні, — голос у нього був рівним. — Коли я не зміг знайти тебе у Гогвортсі, я спочатку подумав, що, можливо, сталася помилка, і це не тебе спіймали й доставили. Я шукав тебе у руїнах Сассексу, — він подивився вниз. — Була відьма, яка пережила вибух. Вона вийшла за межі бар'єрів в Ешдаунський ліс, чи не єдина з тих, хто вижив. Вона була майже мертва від експериментів і вибуху. Але вона мала руде волосся. Коли я привіз тіло з собою у Гогвортс, ув'язнені припустили, що це Джіні зі Спатергуа. Ніхто не бачив її місяцями, вони припустили, що спотворення пов'язане з хворобою.

Її серце підскочило, і вона відчула майже страх вдихнути.

— Макґонегел... Нев...

Вираз Драко напружився, щелепа сіпнулася, а потім стиснулася.

— Я не міг би їх приховати, навіть якби Северус був готовий наважитися на цю ідею. Після того, що Кравчі зробили, щоб контрабандою вивезти Барті-молодшого з Азкабану, Темний Лорд зажадав, щоб кожне тіло було ретельно перевірено на предмет втручання чар. Усі вони були перевірені, — він відвів погляд. — Я зробив це швидко заради них.

Крижане почуття відчаю охопило її. Вона згорнулася клубочком на боці. Вона відчувала, як згасає від болісної втоми.

— Лягай спати. Завтра я розкажу тобі все, що ти хочеш знати.

Вона змусила себе розплющити очі.

— А якщо я знову забуду? — голос у неї був тихим, дитячим і майже тремтів від страху.

Він нічого не сказав. Їй хотілося підійти до нього і ще раз упевнитися, що він справді був поруч. Справжній. Теплий. На відстані дотику.

Її рука сіпнулася, але зілля залишило її майже паралізованою.

— Ти... ти станеш таким, як і був, якщо я забуду тебе?

— Поки ти вагітна, ти в безпеці. Неважливо, чи пам'ятаєш ти, ми з Северусом витягнемо тебе.

— І що тоді?

Драко нічого не сказав. Кімната здавалася темнішою. Вона ледве розрізняла силует Драко.

— І що тоді буде? — вона видавила із себе.

— Тоді ти подбаєш про Джіні так, як обіцяла Поттеру.

Це було не те питання, яке вона задавала, але в неї не було сил запитати знову.

Коли вона прокинулася, Драко не було поруч.

Біль у її голові дещо вщух. З'явилася Топсі з бульйоном і зіллями, які вона благала Герміону випити.

Герміона проковтнула поживне зілля з неприємним запахом і міцно стиснула руки, поки її тіло судомилося і намагалося змусити зілля вийти назовні.

Коли її горло перестало стискатися, вона витріщила на Топсі.

— Я знала тебе, — було відчуття, ніби цвях вбивають в основу її черепа. Вона здригнулася. — Я бачила тебе раніше, чи не так?

Топсі необережно кивнула.

— Майстер каже, що Вам не слід прискорювати процес пригадування.

Герміона притулила підборіддя до плеча. Відсутність Драко була відчутною.

— Коли він повернеться?

— Він перебував у цій кімнаті відтоді, як у Вас був перший напад. Зараз у нього є багато речей, які йому слід зробити.

Герміона ковтнула, і її пальці кілька разів сіпнулися. Вона відчувала, як у неї стискаються груди. А якщо він не повернеться? А якщо він помер? Що б вона зробила, якби він помер?

Вона відчувала, як тремтять її руки. Вона заплющила очі й спробувала зосередитися на чомусь іншому.

— Він відстав від графіку своїх страт? — змусила себе запитати сухим голосом.

Питання було саркастичним, але Топсі серйозно кивнула.

Герміона тихо вдихнула і згорнулася тугим клубком навколо свого живота.

Через кілька секунд Топсі зникла.

Герміона провела день, пригадуючи останні шість місяців. Беручи до уваги деталі, які вона впустила. Вже знайомі подробиці та те, що вона забула про Драко.

Він її знав. Знав її, коли вона прибула сюди. Коли планувала його вбити. Коли гвалтував її.

Не дивно, що він не хотів, щоб вона дивилася на нього, коли це сталося.

Вона була вагітна його спадкоємцем. Її дитиною.

Їхньою дитиною.

Він її зґвалтував, а тепер вона вагітна.

Коли вона подумала про це, її живіт скрутило, горло стиснулося, і її знудило з краю ліжка.

Вона впала й закрила обличчя руками, намагаючись не плакати й не дихати. Топсі з'явилася, щоб прибрати безлад і дала Герміоні склянку води.

Герміона намагалася перестати думати про це. Намагалася просто зосередитися на Драко і не думати про те, що її зґвалтували, що вона вагітна, що Драко не називав дитину своєю, і вона не знає, що це означає.

Його не було, щоб запитати, навіть якщо вона думала, що може розпочати цю розмову.

Вона просто намагалася не думати про це.

Натомість вона спробувала зрозуміти Драко. Вона пам'ятала, що знала його, немов він викарбувався у ній. Але вона не могла пригадати конкретних спогадів, це було більш загальне відчуття, що вона знайома з ним. Інстинктивно вона знала його. Вона пам'ятала, який вигляд він мав, як рухався, як стримував себе, як кольори його очей видавали його ретельно приховані емоції.

Коли вона намагалася пригадати, що було раніше, перед ув'язненням, це викликало жахливий біль, який немов кровоточив в основі її черепа, поки вона не злякалася, що може спричинити новий судомний напад, якщо продовжить це робити.

Вона не могла думати про це.

Їй довелося просто визнати, що це так.

Дівчина лежала в ліжку, намагаючись примиритися з версією Герміони, яка зникла в темряві Гогвортсу.

Тією, що воювала. Що зрівняла половину лабораторії із землею. Що спалила дементорів і заколола Грехема Монтегю набором отруєних ножів.

Тією, у кого Драко був закоханий. Настільки, що ладен був піти на край світу, щоб захистити.

Вона не знала, чи існує зараз ця людина. Чи він очікував, що ця версія її самої повернеться разом зі спогадами.

Вона відчувала, ніби та Герміона померла разом з усіма іншими членами Ордена Фенікса.

Залишилася лише тінь.

Була пізня безмісячна ніч, коли повітря в її кімнаті змінилося. Вона обернулася й уважно вдивилася в темряву, а за мить з'явився Драко. Він був одягнений у форму Смертежера. Вона відчувала, як темна магія майже капає із нього. Від цього вигляду й відчуття її груди стиснулися.

Вираз його обличчя був застиглим. І холодним.

— Ти сердишся на мене за щось? — запитала вона за кілька хвилин.

Він завмер на мить, а потім кліпнув.

— Ні.

Він махнув паличкою, і бра на стіні почало випромінювати м'яке жовте світло. Він нахилив голову набік, поки його шия різко не хруснула, а потім стягнув верхню мантію й повісив її на спинку крісла. Бронежилет, прив'язаний до його тулуба, мерехтів у світлі.

Герміона розглядала його, намагаючись визначити, що в ньому змінилося.

— Здається, ти сердишся на мене. Мені здається, що я знаю, хто ти, але... я не пам'ятаю чому.

Він відвів погляд від неї, дивлячись крізь всю кімнату.

— Навряд чи це має значення. Це все в минулому.

Його голос був знайомим. Хриплим.

— Якщо минуле не має значення, навіщо ти мене шукав?

Він озирнувся на неї.

— Ти пам'ятаєш, чому тебе схопили?

Вона кивнула.

— Я підірвала Сассекс.

— Ти пам'ятаєш чому?

Вона зморщила брови й намагалася подумати над відповіддю, не дістаючись до своїх спогадів, які захищала блокологія.

— Це було через тебе, чи не так?

Він коротко кивнув.

Вона заплющила очі.

— Коли ти спав. Раніше я обіцяла тобі, що подбаю про тебе. Що я завжди піклуватимуся про тебе.

Він тихо засміявся; немов глузливо.

— Насправді це були мої слова.

Куточок її рота піднявся, але всередині в грудях щось боліло.

— Я завжди тобі відповідала цим. Можливо, ти просто не знав.

Вона хотіла підійти до нього, але коли розплющила очі, він відвернувся від неї. Він дивився на портрет на стіні навпроти.

Він нічого не сказав у відповідь.

— Який план? — нарешті спитала вона. — Яка стратегія? Ти можеш сказати мені тепер, коли я, — її язик скривився, коли вона видавила із себе наступне слово, — вагітна?

Драко знизав плечима й оглянув кімнату.

— Це план Северуса. Коли Темний Лорд зрозумів, що йому не вистачає кількох горокраксів після Фінальної битви, він передав значну частину політичних обов'язків Северусу. Він підриває та дестабілізує режим після падіння Ордену. Ситуація на континенті нестабільна. Погане здоров'я Темного Лорда змусило його порушити більшість своїх обіцянок і зобов'язань, прийнятих під час війни перед темними істотами та країнами-союзниками. Він ледве тримається. МАКОСША почала тиснути на Міжнародну конфедерацію, вони сигналізують про свій намір втрутитися, якщо ситуація в Європі продовжуватиме погіршуватися. Це невідворотно — режим скоро впаде, і коли це станеться, Міжнародна конфедерація втрутиться, щоб навести порядок.

— Ти знайшов спосіб перемогти Волдеморта?

Його рот скривився в ледь помітній посмішці. Його очі були блідо-сріблястими, коли він дивився на неї. Він кивнув.

— Ми знайшли. Ми чекаємо ідеального моменту. Ймовірно, це буде після другої річниці битви за Гогвортс.

У його голосі було відчуття впевненості. Герміона відчула, що всміхається, коли намагається розрахувати, як саме вони могли б це зробити, пригадуючи все, що вона прочитала в газетах, намагаючись передбачити.

— Що...

— Ти покинеш Європу до того, як все розпочнеться, — сказав він жорстким голосом, перериваючи її. — Треба бути достатньо здоровою, щоб подорожувати. Отже, їж. Це було б корисніше за будь-що інше.

Вона внутрішньо здригнулася від розчарування, але щойно він пішов, вона нахмурила брови й втупилася у темряву, намагаючись зібрати все до купи; повертаючи Драко знову і знову в її свідомості.

Наступного дня біль посилювався; вона не могла терпіти світло у кімнаті. Не могла його приглушити. Драко знову пішов. Вона намагалася бути спокійною, але коли Топсі не сказала, коли він повернеться або чим займається, почала панікувати.

Якщо він так і не повернеться, вона ніколи більше не зможе з ним поговорити. Ніколи не торкнеться його. Їй потрібно було щось сказати йому, але вона ще не знала, як це сказати. А якщо він помер? Що, як він отримав травму, і вона не змогла б його вилікувати, тому що у неї більше немає магії?

Вона продовжувала думати про це, поки не розпочалася гіпервентиляція і кілька невеликих судом. Топсі з'являлася миттєво щоразу із зіллями в руках.

Після шостого припадку Герміона відчувала надто сильний біль, щоб робити що-небудь, окрім як м'яко лежати у ліжку, ледве усвідомлюючи щось, крім скреготливої агонії в голові. Вона лежала, згорнувшись, на боці, поки години повзли, і хотіла втратити свідомість, щоб не відчувати це.

Матрац прогнувся, і холодна рука відкинула кучері, що прилипли до її гарячої шкіри, заправивши пасмо волосся за вухо.

Через хвилину її ліву руку підняли, а довгі пальці переплелися з її. Вона відчула, як великий палець Драко торкнувся її кісточок пальців і ковзнув по персню, який вона досі носила.

Її підборіддя тремтіло, а очі горіли, хоча й були заплющені. Вона стиснула його руку у своїй якомога міцніше.

Він нічого не сказав, але залишився поки вона була при свідомості. Коли вона знову прокинулася, він досі був там, сидів у затемненій кімнаті, тримаючи її за руку.

Його пальці іноді судомило.

Протягом наступних кількох днів біль у її голові поступово зменшився; достатньо, щоб вона змогла щось робити. Вона почала їсти, сидіти в ліжку, переглядати свій посібник із вагітності та читати «Щоденного віщуну».

Коли біль зменшився, її пам'ять почала поступово повертатися. Величезний простір досі був невиразним і туманним, але певні моменти раптом поверталися до неї з приголомшливою ясністю, наче вона переживала їх знову.

«Тебе неможливо замінити. Твоя смерть не повинна бути зручною. Тобі дозволено бути важливою для людей. Причина, чому я прийняв цю клятву обітницю, полягала в тому, щоб зберегти тобі життя. Щоб ти була в безпеці».

Коли вона почала одужувати, Драко пішов. Спочатку їй здавалося, що вона це вигадала. Коли її спогади про нього прояснилися, вона подумала, що, можливо, просто контраст їхнього минулого зробив його далшим. Але минали дні, і вона із завмиранням серця зрозуміла, що він віддаляється все далі й далі.

Коли вона була майже в кататонії від болю, він сидів біля неї, розгладжуючи її волосся і тримаючи її руки у своїх, намагаючись залікувати тремтіння в її пальця. Але коли прокидалася і пробувала з ним поговорити, він менше торкався її. Він відсувався далі на ліжку, поки не сідав, дивлячись на неї звідти. Він стояв біля вікна.

Коли вона розмовляла з ним, він стискав руки за спиною. Він давав короткі відповіді, коли вона ставила йому запитання.

Він досі був там, але все далі й далі. Коли вона підняла очі й побачила, що він спостерігає за нею, він відвів погляд, його вираз обличчя змінився. Став гірким.

Вона не знала, з чого почати.

Намагалася згадати, якою була раніше. Вона запам'ятала його, але не себе. Вона раніше говорила інакше? Вона не зовсім пам'ятала, якою була раніше.

Вона була балакучою. Люди завжди казали їй, що вона забагато говорить.

Вона не могла придумати нічого, про що, на її думку, могла б поговорити. Що могла б сказати.

Вона мала розповісти йому, які квіти цвітуть у маєтку? Або про те, як побудувати карткову вежу? Або запитати його, чи вмів він складати журавлика-оригамі, тому що вона більше не пам'ятала, як це?

Все це було банальним.

Усе, що мало значення, було занадто нищівним, щоб передати словами. Вона боялася, якщо почне говорити, у неї розпочнеться гіпервентиляція й напад. І якщо Драко подумає, що він її засмутив, можливо, він не прийде більше до неї, і вона знову залишиться зовсім одна.

У своїй камері вона думала, що трималася, але в холодному світлі дня виявила, що ні.

Вона зламалася.

Від неї залишилися лише шматочки.

Вона сиділа у ліжку і нервово спостерігала за ним, коли він стояв біля вікна, дивлячись на лабіринт живоплоту.

Герміона продовжувала розкривати губи, щоб сказати щось, а потім вагалася. Подивилася на свої руки й спробувала ще раз:

— Як... тобі було? — запитала вона.

Це було дурне питання. Вона почервоніла і хотіла забрати його назад після того, як вимовила.

Він навіть не глянув на неї.

— Зі мною все гаразд.

Вона ковтнула і відчула, ніби її серце розривається. Розправила простирадло й розгладила кілька зморшків на ньому.

Він стояв так далеко, і вона не знала, що йому сказати.

— Отже... — нарешті сказала вона, — тепер ти одружений.

Його плечі ворухнулися, але він не відповідав кілька секунд. Коли він повернувся і подивився на неї вираз його обличчя ховався під маскою.

— У жовтні буде два роки.

Вона спробувала зустрітися з ним очима, але лише за мить поглянула на свої коліна. Вона відчувала, ніби в її грудях була прірва.

Вона не думала, що з його боку коли-небудь були якісь зобов'язання. Ким би вони не були одне для одного, ніколи не було якогось визначення цьому.

Вона не думала, що він одружиться з нею.

Але він був одружений, і для неї це було важливим, навіть якщо вона не могла пояснити, чому. Чому, у світлі всього іншого, виникло відчуття, що це взагалі має значення?

Йому довелося з'являтися її тридцять разів. Вона була його полонянкою. Була вагітна його спадкоємцем. Але вона сиділа в ліжку,

одержима тим, що він одружений, тому що все інше вважалося неможливим для того, щоб бодай спробувати з цим змиритися.

Він одружився за три місяці після останньої битви.

У нього була дружина.

Витончена, гарна, невірна, неврівноважена Асторія.

— Мені наказали одружитися. Якби це була не Асторія, це був би хтось інший, — він сказав це рівним голосом.

Це був факт.

«Мені веліли одружитися з нею, тому я одружився».

Герміона прикусила внутрішню частину нижньої губи й кивнула, все ще дивлячись на свої коліна.

Шлюб, влаштований Волдемортом для повоєнного відновлення населення. Щоб влаштувати видовище для Смертежерів і відвернути увагу від в'янучого здоров'я Волдеморта.

Вона зрозуміла контекст.

Вона не знала, що про це сказати. Не знала, що сказати ні про що. Вона хотіла, щоб минуле зникло, щоб вона могла простягнути руку до Драко, не відчуваючи, що її серце розбите.

Вона хотіла доторкнутися до нього. Поцілувати його. Відчути, як його руки пестять її. Згадати, що таке бути теплою й бажаною. Щоб знати, чи він знову прошепоче «моя» до її шкіри.

Але вона почувалася розбитою. Вона не була тією людиною, яку він цілував. Вона боялася, якщо він торкнеться до неї, і це буде не таким, то отруїть усі минулі спогади, і тоді не буде за що триматися.

Він теж був не тим. Його очі були наповнені почуттям провини й гіркою люттю.

Він був злий на неї.

Він приховав це, але вона відчула це глибоко всередині. Це відчувалося так, немов він ніколи не пробачить їй все, що було.

Хвилину потому вона підняла очі.

— Ти зробив із нею щось, щоб вона стала безплідною?

Жорстока усмішка з'явилася на краю його рота.

— Я б хотів, але мені не потрібно було. Грінграси не змогли приховати, що вони несуть прокляття крові. Щоб завагітніти, їй знадобилося б докласти чималих зусиль, а маєток мав деякі неприємні побічні ефекти. Їй не спало на думку, що деякі кімнати чомусь замкнені, або що їй слід відновити існуючі чари після того, як вона зняла їх для ремонту маєтку, — потім усмішка зникла, вираз його обличчя став стриманим, і він відвів від неї погляд. — Я не думав, що вона коли-небудь зайде так далеко, щоб напасти на тебе.

Герміона дивилася на свої зап'ястя. Мідне покриття наручників було таким же яскравим, як і тоді, коли вони вперше наділи їх на її зап'ястя. Власність Верховного Правителя.

Вона повернула метал так, що вигравіруваних слів більше не було видно, а потім знову підвела очі.

— Ти будеш тим, хто відведе мене до Джіні?

Він похитав головою:

— Це буде Северус. Зараз мої можливості подорожувати обмежені. Сентиментальність навряд чи є причиною ставити під загрозу сховище. Він забере тебе, точніше, ти забереш його з собою, щоб переконатися, що він не порушить умов своєї Незламної обітниці.

Герміона зморщила брови.

— Його Незламної обітниці?

Очі Драко блиснули, а рот стиснувся в рівну лінію.

— Наприкінці війни він уклав зі мною одну клятву, присягнувшись не втручатися в мій захист тебе і не брати тебе кудись, де ти можеш опинитися під загрозою. Він мав на меті гарантувати, що ти безпечно покинеш Європу, але це не мало значення. Ти пішла сама і все одно була схоплена, — він відвів погляд. — Подорож має бути безпечною, але краще скласти плани на випадок непередбачених обставин, коли це можливо.

Вона скрутила поділ бавовняного простирадла між пальцями.

— Чи побачуся я з тобою після цього?

Драко звів брову, і його рот повільно викривився в котячій посмішці.

— Джіні не дуже добре сприймає мене.

Герміона продовжувала розглядати його.

Він знизав плечима.

— Це залежатиме від того, як підуть справи. Якщо пощастить, я ненадовго буду в Європі.

— О...

Розмовляти з ним було виснажливо. Здавалося, що їй потрібно було звернути увагу на незліченну кількість деталей, речей, які вона повинна зрозуміти, що він їй розповідав, але вона більше не знала, як правильно їх інтерпретувати.

Ми втечемо разом. Ти обіцяв.

— Зрештою, ти прийдеш? — в її голосі була надія.

Якби у них був час, вони могли б зібрати всі частинки. Вона могла б знайти його під маскою Верховного Правителя. Можливо, повільно

вона зможе знайти спосіб знову стати Герміоною. Для нього вона спробувала б знову знайти ту людину.

Тоді, можливо, він перестане стояти так далеко.

Його ртутні очі на мить блиснули, і куточок рота піднявся; тінь усмішки.

— Якщо ти цього хочеш.

Це було схоже на брехню.

Трохи більше ніж через тиждень після того, як прийшла до тям, вона встала з ліжка і повільно пішла по коридору, щоб прийняти душ. Топсі та портрет слідували за нею на кожному кроці. Герміона сиділа на підлозі душової, поклавши голову на коліна, поки вода текла по ній. Її руки й ноги тремтіли від виснаження. Коли вона вийшла з душу, то просто обернулася рушником, а потім впала на ліжко суміжної спальні.

Коли вона прокинулася, Драко сидів у кріслі неподалік і читав. Вона дивилася на нього кілька хвилин, перш ніж він підвів погляд і помітив, що вона прокинулася.

Його вираз на мить був відкритим, коли їхні погляди зустрілися, і вона відчула жар по спині. Потім він закрився.

Він згорнув книгу.

— Ти хочеш змінити кімнату?

Вона міцніше стягнула рушник навколо себе.

— Я була надто втомлена, щоб йти назад.

На мить він подивився на неї.

— Ти можеш змінити кімнату. Мені знадобиться лише кілька днів, щоб поставити захисні чари тут.

— Асторія може помітити.

Його губи скривилися.

— Її більше не пускають у це крило будинку. Та навіть аби пускали, вона у Франції наступний місяць, купує новий гардероб.

Почуття, що Асторія не ховається в маєтку, розв'язало тривожне напруження в шлунку Герміони.

Вона подивилася на балдахін над головою.

— Немає потреби.

Краєм ока вона побачила, як Драко змінився, і вираз його обличчя завмер.

Він щось намагався їй повідомити, але вона була надто втомлена, щоб спробувати вгадати, що це було. Її голова боліла надто сильно, а все тіло боліло від напруги під час ходьби по коридору.

Вона подивилася на портрет на протилежній стіні. Білява відьма на ньому збирала квіти в саду в стилі імпресіонізму.

— Це твоя мати?

Портрет завмер і подивився вгору.

— Чому ти запитуєш? — голос Драко був підозріло невимушеним.

Герміона знизала плечима:

— У тебе її губи. Вони відрізняються від рис Мелфоїв, які притаманні твоєму батьку та більшості портретів.

— Вона намалювала його, щоб скласти компанію моему батькові, коли він залишав Гогвортс. Він закінчив навчання за рік до неї, — сказав Драко, дивлячись на портрет. — Через обставини її смерті жоден з пізніших портретів так і не прокинувся.

Він відвів погляд.

— Ти повинна спати у своїй кімнаті. Там безпечніше, — здавалося, що на мить він вагався. — Ти можеш ходити?

Герміона дивилася на нього і думала, що він зробить, якщо вона скаже ні. Левітує її? Віднесе на руках?

Скаже їй спати підлозі?

Вона кліпнула очима. Ні. Так було раніше; коли вона лише приїхала.

— Я можу ходити, — вона піднялася і зрозуміла, що забула взяти із собою нову мантію і мала лише рушник. Вона міцно скрутила його навколо себе й уникала погляду на Драко, коли злізла з ліжка.

Коли вона глянула на нього, то побачила, що він пильно дивиться вбік від неї та простягає до неї свою мантію. Вона дивилася лише мить, перш ніж взяти її й накинути на плечі.

Рушник упав на підлогу, але вона не намагалася його підняти. Ельфидомовики могли прибрати його з підлоги так само легко, як і ліжку. Вона боялася, що якщо стане на коліна, то атрофія її м'язів призведе до того, що вона залишиться там.

Вона підійшла до дверей, не дивлячись на Драко; тканина тягнулася по дерев'яній підлозі. Драко був лише за кілька кроків від неї, вона відчувала його, але його кроки були беззвучними, і цей факт стривожив її.

— Які охоронні чари на моїй кімнаті?

Вона відчула, як Драко став холоднішим від цього запитання.

— Лише кілька.

Брехня.

«Тут у тебе занадто багато захисних оберегів, Мелфой».

Вона згадала, як він був біля її кімнати відразу після новорічної вечірки, відправляючи її спати.

«Через ці всі охоронні чари, якими Мелфой оточив твоє крило маєтку, я боявся, що більше ніколи до тебе не доберуся».

Вибух, необхідний для того, щоб Асторія могла пройти крізь двері.

Він поспішав повернути її до кімнати після того, як вона спробувала кинутися з балкону. Як він наполягав на тому, щоб прийти до неї в кімнату, коли у неї був період фертильності.

Коли вона поверталася до кімнати, то завжди відчувала значне полегшення. Вона завжди вміла залишатися спокійною й розважливою у своїй кімнаті, поки не завагітніла і її тривога нарешті не перевищила всі чари, якими він її наповнював.

«Я доклав чималих зусиль, щоб вона залишилася в безпеці».

Напевно, він був чесним зі Страуд.

Вона намагалася швидко йти. У коридорі до її кімнати було лише четверо дверей, але вона відчувала, ніби її ноги незабаром підігнуться, коли проходила повз другі двері. Вона спіткнулася.

Драко миттєво схопив її за лівий лікоть, і вона завмерла. Її живіт так різко скрутило, що вона ахнула і відчула, що грудна клітка стискається, поки вона не може вдихнути. Вона відчайдушно потягнулася до стіни, поки кінчики її пальців не торкнулися до неї. Вона міцно притиснулася до неї та намагалася дихати.

Рука Драко відсахнулася, немов обпечена, а її серце розбилося. Вона раптом відчула сувору, жорстоку реальність усього, і це наче розчавило її на смерть.

— Я просто... — її голос затремтів, а потім обірвався. — Я не знаю, як це зробити. Я не знаю, як впоратися з тим, що сталося. Я не знаю, як з цим змиритися, — її плечі тремтіли, і вона притулилася чолом до

стіни. — Я не знаю, як ми маємо це виправити. Драко, чому це сталося з нами? Як же зараз все повинно налагодитися? — її голос тремтів, вона тихо схлипнула, а потім розплакалася, сповзши по стіні на підлогу. — Я не знаю, як це зробити, — вона повторювала це знову й знову, коли притискала до стіни й плакала.

Chapter End Notes

МАКОСША (Магічний конгрес Сполучених Штатів Америки) – чарівний орган вади, який керує магічним населенням Сполучених Штатів Америки.

всім привіт)

відірвіть на хвилинку від читання і загляньте в [перший розділ](#)

☺ Там з'явилася арт-обкладинка до "Закованих", намальована мною) тому буду рада почути Вашу думку з приводу неї в коментарях ♥

Розділ 65

Chapter Notes

Плейлист

Everything I Wanted – Billie Eilish
Mr. Sandman – SYML
I Found – Amber Run
Hurts Like Hell – Fleurie

Червень 2005

Вона затиснула рот руками, продовжуючи плакати.

Драко не торкався її. Коли її ридання нарешті сповільнилися, вона сіла, притулившись до стіни. Її плечі все ще тремтіли.

Вона почула, як він повільно вдихнув.

— Тобі нічого не потрібно робити. Я нічого від тебе не очікую, — нарешті сказав він тихим голосом. — Я більше не наближатимусь до тебе. Зачекай тут, я поклику Топсі.

Він ворухнувся і повернувся, але її рука здійнялася, схопивши край його мантиї.

— Ні. Ні, не йди.

Герміонина рука тряслася, але не відпускала його.

— Не йди. Я не хочу, щоб ти йшов.

Він стояв поруч із нею, а вона заплутала пальці в тканині й продовжувала спиратися на стіну.

Їй знадобилося пів години, перш ніж вона змогла встати й пройти решту шляху до своєї кімнату. Вона зупинилася на порозі, її груди досі стискалися.

— Скільки тут захисних чар?

Кілька секунд він мовчав.

— Зараз близько вісімдесяти.

Вона перетнула кімнату й упала на бік ліжка, зарившись обличчям у тканину його мантиї. Від неї пахло. Кедром, дубовим мохом і папірусом.

Він натягнув покривало на її плече. Вона схопила його руку й стиснула її. Його шкіра була такою ж теплою, якою вона її пам'ятала. Вона притиснула його руку до свого підборіддя, міцно заплющивши очі, і стискала її кілька хвилин.

Вона повільно відпустила його.

— Ти повинен прийти до мене, щоб я знала, що з тобою все гаразд. Інакше я хвилюватимуся.

Наступного дня Топсі принесла Підбадьорливу настоянку.

Герміона повільно обійшла кімнату, а потім вийшла у коридор, проводячи пальцями по стіні.

Її голова боліла менше, ніж місяць тому, і спогади про Драко ставали яснішими. Вона все ще відчувалася віддаленими, наче вона дивилася на них через телескоп у глибині свого розуму. Прогалини в її спогадах повільно заповнювалися. Вона згадала Незламну обітницю Северуса і те, як їй вдалося обманом змусити Драко піти на достатньо довгий час, щоб вона встигла вирушити до Сассексу.

Стало зрозумілішим, чому він був таким параноїком, перевіряючи всі її спогади й упевнившись у вичерпних деталях, щоб точно знати, що вона планує. Одного разу вона його обдурила; як сказав Северус, Драко більше ніколи не довірятиме їй.

Усвідомлення цього тиснуло їй на груди.

Він не застосовував до неї виманологію, але все одно проглядав її розум, використовуючи кайдани. Він тримав її під постійним наглядом.

Він досі їй брехав.

Вона підозрювала це протягом кількох днів, але тепер, коли змогла ясно мислити, була впевнена в цьому. Вважала, що він робить це частково для того, щоб заспокоїти її, а частково для того, щоб керувати нею.

Дівчина обмірковувала це, намагаючись відчутти діри в новій, ретельно продуманій розповіді, яку він почав розповідати їй відтоді, як вона прийшла до тями. Де були прогалини? Які були невідповідності?

Вона сіла на нижню сходинку на сходовій площадці, глибоко задумавшись.

Вона почула навмисне гучні кроки, і підняла очі, коли Драко зайшов за ріг. Вираз його обличчя був прихованим.

Вона витріщилася на нього. Він був у чаклунській мантиї, весь у чорному. Відколи вона прибула у маєток, вона ніколи не бачила його в чомусь, окрім чорного. Він мав такий вигляд, ніби очікував, що його сфотографують.

Відтоді, як його оголосили Верховним Правителем, газети шаленіли від своєї цікавості і його висвітлення. Протеже Волдеморта. Він виступав у Міністерстві, на зборах коштів, за кордоном...

Він часто подорожував. Короткі поїздки, зазвичай менш як добу, з помітним супроводом.

Драко стояв біля сходового майданчика й дивився на неї. Вона загорнула його мантию навколо своїх плечей, перш ніж вийти в коридор, і його очі зблиснули, коли він це помітив. Кілька секунд він дивився на неї, наче знову згадуючи її.

Вона розглядала його так само, намагаючись зрозуміти його нову версію.

— Я думала, ти пішов, — сказала вона, коли тиша стала гнітючою.

— Мої плани до полудня скасовані, — він важко розглядав її, його очі опускалися до її ніг та рук. — Ти маєш достатньо сил, щоб ходити? Я хотів тобі дещо показати.

Герміона ковтнула.

— Наскільки далеко?

— Ближча сторона головного крила.

Герміона завагалася, а потім піднялася, її цікавість розпалилася.

— Я думаю, що можу дійти так далеко.

Він сумлінно тримався від неї на відстані, коли вони повільно йшли по маєтці. До головного крила мало бути лише десять хвилин ходьби, але це зайняло більше пів години. Він відмінно впорався з прогулянкою з повзучою швидкістю і нічого не сказав, коли їй довелося зупинитися по дорозі й прихилитися до стіни, коли коридори розширилися й стали вищими.

Вона розглядала його всю дорогу, відзначаючи зосередженість, точність. Він був дуже вимогливим. Більше, ніж був раніше.

Це його руни, зрозуміла вона з жахом. Вони його змушували. Вони знищили його і змінили, поки не було нічого, що могло б їм завадити.

Рішучість, підступність, невблаганність, безжалісність, прагнення ідеального результату...

Він витратив шістнадцять місяців, намагаючись її знайти. Він шукав її по всій Європі, аж до Австралії. Неодноразово використовував генетичні сліди, попри те, що для цього потрібно було достатньо багато темної магії, як і для вбивства чаклунів час від часу.

Він знав, що вона десь є. І дозволив собі зникнути в процесі.

Вони з Драко зупинилися біля знайомих дверей. Двері, які завжди були замкнені для Герміони, доки вона була в маєтку.

У неї в грудях тріпотіло, коли вона впізнала, де вони.

Її горло стиснулося, і вона опустила погляд, прикусивши губу.

— Я більше не можу торкатися твоїх книжок, вони зачаровані, — сказала вона.

— Я доручив ельфам зняти всі прокляття.

Герміона різко підняла очі.

Він дивився на двері.

— Я мав намір привести тебе сюди швидше, але ти була прикута до ліжка.

— Асторія...

— Я розберуся з нею, якщо і коли вона повернеться. Ти можеш приходити сюди скільки завгодно або брати книги у свою кімнату або кудись ще, якщо хочеш. Ельфи-домовики їх перенесуть.

Він відчинив двері до бібліотеки й відступив, щоб впустити її.

Герміона зазирнула всередину, зробивши нерішучий крок уперед, поки не стала на порозі та повільно глибоко вдихнула. Все було таке ж як і раніше. Та сама бібліотека, яку вона відвідала два роки тому, переповнена книгами, які вона хотіла прочитати.

Їй було нудно так довго, і ось вони. Вона могла торкнутися до них, прочитати...

Вона з нетерпінням ступила вперед...

У кімнату з високою стелею.

Волосся на потилиці почало поколювати, змусивши її дивитися вгору. Стеля була оповита темрявою. Вона була такою високою, що Герміона не могла побачити її. Коли вона намагалася це зробити, її горло стискалося, а пальці сіпалися.

Вона відчувала, ніби зменшується. Кімната була величезна, і стеля, і стіни, і полиці тягнулися все вище й вище...

Вона була маленькою, а кімната була дуже великою. Вона була вагітна. Не вміла використовувати магію, і їй не дозволялося захищатися. Не могла панікувати, інакше це може зашкодити дитині.

Її груди болісно стискалися, тому що крізь її ребра тягнулися залізні пруті, які тиснули на неї.

Вона дуже повільно вдихнула через ніс.

Це була просто бібліотека. Вона була тут раніше з Драко. Топсі була б поруч.

— Мені треба йти, — голос Драко вирвав її з думок.

Він спостерігав, як вона стоїть у дверях кілька хвилин.

Він зазирнув у бібліотеку.

— Не хвилюйся. Я наклав чари на кімнату, і маєток не дозволить нікому ввійти, поки мене немає.

Герміона завагалася ще на мить, а потім відійшла від дверей.

— Можливо, ми можемо повернутися пізніше.

Драко витріщився на неї, його очі пробігли по ній швидким рухом. Герміона простягнула руку і вперлася кінчиками пальців у стіну, відчуваючи шпалери, нервово облизуючи губи.

Вона швидким ривком нахилила голову набік.

— Стеля дуже висока. Я забула, що стеля така висока. Раніше я цього не помічала, — вона подивилася на своє взуття, і її пальці скрутилися, від чого нігті чутно дряпали стіну. — Я можу... я не...

Її слова перервалися, коли вона намагалася їх сформулювати.

Очі Драко блиснули, і його рука посунулася до неї.

— Герміоно...

Її груди й горло стискалися, і вона сіпнулася, поступово наближаючись до стіни.

Його рука опустилася.

Герміона притиснула праве плече до стіни, а потім зігнула ліву руку так, щоб також упертися нею в стіну, опустивши підборіддя.

— Я знаю, що боятися через те, що в кімнаті висока стеля, нелогічно, — її голос тремтів. — Я намагаюся. Я знаю. Я знаю... я намагаюся... я намагаюся... але...

Драко відійшов. Її живіт скрутило, і пальці знову сіпнулися об стіну.

Надто далеко.

Надто близько.

Надто далеко.

Драко подивився на підлогу біля її ніг.

— Від тебе не вимагається робити те, що ти не хочеш. Я мав би зрозуміти, що стеля може бути проблемою. Коли я повернуся, ми зможемо створити меншу кімнату з тими книгами, які ти захочеш. Якщо є книги чи інші предмети, які ти забажаєш сьогодні отримати, ельфи-домовики можуть принести їх тобі; скільки забажаєш. Я проведу тебе назад.

Її ноги тремтіли від виснаження.

— Ні. Тобі треба йти. Я втомлююся. Ти спізнишся, якщо проведеш мене назад.

Він видихнув, коротко кивнувши.

— Ти маєш рацію.

Він почав відвертатися.

Герміона потягнулася до нього, а потім прибрала руку.

— Драко...

Він зупинився і повернувся, щоб озирнутися на неї. Вона ковтнула й видавила слабку усмішку.

— Будь обережний, Драко. Не вмирай.

Він завмер.

Настала пауза, коли вони обоє стояли, дивлячись одне на одного.

Потім куточок його рота викривився з примарною усмішкою.

— Так.

Він дивився на неї ще мить, а потім мовчки зник.

Герміона стояла, проводячи пальцями по слабкій текстурі шпалер у коридорі. Вона почувалася настільки втомленою, що їй захотілося

сповзти по стіні й лягти на підлогу.

Вона глибоко вдихнула і розправила плечі, перш ніж повільно обернулася, щоб повернутися до Північного крила, перевертаючи все у своїй свідомості.

Настала ніч. Герміона сиділа в кріслі, дивлячись у вікно й вивчаючи лабіринт живоплоту, коли відчула, як повітря зміщується. Вона обернулася й побачила Драко, що стояв біля дверей.

— Ти не просила жодних книжок, — він уважно її розглядав.

Вона похитала головою.

— Я думала.

Вона бачила, як його очі зблиснули, а вираз обличчя став більш стриманим.

— Коли я думаю про все це, то усвідомлюю, що є речі, які я ніяк не можу скласти до купи.

— Не всі з нас володіють твоїм сліпучим інтелектом, — його тон був легким. Він не зрушив від дверей. Герміона вивчала простір між ними й прикусила губу, вагаючись.

— Сьогодні ти не сказав, що завжди приходиш за мною. Ти говорив мені це перед тим, як йшов. Щоразу... — вона опустила погляд і міцно обернула край його мантиї навколо своїх пальців, щоб не було помітно, як вони смикаються. Вона нахмурила брови, намагаючись пригадати ясний спогад про це, але не змогла. Від основи її голови почав поширюватися кровоточивий біль. Вона здалася і знову поглянула на Драко. — Я думаю... здається, я це пам'ятаю. Щоразу, коли тобі треба було йти, ти обіцяв прийти за мною. Хіба... не так?

Драко завмер на частку секунди. Потім він кліпнув, і його викривився в гіркій усмішці, коли він відвернувся.

— Ну, я думав, що це буде досить пустою обіцянкою наразі.

Її горло стиснулося, і рука почала рухатися до нього.

— Ти шукав всюди. Це не твоя провина.

Він коротко розсміявся і відступив, наче вражений. Від різкого звуку Герміона здригнулася.

Якусь мить він дивився на неї, а потім його брови вигнулися вгору.

— Правильно, — повільно сказав він. — Всюди. Я шукав всюди, — він поворушив щелепою, ніби відчував форму цього слова у своєму роті. — Крім одного місця, яке мало значення... в якому ти була... але скрізь, безперечно. Я вважаю, що, принаймні, заслуговую похвали за свої зусилля.

Було щось жорстоко знайоме в невпинній напруженості, з якою він говорив. Її живіт стиснувся.

«Бідна маленька цілителька, в якій немає нікого, про кого можна попіклуватися. Ніхто не потребує тебе. Ніхто тебе не хоче».

Вона не могла пригадати, коли він це сказав. Це був спогад часів війни? Ні, після — в маєтку.

Драко знову засміявся, і це вирвало її з думок.

Вона витріщилася на нього.

Вираз його обличчя був спотворений.

— Не моя провина? — говорив він. Слова були настільки обірваними, ніби він відкушував кінець кожного з них. — Невже я повинен так думати про все це? Що я ніколи ні в чому не винен? Ні в тому, що трапилося з моєю матір'ю. З Дамблдором... або будь-ким, кого я коли-небудь убивав. Якщо я правильно розумію, в мене не було вибору в будь-якому з цих випадків, чи не так? А як щодо тебе? Чи це не я винен у тому, що з тобою трапилося? Я повинен замість цього звинувачувати тебе? Або Темного Лорда? Чи, можливо, світ загалом?

Він дихав крізь зуби, слова лилися з нього.

Тоді він ніби раптово впіймав себе. Його рот закрився, і він кілька секунд просто дивився на неї.

«Якби я не ненавидів Поттера так сильно, ти б взагалі не мала жодного значення».

Герміона відкинула спогади, її серце застрягло в горлі, коли вона спробувала ковтнути.

Драко посміхнувся і поклав бліду руку на серце.

— Сприйняття себе як вічної жертви якось повинно допомогти мені почуватися краще?

Його голос, під їдким тоном сарказму, вібрував від придушеної люті.

Герміона подивилася на свої коліна, повільно вдихаючи крізь стиснуті зуби. Її пальці постійно намагалися нервово судомитися. Усе її тіло було напруженим, коли вона намагалася зосередитися.

Було так багато речей, про які вона намагалася не думати та не панікувати, це було все одно, що намагатися тримати своє обличчя над поверхнею, перш ніж потонути в болоті свого розуму.

Її спогади не повернулися з якимось чітким порядком. У неї були сотні спогадів про Драко, але вона не могла точно сказати, в якій послідовності вони повинні були йти. Це були далекі розмиття, а потім спалахи ясності; речі, які вона знала, але не могла об'єднати в щось достатньо впорядковане.

Інстинктивно вона відчувала, що в тому, що відбувається, є щось більше, і Драко приховує це від неї; щось, чого він не хотів, щоб вона знала. Якби вона знала його краще... якби вона могла пам'ятати ясніше... вона б знала, що це було, але вона просто не могла з'єднати свої спогади достатньо чітко.

— Це не те, що я маю на увазі. Я не... можу говорити про це поки що,
— нарешті сказала вона, витративши кілька секунд на намагання зосередитися. — Частина, яку я не розумію, — це, якщо всі в Ордені зараз мертві, і ти не можеш убити Волдеморта, як саме ти збираєшся перемогти його та спричинити крах режиму? Це ніяк не вкладається у мене в голові.

Вона підняла погляд.

— Ти ж не хочеш, щоб я його вбила, чи не так?

Драко витріщився на неї та навіть не задовольнив це питання відповіддю.

Герміона кивнула й подивилася вниз.

— Якщо ви з Северусом знімете мої кайдани, Волдеморт дізнається. Навіть якщо він не знає, що Северус буде тим, хто тобі допоможе, ти відповідальний за мене. Якщо я втечу, провина ляже на тебе. Немає жодного способу, щоб я покинула Європу так, щоб Волдеморт не зрозумів, що ти його зрадив.

Драко нічого не сказав.

Герміона витріщилася на нього, і її охопило холодне відчуття, коли інформація, яку вона збирала ці місяці, нарешті склалася воєдино.

— Такий план. Волдеморт залежить від тебе. Ти — стрижень, що стабілізує режим. Ось чому ти став Верховним Правителем, щоб він не міг замінити тебе кимось іншим, — у роті в неї пересохло, і вона ковтнула, пальці стискали тканину його мантиї. — Ти знайшов спосіб видалити свою Темну мітку?

Драко нерухомо стояв біля дверей, а його рот викривився в посмішці.

— Звісно. Коли твої кайдани будуть зняті, я зможу приборати її.

Він нагадав їй Новорічну вечірку. Кожен рух був таким ідеально відпрацьованим. Наперекір тому, як вона його ненавиділа, вона все

одно спостерігала за ним; помітила деталі, значення яких вислизали від неї. Тепер, злившись зі своїми минулими знаннями про нього, вона бачила під ним проблиски Драко. Людини, яку вона знала, приховану за його рунами. Він майже зник, але його сліди залишилися.

Вона нахилила голову набік.

— Як?

Він плавно знизав плечима.

— Северус щось придумав. Він роками працював із Дологовим.

Настала неприродно довга пауза.

— Ти брешеш, — нарешті сказала вона.

Він схилив голову, розглядаючи її. Його замерзаючий, глузливий вираз раптово з'явився.

— Справді? Ти думаєш, що ти знаєш мене достатньо добре, щоб так вважати?

Захищається. Він завжди був найжорстокішим, коли був уразливим.

Куточок вуст Герміони сумно згорнувся.

— Так, — її серце в грудях здавалося свинцем. — Раніше ти був здебільшого чесним... зі мною.

Його рот скривився в дикій посмішці.

— Так, був.

Герміона спробувала вдихнути та виявила, що тоне в скорботі. Навколо неї було море, а Драко стояв за п'ятнадцять футів.

Її серце билось дедалі частіше. Вона повільно вдихнула і зустрілася із ним очима.

Хитрість вбирається в одяг безхитрісності, підступність одягає маску чистосердечності.

— Ти брешеш мені. Ти не збираєшся позбутися своєї мітки. Ти навіть не збираєшся спробувати. Ти плануєш померти. Ти показав, що ти Верховний Правитель, щоб коли Волдеморт убив тебе за те, що ти дозволиш мені втекти, режим дестабілізувався і впав.

Якусь мить Драко стояв, дивлячись на неї, перш ніж його губи розгорнулися в усмішці, гіркій, як отрута. Він зітхнув, і його маска зникла.

— Я сподівався, що бібліотека займе тебе принаймні на тиждень, — він мав розчарований і втомлений вигляд.

Герміона чекала, поки він скаже щось інше, але він не сказав.

— Такий твій план? — її голос тремтів від недовіри. — Два роки, і твій план досі полягає в тому, щоб сховати мене десь, бути вбитим як зрадник і думати, що я... що я впораюся із цим?

Драко помовчав кілька секунд, а потім тихо засміявся. Вона відчула це своїми кістками.

— А в тебе є краще рішення й цього разу? — його тон був холодним. — Зрештою, ще не весь жах, який я коли-небудь уявляв, здійснився. Втратити тебе і витратити шістнадцять місяців, намагаючись тебе знайти та так і не знайти. Знайти тебе закатованою і зламаною. Тримати тебе як ув'язнену в цьому будинку. Гвалтувати тебе, — його голос сочився горем і люттям. — Мені потрібно було тримати тебе у своїх руках і відчувати твої думки у своїй голові, поки твій розум був спустошений. А потім знайти когось, хто згвалтує тебе в моєму саду...

— Ні, — швидко сказала Герміона, її груди стиснулися. — Він не встиг цього зробити. Ти прийшов вчасно.

Його очі наповнилися полегшенням, але рот загострився в усмішці, що різала немов бритва.

— Ну, от і все.

Він коротко засміявся і подивився на підлогу.

— На чому я зупинився? О, так. Знайшов тебе з майже вибитим оком, тому що моя дружина намагалася осліпити тебе. Побачив, як ти б'єшся об вікно. Дивився, як ти побиваєшся, тому що завагітніла. Прибув, щоб побачити, як ти впала, а потім дізнався, що пошкодження від твоєї блокології та фетальної магії були настільки серйозними, що ти, можливо, ніколи не прокинешся... що я, можливо, вбив тебе.

Він став білим. Його губи стоншилися, коли рот скривився, а потім викривився в насмішці.

— Хіба цього мало? Безсумнівно, між нами є ще незвідані глибини потенційного нещастя. Чи варто намагатися досягти їх?

Він різко вдихнув, і його вираз обличчя знову закрився.

— Якби я зняв твої кайдани, замість того, щоб відвезти тебе в безпечне місце, я міг би вкласти тобі в руку паличку і занести тебе, вагітну, у Залу Темного Лорда. Минуло два роки, як ти користувалася магією, ти ледве можеш ходити. Ледь піднімаєшся сходами, досі майже нічого не їси, але не зважай.

Герміона здригнулася.

Вираз Драко був немов вирізаним із мармуру.

— Якби я відвів тебе туди, є незначний шанс, що якби я захищав тебе, чи один, чи з Северусом, ти б змогла б убити Темного Лорда до того, як він покличе інших Смертежерів. У такому випадку ми всі попремо негайно, тому що замок параноїдального монстра проклятий зруйнуватися після його смерті; один із його незліченних механізмів безпеки.

Він закинув голову назад.

— Або, швидше за все, нам не вдасться його вбити, тому що я вже пробував десятки разів, і незалежно від того, кого я посилав або який метод вони використовували, спроба завжди була невдалою. В такому разі я або вбив би тебе сам або дивився б, як тебе знову схоплять, і тоді закріплять наручники навколо обох наших зап'ясть. Ти гадаєш, що він швидко вб'є нас?

Герміона похитала головою, її горло було занадто стиснутим, щоб дихати.

— Ні, — очі Драко були крижаними, хоча обличчя залишалося ретельно стриманим. — Він змусив би це тривати довго. Я бачив, як він це робить... коли він має подати приклад на комусь. Часом він тягне катування тижнями. Він залучає цілителів, щоб підтримувати їх живими, поки він не закінчить.

Вона бачила жах у його очах. Він відвів погляд, поглянувши на портрет Нарциси. Його очі не зупинялися; погляд пробіг кімнатою.

Він майже тупо дивився на дальню стіну.

— Він уб'є тебе першою. На той час у нього вже буде вся наша історія; я впевнений, що він використає мій розум як орієнтир, що слід зробити. У мене було понад два роки, щоб уявити все, що могло з тобою статися. Усе те, що я думав, могло статися з тобою, — його голос майже затих. — Я впевнений, що він робитиме все це.

Конттури кімнати розпливалися. Герміона спробувала ковтнути, але її горло відмовилося.

Він тихо зітхнув і вперся рукою в одвірок.

— Це не нова можливість для тебе і твоєї грифіндорської впертості спробувати врятувати всіх, — він зітхнув. — Повір мені, я б втік разом із тобою, якби міг. Я завжди б... — його голос на мить затих. — Це ніколи не було можливим, чи не так? Допомогти Ордену перемогти Темного Лорда в міру своїх можливостей? Муді не включав дату закінчення терміну дії обітниці чи будь-які винятки щодо цього, — на

мить він гірко посміхнувся, а потім знову похолов. — Час Темного Лорда спливає. У нього немає надії прожити більше, ніж кілька років. Чаклунський світ досить розчарований у його ідеології та правлінні, особливо завдяки видовищу, яке він зараз влаштовує за допомогою програми відновлення населення. Коли ситуація дестабілізується, режим впаде, і Міжнародна конфедерація втрутиться і вимагатиме похвали, як завжди це робить, — коли він дивився на неї, на його обличчі з'явилася усмішка. — За кілька років ти зможеш отримати той світ, про який мріяла. Він... я зможу дати його тобі.

— Ні! — вона сказала це наполегливо.

Його очі були сріблястими, і мерехтіли, коли він дивився на неї.

— Ти завжди казала, що не можеш вибрати мене замість усіх інших. Я прикутий до корабля, що тоне. Ти не можеш сподіватися, що я візьму тебе з собою.

— Я брехала!.. — її руки тремтіли, і вона трималася так міцно, що почала гойдатися, намагаючись дихати й не плакати. — Я не збиралася... Драко...

Вона опустила голову і притиснула руку до грудей, змушуючи себе вдихнути, нерівно задихаючись. Повітря палало в її легенях, і вона задихалася знову і знову, все швидше і швидше.

Суворий вираз обличчя Драко зник, і він перетнув кімнату.

Він опустився перед нею на коліна. Нерішуче, ніби він наближався до дикої тварини, він простягнув руку й ніжно поклав руки їй на плечі.

— Грейнджер, дихай. Дихай. Ти повинна дихати, — вираз його обличчя був щирим і благальним.

Вона тихо схлипнула й опустила голову, поки їхні чола не торкнулися.

— Дихай, будь ласка, дихай, — він постійно говорив їй це. Тепло його рук поглинуло її одяг та шкіру, коли вона заплющила очі, змушуючи

себе дихати повільно, поки її грудна клітка не перестала здригатися.

— Драко, має бути інший спосіб, — вона простягнула тремтячу руку і торкнулася його обличчя. — Мені потрібно, щоб ти був живий. Ти мій. Ми пообіцяли, що втечемо разом. Пам'ятаєш? Туди, де нас ніхто не знайде.

Вираз його обличчя завмер, і він подивився вниз, кілька разів кліпаючи, перш ніж глухо засміятися під ніс. Його руки зникли з її плечей, і він нахилив обличчя, щоб подивитися їй в очі.

— Якби я міг, я б зробив усе, про що ти просиш.

Туга, з якою він це сказав, вразила її.

— Тоді, будь ласка... — вона провела по його вилицях і кінчиками пальців схопила його за підборіддя. Його обличчя було лише за подих від її. — Драко, має бути інший шлях. Ми можемо його знайти. Я можу... тепер, коли я пам'ятаю... я допоможу тобі.

Її голос був низьким, і він коливався.

— Я знаю... я не така, як була, але ти обіцяв... ти мені потрібен. Мені потрібно, щоб ти жив. Навіть у Гогвортсі... коли я думала, що ти помер... я трималася, бо я ніколи не піду без тебе. Я ніколи не залишу тебе. Ти повинен знайти інший вихід.

Він легенько вдихнув і притягнув її ближче, притиснувшись губами до її чола.

— Ґрейнджер... Ґрейнджер, план був таким, відколи Темний Лорд призначив тебе мені.

Герміона здригнулася і з жахом подивилася на нього, коли він продовжив:

— Якби я знайшов тебе, я міг би впоратися з цим іншим чином, але щойно ти стала людиною, яка зацікавила Темного Лорда, і він хотів, щоб тебе призначили Северусу чи мені, не було жодних способів

витагнути тебе. Це в будь-якому випадку скомпрометувало б когось із нас. Северус не міг відвезти тебе до Румунії, не порушивши умов своєї клятви. Це повинен був бути я.

— Ні...

Він провів великим пальцем по її щоці.

— Я не можу вбити Темного Лорда; ми з Северусом намагалися. Я не можу тікати з тобою, навіть якби я зміг зняти свою мітку. Я повинен перемогти Темного Лорда в міру своїх можливостей. Я виведу тебе. Після цього ти будеш у безпеці.

Герміона схопила його за руки.

— Я не хочу бути в безпеці. Я хочу, щоб ти був живий. Склади новий план.

Він зітхнув і зустрівся із нею очима.

— Чого б я не хотів, я врятував Джіні. Грейнджер, ти обіцяла. Я хочу, щоб ти жила, залишила цей світ і жила. Це те, чого я завжди хотів для тебе. Ти маєш обіцянки, які треба виконувати. Ти повинна піклуватися про Джіні. Ти присягнулася Поттеру, що будеш.

— Я обіцяла подбати про тебе насамперед. Завжди. Я обіцяла тобі завжди, — люто сказала вона. Її голос тремтів, і вона не могла перестати плакати. Вона відчувала, як її сльози стікають його пальцями. — Ти навіть не збирався мені казати, чи не так? Ти сказав у лютому. Ти збирався відіслати мене, а я б навіть не згадала про тебе. Я навіть не знала б, поки не стало б занадто пізно... А минулого тижня ти сказав, що я побачу тебе знову.

Куточок його рота сіпнувся.

— Я повинен заспокоїти тебе, а тобі я не довіряю навіть без магії, — його голос став гучнішим. — Восстань, коли я був з тобою чесним, ти зникла і так й не повернулася.

Вона здригнулася, і її дихання знову перехопило.

— Я намагалася повернутися, — мовила вона. — Я намагалася... я намагалася... намагалася...

Його обійми міцніли.

— Дихай. Дихай. Ти не повинна говорити мені, я знаю. Я читав звіт. Ти зрівняла з землею половину Сассексу і вбила майже всіх у палатах. Ти знищила майже всю популяцію дементорів у Великій Британії. Ти вбила п'ятнадцять перевертнів, двадцять вампірів і пів дюжини карг. Після того, як ти втратила свою паличку, ти вбила іншого перевертня, каргу й двічі вдарила Монтеґю ножем, перш ніж він зумів тебе приголомшити. Я знаю, що ти намагалася.

— Тоді й тобі теж треба спробувати.

— Ґрейнджер, я намагався. Це найкраще, що я можу зробити, — він зітхнув. — У нас попереду довге прощання... я не хочу сваритися з тобою через це.

Вона похитала головою.

— Дозволь мені спробувати знайти інший спосіб. Я можу... пошукати щось. Можливо, я зможу знайти спосіб зняти твою Темну мітку. Будь ласка, дозволь мені спробувати.

Драко зупинився на кілька секунд і витріщився на неї. За мить він покірно кивнув.

— Я надам тобі те, що ти хочеш для досліджень, за двох умов: перша, якщо через це посиляться твої панічні атаки, ти зупинишся, і друга, коли прийде Северус, незалежно від того, наскільки ти будеш близька до істини, ти зупинишся і підеш, не змушуючи мене робити це силою. Ти не намагатимешся обдурити мене чи маніпулювати мною, ти попрощаєшся і підеш.

Він дивився на неї пильними й вимогливими очима, коли говорив.

— Згодна?

Герміона стиснула губи й ковтнула.

— Обіцяю, — нарешті сказала.

Вона простягнула руку й кінчиками пальців легенько провела по його обличчю. Вона спостерігала, як його очі перетворилися з ртутних на сірі, перш ніж він подивився вниз, притиснувшись підборіддям до її руки.

— Не бреш мені більше, Драко, — її голос був благаючим, і вона притягнула його ближче і притиснула чоло до його, вдихаючи його аромат, знову відчуваючи, що він близько. — Будь ласка, не бреш мені.

Він видав ще один глухий смішок.

— Не буду.

Розділ 66

Chapter Notes

Плейлист

Somebody Else – Ruelle

Easy On Me – Adele

Glass Heart – Tommee Profitt & Sam Tinnesz

I Love You – Billie Eilish

Crash – Sum 41

Червень 2005

Драко стояв, відводячи руки за спину і відходячи назад, поки не опинився майже за п'ять футів. Повністю поза досяжністю.

Він раптом здався невпевненим, ніби більше не знав, як із нею спілкуватися. Його руки стискалися й розтискалися, поки він вагався й відводив погляд від неї.

Горе і біль між ними впливли на поверхню, немов припливна хвиля. Було боляче дивитися на нього, хотіти його, жадати його, наче він був киснем, але вона не знала, чи вони зможуть коли-небудь здолати те, що сталося між ними.

— Тобі треба поспати, — сказав він за мить, опустивши погляд і поправивши мантію. — Завтра я принесу тобі будь-які книги, які ти забажаєш.

Герміона спостерігала за ним, вагаючись і швидко вдихнувши.

— Ти не хочеш залишитися? — питання пролунало, перш ніж вона встигла його обдумати.

Драко дивився на неї з пустим виразом обличчя, і її серце болісно калатало у грудях.

Його очі розфокусувались, а потім прояснилися.

— Ти не хочеш цього, — сказав він, дивлячись на неї ще секунду. Його рот скривився в куточку. — Не намагайся змусити себе до чогось, тому що відчуваєшся зобов'язаною.

Він повернувся на п'ятках і попрямував до дверей.

— Ні, — сказала вона, встаючи, різким голосом. — Не йди.

Він завмер.

Вона ковтнула, горло стиснулося.

— Я хочу, щоб ти залишився. Хочу. Просто... іноді... іноді... — вона затиналася, намагаючись пояснити. — Мої спогади хаотичні... я не завжди пам'ятаю... — вона ковтнула. — Залишайся. Я хочу, щоб ти залишився. Я не хочу бути одна.

Вона обережно підійшла до нього.

— Ти залишишся?

Її пальці тремтіли, коли торкалися тильної сторони його долоні. Вона була майже готова, що він відсахнеться або штовхне її. Вона ковтнула і підійшла ближче, вивчаючи його обличчя. Його вираз був прихований за маскою.

Вона подивилася вниз і пальцями стиснула його долоню. Вона ледве дихала, і її рука почала помітно тремтіти.

Все буде добре. Просто дихай, і все буде добре.

Служняна.

Тиха.

Не чинитиме спротив.

Вона заплющила очі й швидко вдихнула. Звук наповнив її вуха.

— Герміоно, — голос Драко змусив її розплющити очі, коли вона підняла погляд на нього. Він дивився на неї із закритим виразом обличчя. — Не роби цього.

Він обережно схопив її зап'ястя й вирвав свою руку з її, пальці на мить стиснулися.

— Я прийду до тебе завтра.

— Ні, — вона знову схопила його руку. — Ні. Не йди. Я не хочу, щоб ти йшов. Я просто... я просто... — її підборіддя так тремтіло, що вона ледь говорила. — Я не... — вона ковтнула і подивилася на нього. — Я лише хочу тримати твою руку. Я не хочу... я не можу сказати ні, якщо ти... тому що...

Очі Драко зблиснули, а його рука в її відсмикнулася.

Вона дивилася вниз на їхні руки, її хватка сильніше стискалася.

— Просто залишайся, — сказала вона, різко вдихнувши. — Я хочу знати, що ти не... десь в іншому місці.

Серце Герміони забилося, аж кров зашуміла у вухах, але вона розправила плечі та змусила себе підійти до свого ліжка.

Їй спало на думку, що, можливо, їй слід було погодитися на іншу кімнату. Тоді це було б не те саме ліжко.

Вона випрямилася, відкинувши цю думку. Це все одно було б ліжко. Вона все ще лежатиме на ньому і віритиме в те, що він не зашкодить їй.

Вона йому довіряла. Вона знала, що довіряє йому. Завжди.

Вона лягла на протилежний бік ліжка й згорнулася, дивлячись на нього. Він повільно сів з іншого боку з таким зніяковілим виглядом, наче перебував на межі від того, щоб роз'явитися з кімнати. Вона потягнулася до нього.

Він сіпнув пальцями, перш ніж простягнути руку й переплести їх з її.

Він сперся на узголів'я ліжка. Схоже, він не мав наміру спати. Вона розглядала його, бігаючи очима по його обличчю, намагаючись знову пригадати його.

Чим чіткіше вона могла його пригадати, тим ясніше бачила, як він змінився. Він мав виснажений вигляд. У нього з'явилися настільки помітні зморшки, що вона бачила їх у рисах його обличчя.

Його пальці сіпалися в її руці.

Вони тремтіли не так, ніби це було чергове пошкодження внаслідок Круціатусу. Вони здригалися психосоматично; як наслідок довгострокового застосування Круціатусу. Тортури були настільки часто застосовувані до нього, що наслідки стали постійними.

Волдеморт неодноразово карав його за те, що він не впіймав останнього члена Ордену; особу, відповідальну за знищення медальйона, який носила Амбридж.

Горло Герміони стиснулося, і вона міцніше стиснула його руку.

— Ти... — її голос здригнувся. — Ти знищив горокракс, оскільки сподівався, що це змусить Волдеморта все-таки відкликати Северуса у лютому. Чи не так?

Він витріщився на неї, а потім відвів погляд, трохи посунувши підборіддям на знак згоди.

Вона відчувала порожнечу у грудях, коли згадувала всі випадки, коли помічала, як його катують. Усі ці рази вона говорила собі, що це не

повинно її хвилювати, що він на це заслуговує.

Щодня, понад місяць.

— Вибач мені, Драко, — сказала вона.

Він глибоко вдихнув, наче ці слова вразили його, і ледь не прибрав руку від неї.

— Не просити у мене вибачення. Тобі нема за що перепрошувати, — він вимовляв ці слова так, немов був на межі гарчання.

Герміона мовчки дивилася на нього, поки він не відвів від неї погляд.

— Ти сердишся на мене, чи не так? — нарешті запитала вона.

Драко дивився крізь кімнату, його вираз обличчя був нерозбірливим.

— Це не означає, що ти повинна просити у мене вибачення.

Герміона розглядала його.

— Чому ні?

— Тому що... — він кліпнув, — спершу я сам повинен перепросити, і я... — він подивився на балдахін над ліжком. — І я...

— Драко...

— Господи, Грейнджер, — його голос був рваним, і він провів рукою по волоссю. — Ти не уявляєш, як я сподівався, що ти ніколи нічого не згадаєш, коли прибудеш сюди. Я б зробив усе, щоб повернутися назад і виправити все. Якби я не сказав тобі, що зірвав своє прикриття, якби я збрехав і не спробував попроситися, з тобою б нічого з цього не сталося.

У Герміони стиснуло горло.

— Мене вбило б, якби ти відправив мене геть, а пізніше я дізналася, що ти помер, тому що я попросила тебе врятувати Джіні. Я б ніколи цього не пережила. Ніколи. Я б зробила це все знову, — сказала вона.
— Кожну секунду. Я зробила б усе це знову, щоб урятувати тебе.

Настала дзвінка тиша.

Драко дивився на неї, на його обличчі з'явилася суміш шоку та люті.

— Ти не врятувала мене, — сказав він, коли, здавалося, нарешті зміг говорити. — Ти лише посадила нас у пекло на два роки.

Це було схоже на удар.

Вона відчула, що зблідла, коли кров хлинула з її голови. Усе її тіло наїжачилося.

Драко тримав її руку сильніше, його вираз миттєво змінився.

— Зачекай, я не...

Вона опустила голову і спробувала вдихнути:

— Я намагалася повернутися, — її голос здригнувся. — Я дійсно намагалася.

— Я знаю. Я не мав на увазі...

Вона відвела погляд.

— Тобі не слід було навіть замислюватися, що я готова втратити тебе. Ти думав, що я не відчуваю все так сильно, як ти? Що мене мало хвилюєш ти, адже у мене були інші зобов'язання? Ти не повинен був думати, що я менше хвилююся. Я зробила все, що могла, щоб убезпечити тебе. Ти не знаєш всього, що я зробила, щоб захистити тебе.

— Я просто...

— Я обіцяла... щоразу, коли ти запитував, я обіцяла, що завжди буду твоєю. Немає жодних винятків чи термінів дії. Назавжди.

Наступного ранку її розбудив сильний головний біль. Її пальці все ще були переплетені із пальцями Драко посередині ліжка. Він спав, але обличчя його було напруженим.

Виявити, що він лежить поруч із нею в ліжку, було знайомим. Не було жодних суперечливих спогадів у тому, щоб спостерігати за тим, як він спить.

Коли він був поруч, здавалося, що минуле повертається. Доторкнутися до нього, бути поруч із ним було так само природно й інстинктивно, як дихати. Вона відчувала, що не може бути достатньо близько до нього.

Здебільшого розділеними вони здавалися лише тоді, коли він нависав над нею і силою проникав у її розум; коли він з'являвся біля неї та хапав за руку, щоб роз'явитися; коли він казав щось таке жорстоке, що це майже засліплювало її.

Але коли він був поруч, він був Драко. Він був її.

З нею він був уразливим. Він кохав її, хоча ніколи не очікував на те, що в них буде якийсь шанс. Він все одно кохав її.

Їй було холодно, вона хотіла присунутися ближче, але боялася, що він може прокинутися, якщо вона поворухнеться. Тож залишилася на місці й подивилася на нього.

— Я подбаю про тебе, — беззвучно мовила вона. — Я знайду спосіб подбати про тебе.

Вона відчула це відразу ж, коли він прокинувся. Напруга пройшла по всьому його тілу, щойно він прийшов до тями. Його очі розплющилися, і він витріщився на неї.

Його очі відразу ж примружилися.

— З тобою все гаразд?

Вона смикнула плечем.

— Моя голова. Після гарного дня завжди гірше.

Він відпустив її руку і торкнувся чола.

— У тебе знову гарячка.

Вона вирішила не витратити сили на те, щоб кивнути.

— Ти можеш їсти?

У Герміони скрутило живіт від цієї думки.

— Можливо пізніше.

Його брови насупилися, він був явно стурбованим на вигляд.

— Сьогодні мене викликають у Бельгію. Я повернуся завтра.
Залишайся в ліжку.

Він підвівся, досі розглядаючи її.

Герміона заворушилася й підняла голову.

— Ти сказав, що принесеш мені книги.

В його очах спалахнуло роздратування, губи стоншилися.

— Завтра.

— Ні. Ти сказав сьогодні. Я все ще можу читати, — вона спробувала сісти. — Інакше я просто лежатиму тут хвилюючись.

Він зітхнув крізь зуби.

— Добре. Не підіймайся. Я попрошу Топсі принести тобі книжки, перо та пергамент після того, як ти поїси.

Герміона знову лягла й міцніше притиснула руки до тіла, обіймаючи себе, намагаючись зігрітися.

Вона ковтнула.

— Мені просто потрібні книжки. Я не можу чіпати перо, тому пергамент не дуже треба.

М'язи на щелепі Драко затремтіли.

— Так, — сказав він, обходячи ліжко. — Тоді лише книжки.

Він начаклував додаткову ковдру й накинув на неї.

— Скажи Топсі, якщо ти чогось хочеш. Я повернусь завтра.

— Будь обережний, Драко. Не... не... — її голос зірвався, і вона замовкла. — Ти повинен повернутися, — нарешті сказала вона.

— Я повернуся.

Після того, як він пішов, Герміона мляво впала на ліжко. Вона відчувала, ніби її череп ось-ось розламається.

Вона відчувала огидну нудоту, але Драко сказав, що Топсі не принесе їй книги, поки вона не поїсть. Вона не знала, чи згодиться, якщо вона просто вирве все назад.

Опівдні їй вдалося зберегти всередині зілля та невелику порцію бульйону. Топсі доставила стос книг і папку з рукописними сторінками, в яких Герміона впізнала почерк Драко; всі його нотатки про спроби видалити Темну мітку.

Топсі підперла Герміону подушками, щоб вона могла лягти на бік й читати.

Герміона намагалася переглянути нотатки з клінічної точки зору і не думати про те, що Драко експериментував на неохочих суб'єктах, які всі померли в процесі.

Усі вони були Смертежерами, і деякі з них допомагали катувати Нарцису.

Драко був ретельним. Його дослідження та аналіз були всебічними. Йому довелося вивчити багато магичної біології та теорій зцілення на додачу до своїх досліджень прокляття.

Він пробував дев'ять разів. Вдвічі більше після закінчення війни.

Зі свого дослідження Герміона знала, що Волдеморт був блискучим студентом Гогвортсу. Щоразу, коли він створював Темну мітку, він вкладав чимало часу та зусиль, щоб зробити її невіднятним нашійником, який закує глотки своїх послідовників. Це не було особливо складним; це було просто, зрозуміло і смертельно.

На зворотному боці папки був набір нотаток з гострим неакуратним почерком. Вона зрозуміла, що Северус також аналізував Мітку.

Герміона двічі прочитала нотатки, а потім згорнулася в тугий клубок, схопивши свою пульсуючу голову і намагаючись думати, намагаючись аналізувати.

Вона скреготіла зубами, борючись із болем. Зрештою вона знепритомніла.

Коли вона знову прокинулася, Драко сидів на краю ліжка. Він розгорнув довідник щодо вагітності, його очі бігали по сторінках. Якусь мить вона спостерігала за ним.

— Ти повернувся, — сказала вона.

Він одразу згорнув книгу й подивився на неї.

Її головний біль знову перейшов у щось менш виснажливе. Вона обережно сіла й підняла фоліант.

— Я читала твої нотатки, але до книг ще не дійшла. У мене є кілька назв книг, які, на мою думку, можуть бути корисними.

— Добре, — його рот скривився в куточку, коли він подивився на неї.

Вона поправила сторінки й розрівняла кут однієї, який був загнутий.

— Частина прокляття заважає згортанню крові. Це прокляття типу гемофілії, яке може бути довгостроковим побічним ефектом. Мені потрібно створити зілля; варіацію того, що використовується для протидії укусам вампірів. Воно вимагатиме повторного регулярного прийняття, але щойно Волдеморт помре, тобі, можливо, не доведеться продовжувати його приймати.

Вона прикусила губу.

— Це не вирішило б негайного питання закриття рани. Ти спробував усі звичайні методи, навіть старі маглівські, як-от припікання та... дьоготь, але я тільки-но почала. Я щось знайду.

Драко знову кивнув і відвів погляд.

Розмова була болісною. Драко не хотів розповідати про свої спроби більш детально, крім заміток, які надав. Він відвертався і весь час дивився на годинник. Вираз його обличчя був відповідним, але очі були пласкими, коли вона згадувала теорії, які хотіла вивчити.

Дивлячись на нього, вона зрозуміла, що він просто потурає їй. Нотатки та книги мали її заспокоїти. Як і бібліотека. Він намагався чимось зайняти її, поки продовжуватиме втілювати свої плани.

Вона перестала говорити й просто дивилася собі на коліна. Настала довга пауза, і він підвівся.

— Я пришлю книги, про які ти згадала, сьогодні пізніше.

Йдучи, він раптом зупинився і повернувся назад.

Він стояв, дивлячись на неї, і його рот злегка поворухнувся кілька разів, перш ніж він заговорив.

— Грейнджер... ти не... — він зупинився, і вона побачила, як його рука стиснулася в кулак збоку, перш ніж зникнути за його спиною. Він стиснув губи у жорстку лінію і кліпнув, перш ніж витріщитися на неї. — Я ніколи не думав, що ти вирішиш залишитися вагітною, — він був майже безвиразним, коли говорив, але його адамове яблуко ненадовго здригнулося. — Я можу надіслати тобі зілля, щоб ти вирішила це, коли виїдеш з Європи. Просто скажи мені... — він замовк й опустив очі, стиснувши щелепу. — Ні, не зважай, у цьому немає потреби. Я надішлю. Немає жодної причини говорити мені, що ти вибереш.

Він повернувся на п'ятках і пішов, перш ніж вона встигла заговорити.

Герміона лежала в ліжку, проводячи пальцями по низу живота. Якби вона шукала, то відчула б невеликий, але твердий набряк матки трохи вище тазу.

Їй не спало на думку зробити аборт, якщо вона втече, або що це буде пропозицією Драко.

Вона б вистрибнула з вікна або отруїлася б, аби не допустити народження дитини в маєтку Мелфоїв і залишити на піклування Асторії, але їй не спало на думку зробити аборт, якщо вона втече.

Це була дитина. Для Герміони це була дитина з моменту, коли Страуд оголосила, що вона вагітна.

Не плід. Не спадкоємець. Це була дитина, і вона вже відчувала потребу захистити її. Коли вона побачила тріпотливе світло серцебиття, здавалося, що її серце вкрали.

Але Драко припускав, що вона не збереже дитину, коли матиме вибір у цьому питанні.

Він її гвалтував. Вона була вагітна. Він очікував, що вона захоче зробити аборт, щойно буде вільна.

Він припускав, що залишиться, щоб померти, а вона піде і спробує забути все, що трапилося, стираючи це.

Увечері Топсі прийшла зі стопкою книг, кілька з яких були абсолютно новими.

— Драко тут? — запитала Герміона, перевертаючи одну із книг в руках.

— Він щойно повернувся.

— Ти можеш сказати йому, що я хочу його побачити?

Топсі зробила реверанс і зникла.

Герміона підійшла до портрета на стіні.

Нарциса Мелфой витріщилася на Герміону.

Герміона бачила Нарцису лише один раз, на чемпіонаті світу з квідичу понад десять років тому. Нарцисі на картині було шістнадцять, стільки ж, скільки й Драко, коли він прийняв Темну мітку.

— Я хочу врятувати Вашого сина, — сказала Герміона. — Але я не знаю, як.

Нарциса нічого не сказала. Вона просто сиділа в кріслі, мовчки вивчаючи Герміону. Зрештою Герміона здалася і відвернулася.

Вона гортала книги, які принесла Топсі, коли двері відчинилися.

Драко стояв на порозі.

Герміона загорнула книгу. Її горло стиснулося. Він завжди стояв так далеко, і кожен дюйм простору відчувався фізично.

— Портрет твоєї матері не розмовляє зі мною, — сказала вона.

Драко оглянувся. Портрет стояв мить дивлячись на Драко, перш ніж обернутися й зникнути з рами.

— Справа не в тобі. Вона ні з ким, крім мене, не розмовляє. Мій батько годинами благав її подивитися на нього. Картина була у вітальні Південного крила. Портрет бачив усе, що сталося з мамою. Згодом вона ненадовго перестала говорити. Коли мою маму відпустили, вона віднесла портрет до своєї кімнати, — його очі були пласкими й таємничими. — Вона годинами стояла перед ним, торкаючись рукою портрета на полотні, ніби вони намагалися дотягнутися одна до одної.

Герміона дивилася на порожню рамку.

Вплив Волдеморта був як отрута в родині Мелфоїв. Наче він затаврував себе не лише на руках Драко та Луціуса, а й на тканині їхньої спадщини. Він знищив Нарцису і зіпсував їхній дім. Навіть портрет, тінь пам'яті Нарциси, був мовчазним і в шрамах.

Драко озирнувся на Герміону.

— Вона попросила стежити за тобою. Вона хотіла бути впевненою, що з тобою все добре, поки ти тут.

Герміона вимушено всміхнулася, перш ніж опустити погляд, вагаючись кілька секунд.

Її руки торкнулися живота, коли вона підняла очі.

— Я хотіла поговорити про те, що ти сказав раніше, перед тим, як пішов.

Вираз Драко миттєво змінився, а погляд загострився, як лезо.

У Герміони стиснуло груди. Драко раптом навис над нею з тим самим холодним виразом на обличчі.

«Ти хочеш, щоб я поглянув на тебе, Грейнджер? Добре. Я дивлюся. Мушу визнати, що це приємно. Бачити всю провину у твоїх очах. Знаєш, я вважав, що моє служіння Темному Лорду було таким

жорстоким поневоленням, яке важко уявити. Але я визнаю, що порівнюючи з тим, що зробила ти, воно здається дрібницею».

Її серце зупинилося, і вона кілька разів кліпнула, намагаючись знову зосередитися на сьогоднішні.

— Можеш підійти ближче? — у роті пересохло. — Мені буде легше з тобою розмовляти, коли ти не так далеко.

Він підійшов, і її серцебиття частішало з кожним кроком.

Вираз його обличчя був настороженим.

Вона закусила нижню губу. Підняла очі, коли він опинився лише за фут від неї.

Якби вона торкнулася до нього, він не здавався б таким холодним.

Він не мав такий вигляд, ніби хотів, щоб вона торкалася його.

Вона змусила себе не зациклюватися на цьому, піднявши підборіддя і зустрівшись із ним поглядом.

— Я не усвідомлювала, що ти думатимеш, що я перерву вагітність, щойно втечу. Я розумію, чому ти думав, що я могла б... раніше, але я б не стала. Я б не хотіла.

Його вираз обличчя не змінився. Його очі не мигнули навіть легкою реакцією.

— Ти можеш змінити свою думку, коли станеш вільною.

Герміона похитала головою.

— Не зміню.

Його очі залишалися плоскими, але вона бачила напругу в їх куточках. Він випростався так, що навис над нею, і вона відчула, ніби її душать.

Його губа скривилася так, що блиснули зуби.

— Немає жодних підстав брати переді мною зобов'язання щодо того, що ти робитимеш, коли звільнишся. Роби що хочеш.

Герміона стиснула щелепу.

— Я й буду. І тому я не буду користуватися тим зіллям. Я хочу, щоб ти знав, що я не буду. Я постійно шкодувала б про це. Я б... я б уявляла, чи були б неї твої очі. Щозими я б думала про те, скільки їй було б років, і думала, що б вона робила. Я б спробувала здогадатися, яку паличку вона б отримала, які предмети їй сподобалися б і чи була б вона блокологом, як ми з тобою, — вона говорила швидко, бо горло стискалося, а вилиці почали боліти. — Мені було б цікаво, чи хоче вона читати. Чи було б у неї таке ж волосся, як у мене. Якщо ти... якщо ти помреш... я хотіла б розповісти їй про тебе. Усе. Я... я ніколи нікому не розповідала про тебе, — її груди стиснулися. — Люди повинні знати, який ти.

Драко посміхнувся й подивився на стелю.

— Який я? Як ти думаєш, який я? — він коротко засміявся. — У тебе є шанс на нове життя. Не тягни пам'ять про мене за собою.

Герміона похитала головою.

Він дивився на неї зверху вниз, його погляд був суворим.

— Ти хочеш йти по життю разом із виродком Смертежером, прикутим до тебе? Весь світ знає, що ти тут і що я зробив з тобою в цьому будинку. Як ти пам'ятаєш, це було досить детально описано й розголошено. Незалежно від того, якого кольору в неї будуть очі та скільки їй буде років, вона буде дитиною вбивці, зачатою тому, що я... згвалтував тебе, коли ти була моєю полонянкою, і всі це знатимуть. Усі.

Його груди здригалися, коли він говорив, і він відвів погляд від неї.

— Залиш все позаду, Грейнджер, — він вдихнув. — Колись ти матимеш дітей від когось іншого.

Герміона витріщилася на нього.

— Так ось, що ти думаєш, я зроблю? Втечу, сховаюся і прикидатимуся, що ти монстр, від якого мені пощастило втекти?

Він витріщився на неї з нерозбірливим виразом обличчя.

— Це не було б брехнею.

Герміона зустрілася з його сріблястими очима й побачила в них порожнечу зі смиренням.

«Я ненавиджу тебе. Я вважаю тебе частково відповідальним за кожного, хто загинув на цій війні, і за кожного, хто ще помре. Тобі не потрібно переконувати мене у тому, що ти чудовисько, я і так це знаю».

Її горло стиснулося настільки, що було важко ковтати, коли вона потягнулася до нього.

— Драко, ти не чудовисько. У тебе не було вибору. Ти думав, що я досі буду ненавидіти тебе, коли згадаю? — вона підійшла ближче й схопила його обличчя руками. — Ще до того, як я згадала, ти був єдиним, із ким я почувалася в безпеці.

Вона дивилася йому в очі.

— Я залишила записку. Ти отримав мою записку? Я кохаю тебе.

Він здригнувся, наче вражений, і вона відчула, що його підборіддя тремтить під її пальцями. Він почав хитати головою, і вона заспокоїла його, притягуючи ближче.

— Я кохаю тебе, — сказала вона рішуче, її голос тремтів від інтенсивності. — Я тебе кохаю. Я завжди кохатиму тебе. Завжди. Поки від мене нічого не залишиться.

Вона піднялася на пальчики, нахилила підборіддя вперед і поцілувала його.

Він застиг, коли її губи торкнулися його.

— Я тебе кохаю. Я тебе кохаю. Я тебе кохаю, — вона сказала ці слова йому в рот. Її пальці ковзали по вигину його підборіддя, а її губи продовжували рухатися до нього.

Він досі не рухався. Вона притиснулася до нього ближче.

Тоді він здригнувся. Його рука піднялася, щоб обхопити її обличчя, і він притягнув її до себе. Його пальці заплуталися в її волоссі, а долоні притискали її щоки. Його рот горів. Він цілував і цілував її.

Він цілував її так, наче вмирає від голоду, наче тоне. Його язик, його зуби й губи притиснулися до її. Її рот торкнувся його, і вона вкусила його. Його язик торкнувся її нижньої губи й ковзнув по ній. Він ніби намагався влитися в неї чи з'їсти її.

Його руки ковзали вздовж раковин її вух, а великі пальці пестили дуги її вилиць. Вона обвила руками його шию, зустрічаючи кожен рух його губ. Він різко охнув біля її рота, і вона відчула, як він здригнувся. Він цілував її, поки вона не відчула розпач в його крові.

Потім відсахнувся, притулившись чолом до її. Його руки тремтіли, коли він торкався її.

— Мені шкода... вибач... мені так шкода. Вибач мені за все, що я зробив із тобою, — сказав він хрипким і зламаним голосом. — Я тебе кохаю. Ти пішла, а я так тобі цього й не сказав.

Вона просила його залишатися щовечора.

Між ними не було нічого більшого за поцілунки. Руки Драко рідко рухалися нижче її плечей, коли він цілував її.

Вона згорнулася в його обіймах і заснула, слухаючи його дихання.

Протягом дня він ішов «на роботу», а вона досліджувала, даючи Топсі все довші списки книг, які вона хотіла. Для знешкодження проклять. Про Темні Мистецтва. Про Смертельні прокляття. Енциклопедії настоянок і покажчики інгредієнтів. Аналітику проклять. Маглівські медичні підручники.

Вона сподівалася, що, якщо прокляття буде знято, їй вдасться знищити й Мітку. Але провівши ментальну симуляцію чотирма різними способами, вона прийшла до висновку, що це неможливо. Прокляття в Мітці не було шкірним, воно було схоже на його руни, навіть якщо вона виріже всю м'язову тканину його передпліччя, видалить й відростить його кістки, припускаючи, що зможе тримати його руку в стазисі достатньо, щоб зберегти тканину та нерви протягом двадцяти чотирьох годин, Темна Мітка просто відросте разом із кістками, м'язами та шкірою.

Драко підрахував, що у них буде щонайбільше кілька годин, коли з неї знімуть наручники. Цілком можливо, що Волдеморт одразу дізнається; він сильно цікавиться Герміоною.

Якби Герміона намагалася змусити Драко втекти з нею, не було б часу для складної процедури зцілення. Видалення повинно бути швидким.

Йому доведеться відрізати ліву руку, трохи нижче ліктя.

Ця думка залишила болючий вузол у її животі, коли вона попросила більше ресурсів щодо техніки ампутації. Вона не була впевнена, що навіть ампутація буде успішною. Рана була проклята, щоб могли загоїтися; у поєднанні з магічно прискореним крововиливом результат буде швидко летальним.

Це не було схоже на поступове Смертельне прокляття, яке Дамблдор мав на своїй руці. Пошкодження не можна було стримувати чи сповільнювати, магічним чи іншим чином. Джгути. Есенція ясенця. Припікання. Лікувальні закляття. Северус і Драко безуспішно

намагалися зупинити кровотечу. Здавалося, що прокляття має намір вигнати всю кров із тіла.

Вона все звужувала й звужувала варіанти. З кожним днем відчувалося, що гвинт закручується все тугіше.

Її головні болі перестали бути виснажливими, але їх неухильно змінила тривога. Дата на стіні була схожа на щоденний передсмертний дзвінок. Вона досліджувала, поки не втрачала здатність читати. Це був єдиний спосіб, який вона знала, щоб змусити себе відчувати корисною.

Усе, чим вона займалася, було для того, щоб відчувати себе корисною. Вона знала, що Драко дає їй відчувати, що вона робить свій внесок. Він дозволяв їй спробувати, щоб вона відчувала, ніби щось зробила. Це був просто трюк, наче віджимання у клітці або пошук будь-якої зброї для втечі з маєтку. Просто, щоб їй було чим зайнятися. Чимось відволікти її.

Коли Драко був із нею, він ставився до неї так, ніби прощався. Він дивився на неї так, ніби прощався. Він торкався її так, ніби прощався. Він обхоплював її за плечі та клав голову на неї, і вона це відчувала.

Одного ранку вона повернулася з душою й виявила, що всі її книги зникли. Топсі стояла біля ліжка.

— Цілителька прийде сьогодні. Майстер каже, що всі книги потрібно прибрати.

Герміона помірковано кивнула, пішла й подивилася у вікно. Було літо, пишне й гарне. Вона не була на вулиці понад місяць.

Це було схоже на таке випробування; вийти на вулицю, намагатися зберігати спокій просто неба. Це витратило б час й енергію, яку вона могла потратити, намагаючись знайти спосіб видалити Мітку Драко.

Почувся тихий тріск, і вона поглянула через плече й виявила, що з'явився Драко.

— Страуд скоро прибуде.

Герміона кивнула.

— Топсі казала про це.

Він підійшов ближче й зупинився, дивлячись у вікно поруч із нею.

— Коли ти востаннє виходила на вулицю?

Герміона продовжувала дивитися вниз на лабіринт. Вона простягнула руку й поклала палець на решітку вікна.

— Я не пам'ятаю. На початку травня.

— Тобі слід вийти.

Її пальці вислизнули від скла й опустилися вниз.

— Там надто відкрито. Я не хочу.

Драко мовчав.

— Свіже повітря буде корисним для тебе. Це може допомогти тобі їсти більше.

Герміона подивилася вниз.

— У мене немає часу.

— Читай внизу, сядь біля відкритого вікна. Ти завжди виходила на вулицю.

Її щелепа була ладна затремтіти. Вона напружилася і знизала плечима.

— Ну, — її голос був обережним, — я тоді була іншою.

— Я не говорю про роки тому. Ти ходила на вулицю в маєтку. Ти виходила з цієї кімнати. Зараз ти навряд чи це робиш.

Вона знизала плечима і продовжувала дивитися у вікно.

— Мені більше не було чим зайнятися.

Він різко зітхнув.

— Грейнджер, чому ти не виходиш?

Герміона на мить замовкла. Вона притулилася кінчиком пальця до скла й намалювала Кеназ для знань, творчості та натхнення. Вона ніколи не уявляла, як сильно вона може сумувати за письмом, яке вона сприймала як належне. Просте вміння викладати свої думки на папір, щоб упорядкувати та повернутися до читання. Вона сумувала за письмом майже так само, як і за читанням. Вона виявила, що часто малює на вікнах, щоб спробувати обробити все, що крутилося в її голові.

Поруч з Кеназ вона намалювала Совіло — для успіху і цілісності, і Дагаз — для прориву, сили змін і надії.

Потім вона зітхнула, намалювала Ізу над усіма і постукала по ній, перш ніж поглянути вниз.

— У цій кімнаті я почуваюся найбезпечніше... найспокійніше. Я ще багато чого намагаюся зрозуміти, і це більше впливає на мене, коли я перебуваю в інших частинах будинку, — вона ковтнула, і її плече сіпнулося. — Я можу впасти в паніку, і тоді ти більше не дозволиш мені досліджувати.

Драко мовчав.

— Грейнджер... — його голос ненадовго затих. — Не... не тримай себе в клітці через мене.

Герміона швидко подивилася на нього.

— Я не... Я просто... я не хочу ризикувати. Є важливіші речі, ніж вийти на вулицю.

Драко почав відповідати, але зупинився, його вираз став холодним.

— Страуд тут.

Герміона відчула, як її шлунок зробив кульбіт.

— Добре.

Він пішов, щоб привести Страуд, а Герміона сіла на край ліжка, бажаючи сповільнити серцебиття.

Двері відчинилися, і цілителька увійшла, Драко за кілька кроків позаду неї, його маска байдужості була на місці.

— Цього разу ти при свідомості, — сказала Страуд, глянувши на Герміону, коли начаклувала стіл посеред кімнати.

Герміона піднялася, щоб встати, і повільно підійшла, сівши на край, перш ніж їй наказали.

Вони з Драко обговорювали можливість прибуття Страуд, але від того, що вона була готова до цього, її серце в грудях не билося менш болісно.

Страуд махнула чарівною паличкою і поставила кілька діагностичних заклять.

— Ну, ти вже не в комі й не на межі голодної смерті. Я б прийшла швидше на цей огляд, але Верховний Правитель боявся, що ти надто делікатна. Цього тижня ти вступиш у другий триместр.

Страуд критично поглянула на Герміону.

— Ти маєш досить похмурий вигляд. Ти досі повинна перебувати на вулиці принаймні годину. Ти ж не хочеш зашкодити дитині, нехтуючи своїм здоров'ям.

У Герміони стиснуло груди, а пальці захищаючись торкнулися живота.

Страуд махнула чарівною паличкою, і з'явилася куля, що світилася. Більша, розміром приблизно як кулак Герміони.

Швидке, мерехтливе світло наповнило кімнату, як зірка. Герміона дивилася на нього і забула, як дихати.

Страуд оглянула кулю і наклала на неї кілька заклять, перш ніж записати у файлі.

— Все ще здорова. Не здається, що кома чи судоми спричинили будь-яку шкоду в розвитку дитини.

Страуд наклала ще одне діагностичне закляття, і, щойно воно проявилось, її обличчя витягнулося.

— Дівчинка. Яка прикрість.

Розділ 67

Chapter Notes

Плейлист

Dancing Without Music – Brdgs
Only A Lifetime – FINNEAS
Everything Is Lost – Maggie Eckford
Atlas: Two – Sleeping At Last
Hold My Hands – Isak Danielson
Atlas: Three – Sleeping At Last

Герміона відчувала, ніби її серце стукало аж десь у горлі.

Це була дівчинка. Крихітна дівчинка.

Усвідомлення цього зробило вагітність такою реальною, що це зворушило дівчину.

Страуд далі розглядала діагностику, а потім зітхнула.

— Ну, не те, на що ми сподівалися.

Вона прибрала чари рухом чарівної палички.

— На жаль, у нас вже є кілька сурогатних матерів, які змушені були зробити аборт після того, як виявилось, що вони виношують дівчаток, — її очі сповзли повз Герміону до Драко. — Звісно, це не так важливо, враховуючи, що вагітність — це насамперед засіб для відновлення пам'яті. У Вашому випадку, Верховний Правителю, завжди буде наступний сурогат — для виношування справжнього спадкоємця.

Герміона відчула, що їй стає холодно. Її горло стиснулося, і вона відвела погляд від Страуд, поглянувши на Драко.

Він дивився на кулю, що тріпотіла, наче не міг відвести погляду, але його постава трохи згорбилася.

Герміона хотіла торкнутися до нього, потримати його за руку. Було відчуття, що вони повинні розділити цей момент. Вона була вагітна дівчинкою, але їй здавалося, що все, що вона може зробити, — це сидіти тихо, відвести очі й лише уявляти, яким би все могло бути за інших обставин.

Драко досі ледь визнавав себе батьком цієї дитини. Він хіба що відзначав вплив вагітності на здоров'я Герміони. Попри її неодноразові наполягання, що вона не збирається робити аборт, він відмовився приймати цю дитину як власну. Це була її вагітність, її дитина. Коли вона намагалася поговорити про це, він ставав небагатослівним, а якщо вона наполягала, він перепрошував і просто йшов геть.

Він кліпнув, і м'язи його щелепи здригнулися, коли він схаменувся й відвів очі, кам'яним поглядом дивлячись у вікно.

Герміона озирнулася, коли Страуд продовжила читати закляття та писати нотатки.

Страуд зробила ще одне закляття, і з'явилася проекція мозку Герміони.

Спогади Герміони сяяли золотом у тому ж відтінку, що й куля, що тріпотіла. Усі маленькі сяючі вогники, розсіяні по її мозку, змінили колір, а деякі, здавалося, були зламані. Уздовж того, що повинно було б бути нервовими закінченнями, де-не-де майоріли осколки світла.

— Як цікаво, — сказала Страуд, ткнувши паличкою. — Що сказали цілителі розуму, коли побачили це?

Драко відвів погляд від вікна й подивився на проекцію. Його ніздрі розширилися, ніби він відчув щось неприємне.

— Що слід зберігати її в спокої, якщо вона коли-небудь прокинеться, і запобігти подальшим нападам, якщо я хочу уникнути неминучого пошкодження мозку та повної втрати спогадів, — він посміхнувся до

Страуд. — Ви повинні бути вдячні, що ваш метод примусового відновлення пам'яті не вбив її. Я не можу уявити, як би Темний Лорд сприйняв цю новину.

Страуд трохи зіщулилися зі знервованим виглядом.

— Коли я запропонувала це, я казала, що це лише теорія, — сказала Страуд жорстким голосом. — Я попереджала про це Темного Лорда. Чи виявлялися у неї якісь ознаки відновлення спогадів?

— Ні, — сказав Драко, його губи стиснулися, коли він глузливо поглянув на Герміону, а потім зосередився на Страуд. — Єдина помітна відмінність в її поведінці від початку вагітності полягає у тому, що вона більш нестабільна і ледве може виходити зі своєї кімнати.

Страуд зітхнула й тицьнула в проєкцію.

— Шкода, що ми не можемо просто дати їй сироватку правди. Як довго цілитель розуму сказав не використовувати магію для проникнення у мозок?

— Поки рівень магії залишається критично підвищеним, слід уникати всього, що магічним чином порушує роботу мозку, за винятком протисудомних засобів. Він підрахував, що до початку третього триместру можна буде безпечно спробувати використати виманологію, якщо припустити, що рівень її стресу впаде настільки, що тривога перестане бути тригером для нападів, — очі Драко затуманилися, він був байдужим на вигляд. Його рука тримала паличку.

Страуд стиснула губи.

— Це, на жаль, занадто довго. Ви повідомили йому, що дізнатися спогади — це нагальна справа?

Драко зневажливо махнув рукою.

— Ви бачили звіти; на основі аналізу цілителя розуму, чим важливіша інформація, тим більшою мірою вона захищена. Спроба витягти їх

передчасно може призвести до знищення всього, крім несуттєвої інформації. Спогади не дискретні; вони перекриваються асоціативно. Спогади, яких Темний Лорд жадає найбільше, будуть не першими, а останніми.

Страуд ще раз тицьнула в проєкцію мозку Герміони, перш ніж прибрати її.

— Ну, тепер, коли кінець першого триместру закінчується, вона повинна почати їсти та відновлюватися фізично. Можливо, Вас це не турбує, враховуючи, що дитина не буде спадкоємцем, але підвищений рівень кортизолу може вплинути на дитину. З обмеженнями, які накладені на поведінку сурогатів, стрес може проявлятися незвичним чином, якщо цього не попередити. Фізичні вправи — це важливий спосіб спрямування стресової енергії. Ви повинні наказати їй займатися спортом, щойно вона стане достатньо стабільною, щоб дотримуватися цієї вказівки.

Драко коротко, байдуже кивнула на знак згоди.

Через кілька хвилин він випровадив Страуд. Герміона піднялася й притулилася вухом до дверей. Вона почула, як голос Страуд віддаляється коридором.

— Якщо Ви не хочете лишати дівчинку, лабораторія забере її одразу ж після пологів. Темний Лорд розуміє, що не всі хочуть мати кількох дітей. Ті, хто матимуть хороший потенціал, будуть виховані, щоб зробити внесок у наступний етап програми, а інші стануть корисними лабораторними об'єктами. Про ранній магичний розвиток досі мало що відомо...

Язик Герміони згорнувся в роті, а шлунок скрутило так сильно, що її ледь не вирвало на підлогу. Вона похитнулася й сіла на край свого ліжка.

Драко б ніколи не допустив цього. Він би ніколи не допустив, щоб це сталося з нею, з їхньою дитиною. Але це не врятує інших сурогатів чи їхніх дітей.

Вона заплющила очі.

Сподівалася, що Драко скоро повернеться, щоб вона могла попросити повернути свої книги. Інакше у неї нічого не залишалось, крім як хвилюватися, хвилюватися й хвилюватися.

Було неможливим робити щось, лише хвилюватися, а потім хвилюватися через те, що вона хвилювалася.

Підвищений рівень кортизолу може вплинути на дитину.

Зберігати спокій, інакше у неї може статися судомний напад.

Тоді Драко може заборонити її продовжувати дослідження.

А тоді...

Вона намагалася не думати про це.

Вона подумки переглянула закляття зцілення та розробила теоретичні зілля для протидії гемофілії й зупинки кровотечі.

Минула майже година, перш ніж Драко знову з'явився. Щойно вона побачила його, її розум відразу повернувся роздумів над зустріччю.

Це мала бути дівчинка.

Тепер, коли стаття була відома, вона могла уявити все більш чітко. Раніше уявлення було абстрактним, просто немовля. Тепер це була дівчинка. Крихітка.

У маєтку були портрети дітей Мелфоїв, завжди білявих, сірооких... і лише хлопчиків.

Лінія Мелфоїв була переважно... повністю чоловічою.

Герміона не могла пригадати жодних портретів із зображенням дівчаток нащадків Мелфоїв. Спадкоємців, або бодай як запасний варіант.

Герміона не знала, чи це була генетична аномалія, чи, радше, процес відбору; можливо, Мелфої традиційно не зберігали вагітність, коли дізнавалися, що має народитися дівчинка.

Драко зупинився за фут від неї й застиг. Він здавався лише частково присутнім, ніби його розум був деінде. Руки Герміони лежали на животі, коли вона уважно спостерігала за ним.

— Отже... це дівчинка, — сказала вона.

Його вираз миттєво змінився, і він коротко кивнув.

Її рот сіпнувся.

— Я не знала, що в роді Мелфоїв бувають дівчатка.

— Ні, — знизав плечима він.

Герміона відчувала, ніби камінь застряг у її горлі.

— Тоді... це щось означає для тебе? Що це не хлопчик?

Драко кліпнув і, здавалося, раптово прокинувся, повертаючись із того місця, де б не був його розум.

— Що? Ні, — він витріщився неї. — Стать ніколи не мала значення для мене.

Відчуття у горлі змінилося тяжкістю в грудях. Герміона кивнула.

— Добре. Мені просто було цікаво.

Драко подивився на неї.

— Це дія закляття на родоводі, яке має на меті зберегти маєток недоторканим. Мелфоям потрібні шлюбні узи, щоб народити спадкоємця хлопчика.

— О, — це все, що вона змогла сказати. За кілька секунд вона додала:
— Страуд не знає.

Він похитав головою, подивився вниз і, здавалося, вивчав лак на своїх черевиках.

— Здавалося, це ніколи не варто було згадувати, враховуючи, що необхідність спадкоємця вже робила мої зусилля переконливими.

Герміона відвела погляд.

Одружитися. Народити дітей. Постаріти з кимось.

Був момент, коли вона змирилася з тим, що ніколи не матиме нічого з цих речей. Вона сказала собі, що будуть важливіші речі, якими вона зможе втішитися; Гаррі та Рон були б ще живі, Волдеморт був би переможений, світ був би кращим. Цього знання було б достатньо, щоб заповнити порожнечу.

Але Гаррі та Рон не вижили. Волдеморт не був переможений. Світ був таким зламаним, що вона не знала, чи могло все коли-небудь стати кращим.

Тепер вона відчувала втрату таких простих речей.

— Чи можу я отримати свої книги назад, перш ніж ти підеш? — запитала вона, знову дивлячись на нього.

— Я попрошу Топсі принести їх.

Вона подивилася на свої туфлі.

— Я спробую ще раз вийти на прогулянку. Страуд має рацію, це важливо для дитини, тому я повинна це зробити.

Вона підвела очі й легенько усміхнулася.

Драко витріщився на неї, і зрештою її усмішка зникла. Вона відвела погляд убік вікна. Там було так... відкрито. Її пальці сіпалися, і вона

сховала їх за спину.

— Я піду з тобою, — сказав він. — Ти не мусиш йти сама.

Він простягнув руку, і вона прийняла її.

Вони вийшли на вулицю і повільно пішли провулком, обсадженим фруктовими деревами, переплітаючи пальці. Квіти зів'яли, їх замінило листя; їхній шлях закривали вигнуті гілки.

— Я лазив на ці дерева, коли був маленьким, — раптом сказав Драко.

Герміона здивовано поглянула на нього. Раніше він завжди мовчав під час прогулянок. Було незвично, що він розмовляв.

Він дивився вдалечінь, його вираз обличчя був замисленим.

— Мені сказали не підніматися на них, але коли мої уроки за день закінчилися, я прийшов, щоб спробувати.

Він подивився на сучкувату яблуню біля них.

— Я застряг на цьому дереві. На той час воно здавалося величезним. Топсі намагалася мене дістати, але я не дозволив їй. Я сидів на тій гілці, гукаючи маму цілу годину, перш ніж вона повернулася додому з алеї Діагон.

Герміона розглядала гілку лише за кілька футів від землі, і її рот викривився.

Драко обернувся.

— Якщо ми підемо цією стежиною й перетнемо поле, то там є ставок, де я ловив жаб. Там зазвичай бувають качки й чаплі. Мені подарували сітку на мій п'ятий день народження, і я намагався зловити все, що мені траплялося. Це було для мого зоопарку. Раніше я казав, що стану магізоологом, коли виросту. Я був дуже одержимий ідеєю, що коли-небудь поїду в Африку з експедицією. Мій батько був нажаханий цим.

Драко був беземоційним, коли говорив. Герміона відчувала наростаюче почуття тривоги.

— Я був нічним кошмаром фей і гномів, — додав він за хвилину. — Одного разу мене вкусив гном, коли я намагався його викопати. Було так багато крові, — він порожньо розсміявся. — Моя мати боялася, що у мене буде шрам.

Він знову почав повільно йти стежиною, все ще тримаючи Герміону за руку.

— Мені завжди подобалося літати. Батько подарував мені іграшкову мітлу, коли мені було два, попри заперечення матері. Ми з Теодором Нотом ганяли один за одним по всьому маєтку. Я ледь не зламав руку, врізавшись у стіну, коли мені було вісім.

Після цього він замовк, поки вони не дійшли до закінчення дерев.

— Топсі піде з тобою. Вона доглядає кількох немовлят. Вона фактично виростила мене протягом перших кількох років, поки моя мати була хвора. Вона також допомагала Джіні з Джеймсом, — він подивився на Герміону. — Все вже влаштовано... право володіти нею перейде тобі. Вона хороша ельфіня-домовичка. Вона знає всі історії про мене, якщо ти захочеш дізнатися.

Герміона зупинилася, коли зрозуміла, до чого він хилить.

Він намагався дати їй те, чого вона хотіла. Для нього визнати, що він матиме дитину, означало визнати, що він ніколи з нею не познайомиться.

Він розповідав їй історії, щоб вона могла розповісти їхній доньці про те, яким він був до школи, до війни.

Він намагався домовитися з нею.

Він подивився на поля.

— Магія в маєтку зникне, якщо мій батько не матиме нового спадкоємця, — сказав він за мить. — Якщо він цього не зробить, маєток визнає та прийме нащадка... якщо вона захоче на неї претендувати. У мене є документи, які я маю для тебе, щоб подати офіційну претензію на маєток, якщо ти хочеш, щоб це було узаконено. Але тобі не доведеться повертатися, на твоє ім'я вже є сховища та інші активи, що я підготував, які було легше ліквідувати.

Плечі Герміони почали тремтіти.

Драко подивився на неї. Його очі були бурхливо-сірими й пильними, коли він розглядав її обличчя.

— Я завів тебе надто далеко. Ти стомилася. Ми повинні повернутися.

Герміона не могла поворухнутися. Її горло стискалося, а ноги підгиналися. Існувало тисячу речей, які вона хотіла сказати йому, але губилася щодо того, як висловити бодай одну з них.

Він підійшов ближче.

— Ти зможеш дійти назад?

Їй вдалося потрусити головою.

Він підійшов ближче, повільно рухаючись і оцінюючи її реакцію. Він обхопив її лівою рукою за талію й підняв на руки, понісши спиною до маєтку.

Вона обхопила його шию руками й ткнулася обличчям у його плече, починаючи плакати. Усю дорогу до своєї кімнати вона плакала в його обіймах.

Тієї ночі вона поклала голову йому на груди, коли лежала у ліжку й дивилася, як рухається годинникова стрілка. Одну руку Драко тримав на її голові, зарившись у її волосся, а іншою рукою малював візерунки вздовж її руки крізь мантію.

Вона сіла й подивилася на нього зверху вниз. Він подивився на неї з настороженим виразом обличчя. Простягнула руку, поклавши долоню на його груди, потім нахилилася й поцілувала його. Герміона заплющила очі у намаганні запам'ятати відчуття зіткнення їхніх губ, як їхні носи торкалися один до одного, ледь відчутну щетину на його підборідді під її пальцями, коли вона гладила долонею його обличчя.

Вона поглибила поцілунок, занурюючись у відчуття. Вона відчувала різкий запах кедрової олії в його одязі та аромат дубового моху й папірусу на його шкірі. Його долоня пестила її шию, і вона тремтіла від цього, притискаючись ближче й заплутуючи пальці в його волоссі.

Поцілунки були повільними, глибокими й такими знайомими. Вона знала це відчуття. Цю спеку в животі, трепет у грудях та шум у венах. Це була найінтимніша і найдорожча річ, яку вона коли-небудь знала. Вона сховала це знання там, де його не можна було забрати, поховала, поки не загубила у власному розумі.

Вона хотіла повернути це.

Її рука на його грудях почала ковзати по них, рухаючись тулубом. Його рука обхопила долоню й зупинила її. Коли вона спробувала вирвати свою руку, він перестав її цілувати.

— Що ти робиш?

Герміона відхилилася й подивилася на нього, глибоко вдихнувши.

— Хочу спробувати покохатися з тобою.

Вона спостерігала за його очима, коли вимовляла це.

Райдужки його очей потемніли, коли рогівки розцвіли, але вираз обличчя став жорстоким і замкнутим.

— Ні. Цього не станеться.

Герміона подивилася на свою руку в його.

— Я не хочу, щоб останній раз, коли ми кохалися, був тоді, коли ти...
— її рот сіпався. — Коли це було... вимушено.

Драко на мить замовк.

— Ні.

Її пальці здригалися, і вона відсунула руку від того місця, де він її зупинив, коротко кивнувши.

— Гарзд.

Вона лягла й схилила голову йому на плече, притиснувшись обличчя до тепла його тіла, яке гріло її крізь сорочку.

Кілька хвилин вони нічого не говорили.

— Чому? — нарешті запитав він.

— Я казала тобі.

— У тебе завжди більше ніж одна причина.

Вона мовчала, а потім міцніше притиснулася до його боку.

— Я не пам'ятаю, як це було... займатися сексом раніше, — сказала вона нарешті. — Я знаю, що ми були разом, але це здається таким далеким, як щось віддалене настільки, що я не можу розібрати деталей. Коли я намагаюся згадати... я просто... я просто згадую, як це було тут, коли тобі доводилося це робити щомісяця. Тож я подумала... — вона замовкла і кілька митей мовчала.

Було так багато способів, чому все могло піти не так. Це було б не так, як у минулому, — з відтінком усього, що сталося. Вона може почати панікувати або виявити, що коли вони досягнуть певної точки, вона не зможе заперечити або попросити його вповільнитися чи зупинитися. У неї може статися напад.

Це могло б зруйнувати той крихкий спокій, який вони знайшли одне в одному, відчуття безпеки, яке вона знайшла у ньому.

Це може отруїти минуле.

Вона міцніше притиснулася до нього.

— Не зважай.

Драко нічого не сказав.

Вона заснула, слухаючи його серцебиття.

Однак після цієї розмови він цілував її по-іншому. Його руки затримувалися довше. Його поцілунки викликали не просто палке бажання, а щось інше.

Щось більш голодне.

Щось, що вона відчувала у своїй крові.

Коли він повернувся після двох днів відсутності, його дотик був схожий на вогонь. Його руки заплуталися в її волоссі, вона провела його лівою рукою вниз, уздовж своєї шиї до основи горла, а потім далі вздовж тіла. А тоді відчула, як він так різко вдихнув крізь зуби, що повітря затремтіло на її шкірі.

Вона уривчасто застогнала.

— Скажи мені зупинитися, — сказав він, притискаючи гарячий рот до її шиї. — Скажи мені зупинитися.

Вона заплутала пальці в його мантиї й притягнула його ближче.

— Не зупиняйся, — сказала вона, — я не хочу, щоб ти зупинявся.

Його зуби дряпали її шкіру, коли він кусав її шию. Вона підтягнула його руку до ґудзиків сукні й почала їх розстібати. Його пальці торкнулися її оголеної шкіри, і він поцілував її плечі відкритим ротом.

Це було приємно.

Це було знайомо.

Раніше він торкався до неї подібним чином. Вона пам'ятала це.

Він цілував її груди, поки Герміонина голова не відкинулася назад, і вона почала задихатися. Його руки ковзали по її плечах і по хребту.

Її руки рухалися вздовж вигину його підборіддя й опускалися на плечі, намагаючись торкнутися всього його тіла. Відчуття дотику до нього було поховане у ній... фізичне відчуття знайомості, здавалося, лише дрімало раніше, а тепер змушувало її серце битися частіше, знову прокидаючись.

Вона повернула його рот до свого й поцілувала глибше.

— Я кохаю тебе, — сказала вона йому в губи. — Я кохаю тебе. Я хотіла б сказати тобі це тисячу разів.

Вона почала розстібати йому сорочку й знімати її, проводячи руками по його шкірі.

— Скажи мені зупинитися, і я припиню, — сказав він їй у губи.

— Не зупиняйся.

Її серце калатало у грудях, вона заплющила очі й зосередилася на відчуттях. Вага, тепло, відчуття його шкіри біля її. Вона вдихнула повітря біля його плеча і провела пальцями по шрамах на спині.

— Заплющ очі.

Вона відчула, як її одяг зісковзує, і тілом поширюється жар.

Його рука торкнулася її грудей. Це відчувалося інакше. В кілька разів сильніше, ніби його дотик пропустив електрику через її тіло. Вона не думала, що раніше відчувала щось подібне. Вона здригнулася від

контакту й тихо ахнула. Він провів великим пальцем по її соску, і все її тіло здригнулося.

Герміона відчула його рот з правої сторони грудей.

Зуби.

Вона застигла. Наче її занурили в крижану воду, і раптом спека зникла.

Вона не могла...

Гостре холодне каміння.

Вона хотіла, щоб це припинилося.

Намагалася вдихнути, але її легені відмовилися впускати повітря. Просто вдихни, і все зникне.

Її горло зімкнулося. Пальці сіпнулися на плечах Драко.

Вона не могла дихати. Спогади нахлинули на неї.

«Просто заплющ очі».

Краще, ніж Луціус. Краще, ніж Луціус.

Вона просто хотіла, щоб це припинилося.

Вона намагалася не думати про це, але не виходило.

— Зупинись, — вимушено мовила вона.

Драко миттєво завмер і почав відхилятися. Вона сухо схлипнула й міцно обхопила руками його плечі, притулившись обличчям до його шиї, намагаючись дихати, і хотіла, щоб її серце перестало болісно калатати у грудях.

Перестань здригатися. Перестань здригатися.

Драко сидів нерухомо, не торкаючись її. Вона навіть не відчувала, як він дихає.

Вона кілька разів повільно вдихнула й обережно підняла голову, щоб поглянути на нього.

— Я просто... — її груди стиснулися. — Всього було забагато на мить. Я думаю, що тепер мені буде краще, коли я знаю, що можу сказати стоп. Це було приємно, — її пальці на ньому стиснулися. — Це було приємно... поки не стало...

Вона важко ковтнула.

Драко кивнув. Його зіниці зменшилися, коли очі стали схожими на лід. Його вираз обличчя був напруженим і витягнутим, коли він дивився на неї.

Він був схожий на те, що вона здатна розбити власними руками.

Якщо вона зіпсує це, то знищить останнє хороше, що він мав.

Вона провела рукою по вигину його підборіддя й відчула його пульс у западині за кісточкою, коли притиснулася своїм чолом до його.

Вона не збиралася плакати, сказала вона собі. Вона не збиралася плакати.

Їм просто потрібно було більше часу.

Вона пішла до бібліотеки. Вона уникала її, але ельфи були обмежені у своїх можливостях доставки книжок для неї, коли вона не знала всіх потенційних ресурсів, які там можуть бути.

Топсі крутилася біля неї, коли Герміона стояла на порозі, вагаючись і намагаючись не дивитися вгору.

— Я хочу почати з відділу темних мистецтв, — сказала вона.

— Якої саме частини?

— Всіх. Я хочу побачити назви всіх книг.

Пересуваючись бібліотекою, Герміона не зводила очей з підлоги чи полиць. Зосередитися на книгах. Зосередитися на словах.

Вона повинна була врятувати Драко. Неважливо, що вона не може поглянути на стелю. Вона просто повинна дихати.

Іноді повторення нагадування працювало.

Іншим разом — ні.

Вона прокинулася схвильована у своїй кімнаті, і кожен м'яз її тіла горів. Драко сидів біля неї, тримаючи її руку у своїй.

Вона розгублено дивилася на нього, намагаючись згадати, як туди потрапила.

— У тебе стався напад у бібліотеці, — сказав він беземоційно. — У тебе була панічна атака, Топсі не змогла тебе заспокоїти, і у тебе стався напад. Важкий, навіть із застосуванням протисудомного зілля. Я був в Австрії.

Герміона нічого не сказала. У горлі було відчуття, ніби вона невпинно кричала.

Драко якусь мить дивився у вікно, а потім зітхнув. Він почав масажувати центр її долоні, не дивлячись на неї, постукуючи паличкою по точках тиску, поки м'язи не розслабилися, а пальці не розгорнулися.

— Ти не можеш мати все, Грейнджер. Зараз той момент, коли ти повинна усвідомити, що не отримаєш все, що хочеш, і повинна обрати й дозволити цьому стати достатнім для тебе.

Його руки перестали рухатися, і він хвилину дивився у вікно. Потім повільно ковтнув і обернувся, щоб поглянути на неї вниз.

— Цілитель розуму сказав, що якщо у тебе буде ще один такий напад, ти можеш спричинити незворотне пошкодження мозку і, ймовірно, викидень.

Герміона стиснула губи й відтягнула руку, згорнувшись тугим клубком навколо живота.

— Я не можу просто залишити тебе, — сказала вона твердим голосом.

Вона відчула, як ліжко прогнулося, і Драко відкинув її волосся від обличчя, заправивши локон за вухо, коли нахилився над нею.

Він тихо зітхнув, коли його рука сповзла з її волосся і лягла їй на плече.

— У тебе будуть інші люди, про яких потрібно буде подбати. Ти пообіцяла Поттеру подбати про Джіні та Джеймса. У тебе є дитина, яка потребує тебе, і ти це знаєш.

Її рука притиснулася до живота, і вона тихо схлипнула.

— Я не хочу вибирати, — її голос був хрипким, і говорити було боляче. — Мені завжди доводиться вибирати, і я ніколи не можу вибрати тебе. Я так втомилася не вибирати тебе.

Він стиснув її плече, перш ніж його рука сповзла до її, і почав масажувати жорсткі вузли на долоні.

— Ти не обираєш. Ти обіцяла — все, що я захочу, ти дала обіцянку. Не ламай себе, намагаючись врятувати мене. Я хочу цього понад усе інше. Залиш цей клятий світ. Дозволь витягнути тебе, Грейнджер. Дай мені знати, що ти у безпеці, подалі від цього усього. Скажи нашій доньці, що я врятував вас обох. Це те, чого я хочу.

Вона непевно піднялася; її руки не були надійними, але вона змусила себе піднятися і схопити його за руку.

— Драко, я так близько. Дай мені більше часу, і я знайду спосіб видалити твою Мітку. Я впевнена, що спосіб існує. Будь ласка, не

змушуй мене припинити спроби.

Драко відкинувся й поглянув на неї. Його очі блиснули.

— Я ніколи не знав нікого, хто був би таким поганим в обіцянках, як ти. Ти, цілком можливо, найгірша дотримувачка обіцянок, яку я коли-небудь зустрічав.

Її горло стиснулося, але вона підняла підборіддя й зустріла його погляд.

— Я дотримуюся тих, які важливі.

Драко підняв брову.

— Ні. Ти даєш суперечливі обіцянки, а потім вибираєш, які з них дотримуватися, залежно від того, чого ти хочеш. Я трохи подумав над твоєю методологією... — його голос був легким. Потім легкість зникла, і він відвів погляд. — Тому, здається, ти ніколи не виконуєш жодної з обіцянок, що важливі для мене.

Герміона подивилася вниз.

— Драко...

— Герміоно.

Вона подивилася на нього. Він досі так рідко звертався до неї на ім'я.

Він дивився на неї серйозним і втомленим виразом обличчя.

— Ти відповідальна за цю дитину. Вона була єдиним, про що ти турбувалася до того, як повернулися спогади. Про її захист... це все, про що ти думала кожен хвилину дня. Тепер... ти настільки зайнята тим, що намагаєшся врятувати мене, що дозволяєш собі забути, що ти їй потрібна, що вона залежить від тебе. Наражаєш себе на небезпеку, намагаючись врятувати мене, й ризикуєш нею.

Підборіддя Герміони тремтіло, і вона подивилася вниз.

— Я так близько, Драко. Мені не вистачає лише одного шматочка.

Драко різко зітхнув.

— Грейнджер, якщо у тебе станеться викидень, Темний Лорд вимагатиме тебе, щоб перевірити твій розум, — його голос був рівним і невимушеним, і вона здригнулася від цих слів. — Ти пообіцяла... якщо тебе це буде напружувати, ти пообіцяла, що припиниш. Скільки у тебе було панічних атак відтоді, як ти сама почала ходити до бібліотеки?

Вона стиснула зуби.

— Це так по-дурному. Так безглуздо, що це не проходить. Я так близько... я майже впевнена, що зможу зрозуміти це, але чим сильніше я намагаюся зібрати частини разом, тим гірше стає. Але я так близько... що, якщо я зачекаю і не з'ясую цього, а потім стане надто пізно? — в грудях відчувалися судоми, і вона притиснула руку до них.

Драко схопив її за плечі, вираз його обличчя був жорстким.

— Відпусти це, — його зуби блиснули, коли він заговорив. — Я ніколи не повинен був стати тим, кого ти намагатимешся врятувати.

Герміона вперто похитала головою:

— Що я маю робити, якщо ти просто змусиш мене зупинитися?

Губи Драко скривилися, наче він хотів накричати на неї. Вона не кліпнула. Його руки опустилися з її плечей, і він роздратовано зітхнув.

— Добре, — сказав він смиренным голосом. — Ти можеш продовжувати дослідження у своїй кімнаті. Але якщо ти хочеш піти до бібліотеки, то почекаєш і підеш зі мною. Я попрошу Топсі стримати тебе, якщо ти спробуєш піти сама. Зрозуміла?

Герміона злегка кивнула.

Здебільшого вона залишалася у своїй кімнаті. Щоразу, коли у нього був час, Драко виводив її на вулицю погуляти, а потім у бібліотеку, стоячи поруч із нею й дивлячись, як вона годинами переглядає книги. Він накладав аналітичні закляття на свою руку, щоб вона вивчала її, і писав для неї нотатки.

Вона чекала за дверима бібліотеки, коли Драко повернеться ввечері, коли почула два послідовні сплески явлення у фое внизу.

Її живіт одразу ж стиснувся.

Ніхто не міг увійти в маєток, якщо Драко не дозволить цього. Якщо Драко запрошував когось без попередження, то, ймовірно, це мав бути Северус, а це означало, що її час вичерпано. Або ж Драко помер, і захист маєтку зруйнувався.

Її серце застрягло у горлі, коли вона відійшла в тінь і напружила слух, щоб почути.

— Останнім часом у твоїй продуктивності спостерігається помітне зниження. Темний Лорд хоче передати це завдання комусь із менш традиційними методами, — кровожерливий голо Луціуса Мелфоя поплив коридором.

Герміона завмерла від жаху.

— Однією справою менше для мене. Зараз мені заледве бракує уваги, — вона почула, як Драко сказав прохолодним голосом.

У тихому порожньому будинку голоси заповнили фое і відскочили від стін коридору. Вона чітко чула кожне слово.

— Це дійсно так. Здається, я не можу взяти газету, не побачивши в ній твоє обличчя. Мій син, сумнозвісний Верховний Правитель.

Драко нічого не відповів.

— Повинен визнати, я прагнув, щоб мій спадкоємець досяг трохи більшого, ніж міжнародна репутація масового вбивці. Шкода, що ти не

зміг зберегти свою анонімність. Ти більше мисливська собака, ніж протеже, — Герміона почувала насмішку в тоні Луціуса.

Дівчина почала повільно крокувати коридором, притиснувшись пальцями до стіни.

— Батьку, я думав, що успадкував від тебе свій винятковий талант до вбивств. Зрештою, я покірний слуга Темного Лорда, як і мій батько і його батько до нього, — голос Драко був насмішкуватим, але Герміона почувала напругу, приховану в його тоні, стриманість.

— У внесках, які ми з батьком зробили, є мистецтво. Використання Неприпустимих — це просто виливання надлишку емоцій. Агонія має бути видом мистецтва. У службі, яку ти несеш перед Темним Лордом, немає мистецтва. Ти дозволив використовувати себе як ручну зброю. З усіх навичок, які ти міг би розвинути... Твій вибір розчаровує мене.

Поруч у стіні був прихований прохід. Якби Герміона могла просто дістатися до нього, вона могла б сховатися. Зачекати там, поки Драко не прийде за нею.

— На моєму одязі менше крові, — почувала вона, як Драко сказав зневажливо.

— Як ти гадаєш, Темний Лорд досяг величі лише завдяки кількості Вбивчих проклять, які він зміг накласти? Як ти гадаєш, така здатність зробила Гелерта Гріндевальда славетним? Велич — це більше, ніж просто груба сила. Це вимагає драйву, хитрості та натхненного бачення. Ти дурень, якщо думаєш, що твоє слава ката надає тобі справжнє значення. У тебе немає послідовників. Ніхто тобі не вірний. Страху недостатньо; Темний Лорд засвоїв цей болючий урок під час першої Чарівної Війни. Ключем до його успіху була здатність розширити своє бачення, коли він повернувся до влади. Кат — це трохи більше, ніж незначна примітка. Темний Лорд дав тобі можливість затримати останнього члена Ордену. Це б навіки закарбувало твоє ім'я в історії, але минуло вже чотири місяці...

Дошка в підлозі під ногою Герміони заскрипіла, і голос Луціуса затих. Герміона завмерла, серце застрягло у горлі.

— Тут є ще хтось, Драко?

Розділ 68

Chapter Notes

Плейлист

Turns You into Stone – Fleurie

Youth – Daughter

Rescue My Heart – Liz Longley

Hopeless Romantics – James TV

Neptune – Sleeping At Last

[https://music.youtube.com/playlist?](https://music.youtube.com/playlist?list=PL64QfUT93LYC1GEYvIEVC5P2OU9wtIBMJ)

[list=PL64QfUT93LYC1GEYvIEVC5P2OU9wtIBMJ](https://music.youtube.com/playlist?list=PL64QfUT93LYC1GEYvIEVC5P2OU9wtIBMJ)

Герміона втупилася широко розплющеними очима в силует Луціуса, який з'явився в коридорі.

Його очі пробіглися стінами та зупинилися на місці тому закутку, де тулилася Герміона. Якусь мить він дивився на неї, перш ніж почав повільно рухатися в її бік. Драко миттю з'явився біля свого батька.

« Не розкривай своє прикриття. Не розкривай себе, Драко », — Герміона повторювала цю думку у своїй голові, як мантру, коли Луціус наблизився до неї.

Луціус здавався драконом у людській шкірі. Він рушив коридором до Герміони звивистим кроком, наче змія; наче він спонукав її втікати.

Його очі яскраво сяяли, коли він наблизився.

— Пам'ятаєш програму відродження магічного населення? Мене зобов'язали утримувати сурогатну матір. Хіба я не згадував про своє майбутнє батьківство? — вираз обличчя Драко був холодним, але пильним, коли він дивився на Герміону. Він ледь помітно поворухнув головою, ніби хотів попередити її, щоб вона не рухалася.

— Ну, звісно. Бруднокровка, про яку писав «Щоденний віщун». Я й забув, що вона тут, — він стояв у кількох дюймах від Герміони,

розглядаючи її. Темна магія огортала його, наче плащ, і це змусило її шлунок зробити кульбіт, коли її тілом виступив холодний піт. Вона щільніше притиснулася до стіни.

Луціус підняв її підборіддя своєю чарівною паличкою, щоб вона зустрілася з ним очима. Його зіниці були розширені; їх оточувало лише срібне кільце.

— Мишенятко потрапило в зміїне гніздо.

Герміона відчула, як її мантия зсунулася, коли рука Луціуса легенько ковзнула її тілом.

— Ти насолоджуєшся нею, Драко? Тебе приваблює її посередність? Гадаю, після стількох років заборони, має бути щось спокусливе в дослідженні бруднокровки. Це пояснило б, чому твоя дружина опинилася так далеко від шлюбного ложа. Чи твоя маленька іграшка змусила тебе жадати речей, які чистокровна дружина радше дозволить виконати комусь іншому, ніж згодиться на це сама?

Голос Луціуса перетворився на хиже муркотіння, коли він наблизився до Герміони. Від нього пахло кардамоном і шкірою, але цей запах був замаскований під мідним смородом старої крові. Язик Герміони згорнувся, а горло стиснулося, коли вона намагалася ковтнути огиду.

— Погляньмо, що в тобі такого особливого, що тримає мого сина в Британії, поки його дружина розважається у Франції.

Не розкривай своє прикриття. Не розкривай своє прикриття.

Вона відчула, як гудзики на її грудях розстібаються. Вона непомітно здригнулася, і з неї майже вирвалося тихе скигління, але їй вдалося стримати його. Її очі шукали Драко, намагаючись застерегти його.

Він стояв заціпеніло за спиною батька, його очі палали від люті.

Не треба... Не треба... Не треба...

Рука Луціуса стиснула її горло, і він тихо розсміявся. Це не був короткий смішок. Сміх продовжувався й продовжувався, не припиняючись. Щоразу, коли Герміона думала, що він затихає, Луціус продовжував тихо, невпинно, безрадісно сміятися. Його пальці все ще стискали її шию, наче він міг зламати її, і вона відчувала кожен вібрацію.

— Ну, Драко... — нарешті сказав він, глянувши через плече. — Вона прив'язалася до тебе.

Вираз обличчя Драко миттєво скривився в жорстоку зловтішну посмішку, коли він зустрівся поглядом із Луціусом.

— Так.

Він простягнув руку повз Луціуса, схопив Герміону за зап'ястя й рішуче вирвав з батькової хватки.

Драко глянув на неї, а потім повернувся до батька.

— Минулі катування зробили її нестабільною та спричинили досить значну втрату пам'яті. Темного Лорда особливо цікавить інформація, якою вона володіє. Він хоче, щоб вона була в безпеці тут, у маєтку, доки я не добуду цих спогадів, — він тоненько посміхнувся. — Минуло лише кілька місяців, і вона сильно прив'язалася до свого володаря. Я все, що у неї є в цьому світі, — він пильно поглянув на Герміону й усміхнувся. — Чи не так, Бруднокровко?

Герміоні не потрібно було вдавати тремтіння щелепи чи те, як стрімко почали здригатися її груди, коли вона кивнула. Її рука сіпалася, піднявшись, коли вона прикрила оголену шкіру.

Драко подивився на неї вниз. Його рот насмішкувато скривився.

— Заспокойся і дихай. Мій батько навряд чи знайде щось цікаве в тобі.

Луціус спостерігав за цим із жадібним задоволенням. Вона змусила себе згадати, що це лише гра, коли зустріла злісний погляд Драко й

відчула, як наїжачилася зсередини.

— Зазвичай вона й носа не показує зі своєї кімнати, крім хіба що щоденних прогулянок. Вона, мабуть, сумувала за мною, якщо зайшла так далеко, — Драко скривив губи.

Вираз його обличчя став холодним, коли він поглянув на батька.

— Темний Лорд не хоче, щоб її хтось чіпав... будь-хто, хоч яким би кумедним це не було. Існують суворі правила щодо сурогатів. Зберегти її та відновити спогади, які вона втратила, вважається першочерговою задачею. Тож вибач мені. Я повинен відвести її до кімнати, щоб переконатися, що в неї не станеться панічної атаки дорогою.

Драко почав тягнути Герміону коридором, але потім завмер і озирнувся на Луціуса.

— Твоє крило маєтку повністю готове. Минулого року Асторія звеліла зробити там ремонт. Ходімо, Бруднокровка.

Він із силою потягнув Герміону коридором, рухаючись так швидко, що вона ледве втрималася на ногах, стискаючи сукню й намагаючись дихати.

Дівчина озирнулася через плечей побачила, як Луціус спостерігає за ними із незрозумілим виразом обличчя.

Щойно вони дійшли Північного крила, Драко зупинився й міцно обійняв її.

— Вибач. Мені так шкода, — він повернув її обличчя догори, спрямовуючи її погляд на себе. Його рука гріла її шкіру, коли він розглядав її обличчя, відкидаючи волосся з її очей. — Він прибув без жодного попередження. З тобою все гаразд? Мені так шкода.

— Зі мною все гаразд... — Герміона ледь видавила з себе ці слова, оскільки її груди продовжували стискатися, поки вона боролася з

риданнями. — Я просто боялася, що він щось зробить, і ти розкриєш себе.

Рука Драко власно ковзнула її волоссям біля потилиці, і він притягнув її ближче.

— Він більше не наблизиться до тебе. Я вб'ю його, якщо він ще раз до тебе торкнеться. Я скажу Темному Лорду, що він збожеволів і в мене не було виходу.

Герміона сховала обличчя в мантиї Драко й заплющила очі. У неї все було так добре. Вона зберігала спокій, не панікувала кілька днів, але тепер відчула, ніби хтось вибив ґрунт з-під ніг.

Драко різко сердито зітхнув.

— Зі всіх випадків, коли Темний Лорд викликав його...

Герміона ковтнула й підвела очі.

— Він тут, щоб вистежити того, хто відповідальний за знищення горокракса, чи не так? Останнього члена Ордену. Ось, що він мав на увазі.

Драко мовчав кілька жахливо довгих секунд, перш ніж зустрівся поглядом із нею.

— Так, — нарешті сказав він, трохи нахиливши підборіддя. Він обережно простягнув руку й застібнув їй сукню. — Темний Лорд був розчарований моєю невдачею спіймати відповідальну особу. Тому він викликав мого батька до Британії, щоб передати йому це завдання.

У Герміони пересохло в горлі:

— Що... що це означає?

Куточок його рота здригнувся, а пальці піднялися й ледь чутно торкнулися її щоки.

— Я не думаю, що він знайде щось до того, як ти зникнеш. Навряд чи це матиме якесь значення після цього. Ти залишишся у своїй кімнаті; це буде недовго.

Герміона здригнулася й похитала головою:

— У мене є дещо, що я мушу відшукати в бібліотеці. Я чекала тебе, бо мала ідею...

— Герміоно, — він перервав її жорстким голосом, прибираючи руку.
— Мій батько житиме в маєтку найближчим часом. Навряд чи його викликали випадково. Зараз, коли у Темного Лорда більше немає доступу до твоїх спогадів. Я супроводжуватиму тебе на прогулянках, пояснюючи це твоїм станом здоров'я. Однак мій батько нестабільний і непередбачуваний. Йому не можна довіряти чи очікувати, що він слухняно виконуватиме вказівки Темного Лорда, коли йому спаде на думку якась божевільна ідея. Все, що він побачить, зможе побачити й Темний Лорд.

Герміона ковтнула й спробувала заговорити.

Драко тихо зітхнув, і його плечі опустилися.

— Мені шкода. Мені щиро шкода. Я принесу тобі книги. Я знаю, що це не те, чого ти хочеш. Якби я міг запропонувати щось краще, я б допоміг.

Якусь мить він дивився на коридор.

— Зараз я відведу тебе у твою кімнату. Тоді я повинен буду піти. Я не можу більше проводити багато часу з тобою.

Серце Герміони ніби наповнилося свинцем, коли вона йшла за ним коридорами й спостерігала, як він кілька хвилин оглядав і перевіряв захисні чари на її кімнаті, перш ніж піти.

Присутність Луціуса в маєтку відчувалася як отрута в повітрі. На портреті Нарциса здавалася млявою й дивакуватою, але продовжувала

стежити за Герміоною. Топсі з'явилася ввечері, її руки були вкриті опіками, голова — багряними синцями на чолі, шкіра — ранами в багатьох місцях.

— Що трапилось? — нажахано запитала Герміона, легенько торкаючись крихітних висохлих ручок і розглядаючи пошкодження.

Топсі прибрала руки й сховала їх за спину.

— Майстру Луціусу не подобається ремонт Південного крила. Він наказав покарати всіх ельфів, — сказала Топсі, відводючи очі.

— Але... але він більше не твій господар. Драко тепер володіє маєтком.

Топсі подивилася на Герміону своїми величезними очима.

— Ельфи прив'язані до магії. Майстер Луціус усе ще залишається Мелфоем.

Герміона різко видихнула.

— Але Драко головніший. Якщо Драко скаже не робити цього, найвищим законом ельфа-домовика є веління його господаря. Тобі не потрібно карати себе, якщо Драко скаже не робити цього. Чому він не сказав тобі цього не робити?

Топсі здригнулася і потерла ногу об ногу.

— Ельфи-домовики не повинні робити нічого, що змусило б Майстра Луціуса подумати, що Майстру Драко не подобається бути Смертежером. Майстер Драко завжди має бути найвідданішим сином майстра Луціуса, якому дуже подобається бути Смертежером. Це найважливіше.

— Що він тобі зробив? — запитала Герміона, виймаючи руку Топсі з-за спини. Вона була вся в пухирях.

— Топсі мала прасувати руки по одній хвилині кожну і десять разів ударити себе відром з вугіллям, — Топсі смикнула кістлявим плечем.
— З Топсі все гаразд. Майстер Луціус ніколи не любив ельфів, Топсі звикла до цього за багато років.

Герміона відчула, що горло стиснулося, а очі запалали, коли спробувала ковтнути.

— Хотіла б я зцілити тебе, — її рот скривився. — Колись я була цілителькою... коли мала магію. У тебе є зілля? У мене є муртлаповий відвар. Це не загоїть рани, але охолодить опіки та допоможе з синцями.

Топсі ніжно поплескала Герміону по щоці.

— Ельфи використовують зілля, але якщо ми використаємо їх занадто рано, Майстер Луціус знову покарає нас.

Драко був помітно блідим і напруженим, коли того вечора прийшов в її кімнату. Він швидко перетнув кімнату, схопив її обличчя до рук і уважно вгледівся в очі, як робив це на війні.

— Я дав йому зрозуміти, що ти вагітна і що Темний Лорд використовує це як механізм для відновлення твоїх спогадів, — сказав він за хвилину. — Я не думаю, що він стримав би себе від того, щоб завдати тобі шкоди, попри правила щодо поводження з сурогатами, але, сподіваюся, його стримає особливий інтерес Темного Лорда до твоєї вагітності.

Герміона піднесла руку до його щоки. Він був надзвичайно холодним на дотик.

— Що ти зробив, Драко?

Він низав плечем.

— Додав ще кілька оберегів. Я хочу знати, якщо він намагатиметься пробратися в Північне крило. Це викликало б у нього підозру, якби я

зовсім не пускав його сюди, але я можу принаймні сповільнити його настільки, щоб прийти сюди першим.

— Ти використовував магію крові, чи не так? Ти маєш такий вигляд, ніби ладний знепритомніти, — вона потягнула його до ліжка. — Сядь. Топсі! Мені потрібна Настоянка для поповнення запасів крові. Впевнена, що вона у вас є, — вона натиснула кінчиками пальців на його пульс. — І Підбадьорлива настоянка.

Вона витягла його чарівну паличку з кобури на його руці й сунула йому в руку.

— Проведи діагностику для мене. Мені потрібно знати, скільки крові ти використав.

Він змахнув чарівною паличкою, і вона уважно вивчила результати. Коли Топсі знову з'явилася, Герміона попросила кілька зіллів для відновлення.

Вона уважно спостерігала за ним, поки Драко приймав зілля, і на його обличчя повільно повертався рум'янець. Вона знову притиснула руку до його щоки й відчула, як тепло знову проникає в його шкіру. Потім дівчина торкнулася губами його чола.

— Я не вийду зі своєї кімнати без тебе. Тобі не слід хвилюватися.

Його плечі опустилися від втоми, і він повільно кивнув.

Драко прибув після обіду, щоб забрати її на щоденну прогулянку. Коли вони стояли на порозі її кімнати, вона поглянула на його руку.

— Гадаю, нам більше не варто торкатися одне до одного. Просто гуляй зі мною, як минулої зими.

Він кивнув із напруженим виразом обличчя.

Вони йшли трояндовим садом. Бутони тільки починали розпускатися.

Вони обоє завмерли, обійшовши маєток. Від залізних воріт тягнувся кривавий слід; білий гравій був просякнутий кров'ю.

Луціус стояв біля вхідних дверей маєтку з кентавром біля ніг.

Кентавра було вражено закляттям некрозу в тулуб; гниль поволі ширилася його шлунком. Сухожилля на кожній нозі були нещадно розірвані. Кентавр тихо стогнав і намагався підвестися, його шкіра посірілі від втрати крові. Він спробував піднятися з колін і важко впав на землю з болісним криком.

Луціус був одягнений у шкіряне вбрання, з якого крапала кров. Його світле волосся було пофарбоване в багрянний.

— Ох, Драко... Я сподівався, що ти тут. Покинь свою Бруднокровку. Якби ти міг змінити захисні чари, щоб я міг доставляти полонених безпосередньо до свого крила, це було б чудово. Тоді мені не довелося б тягати їх садибою.

— Створюєш зоопарк, батьку? — Драко стояв, дивлячись на цю сцену, ретельно приховуючи вираз свого обличчя.

Луціус пирхнув:

— Цей звір прийшов із Забороненого лісу. Я впевнений, що він щось знає про те, звідки взялася ця стріла, а якщо — ні, то принаймні зможе сказати мені, хто знає.

Груди Герміони боляче стиснулися, коли Луціус продовжив:

— На жаль, кентаври такі істоти, що не люблять співпрацювати. Я думаю, що цей процес вимагатиме певних... навичок переконання.

Драко зітхнув і підняв брову.

— Існують в'язниці спеціально для допитів. Допомагає уникнути крові на гравієві.

— Ага, — сказав Луціус, ліниво розмахуючи чарівною паличкою. Його голос став трохи співучим. — В'язниці. В'язниці, повні охоронців і амбітних Смертежерів, які прагнуть побачити, як наша сім'я зазнає поразки. Ті в'язниці. Можливо, якби ти був обережнішим, то вже вполював би нашу здобич. Навіщо мені користуватися тюрмами, коли у мене є власне переобладнане крило маєтку? Ні. Маєток чудово для цього підходить. Я так давно не був удома. А тепер, Драко, можливо, ти будеш таким люб'язним, щоб допомогти мені перенести мій проєкт на решту шляху. Якщо ти не віддаєш перевагу тому, щоб я просто протягнув його коридорами.

Настала пауза, коли Драко став між Герміоною та батьком.

— Топсі, — різко покликав Драко.

Топсі з тріском з'явилася перед Драко. Її синці стали жовто-зеленими.

— Відведи Бруднокровку назад до її кімнати та подбай, щоб вона залишилася там, — Драко розстібнув манжети рукавів і закатав їх. — У мене є важливіші справи.

Топсі кивнула й узяла Герміону за руку, швидко відводячи її геть. Герміона озирнулася через плече й побачила, як Драко йде до батька, чарівна паличка звисає з кінчиків його пальців.

Дівчина була у своїй кімнаті лише пів години, коли почула крик.

Навіть з іншого кінця маєтку його було чути. Нелюдська агонія луною прокотилася будинком, наче вириваючись зі стін.

Нарциса різко здригнулася, схопившись на ноги, її обличчя посіріло, коли вона здушено видихнула від жаху.

Це був перший звук, який Герміона почула від портрета.

— Це... це кентавр, — сказала вона. — Луціус спіймав його.

Нарциса якусь мить витріщалася на Герміону, а потім знову впала на стілець, опустивши руки на коліна.

Крик ніяк не припинявся.

Герміона відвела погляд і спробувала ковтнути, але її слина здавалася кислою на смак. Її руки тремтіли, коли вона намагалася перегорнути сторінку в книзі. Слова пливли перед очима.

Вона подумала, чи не катували кентавра прокляттям, що знімає шкіру. Пронизливий крик, який тривав і тривав, нагадав їй про Коліна.

Книга вислизнула з її пальців і впала на підлогу. Вона ледве помітила це.

Їй хотілося, щоб у неї була її блокологія. Або принаймні здатність зібратися з думками, щоб усі смерті не зринали у свідомості постійно.

Вона притиснула очі долонями й спробувала очистити свій розум.

Вся ця кров. Було стільки крові. І шкіри. І м'язів. Згодом органів. Шар за шаром. До самісіньких кісток.

Вона хотіла забитися в куток своєї кімнати. Сховатися від звуку та усвідомлення того, що відбувається. Від того, що вона нічого не може з цим вдіяти.

Якби вона спробувала щось зробити, спробувала піти й благати Драко припинити це, це поставило б під загрозу його, її, їхню доньку, Северуса, Джіні, Джеймса...

Вона міряла кімнату кроками від кутка до кутка, намагаючись не слухати крики, які ніяк не вщухали.

Блукаючи кімнатою, вона глянула на портрет. Вираз обличчя Нарциси здригався, наче вона намагалася не плакати, стоїчно сидячи в кріслі.

Герміона зупинилася, на мить завагавшись, перш ніж підійти до портрета.

Дівчина простягнула руку. Її пальці стискали судоми, коли вона притулила їх до полотна. Нарциса підняла очі на Герміону, але вираз її

обличчя залишався жорстким. Її ніс зморщився, а губи скривилися, коли вона відкинулася на спинку стільця.

Герміона чекала.

Тоді блакитні очі Нарциси зблиснули, а рот скривився, коли щелепа затремтіла. Вона підійшла до краю стільця й простягла руку, поки її намальовані пальці не лягли на полотно під Герміониними подушечками пальців.

Герміона стояла біля портрета, доки крик не вщух.

Коли в маєтку нарешті стало тихо, Герміона прибрала руку з рами й відвернулася. Її живіт так скрутило, ніби її душили зсередини. Вона ошелешено підійшла до свого ліжка і кілька хвилин просто стояла біля нього. Вона досі чула крики, ніби вони викарбувалися в її барабанних перетинках.

Вона згорнулася тугим калачиком у кутку між ліжком і стіною, витріщаючись туманними очима в підлогу.

Вона кліпнула й побачила, що Драко стоїть перед нею на колінах. Вираз його обличчя був нерішучим і стурбованим, брови насуплені, рот стиснутий в тонку рівну лінію. Він дивився на неї.

Драко був одягнений в інший одяг, і вона зрозуміла, що він приймав душ. Його волосся було зачесане назад і все ще вологе.

Вона мовчки дивилася на нього. Не знала, що сказати.

Вираз його обличчя ставав дедалі стриманішим, коли він зустрівся з нею очима.

Він не потягнувся до неї. Не заговорив. Вони просто дивилися одне на одного і відчували на собі вагу всього, що звалилося на них.

Здавалося, він чекав, що вона почне розмову, потягнеться до нього чи відведе погляд.

— Він не сказав нічого, що могло б викрити тебе? — нарешті запитала Герміона.

Очі Драко зблиснули, і вона побачила, як побіліли кісточки його пальців.

— Ні. Я завчасно замів сліди.

Рот Герміони скривився, і вона кивнула.

— Все, що ти робиш, на моїй совісті також. Кожне закляття.

— Вже пізно. Ти вечерятимеш? — запитав Драко розглядаючи її.

Герміона глянула на годинник. Драко вивів її на прогулянку ще рановранці, а тепер була сьома година.

Вона втратила цілий день. Не досягла жодного прогресу в дослідженні. Навіть не влаштувала мозковий штурм. Вона просто стояла в холодному жаху перед портретом і слухала, як кентавра закатовують до смерті.

Їй так і не вдалося нічого зробити. Ні до того, як її пам'ять повернулася. Ні після. Вона була тінню людини, якою була раніше. Подібно до портрета Нарциси, що висів на стіні, вона була лише пошрамованою тінню того, кого кохав Драко.

Її підборіддя тремтіло.

— Герміоно...

Вона озирнулася на Драко.

Його обличчя було спустошеним, коли він дивився на неї. Він почав тягнутися до неї, але потім раптово зупинився й прибрав руку.

— Ти їстимеш?

Вона стиснула губи й похитала головою. Його очі блиснули, але він не був здивований.

Він підвівся, відводячи погляд від неї.

— Я надішлю зілля Сну без сновидінь. Батько чекає, що я приєднаюся до нього за вечерею. Повідом Топсі, якщо тобі щось знадобиться.

Це все, що він сказав перед тим, як піти.

Їй слід більше часу приділити дослідженню. Ось, чим їй слід зайнятися.

Вона не поворухнулася.

З'явилася Топсі з флаконом Сну без сновидінь, який мовчки поставила біля Герміони.

Дівчина все ще сиділа в кутку біля ліжка, коли годинник у коридорі пробив дванадцятку, і Драко мовчки з'явився в її кімнаті.

— Ти ще не спиш.

— Я хотіла знати, коли ти повернешся, — вона підвелася.

Підійшла ближче й уткнулася обличчям у його мантію. До річниці битви за Гогвортс залишався понад тиждень.

Він невпевнено поклав руку на її голову.

Вона підвела на нього погляд, спостерігаючи, як його сріблясті очі сяють в тьмяному світлі.

Герміона змусила себе стримати мляву усмішку.

— Ходімо в ліжко. Без тебе холодно.

— Очікується, що Северус прибуде протягом наступних шести днів, сказав Драко, поки вони блукали лабіринтом живоплоту.

Герміона відчула, як її серце впало в грудях.

— О...

Вона не знала, що сказати. Йшла наосліп, доки не потрапила в глухий кут, а тоді стояла, дивлячись на стіну з тиса, ковтаючи слину й намагаючись придумати, що відповісти.

Нарешті вона обернулася й глянула на Драко, який стояв позаду неї.

— Можна я ще раз сходжу в бібліотеку? Тільки один раз. Я просто хочу подивитися ще раз.

Драко якусь мить дивився на неї, а потім кивнув.

— Мого батька не буде вдень. Я проведу тебе.

Вона відчувала його погляд на собі, коли блукала від проходу до проходу, ніби його погляд був фізично відчутний.

Герміона глянула на нього, коли діставала з полиці енциклопедію числомагічних формул XV століття, і її пальці затремтіли на корінці книги, коли вона помітила вираз його обличчя.

Засмучений.

Йому здавалося, що вона просто краде їхній час. Якщо вона нічого не знайде, це буде просто марним. Весь цей час вона могла провести з ним.

Її підборіддя затремтіло. Вона опустила погляд і закусила губу, знімаючи енциклопедію з полиці, а разом із нею ще чотири книги, додаючи їх до стосу.

— Ці теж.

— Я знайшла те, чого мені не вистачало, щоб видалити твою Темну мітку, — сказала Герміона, коли Драко зайшов до її кімнати після обіду наступного дня. Вона сиділа на краю ліжка з порожніми руками, навіть не торкнувшись їжі.

Він зупинився на порозі.

— Так?

Кутики її рота здригнулися, і вона подивилася на свої руки.

— Я зрозуміла це за допомогою числомагії. Я навіть попросила Топсі записати для мене всі цифри, щоб переконатися, що я правильно все розрахувала, — її голос був відчайдушним. Вона опустила погляд, і підборіддя затремтіло, перш ніж вона змусила себе глянути на Драко. — Сльози фенікса. Я змогла б видалити Мітку, якби у мене був флакон зі слізьми фенікса.

З таким самим успіхом вона могла б сказати, що їй потрібно дістати місяць з неба.

Драко хвилину стояв, мовчки дивлячись на неї, перш ніж кліпнути.

Фенікси рідко плакали. Коли це траплялося, причиною тому завжди була травма. Вони не плакали навмисно, щоб наповнити флакон, аби слези можна було зберегти або використати для приготування зілля. Спроба купити слези фенікса коштувала б цілий статок, і покупець, швидше за все, отримав би розбавлену кров єдинорога. Знадобляться роки, щоб знайти продавця зі справжніми слезами фенікса.

Вона проковтнула слину і здригнулася, скручуючи тканину мантиї між пальцями.

— Можливо, якщо я почну спочатку, я зможу знайти ще щось. Можливо, я підійшла до цього не з того боку...

Вона сіпнулася, і її плече смикнулося.

— Або... бомба. Я могла б створити бомбу, як ті, що використовувала у Сассексі, — вона закусила зубами нижню губу і почала її гризти. — Здебільшого я пам'ятаю, як це робиться. Якщо ти принесеш мені аналіз захисних чар Волдемортівого замку, можливо, я зможу створити для них бомбу. Ми могли б підірвати його.

Вираз обличчя Драко був закритим, але погляд був надзвичайно терплячим, коли він підійшов до неї.

— Ти зможеш створити бомбу без магії?

Герміона ковтнула, її рот скривився.

— Н-ні... Але... я можу розповісти тобі, як...

— Чи безпечні для тебе ці матеріали, зважаючи на вагітність?

Її підборіддя тремтіло, і вона зрозуміла, що це була ідея, яку він, мабуть, уже обмірковував і відкинув раніше.

— Ні. Але ти можеш розмістити захисні чари навколо мене, це приглушить шкоду, і я зможу показати тобі техніку заздалегідь. Ми могли б працювати разом...

Драко взяв її праву руку й притиснувся до неї. Його великий і вказівний пальці ледь помітно здригнулися. Усю Герміонину руку пронизали судоми.

— У кого з нас достатньо непохитні руки, щоб створити бомбу?

Герміона відсмикнула долоню, стиснувши її в кулак так міцно, що відчула, як нігті впиваються в шкіру. Вона відчувала, як кров відхлинула від голови, ніби вона незабаром звалиться додолу.

Другою рукою вона міцно притиснулася до матраца, щоб не впасти.

— Можливо, я зможу...

— Герміоно, я втомився.

Вона підняла на нього погляд і побачила це в його очах.

Війна з'їла його, не залишила від нього майже нічого. Привиди минулого в його очах, війна — це було майже все, чим він був.

Інші Смертежери пішли з війни після Битви за Гогвортс, але Драко не мав такої можливості, ніколи не міг дозволити собі такої розкоші. Він продовжував, тому що не міг її знайти, тому що дав обітницю перемогти Волдеморта.

Зробити все, що в його силах, щоб перемогти Волдеморта.

Все, що може.

Завжди.

День за днем.

Він просто хотів, щоб це скінчилося.

— Драко... я...

Він узяв її руку у свою, провівши великим пальцем по її каблучці.

— Я хотів би попрощатися з тобою, перш ніж тобі доведеться піти.

Її горло стиснуло, коли вона поглянула на нього. Її щелепа помітно тремтіла, і він поплив перед її очима, коли вона повільно кивнула й уткнулася обличчям у його груди. Він обняв її за плечі й зітхнув.

Вона обхопила його руками, але її мозок не міг заспокоїтися.

Коли він пішов, вона повернулася до досліджень. Попросила ще книжок в ельфів-домовиків. Коли він повернувся пізно ввечері, вона прибрала їх усі. Не згадала про це. Знала, що йому і так відомо це.

Вона поцілувала його. Штовхнула його спиною до ліжка й залізла на нього, опинившись у нього на колінах. Її пальці заплуталися в пасмах його волосся, коли вона пестила його губи своїми.

Герміона зсунула з його плечей мантию й розстібнула сорочку, проводячи по його ключицях пальцями, а потому — губами. Її руки ковзнули вниз, торкаючись його зап'ясть. Вона поклала його руки на свою талію, а потім знову притягнула його вуста до своїх.

Його руки схопили її. Великий палець притиснувся до її нижнього ребра, вигинаючи її до своїх грудей. Іншою рукою він обхопив її горло, притягнувши її неймовірно близько та відхиливши голову дівчини назад, коли він поглибив поцілунок.

Вона почала розстібати сукню. Її руки тремтіли, а пальці перебирали гудзики. Він відхилився і спробував зупинити її. Вона визволила свої руки з його.

— Я хочу цього, — сказала Герміона напруженим, схвильованим голосом. — Я хочу цього. Перш ніж піду, я хочу запам'ятати, як це було, — її голос затремтів. — Це було лише нашим...

Вона ковтнула і повільно кліпнула, перш ніж зустрітися з його сріблястими очима.

— Це було лише нашим.

Вона смикнула плечима, і її сукня зісковзнула, опустившись на талію. Вона обняла його за шию, притягнула до себе й знову поцілувала.

Герміона сиділа верхи на ньому, коли все ставало теплішим, і світ навколо них почав розмиватися. Не було нічого, крім Драко, його рук і очей, серцебиття. Вона заново досліджувала його тіло. Він був іншим, він почувався розбитим у її руках. На ньому були шрами, яких вона не впізнавала, і його пальці іноді здригалися, коли він притягував її ближче й проводив руками по її шкірі.

Вона притулилася до його тіла, насолоджуючись його теплом, поки його рука проводила по вигину її хребта. Він укусив її за плече, і вона тихо застогнала, і її тіло здригнулося в його обіймах. Дівчина поцілувала його в шию, опускаючись уздовж ключиць, і помітила те,

як він відреагував на це, як напружився, як йому перехопило подих, як його пальці скрутили її волосся й власно ковзнули її горлом.

Моя. Вона відчувала це в його дотику, але слова залишалися невимовленими.

Моя.

Його очі були не такими, як у вовка. Вони ніби належали дракону, смертоносному та власницькому. Драко дивився на неї так, ніби вона була єдиним, що мало значення в усьому світі. Від цього її кров палала.

Її стегна обхопили його, коли вона сіла на нього верхи й ковзнула на ньому. Вона зустрілася з ним очима. Її серце калатало в грудях, а пульс прискорювався, і вона знала, що він відчуває це.

Вона притягла його руки до своїх стегон, повільно опускаючись. Його очі почорніли, а щелепа напружилася, коли він тихо зашипів крізь зуби. Але він не поспішав. Дав їй час звикнути до відчуттів, а потім самостійно ковзати стегнами вперед.

Це було... чимось знайомим, і в хорошому, і в поганому сенсі.

Лежачи на столі, вона намагалася абстрагуватися. Не звертати уваги на те, що вона відчуває, як він торкається і рухається всередині неї. Вона зосереджувалася на гострих кутах столу, який втискався у стегна, на годиннику, на шершавості дерева під кінчиками її пальців. На поезії. На зіллях. На будь-чому іншому.

Завжди намагалася відчувати якомога менше.

Тепер вона хотіла відчути все це. Вони були одним цілим. Він був у ній і під нею. Його руки керували її стегнами, коли вона рухалася разом із ним.

Це було приємно. Вона була впевнена, що це було так, коли вони кохалися раніше.

Тепло його дотику було схоже на вогонь. Це не було занадто швидко або занадто багато для неї. Він рухався так повільно, як їй було потрібно.

Раніше це було повільно. Вона пам'ятала це. Повільно й інтимно, коли він шепотів, торкаючись словами її шкіри. Пекуче благоговіння його дотику, коли він кохався з нею.

Ось, як це було. Кохатися.

Ось, що в них було.

Її очі горіли, і вона опустила голову, коли її плечі затремтіли.

— Я кохаю тебе, — вона стиснула його руку так міцно, що це завдавало болю. — Я хотіла б провести все своє життя, показуючи тобі, як сильно кохаю тебе.

Розділ 69

Chapter Notes

Плейлист

Walked Thought Hell (Acoustic) – Anson Seabra
Losing You – Aquilo
Gallows – Katie Garfield
Tragic – Tommee Profitt & Fleurie
Like You Do - Joji

See the end of the chapter for more [notes](#)

Червень 2005.

Незабаром прибуде Северус. Незабаром прибуде Северус.

Герміона відчула, ніби перетворюється на свинець. У грудях відчувався постійний ниючий біль, а в горлі ніби застряг камінь; вона відчувала це щоразу, коли ковтала.

Відчуття жаху й відчаю поглинали її. Вона наче тонула разом із припливом. Вода сягала її обличчя, повільно ковзаючи шкірою, щохвилини напливаючи дедалі вище. Вона залякла на місці, не в змозі зробити нічого, крім як сидіти, відчуваючи, як її затягує на дно.

Вона хотіла повернути свою блокологію.

Тепер, коли вона згадала, що колись володіла нею, втрата стала відчутною. Усі смерті та каліцтва, які вона бачила на власні очі, ніяк не йшли з думок. Але так було не завжди. Раніше у неї був простір, який захищав її від емоційної агонії, а тепер він зник.

Невдовзі Драко стане ще однією людиною, яка загине, бо вона не змогла його врятувати.

Вона не думала, що навіть найбільша кількість блокології зможе коли-небудь вгамувати її біль від цього.

Якби вона могла використати хоча б часточку своєї блокології, тоді, вона думала, що змогла б сказати про все, що відчуває. Все, що повинна сказати. Тоді вона змогла б запитати його те, що хотіла знати. Натомість щоразу, коли вона намагалася порушити цю тему, її голос ламався, плечі тремтіли, вона починала плакати, а потім задихатися.

Драко стоїчно дозволяв їй плакати, а потім обіймав її руками й заспокоював, коли вона починала надто швидко дихати.

Вона сердито відсахнулася.

Хотіла кричати на нього. Перестань приймати це. Годі миритися з цим. Ти розбиваєш мені серце. Припини поводитися так, ніби все гаразд. Нічого не гаразд. Нічого ніколи не буде гаразд. Перестань миритися з цим.

Злитися на нього було легко... принаймні вона хоча б намагалася щось зробити. А він просто погоджувався з тим, що сталося.

Зрештою вона зламалася і лютувала на нього так сильно, що в неї почалася панічна атака. Його плани були дурні й егоїстичні. Це було так несправедливо, що йому доведеться померти, а їй залишитися жити з усім цим. Якби він просто дозволив їй допомогти йому врятувати Джіні, нічого цього могло б і не відбутися. Він мав дозволити їм працювати разом. Якби він не був таким одержимим контролем і не намагався все зробити сам. Все могло б бути інакше.

Він просто стояв, не зронивши жодного слова, поки вона виплескувала все на нього. Поки вона не почала задихатися й не впала на підлогу, у захисній позі обхопивши живіт руками. Він обгорнув її руками й почав гладити її спину круговими рухами, а вона плакала, намагаючись відігнати його геть.

— Не роби зі мною цього, Драко. Не треба. Не... не... не...

Після цього його викликали, і вона залишилася одна. Закипаючи від люті. Одержима цим. Вона раптом усвідомила, що він робить це навмисно.

Він міг читати її думки. Він знав, як змінюється її розум. До нападу Монтеґю він зробив усе можливе, щоб уколоти її та змусити ненавидіти його. Він дав їй ціль. Дав, на чому зосередитися. На що спрямувати її стрес. Якщо вона сердитиметься на нього, то завдаватиме менше шкоди собі. Її гнів приглушував почуття провини.

Тоді їй буде легше піти.

Вона не хотіла, щоб нею керували.

Після цього усвідомлення вона проковтнула свій гнів. Не хотіла витратити час, якого в неї було так мало, на злість.

Але коли вона залишилася сама, їй хотілося кричати й ламати все, що підвернеться під руку. Кайдани заважали їй наражати себе на фізичну небезпеку. Тож все, що вона могла, — це плакати. Вона палала від люті, спустошення та провини, не маючи можливості спрямувати кудись ці почуття. Вона відчувала, ніби вони отруюють її зсередини, ніби емоції роз'їдають кров у її жилах.

Вона одержимо перебирала всі стоси книг, що вкривали підлогу більш ніж половини її кімнати. Якби вона прочитала їх достатньо разів, можливо, відповідь осяяла б її. Можливо, вона побачила б щось, на що раніше не звертала уваги.

Коли Драко прийшов до неї, вона намагалася ігнорувати той факт, що їй доведеться покинути його.

Напередодні річниці Битви за Гогвортс він мав надзвичайно багато вільного часу. Луціус відповідав за «полювання», і страти відклали до святкування річниці.

Драко міг проводити з нею більшу частину свого часу.

Вона присвятила всю себе йому. Хотіла запам'ятати кожен його деталь.

Вони кохалися ще кілька разів. Після першого разу стало легше. Вона була впевнена, що впорається з цим, що зможе зупинитися, якщо їй буде потрібно. Вона могла фізично показати йому те, що їй важко було вимовити без сліз.

Вона хотіла триматися за нього і ніколи не відпускати.

Він обіймав і цілував її тіло. Драко торкався її волосся і заплутував пальці в ньому. Проводив по її ший та плечах, ніби запам'ятовуючи, як це — тримати її у своїх руках. Коли він занурювався у неї, вона вдивлялася в його очі, спостерігаючи, як вони мерехтять і змінюють колір, коли зіниці розширюються.

Моя. Моя. Моя. Вона відчувала це в його серцебитті.

Моя.

Бути з тобою, біля тебе...

Вона відчайдушно притиснулася своїми губами до його, обняла його за плечі, заплутала пальці в його волоссі, вбиваючи відчуття перебування з ним, ритм його серцебиття в унісон з її власним.

В горі та в радості...

У болях і в здоров'ї...*

Вона провела пальцями по його рунах, відчуваючи невблаганну магію в них. Вона цілувала кожен його шрам, а він цілував її. Вони переплітали руки, терлися носами, перешіптуючись між собою.

Вони повільно насолоджувалися кожною миттю. У них майже не залишилося часу; вони не хотіли витратити його на поспіх.

Після цього Герміона лежала, згорнувшись калачиком на його руках, притулившись спиною до його грудей.

Дім. Вона почувалася як вдома.

Вона взяла його ліву руку й притиснула її до нижньої частини свого живота.

— Це вона, — сказала Герміона. — Я... — її горло стиснулося, — я, мабуть, зможу відчути, як вона штовхається вже наступного місяця. У книзі сказано, що спочатку це здається тріпотінням.

Пальці Драко здригнулися в її руці, і він поцілував її оголене плече.

Вона дивилася вниз, вивчаючи його руку під своєю, коли розмістила її внизу живота.

— Це називається першим ворушінням**... коли ти вперше відчуваєш, як рухається дитина.

Після обіду Драко провів її повз живоплоти вздовж Південного крила маєтку. Коли вони обходили оранжерею, Герміона здивовано зупинилася. В маєтку Мелфоїв була стайня крилатих коней.

Вона стояла безмовно біля дверей і дивилася на них усіх; величезні абраксанці, граніанці та етонці. Усі вони дивилися на них з Драко крізь заграбовані стійла. Вони тупотіли копитами й здіймали голови, коли Герміона наважилася підійти вперед.

Вона простягнула руку, і витончений граніанець змахнув димчастими крилами й просунув носа крізь ґрати, притиснувшись до Герміониної долоні.

— Я не знала, що ви тримаєте коней, — сказала вона, глядячи тварину по морді й чуваючи її вуха. — Я думала, що дослідила більшу частину маєтку поблизу садиби. Не розумію, як я не помітила стайні.

Драко був на диво тихим. Вона обернулася, щоб подивитися на нього. У нього був нерозбірливий вираз обличчя, коли він розглядав її.

Він нахилив голову і, здавалося, завагався на кілька секунд.

— Ти знала про них, — його очі опустилися. — Ти приходила сюди щодня взимку. Наприкінці лютого ти припинила.

Герміона витріщилася на Драко, її пальці гладили шию ґраніанця. Кінь мало не перекинув її, коли носом ткнувся в її одяг.

Вона обернулася і почухала гриву на його лобі, намагаючись усвідомити слова Драко.

Її уста відкрилися, але жодне слово не зірвалося з них. Вона ковтнула і кілька разів відкашлялася.

— О, — нарешті спромоглася мовити вона після того, як пригладила гриву ґраніанця, щоб та лежала рівно. Її ніс і очі горіли від пилу й нудотно-солодкого запаху сіна.

Через хвилину вона кивнула:

— Це все пояснює.

Вона знову кивнула й прочистила горло.

— Здається, я втратила кілька спогадів... думаю, це сталося під час мого першого нападу, — вона продовжувала метушитися навколо коня, не озираючись на Драко. — Це... це так цікаво — як працює пам'ять. Мабуть, є багато речей, які я навіть не знаю, що забула... Це... — їй було важко дібрати слова. — За цим, мабуть, дуже дивно спостерігати.

— Я не думаю, що в цьому винен твій напад, — сказав Драко позаду неї. — Це справа рук Темного Лорда. Можна назвати це технікою виманології. Він розриває спогади. Він розповідав про цей метод колись. Дрібні уривки спогадів. Він бере їх і шматує. Він насолоджується душевним болем, який відчувають жертви, коли вони втрачають спогади.

Зависла пауза.

— Це робило тебе щасливою. Тож він забрав це у тебе.

Драко прикликав кілька яблук із кошика неподалік, відрізав шматочок від одного і простягнув його Герміоні. Вона поклала його на долоню й підняла. Морда ґраніанця торкалася її шкіри, лоскочучи, коли він пихкав і їв яблуко.

— Було ще щось? — запитала вона. — Інші речі, які я знала, але забула?

— Ти пам'ятала свого батька. Він сказав тобі скласти тисячу паперових журавликів, щоб твоє бажання здійснилося. Це все, що знав про це.

Герміона стояла, відчуваючи холод, який огортає її від усвідомлення цього.

— Мені було цікаво... чому я складала їх.

Ще кілька коней просунули голови крізь ґрати своїх стійл і похитали ними, щоб Герміона звернула на них увагу. Вона переходила від коня до коня, гладячи їх по носах, пригощаючи їх шматочками яблук.

Вона відчула, як Драко спостерігає за нею, і від цього у неї скрутило нутрощі. Вона намагалася зрозуміти, чому він привів її туди.

— Тож навіщо мені знати про коней? — спитала вона, почухавши за вухом абраксанця, чия голова була розміром зі слонячу.

Перш ніж відповісти, Драко простягнув їй ще одну скибочку яблука.

— За наявності достатніх ресурсів летиключі та явлення залишають сліди, які можна відстежити. Явлення та мітли не переміщують на далеку відстань за короткий час. Ґраніанці літають швидше за будь-якого іншого магічного звіра. Ти полетиш на коні з маєтку до Данії. Там є сейф із міжнародним летиключем. Він перенесе тебе до Джіні.

Герміона знову кивнула, відійшла від коней і мовчки пройшла повз Драко. Звичайно, це був лише черговий крок задля її від'їзду.

Здавалося, все, що він робив, було лише етапами в його прощанні.

Вони поверталися до маєтку, коли Драко напружився й завмер, а на його обличчі з'явилася суміш недовіри та люті. Герміона нервуючи поглянула на нього.

Луціус...

— Асторія щойно явилася у фое, — сказав він.

Відчуття холоду охопило Герміону. Порівняно з Луціусом Асторія була незначною незручністю, але поєднання їх обох було жахливо невчасним.

Драко пирхнув і поглянув у небо.

— Чому все завжди котиться під три чорти?

Він стояв кілька секунд, не фокусуючи очей. Коли вони прояснилися, він сердито пирхнув.

— Ще одна людина, з якою мені доведеться розібратися.

Його ліва рука потягнулася до кобури чарівної палички, коли він попрямував до маєтку. Гравій голосно скрипів під його черевиками.

Герміона пішла за ним, і її охопило жахливе відчуття, коли їй спало на думку, що Драко, ймовірно, гадав, що йому доведеться вбити Луціуса ще відтоді, як той повернувся. А тепер Асторія також була в цьому списку.

У випадку з Асторією це не дивно. Але Драко роками захищав свого батька, Герміона була в цьому впевнена. Для нього було б набагато легше підлаштувати смерть Луціуса в певний момент, ніж впоратися з постійною непередбачуваністю свого батька.

Драко зупинився в трояндових садах і спохмурнів.

— Вона пішла на веранду, щоб зустріти нас.

Він повернув шию так, що вона хруснула. Його вираз обличчя набув млявої злоби, коли він випрямився. Він поплентався за риг маєтку, а Герміона покiрно покрокувала за ним. Асторія чекала на них, поклавши руки на стегна.

Куточок її рота скривився, коли вона поглянула зі сходів на Драко та Герміону. Вона підняла худе плече.

— І як це я здогадалася, що знайду вас тут разом?

— Гадаю, ти запитала ельфа-домовика, — сказав Драко, підіймаючись сходами й холодно дивлячись на неї. — Я думав, ти проводиш літо у Франції, Асторіє. Невже вони вигнали тебе?

Асторія скривилася губи так, що її зуби на мить оголилися, коли вона підняла підборіддя.

— Я прибула на святкування. Ти маєш бути почесним гостем. Ти хоч усвідомлюєш, скільки людей пліткуватимуть, якщо ти з'явишся там без своєї дружини?

Драко скептично звів брови, і Асторія глянула на Герміону.

— Що? Ти збирався взяти її з собою? Посадити собі на коліна й прилюдно пестити так, як це робить Амікус зі своєю сурогатною матір'ю? — вона закотила очі. — Ні. Навряд чи це у твоєму стилі. Ти не зможеш оточити її горою захисних чар, якщо випустиш її в люди, — Асторія похитала головою. — Мені не потрібен дозвіл, щоб повернутися до власного дому. Я тут, щоб бути поруч із моїм коханим чоловіком. Люди починають пліткувати.

Вираз обличчя Асторії став щемливішим, і її губи на мить стиснулися, коли вона обурено поглянула на Драко.

— Не те щоб ти коли-небудь звертав увагу, але вони так багато говорять про тебе, — її голос був солодким. — Я вважаю, що не можу нічого зробити, крім як відповідати на нескінченні запитання про тебе, щойно з'явлюся на публіці. Вони всі хочуть знати, коли ти

приєднаєшся до мене, — вона розсміялася, і звук здавався схожим на те, як розбивається скло. — Адріан пожартував на вечірці, що ти залишився тут, в Англії, тому що твій батьківський інстинкт починає проявляти себе, а потім уся кімната сміялася, тому що всі знають, що єдине, що ти робиш, — це вбиваєш.

Драко скривив куточок рота.

— Що ж, більшу частину заходу я буду зайнятий. Тож ти проведеш майже все святкування з моїм батьком. Вам так і не вдалося познайомитися ближче.

Вираз обличчя Асторії здригнувся, коли на ньому з'явився спалах невпевненості.

— Справді? Луціус? Він повернувся до Британії? — потім її обличчя знову стало жорстоким, і вона люто глянула на Герміону. — Через неї?

Драко прослідкував за поглядом дружини й подивився на Герміону затверділими очима.

— Навряд чи. Темний Лорд викликав його для виконання деяких моїх обов'язків. Тепер, коли мій новий статус вимагає так багато мого часу, мені необхідна допомога.

Рот Драко скривився в глузливу посмішку.

— Він став трохи ексцентричним, мій батько, але у вас є дещо спільне. Можливо, ти навіть сподобаєшся йому, — він знизав плечима й ще раз поглянув на Асторію, а потім швидким рухом руки покликав Герміону до себе. — Тримайся подалі, Асторіє, якщо можеш.

Він рушив до дверей, і Герміона пішла за ним, намагаючись не зустрічатися з Асторією очима.

Коли Герміона проходила повз неї, Асторія тихенько промовила:

— Він тебе вб'є.

Герміона на мить завмерла, але Асторія продовжила:

— Хіба ти не знала? Ти помреш, щойно ця дитина вийде з твого утроба. Темний Лорд хоче твій труп. Сподіваюся, він зробить із ним щось жахливе.

— Асторіє, хіба я кілька місяців тому не попереджав тебе щодо розмов з Бруднокровкою? — Драко висунувся з-за дверей.

Асторія зблідла й відступила.

— Бруднокровко, — голос Драко був гострий, як лезо. — Ходи сюди, поки я не затягнув тебе силою.

Герміона рушила до Драко, відчуваючи погляд Асторії на своїй спині.

Коли вони зайшли в її кімнату, дівчина глибоко вдихнула й повернулася, міцно обійнявши себе руками.

— Розкажи мені весь план. Мені потрібно знати... мені потрібно, щоб ти розповів мені його весь.

Драко міцно зачинив двері й став перед ними. Його очі були розважливими, коли він дивився на неї. За мить він поглянув униз і поправив манжети.

— Якщо Северус не запізниться, ти зникнеш ще до святкування річниці. Це дестабілізує ситуацію швидше, якщо я не з'явлюся під час заходу. Це має бути демонстрація сили; Темному Лорду буде важко виправдати мою відсутність, — він зневажливо махнув рукою. — Але... це все не має значення. Як тільки з тебе знімуть кайдани, ви з Северусом негайно полетите до Данії. Він знає місцезнаходження безпечного будинку. Якщо все піде за планом, його зникнення залишиться непоміченим, і він залишатиметься з тобою стільки, скільки зможе.

Герміона здригнулася.

— Як щодо тебе? — вона відчувала, ніби повітря душить її. — Після того, як я піду, що саме трапиться з тобою?

Його рот викривився в тонкій посмішці.

— Я подбаю про те, щоб ніхто не помітив, що Северус зник на півдня. Я удам, що намагався втекти з тобою, і залишу іншого Смертежера, який вважатиметься другорядною стороною. Вони знайдуть його, — він зітхнув. — Це мав бути Монтеґю, зважаючи на його відому одержимість тобою. Але зараз я маю на думці кілька інших варіантів, — він знизав плечима. — У будь-якому разі, це незначна деталь.

— Що станеться з тобою? — повторила запитання Герміона.

Він зустрівся з її очима.

— Мене не схоплять, якщо ти хвилюєшся про це. У мене забагато інформації, щоб ризикувати потрапити на допит.

Він глянув униз і, здавалося, милувався блиском лаку на своїх черевиках.

— Не хвилюйся. Це буде швидко, — він подивився на неї з ледь помітною посмішкою. — Я досить добре вмю робити це швидко.

Герміона скривила рота, відвернулася й підійшла до вікна.

Вона думала, що виплакала всі сльози ще під час свого ув'язнення в Гогвортсі, але тепер вона тільки те й робила, що відганяла їх.

Вона відчувала, як Драко підійшов ззаду, коли його мантія торкнулася її тіла. Вона притиснула руку до вікна й дивилася на маєток, відчуючи розпач.

Це була клітка. Відкрите небо та пагорби були лише ілюзією свободи. За весь час, який вона знала Драко і була його полонянкою, він був ув'язнений в цій клітці навіть більше, ніж вона сама.

— Я не хочу, щоб ти помер, Драко.

Його ліва рука обхопила її талію й уперлася в нижню частину живота. Вона стиснула губи, але її підборіддя все одно тремтіло.

— Драко... — її рот скривився, а вилиці до болю напружилися. Відчуття розпачу з'явилося в грудях. Вона притулилася чолом до холодного скла. — Ні... ні... я не хочу, щоб ти помер...

— Я знаю.

Другою рукою він обійняв її за плечі, і вона притиснулася щокою до його долоні.

Вона приклала руку до свого живота, і вони стояли мовчки, доки він не зітхнув і випрямився.

— Я мушу йти. Тепер, коли Асторія також тут — це не варте додаткового ризику.

Герміона опустила погляд на підлогу й кивнула. Її горло перехоплювало почуття провини. У них було менш як місяць, і вона витратила його на дослідження. Тепер... у них залишилося так мало часу, і їм доводилося вкоротити і його.

Він забрав руки, і вона відчула його відсутність.

Драко все ж таки прийшов тієї ночі. Після того як в маєтку згасло світло, він з'явився в її кімнаті.

— Ну, мій батько та Асторія зустрілися, — він покрутив підборіддям, скидаючи свою верхню парадну мантію. — Вона сподобалася йому навіть менше, ніж я очікував. Я припускаю, що було б гірше, аби вони сподобалися одне одному. Але їхнє протистояння за вечерею стало виснажливим уже за кілька хвилин.

Кутик його рота на мить піднявся, перш ніж його вираз обличчя знову став незворушним.

— Ти можеш бути тут зараз? — запитала вона за мить.

Він кивнув:

— Я дізнаюся, якщо хтось із них підійде до моїх дверей. Радше мій батько захоче випити по чарці, ніж Асторія сподіватиметься розділити моє ліжко, — він сів на край матраца.

У Герміони стиснулися груди, і вона поглянула на свої руки. Повернення Асторії до маєтку загостило питання присутності Драко в Герміоніному ліжку.

Він був одружений. У нього була дружина.

Але він був у ліжку Герміони, бо вона була його коханкою.

Або секс-рабинєю. Такою була її роль, як сурогатної матері та сексуальної рабині.

Не зважаючи на своє ув'язнення, вона все ще була його коханкою.

Вона підвела очі й побачила, що Драко розглядає її, і змусила себе всміхнутися.

— Ні, я не думаю, що вона зважиться на це.

Вони спали лицем до лица. Він притискав її до своїх грудей, і вона відчувала кожен удар його серця своєю щокою.

Він піднявся серед ночі та сів у ліжку.

— Мій батько блукає маєтком, — ось усе, що він сказав, перш ніж беззвучно зник.

Він з'явився лише після обіду, щоб «вигуляти» Герміону. Він був помітно напружений і не докладав жодних зусиль для розмови, поки вони прогулювалися садами. Додаткове почуття страху засіло низько в її животі, коли вони йшли серед квітучих троянд. Він продовжував озиратися навкруги, розглядаючи садибу, ніби очікував, що та вибухне в будь-яку мить.

— Драко! — різкий голос Асторії прорізав повітря.

Кутик рота Драко ненадовго піднявся, коли він обернувся назустріч своїй дружині.

Асторія була бліда, але її вилиці були почервонілими. Вона пробиралася крізь грядки в саду. Її одяг був бездоганним — блідо-зелена мантия, вкраплена червоними деталями. Коли вона підійшла ближче, Герміона помітила, що поділ мантиї та її черевики також багряно-червоні.

— Драко, Драко, це... неприпустимо! — здавалося, Асторія була на межі сліз і майже не могла дібрати слів. — Нестерпно. Непристойно. Я навіть не...

Коли вона була на відстані кількох футів, Герміона зрозуміла, що мантия Асторії не має червоних візерунків. Вона була забризкана та в плямах.

Ніби вона увійшла в калюжу крові.

— Що сталося, Асторіє? — Драко протяжно запитав.

Асторія кілька секунд стояла перед ним, важко ковтаючи слину. Вона подивилася на свою мантию й повернулася до нього.

— Твій батько має піти. Він не може залишатися тут, — вона захлинулася. — Він... він... він...

Вона показала вниз на свій одяг.

— Усе фое в крові. З люстри щось звисало... здається, кишки. Вони були на портретах і на всіх орхідеях, які я привезла з Франції, і на моїх нових мантиях! Вся кімната зруйнована. Місис Тікнесі мала прийти на чай зі своїми доньками та кількома іншими жінками, які планували святкування. Тепер мені доведеться скасувати зустріч, тому що більша частина будинку заляпана кров'ю, а Бобін каже, що біля воріт валяють трупи. Змусь його піти.

Герміона майже не з'являлася в інших крилах маєтку після прибуття Луціуса. Вона гадки не мала, чи те, що розповіла Асторія, було правдою. Чи відьма просто перебільшувала.

Герміона була впевнена, що Драко додав охоронні чари до її кімнати після того дня, коли Луціус притягнув кентавра. Вона більше не чула жодних звуків крізь двері чи вікна. Час від часу вона бачила на вулиці закривавлені сліди, коли вони з Драко гуляли, але опинившись у стінах своєї спальні, вона майже не помічала зовнішнього світу.

Драко зітхнув і поправив мантию.

— Асторіє, це традиція для нього — жити у маєтку. У нього є своє приватне крило.

Асторія підняла руки вгору.

— Він не використовує своє крило! Він використовує головні ворота та головний вхід. По всьому гравію кров. Сьогодні вранці я попросила ельфів замінити все каміння, і воно вже знову брудне. Маєток має такий вигляд, ніби тут щодня відбувається різанина.

Драко кивнув, його обличчя залишалося незворушним.

— Я знаю, в якому стані маєток. Є причини, чому я просив тебе не повертатися на святкування. Якщо ти наполягаєш на тому, щоб піти на нього, у Британії є інші помешкання, які ти можеш винайняти на наступні кілька днів.

Асторія дивилася на Драко широко розплющеними від здивування очима.

— Ти знаєш, скільки чуток зародиться, якщо я буду приймати гостейдесь, окрім маєтку Мелфоїв?

Драко звив брову й холодно зустрів її погляд.

— Я не просив тебе повертатися, Асторіє. Він в Англії за наказом Темного Лорда. Ти тут з власної примхи. Ти думаєш, що я підкорюся

твоїм забаганкам?

Асторія почала відповідати, але не встигла вона й слова мовити...

— Що коїться? Вся моя родина в одному місці. Як чудово, — Луціус, здавалося, матеріалізувався нізвідки.

Асторія відсахнулася до Драко, який відсунувся від неї, щоб опинитися між полем зору свого батька та Герміоною. Рух був легким, наче він просто повертався, щоб побачити Луціуса, але Герміона вловила, як він змінив свою позицію.

— Батьку, Асторія вражена станом фое.

— Справді? — Луціус проворкотів це слово, наче звертався до маленької дитини. — Я гадав, що це значно краще за безплідний мінімалізм, якого вона, здається, так пристрасно прагнула.

Праворуч від Драко було видно Асторію, і Герміона побачила, як вона зблідла. Її руки, обороняючись рухалися до живота, а потім зупинилися, коли вона стиснула їх у кулаки з боків.

— Я хочу, щоб Ви пішли, — сказала вона різким голосом. Її сережки трусилися, але вона підняла підборіддя. — Я хочу, щоб Ви покинули маєток.

Луціус звів брову й подивився на неї, обводячи її поглядом знизу догори.

— Авжеж. Ти збираєшся вигнати мене з мого власного маєтку?

— Це не Ваш маєток, він належить Драко. Він мій. Я господиня маєтку, а Ви гість, який зловживає нашою гостинністю.

— Ти господиня цього маєтку? — тихо муркнув Луціус. — Моя дружина була леді маєтку Мелфоїв. Не впевнений, що магія витримає таку неадекватну заміну.

Асторія почервоніла, її вилиці стали багряними, коли зуби сердито блиснули.

— Не має значення, що Ви думаєте. Темний Лорд обрав мене. Драко одружився зі мною. Я господиня маєтку Мелфоїв. Ви не той, хто приймає рішення. Я жила сама в цьому жахливому будинку, я виконувала все, що від мене очікували. Я робила все, що просили. Я ніколи не скаржилася, навіть коли мене сприймали як належне, а потім зневажали та ігнорували, — промовила Асторія на межі сліз. — Я все ще грала свою роль без жодного нарікання, тому що...

— Тобі подобається це, чи не так? — Луціус посміхнувся до Асторії.
— Можливо, ми звернули б на тебе більше уваги, якби ти була тихішою. Я не чув жодного звуку від Бруднокровки, відколи прибув.

Рука Драко мимоволі ворухнулася назад до Герміони.

— Геть із цього маєтку! — Асторія мало не кричала. — Геть. Геть! Забирайтеся...

На блідій шкірі шиї Асторії раптом розквітла тонка червона лінія, як від бритви.

Герміона спостерігала за цим широко розплющеними від жаху очима. З горла Асторії вирвався якийсь задушливий, буркотливий звук, коли її голова впала з плечей, а тіло повалилося на землю.

Луціус дивився на свіжий труп біля своїх ніг, і його брови схвально піднялися.

— Тепер ти набагато тихіша, — сказав він, нахилиючись і схиляючи голову до обличчя Асторії, яке валялося на білому гравії. Вираз її обличчя став млявим і порожнім.

Луціус заохочуючи помахав їй пальцем.

— Залишайся такою, і, можливо, з часом моя думка про тебе покращиться.

Герміона ошелешено дивилася на Драко.

Луціус випростався, зітхнувши й відкинувши голову назад у сонячному світлі.

— У маєтку вже краще. Мій батько казав, що немає нічого кращого, ніж свіжа кров, щоб полоти троянди.

— Ти вбив мою дружину, батьку, — сказав Драко. Вона не бачила його обличчя, але голос був недовірливим.

— Я в курсі, — Луціус пирхнув і подивився на Драко краєм ока. — Не намагайся переконати мене, що ти сумуватимеш за нею. Вона була позбавленою смаку і непристойною. Тепер ти можеш одружитися з жінкою, здатною народити тобі спадкоємця. Я розповідав тобі про чарівну молоду відьму, яку зустрів у Болгарії минулої зими? Чистокровна. Їй лише шістнадцять, але вона досягне повноліття, коли мине твій обов'язковий період трауру. Тоді ми більше не будемо зобов'язані заплямовувати свій рід тим, що Бруднокровки блукають повією, як зборисько шльондр.

Пальці Драко здригнулися, а плечі напружилися.

— Ти розумієш, що мені потрібен дозвіл, щоб одружитися повторно.

— Справді. Легше отримати щось, коли у тебе під рукою немає дружини та сурогатної матері. Через шість місяців, коли Темний Лорд отримає необхідну інформацію, а Бруднокровка помре, все зміниться. Хтось має турбуватися про майбутнє, якщо ти не збираєшся цього робити.

Драко похитав головою й провів рукою по волоссю.

— Навряд чи варто сподіватися, що це залишиться безкарним. Темний Лорд вимагає, щоб він особисто схвалив убивство будь-яких членів Священних Двадцяти Восьми перед їхньою стратою.

Кров Асторії текла по землі до черевиків Драко. Він змахнув чарівною паличкою і прибрав її.

Луціус ліниво крутив свою паличку в пальцях.

— Я сумніваюся, що Темний Лорд буде оплакувати втрату безплідної відьми, незалежно від її походження. Твоя і моя цінність залишаються значно більшими, ніж її. Як тільки він почує, як вона безперервно базикає, я сподіваюся, що він зрозуміє.

Луціус легко опустився навколішки й підняв голову Асторії з землі, перш ніж схопити її труп за руку.

— Не хвилюйся. Я запевню Темного Лорда, що ти глибоко засмучений моєю імпульсивністю. Ти можеш сподіватися на інше, але раджу тобі чекати мого повернення протягом години. Якщо ти все ще мій слухняний син, ти будеш таким ласкавим, щоб підготувати для мене Знеболювальне зілля.

Не кажучи більше ні слова, Луціус зник, забравши з собою Асторію.

Драко кілька секунд мовчки стояв, дивлячись на закривавлений гравій, а потім обернувся й поглянув на Герміону. Вираз його обличчя ховався за маскою.

Герміона кілька секунд дивилася на нього, вивчаючи його очі. Її груди почали боліти. Вона глибоко вдихнула, перш ніж заговорити:

— Ти спланував це.

Якусь мить він не реагував, а потім куточок його рота згорнувся.

— Розумниця.

Герміона не посміхнулася у відповідь.

Через мить його очі спалахнули, вираз його обличчя затвердів, коли він відвів погляд.

— А чого ти очікувала, Грейнджер? Це не повинно дивувати тебе, — він пирхнув, і його ніздрі роздулися. — Вона напала на тебе. Вона намагалася виколоти тобі очі.

У неї заболіло горло, і вона здригнулася, згадавши відчуття, як чарівна паличка Асторії встромилася в її очне яблуко, і її охопив повний жах від думки, що вона може осліпнути.

— Я не забула.

Драко коротко засміявся.

— Я б убив її раніше, але наявність гарної дружини в маєтку відвертала підозри. Жити тут наодинці з тобою стільки місяців могло привернути увагу. Це була єдина причина, чому я залишив її серед живих.

— Я ненавиджу, коли ти вбиваєш людей через мене, — сказала вона, різко повертаючись на гравієві, і він заскреготів під її ногами. Вона дивилася на закривавлену землю, скрививши рота. — Я ненавиджу це. Я завжди це ненавиділа. В тобі так багато всього, але іноді мені здається, що все, що я роблю, це пробуджую найгірше в тобі. Ти б ніколи не зайшов так далеко, якби не я. Ти б не став таким. Я зробила це з тобою.

Драко кілька секунд мовчав, а потім зітхнув.

— Ти маєш рацію. Я не думаю, що зробив би це.

Герміона притиснула руку до грудей. Її голова здавалася легкою й порожньою, а в грудях боліло, наче її вдарили, наче кістки роздробили, а осколки повільно розрізали її зсередини.

— Колись у мене було так багато мрій про нас, — сказала вона тонким голосом. — Коли я хвилювалася за тебе, коли я робила речі, які не хотіла робити, коли війна здавалася такою важкою, що я думала, що нарешті зламаюся під її вагою, я казала собі: «Одного дня ти втечеш разом із ним. Ви сховаєтеся в тихому місці. Ти не проситимеш багато,

тільки ти та він, і цього буде достатньо». Ось, що я казала собі. Я хотіла побачити, яким ти будеш, залишивши війну позаду. Я подумала, можливо, ми дізнаємося це разом. Ким ми могли б бути без війни.

Вона гірко посміхнулася.

— Гадаю, зрештою я така ж, як Гаррі та Рон. Я сподіваюся, що світ зрештою змилується наді мною. Я думала, що ми обоє достатньо страждали, щоб заслужити одне одного.

Драко мовчав.

Вона глянула в бік маєтку.

— Я хочу повернутися до своєї кімнати. У мене майже не залишилося часу, я не хочу витратити його в цьому трояндовому саду, який просякнутий кров'ю твоєї дружини.

Вона пішла до будинку, а потім завмерла, її горло стиснуло, коли вона зрозуміла, що більше не бачить Драко. Вона різко повернулася назад, дивлячись на нього, поки її груди здригаються.

Вона почувалася порожньою. Ніби вся вилилася, і тепер від неї залишилася лише оболонка.

— Як мені робити все це без тебе? — її голос тремтів. Вона підняла руки, а потім дозволила їм мляво впасти донизу. — Я навіть не можу вийти на вулицю сама. Який взагалі сенс змушувати мене тікати? У мене може статися припадок, якщо мені доведеться йти без тебе.

Вираз обличчя Драко був стриманим, але його очі блиснули, а лінія рота напружилася.

— Твоя блокологія повернеться. Це має допомогти.

Герміона витріщилася на нього.

Він відвів погляд.

— У мене є зілья Сну без сновидінь, яке ти можеш прийняти, якщо знадобиться. Северус знає про твою агорафобію, це входить у план. Ви летітимете на одному коні. Він той, кому ти довіряєш.

Герміона різко, сердито видихнула.

— Чому ти так легко змирився зі смертю? Навіть на початку, коли ти зробив свою пропозицію Ордену, ти завжди планував померти так, ніби це не мало б значення ні для кого. Чому ти такий навіть зараз? Зараз, — її голос обірвався, — коли ти маєш значення?

Драко зітхнув, і його рот на мить скривився, коли він зустрівся з нею очима. Він стиснув щелепу й відвів погляд, його губи здригнулися.

— У мене нікого не було, Грейнджер. Після смерті матері у мене нікого не залишилося. Моє життя зруйнувалося, коли я повернувся додому після п'ятого курсу. Усе, що я робив після цього, — намагався не втратити залишки того, що в мене ще було. Як тільки вона померла, нічого більше не мало значення. Помста була єдиним, що я міг зробити, що впоратися з цим, і всім було начхати...

Він подивився вниз.

— А потім з'явилася ти, — його голос звучав майже гірко. Він зустрівся з нею поглядом і пішов по закривавленому гравію до неї. — Я не будував планів після війни. Поттер ніколи не переміг би, я знав це. Закоханість у тебе не змінила цього факту... це просто... просто... — він різко видихнув і подивився вниз, його голос став тихішим. — Це лише погіршило усвідомлення цього.

Його горло здригнулося, коли він ковтнув і поглянув на неї, а його рот викривився в сумній посмішці.

— Мені подобалося, як ти вірила в майбутнє, навіть, якщо я не вірив, що ти станеш його частиною. Як ти наполягала на тому, щоб ми кинули виклик неминучому. Ви, грифіндорці, такі ідеалісти... я ніколи не розумів привабливості цього почуття, поки в моєму житті не з'явилася ти, — він простягнув руку й схопив пальцями локон її

волосся. — Те, як ти вірила, що ми завжди будемо разом, і говорила про втечу майже до самого кінця. Я б зробив усе, щоб дати тобі те, чого ти хотіла, але... — він коротко засміявся й похитав головою, коли його рука опустилася. — Я не знаю, як це зробити. Не через те, що я не намагався, Грейнджер. У мене просто закінчилися ідеї.

Герміона тихо вдихнула. Літня спека змішала мідний запах крові з медово-солодким ароматом розквітлих троянд. Коли запах торкнувся її носа, язик згорнувся, і хвиля нудотного відчаю підповзла до горла. Вона притиснула долоню до носа й відвернулася.

— Я хочу повернутися всередину, — сказала вона після того, як змусила зникнути бажання виблювати.

Драко взяв її за руку, і вона дозволила йому відвести себе назад у маєток.

Незабаром після того, як вони прийшли в її кімнату, Драко викликали. Він прикликав свою мантию Смертежера і зник без жодного слова. Він не повертався годинами.

Щось пішло не так.

Герміона викликала Топсі, яка з'явилася і повідомила їй, що Луціус теж ще не повернувся. Герміона крокувала своєю кімнатою, перебираючи можливі варіанти: Волдеморт був засмучений смертю Асторії, Волдеморт застосував виманологію до Луціуса та помітив щось, що видало Драко, ще щось пішло не так, про що Герміона не могла здогадатися.

Вона застигла біля дверей, але виходити не було сенсу.

Вона нічого не могла вдіяти. Тому продовжувала чекати.

Герміона стояла біля вікна, коли її потилицю заколело. Вона обернулася.

Драко стояв посеред кімнати, знімаючи маску.

На його обличчі був незрозумілий вираз, ніби він був шокований і спустошений.

Його волосся, шкіра й очі різко виділялися в темній кімнаті, роблячи його майже сяючим. Кілька секунд він дивився на неї.

— Темний Лорд щойно отримав повідомлення — Румунія розірвала свій союз із Темним Лордом. Вони скинули уряд і вбили емісарів Темного Лорда... включно з Северусом.

Chapter End Notes

Бути з тобою, біля тебе, в горі і в радості, у болях і в здоров'ї...* – традиційні слова весільної клятви.

Перше ворушіння** – відчуття ворушіння дитини в матці (утробі).

Це відчуття схоже на тріпотіння, бульбашки або крихітні імпульси. Перші ворушіння відбуваються приблизно на 16-20 тижнях вагітності, але деякі люди можуть відчувати це раніше або пізніше.

Розділ 70

Chapter Notes

Плейлист

Far From Home – Sam Tinnesz

The Other Side – Maggie Eckford

DIM – SYML

Happiness is a Butterfly – Lana Del Rey (slowed and reverb by starclouds)

You're the Last Thing on My Mind – Aron Wright

Take a Moment to Breathe – normal the kid

Драко відвів погляд і похитав головою.

— Який сенс бути виманологом, якщо ти не використовуєш цю навичку, щоб не дати комусь убити тебе? — він пирхнув з різким і злим звуком, який вирвався з його горла. — Він вижив, будучи шпигуном, у двох Чаклунських Війнах, але був убитий повстанським шабашем вампірів.

Герміона відчула, як від нього хвилями виходить холодна лють.

Вона ковтнула. Ця новина була як удар кувалдою по голові. Після кількох днів страху перед приходом Северуса, вважаючи все наперед вирішеним, його раптова смерть відчувалася як сейсмічна зміна. Ніби все здійнялося в повітря, і невідомо було, як його приземлити.

— Його смерть вже підтвердили? Він міг втекти.

Драко озирнувся на неї й повільно кивнув:

— Підтвердили. Вони відправили тіло назад із повідомленням: «Кров слуг Темного Лорда підживить революцію». Його тіло осушили. Я

особисто впевнився, що це він.

Драко різко зітхнув і почав стягувати мантию Смертежера.

— Очікується, що решта Східної Європи наслідує цей приклад протягом наступних кількох днів. Це... — Драко пирхнув, — це той крах, який ми планували. Ми просто сподівалися, що вони зачекають до липня. Северус стверджував, що в нього все під контролем, — він посміхнувся. — Клятий ідіот.

Останні слова він майже прошепотів.

Герміона ковтнула й змусила себе дихати. Здавалося, ніби в її шлунку лежить така важкість, що їй хотілося зігнутихся і виблювати її. Вона помре. І вона, і дитина, і Драко помруть.

Северус був життєво важливою деталлю. Він був її останньою надією. Вона думала, що, можливо, він допоможе їй знайти спосіб урятувати Драко. Перед від'їздом до Сассексу вона сказала йому, що Драко потрібен їй, щоб жити. Він мав знати, що вона не збирається тихо втікати, поки Драко вчинятиме самогубство. Вона подумки відрепетирувала промову, як буде благати його:

— Я казала Вам, мені потрібен Драко. Я зроблю все, що завгодно. Все, що потрібно. Все, чого Ви бажаєте. Будь ласка, допоможіть мені. Благаю, допоможіть. Якщо я втрачу його, то просто помру від розбитого серця. Я зроблю все, що Ви попросите, якщо Ви допоможете мені врятувати його.

Вона трималася за думку, що у Северуса можуть бути ідеї, які вони з Драко не розглядали.

Без цього сподівання вона раптом відчула, як останній крихітний промінчик надії згас. Під її ногами ніби розверзалася чорна діра, поглинаючи не лише її відчайдушне сподівання врятувати Драко, але і її та їхню дитину.

Драко мав такий вигляд, наче був на межі зриву. Він різко вдихнув крізь зуби й провів рукою по волоссю, перш ніж ногою штовхнути свою мантию через кімнату.

Її рука потягнулася до нього. Вона відчувала, ніби може знепритомніти.

Дівчина простягнула руку й злегка торкнулася його плеча. Він дивився на неї вниз і мав такий утомлений вигляд.

— Все... все гаразд, Драко, — сказала вона, дивлячись йому в очі. Її голос майже здригнувся, але вона змусила його залишитися рівним. — Все гаразд, — повторила вона.

Не роби з собою ще чогось.

Її груди скрутив спазм, а пальці вчепилися в його рукав.

— Ти зробив усе, що міг. Більше, ніж будь-хто просив.

Я радше помру у твоїх руках.

Драко дивився на неї якусь мить, перш ніж звзити очі.

— Ти все одно підеш.

Герміона дивилася на нього сліпими очима.

Він простягнув руку, і кінчики його пальців торкнулися її щоки.

— Я все ще можу витягнути тебе. Северус був найбезпечнішим варіантом, але є й інші. Я не хотів би, щоб ти думала, що тепер не зможеш втекти.

Герміона все ще стискала його за рукав. Він поклав свою руку на її.

— Цей варіант не такий бездоганний. Він довший, і тобі буде важче подорожувати, — його обличчя було стурбованим, — особливо вагітній. Джіні повернеться до Британії та забере тебе.

Перш ніж Герміона встигла зреагувати, він крикнув:

— Топсі!

У кімнаті миттєво з'явилася Топсі.

— Топсі, Северус мертвий, — він оголосив це як факт. Без люті в голосі. Він був холодним і цілеспрямованим, повернувшись до свого завдання.

Один варіант не спрацював. Він перейшов до наступного. Без вагань. Рішучий. Одержимий успіхом.

Северус був механізмом отримання бажаного.

— Грейнджер покине Європу маршрутом, який ми з Крічером встановили цієї весни. Ви з Крічером обоє підете сьогодні ввечері до безпечного будинку Джіні. Коли ви прибудете туди, ви візьмете на себе турботу про Джеймса, а Крічер поверне Джіні. Все, що вам знадобиться для подорожі, є в безпечному будинку у Вайткрофті. Я надішлю звістку, щоб вона чекала на вас.

Топсі підвела погляд на Драко, а тоді вперто склала руки.

— Якщо Топсі поїде, хто подбає про міс?

Драко на мить задумався.

— Бобін. Бобін піклуватиметься про неї, поки ти будеш з Джеймсом.

Топсі похитала головою.

— Міс навіть не знайома з Бобін, вона знайома лише з Топсі. Бобін знає, як доглядати за немовлятами, але Бобін нічого не знає про вагітних відьом. Топсі залишиться.

Драко тяжко зітхнув, дивлячись на Топсі, чиє підборіддя було лише трохи вище його колін.

— Бобін могла б піклуватися про Джеймса в короткостроковій перспективі, але якщо втеча піде не за планом, ти будеш піклуватися про нього в найближчому майбутньому. Бобін на це не здатна.

Топсі почала розтуляти рота, але Драко багатозначно підняв брову й продовжив:

— Я знаю, що це не ідеальний план, але Джіні довіряє тобі Джеймса. Я не можу змусити її вагатися чи зволікати, тому що я послав ельфа-домовика, якого вона не знає.

— Але...

Вираз обличчя Драко став крижаним.

— Топсі, я покликав тебе не для того, щоб порадитися. Ти відправляєшся піклуватися про Джеймса. Це наказ. Якщо все піде добре, ти знову побачиш Грейнджер до кінця цього місяця. Іди негайно.

Топсі на мить завмерла, дивлячись на Драко, а потім кліпнула, і її величезні очі наповнилися слізьми.

— А коли Топсі знову побачить Майстра Драко?

Драко якусь мить дивився на неї донизу, і його горло здригнулося, коли він стиснув губи в рівну лінію.

— Не треба, Топсі. План завжди був таким.

Топсі похитала головою й тупнула маленькою ніжною.

— Ви навіть не даєте мені змоги попроситися. Ви просто відправляєте Топсі геть, — величезна сльоза скотилася з носа Топсі й бризнула на підлогу. — Топсі мала залишитися до кінця. Ви обіцяли.

Драко подивився на неї, його очі на мить зблиснули, перш ніж стали сталевими, а вираз обличчя затвердів.

— Плани змінилися. Топсі, ти маєш наказ від свого володаря.

Топсі не ворухнулася. Вона продовжувала дивитися на Драко, і ще кілька сліз впали на підлогу.

— Топсі, ти мушиш піти зараз, — його голос був холодним і твердим, і Герміона відчула магію в повітрі.

Очі Топсі розширилися від жаху, і вона потяглася до нього:

— Ні! Будь ласка, Майстре Драко...

Вона зникла, перш ніж встигла договорити.

Драко якусь мить дивився на порожній простір, а потім відвернувся. Він зітхнув і раптом став таким виснаженим на вигляд, що Герміона подумала, ніби він може знепритомніти.

Вона була в розгубленості. Вираз відчайдушного жаху Топсі відображався в її очах.

— Ти мав дозволити їй попроситися, — нарешті сказала вона.

Драко тупо кивнув:

— Я не знаю як.

Він зітхнув і заворушив підборіддям.

— Ти можеш сказати їй, що мені шкода, коли знову побачиш її.

Здавалося, він вважав розмову завершеною.

Герміона відчувала наростаючу істеричну лють.

— Вона допомагала виростити тебе. Якщо вона думала, що буде з тобою до кінця, ти повинен був хоча б дати їй можливість попроситися. Ти не можеш... ти не можеш просто використовувати

людей так, ніби вони знаряддя для отримання бажаного, і змушувати їх зникнути, якщо їхні емоції завдають тобі незручностей.

Драко пильно поглянув на неї, у його сріблястих очах сяяло роздратування.

— Все моє життя складається з емоційних сплесків, — він мав дикий вигляд. — Іноді... в мене просто не вистачає сил впоратися з цим.

Герміона стиснула губи, але вони все одно скривилися.

— Ось, що ти збираєшся зробити зі мною... коли настане моя черга?

Очі Драко блиснули.

— Ні. Хоча це було б звично. Наскільки я пам'ятаю, ми ніколи не прощалися.

Вона опустила погляд, перебираючи пальці.

— Ти мав дозволити їй попроситися. Ще кілька хвилин не змінили б ситуації. Тепер вона відчуватиме...

— Я знаю, як це — втратити когось, не попросившись, Ґрейнджер! — його кісточки були білі, а щелепа стиснута, коли він прогарчав ці слова.

Це було як удар ногою в живіт. Вона відчула, як зблідла.

Очі Драко горіли, коли він глянув на неї з усією люттю. Потім він кліпнув, і емоції зникли за стінами його блокології.

— Вибач. Мені шкода. Просто... скажи їй, що мені шкода, — мовив він уривчастим голосом.

Герміона гірко ковтнула, кивнувши. Вона опустила погляд на свої руки, намагаючись придумати, що сказати.

— Я не знала, що ти спілкуєшся з Джіні, — нарешті сказала вона.

Драко знизав плечима і, здається, відчув полегшення від зміни теми.

— Не багато. Я іноді навідувався, здебільшого щоб переконатися, що вона не намагалася втекти, — він підняв брову. — Вона намагалася перерізати мені горло ножом для м'яса, коли я сказав їй, що Орден програв, — він пильно поглянув на Герміону. — Як не дивно, мені було досить важко змусити її повірити, що я тримаю її під замком у безпечному будинку для її захисту.

Герміона опустила очі. Вона не думала, наскільки важкою була ситуація для Драко, який мусив повідомити Джіні, що війна програна, а вся її родина мертва. Або як йому вдалося переконати її, що він заслуговує довіри.

— Коли Темний Лорд заборонив мені залишати Британію без дозволу, ми в основному використовували сувій із різноманітними чарами для спілкування за нагоди. Топсі була з нею, допомагала їй доглядати за Джеймсом, поки тебе не призначили мені. Джіні знала, що тебе нарешті знайшли, і що ти маєш приєднатися до неї. Час від часу я надсилав їй новини про твою втрату пам'яті та стан, у якому ти перебуваєш, щоб вона знала, чого очікувати. Отже... вона... знає, що ти вагітна.

Драко подивився вниз і поправив запонки на своїй сорочці.

Герміона якусь мить дивилася на нього.

— Що?

Драко підняв погляд від рукава, і вираз його обличчя став непроникним.

— Ну, її поінформували про обставини, за яких тебе відправили сюди в масток. На жаль, вона... вона припустила, що я маю більше можливостей саботувати інструкції та захищати тебе, ніж я насправді мав. Вона зрозуміла, що це не так, коли я повідомив, що ти вагітна, — його щелепа миттєво здригнулася. — Достатньо сказати, що та неохоча

приятність, яку вона розвинула до того моменту, тепер зникла назавжди.

Він прочистив горло.

— Я не очікував, що Темний Лорд дізнається про тебе, коли намагався вивезти тебе з Європи. Окрім притулку в Данії, більшість існуючих шляхів втечі були неможливими. Я використовував Крічера, щоб створити вторинний маршрут летиключа, яким могла б скористатися Джіні, але його було завершено лише наприкінці квітня, — він схилив голову набік. — Маглівські літаки також були варіантом, але маглівський прем'єр-міністр тісно співпрацює з Міністерством. Видати тебе за маглу було можливо, але не після того, як ти завагітніла, і з'явилися проблеми, на які я не зміг би вплинути в маглівському світі...

Здавалося, він раптово усвідомив, що блукає кімнатою, і затнувся.

— Отже, летиключі були найкращим, що я зміг вигадати.

Герміона витріщилася на нього.

«Мушу визнати, що зрештою ти обходишся мене доволі дорого, Грейнджер».

Існувала причина, чому міжнародні подорожі летиключами були обмежені. Міжконтинентальне зміщення за допомогою летиключа може викинути чаклуна у відкритий космос, якщо його неправильно розрахувати. Для створення міжконтинентальних летиключів була необхідна складна та спеціалізована експертиза, оскільки більшість з них спонсорувалися та належали державі, їх важко було роздобути.

Герміона це знала, адже Орден збирався отримати летиключ до Австралії чи Канади, щоб евакуювати дітей і біженців. Законно придбаний, він коштував би восьму частину заощаджень зі сховища Гаррі. На чорному ринку ціна легко зросла б удвічі або навіть утричі.

— Його можна буде відстежити, на відміну від варіанту з Северусом...
— сказав Драко. Він схопив її руку своєю, один із його пальців ковзнув уздовж її внутрішньої сторони зап'ястя й сіпнувся на замкненому там наручнику. — ...тобі слід використати час, який у тебе з'явився, щоб набрати більше ваги та наростити свою витривалість.

Вона насупила брови, дивлячись на нього:

— Як ти знімеш кайдани без Северуса?

Драко сухо засміявся.

— Їхнє зняття ніколи не було проблемою. Складність завжди полягала в тому, щоб безпечно вивезти тебе з Європи відразу ж після цього. Існує багато Смертежерів, які зроблять усе, що їм звелять, коли ти знайдеш, на що натиснути.

Герміона невпевнено кивнула.

— Як довго... скільки у нас часу до приходу Джіні?

Драко насупив брови, а потім, розраховувавши, підняв одну з них.

— Ельфам-домовикам доведеться роз'явитися до безпечного будинку за допомогою серії стрибків, оскільки вони не можуть використовувати летиключі. Являння до притулку займає понад тиждень. Крічер супроводить Джіні назад і покаже їй маршрут. Летиключів декілька, а не один. Чим менша відстань, тим менша похибка. Ймовірно, вона прибуде за три тижні, залежно від того, як вона перенесе подорожі з летиключами.

« *Більше часу* », — прошепотіло відчайдушне, жадібне серце Герміони, але щойно це спало їй на думку, її вразило почуття провини.

Тепер, коли вона більше не боялася, реальність смерті Северуса повільно огорнула її.

Северус, її наставник. Її колега. Один із небагатьох людей, яких вона вважала такими, що знали її справжню. Він був прикутий до війни

навіть довше, ніж Герміона та Драко. Вона часто загадувалася над питанням, у чому причина, що він змінив сторону.

Хай там як, таємниця померла разом із ним.

Драко підійшов ближче і впав у крісло.

— Ти... добре знав Северуса? — запитала вона.

Він подивився на неї. Його очі були холодно сірими, але в кутику рота грала тонка усмішка.

— Ні. Я не надто подобався йому.

Герміона опустила погляд.

— Мені шкода.

— Коли він не віддавав мені накази, то проводив більшу частину свого часу, запевняючи мене, що я не заслуговую того, щоб про мене піклувався хтось такий, як ти. Що ти була варта десяти таких як я, — він підняв брову. — Якщо не Северус, то Джіні нагадувала мені про це. Хоча вона обирала дещо вищу цифру.

Вільного часу Драко раптово стало менше зі смертю Северуса. Менш ніж через годину його покликали. Герміона не бачила його, доки він не прибув наступного дня ненадовго, щоб познайомити її із заміною Топсі.

Бобін була молодшою ельфинею-домовичкою. Герміона не знала, скільки років було хоча б комусь з ельфів, але Топсі точно була старшою за Крічера, а Бобін була приблизно такого ж віку, як і Добі. Коли Герміона розглядала її, вона зрозуміла, що бачила її раніше. Бобін була ельфинею, яку Асторія послала з нею, коли Герміона вперше прибула до маєтку.

Бобін зробила низький реверанс:

— Бобін докладе всіх зусиль.

— Скажи Бобін, якщо щось захочеш. Вона знає про твої обмеження, — думки Драко явно були деінде. Він пішов без жодного слова.

Герміона не бачила його понад добу.

Вона змушувала себе їсти, хоча це посилювало нудоту від стресу.

Вона знову почала тренуватися.

Довший, складніший шлях. Кілька летиключів, які доведеться застосувати під час вагітності.

Посібник з вагітності включав довгий розділ, у якому пояснювалися ризики переміщення під час вагітності. Летиключі були кращими, ніж являння, але будь-яка форма переміщення могла викликати важкі захворювання у відьом або навіть передчасні пологи. Наполегливо рекомендувалося прийняти зілля для заспокоєння шлунку і дозу заспокійливого зілля заздалегідь, якщо було необхідно використати летиключ.

Герміона й гадки не мала, як впорається з летиключами. У гіршому випадку повторне використання летиключа може призвести до передчасних пологів.

Якщо вона втратить дитину в процесі втечі без Драко, вона, ймовірно, помре.

Якби вона була менш вразливою фізично, це могло б змінити ситуацію.

Вона почала з простих випадів та скручувань. Вона не могла відштовхнутися від підлоги, щоб зробити віджимання, але змусила себе почати регулярно повторювати всі вправи, на які була здатна.

Три тижні. У неї було три тижні, щоб придумати щось краще, ніж новий план Драко.

Їй просто потрібно зняти його Темну Мітку. Якби вона змогла зняти її, у них з'явилися б безліч варіантів для втечі.

Якби вони вбили Волдеморта, Темна Мітка зникла б. Потенційно це завадило зняттю кайданів. Вони потребували Темних Міток, щоб активувати механізм звільнення. Без Смертежерів з Мітками всім сурогатам, закованим у кайдани, доведеться чекати роками, перш ніж буде винайдено спосіб скасувати або відтворити Темну Мітку Волдеморта.

Хоча це може врятувати Драко. Проте Герміона гадки не мала, як це зробити. Драко відмовився обговорювати будь-які ідеї, які загрожують їй або ризикують розкрити його прикриття до того, як її наручники будуть зняті.

Вона навіть не знала, де знаходиться замок Волдеморта.

Якби тільки вона могла зняти Мітку з Драко.

Настала річниця Битви за Гогвортс, маєток був тихим. Герміона провела цілий день, читаючи, гризучи нігті ледь не до крові, коли відчула таке занепокоєння, що подумала, що незабаром станеться напад. Драко пішов минулого дня й не повернувся — це все, що Бобін знала.

Луціус повернувся в маєток, мабуть, так і не покараний за вбивство Асторії.

Герміона знала це, бо рано вранці побачила, як він стояв на стежині за її вікном і дивився на Північне крило.

Вона швидко зникла з поля зору.

Річниця пройшла для Герміони без будь-яких подій. Її кімната викликала клаустрофобію, наче вона могла задихнутися, чекаючи на новини там.

Посеред ночі Драко раптово з'явився в кімнаті біля її дверей.

Він перетнув приміщення й ледь не впав на неї, коли обхопив руками її талію та впав чолом на її плече.

Герміонин хребет трохи зігнувся, коли вона впіймала його. Темної магії, що сочилася з нього, було майже достатньо, щоб змусити її заціпеніти.

— З тобою все гаразд? Що таке? Щось сталося? — запитала вона наляканим голосом, коли провела по ньому пальцями, намагаючись знайти поранення.

— Ммм... гаразд, — його голос був приглушений її мантиєю. — Я просто втомився.

Він підняв голову й випростався, дивлячись на неї.

— Це був довгий день.

— Сідай, — вона підтягнула його до ліжка, і він важко сів на його край. Вона розглядала його. — Що трапилося?

Він дивився на неї з виснаженим виразом обличчя, але в його очах було якесь холодне торжество.

— Темний Лорд погано сприйняв новини щодо Румунії та вчора перехвилювався. Він не з'явився на сьогоднішнє свято, — Драко схилив голову набік, і куточок його рота скривився в усмішці. — Його вразливість тепер очевидна для всіх. Якщо у когось були сумніви, що він слабшає, то зараз їх майже не залишилося. Його чекає кінець... навіть він знає про це.

Герміона уважно дивилася на нього. Світло в її кімнаті було тьмяне, але він здавався жакливо блідим, ніби з нього вимили весь колір.

— Але..?

Він знизав плечима:

— Ну, я його передбачуваний наступник. Мені довелося виконувати обидві ролі за його відсутності, — тріумф у виразі його обличчя змінився втому. — Знадобилося трохи більше Вбивчих проклять, ніж я гадав.

Він раптом здався молодшим. На мить з'явився проблиск хлоп'ячої вразливості.

— Не знаю...

Він затнувся і кілька секунд мовчав.

— Зі мною все буде гаразд. Я просто втомився, — нарешті сказав він.

Герміона заплутала пальці в його волоссі.

— О, Драко.

Іноді вона замислювалася, чи настане момент, коли Серце Ісіді виснажиться. Звичайно, воно не може функціонувати нескінченно. Воно вже поглинуло всю темну магію, яка просочувалася з рун Драко, у поєднанні з усім іншим, що він регулярно робив...

Герміона прогнала цю думку. Зараз її більше хвилювало, як допомогти йому втекти, ніж те, що темна магія може вбити його.

Вона торкнулася пальцями його щоки. Його шкіра була крижано-холодною. У місячному світлі, зі своїм блідим волоссям, шкірою та очима, він майже здавався приви́дом, за якого вона хапалася.

У неї не було магії. Не було заклять чи лікування, яке вона могла б запропонувати йому.

— Йди спати. Ти повинен поспати, — сказала вона. — Ти почуватимешся краще, якщо відпочинеш.

Він кивнув і звалився на ліжко.

Вона провела пальцями по його волоссю, покрутила його навколо пальців, спостерігаючи, як воно вислизає. Вона провела вздовж кісточок його пальців, а потім потерла руки об його тіло, намагаючись передати йому трохи тепла. Його руки час від час судомило, коли він засинав.

У нього були такі довгі пальці. В іншому житті він міг би бути цілителем або музикантом. У нього були б ідеальні руки для цього.

Ще одна можливість, яку зруйнував Волдеморт.

Вона сиділа біля нього, дивлячись, як він спить, відчуваючи, як його тіло повільно теплішає.

Він різко прокинувся, вирвавши пальці з її долоні. За мить він сів і схопився за своє ліве передпліччя. Він поцілував її в чоло і пішов, не сказавши жодного слова.

Герміона не бачила його два дні. Вона прочитала статтю про святкування річниці в «Щоденному віщуні». Як і передбачалося, про відсутність Волдеморта майже не згадувалося, та й то здебільшого були вибачення. Неявці Асторії приділили більше уваги.

Протягом дня Драко застосував Вбивче прокляття на семи десяти п'яти в'язнях. Усе розпочалося з промов та розваг, а потім його покликали вбивати зрадників та бійців Спротиву. На це знадобилося три раунди. Двадцять п'ять ув'язнених вишикувалися в чергу, щоб їх стратили. Потім знову. І знову.

Це була неймовірна кількість Вбивчих заклять.

Революцію в Румунії списали на незначне локальне повстання, яке взагалі не пов'язане з режимом Волдеморта.

Герміона двічі прочитала газету, а потім повернулася до читання своїх книг і до повторення вправ. Поки вона змушувала себе виконувати нестерпну кількість скручувань на підлозі, її мозок міркував над удосконаленням теорії зілля, допоки та не стала бездоганною.

В іншому житті, якби вона могла стати дослідницею, винайдення подібної теорії зробило б її видатною. Подібно до дванадцятьом застосуванням драконячої крові, навіть якщо чотири з них були повністю засновані на теорії та ще не перевірені на практиці, поглиблене вивчення магічних теорій було б саме по собі визначним.

Але Герміону не хвилювало теоретичне зілля. Їй потрібне було справжнє. З інгредієнтами, які вона могла отримати.

Вона не знала, як добути сльози фенікса.

Фоукс зник після похорону Дамблдора у Гогвортсі, з тої пори його ніхто не бачив. Фенікси навіть не були родом з Європи.

Єдиними двома відомими одомашненими феніксами минулого століття були Фоукс і Спаркі — талісман новозеландської команди з квідичу. Кілька сотень років тому одомашнення було більш поширеним. Але тепер мистецтво приручення фенікса, в чому б воно не полягало, було втрачено в історії.

Вона лежала посеред підлоги, важко дихаючи та міркуючи про це, поки переводила подих. Її живіт і ноги горіли.

Якби Драко спробував утекти з нею, їх би вислідили. Волдеморт зміг би знайти його через Темну Мітку. За ними полюватимуть від сховища до сховища, і подорож ставатиме для неї дедалі важчою, оскільки вагітність прогресуватиме. Якщо припустити, що врешті-решт у неї не станеться викидень від стресу, пов'язаного з постійними втечами, згодом народиться дитина, з якою їм потрібно буде тікати.

Тікати було нікуди. Існувало не так багато чарівних країн, достатньо могутніх, щоб стримати переслідування Волдеморта, які б негайно не заарештували Драко. Можливо, він і здійснював усі ці жахіття не з власної волі, але він все одно залишався одним із найнебезпечніших темних чаклунів в історії, і цей факт тільки підтверджували останні місяці.

Все було так, як казав Луціус. Драко був мисливською собакою Волдеморта. Він міг би краще використовувати Драко, якби не боявся, що той зрештою скине його.

— Чому ти не можеш подорожувати сам зараз? Чому це обмеження стосується саме тебе, а не когось іншого? — запитала вона Драко за кілька днів до вбивства Северуса.

Він зітхнув і відвів погляд.

Темний Лорд почав отримувати повідомлення про те, що я наодинці відвідаю будинки Смертежерів і могутніх союзників. Він припустив, що я намагаюся заручитися їхньою підтримкою, щоб скинути його. Знову залишити Британію без його прямого дозволу буде відкритою державною зрадою.

« Я об'їздив всю Європу. Опитував Смертежерів і союзників з певною... репутацією... »

Її горло стиснулося.

— Це тому, що ти шукав мене.

Він просто кивнув.

Їхні спроби втриматися одне за одного перетворили їхню надію на втечу в такий тонкий промінчик сподівання, що іноді вона думала, чи існує він узагалі, чи це лише її уява.

Ні. Вона могла врятувати його, вона була впевнена, що існує якийсь спосіб. Їй просто потрібно було зрозуміти, який саме. Вона ніколи не була вправною в шахах. Навіть коли мала блокологію, вона ніколи не могла залишатися осторонь щодо використання людей як шахових фігур. Саме в цьому вони з Драко відрізнялися.

Якщо вона хотіла врятувати Драко, їй потрібно було стати безжальнішою. Такою ж безжальною, як і він.

Вона знову поринула в роздуми, повільно намотуючи круги та інші геометричні фігури, поки ходила кімнатою. Зрештою вона відчула майже невимовний поштовх внизу живота. У певному сенсі це було не справжнє відчуття, а лише передчуття того, що щось сталося.

Ворушіння.

Вона завмерла й подивилася на свій живіт. Між виступами її стегнових кісток з'явилася невелика припухлість.

Іноді вона майже забувала, що вагітна. Цей факт здавався надто приголомшливим, щоб розглядати його, зважаючи на всі інші проблеми, які у неї були. Коли вона зосереджувалася на найближчому майбутньому, вагітність більше нагадувала їй медичний діагноз, ніж справжню дитину.

Вона ніколи не планувала мати дітей. Коли вона навчалася в школі, материнство здавалося настільки далеким, що вона майже не думала про це. Діти, можливо, колись... Після того, як вона закінчить навчання, знайде роботу і матиме когось, кого вважатиме своїм партнером.

Потім прийшла війна, і мати дітей тоді вважалося для Герміони майже злочином.

Джіні сприймала Джеймса як обіцянку та маяк надії, але для Герміони дитина на війні була ще одною слабкістю. Кимось настільки безпорадним, нездатним захистити себе від незліченного болю, який панував навколо. Це було егоїстично. Це не було варте тієї небезпеки.

Одружитися. Народити дітей.

Вона перестала сподіватися, що колись матиме все це, навіть багато років потому. Відколи вона почала все більше й більше використовувати темну магію. Вона холоднокровно придушила цю ідею, коли дала слово стати добровільним військовим призом для Смертежера. На той час, коли вона стала співучасницею воєнних злочинів і зрештою зголосилася координувати та керувати цими

злочинами, це було лише фантазією, яка ніколи не змогла б втілитися в життя.

Вона мала це на увазі, коли розповідала Драко про світ, у якому хотіла б, але ніколи не сподівалася, жити.

Я гадки не мала, як бути матір'ю. Жодне з рішень, які вона приймала у своєму житті, не стосувалося ідеї мати дітей. Вона не була впевнена, чи бажання мати дитину не було лише її відчайдушним егоїзмом, який неочікувано проявився.

« Бідна маленька цілителька, у якої немає нікого, про кого можна попіклуватися. Ніхто не потребує тебе. Ніхто тебе не хоче. Ти не можеш стерпіти самотність. Ти просто не знаєш, що з нею робити. Тобі потрібно любити когось. Ти зробиш все що завгодно заради людей, які дозволять тобі любити їх ».

Її щелепа тремтіла, коли вона поглянула вниз.

Можливо, Драко мав рацію. Можливо, вона дійсно була такою. Вона завжди вперто прив'язувалася до тих, кому вона, на її думку, могла знадобитися. Можливо, вона просто хотіла зберегти дитину, щоб не бути самотньою.

Вона притиснула пальцями живіт і кілька секунд стояла нерухомо, доки не відчула ще одне ворухіння, швидке, як серцебиття. Воно затихло через мить.

— Я подбаю про тебе, — прошепотіла вона. — Я зроблю все можливе, щоб бути хорошою мамою. Існує зілля, яке я зможу приготувати, коли ти підростеш. Тоді... тоді я зможу іноді виходити з тобою на вулицю. Ти не будеш почуватися як в полоні зі мною. Коли виростеш і захочеш піти, я відпущу тебе, обіцяю.

Дверна ручку різко затріщала, а потім затихла. Герміона різко здригнулася від несподіванки, притиснувши руки до грудей. Її серце калатало так сильно, поки вона дивилася на двері.

Більше нічого не відбулося.

Вона чекала і чекала, але навколо запанувала тиша.

Вона перетнула кімнату навшпиньки й притулила вухо до дверей.

Тиша.

Вона не чула навіть найменшого звуку за дверима, але знала, що Драко наклав на них захисні чари.

Хтось міг кричати з іншого боку, а вона й не дізналась би. Двері не рухалися, коли вона сперлася руками на дерево й напружилася, щоб почути бодай щось.

Це міг бути Луціус.

Можливо, він не хотів чекати шість місяців, поки Драко одружиться вдруге, і сподівався, що, вбивши «бруднокровну шльондру», прискорить цей процес.

Герміона нервово відступила від дверей, але потім завагалася. Те, як двері тремтіли. Здавалося, ніби хтось звалився на них.

Вона закусила губу й підступила, щільніше притиснувшись вухом до щілини між дверима та стіною.

Вона не повинна.

Не повинна.

Драко сказав би, що їй не слід цього робити.

Її рука повільно обхопила ручку і повернула її якомога тихіше, відчинивши двері. Вона визирнула з кімнати, і її серце пропустило удар.

Драко лежав обличчям додолу. Вона розчинила двері, швидко глянула по обидва боки коридору, стала навколішки, затягнувши його до своєї

кімнати. Вона зачинила двері ногою, перевернула його на спину й притиснула пальці до його пульсу.

Він був непритомний.

Морозно холодний. У шоковому стані. Його мантиї блищали й тхнули гниллю. На його обличчі виднілися потемнілі сріблясті плями. Він ще дихав. Вона перевірила його очі й виявила, що зіниці нерівномірно розширені.

Вона провела руками по його плечах і ніжно торкнулася обличчя.

— Драко? Драко... що з тобою сталося?

Вона почала бурмотіти прокльони собі під ніс. Горіла бажанням повернути свою магію. Кайдани на її зап'ястях розжарилися, коли вона лютувала через своє безсилля, стоячи на колінах, намагаючись здогадатися, що сталося. Вона провела пальцями по його руках і кистях, відчуваючи тверді вузли та розриви, спричинені Круціатусом. Вона відчувала, як його серце б'ється в грудях.

— Бобін! — різко поклікала вона.

Ельфіня-домовичка вскочила в кімнату й скрикнула від жаху, коли її погляд зупинився на Драко.

— Хто цілитель Драко? — запитала Герміона. Ельфіня тупо дивилася на неї. — Кого він кличе, коли повертається поранений?

Бобін подивилася на свої руки.

— Бобін не знає. Бобін здебільшого займається кухнею і прибирає. Майстер не кличе Бобін, коли його поранено. Тільки Топсі чи Крічера.

Герміона розчаровано опустила погляд і глибоко вдихнула, перш ніж підняти підборіддя.

— Ти знаєш, де він зберігає свої ліки? Цілющі зілля тощо?

Бобін пожвавішала і нетерпляче кивнула.

— Добре, — сказала Герміона стриманим голосом. — Тоді принеси мені Знеболювальне зілля. По одному кожного сорту, який у вас є. І будь-які інші медичні засоби, до яких ти маєш доступ. Принеси їх усі сюди, щоб я знала, з чим мені працювати.

Бобін зникла з гучним тріском, і Драко здригнувся.

Герміона подивилася на нього.

Він ошелешено витріщався на неї, його очі були розфокусовані, без жодних ознак впізнавання.

— Драко?

Він кліпав очима.

— Грейнджер?

Він був абсолютно спантеличеним на вигляд.

— Драко... — вона ніжно торкнулася його щоки й замовкла. Заспокоюючись. — Що він зробив із тобою? Як довго він катував тебе?

Він насупив брови й примружився.

— Де ми?

Драко продовжував кліпати, ніби намагався побачити щось у темряві.

Герміонине горло стиснулося.

— Ми... ми в моїй кімнаті. Мені здається, ти, мабуть, явився й знепритомнів просто біля моїх дверей.

Вираз його обличчя спотворився. Його зіниці були розширені. Він похитав головою, і з його вуст вирвався тихий стогін.

— Я не збирався приходити сюди.

Очі Герміони загорілися, і вона легенько торкнулася кінчиками пальців до його чола.

— Я знаю... — її горло злегка стиснуло.

Від цього звуку Драко здригнувся, його брови зсунулися.

— З тобою все гаразд? Я не можу... ти дихаєш?

Він наосліп простягнув руку в напрямку її голосу, і пальці торкнулися її щоки.

Герміона схопила його руку своєю і притиснула своє обличчя до його долоні, поцілувавши її.

— Зі мною все гаразд. Я цілителька, пам'ятаєш? Це не вперше, коли ти падаєш в мої руки.

Вона прочистила горло й змусила себе говорити рівно.

— Тепер мені потрібно, щоб ти відповів на мої запитання. Драко, що він зробив? Скажи мені, що він зробив із тобою?

Драко мовчав якусь мить, а потім зітхнув.

— Він вважає, що я сам винен у поширенні повстання... якби я був більш компетентним, я б стримав його. Він вирішив, що я маю надати докази своєї вірності. Кілька годин виманології... йому спало на думку, що я блоколог, — він пирхнув. — У нього був... хтось наклав на мене Круціатус, поки він перевіряв мене, — він ковтнув. — На щастя, він уже був стомлений. Другого разу це тривало не довго, — крива посмішка промайнула на його вустах. — Як винагороду за доказ моєї постійної вірності мені дали відпустку до кінця тижня, тож... принаймні тепер ми маємо це.

Його спроба здаватися заспокійливим і саркастичним лише погіршувала ситуацію.

Герміонині руки почали тремтіти, коли вона боролася з істерикою. Просто дихай. Дихай. Ти не можеш панікувати прямо зараз, він завдасть собі ще більше шкоди, якщо подумає, що у тебе напад.

Драко примружився й повернув голову, наче намагався оглянути її кімнату.

— Ніч ще не настала, чи не так? Я не думаю, що можу побачити, — він притиснув тильну сторону долонь до очей. — Щось новеньке.

Герміона почала перебирати мантію Драко, обпікаючи кінчики пальців, витягаючи зброю, заховану в десятках кишень, що ховалися в його одязі. Нарешті її рука стиснула знайомий шкіряний футляр і витягла його.

Вона відкрила лікувальний набір і смикнула флакон із Заспокійливим зіллям. Витягнула корок зубами, схиливши голову Драко собі на коліна, підносячи пляшечку до його губ.

— Настоянка Миру. Це сповільнить твій серцевий ритм і полегшить спазми в м'язах.

Вона чекала, проводячи пальцями по його волоссю та розмовляючи з ним, щоб він залишався спокійним і при тямі. Вона відчула, як зілля почало діяти, коли його тіло розслабилось на її колінах.

Дівчина схопила його праву руку й витягла чарівну паличку, просунувши її в його ліву руку й утримуючи так, щоб його тремтливі пальці не впустили її.

— Драко, — вона зберігала обережний і спокійний тон голосу. — Мені потрібно, щоб ти провів діагностику для мене. Можеш спробувати? Я допоможу з рухом палички, але це має бути твоя магія.

Це була діагностика націлена на його мозок і нервову систему, і знадобилося шість спроб, перш ніж закляття подіяло.

Вона тихо розглядала його кілька хвилин.

— Виманолог напружив твої зорові нерви, тому твої очі не працюють. Це мине. Тобі просто потрібно відпочити, щоб вони загоїлися. Твій... твій нервовий зрив від тортур... — її підборіддя затремтіло, і вона ковтнула. — Він справді має припинити катувати тебе.

Драко пирхнув і почав відповідати, але все його тіло скрутив спазм. Він не видав жодного звуку, але так міцно стиснув губи, що вони побіліли.

Почувся тріск, і з'явилася Бобін, оточена зіллями та медикаментами.

Герміона підняла очі на ельфіню.

— Ти можеш підняти його на ліжку? Він надто важкий для мене, щоб підняти. І зніми його одяг, він занадто брудний.

— Бобін може, — ельфиня-домовичка клацнула пальцями й обережно перенесла Драко на ліжку.

Герміона підійшла й почала сортувати всі запаси. На них усіх були підписи, багато з них були написані різким, гострим почерком, який, як вона знала, належав Северусу.

Вона вибрала чотири зілля і повернулася до Драко. Бобін зняла одяг, вимила обличчя Драко й поклала його на ліжку.

Герміона схилилася над ним, вивчаючи його очі та звертаючи увагу на всі фізичні симптоми, які могла помітити. Він був жахливо блідий, і його груди продовжували стискатися, коли він намагався дихати так, щоб це не завдавало болю. Вона притулила руку до його чола.

— Ти повинен носити з собою Знеболювальне зілля, — сказала вона за мить. — Ти сам велів не являтися мені після сеансу виманології, не прийнявши спочатку Знеболювальне зілля. У тебе завжди був один флакон для мене.

Куточок його рота здригнувся.

Вона опустила очі й відкоркувала один із флаконів, які принесла Бобін, втиснувши його Драко в руку. Він скривився.

Герміона подала йому наступне зілля.

— Я мала включити одне у твій цілющий набір. Просто не вистачило місця. Я мала додати Знеболювальне зілля замість Муртлапового відвару.

Драко кліпав очима, і вона зрозуміла, що він намагається зосередитися на ній, коли простягла йому третє зілля.

Вона підняла його порожню руку й притиснула до своєї щоки.

— Ти вже знаєш, який у мене вигляд, дай своїм очам відпочити. Твоя голова болітиме менше, якщо ти заплющиш їх.

Він уперто звузив їх, намагаючись ще якусь мить розгледіти її обличчя, перш ніж підкоритися.

Вона спостерігала, як деякі зморшки напруги навколо його очей і рота повільно зникають, а дихання поступово вирівнюється.

Коли вона переконалася, що зілля подіяло, запитала:

— Хто твій цілитель? Хто лікує тебе після того, як він катує тебе? Тобі потрібно викликати його. Ти не зможеш рухатися тижнями без належного лікування.

Обличчя Драко залишалося нейтральним, але його пальці здригалися. Герміона відчула, як серце стиснулося в грудях, коли він кілька секунд мовчав.

— Драко...

— Я справляюся з цим сам, якщо це не загрожує життю, — нарешті сказав він. Слова були настільки тихими, що, здавалося, були вимовлені його подихом. Він не розплющував очей. — Северус іноді допомагав, але в іншому разі — це була моя робота.

Герміона з жахом витріщилася на нього. Драко розплющив одне око й примружився, перш ніж пирхнути.

Він підняв одну брову й знову заплющив очі, вираз його обличчя став напруженим.

— Ти, мабуть, пам'ятаєш, як колись поклала мені в серце досить рідкісний камінь. Це може не відобразитися на діагностиці, але я повинен уникати цілителів, наскільки це можливо. Якби Темний Лорд почав отримувати неодноразові повідомлення про те, що я фізично непорушний, попри те, що на моїй спині протягом трьох років були вирізані темні руни, у нього виникне більше, ніж кілька запитань. Ймовірно, він просто вирізав би мені серце. Коли щось загрожує моему життю, я викликаю цілителя, а потім накладаю на нього Забуттятус. Але половина цілителів Англії вже збожеволіли б, якби я кликав і стирав їм пам'ять щоразу, коли на мені застосовували Круціатус.

Герміона відчула, ніби він її випотрошив.

— Я не... не усвідомлювала.

— Усе гаразд, Грейнджер, — він не розплющував очей, але все одно відмахнувся від неї вільною рукою. Кутик його рота здригнувся. — Мені вже кілька разів казали, що я маю природний талант до зцілення.

Її підборіддя продовжувало тремтіти, і вона на мить скригнула зубами, перш ніж просунути чарівну паличку йому в руку.

— Тоді ти можеш зробити для мене закляття?

Він пробурмотів закляття, поки вона водила його пальцями стукати по точках тиску на його правій руці та вгору по передпліччю. Його пальці неодноразово стискалися, коли вона допомагала йому надіслати м'які вібрації в натягнуті м'язи, зменшуючи напругу.

Через кілька хвилин його пальці нарешті розслабилися, і вона відклала його чарівну паличку вбік. Вона відняла його праву руку і почала

намагатися виправити всі пошкодження. Її пальці почало судомити, і вона не звертала на це уваги й продовжувала працювати, доки його рука не перестала сіпатися й лягла нерухомо.

Вона взяла останнє зілля, яке принесла Бобін, і вилила невелику кількість мікстури собі на долоню. Почавши з його великого пальця, вона почала обережно втирати рідину, опустившись до зап'ястя, а потім піднявшись до плечей. Зілля було теплим, і її шкіра вкрилася мурашками, коли вона втирала його в руки Драко, намагаючись відновити всі нервові вузли та розірвані м'язи.

Коли вона підвела очі, закінчивши втирати зілля в обидві руки, Драко вже спав. Його брови були насуплені.

Вона розглядала його кілька секунд, перш ніж простягнути руку й злегка провести кінчиком пальця між його очима, намагаючись усунути напругу.

Без Драко, який міг би використовувати закляття, спроби розтерти вузли та усунути тремтіння зайняли більше часу. Але вона вперто продовжувала.

Поки він спав, вона могла спокійно плакати під час роботи.

Він проспав майже сорок вісім годин. Герміона залишалася з ним майже весь час. Вираз його обличчя розслабився, коли вона лежала з ним у ліжку, тихо розмовляючи про все, що спадало на думку, проводила пальцями по його волоссю й працювала над його пошкодженими м'язами. Вона майже вичерпала весь запас його зілля.

Коли вона ставала надто неспокійною, щоб сидіти біля нього, вона тихенько бродила кімнатою. Наступного ранку вона визирнула у вікно й помітила Луціуса, який ішов уздовж Північного крила, ніби намагаючись виміряти його кроками. Він підвів погляд, і їхні очі зустрілися.

Герміонина кров похолола. Вона зустрілася з ним поглядом лише на мить, перш ніж зникнути з поля його зору.

Щоразу, коли Драко прокидався, Герміона перевіряла його очі та змушувала його виконувати для неї основні лікувальні закляття. Він продовжував дрімати, поки Бобін не прийшла і не повідомила, що Луціус стоїть біля дверей кімнати Драко і погрожує зламати їх, якщо негайно не побачить сина.

Драко змусив себе підвестися.

— Скільки часу я вже тут? Мені дали лише три вихідних. Бобін, принеси мені повний комплект мантій.

Герміона спробувала його втримати.

— Драко, постривай. Твої очі ще не одужали. У тебе є ще півдня. Тобі потрібно відпочити якомога довше.

Він закотив очі й напружено підвівся, коли Бобін знову заскочила в кімнату з купою мантій.

— Для цього я й приймаю Знеболювальне зілля.

Він одягнувся й пішов до зіллів, які принесла Бобін. Він примружився, тримаючи їх на відстані кількох дюймів від обличчя, намагаючись прочитати етикетки. Він швидко перекинув п'ять із них, ігноруючи заперечення Герміони щодо того, що певні види знеболення не слід поєднувати.

Він закотив очі.

— Я добре розуміюся на знеболенні. Я майже можу гарантувати, що вони не стануть тим, що вб'є мене.

Він кліпав очима й хитав головою.

Герміона зрозуміла, що він досі погано бачив.

— Будь обережним, Драко.

Він коротко посміхнувся, зустрівшись з нею очима.

— Зі мною все буде добре.

Вона вловила напружений, стриманий вираз його обличчя за долю секунди до того, як він роз'явився.

Бобін прийшла через кілька годин і забрала всі медичні засоби. Майстер «Драко був у порядку, — сказала вона, уникаючи погляду Герміони, — він просто хотів перерахувати, які зілля використовувала Герміона».

Герміона залишилася сама, замкнена у своїй клітці, хвилюючись і намагаючись здогадатися, що відбувається за дверима її спальні.

Розділ 71

Chapter Notes

[Плейлист](#)

Lung – Vancouver Sleep Clinic

Fear of the Water – SYML

Hold on for Your Life (Acoustic) – Sam Tinnesz

Feels Like Falling – UNSECRET & Erin McCarley

Wicked Game – Ursine Vulpine & Annaca

Without You – Ursine Vulpine & Annaca

See the end of the chapter for more [notes](#)

Липень 2005

Наступного ранку Бобін принесла кашу на сніданок. Герміоні не хотілося їсти, і вона проігнорувала тацю з їжею, замість цього міряючи кімнату кроками.

Драко не повертався, відколи пішов побачитися з батьком. Їй набридло чекати. Вона не збиралася просо безсило сидіти у своїй спальні й чекати, поки прийде Джіні, а Драко доведеться померти.

Вона підійшла до дверей і різко відчинила їх.

— Не треба! — закричав дзвінкий голос.

Герміона ледь не вискочила з власної шкіри і, обернувшись, побачила, що Нарциса піднялася зі свого стільця і, здавалося, намагалася вилізти з картинної рами.

Герміона дивилася на Нарцису широко розплющеними очима, притиснувши руку до грудей. Її серце силувалося вирватися на волю.

Нарциса витріщилася на неї у відповідь.

— Ти не можеш вийти. Драко немає в маєтку, — її голос був різким і владним.

Герміона чомусь подумала, що він звучатиме більш розбито. Вона глибоко вдихнула й насторожено подивилася на Нарцису.

— Вам точно відомо це?

Нарциса коротко кивнула.

— Магія маєтку не бреше.

Герміона повільно зачинила двері й підійшла до портрета. Вона розглядала Нарцису, звертаючи увагу на риси, які успадкував Драко. Той самий рот. Такі ж манери. У школі вона вважала, що Драко повністю нагадує свого батька, але тепер вона побачила, як переплітаються Нарцисині та Мелфоївські риси на обличчі Драко.

— Я хочу врятувати Вашого сина, — сказала Герміона.

Нарциса стиснула рот і звела брову:

— Ти не можеш. Якби ти справді вважала, що здатна на це, то не ходила б по кімнаті, як нунду, загнаний у клітку.

Герміона не моргнула.

— Драко помре, якщо я нічого не зроблю.

Вираз обличчя Нарциси ненадовго зморщився, потім розгладився, коли вона відвела погляд.

— Є речі гірші, ніж за смерть, — вона поправила манжет рукава. — Ти не знаєш, яким був мій син, коли ти зникла. Ти не маєш жодного

уявлення.

Було дивно спостерігати за тим, як дівчина-підліток називає чоловіка, старшого за неї майже на десять років, своїм сином.

— Я врятувала його.

— Тобі не знадобилося б, якби ти просто пішла раніше, як він і благав тебе. Але ж у тебе були інші люди, важливіші для тебе, ніж його прохання, — сказала Нарциса холодним голосом.

«Вона ще така молода», — усвідомила Герміона. Портрети не дорослішали й не розумнішали — вони залишалися такими, як були. Той факт, що на портреті Нарциси були ознаки якоїсь травми, показував, наскільки глибокою була ця рана. По суті, вона досі була Нарцисою Блек, шістнадцятирічною і сповненою романтичної зухвалості.

— Чому Нарциса не втекла, коли Драко просив її про це? Через Луціуса?

Нарцисин портрет напружився.

— Ні. Луціус — це... він... він... — її маска розсипалася. — Він кохав мене, її, понад усе. Вона хотіла піти... після Тричаклунського турніру, але Луціус присягнувся, що Драко не доведеться прийняти Мітку. Коли його кинули до Азкабану, вона була впевнена, що Темний Лорд прийде за Драко. Вона збиралася забрати його, щойно він повернеться додому зі школи. Але... Темний Лорд прийшов раніше. А потім... потім... потім...

— Вона залишилася, щоб урятувати йому життя, — мовила Герміона. — Драко припинив би намагатися виконати наказ Темного Лорда, якби дізнався, що вона в безпеці. Він був би мертвий за лічені тижні.

Нарциса відвела погляд, але коротко кивнула на знак підтвердження.

Герміона підійшла ближче:

— Я хочу врятувати Драко. Якби Ви сказали Луціусу, якби він знав...

— Про це *не може* бути й мови, — відрізала Нарциса різким, як бритва, голосом.

Герміона здивовано втупилася в блискучі очі Нарциси. Поступово до неї дійшло, що портрет Нарциси любив Луціуса набагато більше, ніж Драко.

Нарциса на портреті не була матір'ю. Вона була відьмою-підлітком, зарученою з чарівником, який обожнював її. Вона могла назвати Драко своїм сином і наглядати за Герміоною, але вона завжди обрала б Луціуса. Вона дозволила б Драко померти, якби це захистила Луціуса від знання про те, що сталося.

Плечі Герміони опустилися.

— Нарцисо...

— Вона не хотіла, щоб він про це дізнався. Ти не знаєш, через що вона пройшла, щоб зберегти все в таємниці. Ти думала, що побічну дію того зілля було важко винести після трьох доз? Вона прийняла зілля понад десять разів... тільки для того, щоб побачити його, — голос Нарциси тремтів від люті. — Драко благав її не робити цього.

Герміона притиснулася ближче. Її пальці завмерли на відстані подиху від намальованого полотна.

— Якби вона залишила Луціуса, щоб захистити Драко, вона благала б його спробувати врятувати сина зараз.

Нарциса сиділа у кріслі з крижаним виразом обличчя.

— Яким чином те, що Луціусу все стане відомо, щось змінить?

Герміона опустила погляд.

— Не знаю. Я просто думаю, що він...

— Якщо ти втрутишся, і все піде не так... усе, що Драко довелося зробити, щоб захистити тебе, буде марним. Є речі гірші, ніж смерть. Будь-хто в цій родині підтвердить тобі це.

Після цього вона відмовилася продовжувати цю розмову з Герміоною.

Дівчина неохоче відвернулася й підійшла до таці зі сніданком. Каша остигла і стала холодною й неапетитною.

Герміона думала пропустити сніданок, але їй потрібно було відновити свою вагу. Вона не зможе наростити м'язи, якщо пропускатиме прийоми їжі.

Вона зітхнула, втомлено взяла маленький глечик вершків і налила їх у миску, потягнувшись за ложкою.

Коли її пальці торкнулися ручки ложки, вона відчула різкий ривок у животі.

Відчуття здавалося схожим на те, ніби її вивернули навиворіт і заштовхнули у вузьку трубу. Спальня зникла, і вона зависла в повітрі, падаючи вперед і вдарившись головою об підлогу, коли її живіт болісно скрутило.

Її мало не знудило, коли вона стиснула свій живіт однією рукою, намагаючись захистити його і зорієнтуватися. Вона кілька разів уривчасто видихнула, задихаючись. Все пливло перед очима, чоло боліло в тому місці, де вона вдарилася.

Вона змусила себе невпевнено підвестися.

Луціус сидів на відстані кількох футів, відкинувшись у вишуканому кріслі, з чашкою в руці.

— Ах. Ось ти де.

Герміона дивилася на нього зі сліпучим жахом, роззираючись навколо. Луціус переніс її через маєток до вітальні в південному крилі.

Він поставив чашку на блюдце й нагнувся вперед, дивлячись на неї.

— У мене є кілька запитань до тебе, Бруднокровко.

Вона відсунулася назад, і її рука прилипла до підлоги. Вона підняла її, а потім зрозуміла, що земля була липка.

Вся підлога була просякнута засохлою кров'ю.

Ложка, яка перенесла її, лежала на землі за кілька футів від неї. Її серце завмерло. Рука смикнулася, і вона спробувала схопити ложку.

Вона зникла перед тим, як її пальці встигли дотягнутися до неї.

— Невже ти хочеш так швидко піти? Після всіх зусиль, які я доклав, що привести тебе сюди? Ти ображаєш мене, Бруднокровко, — протягнув Луціус, крутячи чарівною паличкою в руці.

Вона дивилася на нього, змушуючи себе дихати рівно. Їй просто потрібно було зберігати спокій і виграти трохи часу, доки не повернеться Драко.

Драко, я у твого батька. Південне крило. Вона зосередилася на цій думці.

— Чи відомо тобі, — Луціус поправив манжети на рукавах, — як важко дістатися до тебе? Я повинен пишатися винахідливістю свого сина. Після мого повернення Північне крило маєтку неймовірно змінилося. Я заходжу в коридор й виявляю, що блукаю колами, а потім і взагалі забуваю, які двері куди ведуть. Перш ніж зорієнтуватися, мені доводилося повертатися до головного крила або згадувати щось, що я хотів зробити раніше, але забув. Або щоразу з'являвся Драко, який просив моєї допомоги в якійсь справі.

Герміона нервово облизнула губи, не наважившись відповісти.

— Ти помітила це дивне явище? — спитав Луціус хрипким голосом. Він грався своєю чарівною паличкою.

— Я не виходжу з кімнати сама, — сказала вона, уникаючи його погляду. Її хребет пронизала ломота, а низ живота — різкий біль. Горло стиснуло, а плечі ледь не судомило, коли вона сиділа напружено, але намагалася ігнорувати це.

— Так. Здається, так і є, — Луціус скривив губи. — Тоді я впевнений, що ти не знаєш, що мій син... — Луціус кліпав очима. — Він був поранений кілька днів тому.

Герміона навіть не дихала.

Луціус схилив голову набік і звів брову.

— Я спостерігав за тобою нещодавно. Маленька цілителька, яку спіймали на підриві Сассексу.

Герміона зіщулилася й відчула, як усі нутрощі стиснулися, коли Луціус провадив далі:

— Я був у Сассексі після того, як його було зруйновано. Я бачив, як тіла витягали з-під завалів. Отрута, використана для того, щоб кожен, хто втік достатньо далеко від радіусу вибуху, помер. Якщо отруту проковтнути, вона безболісно вбиває за лічені секунди, але якщо її вдихнути, вона діє повільніше... і брудніше.

Герміона ковтнула.

Луціус помітив її реакцію й схилив голову набік.

— Який цілитель може створити бомбу, здатну вбити майже тисячу людей за лічені хвилини?

Він нахилився вперед у своєму кріслі, проводячи по ній очима так повільно, що вона майже могла відчути його погляд на своїй шкірі.

— Чи я повинен повірити, що маленька бруднокровна цілителька, така незначна, що її ім'я майже не згадується, одноосібно відповідальна за один із найнебезпечніших нападів на армію Темного Лорда?

Герміона нічого не відповіла, змушуючи обличчя залишатися нейтральним, коли вона вислуховувала це одкровення. Існували сотні, можливо, навіть тисячі записів Ордену з її іменем. З печери на пляжі. З площі Гримо. Вона керувала розвідувальною групою та в'язницею Ордену після смерті Кінгслі. Секретні записи Ордену засвідчували це.

Якщо тільки вони не зникли якимось чином.

Луціус відкинувся на спинку стільця, пирхнувши, вириваючи її з роздумів.

— Це була не ти. Ти була приманкою. Жертовний пішак для захисну останнього члена Ордену.

Вона кліпнула.

Герміона припустила, що зцілення Драко викликало підозру в Луціуса. Натомість він привів її сюди через помилкову теорію змови. Вона витріщилася на нього, намагаючись прорахувати свою стратегію поведінки.

Луціус зіщулив очі, спостерігаючи за нею.

— Ти знаєш, хто останній член Ордену, відповідальний за підриг Сассексу та за вбивство Наглядачки в лютому, — він знову нахилився до неї, його сріблясті очі блищали.

Герміона відвела погляд.

— Я не пам'ятаю. Я нічого не пам'ятаю про останнього члена Ордену.

— Ну звісно... — Луціус неприємно цмокнув язиком. — Ті спогади, які ти втратила, роблять тебе такою важливою зараз.

Герміона крадькома глянула на двері.

— Мій син змирився, чекаючи, поки твої спогади можна буде безпечно вилучити. Він не хоче, щоб щось трапалося з його маленьким бруднокровним спадкоємцем, якщо це не схвалюватимуть цілителі, —

Луціус зітхнув і опустився на спинку крісла, його губи скривилися. — Він молодий і наївний. Він досяг успіху під час однієї війни і тепер вважає, що бути обережним і виконувати накази — це надійний шлях до успіху. Я служив Темному Лорду під час обох війн. Перемогу можна вирвати будь-коли. Тріумф миттєво згорає на попіл. Одна помилка чи прорахунок, і все може піти нанівець... — його голос стих, і він сидів, розсіяно крутячи чарівну паличку в пальцях.

Настала довга тиша.

Герміона почала розраховувати, як швидко зможе дістатися до дверей, якщо їй доведеться втікати.

— Ти когось чекаєш? — Луціусове муркотіння раптом стало надто близьким. Коли вона озирнулася, то виявила, що він зрушив зі свого місця і стояв у кількох дюймах від неї. Його погляд був глузливим. — Можливо, мого сина?

Він опустився перед нею на коліна.

— Ти сподіваєшся, що Драко з'явиться і врятує тебе? — він усміхнувся й озирнувся навколо них. — Ця кімната унікальна. Тут зосереджена така надзвичайна кількість магії, що вона вплинула на лей-лінії маєтку. Сюди неможливо явитися, і, отримавши вельми незручне завдання дістатися до тебе, я подумав, що час віддячити моєму синові.

Його рука піднялася, і він злегка схопив її за підборіддя кінчиками пальців.

— Мені б не хотілося бачити, як його покарають за те, що він заподіяв тобі шкоду.

Герміонине горло стиснулося, і вона здригнулася, коли він нахилився ще ближче.

Його хватка зміцнилася.

— Ти б не хотіла цього, чи не так? Я гадаю, що ти прив'язалася до нього. Він водить тебе гуляти нашим маєтком, а ти чекаєш на нього, як слухняний песик. Можливо, ти станеш менше подобатися йому, якщо від мене вимагатимуть дістати з тебе інформацію будь-яким способом. Ти була цілителькою. Чи знаєш ти, скільки нервових закінчень у кожному з твоїх пальців? Скажи мені, хто останній член Ордену, і я не заподію тобі нічого лихого.

— Я не знаю, — Герміона спробувала вирвати своє обличчя з його лап, але Луціус уп'явся пальцями в її підборіддя, боляче стиснувши кістки.
— Не знаю. Я... ще не згадала цього.

Він притягнув її ближче, поки їхні обличчя не опинилися надто близько. Його очі блищали, і він злобно посміхався, вискалюючи зуби.

— Я тобі не вірю.

Герміона почала нестримно тремтіти.

— Я не дурень. За рік до поразки Спротиву серед Смертежерів був шпигун. Навіть Темний Лорд підозрював, що один із його найвідданіших слуг зрадив його. Це та частинка, яка залишається нез'ясованою досі. Але його відбитки розкидані по всій війні. Надзвичайно точні напади на наші в'язниці. Масові вбивства та диверсії, які були такими нехарактерними для Ордену Фенікса. Ця людина знищила Сассекс і зникла після останньої битви, щоб знову з'явитися через кілька місяців після тебе, — він так різко відхилив її голову назад, що їй стало важко дихати. — Твоя слухняність, можливо, приспала увагу мого сина помилковим почуттям безпеки, але мене ти не обдуриш. Ти не зламана — ти чекаєш вдалої миті.

Він штовхнув її назад, і її голова вдарилася об кам'яну підлогу, коли він притиснув її до землі.

— Це твоя остання можливість, Бруднокровка. Якщо ти хочеш залишити цю кімнату недоторканою, скажи мені, хто цей шпигун, — обличчя Луціуса було в сантиметрах від її власного, і вона відчувала тепло його дихання на своїй щоці та терпкий аромат чаю.

— Не знаю. Я не пам'ятаю, — її голос тремтів, коли вона намагалася відвести очі. Її серцебиття прискорювалося від постійного жаху. Не панікувати. Не панікувати. Дихати. — Мелфой намагався знайти це в моїх спогадах. Як і Темний Лорд. Я не знаю, хто це.

Вона закусила губу, намагаючись не впасти в паніку, коли Луціус став над нею на колінах.

Його рука ковзнула її тілом, і вона не змогла вгамувати тремтіння відрази, коли його долоня зупинилася над зростаючим горбиком внизу її живота. Його пальці рухалися по ній так, ніби він пестив її.

— Хіба ця твоя вагітність не мала це змінити? Ось чому ти тут замість іграшки для мого сина. Я чув про твою кому. Напевно, ти вже щось пригадала.

— Я не... не пригадала.

Він схопив її за горло.

— Я не вірю тобі, Бруднокровко. Чому б нам не перевірити це? — він підняв її підборіддя й поглянув у вічі.

Вона заплющила очі.

— Не треба! Благаю, не робіть цього, будь ласка, не робіть. Інвазивна магія... викидень, — вона затиналася на словах.

Луціус засміявся, стискаючи її горло.

— Ти очікуєш, що я піклуватимуся про позашлюбну доньку бруднокровної шльондри? Ти думала, що мій син мав намір залишити дитину?

Герміона різко похитала головою, намагаючись прибрати його руку.

— Темний Лорд... інвазивна магія може пошкодити спогади... уб'є Вас. Драко вбив Монтегю за це... Тільки...

Луціус посміхнувся до неї:

— Здається, ніби ти підозріло стурбована моїм довголіттям.

Він схопив її щелепу й притиснув її обличчя до свого.

— Розплющ очі, Бруднокровко, або я відріжу тобі повіки.

Серце Герміони билосся так швидко, що її груди стали болюче колоти всередині.

Ви будете слухняні.

Вона відчула, як ослабла, розплющивши очі.

Ви нікому не зашкодите.

Її нігті, що впивалися в зап'ястя Луціуса, розслабилися. Луціус усміхнувся, коли його сірі очі зустрілися з її.

Ви зробите все, щоб народити здорових дітей.

Вона заціпеніла.

Все.

Все, щоб народити здорових дітей.

Вона зробила б усе. Повинна зробити.

Вона зосередилася на цій думці й вдарила чолом в обличчя Луціуса. Вона відчула, як у нього зламався ніс, коли вирвалася, люто штовхаючи його ногою. Вона звільнилася з його рук і кинулася до дверей.

Кістляві пальці стиснули її щиколотку й смикнули назад, поваливши на землю й потягнувши назад по підлозі. Вона спробувала вдарити його ногою, коли Луціус затягнув її під своє тіло. Вона вдарила ліктем йому в сонячне сплетіння, коли намагалася вирватися з його рук.

Вона дряпала його обличчя, націлившись в очі. Його хватка послабилася, коли він відсахнувся, щоб уникнути її нігтів. Вона відскочила геть і вдарила підбором йому в горло, перш ніж знову кинутися до дверей. Добратися до дверей. Добратися до дверей.

Вона вдарилася об важку деревину й схопилася за ручку. Спробувала її повернути, але вона не ворухнулася. Пекучий біль поширювався її рукою вгору, коли вона намагалася повернути її. Нарешті вона з жахом скрикнула й відсмикнула руку. Шкіра на пальцях обгоріла до кісток. Ручна була розпечена до біла.

Луціус розсміявся. Той самий тривожний, нескінченний сміх, який лунав, коли він спостерігав за смертю Рона.

Його вібрації розкочувалися її венами, як лід. Вона повільно обернулася й побачила, що він стоїть в іншому кінці кімнати, усміхаючись, а кров повільно стікає його обличчям, наповнюючи рот і просочуючись навколо білизни зубів.

Він підніс бліду руку до горла й закашлявся.

— Я насолоджувався цим. Ти справді думала, що зможеш утекти, мишенятку? — він тихо засміявся. — Ти помреш у цьому будинку. Як і незліченна кількість членів Ордену до тебе. Не залишилося нікого, хто б тебе врятував.

Герміона завмерла, дивлячись на нього. Опіки на її руці боляче пульсували з кожним ударом серця.

Коли вона стояла біля дверей, її раптом охопило відчуття повільного розпачу.

Драко не встигне.

Він не зможе. Вони розтратили всю свою вдачу, виживаючи так довго, як тільки могли.

Луціус не був Асторією. Викрадення Герміони з її кімнати було заздалегідь обдуманним і спланованим навмисно, щоб Драко не зміг урятувати її.

Вона стояла, дивлячись на Луціуса, доки він не махнув паличкою в її бік. Герміона відчула, як його чари схопили її й потягли вперед. Коли вона наблизилася до нього, він відступив, і вона врізалася в ґрати клітки в центрі кімнати.

Один із прутів влучив їй у чоло, і від удару її зір затуманився. Вона впала й похитала головою, намагаючись думати.

Вона відчула тріпотіння в животі, її горло стиснулося. Вона притиснула поранену руку до живота, бажаючи захиститися.

— Будь ласка, Луціусе, Ви не хочете цього робити.

Його пальці впилися їй у плече, коли він повернув її обличчям до себе. Його лице було вкрите кров'ю, а на чолі були рани там, де вона ледь не видряпала йому очі.

Чи змогла б вона спробувати втекти знову? Чи був у цьому взагалі сенс?

У неї різко підкосилися ноги, і вона сповзла з ґрат на підлогу.

— Не робіть цього, Луціусе, — сказала вона. — Ви не хочете знати.

Луціус став на коліна й відкинув голову назад. Вона дивилася в його холодні сріблясті очі.

Вони здавалися такими схожими на очі Драко. Вона ніколи раніше не помічала цього.

Луціус звів брову:

— Мені наказано знайти останнього члена Ордену, і я це зроблю. Це не те завдання, яке я можу провалити.

Герміона приголомшено дивилася на Луціуса, в очах танцювали плями, які затьмарювали її зір, і ту деталь, яка здавалася недосяжною. Розгадка. Вона вивчала його обличчя, шукаючи в ньому Драко. Їхні очі були такі схожі — у них був той самий відчай.

Луціус мав розпачливий вигляд.

Її очі розширилися.

Волдеморт прагнув безсмертя. Він не мав наміру шукати наступника. Він дбав про владу лише до тих пір, поки він її контролює.

Він радше спалив би чарівний світ дотла, ніж дозволив би комусь іншому правити.

— Він збирається вбити Драко, якщо Ви провалите завдання, чи не так? — вона відчула, як його пальці майже непомітно здригнулися. — Травма минулого тижня... це була не перевірка, це було Ваше покарання. Він змусив Вас катувати його?

Луціусові очі зблиснули, перш ніж знову стали холодними.

Коли Герміона помітила це, вона відкинула голову назад і задушливо розсміялася. Звісно, вона повинна була здогадатися, що вони матимуть схожу міміку.

Вона стійко витримала його погляд і нахилилася вперед.

— Я останній член Ордену. Останній, — сказала вона за мить. — Всі інші померли. Я все, що залишилося.

Його очі звузилися.

— Я справді підірвала Сассекс, — вона продовжувала дивитися в його холодні очі. — Гаррі... Гаррі помер. Усі померли або потрапили в полон, мене не було кому зупинити. Я створила алхімічну формулу і спроектувала обидві бомби Ордену. Отрута, яка здалася Вам такою цікавою... її теж винайшла я. Кров тестрала. Аконіт. Зміїна отрута.

Миш'як. Риба фугу. Коріння болиголова водяного. Шкіра тритона. Формула була моєю.

Вона глибоко вдихнула.

— Ви маєте рацію — в останній рік війни серед Смертежерів був шпигун. Я керувала ним.

В очах Луціуса спалахнув тріумф. Герміона хотіла плюнути в нього.

— Але Ви не врятуєте Драко, знайшовши його, — вона розглядала його закривавлене обличчя й чула його сміх, коли Рон помирав із криками. Вона нахилилася ближче, її голос понизився до шепоту. — Шпигун, який убив Амбридж і знищив медальйон, — Ваш син.

Вираз обличчя Луціуса на мить завмер, а потім скривився у гнівну насмішку. Він схопив її за горло, штовхнув уперед і притиснув знову до ґрат.

— Мій син ніколи не приєднався б до Ордену.

Герміона не могла дихати, але не відривала погляду від нього.

— Він... ненавидить Волдеморта, — прохрипіла вона. — Він завжди його ненавидів. Як Ви думаєте, чому у Вашій вітальні стоїть клітка? Волдеморт тримав у ній Вашу дружину.

Луціус смикнувся, наче вона вдарила його.

— Ти брешеш!

Його долоня стиснула її горло так сильно, що Герміона почала задихатися. Його пальці втиснулися в її стравохід, і шкіра на її обличчі побіліла від тиску.

— Волдеморт... катував її... у цій кімнаті. Ось чому Драко прийняв Мітку й убив... Дамблдора... — вона ледве могла видавити з себе слова. Вона вчепилася в його руку, намагаючись вирватися. Її легені долав спазм. Вони горіли.

— І ти сподіваєшся, що я повірю тобі? — він відпустив її горло, і вона почала відчайдушно хапати повітря, втягуючи його в палаючі легені, коли впала на холодні ґрати.

Його чарівна паличка наблизилася до її обличчя, і він загарчав:

— *Легіліменс !*

Луціус не був управним виманологом. Його інвазивна магія була слабкою. Це було схоже на відчуття, ніби її мозок розколывали палицею. Якби вона володіла магією, він ніколи б не зміг проникнути в її розум.

Але в неї не було магії.

Він прорвався з силою.

Жодної точності. Він просто розчавлював її свідомість під своєю, проштовхуючи собі дорогу.

Він не зосереджувався на окремих спогадах, просто пробивався крізь них, поки не зіткнувся з одним.

Драко...

Його пальці гладили її спину, коли він цілував її плечі та шию. Його друга рука заплутала в її волоссі, притиснувши до себе так, що його гола шкіра обпікала її тіло.

«Я кохаю тебе». «Я кохаю тебе». «Я подбаю про тебе». Він бурмотів слова їй у шкіру.

Герміона намагалася переключитися на інший спогад, але не змогла скористатися жодною краплею своєї магії. Вона відчула, як її зап'ястя починають палати від кайданів.

Драко притиснув її спиною до узголів'я ліжка, її ноги обхопили його талію, коли він увійшов у неї. Нищівне обожнювання на його обличчі було таким виразним, коли він поцілував її. Вона заплутала пальці в

його волосся і поцілувала його у відповідь, коли її стегна почали рухатися назустріч йому.

Вона відчувала нажахану лють Луціуса.

Вона не знала, як показати йому правильні спогади. Вона навіть не була цілком певна, де вони знаходяться. Він розтрощить її розум на дрібненькі уламки задовго до того, як знайде їх сам.

Вона дивилася в обличчя Драко.

«Я знайшла те, чого мені не вистачало, щоб видалити твою Темну мітку».

«Так?»

«Сльози фенікса. Я змогла б видалити Мітку, якби у мене був флакон зі слізьми фенікса».

Долаючи біль, вона змусила себе зосередитися. Нарциса. Вона повинна показати йому, що сталося з Нарцисою.

Нарциса. Нарциса.

У полі зору з'явився портрет Нарциси.

«Вона не хотіла, щоб він про це дізнався. Ти не знаєш, через що вона пройшла, щоб зберегти все в таємниці. Ти думала, що побічну дію того зілля було важко винести після трьох доз? Вона прийняла зілля понад десять разів... тільки для того, щоб побачити його. Драко благав її не робити цього».

Луціус перестав необережно пробиратися крізь її свідомість і, здавалося, завмер на кілька секунд.

Герміона скористалася короткою перервою, щоб перебрати спогади в пошуках потрібних. У потилиці відчувався пульсуючий біль, наче скальпель повільно впивався в основу її черепа.

Нарциса. Нарциса. Їй потрібні були спогади про те, як Драко розповідав їй про Нарцису.

З'явилося розлючене обличчя Драко, він з палаючим гнівом дивився на неї.

«Після того, як ти та твої друзі кинули мого батька до Азкабану, Темний Лорд пішов до мого дому. Я ще навіть не повернувся зі школи. Коли я туди прийшов, він чекав на мене. Він тримав мою маму в клітці, у нашій вітальні. Він катував її вже майже два тижні».

Луціус смикнувся. Вона відчувала його наростаючий жах.

«Вона... вона так і не одужала. Тремтіння... воно ніколи не припинялося, не після стількох Круціатусів. Я навіть не знаю, що він ще з нею зробив... до того, як я туди потрапив, — його голос зірвався. Він відкинув волосся з обличчя і, здавалося, насилу дихав. — Це літо... я не міг... Я нічого не міг зробити, крім як сказати їй, що мені шкода».

Драко так швидко дихав, що його руки тремтіли, і він продовжував говорити. Слова просто лилися з нього:

«Моя мати... вона... вона ніколи не була сильною. Вона ледь не померла, коли була вагітна мною, і так і не одужала до кінця. Після цього вона завжди була крихкою. Мій батько завжди казав, що ми повинні піклуватися про неї. Він змусив мене присягнутися, що коли я виросту, я завжди піклуватимуся про неї. Коли Темний Лорд нарешті покинув маєток... я намагався вивезти її; туди, де він не зміг би її віднайти чи знову завдати їй болю. Але вона б не пішла... вона нікуди не пішла б без мене».

Він притиснув долоні до очей.

«Я намагався подбати про неї. Намагався захистити її. Намагався знайти спосіб втекти... а потім... її спалили в маєтку Лестранжів».

Луціус на мить завагався. Герміона подумала, що, можливо, він перестане вриватися в її думки.

Та він лише ще глибше занурився в її спогади.

Її розум розвалювався на дрібні часточки. Вона відчувала, як із потилиці починає розповсюджуватися нестерпний, руйнівний біль.

Її оточували крики.

Її голос. Він здавався набагато молодшим, ніж вона пам'ятала.

«Т-твій батько також знав?»

Драко ковтнув.

«Ні, — він відвів погляд. — Мій батько... він... він дуже захищав мою матір. Якби він знав...»

На якусь мить він завмер.

«Блокологія не входить у число його сильних сторін. Він володіє нею не на тому рівні, який йому допоміг би. Він захотів би помститися, і це прокляло б нас усіх. Моя мати наполягала, щоб ми приховали від нього її стан. Було зілля, призначене датським цілителем розуму; воно маскувало більшість її симптомів. Запобігало її паніці, коли від неї вимагали являтися. Вона приймала його, коли мій батько відвідував її. Темний Лорд здебільшого тримав мого батька у Франції та Бельгії після його звільнення з Азкабану. Він припустив, що вона холодна і відсторонена, тому що вона звинувачувала його в тому, що я отримав мітку».

Спогад змінився іншим.

Вони з Драко лежали разом у ліжку, він власно обіймав її руками, коли схилив свою голову їй на груди.

«Я подбаю про тебе. Клянусь, Герміоно, я завжди піклуватимуся про тебе».

«Розкажи мені про свою матір, Драко, — сказала вона, проводячи пальцями по рунах на його спині. — Розкажи мені все, що ти ніколи

нікому не міг сказати».

...

«Я ніколи раніше не бачив, щоб когось катували, — сказав він, не дивлячись на неї. — Вона була першою людиною, яку я коли-небудь бачив під тортурами. Він... — Герміона відчула, як його щелепа стиснулася, коли він завагався, — він експериментував із нею і дозволив... кільком Смертежерам висловити свої ідеї щодо того, що слід із нею зробити. Щоб покарати Мелфоїв».

Луціус продовжував занурюватися все глибше і глибше в її розум. Спогади почали тьмяніти, наче танули, розривалися на частини й зникали.

Крик продовжувався. Знову і знову.

Герміона відчула, як непритомніє.

Усе затремтіло, і тягар вторгнення Луціуса в її свідомість раптом зник. Вона відчула поколювання в руках і правій нозі.

Герміона сиділа, притулившись до клітки, задихаючись, змушуючи себе залишатися при тямі. Кімната повільно попливла перед очима. Повітря було густе й туманне від пилу і диму.

Луціуса не було. Герміона збентежено подивилася на себе. В її руках були друзки й уламки. Різкий металічний дзвін заповнив її вуха і, здавалося, не припинявся. Вона примружилася й закашлялася, намагаючись вдихнути.

Вона спробувала підвестися, але кімната захиталася, зір накрила багряна пелена, коли вона нахилилася вперед. Вона опустила назад, здавлене ридання стикало її горло, поки вона намагалася думати.

Їй потрібно було...

Що їй потрібно?

Потрібно...

Вітальня.

Їй потрібно було вибратися з вітальні. Дійти до дверей. Дійти до дверей.

Де були двері?

Вона ошелешено озирнулася навколо. Перед очима миготіли спалахи світла, які вона не могла розрізнити. Зникла стіна, де мали бути двері. На її місці була величезна діра, ніби стіну розірвало.

Їй потрібно було пройти крізь неї, перш ніж Луціус повернеться. Вона спробувала піднятися на хитких ногах. Її голова пульсувала так боляче, що кімната захиталася, і вона мало не знепритомніла. Її нога не рухалася. Вона подивилася вниз і зрозуміла, що її литці застряг уламок дерева.

Кімната спотворювалася в її баченні. Очі застилав шум, вона не могла розрізнити жодного силуету крізь дзвін у вухах. Вогні продовжували блимати. Вона моргнула й спробувала підняти очі, щоб побачити, що перед нею, але все зарябіло й потемніло. Вона впала на спину.

Вона мусила негайно піднятися.

Їй потрібно було перевести подих. Якби її голова трохи прояснилася, рухатися стало б легше.

Вона піднялася й тремтячими руками торкнулася свого обличчя. Її пальці були червоні від крові...

Ґрати за її спиною різко здригнулися й повернули її до тям.

Руки взяли її за плечі й підняли з місця, де вона лежала.

Біляве волосся.

Вона спробувала вирватися.

— Будь ласка... не... не...

Її поклали на спину, і бліда шкіра та волосся промайнули перед її зором.

— Боже, Герміоно, мені так прикро. Зачекай. Ти повинна триматися.

Голос тягнувся і спотворювався.

Вона примружилася.

— Драко?

Він був такий блідий, що вона подумала, що він міг бути приви́дом.

— Ти прийшов... — вона простягнула руку й торкнулася його. Він дійсно був тут. — Я гадаю, що ти завжди...

Він схилився над нею, швидко бурмочучи цілющі закляття.

— Вибач. Я не можу полегшити твій біль, — сказав він. Його голос тремтів. — Тримайся заради мене. Тепер ти в безпеці. Я виведу тебе звідси. Мені так шкода.

Вона відчула, як він витягнув осколок з її ноги. Біль пронизав її, наче вогонь, і вона уривчасто скрикнула.

Несподівана додаткова агонія прояснила її розум, прорізаючись крізь нестерпний біль. Луціус викрав її та силою проник в її розум. Вона різко видихнула, її груди стиснули судоми.

— О, Боже. О, Боже. Боже, Драко. Він використав виманологію і летиключ. З дитиною все гаразд? Він не завдав їй болю?

Драко наклав кілька заклять на її поранену руку, і вона стиснула пальцями його чарівну паличку, спрямовуючи її на свій живіт.

— Перевір дитину, — сказала вона тремтячим голосом. — Я думаю, що він міг завдати їй шкоди.

Вона не могла дихати, коли Драко завагався, а потім застосував закляття. Яскраве золоте світло наповнило кімнату, коли з'явилася куля, яка все ще безперервно тріпотіла.

Герміона кілька секунд дивилася на неї, перш ніж розплакатися. Вона змусила себе сісти. Кімната почала пливати перед очима, але вона змогла зосередитися, міцно стискаючи Драко за сорочку й дивлячись йому в очі.

— Він знає... пробач. Твій батько знає. Я розповіла йому, що сталося з твоєю матір'ю, — їй довелося нахилитися ближче, щоб розгледіти риси його обличчя.

Драко завмер і кліпнув.

— Все гаразд. Це не має значення, — сказав він за мить. Його волосся впало їй на чоло, коли він поцілував його. Він просунув руку під її талію і ноги, піднімаючи її. — Я віднесу тебе назад до твоєї кімнати й закінчую зцілювати тебе. Тоді я розберуся з усім іншим.

Він завмер. Вона відчувала, що він тремтить. Він був такий блідий; можливо, він стікає кров'ю. Вона не була впевнена. Вона ошелешено оглядала кімнату. Підлога була вкрита щебенем, і вся стіна, на якій знаходилися двері, зникла.

Луціус лежав у клітці в центрі кімнати. Його зап'ястя були прикуті до ґрат з протилежних сторін клітки.

Щоб він не торкався своєї Темної Мітки.

Від рани на боці залишилася кров на підлозі.

Драко помітив, що вона роззирається навколо:

— Це був найшвидший спосіб впоратися з ним.

Луціус заворушився й відкинув голову, спостерігаючи за Драко та Герміоною. Його волосся впало на обличчя, але очі блищали від люті.

— Чому ти не сказав мені, що сталося з твоєю матір'ю? — запитав він з протяжним гарчанням.

Герміона відчула, як пальці Драко здригнулися на її спині. Він тихо видихнув.

— Що б ти зробив, щоб запобігти її смерті?

Луціус ворухнувся, металеві кайдани з гуркотом брязкали об ґрати. Він відкинув волосся з очей, щоб краще бачити.

— Ти мав сказати мені. Вона була моєю!

Драко холодно витріщився на батька.

— Так. Була. І ти подбав про те, щоб усі це знали, чи не так? Навіть Темний Лорд. Ти ніколи не відпускав її. Не тоді, коли вона благала тікати після мого четвертого курсу. Ти кохав її так сильно, що зрештою звів її в могилу.

Обличчя Луціуса зблідло під кров'ю, що вкривала його.

Драко гірко розсміявся.

— Мене завжди дивувало те, що ти чомусь вирішив, що Темний Лорд став би використовувати мене, щоб покарати тебе, замість того, щоб використовувати її. Гадаю, ти ніколи не був таким кмітливим, як Темний Лорд.

Кілька секунд Луціус мовчав, а потім схилив голову набік.

— І що ти робиш зараз? Бруднокровка розсунула ноги, щоб втішити тебе, і ти сподіваєшся врятувати її, щоб угамувати свій біль?

Драко нічого не відповів.

Луціус нахилився вперед.

— Ти не виживеш. Якщо вона втече, Темний Лорд вважатиме тебе відповідальним.

Драко пирхнув.

— Я не думаю, що існує велика ймовірність того, що я протягну наступні кілька місяців, навіть якщо вона залишиться.

Очі Луціуса звузилися.

— Ти знав.

Драко кивнув із холодною посмішкою.

— Інформація — моя спеціальність, батьку.

Зовні він був спокійний, але Герміона відчувала, як усе його тіло тремтить.

Луціус посунувся вперед і подивився на Драко, ніби переоцінюючи його. Його очі горіли.

— І що ти збираєшся зробити зі мною?

— Як ти гадаєш? Ти зірвався і ледь не скомпрометував моє завдання. У процесі повернення Бруднокровки мені довелося вбити тебе. У мене є спогади, здатні підтвердити це.

Луціус кивнув, ніби це зовсім не здивувало його.

— Я хочу побачити Нарцису.

Драко вагався, а потім кивнув:

— Я думаю, вона згодиться поговорити з тобою зараз. Я попрошу ельфів принести її портрет. У тебе є час, поки я не повернуся.

Луціус мовчав.

Драко повернувся до дверей. Герміона притулилася чолом до його плеча, коли він пробирався крізь уламки навколо. Її голова відкинулася назад.

— Ще трішки, Грейнджер. Залишайся при тямі заради мене.

Вона знову відчула гострий біль унизу живота і міцніше вчепилася в його мантію.

Вони майже вийшли з вітальні, коли Луціус знову заговорив.

— Що б ти зробив, якби я запропонував тобі порятунок, Драко?

Драко ледве відреагував, продовжуючи рухатися без жодної відповіді. Герміона підняла голову й глянула на Луціуса через плече.

Його голова була відхилена назад, коли він дивився на неї через всю кімнату. Його очі блищали.

— Сльози Фенікса, чи не так? — його губи розтулилися, оголюючи закривавлені зуби. — Скільки тобі потрібно?

Chapter End Notes

Тестрали – рідкісні чарівні істоти. Крилаті коні, яких може побачити лише та людина, яка бачила смерть, для інших – невидимі

Розділ 72

Chapter Notes

Примітка від авторки: цей розділ містить сцену медичної процедури з кров'ю. Для її позначення на початку та в кінці додано зірочки.

[Плейлист](#)

The Beginning of the End – Klergy & Valerie Broussard

Walked Through Hell – Anson Seabra

Smells Like Teen Spirit – Malia J

Rescue My Heart – Liz Longley

Paint It, Black – Ciara

Clay – Ghostly Kisses

See the end of the chapter for more [notes](#)

Драко продовжував іти, але Герміона стиснула його плече й спробувала сповзти. Вона дивилася на Луціуса, її серце билосся десь у горлі.

Драко завмер.

— Не треба, Грейнджер.

— Драко, якщо він має сльози Фенікса... — вона змусила його опустити її на землю, міцно стискаючи його руку, щоб утриматися у вертикальному положенні. Вона дивилася на Луціуса широко розплющеними очима.

Кров висихала й ставала кіркою на його обличчі. Їй довелося примружитися, щоб чітко бачити його з іншого кінця кімнати.

— Мені знадобиться п'ятнадцять крапель, — сказала вона.

Луціус задумливо схилив голову набік.

— Скільки сліз міститься в половині флакон?

Герміона ковтнула, її серце завмерло від такого розчарування. Чути це було фізично боляче.

— Залежить від того, чи це стандартизований флакон. Половина сучасного флакона містить лише дванадцять крапель.

Брови Луціуса насупилися.

— А що, якби це був старіший флакон. Скажімо, з XV століття?

Герміона ледь чутно зітхнула й похитнулася.

— Тоді вони були більшими. У Вас... у Вас справді є сльози Фенікса?

Луціус жорстоко посміхнувся.

— Що б ти зробила? Що б ти дала мені взамін, якщо я допоможу тобі?

Драко пирхнув.

— Не марнуй свій час на нього, Грейнджер. Єдина причина, чому йому взагалі не байдуже, — це те, що в мене досі немає спадкоємця.

Він підняв її на руки та продовжив шлях.

Герміона поклала голову йому на плече, коли він ніс її через масток. Її голова розколювалася, але крізь біль вона все ж змусила себе зосередитися.

Коли вони переступили поріг її кімнати, він покликав:

— Бобін!

Ім'я зірвалося з його вуст майже з гарчанням.

Бобін миттєво з'явилася і почала падати навколішки.

— Майстре Драко! Майстре Драко, Бобін так шкода. Бобін не знає, як Майстер Луціус забрав Міс з її кімнати.

— Це була ложка на таці для сніданку. Це був летиключ, — сказала Герміона. Її потилицю тягнуло, наче вона падала назад.

Бобін пискнула від розпачу і почала битися головою об підлогу. Звук ударів змусив Герміону здригнутися і зіщулитися.

— Припини травмувати себе, — голос Драко був холодним. — Принеси мені всі цілющі засоби та пошли двох ельфів, щоб вони перенесли портрет моєї матері до південної вітальні. А тоді забирайся геть з моїх очей.

Він зупинився перед портретом у кімнаті Герміони.

— Батько хоче бачити тебе, мамо. Якщо ти коли-небудь захочеш поговорити з ним, це твоя остання можливість.

Він відвернувся, перш ніж портрет встиг відповісти бодай щось, і поніс Герміону до її ліжка.

Здавалося, що минула лише мить, але вона раптом опинилася на ліжку в чистому одязі, збоку було розкладене медичне приладдя. Драко змочував кілька ганчірок есенцією ясенця й обертав ними її руку й ногу, перш ніж поглянути на неї.

На його обличчі застиг жах. Його очі зблиснули, а вираз став непроникним, щойно їхні погляди зустрілися.

— Вибач... Я боявся, що вибух може вбити тебе, інакше я б прийшов раніше. Мені так шкода.

Герміона недбало похитала головою, намагаючись прояснити її та зосередитися.

— Драко... у нього можуть бути сльози Фенікса.

Вираз його обличчя вмить напружився.

— Грейнджер, не треба.

Він змахнув паличкою, але під час закляття його пальці раптово сіпнулися. Чарівна паличка спалахнула блакитним полум'ям, яке згасло за мить. Вираз його обличчя спотворився, а щелепа стиснулася, коли він знову обережно змахнув паличкою, проводячи діагностику її мозку.

З'явилася проєкція її мозку. Розбиті, яскраво сяючі вогники в її мозку все ще світилися в її мозку, але кілька з них втратили золотистий відтінок і стали криваво-червоними. Крихітні нитки червоного кольору, наче гілля блискавки, розгалужувалися в різних ділянках її мозку.

Побачивши це, Драко посірів.

— Мені потрібно... мені потрібно покликати цілителя.

Він підвівся, щоб піти, але Герміона схопила його за зап'ясток і потягнула назад.

— Ні, Драко, почекай... твій батько сказав, що в нього є сльози Фенікса. Ти повинен дізнатися, що він хоче в обмін на них.

Він висмикнув зап'ястя, вираз його обличчя був непохитним.

— Грейнджер, немає сенсу з'ясовувати це.

Герміона витріщилася на нього недовірливо.

— Що... що ти маєш на увазі? Як це немає сенсу? Я могла б зняти твою Мітку, — її груди здригнулися, і вона знову схопила його руку. — Ти маєш дізнатися... ти маєш запитати... Будь ласка, Драко... благаю...

Її легені почав долати спазм, коли вона молила його.

Він дивився на неї кілька секунд, і, зітхнувши, опустився на край її ліжка. Він обіймав її за плечі, доки її дихання не сповільнилося.

Драко сидів, дивлячись на свої руки.

— Грейнджер... — він на мить замовк. — З мене тепер нікудишній дуелянт.

Герміона спостерігала за його пальцями, коли вказівний смикнувся, а великий різко здригнувся. Він стиснув руки в кулаки.

— Тиждень тому все могло б спрацювати. Але тепер... — він підняв праву руку. Безіменний палець продовжував смикатися. — Не тепер. Єдина причина, чому я сьогодні здолав свого батька, це те, що він насправді не хотів мене вбивати.

— Драко...

Він обірвав її стислим голосом.

— Я не можу перемогти Темного Лорда заради тебе, Грейнджер. Я знаю, що ти хочеш врятувати всіх, але я не можу вбити його, навіть якщо ти знімеш мою Мітку. Якщо я піду туди і спробую це зробити, то зазнаю поразки, і мене, ймовірно, схоплять живцем, — він все ще не дивився на неї. — Якщо мене допитають, — він подивився вниз, і вона побачила напругу в його підборідді та плечах, — навіть, якщо ти накладеш на мене Забуттятус, перш ніж я піду, зрештою він дізнається про тебе, Джіні та Джеймса. І про приблизне місцезнаходження безпечного будинку. Я... — його рот скривився, — я б...

— Драко... — її голос обірвався й затремтів, коли вона схопила його обличчя у свої долоні й повернула його так, щоб його очі зустрілися з її. — Драко, я не збираюся знімати твою Мітку, щоб ти помер під уламками разом із Волдемортом. Я подбаю про тебе. Я хочу врятувати тебе.

Її руки тремтіли, але вона не відпускала його.

— Я можу врятувати тебе, якщо ти дозволиш мені це. Дозволь мені зняти твою Мітку і втекти разом. Утечім разом, як завжди збиралися.

Якусь мить він дивився на неї, і куточок його рота тоскно здригнувся.

— Я дав Незламну обітницю, Грейнджер. Немає...

— Я знаю про твою обітницю. Ти дав її мені, — вона обірвала його, пильно дивлячись у його сріблясті очі, міцно стискаючи його праву руку у своїй, поки не почала відчувати магію між ними. — Драко Мелфою, ти зробив усе можливе, щоб допомогти Ордену Фенікса перемогти Волдеморта. Я останній член Ордену. Я вважаю твою Незламну обітницю виконаною.

Вона потягнула його обличчя ближче до свого, поки не притиснулася своїм чолом до його.

— Ти зробив більше, ніж будь-хто міг від тебе вимагати. Дозволь мені зараз тебе врятувати. Будь ласка, ризикни й повір, що я на це здатна.

Драко завмер на кілька секунд. Вона відчувала, як він вагається.

Потім він нарешті повільно кивнув.

Луціус стояв навколішки в клітці, нахилившись уперед до портрета перед ним настільки, наскільки це було фізично можливо.

Вираз його обличчя, коли він дивився на полотно, був голодним. Власницьким. Ненажерливим.

Він плакав. Герміона бачила, як усе його тіло тремтить.

Він підняв погляд і побачив її та Драко біля дверей. Він миттєво відсахнувся, вираз його обличчя змінився.

Приміщення було очищене від більшості сміття та крові.

Герміона повільно перетнула кімнату, аж поки не опинилася за кілька футів від клітки. Її голова досі боліла так сильно, що здавалося, ніби череп розстрожили. Вона прийняла кілька Підбадьорливих настоянок, щоб не похитуватися при ходьбі, але її зір усе ще трохи затуманювався.

Драко хотів покликати цілителя, але вона відмовилася. Якщо план їхньої втечі спрацює, атаку Луціуса доведеться приховати.

Рот Луціуса викривився в моторошній посмішці, коли він спостерігав за ними.

— Ви тільки гляньте, хто тут у нас. Це ж мій син. Прийшов до мене у супроводі бруднокровної шльондри, яка спокусила його.

— Луціусе! — голос Нарциси був різким.

Він помітно здригнувся, ніби його вдарили. Емоції стрімко замайоріли на його обличчі. Шок. Почуття провини. Каяття.

— Цисо...

Нарциса втратила колишній вираз холоднокровності. Вона мала розбитий вигляд.

— Вона — усе, що в нього є, — сказала Нарциса.

На Луціусовому обличчі з'явилося ледь приховане несхвалення, але він неохоче кивнув на знак згоди, перш ніж підняти погляд.

Кутик Герміониного рота здригнувся, і вона підійшла ближче, розглядаючи його. Він був увесь у порізах від осколків дерева, його щока була розрізана і кров стікала підборіддям та горлом. Рана на боці перестала кровоточити. Він був поранений і відчував значно сильніший фізичний біль, ніж показував, але нічого не загрожувало його життю.

Вона знову відступила.

— Як Вам удалося отримати сльози Фенікса?

Луціус витріщився на неї та звів брову:

— Родина Мелфоїв живе в Англії близько тисячі років. Нам подарували флакон у XV столітті в обмін на певні надані послуги. Він призначений лише для збереження роду. Флакон передається від батька до сина, коли народжується новий спадкоємець.

— Справді? — голос Драко був холодним і скептичним. — У тебе є флакон зі слізьми Фенікса, про який ти ніколи не думав згадувати? Жодних записів про нього не існує?

Вираз обличчя Луціуса став самовдоволеним.

— Він використовується лише для збереження роду. В тебе є спадкоємець, Драко? Ні. Немає, — його тон був злий і сповнений глузування. — Флакон зберігається в скрині, в якій міститься кров кожного покоління. Якби у тебе був спадкоємець, його кров була б додана після його народження, і з цього часу, якщо ти не помиратимеш, лише ти, його батько, можеш відкрити скриню. Коли у нього народиться власний син, скриня перейде йому у власність.

Драко подивився на портрет.

— Ти знала про це, мамо?

Нарциса похитала головою, і плечі Драко опустилися, ніби його розчарувала її відповідь. Він ковтнув і різко кивнув:

— Де вона знаходиться? В якомусь додатковому сховищі в Грінґотсі?

— Наразі вона зберігається в моїй кімнаті, — м'яким голосом сказав Луціус. Він мляво сидів у клітці.

Драко кліпав очима.

— Увесь цей час у маєтку був флакон зі слізьми Фенікса?

— Ні, — сказав Луціус, закривши очі, — його мета зберігати наш рід. Я тримаю його при собі.

Драко кілька секунд дивився на Луціуса.

— Що ти хочеш за це? Що ти очікуєш в обмін?

Луціус тихо, нескінченно довго сміявся, поки Герміоні не захотілося вдарити його. Він нахилив голову під неприродним кутом, так що волосся падало йому на очі.

— Чому, Драко, чому ти думаєш, що я вимагатиму щось в обмін, щоб урятувати власного сина?

Драко пирхнув.

В очах Луціуса щось блиснуло, і він випростався.

— Я врятую тебе, Драко, бо ти мій син і спадкоємець, не вимагаючи від тебе нічого взамін.

Луціус відвів очі від сина.

— В такому разі, що Ви хочете від мене? — запитала Герміона.

Луціус звів брову.

— Десять хвилин. Наодинці.

— Забудь про це, — сказав Драко холодним голосом.

Луціус закотив очі й помахав зап'ястком у кайданах.

— Який сенс мені завдавати їй шкоди зараз?

— Який сенс у всьому, що ти коли-небудь робив? — Драко був оскаженілим на вигляд, глузуючи над батьком. — Я не залишу її саму з тобою. Я радше помру.

Луціус сіпнувся.

Герміона поклала руку на плече, Драко.

— Зі мною все буде гаразд, Драко.

Вона не зовсім у це вірила, але її це вже не хвилювало. Вона була ладна ризикнути всім, аби отримати сльози Фенікса.

— Грейнджер...

Вона просунула свою руку в його й подивилася йому в очі.

— Всього десять хвилин.

Драко не ворухнувся. Не похитнувся.

Вона стиснула його руку.

— Будь ласка, Драко. Ти сказав мені, що дозволиш урятувати тебе.

Він дивився на неї, стримуючи емоції на своєму обличчі. Його срібні очі були настільки дзеркальними, що вона могла бачити своє відображення в них. Її очі та червоний одяг. Вона була блідішою, ніж гадала.

— Будь ласка, Драко...

Він неохоче кивнув.

— Я стоятиму біля дверей.

Перед тим, як піти, він підійшов до свого батька і почав нишпорити його мантією, конфіскувавши кілька видів зброї та різноманітні предмети, які Герміона не могла впізнати.

В одязі Луціуса було сховано три додаткові чарівні палички, консервну банку з серцевою струною дракона та цілий набір знарядь для тортур, зменшених до розміру кишенькової книжки. Драко застосував ряд заклять виявлення і, здавалося, знаходив щось нове з кожним із них.

— Я навіть не можу скористатися своїми руками. Не розумію, як і чому ти очікуєш, що я спробую її вбити, — похмурим тоном сказав

Луціус, коли Драко дістав останню паличку.

Драко просто мовчки сховав усе до власних кишень із глузливою усмішкою, а потім наклав на Луціуса недбале закляття Тергео, коли той випростався.

Луціус зашипів, коли кров була грубо стерта з його обличчя.

Драко якусь мить дивився на свого батька.

— Десять хвилин. Я спляю мамин портрет на твоїх очах, якщо ти спробуєш хоча б доторкнутися до Герміони.

Коли Драко пішов геть, в очах Луціуса сяяла холодна лють.

Герміона та Луціус витріщилися одне на одного.

Він нічого не сказав; просто розглядав її. Його сріблясті очі дивилися пильно, наче він зважував і вимірював, ким вона була.

Через хвилину вона заговорила:

— Якщо Ви сподіваєтеся змусити мене пообіцяти, що я звільню його і зникну, коли він буде далеко звідси, відповідь — ні.

Він кліпнув і нахилився вперед.

— Що ти збираєшся зробити з моїм сином?

Вона пильно дивилася на нього згори вниз.

— Я маю намір урятувати його.

Луціусові очі звузилися.

— І що тоді?

Вона знизала плечима:

— Тоді... ми просто житимемо. Далі немає чіткого плану. Все інше — лише пил. У нас є лише ми самі. Те, що від нас залишилося.

Він знущався з неї. Шум затріщав у його легенях, і він закашлявся. Його губи почервоніли.

— Ви дурні, якщо гадаєте, що зможете втекти й зникнути. Темний Лорд ніколи не відпустить його. На вас полюватимуть. Якщо він не матиме влади, яку зможе вберегти, жоден із вас не виживе. Якщо ви хочете бути в безпеці та піклуватися про себе, ви повинні відмовитися від усіх своїх романтичних уявлень. Є одна сім'я в Булі...

— Драко дав Незламну обітницю Ордену ніколи не претендувати на місце Волдеморта і не ставати Темним Лордом.

Луціус на кілька секунд замовк в оглушливому мовчанні.

— Він. Зробив. Що? — його голос був смертельно небезпечним.

Куточок Герміоніного рота ледь не сіпнувся, але вона змусила себе продовжувати незворушно дивитися на нього.

— Орден боявся, що Драко використовує нас для реалізації своїх амбіцій. Щоб довести свою відданість, він присягнувся зробити все можливе, щоб перемогти Волдеморта, і що після поразки Темного Лорда він ніколи не захоплюватиме владу і не ставатиме новим Темним Лордом.

Вона стала навколішки так, щоб її обличчя опинилося прямо навпроти Луціусового.

— Ви маєте рацію, він хоче мене врятувати. З того моменту, як я прибула, все, що він робив, було для того, щоб захистити мене та перемістити в безпечне місце, перш ніж він прирече себе на смерть, щоб ніхто ніколи не міг мене знайти. Такий його план. Це його ідея піклуватися про мене. Але я хочу його врятувати. Я теж обіцяла йому. Я зроблю все, щоб урятувати його.

Вираз обличчя Луціуса став глузливым.

— Крім того, щоб покинути його.

Вона на мить опустила погляд, перш ніж зустрітися з ним очима.

— Крім цього, — її горло стиснулося, коли вона ковтнула. — Я... я більша егоїстка, ніж він.

— І як ти собі уявляєш його порятунок? — запитав Луціус холодним голосом. — Ти пошлеш мене вбити Темного Лорда, щоб помститися за дружину й врятувати свого спадкоємця?

Він сказав це глузливо, але його очі блищали.

Герміона спокійно дивилася на нього.

— Ні. Забагато речей, що можуть піти не так. Навіть якби Ви могли, вбивство Волдеморта не захистить Драко від усіх, хто бажає його смерті. Після того, як Ви допоможете мені видалити Темну Мітку Драко, мені потрібно, щоб ви вбили себе.

Луціус дзвінко розсміявся.

— А я все гадав, коли ж ти покажеш своє справжнє личко. Можливо, ти справді зрівняла Сассекс із землею, — він відкинув голову назад. — Чому я повинен вважати, що залишити свого сина у твоїх руках до кінця його життя, це щось краще, ніж приректи його на смерть?

Він випробовував її. Він хотів, щоб вона благала, вона бачила це в його очах.

Бруднокровна шльондра, яка спокусила його сина. Такою він бачив її. Мізерне джерело розради, до якого Драко прив'язався, сумуючи за матір'ю. В іншому житті, за дещо інших обставин, Драко радо витер би ноги об її труп.

Її горло стиснулося, і вона змусила себе дихати рівно.

Єдиний спосіб урятувати життя Драко — це переконати Луціуса добровільно погодитися на її умови.

Вона змусить Луціуса погодитися.

Вона врятує Драко.

Вона подивилася на портрет.

— Він схожий на Нарцису, чи не так? Спочатку я не помічала цього, але тепер не можу дивитися на неї, не бачачи його. Мабуть, було важко, коли вона захворіла і після її смерті, постійно бачити її в ньому, — вона озирнулася на Луціуса. — Але... тепер це все змінилося, чи не так? Він не такий, як був. Ця війна знищила в ньому майже все. А тепер Волдеморт навмисне знищує і його самого.

Рот Луціуса скривився в рівну лінію.

Герміона витримала його погляд і дозволила розпачу відобразитися на власному обличчі. Дивитися на Луціуса було все одно, що торкатися кінчиками пальців порятунку, але виявити, що бажане спасіння недостатньо близько, щоб схопитися за нього. Її серце було наче пурхаючий у клітці птах, що застряг в її грудях. Він бився до смерті, силуючись вирватися на волю.

Її губи здригнулися.

— Волдеморт уб'є його. Навіть якби Драко не був шпигуном, навіть якби він був найвідданішим Смертежером, який коли-небудь існував, Волдеморт усе одно катував би та зрештою вбив би його, просто щоб переконатися, що ніхто не зможе його перевершити. Сльози Фенікса не здатні скасувати Вбивче прокляття. Вони не усунуть пошкодження мозку та нервів від Круціатусу.

Кінчиками пальців вона торкнулася прутів клітки.

— Я впевнена, що Ви зрозуміли, що він став шпигуном, щоб помститися за Нарцису. Він знав, що ми, ймовірно, програємо. Він був

упевнений, що його вб'ють за це, але все одно зробив це. Це була його спокута, бо він завжди обіцяв, що піклуватиметься про неї. Він ніколи... — її голос зривався, — він ніколи не сподівався пережити цю війну. Ні тоді, коли намагався захистити Нарцису, ні зараз — зі мною. Він завжди вважав, що це буде останнє, що він зробить.

Герміона подалася вперед.

— Я зробила все можливе, щоб знайти спосіб його врятувати. У мене було стільки ідей, але я ніколи не мала тих частин, які були мені так потрібні, щоб змусити ці ідей працювати. Якщо у Вас дійсно є сльози Фенікса, я можу врятувати йому життя, але тільки якщо Ви мені допоможете. Якщо Вам достатньо його порятунку.

Вона обхопила пальцями грати.

— Я не можу пообіцяти, що покину його, тому що я вже дала йому слово, що ніколи цього не зроблю. Але я можу пообіцяти: щойно він звільниться, якщо він колись захоче покинути мене, я відпущу його.

Луціус нахилився ближче, поки їхні обличчя не опинилися на відстані лише кількох дюймів одне від одного. Його сріблясті очі були жорстокими й палаючими.

— Присягнися своєю магією.

Її рот здригнувся, а пальці стиснулися там, де вони стискали холодний метал.

Вона не давала собі часу вагатися.

— Присягаюся своєю магією. Якщо Драко колись захоче покинути мене, я відпущу його. Ви маєте моє слово.

Луціус дивився на неї ще мить, а потім зітхнув і відкинувся на спину.

— Скриня в моєму гардеробі. Моя чарівна паличка відімкне двері. Я відкрию її, щойно її принесуть, а ти перевіриш, чи вистачить сліз.

Він знову глянув на портрет і, здавалося, зовсім забув про Герміону.

Вона невпевнено перетнула кімнату. Все боліло. Навіть серцебиття здавалося болісним. У кімнаті було так неприродно холодно.

Драко спостерігав за її наближенням з порогу. Його очі були стурбовані. Вона мляво всміхнулася йому.

— Він каже, що ти можеш скористатися його паличкою, щоб відкрити двері його гардеробу, — мовила вона. — Скриня там, він сказав, що відкриє її.

Драко витяг її з вітальні.

— Я відведу тебе назад до твоєї кімнати.

Герміона ледь помітно кивнула, перш ніж він знову підняв її на руки.

— Я можу ходити, — сказала вона, намагаючись сповзти, — ти все ще видужуєш.

— Ти мала б бути в ліжку, — сказав Драко холодним голосом.

Герміона була надто втомлена, щоб сперечатися. Вона сховала обличчя в його мантиї та напівдрімала, поки він ніс її маєтком. У неї мав статися маніакальний викид адреналіну, натомість вона почувалася такою втомленою. Вона так втомилася.

— Він справді любить тебе, — сказала вона, коли вони дійшли її кімнати. — Я просто не думаю, що він знає, як дивитися на тебе, не бачачи в тобі твоєї матері.

— Я знаю, — він посадив її на ліжку. — Відпочинь, Грейнджер. Якщо я повернуся, а ти читатимеш, я покличу цілителя. І мені байдуже, який у тебе план.

Вона схвально кивнула. Її голова так боліла, що вона не думала, що справді здатна прочитати бодай речення. Вона відчувала, що може знепритомніти.

— Якщо там дійсно будуть сльози, ельфи мають список інгредієнтів для зілля, які мені потрібні, і всі необхідні запаси. Мені потрібні всі, найкращої якості. Весь твій медичний інвентар потрібно поповнити. Скажи Джіні, щоб не приходила, і розірви свій кровний зв'язок із маєтком. Він повинен втратити силу або...

— Ти пояснювала це раніше, Грейнджер. Припини розмови й відпочинь.

Вона міцно скрутилася навколо живота.

Він натягнув ковдру їй на плече, і вона схопила його руку, відчайдушно стискаючи її.

— Драко, ти повинен допомогти мені зробити це. Я не думаю, що... — її голос затих, і вона завагалася. — Обіцяєш?

Драко на мить завмер.

— Я про все подбаю.

Коли Драко розбудив її, був уже вечір. Навколо неї було створено близько пів дюжини діагностичних чар, які він вивчав.

Її рука й нога повністю загоїлися, а дитина все ще світилася яскраво-золотавим світлом. Від цього сяйва в неї розболілася голова.

— Мені потрібно покликати цілителя розуму, — сказав Драко, коли вона сіла, скривившись.

Герміона похитала головою:

— Ні. Не варто ризикувати. Зі мною все гаразд. Це просто головний біль. У мене немає судом. Це добре, спогади, мабуть, зараз просто... трохи затуманилися. Це не те, з чим цілитель зможе зарадити насправді. Шкода вже завдана.

Його обличчя насупилося.

Вона подивилася на нього, її серце швидко калатало в грудях.

— Ти дістав їх? Це справді сльози Фенікса?

Драко вийняв зі своєї мантиї пляшечку зі сріблястою рідиною й подав їй.

— Існує аналітичне закляття, щоб підтвердити, що це справді сльози, — сказала вона напруженим і нервовим голосом, покрутивши флакон у руці. — Вони можуть не спрацювати. Якщо вони дійсно такі старі. Немає досліджень щодо збереження сліз довше, ніж кілька років.

Драко промовив закляття.

Перед Герміониними очима все двоїлося, але вона примружилася й уважно розглядала дію закляття.

Це була чаша чистих сліз. Аналіз показав бездоганний результат; ефективність все ще була неймовірною. Вони чудово збереглися.

Цього було достатньо. Лише подивившись на флакон незвичного розміру, вона могла сказати, що там було принаймні п'ятнадцять крапель.

Вона кілька секунд дивилася на флакон, намагаючись усвідомити реальність того, що тримала в руках. Її шлунок зробив кульбіт, і вона відчувала задуху.

Вона могла це зробити. Драко виживе.

Вона врятує його.

— Нам потрібно буде зробити все у вітальні, — нарешті сказала вона. — Там уже було використано так багато магії, що слід від нового закляття просто загубиться. Все готово? Тобі вдалося зв'язатися з Джіні?

Драко повільно кивнув:

— Вона знає, що ми збираємося спробувати. В ельфів усе готове. Моя... моя мати хоче залишитися. Вона не хоче покидати батька.

Герміона якусь мить розглядала його обличчя, а потім підвелася й простягла до нього руку. Кімната попливла. Драко схопив її за лікоть.

Вона хапалася за його мантию, доки знову не зорієнтувалася. Дівчина глибоко вдихнула, перш ніж змусити себе всміхнутися.

— Я так і не поснідала. Мабуть, мені варто випити кілька зіллів.

Її шлунок бунтував, але вона змусила себе тримати Підбадьорливу настоянку та Поживне зілля достатньо довго, щоб її тіло встигло засвоїти їх. Її голова перестала здаватися розбитою та порожньою.

Вона знову встала й повільно пройшлася кімнатою. Її литка досі боліла, але рука повністю зажила. Вона згинала й розтискала пальці, щоб перевірити їх спритність. Заспокійливий напій допоміг би впоратися з тремтінням, коли їй знадобилося б виконати закляття.

Її зір поволі перестав двоїтися.

Поки світло не було надто яскравим, із нею все було б гаразд.

Драко стояв, дивлячись на неї. Вираз його обличчя був непроникним, але очі були задумливі й стурбовані.

— Грейнджер, ти...

— Ми зробимо це, Драко, — сказала вона, перервавши його. — Якби від цього залежав мій порятунок, чи замислювався б ти хоч на мить?

Він неохоче похитав головою.

— Я можу зробити це. Зі мною все буде добре. Коли ми втечемо, я зможу відновлюватися стільки, скільки мені потрібно. Після того, як я врятую тебе.

Вона підійшла до дверей і без вагань вийшла.

Луціус усе ще сидів у клітці у вітальні.

Герміонин живіт скрутило, коли вона втретє за день увійшла до цієї кімнати.

— Бобін, — покликав Драко злим голосом.

Ельфіня-домовичка з'явилася на порозі вітальні.

— Принеси все сюди й приготуй коня.

Герміона нервово кусала губу.

— Як Ви гадаєте, через скільки часу вони помітять, що мої кайдани зняті?

— Сумніваюся, що у вас буде більше як пів години, — сказав Луціус.

Герміона кивнула.

— Приблизно так я й думала. Отже, двадцять хвилин, щоб зняти Темну Мітку, а потім ще кілька хвилин, щоб піти. Це може зайняти понад двадцять хвилин, але це найкращий час, на який ми можемо розраховувати. Нам потрібно зробити якомога більше, перш ніж мої кайдани будуть зняті. Треба заздалегідь зварити зілля.

Вона подивилася на Луціуса.

— Щоб це спрацювало, усі повинні повірити, що Драко помер, що ми всі померли. Ви зможете це зробити?

Він сердито поглянув на неї.

— Запросто. Якщо припустити, що мою чарівну паличку мені повернуть.

Вона кивнула й відвернулася. Ельфи принесли великий стіл, який простягався майже через усю кімнату. На одній половині були розкладені запаси зіллів. З іншого боку лежали цілющі приналежності:

бинти, десятки флаконів із Настоянкою для поповнення запасів крові, есенція ясенця, дороге знеболююче і кілька катушок шовку Акромантула. Герміона все ретельно продумала.

Поруч стояв менший столик із купою чарівних паличок і сумкою.

Її серце забилося швидше.

Її сумка. Вона простягнула руку й відкрила її. Вона досі була наповнена всіма її запасами зіллів, а також повним асортиментом цілющих настоянок та медичного приладдя.

— Ти зберіг її, — сказала вона, пробігаючи пальцями по навощеній тканині.

— Вона була корисною, — сказав Драко сухим голосом. Він уважно спостерігав за нею, поки вона оглядала вміст.

Там був комплект одягу для їзди на конях. На ньому були гудзики, щоб убрання не тиснуло їй на живіт. Драко начаклував ширму, і вона ледь не зірвала з себе сурогатні мантиї, кинувши їх на підлогу, коли одягала нове вбрання. Поруч з її мантиєю лежав плащ з теплою підкладкою, а на спинці стільця висіли її черевики та пара шкіряних рукавичок. Поруч висіла важка чорна мантия Драко.

Вона зашнурувала черевики й подивилася на Драко:

— Все зібрано? Ти готовий?

Він кивнув, і вона встала.

— Ти не зможеш керувати конем. Принаймні до тих пір, поки не закінчиться дія певних зіллів. Куди мені скерувати коня, поки ти не прийдеш до тями?

Вираз обличчя Драко став більш напруженим, ніж був до цього.

— Він знає шлях. Просто звели йому йти додому. Його пара знаходиться в нашому сховищі. Він не полетить у жодне інше місце.

Герміона кивнула, її пальці нервово сіпалися. Вона не сідлала коня відтоді, як летіла на Тестралі до Міністерства магії на п'ятому курсі в Гогвортсі.

Вона готувала себе — жодної паніки.

Вона повернулася до столу й поставила срібний казан на підставку.

— Мені потрібно, щоб ти зробив для мене закляття, Драко.

Її серцебиття прискорювалося, але варити зілля було так само природньо, як і дихати.

Вона почала з олії білого кедра, обережно розігрівши її, додавши подрібнене коріння валеріани. Коли рідина стала ароматною, вона повільно влила медову воду, поки казан не наповнився наполовину.

— Мені потрібне найсильніше полум'я, яке ти можеш викликати зараз, — сказала вона Драко, повернувшись, щоб оглянути листя ясенця, яке домові ельфи подрібнили та помістили в стазис.

Вона використала ложку, щоб пересунути подрібнене листя та перевірити, чи кожен шматочок був хірургічно точно нарізаний і однорідний.

Казан почав закипати, доводячи основу до консистенції сиропу.

Вона почала подрібнювати висушену кропиву та деревій до порошкоподібного стану. В її вухах злегка дзвеніло, вона кліпнула й потрусила головою, зосередившись на ступці з товкачем у своїх руках.

Дівчина розтерла пів дюжини крил фей іншим товкачем, доки вони не засяяли, як срібний пил, а потім просіяла весь порошок разом.

Вона занурила мідну паличку для мішання в зілля, а коли витягла її, порахувала до трьох, перш ніж утворилася густа крапля й упала назад у казан.

— Охолоди його до кімнатної температури якомога швидше, — звеліла вона стислим голосом.

У той момент, коли поверхня рідини перестала парувати, вона повільно розсипала порошок зверху у формі вісімки. Порахувала до десяти. Потім поклала тридцять пелюсток троянд на поверхню порошку, який почав кристалізуватися. Драко прибрав закляття стазису, і вона додала рівний шар ясенця зверху.

Зілля стояло нерухомо кілька секунд, перш ніж уся поверхня стала прозорою. Герміона вмить додала подрібнену герань і швидко перемішала суміш, кидаючи до казана мариновані щупальця муртлапа з кожним четвертим обертом мішалкою. Зілля стало яскраво-синім.

— Тепер потрібно зменшити вогонь. Зілля має ледве-ледве кипіти.

Вона використала піпетку, щоб ретельно відміряти сльози. П'ятнадцять. Рівно п'ятнадцять. У флаконі залишилося дві краплі.

Вона дивилася на кипляче зілля. Воно мало бездоганний вигляд. Саме такий, як треба.

Її руки злегка тремтіли.

— Драко, мені потрібне Заспокійливе зілля.

Він простягнув їй настоянку без жодного слова. Вона проковтнула її одним ковтком. Її руки перестали тремтіти.

Вона додала сльози Фенікса. Навіть Заспокійливе зілля не вгамувало її хвилювання. Серце ніби застрягло десь у горлі, заважаючи дихати.

Коли була додана остання крапля, вона завмерла, спостерігаючи. Сріблясті сльози ковзали поверхнею, сяючи, наче падаючі зорі. Вони повільно ставали криваво-червоними. Колір поширювався на решту зілля, змінюючи його забарвлення.

— Флакон.

Срібний черпак, посипаний порошком із рогу єдинорога, використовувався для переливання зілля в скляний флакон.

Герміона закоркувала його і повільно видихнула.

— Це воно.

— Воно здатне видалити Темну Мітку? — сказав Луціус, з цікавістю дивлячись на зілля в її руках.

Вона подивилася на нього, і її живіт скрутило.

— Ні. Це не дасть прокляттю вбити його після того, як я відріжу йому руку.

Луціус тупо дивився на неї, перш ніж на його обличчі з'явився вбивчий вираз.

— Ти збираєшся покалічити мого сина? — він кинувся на пруті клітки, вишкірившись на неї. — Ти називала себе геніальною цілителькою, і відрізати йому руку — це найкраще, на що ти здатна?

Серце Герміони болісно калатало в грудях, коли вона схопила пляшечку із зіллям і витріщилася на нього. В її животі спалахнув гарячий бунт.

— Як Ви могли помітити, я зараз не володію магією. Минуло два роки відтоді, як я чаклувала востаннє, і щойно мої кайдани будуть зняті, я почну зворотній відлік. У мене буде двадцять хвилин, щоб виконати процедуру, яка мала б зайняти годину з хірургічною командою. У мене навіть не буде власної палички.

Її руки почали сильно тремтіти. Вона поставила зілля на стіл.

— Якби у мене була краща ідея, я б нею скористалася. Думаєте, я хочу відрізати йому руку? — її голос вібував від люті та хвилювання.

Вона хотіла кричати на нього.

Натомість дівчина відвернулася й знову стиснула руками груди, намагаючись дихати.

Вона ніколи не здійснювала ампутацію на комусь, чиї кінцівки не були повністю зруйновані, не були безнадійні. Сльози Фенікса були таким неможливим інгредієнтом. Вона відчула неймовірне полегшення, отримавши їх, ще не до кінця усвідомивши реальність того, що їй доведеться відрізати Драко руку.

Вона почувалася так, ніби її от-от знудить.

Вона невиразно чула, як Драко щось говорить своєму батькові.

Її горло стискалося.

Вона перетнула кімнату, рушивши до дальньої стіни й притиснулася до неї, намагаючись дихати. Вона стримувала ридання, придушуючи його своїми руками, і стояла, здригаючись.

Вона відчула, як кінчики пальців легенько торкнулися її плеча, і смикнулася, коли почуття провини майже зруйнувало її.

— Мені так шкода, Драко. Вибач. Вибач мені. Мені дуже, дуже шкода, — її голос надламувався, коли вона обернулася, щоб поглянути на нього. — Присягаюся, якби був інший спосіб, достатньо швидкий, я б скористалася ним. Мені так шкода...

Її голос обірвався, коли вона схлипнула.

— У тебе такі гарні руки. Я завжди вважала твої руки такими гарними...

Драко тримав її обличчя своїми долонями, а вона міцно стискала його зап'ястя, плачучи ще кілька хвилин. Він обійняв її за плечі, і вона, схлипуючи намагалася запам'ятати кожен його дотик.

— Грейнджер, я завжди думав, що мені доведеться втратити руку, щоб утекти, — сказав він тихим голосом, опустивши свою голову на її й

заправляючи їй за вухо локон. — Якби я міг, я б сам відрізав її ще багато років тому.

Вона проковтнула схлипування й кивнула.

— Я знаю. Я просто... я справді намагалася знайти інший спосіб. Справді. Я не хочу, щоб ти думав, що я зробила б це, аби в мене був інший вибір.

Вона змахнула сльози, глибоко вдихнувши й повертаючись назад.

Вона змусила себе не дивитися на Луціуса, коли підійшла до столу й переглянула всі медичні приладдя, ретельно розкладені в тому порядку, в якому вони були їй потрібні. Вона продумала всю процедуру у своїй голові, переконавшись, що в неї є все, що їй потрібне.

Навколо її зап'ясть палали кайдани.

— Я готова, — вона повернулася обличчям до Драко й Луціуса, простягаючи руки.

Обличчя Драко було безвиразним, але його очі здавалися розплавленим сріблом. Він поліз у свою мантию й витяг чарівну паличку Луціуса.

Він повільно простягнув її до свого батька, вираз його обличчя випромінював небезпеку.

— Якщо ти...

— Якщо я завдам їй шкоди, ти, безсумнівно, зневажиш пам'ять своєї матері, піддаси мене жахливим тортурам, і ми всі помремо в страшних муках. Я знаю, Драко, — сказав Луціус, вихоплюючи паличку. — Чи не варто тобі більше зосередитися на власному благополуччі та на успішній процедурі каліцтва? Невже ти не міг закохатися в компетентнішу цілительку?

Драко лише посміхнувся йому, перш ніж озирнутися на Герміону. Він ніжно взяв її руки у свої та стиснув її зап'ястя разом.

— Тримай кайдани ось так, — сказав він.

Поки вона дивилася на його пальці, стиснуті навколо своїх зап'ясть, її очі горіли. Вона кліпнула, щоб прогнати сльози.

Драко поглянув на неї:

— Готова?

Вона мовчки кивнула.

Драко та Луціус переглянулися, а потім простягнули чарівні палички.

— *Морсмордре* .

Темні Мітки вислизнули з їхніх чарівних паличок, але замість того, щоб попрямувати вгору, зелений туман оточив кайдани Герміони й зник під сяючою міддю. Настала коротка пауза.

Пролунало тихе клацання, а потому кайдани розстібнулися, падаючи на підлогу.

Герміона ледь чутно зітхнула і мало не впала, коли її магія раптом повернулася до неї.

Це було так, ніби кожна клітинка її тіла сяяла, і нав'язливі думки вирвалися з її свідомості.

Вона почувалася сп'янілою. Не усвідомлювала, як пристосувалася до відсутності магії, поки та не повернулася, як припливна хвиля.

Її охопило відчуття ейфорії. У неї була магія. Вона могла кидати закляття. Одне за одним. Вона здатна підкорити світ своїй волі. Творити та формувати, розчиняти та руйнувати, та... врятувати Драко.

Вона зосередилася, відганяючи збудження, що бриніло її венами.

Вона звернулася до своєї магії, і та не зникла, не розчинилася в повітрі та не повернулася проти неї. Вона повернулася всередину, потягнулася до її розуму та з ляскотом поставила на місце свої блокологічні стіни. Блокуючи все.

Холодна. Кришталево холодна.

Вона підняла одну з паличок і змахнула нею. Відчуття було схоже на те, наче вона перетнула заблокований канал. Чарівна паличка кинула кілька дрібних іскор. Вона спробувала наступну, намагаючись знайти відчуття гармонії. Щоб паличка відчула її та налаштувалася на її магію.

Нічого. Нічого. Зовсім трохи.

Її плечі ставали все більш напруженими, оскільки в неї закінчувалися варіанти. Драко навіть передав їй чарівну паличку Луціуса, щоб вона спробувала її. Живіт почало скручувати від страху.

Вона схопила в руки останню паличку, а потім завагалася, дивлячись на Драко.

— Це твоя стара паличка. Зі школи.

— Так. Глід і волосина единорога. Нею не використовували Темні Мистецтва.

Коли її пальці ковзнули деревом, вона відчула, як її магія ворушиться, зігріваючи кінчики пальців. Вона підняла паличку й змахнула нею в повітрі.

Кімната наповнилася вогнями.

Пальці свербіли від жаги до експериментів: прибрати щось зайве або перевтілити кілька флаконів на столі. Вона проігнорувала цю спокусу.

Вона і так уже втратила цілих три хвилини, щоб знайти потрібну паличку.

Вона викликала двадцятихвилинний пісочний годинник і перевернула його, почавши зворотний відлік.

— Лягай на стіл, — різким голосом звеліла вона Драко. Вона змахнула паличкою й покликала до себе кілька флаконів. Відчула прилив сил у всьому тілі, але змусила себе не звертати на це уваги. — Випий їх усі, а тоді я приголомшу тебе.

— Ні, — ледь чутним голосом мовив Драко, випиваючи набір зіллів.

Герміона не дивилася на нього, коли викликала бинти й відрізала весь рукав його сорочки.

— Драко, я не хочу, щоб ти дивився, як я відрізатиму тобі руку.

— Сумніваюся, що це може бути більш травматичним, ніж усе, що я вже встиг пережити, — сказав він крізь зуби. — Не смій мене приголомшувати, Грейнджер.

Вона на мить підвела на нього погляд, помітивши, що він посірів, але очі горіли рішучістю. А ще він був наляканий.

Дев'ять спроб.

Він бачив, як дев'ять Смертежерів загинули, намагаючись видалити свої Темні Мітки. Якщо вона приголомшить його, і щось піде не за планом, він не прокинеться, він просто помре. Це було б прощання.

Вона стиснула губи в рівну лінію й викликала додаткове зілля.

— Добре. Тоді прийми ще й це.

Поки зілля вступало в дію, вона взяла його ліву руку у свою і кінчиком чарівної палички провела кілька сяючих ліній на його шкірі навколо передпліччя, намагаючись урятувати якомога більше його руки, обережно уникаючи Темної Мітки, що клеймила його шкіру. Потім вона знеболіла його руку, починаючи з плеча.

— Ти впевнена, що немає іншого способу зняти його Мітку? — поблажливо злобний голос Луціуса перервав її зосередженість. — Скільки досліджень ти насправді...

Драко змусив батька замовкнути різким помахом чарівної палички, яку досі тримав у правій руці.

Герміона чаклувала швидше, ніж будь-коли до цього у своєму житті. Вона добре знала його здоров'я та життєві функції. Вона начаклувала навколо нього більше дюжини діагностичних і контролюючих заклять. Його пульс був пришвидшений, але поступово сповільнювався в міру дії зіллів.

Одна з діагностик стала синьою, вказуючи на те, що всі зілля повністю поглинулися. Вона піднесла його ліву руку до своїх губ, стиснула її й торкнулася вустами, перш ніж зустрітися з ним очима.

— Я кохаю тебе. Я кохаю тебе, — прошепотіла вона. — Це спрацює, присягаюся.

Тоді вона притиснула його руку до столу і знерухомила його.

Вона почала з внутрішнього перев'язування, а потім припікання вен і артерій на його передпліччі. Чим менше залишиться місць, які зможуть кровоточити, коли вона почне різати, тим менший ризик. Прокляття було розроблено так, щоб змусити його стікати кров'ю до самої смерті; будь-яка можливість втрати крові збільшувала ризик, навіть зі сльозами Фенікса.

Коли діагностичне сканування показало, що кровотік до його передпліччя повністю припинився, вона повільно вдихнула й провела чарівною паличкою по одній із ліній, які намалювала на його шкірі.

Драко мимоволі смикнувся, коли вона перев'язала, а потім перерізала нерв на його руці. Вона не дозволяла собі поглянути вгору.

Дівчина поставила паличку під гострим кутом і почала розсікати його шкіру та м'язи аж до кістки.

До неї долинули ледь чутні ридання Нарциси. Вона продовжувала працювати.

Драко уривчасто зітхнув, і раптом усюди хлинула кров, припечені вени й артерії почали насильно відкриватися. Діагностичні закляття блимали й набували небезпечних попереджувальних відтінків. Пульс Драко різко прискорювався.

Вона наклала на його руку потужне закляття стазису й схопила зілля зі сльозами Фенікса.

Вона підняла голову Драко й перехилила вміст флакона йому в горло, застосувавши закляття, щоб не дати його тілу повернути настоянку назовні. Вона відчувала, як він тремтить крізь знерухомлювальне закляття.

Вона зустрілася з ним поглядом, коли її паличка швидко закрутилася в її пальцях, накладаючи закляття за закляттям.

— Тримайся. Залишайся зі мною. Я врятую тебе. Довірся мені. Ти не помреш.

Його очі були прикуті до її обличчя, коли вона накладала закляття на його серце, щоб стабілізувати та сповільнити його биття, доки зілля не почне діяти.

Вона торкнулася його щоки, вивчаючи діагностику.

— Ми з тобою і наша дитина. Ми всі будемо вільні. Я врятую тебе. Ми втечемо так далеко, що нас ніхто ніколи не знайде. Ти повинен триматися.

Діагностика стабілізувалася, і вона вмить дала йому пляшечку Настоянки для поповнення запасів крові.

Герміона не встигла навіть помітити своє полегшення. Вона почала повторно припікати всі розірвані вени та артерії так швидко, як тільки могла.

— Драко, відвернися, — сказала вона натягнутим, як тятива, голосом. Вона не встигла переконатися, чи послухався він її.

Вона повернулася, пробурмотіла закляття й розрізала його променеву й ліктьову кістки.

Передпліччя було відрізано.

Її рука злегка тремтіла, і вона відсунула відрізану кінцівку, накривши її тканиною, щоб протидіяти приклеювальним чарам.

Дівчина відчувала, що час спливає.

Вона пригладила гострі уламки кісток, просвердлила кілька крихітних отворів, а потім промила всю ділянку есенцією ясенця, перш ніж викликати моток шовку Акромантула та швидко зшити сухожилля та кістки. Вона тисячу разів у своїй кімнаті уявляла, відпрацьовувала та повторювала подумки цю процедуру, точний порядок кожного свого руху. Після того, як вона завершила зшивання сухожиль одне з одним, почала накладати шви шар за шаром. Вони були швидшими для виконання та простішими, ніж закляття, які вона використала на його рунах. Її пальці здригалися, і вона не встигала накладати рівні шви.

Їй не вистачало часу.

Шов за швом, шар за шаром, доки фасціальна* тканина не зіткнулася.

— *Ферула*, — сказала вона, проводячи чарівною паличкою по його шкірі. Бинти міцно обмотували його руку майже до самого плеча. — Все, — сказала вона, відступаючи та дозволяючи собі на мить уривчасто вдихнути. На її обличчі скупчилися краплі поту. Вона все ще задихалася від полегшення, коли зняла знерухомлювальне закляття з

Драко. Він був ледь притомний. Вона почала ретельно перевіряти всі діагностичні та контролюючі закляття навколо нього, коли пісок у пісочному годиннику закінчився.

Він був стабільним, хоча виснаженим як фізично, так і магічно. Ще були сліди прокляття, але найбільш смертоносні аспекти були усунені. Вона дала йому зілля, призначене для протидії отруті вампірів, і це покращило рух тромбоцитів у його крові.

Луціус голосно застукав кайданами по ґратах клітки. Герміона різко обернулася і скасувала дію закляття, яке Драко застосував до нього.

— Сподіваюся, ви закінчили. Ваш час вичерпався. Мене викликають,
— сказав він стислим голосом.

Її шлунок зробив кульбіт, і вона кивнула. Вона одягла пальто, мантію і рукавички, а потім одним помахом чарівної палички наклала на Драко закляття, щоб зробити його легшим. Вона щільно закутала його в мантію та плащ, бурмочучи зігріваючі закляття, і одягла рукавичку з драконячої шкіри на його руку, а потім взяла її, перетягнувши через своє плече, щоб допомогти йому підвестися.

Вона підняла Луціусову паличку зі столу, на якому вона лежала, і простягнула до нього.

— Ви зможете це зробити? Ви ж це зробите?

Він посміхнувся їй, вирвавши чарівну паличку з її руки.

— Геть з мого дому, Бруднокровко.

Герміона поклала всі припаси та додаткові чарівні палички в свою сумку, перекинула її через своє плече, розвернувшись і напівнесучи Драко через кімнату до дверей.

— Драко... — сказав Луціус, коли вони майже залишили кімнату.

Герміона вагалася: зупинитися чи йти далі. Драко сіпнувся.

Вона важко ковтнула і зупинилася, повернувши його обличчям назад.

Луціус дивився в інший кінець кімнати з таким самим голодним виразом, як і на Нарцису.

— Батьку. Мамо, — сказав Драко низьким і напруженим голосом.

Луціус сперся рукою на прuti клітки.

— Я пишався тобою.

— Точно... — це слово було ледве гучнішим за шепіт.

Нарциса витріщилася на Герміону:

— Врятуй його.

Герміона кивнула:

— Так.

Луціус ще мить дивився на Драко, перш ніж його погляд упав на Герміону:

— Витягни його.

Герміона міцніше стиснула Драко й швидко покинула Південне крило.

Бобін і кілька інших ельфів стояли надворі, тримаючи повіддя Граніанця. На ньому було сідло, він нетерпляче бив гравій, гарцюючи, чекаючи біля дверей.

Ельфи допомогли Драко піднятися в сідло, а Герміона сіла позаду нього. Вона поглянула на Бобін:

— Виведи всіх ельфів із маєтку. Не дозволяй Смертежерам знайти вас. Ніколи нікому не розповідай про те, що сталося.

Бобін кивнула.

Герміона взяла віжки й глибоко вдихнула, перш ніж смикнути за них і вдарити п'ятками по сріблястих боках.

— Відвези нас додому! — вигукнула вона.

Граніанець кинувся вперед, як скакун, випущений зі стійла. Його м'язи міцно напружилися, коли він мчав галопом по садибі, а потім здійснив потужний стрибок, розправивши крила. Димчасте сіре пір'я впевнено боролось з вітром, і вони злетіли. Граніанець кружляв, несучи їх все вище й вище, набираючи висоту. Навколо них свистів вітер, коли вони пробивалися крізь захисні чари маєтку.

Знизу пролунав гуркіт, який струсонув повітря.

Герміона озирнулася через плече, коли дах маєтку Мелфоїв спалахнув. Величезний вогняний дракон піднявся, кричачи від люті, що роздирала душу, розносячи будівлю на уламки.

Chapter End Notes

Тергео – закляття, яке очищує від пилу

*Фасція – вид сполучної тканини, «м'який скелет» людського тіла, який пронизує його повністю й визначає тип тілобудови (конституції). Фасція підтримує, стабілізує, оточує й відокремлює м'язи та інші внутрішні органи

Ферула – закляття накладання пов'язок

Розділ 73

Chapter Notes

Плейлист

The Dark – SYML

Saturn – Sleeping At Last

The Wisp Sign – Winter Aid

As Long As You Love me – Sleeping At Last

A Soulmate Who Wasn't Meant to Be – Jess Benko

Повітря було холодним, а вітер не вщухав, коли Граніанець мчав над Англією та Північним морем.

Кінь неймовірно швидко рухався в повітрі — набагато швидше, ніж Тестрал, набагато швидше, ніж Герміона думала, що будь-яка жива тварина здатна рухатися.

Вона стиснула Драко у своїх обіймах, аж руки заболіли.

— Не вмирай, Драко. Тримайся.

Вона продовжувала шепотіти діагностичні закляття та перевіряти, чи не вступило в дію прокляття знову, чи не накопичувалася зайва рідина, запевняючи себе, що його пульс залишається стабільним.

Вони мчали так швидко й високо, що земля здавалася розмитою. Вона намагалася не дивитися вниз. Не могла навіть поворухнутися.

— Не вмирай, Драко, — повторила вона, уткнувшись обличчям у його спину.

Її голова пульсувала.

Кінь летів далі й далі.

Година за годиною.

Відчуття вільного падіння раптово змусило Герміоніні нутроці здригнутися, коли Граніанець на бігу опустився на землю. Його крила були широко розправлені, підносячи його над землею довгими стрибками, коли він поволі сповільнювався.

Герміона підвела голову й ошелешено озирнулася. Була темна ніч, і лише півмісяць освітлював небо.

Кінь приземлився у відкритому полі.

Вона стиснула руку Драко, коли Граніанець зупинився.

— Драко... Драко, ми приземлилися. Я не знаю, як знайти сховок.

Вона обережно трясла його, поки не відчула, як він ворухнувся.

— Драко. Я думаю, що ми на місці.

Він повільно підняв голову.

— Нікс...

Почувся тріск, і з'явився крихітний і дуже старий на вигляд ельф-домовик.

— Майстре Драко, Нікс не чекав Вас, — сказав ельф. Його голос був хрипким від віку.

Драко витріщився на нього й нарешті повільно кивнув.

— Візьми коня.

Герміона випустила повіддя з пальців. Вона почала пересуватися, щоб злізти, але нога в стремені не втримала її. Вона ледь не звалилася з коня.

Драко різко здригнувся від усвідомлення того, що відбувалося, й прокинувся. Його права рука кинулася вгору, хапаючи її за плащ.

— Нікс!

Герміона відчула, як магія підхопила її, а рука Драко більше не тримала її плащ. Дівчину обережно опустили на землю, залишивши лежати на траві, надто виснажену, щоб рухатися. Вона дивилася на небо. Над головою яскраво сяяли зірки.

За мить Драко перекинув ногу через сідло й зіскочив із Граніанця, важко опустившись поруч на землю. Він легенько поплескав коня по шиї, а потім повернувся й став навколішки біля Герміони. Він був блідий, як місячне світло, а його обличчя було приголомшеним, але стурбованим, коли він дивився на неї вниз. Зубами він стягнув рукавичку й притиснувся рукою до її щоки.

Вона змусила себе посміхнутися йому мляво.

— Ми зробили це, Драко.

Кутик його рота здригнувся, а рука сповзла вниз, щоб взяти її долоню. Вона встала, повільно й невпевнено, і вони, притулившись одне до одного, рушили вперед. Драко зупинився й простягнув руку. Почулося клацання, і промінь білого світла свічки засяяв, коли двері відчинилися.

Вони навіть не потрудилися стягнути свої плащі; просто впали в ліжку і заснули. Герміона міцно стискала його руку у своїх. Підборіддя Драко торкнулося її чола, і вона притулилася обличчям до його грудей, вдихаючи його аромат.

Наступного дня вона прокинулася аж увечері. Її головний біль все ще невпинно різав її свідомість на шматки. Вона кліпнула, уважно роззираючись навколо.

Вони перебували в невеликій хатинці з трикутним дахом. В середині пахло сирим лісом. Меблів майже не було. Піч. Ліжка і столик. На

гачку на стіні висів яскравий латунний ключик. На вікнах звисали мереживні штори з люверсами, і сонячне світло пробивалося крізь них, падаючи на Драко з Герміоною, коли вони лежали, згорнувшись калачиком, на ліжку.

Холодного і стерильного маєтку не було. Жодного повзучого відчуття Темної магії в стінах і ґрунті. Жодних кайданів. Жодного примусу.

Вони були в безпеці. Вільні. Далеко від війни.

Вона дивилася на Драко, її серце стукало в самісінькому горлі, всотуючи все навколо.

Надто добре, щоб бути правдою. Це не могло бути правдою. Ніщо в її житті не бувало таким чудовим.

Вона відсмикнула руку від Драко, щоб пошукати в підкладці свого плаща чарівну паличку. Коли її пальці стиснулися навколо неї, Драко поворухнувся, і вона озирнулася, помітивши, як він витріщається на неї.

Дивлячись на нього, вона міцно стиснула в руці чарівну паличку.

Її пульс прискорювався, і вона майже чула, як кров шумить у вухах. Було таке відчуття, ніби неправильний рух чи звук могли розбити все на частинки. Тепло й безпека просто зникнуть, і вона знову стане тінню в темному, холодному маєтку або її поглине темрява під Гоґвортсом.

— Мені здається, що все це якось зникне, — нарешті сказала вона, простягаючи руку й проводячи пальцями по його волоссю, намагаючись змусити себе повірити, що він справді був поруч. Що і тепло, і світло, і відчуття безпеки були справжніми.

Він повільно кивнув. Дивлячись на нього, вона бачила напругу його очей і те, як він стиснув щелепу.

Вона простягнула руку й розстібнула його плащ, обережно знявши його з лівого плеча, щоб оглянути його перебинтовану руку.

— Болить, так?

Він похитав головою.

— Все гаразд.

Її горло стиснуло. Вона швидко сіла, і освітлений сонцем світ поплив у її очах, коли вона швидко закліпала, виймаючи паличку зі свого плаща.

— Не бреш про це, я не зможу належним чином попідклубатися про тебе, якщо ти брехатимеш.

Вона проігнорувала свій головний біль і скинула плащ разом із пальто, щоб було легше рухати руками.

Біля них на столику стояла таця з їжею. Драко сів, проткнув виделкою підгорілу сосиску й почав її гризти, а Герміона швидко наклала на нього діагностичні закляття. Вона перевірила його серце та інші життєво важливі показники. Потім поглянула на його показники крові. Вона провела комплексну діагностику його лівої руки й ретельно оглянула кожну вену, артерію та головний нерв. Вона витратила кілька хвилин, позбавляючись від зайвої рідини.

Потім простягнула руку й схопила ремінь своєї сумки, потягнувши її, перш ніж згадала, що може використовувати закляття. Вона перебирала її вміст, поки не знайшла всі потрібні зілля.

Вона зняла пробку й простягла до нього зілля.

— Це протиотрута, яка протидіє розрідженню крові. Я сподіваюся, що це не матиме довгострокового ефекту, але якщо доведеться, ти муситимеш приймати його кожні дванадцять годин, — поки він ковтав, вона дивилася у вікно, розглядаючи порожнє поле.

Її голова пульсувала, а живіт почало скручувати й стискати, поки вона не подумала, що її зараз знудить. Вона відірвала очі від вікна й витягла

з сумки пов'язку. Вона поклала її собі на коліна й обережно застосувала різноманітні амортизаційні чари, перш ніж повернутися до Драко, який перестав їсти ковбасу.

Герміона зняла плащ та мантию з обох плечей і допомогла йому надіти перев'язь, надійно й міцно прикріпивши її до тулуба.

— Я зроблю тобі протез, — сказала вона ясным голосом, застібаючи одну із застібок. — У мене вже є кілька ідей. Раніше я проводила дослідження. Оскільки це твоя рука й кисть, я подумала... можливо, серцевина чарівної палички в передпліччі... можливо, це дасть тобі змогу користуватися нею замість палички, якщо я зможу вигадати, як це зробити.

Вона швидко витягла кілька флаконів зі знеболювальним і відкоркувала один для Драко. Поки він пив його, вона знову подивилася у вікно.

— Ти повинна поїсти, — сказав він. — Одна сосиска не зовсім обвуглена. Тут також є... горох, гадаю.

Герміона похитала головою, не відриваючись від вікна.

— Я справді не голодна.

Вона взяла в нього порожній флакон і відкоркувала наступне зілля, щоб подати, перш ніж знову визирнула у вікно. Скільки міг сягнути її зір, на галявині росла дика трава, всіяна польовими квітами. Чарівна паличка була гладенькою й теплою під її пальцями.

Вона стиснула її, поки дерево не вп'ялося в кістки її руки.

— Грейнджер, з тобою все гаразд?

Вона різко озирнулася.

— Звісно. Зі мною все гаразд. Я просто не голодна.

Вона знову відвернулася до вікна, пересіла на краєчок ліжка, щоб краще бачити довкола.

Запала довга важка мовчанка, на яку вона не звертала уваги, доки не відчула, що ладна розірватися під нею. Вона обернулася й помітила, що Драко пильно на неї дивиться.

Вона облизнула губи й підтягнула паличку ближче.

— Що... які захисні чари оточують цей будинок? Я не... я не практикувалася в дуелях, відколи мене схопили, я повинна була... — Її груди почали боляче стискатися. — Я повинна була тренуватися. Я не подумала про...

Вона затинаючись видихнула й знову відвела погляд. Її зір почав пливти, а серце боляче калатало, б'ючись об ребра.

Їй потрібно було зберігати спокій. Заблокувати все і зосередитися. У неї є робота. Те, що вона відчуває, не має значення. У неї є робота.

— Грейнджер, — Драко простягнув руку й поклав її на Герміонину паличку, — сховище у безпеці, а там на стіні висить летиключ, — він показав на мідний ключик. — Якщо ми торкнемося його, то опинимося в іншій частині світу. Тобі не треба хвилюватися.

Її горло стиснуло, а серце забилося частіше.

— А що, якщо нас хтось знайде, Драко? Що, як це не спрацювало, і вони вже шукають тебе, але ми не знаємо? Я пообіцяла, що подбаю про тебе. Ти поранений... ти вже був поранений, і я відрізала тобі руку, — її голос урвався, і вона міцніше стиснула чарівну паличку. — А якщо нас хтось знайде? Все розвалиться. Все завжди... розвалюється.

Вона почала швидко дихати й притиснула руку до грудей, все ще міцно стискаючи паличку.

Їй не можна панікувати.

Їй не можна панікувати. Їй потрібно... існували захисні чари, які їй слід було додати. Вона не могла використовувати жодну Темну магію — це могло нашкодити дитині.

Але якщо хтось прийде, і їй доведеться вибирати...

Її легені почали горіти.

— Герміоно... Герміоно, ти повинна дихати, — Драко піднявся з ліжка й опинився поруч із нею, рішуче вириваючи чарівну паличку з її руки. Коли він забрав паличку, вона відчула істерику всередині. Вона вхопилася за деревце.

— Не... не забирай її в мене! — вона відчувала, ніби її душать.

Він поклав її на стіл, де паличка досі залишалася в зоні її досяжності, умовляючи її поглянути на нього. Він обережно притягнув її ближче, поки її чоло не вперлося в нього, а вона продовжувала задихатися, намагаючись вирівняти дихання.

— Давай, тобі вдалося, не панікуй. Захищати мене — не твоя робота. У сховищі є захисні закляття, і ми тут ненадовго. Я не зовсім жохливий дуелянт, навіть якщо використовуватиму лише праву руку.

Вона змусила себе глибоко вдихнути.

Він притисся губами до її чола.

— Ось так. Просто дихай. Ти привела нас сюди. Ти пообіцяла, що зупинишся і даси собі одужати, коли ми втечемо, пам'ятаєш? Я не буду ігнорувати черепно-мозкову травму. Ти виконала свою частину роботи.

Тремтячою рукою вона схопила його зап'ястя.

— Драко... щось піде не так. Завжди є щось, що йде не так. Завжди, коли ми настільки близько до успіху, все йде не так.

— Я знаю, — сказав він, заплутуючи пальці в її волоссі та притягуючи її ближче, — але не все залежить від тебе. Я тобі довірився, і ти

привела нас сюди. Твоя черга довіритися мені. Ми тут у безпеці, Герміоно. Тепер ти можеш почуватися в безпеці.

Вона похитала головою. Її ребра ніби розкришилися.

— Я не можу. Не думаю, що знаю, як.

Її шкіра була такою холодною, що дотик до неї завдавав болю, і все її тіло почало нестримно тремтіти.

Драко зітхнув і притягнув її ближче.

— Тут немає таких оберегів, як ті, що були у твоїй кімнаті. Ти, напевно, звикла, що вони там, і тому не можеш відчувати спокій зараз.

Якусь мить вона сиділа нерухомо, усвідомлюючи це, перш ніж, захлинаючись, розплакатися. Сльози ринули з неї, ніби дамбу прорвало. Коли вона почала плакати, стало важко зупинитися, вона продовжувала ридати й ридати на плечі Драко. Вона відчувала, ніби оплакує все своє життя.

Він не намагався змусити її зупинитися. Просто дозволив їй плакати, поки її ридання не вщухли з часом, і вона припала до нього, почувуючись виснаженою. Вона ніби вирвала свої емоції з корінням, залишивши лише порожню оболонку. Її груди продовжували здригатися, коли вона притулялася до нього. Її голова була легкою, але пульсувала, наче в ній був гонг, в який хтось бив, від чого той вібрував і болісно відлунював у її черепі.

Коли вона знову почала дихати рівно, Драко поліз у мантію й дістав із внутрішньої кишені зілля Сну без сновидінь.

— Твоя черга відпочити, Грейнджер. Прийми це.

Вона відсахнулася, похитавши головою. Озирнулася у вікно, її пальці потягнулися до чарівної палички:

— Драко, якщо щось піде не так...

Його обличчя стало холодним гранітом.

— Я впораюся з цим. Йди спати.

— Але якщо...

— Ґрейнджер, якби я був на твоєму місці, ти вже влила б мені зілля в горло, не питаючи.

Її рот здригнувся, коли вона взяла флакон з його рук. Вона кинула останній погляд у вікно, витягнула пробку й проковтнула рідину.

Її серце все ще калатало, але вона відчувала теплу руку Драко на своєму плечі, коли повільно засинала. Все зникло.

Вона прокинулася серед ночі. Драко стояв перед вікном. Місячне світло падало на його волосся, відливаючи його силует сріблом. Він дивився на поле, його паличка звисала з кінчиків пальців.

Вона сіла, і він обернувся, щоб поглянути на неї.

Вона дивилася на нього, тягнучись до чарівної палички.

— Все..?

— Все гаразд, — він відійшов від вікна, зупинившись на мить, щоб знайти кишеню для чарівної палички, до якої міг би дотягнутися. Він засунув її у внутрішню кишеню й провів рукою по мантиї, ніби щось витираючи, перш ніж незграбно змахнути пил з плечей. Він сів на край ліжка біля неї.

Її голова була важкою, але біль перемістився вглиб свідомості. Він притулився до узголів'я. Вона поклала голову йому на груди, прислухаючись до його серцебиття й відчуваючи, як його пальці малюють візерунки й захисні руни на її руці.

Коли вона розплющила очі, світ здавався золотим. Крізь вікно пробивалося сонячне світло, зігріваючи постіль. Драко спав біля неї. Її головний біль нарешті перетворився на слабку пульсацію. Вона

перевернулася на живіт і потягнулася, ковзаючи руками по простирадлах, заховала обличчя в подушку, насолоджуючись теплом і співом птахів за вікном.

Вона була вільна. Десь там, де сонце, магія і поруч хтось, хто не заподіє їй болю. Дівчина тримала очі заплющеними, намагаючись пірнути в це почуття.

Вона лежала на животі лише якусь мить, перш ніж відчула, як її сечовий міхур різко штовхнула зсередини обурена нога.

Герміона перевернулася на бік, дивлячись на Драко.

Його волосся розсипалося, затуляючи обличчя. Вона ніби опинилася уві сні.

Вона невпевнено простягнула руку й кінчиками пальців підхопила платинові пасма й змахнула їх. Вона хотіла заново вивчити його. У золотавому світлі він уже не скидався на щось, викуване з війни. Його риси обличчя були м'якшими, коли вираз обличчя розслабився. Вона провела очима вздовж його вилиць, губ, точних ліній підборіддя та блілого горла, що зникало в тіні його одягу.

Він міг би бути картиною.

Їй хотілося затамувати подих і розтягнути цю мить навіки.

Вона провела пальцями по раковині його вуха, відкидаючи його волосся. Його очі розплющилися, сірі, як буря. Вона спостерігала, як світло наповнює їх, коли він дивиться на неї.

Те, як він дивився на неї, змусило решту світу зникнути. Його погляд був таким же власницьким і жадібним, як і вона сама.

Вона підсунулася ближче й поцілувала його. Його губи торкнулися її, а рука ковзнула вниз її горлом.

Через хвилину вона неохоче відхилилася.

— Мені потрібно оглянути твою руку.

Він зітхнув, але без нарікань сів, коли вона почала чаклувати, перевіряючи, чи все заживає належним чином. Закінчивши, вона перев'язала йому руку. Коли вона знову надягала його перев'язь, кінчики її пальців торкнулися блідої шкіри його горла. Вони обоє завмерли.

Вона поглянула на його обличчя, помітивши, що його очі були темними й уважними, коли він дивився на неї у відповідь. Він повільно простягнув руку й ніжно провів пальцями по її волоссю. У неї перехопило подих, а пульс прискорився.

Його дотик був безпекою. Домом.

— Я кохаю тебе, — сказав він за мить.

На губах Герміони розцвіла ледь помітна усмішка.

— Я теж кохаю тебе.

Він повільно провів пальцями по її волоссю.

— Я ніколи не уявляв, що зможу сказати тобі це без Темної Мітки, що клеймила мене.

Герміонине підборіддя тремтіло.

Вона піднесла руку до його обличчя, злегка провівши по його щелепі, відчуваючи слабку щетину під кінчиками пальців.

— Всесвіт нарешті дав нам щось.

Він тихо засміявся, і його пальці, заплутані в її волоссі, власно стиснули його.

Вона підсунулася ближче й нахилилася вперед, поки їхні уста не торкнулися.

— Я кохаю тебе. Допоки від мене залишатиметься бодай щось, я кохатиму тебе. Завжди, — прошепотіла вона йому в губи.

Він здолав нескінченно малий простір між ними.

Вона заплющила очі, обіймаючи його за шию, і поглибила поцілунок. Його рука залишила її волосся й схопила за талію, притягуючи її ближче, поки їхні тіла не притиснулися одне до одного.

Моя. Моя. Моя. Вона відчувала, як жадає його. Вона хотіла сховати його у своєму серці й запечатати там. У них завжди було надто мало часу. Все завжди розвалювалося, і їм доводилося вдовольнятися тим, що вдалося отримати. Вкрадені у війни моменти — все, що у них було.

Вона почувалася так, наче помирала з голоду, так бажала його.

Вона не відпустить його.

Не дозволить, щоб усе розвалилося й цього разу. Її серце почало болісно калатати. Я не можу втратити його. Я не можу втратити його.

Її горло і груди почали стискатися. Вона заплющила очі й відштовхнула свій жах так далеко, наскільки могла, намагаючись відгородитися від нього, перш ніж він поглине її цілком.

Вона не панікуватиме. Вона змусила себе дихати, уривчасто зітхнувши на його губах.

Провела пальцями по його горлу й схопила за плечі, змусивши себе відмежуватися від усього, і продовжувала цілувати його. Потім вона відхилилася від його губ, щоб поглянути на нього. Її рука опустилася, щоб схопити його долоню.

— Я подбаю про тебе, — вона міцніше стиснула його руку й притиснула до своїх грудей. — Я твоя, допоки ти хотітимеш мене.

Його рука ковзнула вгору, щоб обхопити її обличчя. Він пильно дивився на неї своїми сріблястими очима.

— Завжди. Допоки я живий.

Герміона дозволила собі розчинитися в ньому, поки в її розумі не залишилося місця ні для чого іншого. Вона знову поцілувала його, поки не почала задихатися.

Вона могла цілувати його, не прощаючись, не думаючи, чи побачить його ще колись. Могла бути з ним. Просто тому, що могла. Тому що він був її.

— Я кохаю тебе, — повторювала вона йому в губи. — Я кохаю тебе. Я завжди кохатиму тебе.

Вона могла б повторювати це скільки завгодно разів. Щодня до кінця її життя. Вона могла говорити й говорити це.

Вона тихо схлипнула біля його губ.

Драко відсахнувся, розглядаючи її, його обличчя напружилася.

Вона міцніше схопила його за плечі, коли зустрілася з ним очима.

— Я щаслива. Не думала, що коли-небудь знову стану щасливою, але гадаю, те, що я відчуваю зараз, — це щастя. Ми вижили, Драко. Я врятувала тебе. Не думала, що в нас вийде, але ми вижили.

Його рот викривився в повільній усмішці.

Вони кохалися. Повільно. Використовуючи весь свій час.

Герміона сиділа верхи на ньому, задавала темп і спостерігала за ним. Надворі світило сонце, вона відчувала його тепло на своїй шкірі, дивлячись униз і сплітаючи їхні пальці, нахилиючи свої стегна до його. Вона бачила світло в його волоссі. Його очі сяяли, як розтоплене срібло.

Їхній світ був теплим.

Стало ще тепліше, коли він сів, притягнувши її стегна до своїх і цілуючи її. Його рука гладила її спину, стискаючи в обіймах. Вона відчувала його запал у своїй душі. Вона обняла його за плечі, проводячи пальцями по його рунах, коли вони рухалися в одному темпі.

— Ми повинні незабаром скористатися летиключем, — мовив він, коли вони лежали разом у ліжку. — Я впевнений, що Ніксова їжа кваліфікується як небезпечна для здоров'я. Тепер я розумію, що основні кулінарні закляття — це те, чого я ніколи не намагався вивчити.

Герміона перевела погляд, і він зупинився на кількох підгорілих скибочках тостів, щедро намащених варенням. Драко взяв найменш обгорілий шматочок і запропонував їй.

— Він усе життя займався стайнею. Сумніваюся, що він раніше готував коли-небудь.

Герміона нерішуче відгризла кутик тосту і виявила, що то був житній хліб із кмином, який погано поєднувався з полуничним варенням.

Вона закашлялася, і Драко кинув на неї вибачливий погляд.

Він оглянув кімнату.

— Це лише тимчасовий безпечний будинок. Я облаштував його, хвилюючись лише за захисні чари, — він повернувся, щоб подивитися на неї. — Ти зможеш скористатися летиключем?

Її нутроці стиснулися, а руки обережно поповзли до живота. Драко стежив за ними своїми очима.

— Не знаю, — вона подивилася на свій невеличкий животик, нервово провівши по ньому руками. — Минулого разу я не прийняла заспокійливе зілля заздалегідь. Я не була готова до цього. З цим було... з цим було важко впоратися.

Вираз обличчя Драко спохмурнів, а в очах промайнуло щось незрозуміле.

Вона змусила себе посміхнутися.

— Але якщо ми зробимо все так, як слід... якщо я підготуюся до цього, і ми зробимо це лише один раз... я думаю, що все буде добре.

Кілька секунд він мовчав.

— Ми не мусимо йти. Ми можемо залишитися тут. Я повідомлю Джіні, що ти не можеш безпечно подорожувати.

Вона знову поглянула на свій живіт.

— Однак тут не дуже безпечно, чи не так? Ми все ще в Європі. Данія має угоду з Волдемортом; умови перемир'я вимагають від них видати втікачів. Навіть якби вони цього не зробили, вони б ніколи не стали захищати тебе, — вона глибоко вдихнула й підвела очі. — Все буде добре. Можливо, ще день чи трохи більше, тоді ми точно вирушимо.

Вираз обличчя Драко скривився; він якийсь час дивився на її живіт, перш ніж кивнути.

Вона встала з ліжка і прийняла душ. У її волоссі досі був пил від вибуху в маєтку, а кучері сильно сплуталися. Вона витратила десять хвилин, щоб розплутати їх руками, перш ніж згадала, що знову може користуватися чарівною паличкою. Вона висушила волосся і заплела в довгу косу. Поки вона заплітала його, її головний біль повернувся. Він свердлив її череп, аж поки ноги не почали підкошуватися. Вона знову натягла сорочку й трусики, випила поживне зілля, а потім жалюгідною купою згорнулася калачиком у ліжку й знову заснула.

Коли вона прокинулася наступного ранку, над її головою висіла діагностика мозку. Драко витріщався на неї з суворим виразом обличчя, маніпулюючи різним показниками.

Здавалося, ніби її опустили в холодну воду. Тепло зникло, і вона якусь мить лежала замерла, дивлячись на червоні ниткоподібні частинки, що розгалужувалися в її мозку. Вона простягла руку й відштовхнула його чарівну паличку. Діагностика зникла.

Вона відвела погляд у вікно.

Запанувала довга тиша.

— Герміоно, що трапилося? Що він зробив із тобою? Ти скажеш мені?

Вона мовчала кілька хвилин, важко ковтаючи, перш ніж нарешті заговорила.

— Я насправді не впевнена. Він не знав, як скористатися виманологією, тож просто руйнував те, що йому заважало. Навіть зараз, коли моя блокологія повернулася... в моїх спогадах є певні місця, які я не можу... більше не можу до них дістатися. Таке відчуття, наче це будівля, частини якої зруйновані. Я відчуваю, що якщо я підійду до них або потривожу їх... це лише зруйнує їх ще більше, — вона стиснула губи. — Деякі речі, які я знову почала згадувати... я не знаю, чи пам'ятатиму їх через деякий час. Щоразу, коли я прокидаюся, вони ніби тьмяніють. Усі деталі зникають.

Пальці Драко злегка торкнулися її щоки.

— Що... — його голос був напруженим, — чого ти не пам'ятаєш? Що зникає?

Герміона мовчала.

— Все, що ти розповідав мені про свою матір. Зараз у цих спогадах є прогалини.

Драко тяжко зітхнув із полегшенням.

— Це добре. Все гаразд. Тобі не слід цього пам'ятати.

Герміона просто втупилася у вікно й знову ковтнула.

— Ні, не гаразд. Це було важливо. Вони були важливі для мене. Все, що ти мені сказав, щоб я зрозуміла, що з тобою сталося. Я боюся, що моя пам'ять колись зруйнується. Ніби зараз скрізь тріщини, і колись щось посунеться не так, і все знову зруйнується. А якщо я тебе знову забуду? — вона не могла приховати наростаючу паніку. — Увесь той час у маєтку я відчувала, що моє серце виринається з грудей. Ти був тут, а я навіть не знала, що шукаю тебе.

Тепло і спокій будиночка раптом здалися несправжніми. Наче все це було мрією, за яку вона чіплялася.

Він повернув її обличчя так, щоб їхні очі зустрілися.

— Це було б не те ж саме.

Вона кивнула, але її рот скривився.

— Я знаю. Розумом я розумію це. Я просто... — її очі опустилися, коли голос почав тремтіти. — Я не знаю, як у це повірити. Щойно я починаю думати про це, моє серце починає калатати так сильно, що я ледве дихаю. Навіть коли я намагаюся скористатися блокологією, моє тіло не перестає панікувати. Мені мало б стати легше, але я так боюся, що втрачу тебе, як і в маєтку. Я відчуваю, що все ще тримаюся кінчиками пальців. Щосекунди відчуваю, що знаходжуся за кілька хвилин від того, як усе знову розвалиться і перетвориться на кошмар.

Вона уривчасто вдихнула й сіла притиснувши рукою груди, змушуючи себе повільно дихати. Вона дивилася на свої зап'ястя.

— Я... я думала, що все налагодиться, коли мої кайдани буде знято. Коли ми втечемо. Я думала, що мені стане краще, як колись було...

Її голос затих.

« Ти повинна знати, що незабаром досягнеш точки, коли шкода стане незворотною».

Вона сиділа завмерла, згадуючи ці слова.

Це завжди було лише ілюзією — вважати, що її кайдани були ключем до всього. Що якась попередня версія Герміони Грейнджер просто чекала, готова вийти назовні, щойно її магію розблокують і її блокологія повернеться.

Усвідомлення цього відчувалося так, ніби вона простягнула руку й торкнулася поверхні озера, спостерігаючи, як освітлене сонцем золоте відображення спотворюється й розпливається, відкриваючи всю темряву, яка все ще ховалася під ним. Це показало, що було там насправді.

Темрява проникає у твою душу.

Розум чи тіло, Темна магія вимагає свою ціну.

Вона знала, що зрештою заплатить за все це.

Драко підняв її руку, провівши великим пальцем по її оголених зап'ястях.

— Усе це нове для тебе. Дай собі час.

Вона витріщилася на нього й сумно кивнула. Дивлячись на нього, вона зрозуміла, що на його обличчі відображається болісне напруження.

Вона позбулася усвідомлення важкості в грудях, відмежувавшись від нього, і сіла, потягнувшись до чарівної палички.

Дівчина відкрила свою сумку і потягнулася до одного зі знеболювальних зіллів. Її рука завмерла, коли вона зрозуміла, що її запаси зіллів складені неправильно. Порахувала флакони, виявивши, що не вистачає близько пів дюжини Настоянок для поповнення запасів крові. Вона заціпеніло дивилася в одну точку кілька секунд, а потім зняла мантиї Драко з того місця, де вони висіли на бильцях ліжка, і зарилася в них обличчям.

Від них пахло Темною магією.

Коли вона сиділа, вдихаючи її, то зрозуміла, що почувалася значно спокійнішою відтоді, як він дав їй дозу Сну без сновидінь.

Вона поглянула на Драко. Гнів спалахнув у ній, подібно вибуху.

— Ти не повинен використовувати магію крові. Твоя кров зараз розріджена. Ти можеш стекти кров'ю до смерті, якщо не будеш обережний. Немає жодних причин додавати стільки чарів у сховище, в якому ми навіть не залишатимемося надовго. Це було ідіотизмом.

Драко просто дивився на неї напівприкритими очима, коли вона почала швидко накладати на нього чари.

— Це допомогло тобі почуватися краще.

Вона зиркнула на нього.

— Твоє травмування та завдання собі шкоди для того, щоб я почувалася краще, не покращують моє самопочуття.

Він більше нічого не сказав, поки вона перевіряла його, вирішуючи, які зілля йому дати. Вона зняла пов'язки з його руки, щоб змінити їх і перевірити, як заживає рука. Шкіра гладко з'єдналася, і вона ніжно помасажувала її, втираючи есенцію ясенця.

Вона взяла його руку у свою і кілька хвилин мовчки лікувала його тремтіння.

— Не завдавай собі шкоди заради мене, Драко, — нарешті сказала вона жорстким голосом. — Припини завдавати собі шкоди. Я так втомилася від того, як ми дбаємо одне про одного. Ти не уявляєш, як я ненавиджу, коли ти робиш собі боляче через мене. Ти ненавидиш, коли мені боляче. Я відчуваю те ж саме.

Він все ще мовчав. На його обличчі не було виразу каяття.

Поки вона працювала над його рукою, з'явилася таця з огидною їжею. Її неможливо було їсти. Тож натомість вони обоє прийняли поживні зілля. Їхній запас почав вичерпуватися.

Герміона ретельно проаналізувала те, що у них залишилося, подумки підрахувавши, скільки днів вони ще зможуть залишитися тут, якщо захочуть.

— Я могла б зварити більше, якщо ми хочемо залишитися на довше, — сказала вона, дивлячись на Драко.

— Як забажаєш, — він усміхнувся їй, але одягнувся, накидаючи плащ, поки вона проводила інвентаризацію. Дивлячись на нього, вона помітила, що його очі ледь помітно бігають у бік вікна.

— Ми повинні піти, — вона потягнула сумку на плече й запхнула туди решту їхніх речей. — Я впевнена... впевнена, що все буде добре. Це всього один раз.

Вона витягла флакон Заспокійливого напою і кілька секунд дивилася на нього, перш ніж прийняти його. Вона міцно сплела свої пальці з пальцями Драко й глибоко вдихнула, змусивши себе заглушити тривогу, що пронизувала її, наче припливна хвиля перед тим, як зілля активізувалося.

Вона стиснула руку Драко, провела великим пальцем по кісточках його пальців і зупинилася на персні, який він досі носив. Вона підняла на нього погляд і невпевнено всміхнулася, перш ніж простягнути руку й схопити мідний ключ, що висів на стіні.

Біля пупка різко смикнуло. Її зтягнуло у вир, прихопивши за собою Драко.

Герміона спробувала втриматися на ногах, коли приземлилася, але спіткнулася і впала вперед, її знудило. Вона вирвала своє зап'ястя з рук Драко й притиснула долоні до живота, коли той стискали спазми.

— О Боже, — простогнала вона, підводячись і намагаючись дихати рівно.

Вона відчула руку Драко на своїй спині, заплющила очі й змусила себе повільно вдихнути. Поволі. Напруження у животі поступово зникло.

Вона відчувала запах землі та папоротника.

Розплющивши очі, дівчина побачила, що вони стоять на колінах у лісі.

— Ми на місці?

Почувся ковзаючий звук, з яким відчинилися двері, а потім тріск, коли дерево вдарилося об дерево. Герміона озирнулася через плече. За ними стояв великий дерев'яний будинок.

Джіні стояла на порозі, витріщаючись на них і стискаючи в руці чарівну паличку.

Розділ 74

Chapter Notes

[Плейлист](#)

Wait – M83
Where Do Lovers Go? – Ghostly Kisses
How Did I Get Here – Soulful Tracks Only
Here With Me – Elina
All Through the Night – Sleeping At Last
Lonely Hearts – Lynn
Young And Beautiful – Lana Del Rey

See the end of the chapter for more [notes](#)

— Герміоно! — Джіні на видиху мовила її ім'я й помчала вниз сходами, хапаючи Герміону у свої руки та несамовито обіймаючи.
— Боже мій. Боже мій. Герміоно.

Руки Джіні пробіглися Герміоною, торкаючись її обличчя та плечей, ніби та не могла повірити, що подруга справжня.

Герміона майже не вірила, що бачить Джіні.

Джіні мала такий самий вигляд. Ніби останні два роки зовсім не змінили її. Те ж саме яскраво руде волосся, очі та знайома усмішка. Сльози стікали її щоками, коліна підкосилися, коли вона ридала, обіймаючи Герміону. Нерівний шрам усе ще тягнувся збоку її обличчя.

Герміона почала плакати, коли її руки мимоволі піднялися й схопили Джіні за плечі.

— Джіні... о, Джіні.

Вони стояли навколішки на землі, притиснувшись одна до одної, і ридали кілька хвилин.

Джіні відхилилася, розмазуючи сльози, і поглянула на Герміону.

— Я думала, що більше ніколи не побачу нікого близького. Не побачу тебе. Боже, ти така худа.

Очі Джіні пробігли Герміониним тілом, зупинившись на її животі. Вона завмерла на якусь мить.

Радісне полегшення зникло з обличчя Джіні. Вона мала такий вигляд, ніби її розтрощили. Вона тримала Герміону за плечі й дивилася вниз.

— О Боже, мені так шкода. Мені так... так шкода.

Джіні підвела голову й витріщилася на Драко з неприхованою огидою.

— Відійди від неї. Ти не маєш права до неї торкатися. Ніколи...

Вона кинулася на Драко, ніби збиралася його задушити.

Герміона схопила Джіні за плечі, щоб зупинити.

— Джіні.

— Відпусти мене! — Джіні спробувала вирватися з Герміониних рук. — Він сказав, що піклується про тебе! Він постійно приходив сюди, казав, що це все заради тебе, а потім... — голос Джіні тремтів від спустошеної люті. — Він гвалтував тебе, поки ти не завагітніла!

Герміонине горло стиснулося, і вона, намагаючись захистити Драко, затулила його собою.

— Джіні, у нього не було вибору. Не чіпай його.

Джіні зиркнула повз Герміону на Драко, але перестала тягнутися до нього. Її рука піднялася й схопила Герміону за зап'ясток.

Герміона почула зітхання Драко.

— Все гаразд, Грейнджер. Іди всередину і відпочинь. Мені треба перевірити береги.

Вона відчула, як він підвівся. Перш ніж Герміона встигла звестися на ноги, Джіні встала й різко вдарила Драко по обличчю. Той навіть не здригнувся, і Джіні знову вдарила його. Більш жорстоко.

— Ти мав би померти, — холодно сказала дівчина. — Ти не заслуговуєш навіть дихати поруч із нею. Ніщо з того, що ти коли-небудь зробиш, не компенсує того, що ти вже накоїв.

— Джіні, припини! — Герміона змусила себе підвестися. — Замовкни. Мовчи. Я врятувала його. Я привела його сюди. Він не просив мене про це і не сподівався вижити. Якщо ти хочеш розсердитися на когось через це, спрямовуй свою лють на мене.

Вона схопила Драко за зап'ястя й підступила ближче до нього.

— Дай йому спокій. Ось, що я маю на увазі. Якщо ти колись знову торкнешся його...

Вираз обличчя Джіні здригнувся, коли вона підняла руки на знак капітуляції.

— Гаразд, — сказала вона вимушеним голосом, вираз її обличчя повільно напружувався, коли вона спостерігала за Герміоною й Драко.

Герміона ще якусь мить дивилася на Джіні, а потім повернулася до Драко.

Його обличчя було непроникним. На кожній його щоці палав червоний слід руки. Герміона витягла чарівну паличку, пробурмотіла закляття, щоб зцілити його, і погладила його скроню, поки плями повільно зникали.

— Усе добре, Грейнджер, — мовив він. — Ти повинна зайти всередину.

Герміона підійшла до нього ближче.

— Я піду з тобою. Ти можеш... показати мені, де ми.

Він похитав головою.

— Мені треба роз'явитися. Зайди всередину. Ти повинна оглянути будинок, — його губи викривилися в ледь помітній усмішці. — Думаю, тобі сподобається. Я повернуся за пів години.

Герміона неохоче кивнула, але не відпустила його.

— Вперед, — Драко вивів її з папоротника, куди вони приземлилися, і перейшов на викладену камінням стежину.

Вони були в лісі. Над головою височіли дерева, а будинок був великою, витонченою будівлею в азіатському стилі з ґратчастими вікнами.

Вони піднялися великими кам'яними сходами до будинку. У кількох футах над землею розташовувалася дерев'яна веранда без перил, яка, здавалося, огинала весь будинок. Коли вони вийшли на веранду, Джіні пройшла повз Драко та Герміону й відчинила ґратчасті дерев'яні двері. Підлога була гладенька й відполірована. Вони попрямували у вузький хол. Крізь стіни проникало світло.

Герміона ввійшла всередину, але Драко зупинився біля дверей і витягнув свою чарівну паличку, перевіряючи та випробовуючи кілька захисних чар, встановлених у стінах будівлі. Через кілька хвилин він махнув чарівною паличкою й подивився на Герміону з Джіні, які мовчки спостерігали за ним.

— Візлі, вона стомилася. Заспокой її та переконайся, що вона відпочиватиме. Я повернуся за пів години, — його погляд зупинився на Герміоні. — З тобою все буде гаразд поруч із Джіні?

Герміона нервово посміхнулася йому й кивнула.

Він дивився на неї ще мить, а потім зник без жодного звуку.

Герміона кілька секунд розглядала порожній простір, перш ніж нерішуче повернулася до Джіні.

Зустріч була болючішою, ніж вона очікувала. Звичайно, це мало б бути непросто, але чомусь вона не думала, що все буде настільки складним. Вона не думала, що почуватиметься зобов'язаною захищати щось настільки особисте, як її стосунки з Драко.

— Тобі не слід було його бити.

Джіні витріщилася на неї. На її обличчі була написане розчароване смирення.

— Ти могла б знайти собі когось значно кращого за нього, Герміоно.

Герміона пирхнула, її живіт скрутило.

— Мені справді байдуже, що ти про це думаєш. Він урятував тобі життя. Я б ніколи не змогла врятувати тебе самотужки.

Герміона помітила десяток заперечень у виразі Джіні, але та лише зітхнула й заплющила очі.

— Гаразд, — Джіні зачинила двері. — Якщо ти цього дійсно хочеш, я більше нічого не казатиму. Я просто... Герміоно... — її голос обірвався, а потім вона на мить завагалася. — Не зважай.

Запала довга, незручна тиша.

Герміона повільно озирнулася коридором.

— Де ми?

Джіні й собі озирнулася навколо.

— Ми на даху будинку. Чи... ти маєш на увазі, де знаходиться будинок? — вона знизала плечима й заправила волосся за вухо. — Насправді я й сама не знаю. Мелфой каже, що ми десь у Східній Азії, але це може бути цілковитою брехнею. Ми десь на острові. Щоб

обійти його ввесь потрібно близько половини дня. Я ніколи не покидала острів. Я навіть не знаю, як це зробити. Ельфи кожні кілька місяців вирушають за припасами, але вони не приймають від мене наказів.

Світло, що пробивалося крізь стіни, змінилося, і Герміона зрозуміла, що крізь стіни бачить тіні дерев. Вона простягнула руку, торкнулася ґратчастої стіни й побачила, що решітка заклеєна папером.

— Потрібен час, щоб звикнути, — сказала Джіні, спостерігаючи за Герміоною. — Більшість стін розсуваються, тож ти можеш розширити кімнати, або розділити їх. Мелфой... він сказав, що тобі не подобається надто відкритий простір, тож я наказала ельфам зсунути всі стіни.

Джіні відчинила другі дерев'яні двері, що стояли за тими, крізь які вони ввійшли. За ними опинилася кімната з великим круглим вікном, з якого відкривався вид на верхівки дерев і океан за ними.

Меблі нагадали Герміони масток Мелфоїв — тонкі вікторіанські стільці та шезлонги.

Герміонина рука повільно ковзнула до кишені, і вона міцно стиснула чарівну паличку, дивлячись у вікно.

Вона змусила себе зробити кілька невпевнених кроків уперед, а потім завмерла, намагаючись переосмислити все. Вона була певна, що будівля вже була зачарована, щоб заспокоювати її, інакше Драко не пішов би так швидко. І все ж вона хотіла, щоб Драко був поруч, де вона знала б, що він у безпеці.

Вони ніколи не повернуться.

Він ніколи не повернеться.

Вона заплющила очі, запевнюючи себе в цьому.

Якби вона могла його побачити, то була б у цьому більш переконана. Вона відчула б більшу впевненість, що це не прекрасна мрія, яка перетвориться на порох, щойно вона дійсно дозволить собі в неї повірити.

Вона повинна бути з Драко. Він може знову застосувати магію крові. Вона не знала, чи взяв він із собою Настоянку для поповнення запасів крові.

Натомість вона була з Джіні, чиї карі очі були суперечливими й сумними, коли та дивилася, як Герміона нерухомо стоїть у дверях.

Герміона стиснула губи й змусила себе сфокусуватися на чомусь іншому, намагаючись придумати, що сказати.

— Де Джеймс? Його... звати Джеймс, чи не так?

Джіні нерішуче всміхнулася.

— Так. Джеймс. Він дрімає. Він спить по кілька годин щодня по обіді. Я б повела тебе до нього, але він просто божеволіє, коли його будять, і якщо він прокинеться, це буде жахливе знайомство, — Джіні повільно простягнула руку й торкнулася руки Герміони. — Ходімо до твоєї кімнати. Ти така худа. Тобі треба щось поїсти, а потім прилягти.

Герміона повільно кивнула й відвела погляд від відкритого моря.

— Будинок розтягується, — Джіні просунула руку в Герміонину долоню й стиснула її. — Не за допомогою магії. Його лише захищає магія, тож тобі не доведеться турбуватися про те, що коридори самі переставлятимуться чи щось типу того. Однак тут існує величезна мережа захисної магії. Я думала, що на площі Ґримо багато оберегів, але це місце перевершує Ґримо своєю параноїдальністю. Мелфой просто божевільний стосовно цього. Щоразу, коли приходив, він витрачав принаймні годину, додаючи нові захисні чари.

Будинок стояв на великому лісистому пагорбі. Летиключ перемістив їх на вершину пагорба, і решта будинку розпливалася U-подібною

формою донизу, над валунами та навколо дерев, ніби будівлю було вмонтовано туди, як шматочок пазла.

Це була не одна будівля, а десятки, які були сполучені дахами та містками, що з'єднувалися з верандою кожної будівлі. У центрі був великий пишний сад.

Джіні показувала їй усе навколо, поки вони йшли.

— Он там мій город, — сказала Джіні, — тут найкраще сонячне світло. Раніше на ньому росли троянди, але я помирала від нудьги, тож ельфи перенесли їх, щоб я мала ділянку для того, чим могла зайнятися. Я... я справді стала справжньою кухаркою, як і мама. Гаррі теж колись готував. Інколи він приносив мені сніданок, знаєш... — голос Джіні затих, і вона спинилася на вершині сходів, які вели до підвісного містка, який звисав над ставком, у якому плавала велика риба кої. — Боже... я б усе віддала, аби мати бодай одне його фото.

Вона поглянула на Герміону й сумно всміхнулася.

— Це так дивно, що нарешті є хтось, з ким можна поговорити, а не ельф-домовик. У будь-якому разі твої кімнати знаходяться тут, по цей бік будинку, а ми з Джеймсом живемо у тих кімнатах, навпроти саду, — Джіні показала ліворуч. Вона розсунула двоє дверей і відступила.

За дверима знаходилася кімната розміром приблизно з Герміонину спальню в маєтку. Вона була забита до стелі стінами, заставленими книгами. В одному кутку стояло крісло, а в іншому — письмовий стіл. Там були тисячі книг. Полиці були заповнені, попри очевидне використання Неявного закляття «подовжувача». Більшу частину підлоги займали ящики та стоси з книгами.

Герміона відступила на поріг і озирнулася, розглядаючи все навколо.

— Мелфой приніс усе це, — мовила Джіні ззаду. — Мені здається, це очевидно.

На трьох стінах розташовувалися двері. Герміона відчинила одні з них і визирнула, виявивши там лабораторію настоянок та алхімії, укомплектовану казанами, флаконами й пляшечками з матеріалами та кошиками з інгредієнтами, які звисали з гачків над головою. Її пальці здригнулися, торкаючись дерев'яних дверей, і горло стиснулося, коли вона зачинила їх.

— Він приходив, перевіряв, чи ми з Джеймсом не померли, додавав обереги, а потім проводив тут більшу частину свого часу. Він приходив часто... спочатку, а потім дедалі менше. Іноді він приносив найдивніші речі й завжди виправдовував це тим, що тобі потрібно буде чимось зайняти себе. Садівництво теж було для тебе. Сподіваюся, ти не проти, що я вкрала його собі.

Герміона похитала головою, відчинила інші двері, за якими знаходилася вітальня з полицями, заставленими книгами.

Вікна були зашторені. Герміона повільно відсунула одну штору вбік, відчувши полегшення від того, що не побачила за вікном океану й скель. Вікно виходило на бамбуковий гай.

Дівчина кілька секунд дивилася на дерева, перш ніж знову опустити штору.

У дальній стороні вітальні були ще одні двері. Стіна навколо них була розписана малюнком лісу, оповитим туманом.

Герміона відчинила двері — там знаходилася спальня. У кімнаті було темно, більшу частину стін закривали штори. Там був низький комод і дзеркало. Герміона побачила своє відображення й виявила якусь схожість із наляканим оленем.

Занадто худа.

Досі в тому ж одязі, в якому вона була, коли відрізала Драко руку та втекла.

Вона так відчайдушно хотіла зірвати свою мантію сурогату, але, поглянувши на своє відображення, відчула таке ж бажання спалити й цей одяг для верхової їзди. Тут десь мав бути свіжий одяг. Щось, що вона могла б одягнути. Щось, що не було б просочене цим жахіттям.

Вона подивилася на комод, а потім перевела погляд на Джіні.

Вираз обличчя Джіні все ще був напруженим, її пальці здіймалися вгору й гралися кінчиками волосся. Вона обвела поглядом кімнату, здавалося, їй ніяково стояти тут.

— Я не знала, чи захочеш ти бути тут, чи радше зі мною й Джеймсом. Тобі зовсім не обов'язково бути тут. Я просто хотіла переконатися, що ти знаєш, що в тебе є власний простір, якщо ти захочеш цього. Я... — голос Джіні обірвався, і вона глибоко вдихнула. — Я дуже рада, що ти нарешті тут.

Герміона повільно кивнула. Вона обвела поглядом кімнату.

— Ні. Тут чудово. Я все ще... звикаю до певних речей. Минуло так багато часу відтоді як... — вона проковтнула слину й провела пальцями по лляній ковдрі на ліжку. — Я думаю, трохи власного простору мені не завадить.

Джіні кивнула, але її очі зблиснули болем.

— Ти іноді приходитимеш до нас, чи не так? Джеймс ніколи не бачив інших людей, крім мене та Мелфоя. Я розповідала йому стільки історій про тебе, Гаррі та Рона...

— Звісно. Я просто маю на увазі... — Герміона не знала, як пояснити це Джіні. — Нічого з цього не здається мені реальним. Те, що ми зробили... — її груди стиснулися. — Це була надто ризикована гра. Ми досі не знаємо, чи все спрацювало.

Вона намацала чарівну паличку. Ще п'ятнадцять хвилин, і Драко повернеться.

Джіні схилила голову набік.

— Мені було цікаво — як саме це має спрацювати? Мелфой просто сказав, що ти намагалася втекти, зрізавши його Темну Мітку та використавши Луціуса. Але... Мелфой зрештою муситиме повернутися, адже дав Незламну обітницю перемогти Волдеморта, чи не так?

Герміона так напружилася, що подумала, що її спина ладна зламатися.

— Ні. Він не повернеться. Він ніколи не повернеться. Тепер він залишиться тут, зі мною, — сказала Герміона рівним голосом.

На обличчі Джіні на якусь долю секунди з'явився спантеличений жах, перш ніж вона замаскувала його.

Герміонине горло стиснулося, коли вона холодно витріщилася на Джіні.

— Його обітниця полягала в тому, щоб зробити все можливе, аби допомогти Ордену перемогти Волдеморта. Він зробив усе можливе. Він зробив достатньо. Волдеморт так закатавав його, що тепер він навряд чи зможе дуелювати. Більше він нічого не може зробити.

Вона схопилася за спинку стільця, поки кісточки її кулаків не побіліли.

— Він зробив усе, що міг, — повторила вона. — Зробив. Він зробив усе, що міг. Щось ще... — її горло стиснулося. — Він виконав свою обітницю. Тож ми інсценували його смерть. Після того, як я зняла Темну Мітку Драко, Луціус спалив маєток Зложаром. Ми сподіваємося, всі припустять, що ми з Драко загинули у вогні. Європа нестабільна. Якщо всі вважатимуть, що Верховний Правитель помер, Міжнародна конфедерація може нарешті вирішити втрутитися.

Настала коротка тиша.

— Але... Волдеморт не помре, — повільно сказала Джіні. Обережно. Ніби повідомляла Герміоні новини.

Герміона відчула, як у її животі стало гаряче. Вона ладна була вибухнути.

— Ні, — голос Герміони був таким напруженим, що аж вібрував. — Але його не треба вбивати... достатньо поразки. Він помре сам. Або хтось інший може зробити щось для змін, — вона різко, уривчасто вдихнула й змусила себе продовжити. — Якби Драко зміг убити його до того, як Міжнародна конфедерація втрутилася, Темні Мітки зникли б. Жоден із членів Спротиву, яких використовують як сурогатів або ув'язнених, не змогли б зняти кайдани. Якщо тільки не знайдеться спосіб підробити магічний відбиток Волдеморта.

М'язи її спини пекли від жару. Вона засунула руку в кишеню й схопила паличку. Стара чарівна паличка Драко.

— Драко не в тому стані чи положенні, щоб зробити щось більше. Він зробив усе можливе. Настала черга когось іншого щось робити. Втрата Верховного Правителя — один із найбільш нищівних ударів, які міг зазнати Волдеморт. Якщо Міжнародна конфедерація вважала, що Драко становить загрозу, вони могли навмисно відкладати втручання. Інсценувати власну смерть — найкраще, що він міг зробити.

— І це... спрацювало, враховуючи обітницю?

Герміона різко кивнула, її пальці стиснулися навколо чарівної палички.

— Я думаю, що так. Я заключила обітницю разом із ним. Тож вона визначається моїм наміром, а я завжди мала на меті врятувати його, тому цього має бути достатньо. А якщо це не спрацює, — її голос обірвався, коли серце почало несамовито калатати. — Якщо це не спрацює... я... я...

Її голос затих, коли груди стиснуло так боляче, що здавалося, ніби грудну клітку розкололи навпіл. Її очі розширилися.

Щелепа почала тремтіти.

— Я буду...

Її голос згас.

Вона глибоко вдихнула.

— Я буду...

Джіні ошелешено витріщилася на неї, а потім на її обличчі з'явилося нажахане розуміння. Вона швидко перетнула кімнату й торкнулася Герміоніного плеча.

— Герміоно? Герміоно, о Боже. Це було дурне питання. Ну ж бо, дихай. Мені не слід було запитувати. Дихай, будь ласка. Що мені зробити? Що допоможе? У мене є Настоянка миру.

Не панікуй.

Не панікуй.

Герміона похитала головою до Джіні й змусила себе дихати.

Джіні підвела її до крісла й міцно обійняла за плечі.

— Тут ти в безпеці. Ти в безпеці. Тобі не варто панікувати. Чи можеш ти використовувати блокологію? Тепер у тебе є твоя магія, блокологія допомагає?

Герміона кивнула й спробувала вгамувати паніку, але це було схоже на спробу схопити десятки вугрів, які вислизали в інші частини її свідомості.

Вона заплющила очі й звузила фокус до однієї точки.

Дихай. Дихай. Дихай.

Не піддавайся судомам. У тебе не може статися напад.

— Поклич Драко, — мовила вона, змусивши себе зробити болісний видих.

— Як мені... о, точно. *Експекто Патронум!*

Герміона на мить розплющила очі й побачила, як з'явилася срібна кобила Джіні.

— Знайде Мелфоя. Скажи йому, що у Герміони панічна атака.

Кобила помчала, і Джіні повернулася до Герміони.

— О, Герміоно, з тобою все гаразд. Ти була такою сміливою. Ти здолала весь шлях сюди. Тепер ти в безпеці. Я впевнена, що все вийшло. Ніхто не збирається повертатися. Ви з Мелфоем тут у безпеці. Ви добралися сюди. Ви в безпеці. Треба просто дихати.

Герміона продовжувала змушувати себе вдихати, уривчасто хапаючи повітря, аж раптом її обличчя огорнула тканина, яка пахла лісом.

Вона вчепилася в Драко, відчуваючи, як його рука пробігає її волоссям і донизу спиною.

— Герміоно... ну ж бо, дихай заради мене, — ніжно сказав він, притискаючи її до грудей і міцно обіймаючи. Потім його тон став гострим, як лезо ножа. — Що ти накоїла? Я сказав тобі берегти її спокій.

— Вибач, я не знала...

Герміона заплутала пальці в мантиї Драко й підняла голову, притягнувши його ближче й зазираючи йому в очі.

— Драко... Драко... якщо це не спрацювало, якщо ти все ще не вільний від своєї Незламної обітниці... я... я обіцяла...

— Якщо це не спрацювало, — перервав він її, — я буду з тобою до самого кінця. Це все, чого я коли-небудь бажав.

Вона різко похитала головою й взяла його обличчя у свої руки.

— Ні... ні. Я можу тебе врятувати. Я можу піти...

— Ти нікуди не підеш. З тебе годі, — сказав він, і його очі стали сталевими. — Ти залишишся тут і піклуватимешся про нашу доньку, як ти й обіцяла. Такою була твоя угода ще два роки тому. Я врятував для тебе Джіні, а ти дала слово, що зупинишся. Це все, чого я хотів. Ти пообіцяла, що підеш і ніколи не повернешся. Ти йшла надзвичайно довго, але зараз я зобов'язую тебе дотриматися цієї обіцянки.

Вона знову похитала головою.

— Драко...

Він різко зітхнув, і вираз його обличчя змінився з незворушного на благальний. Він притис руку до її підборіддя.

— Це не твоя робота — продовжувати ламати себе на частини, щоб урятувати всіх. Ти бачила себе, Грейнджер? Від тебе майже нічого не залишилося, — його очі були широко розплющені, коли він пильно розглядав її. — Моє життя не варте того, щоб ти продовжувала розплачуватися за нього.

Її рот скривився.

— Але... ти потрібен мені, Драко, я не можу... — її голос тремтів.

Він притисся своїм чолом до її, рукою обіймаючи її потилицю.

— І ти також потрібна мені.

Вона уривчасто схлипнула й обійняла його за шию.

— Якщо це не спрацювало, ми придумаємо щось інше, — сказав він тихим голосом, притуливши рот до її вуха. — Але ти в жодному разі не підеш на іншу самогубну місію, намагаючись урятувати мене. Ну ж бо, дихай. Повільно. Я не помер, я тут з тобою. Ти в безпеці.

Герміона здригнулася.

— А що, як все пішло не за планом? Що ми робитимемо?

Він провів великим пальцем по її щоці.

— Ми розберемося.

— Ти не можеш померти. Не вмирай, Драко, — вона повторювала це знову і знову собі під ніс.

— Що я можу зробити, щоб допомогти? — біля них топталася Джіні.
— Вибач. Я не знала, що засмучу її.

— Їй потрібно поїсти. Вона майже не їла кілька днів. *Це було б* корисно, — голос Драко був крижаним.

— Боже, вона не казала... зараз я піду за їжею.

Почувся ковзаючий звук, а потім різке клацання, коли Джіні зникла.

Герміона сиділа, міцно обіймаючи Драко ще кілька хвилин, поки її серце поволі перестало калатати.

— Вибач. Все було добре, а потім...

— Все гаразд, — він погладив її волосся. — Я все одно збирався повертатися. Я повинен був залишитися. Я думав, ви з Джіні краще порозумієтеся без мене.

Герміона сумно всміхнулася.

— Я так давно не бачила нікого, кого знала раніше. Я забула... як це.

Драко різко зітхнув, і його пальці здригнулися.

— Тобі не обов'язково бачитися з нею. Вона може залишатися у своїй частині будинку.

— Ні, — вона похитала головою й випросталася, щоб подивитися на нього. — Я хочу бачитися з нею. Я просто... я думала, що це буде простіше. Хоча гадаю, для нас ніколи не буває нічого простого. Їй було цікаво, як ми втекли, і розмова про це змусила мене замислитися про

те, як все досі може піти шкереберть. Я була приголомшена... але продовжувала дихати, хоча зазвичай не можу. Цього разу я змусила себе дихати, поки ти не прийшов. Це не її вина. Вона не знала, що таке питання засмутить мене. Навіть я сама не знала, — кінчики її пальців легенько торкнулися його щоки. — Вона не повинна була тебе бити. Ось, що мене засмучує.

Він пирхнув.

— Вона накинулася на мене з ножом, коли я вперше прийшов перевірити, як вона. Ляпас — це ніщо, — настала пауза, в його очах промайнув ледь помітний блиск. — Здається, пам'ятаю, як ти одного разу також вмазала мені.

Герміона якусь мить дивилася на нього, а потім кутик її рота здригнувся, коли тепло піднялося до її вилиць.

Вона відвела погляд, оглядаючи кімнату.

— Вона сказала, що ти облаштував ці кімнати.

Він кивнув.

— Вони чудові.

Він скривився.

— Надто тісно. Я захопився покупкою книг.

Вона всміхнулася й кинула на нього косий погляд.

— Саме тому тут і чудово.

Він засміявся. Вона подумала, що це перший щирий сміх, який вона коли-небудь чула від нього.

Це тривало лише мить.

Герміона відчула, як куточки її очей зморщилися, коли поглянула на нього.

— І ти зробив для мене лабораторію.

Кутик його рота здригнувся, коли він підняв брову.

— Ну, я звільнив тебе від ролі цілительки. Тож подумав, що настав час тобі зайнятися галуззю магії, яка тобі подобається.

Усмішка, що сяяла на її губах, зникла, і вона поглянула собі на коліна.

— Я... я не ненавиджу зцілення. Це було просто травматично... через війну. З наукової точки зору це досі цікавить мене.

Він спостерігав за нею поглядом повним скептичності.

— Чи думала ти про кар'єру цілительки до того, як зрозуміла, що Спротиву потрібні цілителі?

— Ну, — вона стискала в руках поділ своєї сорочки, — для кожного з нас було лише кілька варіантів вибору.

— І цілком випадково ти обрала той, якого ніхто інший не хотів, — його голос був уїдлигим.

З'явилася велика таця з їжею, наповнена тарілками овочів, біфштексом і нирковим пирогом, картопляним пюре та скибочками яблук.

Домашня їжа.

Драко видав жахливий звук, дивлячись на їжу.

— Візлі все ще втручається в кухонні справи.

Герміона проігнорувала його й подала їм обом повні тарілки з більшою кількістю їжі, ніж вони могли з'їсти.

Драко продовжував бурмотіти собі під носа, поки Герміона наїдалася. Вона не могла пригадати, коли востаннє їла так багато. Усе було таким знайомим на смак. Їжа, яку вона їла в дитинстві. Вечері в Барлозі напередодні початку навчального року.

Ці спогади мало не змусили її розплакатися.

Попри всі свої скарги на ігнорування ельфів-домовиків, які були спеціально навчені французькими гурманами, Драко не відсунув їжу. Він глянув на неї, коли вона нарешті почала їсти повільніше.

— Ти повинна прилягти, коли поїси.

Герміона похитала головою.

— Ні. Я хочу познайомитися з Джеймсом.

— Ти можеш познайомитися з ним завтра. Він нікуди не зникне.

— Я хочу познайомитися з ним сьогодні. Я мала піклуватися про нього, але йому вже майже два роки, а я навіть не знайома з ним.

Драко не зводив з неї очей, а вона зустрілася з ним поглядом, ще раз вкусивши яблуко. Він роздратовано зітхнув.

— Гаразд. Я покличу ельфа, і він скаже Джіні, щоб та привела його.

Герміона кивнула й поставила тарілку.

— Тут... є інший одяг для мене? Чи... ти приносив сюди лише книги?

Його очі звузилися, а куточок рота здригнувся.

— Тут є одяг. Я не впевнений, чи підійде він для вагітних. Якщо нічого не підійде, у Джіні є дещо.

Герміона кивнула й пішла перебирати речі в комоді. Там була величезна кількість одягу, як і всього іншого. Здавалося, шухляди комоди не закінчувалися, коли вона по черзі висувала їх.

Вона знайшла кілька мантій, але більшість одягу було маглівським. Герміона продовжувала перебирати речі, поки не знайшла джемпер і штани, які підійшли б їй без регулювальних чар.

У Джеймса було темно-руде волосся, яке стирчало на всі боки, і вражаюче зелені очі.

Якщо не брати до уваги волосся, то він мав точнісінько такий самий вигляд, як Гаррі. Герміона дивилася на нього, відчуваючи, ніби її серце розривається.

Його смарагдово-зелені очі підозріливо вивчали її, поки він міцно притискався до Джіні.

Ті самі очі. Ті самі губи. Гаррі. У всьому був Гаррі.

— Джеймсе, це твоя хрещена мати, тітка Герміона. Пам'ятаєш, я розповідала тобі про неї? Вона була найкращою подругою твого тата у школі. Вона, як і ти, любить книги, але мітли — ні, — Джіні тихо шепнула йому на вушко, ласкаво торкнувшись його носом. — А це Мелфой — поруч із нею. Ти бачився з ним ще, коли не вмів ходити. Пам'ятаєш? Це його будинок. Це він посилає ельфів до нас.

Джеймс нахилився до Джіні. Уткнувшись обличчям у мамину шию, він сором'язливо визирав на Герміону й Драко.

— Привіт, Джеймсе, — сказала Герміона, коли спромоглася видавити з себе звук. — Я знала тебе трохи ще до того, як ти народився. Я дуже рада нарешті познайомитися з тобою.

Джеймс пирхнув і закрив обличчя рукою.

— Він ніколи не бачив людей, окрім мене й Мелфоя, — сказала Джіні, притуливши голову до Джеймса. — Але якщо те, як він поводить себе з ельфами, щось значить, то щойно він подолає сором'язливість, він уже ніколи не залишить вас на одинці. Джеймсе, ти можеш сказати «тітка Герміона»?

— Ні, — голос Джеймса був пронизливим і впертим.

— Не хочеш привітатися?

— Ні.

Джіні зітхнула й тицьнула його пальцем у ребра.

— Який нечемний хлопчик.

Джеймс вперто вткнувся обличчям у плече Джіні і засміявся.

— Усе гаразд, — мовила Герміона глухим голосом, почуваячись приголомшеною, дивлячись на нього. — Він так схожий на Гаррі.

Джіні кивнула з натягнутою усмішкою та поцілувала Джеймса у маківку.

— Дуже схожий. Іноді ця схожість засліплює мене. Іноді він корчить гримаси, і це вражає мене, як бладжер, і на мить я забуваю, що витріщаюся на нього, тому що... це Гаррі. А потім знову Джеймс, — вона засміялася. — Коли він народився, у нього було каштанове волосся й карі очі, а потім у шість місяців його м'якеньке дитяче волосся випало і виросло вже таке руде, некероване безладдя, а очі стали зеленими. Мені не спадало на думку, що він може мати руде волосся. Але матір Гаррі також мала руде волосся, тож я гадаю, що рудоволосого гена було достатньо, щоб зробити його руденьким.

Джеймс різко підняв голову й подивився на Герміону.

— Міон-і, — він показав на неї. — Міон-і.

— Герміона, — повільно мовила Джіні протягуючи голосні.

Джеймс похитав головою.

— Міоні.

— Я теж не могла цього вимовити, коли була маленькою, — всміхнулася Герміона.

— Він хороший малюк, — Джіні пересадила його на другу руку. — Мало спить, і спочатку у нас були коліки. Але зараз він дуже щасливий. Хоча відтоді, як він навчився ходити, він став набагато неслухнянішим. Хапає все, до чого тільки може дотягнутися...

Герміона на автоматі кивнула, спостерігаючи за Джеймсом.

Вона не знала, як спілкуватися з дітьми. Вона так звикла думати про них, як про щось абстрактне. По суті, зустріч із дитиною, яка говорила їй мала свою думку, змусила Герміону почуватися розгублено.

Вона не могла пригадати, коли востаннє бачила або тримала на руках дитину. Напевно, коли допомагала перевозити сиріт під час війни.

Світ, у якому існувала Джіні, раптом здався чужим.

Герміона забула про те, якими емоційними можуть бути люди. Їй не потрібно було намагатися прочитати їхні емоції по тому, як миготіли їхні очі та що вони говорили.

Немовлята, коліки, ознаки розвитку. Якби вони з Драко були справді вільними, вони були б частиною такого світу.

Якби це спрацювало.

Якби вони були в безпеці.

Якби Драко був вільний.

У Герміони стиснулося серце в грудях, і вона знову кивнула, прислухаючись до того, що казала Джіні.

Її голова почала пульсувати.

— Джіні, Грейнджер треба трохи відпочити, — раптом увірвався холодний голос Драко.

Герміона спантеличено кліпала.

Вираз обличчя Джіні застиг, а потім спохмурнів.

— Вибач. Я захопилася, — вона знову змусила себе всміхнутися. — Джеймсу все одно потрібно пообідати. Відпочити. Ельфи принесуть більше їжі. Якщо тобі... якщо тобі щось знадобиться, ми поруч.

Очі та губи Джіні були напружені, коли вона пересадила Джеймса на іншу руку й відвернулася, прямуючи назад до їхнього крила будинку.

Герміона спостерігала за ними.

— Вона така самотня, Драко. Ти міг дозволити їй розповісти мені більше про Джеймса.

— Тобі слід відпочити. У тебе будуть роки, щоб пізнати його.

Герміона хотіла почати сперечатися, але відчувала, що ладна заснути стоячи.

Вона згорнулася калачиком у ліжку й заплющила очі.

Драко сидів поруч із нею, тримаючи її за руку, так само як і під час її ранкової нудоти. Його великий палець проводив уздовж кісточок її пальців.

Вона щойно задрімала, коли відчула, як її рука обережно опустилася на ліжку. Матрац зрушився.

Вона дивилася крізь вії, як він розглядає її ще мить, а потім повільно повертається, спираючись рукою на стіну, ніби відчуваючи щось усередині неї.

Він вихопив чарівну паличку й почав бурмотіти закляття.

Герміона спостерігала за ним — як він додавав закляття за закляттям у кімнату. Деякі були простими, нешкідливими чарами, а інші — складними. Вона зіщулилася, коли він висмикнув ножа зі своєї мантиї й

затиснув руків'я в зубах, а потім розрізав долоню, намалювавши кров'ю червоні руни на стінах. Символи сяяли, коли він додавав усе більше й більше, поки вони нарешті не проникли в стіну й зникли.

Він витягнув флакон із Настоянкою для поповнення запасів крові, і випив її перед тим, як схопити флакон з есенцією ясенця, якою він полив поріз. Він поглянув на свою закривавлену руку й витер її об мантію, перш ніж очистити свій одяг.

Він знову сперся рукою на стіну.

Його плечі на мить опустилися, а потім знову розправилися, коли він попрямував до дверей.

— Драко?

Він завмер і повільно повернувся до неї. Його обличчя було непроникним.

Вона просто дивилася на нього кілька секунд — її серце лежало свинцевим тягарем у грудях.

— Так? — вмить відгукнувся він.

Вона сіла, і вираз його обличчя напружився.

— Серйозно?

Він стояв на порозі з паличкою в руках.

— Тут безпечно. Обіцяю тобі.

Вона кивнула.

— Якщо ти так кажеш, я вірю тобі.

Він скуто кивнув сам до себе.

Вона облизала губи.

— Тоді навіщо ти досі додаєш обереги? Якщо ми в безпеці.

Він стояв, дивлячись на неї, очевидно, не знаючи, що відповісти.

Вона тьмяно всміхнулася йому, коли пульсуюче почуття горя поглинуло її.

— Ми повинні відпочивати. Ти не мушиш продовжувати... чатувати безперервно, наче ми все ще прикуті до війни.

Він просто стояв біля дверей.

Вона сумно поглянула на нього, коли усвідомила різницю між ними: він ніколи не замислювався про те, чим буде займатися або ким стане після війни. На відміну від неї, у нього було небагато сподівань, через які можна було б розчаруватися.

Він не мав жодного уявлення, що робити, крім як продовжувати те, що робив завжди.

Вона потягнулася до нього.

— Залишся зі мною. Зараз нам слід відпочити.

Він продовжував стояти біля дверей, його очі бігали в бік сусідньої кімнати.

— Якщо тобі потрібно щось зробити, я зачекаю на тебе.

Вона побачила, як його рука смикнулася, перш ніж він стиснув паличку в кулаку. Його очі раптом стали хлоп'ячими й невпевненими.

Він не мав уявлення про те, як робити щось інше, крім того, як бути солдатом.

Він знову глянув у бік сусідньої кімнати.

Вона потягнулася до нього.

— Залишся тут, Драко. Тобі теж треба відпочити.

Він повільно кивнув, але не зрушив з місця, продовжуючи стояти у дверях. Герміона встала й підійшла до нього. Вона зустрілася з ним поглядом, коли вихопила чарівну паличку з його руки й поклала її на комод. Вона скинула його мантию з плечей і провела руками по його сорочці й штанях, знайшовши безліч прихованих кишень, витягаючи додаткові чарівні палички та зброю.

Вона не була впевнена, чи він взяв із собою ще якісь речі, крім зброї.

Він скорчив гримасу, коли вона прибрала все й поклала на комод.

Вона завмерла, зазираючи йому в очі.

— Ми в безпеці, правда?

Він кивнув і повільно кивнув.

Вона взяла його за руку.

— Тоді поклади це.

Вона дивилася на нього, коли вони лежали лицем до лиця на ліжку. Його очі час від часу ковзали за її спину, дивлячись на зброю, яку вона забрала у нього.

— Ким ти хотів стати до того, як тебе змусили стати Смертежером? Що б ти робив, якби не було війни?

Він безвиразно подивився на неї.

— Я був спадкоємцем Мелфоїв. Якби я не став Смертежером, я був би просто спадкоємцем Мелфоїв. Мій батько мав на мене політичні плани — я став би політиком.

— О... Ну, який у тебе був улюблений предмет у школі?

Чомусь вона ніколи раніше не ставила йому цього запитання, і не була впевнена, що зможе вгадати відповідь. Вони знали одне одного лише через ті грані, які відшліфувала війна.

Кілька секунд він мовчав, ніби намагаючись пригадати.

— Мені подобалися Замовляння.

Кутик її рота здригнувся.

— Я мала б здогадатися. Пам'ятаю, що ти добре в них тямив. Ти міг би взятися за це знову. Алхімія досить активно використовує чари. Можливо, колись ми зможемо працювати разом над проєктами.

Його губи скривилися в легенькій усмішці.

— Можливо.

Він був утомленим на вигляд. Герміона притулилася до нього, і він заплутався рукою в її волоссі, притягуючи її ближче.

— Ми тут у безпеці? — знову запитала вона, проводячи пальцями по краю його сорочки. — Ти не... ти ж не кажеш це, щоби заспокоїти мене, чи не так?

Драко відхилився і поглянув на неї.

— Ми в безпеці, Герміоно.

Хвилююче відчуття в її грудях зникло.

— Тоді гаразд.

Вона глибоко вдихнула й заплющила очі.

Коли вона прокинулася через кілька годин, він теж спав. Здавалося, що дев'ять років виснаження нарешті виринули на поверхню й поглинули його.

Він спав цілими днями, майже не прокидаючись. Герміона могла розбінтувати йому руку й лікувати її, а він навіть не смикнувся б.

Вона спала разом із ним перший тиждень. Не думала, що настільки втомилася, щоб проспати кілька днів поспіль, але це було так, наче невблаганна напруга, про яку вона навіть не підозрювала, нарешті вперше за довгий час відступила, і сон став більш міцним, ніж будь-коли до цього.

Її головні болі поступово зникали. Вона знайшла трохи пергаменту та перо й ретельно записувала все, що могла згадати про згасаючі спогади, і коли через кілька днів переглянула їх, багато деталей здалися незнайомими.

Але її розум відчував, ніби знайшов певну хитку рівновагу.

Наступного тижня Драко спокійно спав. Він ненадовго прокидався, щоб встати й поїсти, перевірити захисні закляття, а потім знову падав на ліжку, стискаючи Герміону в обіймах. Іноді вона хвилювалася, що він, мабуть, захворів, якщо так довго спить. Вона хотіла перевірити його за допомогою діагностики, щоб заспокоїтися.

Він не міг спати, коли її не було поруч.

Вона спробувала тихо прослизнути до сусідньої кімнати, щоб оглянути книжкові полиці, але він з'явився на порозі за дві хвилини, стискаючи чарівну паличку в руці. Вона схопила з полиць кілька книжок і повернулася до їхнього ліжка.

— Тепер я можу встати, — сказав він, усе ще стоячи у дверях.

— Ні. Мені треба далі відпочивати, — сказала вона, вмощуючись в ліжку. — Я просто хотіла трохи почитати.

За кілька хвилин він знову заснув. Читаючи, вона переплела свої пальці з його.

Минуло дев'ять днів його снання, коли у двері легенько постукали.

Джіні відчинила їх і зазирнула всередину.

— Джеймс дрімає. Можна мені ввійти?

Герміона згорнула книгу й кивнула. Вони надіслали одна одній кілька записок через ельфів-домовиків, але вона не бачила Джіні більше, ніж на кілька хвилин, з того дня, як вони прибули.

Джіні пройшла крізь кімнати, рушивши до спальні, а потім зупинилася, дивлячись на Драко кілька секунд, а потім відвела погляд і прикликала маленьке крісло.

Кілька хвилин вони сиділи, розглядаючи одна одну. В очах Джіні було побоювання, коли вона дивилася на Герміону. Герміона схопила Драко за руку, чекаючи, що Джіні щось скаже.

Джіні витріщилася на їхні переплетені руки, а потім відвела погляд, ніяково посунувшись.

— Я не... не усвідомлювала, наскільки ви одержимі одне одним. Я маю на увазі, що знала, яким одержимим був Мелфой, але, мабуть, не очікувала, що ти... що не лише Мелфой був таким... що ви обоє... такі.

Герміона бачила занепокоєння в очах Джіні. Вона нічого не відповіла.

Джіні перекидала свою чарівну паличку з руки в руку. Коли вона зрозуміла, що бавиться паличкою, то зупинилася, на мить втуплюючись у свої руки.

— Знаєш, він не давав мені палички цілий перший рік.

Герміона не знала, що сказати. Вона провела пальцями по обкладинці своєї книги.

— Мабуть, це було на краще, — сказала Джіні, скрививши рот. — Я все одно намагалася вбити його близько десятка разів. Останнє, що я пам'ятаю, — це те, що мене поклали на лабораторний стіл, нашігували наркотиками, а потім я прокинулася тут, сама. Першого

разу, коли він прийшов, він сказав мені, що всі мертві, крім тебе, і я кинула в нього ножем для м'яса. Пізніше він розповів мені про те, що ти робила під час війни, що ти... — вираз обличчя Джіні ледь помітно спотворився, — була з ним... я йому зовсім не повірила. Я маю на увазі, я припускала, що в тебе хтось був, але ж не Мелфой. Та коли він сказав, як це сталося, це звучало так, ніби ти... — голос Джіні затих.

Вона опустила погляд і прочистила горло.

— Але це був Мелфой. Він убив Дамблдора. Його батько... — її рука провела по рваному шраму на щоці. — Мелфої завжди ненавиділи маглородців. А потім Мелфой стверджував, що збирався привести тебе сюди, але в нього не вийшло. Тож я припустила, що це обман. Я думала, Волдеморт планує щось зробити з Джеймсом, коли той народиться.

— Вибач, — це все, що спало на думку сказати Герміоні.

Джіні посунулася.

— Я... я намагалася покінчити з життям. Кілька разів я майже зробила це, — вона уникала погляду Герміоні, крутячи пасма волосся в руках. — Спочатку Мелфой приходив кожні кілька днів, приносив одяг і приладдя, а потім з'являвся з усіма книгами та іншим, кажучи, що тобі потрібно буде чимось зайнятися, коли він тебе знайде.

Герміоніні пальці, міцно сплетені з пальцями Драко, здригнулися.

Джіні знову поглянула на їхні руки, перш ніж знову подивитися на паличку.

— У той день, коли я народила, я... я ледь не задушила Джеймса. Я так боялася, що з'явиться Мелфой і віднесе його до Волдеморта. Він прийшов через кілька годин у весільному вбранні. Він відчув таке полегшення, побачивши мене живою. Мені здається, це було вперше, коли я побачила справжні емоції на його обличчі. Мабуть, він був упевнений, що я помру під час пологів... не те щоб він дійсно піклувався про нас. Було схоже на те, ніби ми з Джеймсом були

пріоритетами в його списку. Але... того дня він... менше контролював себе. Я так розлютилася на нього. Я запитала, чи він спізнився не тому, що одружувався з тобою, враховуючи те, що ти була настільки важлива для нього.

Джіні швидко вдихнула.

— Мені здавалося, йому наплювати на те, що я скажу про нього. На той момент я наговорила йому вже стільки всього. Але коли я запитала, чи він одружувався з тобою, він побілів і сказав, що ні. Що це був хтось інший. Після цього він став приходити рідше.

Джіні втупилася в Драко.

— Це було наче спостерігати за тим, як хтось помирає з голоду. Він приносив речі, які, очевидно, мали бути для тебе, але він перестав... я не знаю, як це описати. Він більше не поводився так, ніби з тобою все буде гаразд, коли ти прибудеш сюди. Саме тоді він почав бути настільки одержимим захисними чарами.

Герміона опустила погляд, її живіт скрутило.

— Восстаннє я бачила його минулого літа. Він сказав, що всі подорожі викликали підозру у Волдеморта, і йому більше не дозволяють покидати Британію. Він сказав, якщо знайде тебе, Снейп приведе тебе сюди, і нагадав мені, що ти єдина причина, чому я жива, а потім погрожував мені, якщо я не присягнуся, що подбаю про тебе. Тоді він дав мені чарівну паличку. Я більше не бачила його, поки ви обоє не прибули сюди минулого тижня.

Джіні опустила погляд і покрутила чарівну паличку в руках.

— Коли в мене нарешті знову з'явилася чарівна паличка, я вирішила скористатися Чарівною Бездротовою Мережею, якою колись користувалися Фред із Джорджем, і почала отримувати листи. Вони приходили із запізненням на кілька тижнів, але я нарешті почала дізнаватися, що відбувається. Я... я знала, що все мало б бути погано, але... я ніколи не думала... — обличчя Джіні зморщилося, і вона не

знайшла в собі сил зустрітися з Герміоною поглядом. — Вибач мені. Мені так шкода.

Герміона не розуміла, за що Джіні просить вибачення. Вона подивилася на книгу, що лежала в неї на колінах.

— Це не твоя провина. Ти була членом Ордену лише кілька місяців до того, як завагітніла. Не те щоб ти могла щось змінити.

Джіні прикусила губу й опустила очі.

— Я знала, що ти бачила війну з іншого боку, ніж Гаррі та Рон, але... я не усвідомлювала, наскільки іншого, доки не дізналася, що ти зробила. Я не думаю, що хтось усвідомлював, що ти бачиш війну настільки по-іншому, щоб бути готовою... щоб...

Герміона просто дивилася на Джіні, раптом відчувши себе надто виснаженою, щоб продовжувати розмову.

— Я б ніколи нікого не просила зробити те, що вже зробила сама. Я думала, ви всі знали, що я б так не вчинила.

Джіні зблідла, її шкіра стала настільки блідою, що шрам різко вирізнявся на її рисах обличчя.

— Я знаю. Я знаю це. Я просто... я вірила в Гаррі. Вірила в те, що він робив на війні, в силу любові. На полях битв ти бачиш у людях найгірше, але бачиш також і найкраще. Я подумала, що, можливо, ти просто не могла побачити цього з лікарняного крила. Але ти мала рацію... ти завжди мала рацію, і від цього тобі, мабуть, було гірше, ніж будь-кому іншому... бо ти весь час залишалася з нами, знаючи це.

У Герміони стиснулося в грудях, ніби Джіні торкнулася болючої струни в її душі, про яку вона й забула. Вона піджала губи й міцніше стиснула руку Драко.

Щоками Джіні повільно стікали сльози.

— Вибач, що я не хотіла тобі вірити. Тобі ніколи не слід було робити того, що ти зробила.

Герміона почала було відповідати, але Джіні продовжувала:

— Я не хочу, щоб ти відчувала, ніби тобі потрібно за щось перепрошувати. Те, що трапалося... все, що трапалося... не треба вдавати, що все гаразд. Ти не повинна змушувати себе змиритися з цим. Ти заслуговуєш на те, щоб злитися. Не... не почувайся так, ніби тобі треба подолати все. Я не хочу, щоб ти почувалася в пастці до кінця свого життя, тому що люди змушували тебе давати їм обіцянки.

Герміона напружилася й щільніше притиснула руку Драко до себе.

Джіні опустила очі, і її підборіддя напружилася, коли вона помітила.

— Я маю на увазі не лише Мелфоя. Я знаю, що ти пообіцяла Гаррі піклуватися про нас із Джеймсом. Я хочу, щоб ти знала, що ти не мушиш. Ти зробила більше, ніж будь-хто міг від тебе вимагати. Ти мала рацію — прийшов час комусь зробити щось. З тебе досить. Ти справді заслуговуєш того, щоб мати вибір. Тож не треба — не витрачай решту свого життя, прикриваючись старими обіцянками. Не важливо, кому вони були дані. Гаррі, мені, чи Мелфою.

Джіні різко підвелася.

— Мені просто потрібно було сказати тобі все це. Мені потрібно було сказати це хоча б раз. Ти... — Джіні витріщилася на Герміону, в її очах відображався біль, коли вони на мить зупинилися на невеличкому Герміоніному животику. — Я дуже рада, що тобі вдалося втекти. Ти заслуговуєш бути вільною. Дійсно вільною. Не настільки, наскільки тобі дозволяють це інші люди.

Пальці Джіні метнулися до обличчя і швидко торкнулися щоки, коли вона вислизнула з кімнати.

Герміона якусь мить дивилася на руку Драко, сплетену з її власною, перш ніж поглянути на його обличчя.

— Можеш перестати прикидатися, що спиш.

Сріблясті очі Драко розплющилися, і він витріщився на неї. Його обличчя було стриманим.

Куточок Герміоніного рота здригнувся, коли вона помітила це.

— Я не намагалася врятувати тебе через стару обіцянку, якщо це те, що тебе хвилює. Зрештою, чи не ти сказав, що я даю суперечливі обіцянки лише для того, щоб зробити все, що мені заманеться?

— Грейндж...

— Ми говорили «завжди», чи не так? — запитала вона напруженим голосом. — Завжди. Якщо тобі більше не потрібна ця обіцянка в повному обсязі, я дам тобі її поетапно, — вона міцніше стиснула його руку. — Щодня. Я обиратиму тебе.

Вона повернулася до нього обличчям, сплівши їхні пальці та проводячи іншою рукою вздовж його кісточок. Її пальці зупинилися на каблучці з оніксу, і вона поглянула на неї, відтворюючи в пам'яті їхнє минуле.

Сліпучий біль і пекуча відданість водночас.

— Я впевнена, що в нас будуть як хороші, так і погані дні, — сказала вона за хвилину. — Ймовірно... ми прожили забагато всього, щоб мати змогу просто залишити це позаду. Але якщо ти вирішиш залишитися зі мною, а я вирішу залишатися з тобою... Щодня. Я думаю, що ми достатньо сильні, щоб здолати це. День за днем, — вона зустрілася з ним очима. — Як гадаєш?

Він якусь мить уважно її розглядав, а потім кивнув.

Наступного дня з'явився сніданок із «Щоденним віщунном» двотижневої давності на таці. На першій шпальті була світлина згорілих руїн маєтку Мелфоїв.

Герміона схопила газету з таці й витріщилася на неї, серце несамовито калатало в грудях.

«Верховний Правитель загинув під час інциденту зі Зложаром».

Вона тремтячими руками розгорнула газету, щоб прочитати короткий зміст під заголовком.

«Драко Мелфой був убитий батьком у шокуючому вбивстві-самогубстві в маєтку Мелфоїв».

Вона подивилася на Драко, видихнувши з полегшенням.

— Це спрацювало, Драко. Ти вільний.

Chapter End Notes

Чарівна Бездротова Мережа – популярна чаклунська бездротова станція широко профілю. У ній були музичні програми, інтерактивні програми, а також випуски новин.

Розділ 75. Епілог 1

Chapter Notes

[Плейлист](#)

Holy Ground – Banners
Exile – Taylor Swift (Bon Iver)
Cinnamon – Jome
Anchor – Novo Amor
Someone To Stay – Vancouver Sleep Clinic
Sleep On The Floor – The Lumineers
Cary You – Novo Amor
State Lines – Novo Amor

Верховний Правитель загинув під час інциденту зі Зложаром

Драко Мелфой був убитий батьком у шокуючому вбивстві-самогубстві в маєтку Мелфоїв.

Драко Мелфой, видатна постать в уряді Темного Лорда, і його батько, який був удівцем, ймовірно, загинули під час пожежі в будинку.

Аврори все ще розслідують цю справу. Офіційна заява Департаменту Магічних Правоохоронних органів полягає в тому, що причина пожежі залишається невідомою, але вповноважені особи підтвердили, що пожежа має всі ознаки такої, яка була навмисно підготовлена та підтримувана.

Фотографії руїн маєтку Мелфоїв майже ідентичні руїнам маєтку Лестранжів, який згорів кілька років тому. «Усі знали, що Луціус був одержимий цим вогнем, — каже неназване джерело, — він отримав усі записи й файли та десятки разів відвідував руїни Лестранжів. Важко заперечувати, що дана пожежа не була

ідентичною. Це так трагічно: він так і не зміг впоратися зі смертю Нарциси».

Близькі друзі родини кажуть, що Луціус відмовився від більшості своїх зобов'язань після смерті дружини, передавши титул і маєток Драко, якому на той час було всього двадцять років. У наступні роки Луціус рідко повертався до Британії, але під час свого останнього візиту його поведінка була помітно неврівноваженою. Аврори, які розповіли нам не для протоколу, підтвердили, що Луціуса наразі підозрюють у кількох справах зі зникнення людей, включаючи Асторію Мелфой, яка зникла менше ніж через двадцять чотири години після повернення з літньої відпустки у Франції.

Ходили численні чутки про напруженість стосунків між батьком і сином. Хоча зовні вони були приязними, їх рідко бачили разом, і Луціус не повернувся зі своєї служби за кордоном заради весілля Драко у 2003 році.

Очікується, що титул і обов'язки Верховного Правителя будуть передані наступному Смертежеру протягом тижня. На розгляді знаходиться кілька генералів. Однак на момент друку немає жодної офіційної заяви від Темного Лорда щодо наступника чи смерті Драко й Луціуса.

Втрата такої давньої та видатної родини, як сім'я Мелфоїв, є нищівним ударом для чаклунського світу. Драко був останнім із родин Мелфоїв і Блеків. Цілителька з Програми відродження магічного населення підтвердила, що сурогат Драко Мелфоя також загинула у вогні. Вона була на четвертому місяці вагітності спадкоємцем Мелфоя.

Після двох тижнів сну Драко з Герміоною нарешті вийшли. Драко негайно відправився перевіряти всі береги на острові. Повернувшись, він провів повну екскурсію домом для Герміони. Вона схопила його за руку, коли вони вийшли в сад.

Вони зайшли за ріг і побачили, що Джіні спостерігає за тим, як Джеймс намагається піднятися на пагоду*. Побачивши їх, вона натягнуто всміхнулася.

— Рада, що ти піднялася. Я не була впевнена, коли закінчиться твоя сплячка, — вона подивилася на Драко. — Дехто чекав на зустріч з тобою. Топсі!

Відразу почувся тріск, коли матеріалізувалася Топсі. Вона стояла, дивлячись на Драко якусь мить, склавши долоні. Її величезні очі сяяли. Тоді вона ступила вперед і штовхнула Драко ногою.

— Топсі так сердиться на Вас! — сказала вона, коли її пальці ніг торкнулися його гомілки. — Ніколи за все своє життя Топсі не була такою злою.

Вона обійняла ногу Драко й почала ридати.

— Ви відіслали Топсі, не попрощавшись. Топсі думала, що Ви помрете!

Вона сховала обличчя в його одяг і кілька хвилин ридала крокодилячими сльозами, поки Драко не потягнувся незграбно погладивши її по голові.

Джіні уважно спостерігала за ним.

— Коли вона прибула й дізналася, що ви обоє тут, вона відмовлялася в це вірити, доки не пішла подивитися на власні очі, а потім проплакала решту дня. Я не можу повірити, що ти послав її сюди так.

Коли Топсі нарешті відпустила Драко, вона підійшла, взяла Джеймса на руки й понесла його кудись, все ще ридуючи.

Герміона, Драко та Джіні стояли, дивлячись одне на одного в ніяковій тиші.

Джіні покрутила пасмо волосся в руці, а потім її голова трохи сіпнулася, і вона розправила плечі.

— Я думаю, нам слід разом вечеряти більшість днів. Не обов'язково щодня, але я думаю, що це має бути більшість днів. Решту часу у нас усіх може бути... наше приватне життя, але ми повинні вечеряти разом.

Вона вивчала реакцію Герміони та Драко. Драко нічого не сказав.

— Вечері чудово підходять, — сказала Герміона. — Це хороша ідея.

На обличчі Джіні відобразилося полегшення.

— Добре, — вона кивнула. — Чудово. Гм. Я скажу ельфам. Тоді побачимося за вечерею.

Джіні розвернулася й поспішила всередину.

Герміона дивилася, як вона йде, і запізно зрозуміла, що Джіні, мабуть, зупиниться й повернеться, якщо вона її покличе. Вона розтулила рота, але Джіні вже зникла за дверима.

Герміона й Драко кілька хвилин мовчки стояли в саду. Вона не знала, що їм слід робити.

Це було так сюрреалістично. Їх вирізали з однієї реальності, закинули в іншу й просто залишили шукати свій шлях.

Це не було схоже на сон. Це була реальність. Вона відчувала запах солі в повітрі, почула, як листя ворухиться на вітру й дзюрчить вода. Відчувала запах камфори та хвої. Рука Драко була теплою, обіймаючи її.

І все ж була якась часточка параної, від якої вона не могла позбутися. Мало бути щось, що сховалося, чекаючи, коли щось піде не так. Над її головою, як дамоклів меч, бовталася неминуча загибель.

Здавалося, що острів побудований на тонкому як бритва, шматочку криги. Якби Герміона оступилася або на мить забула про обережність, він тріснув би, і вона знову поринула б у темний, холодний світ, з якого щойно втекла, тягнучи за собою Драко та всіх інших.

Кожен крок. Кожен подих.

Обережний. Такий обережний.

Ти завжди втрачаєш те, що любиш. Завжди.

Її підборіддя почало тремтіти. Вона хотіла повернутися всередину; було безпечніше в будинку. Де її чарівна паличка?

— Я ніколи не планував цього, — сказав Драко. — Бути тут.

Герміона підняла на нього очі, злякавшись цієї думки. Він дивився на море, ніби йому було важко повірити, що воно дійсно там є.

Йому було так само важко повірити в це, як і їй. Світ ніколи не був добрим до них.

Однак, коли він поглянув на неї, вона зрозуміла, що напруга, яка виднілася в ньому зазвичай, вперше за довгий час зникла. Він усе ще був на межі; у нього все ще було дві чарівні палички, кілька ножів і темний артефакт, але певної безжалісності, до якої Герміона звикла, не було. Він більше не поводився так, ніби постійно чекав удару в спину.

Того виразу, який застиг на його обличчі, коли вони зустрілися у Вайткрофті, більше не було. Того, який з'являвся на його обличчі, коли він заходив у кімнату, подумки готуючись до того, що вона може бути поранена. Вона зрозуміла, що відтоді, як вони прибули в масток, він завжди мав такий вигляд. Тепер, уперше, цей вираз зблід.

Крига хоч і була тендітною, на ній принаймні можна було стояти.

— Що ти хочеш, щоб я тепер робив? — запитав він.

Вона кліпнула.

— Що завгодно. Зараз ти можеш робити все, що тобі заманеться.

Він озирнувся навколо них.

— Здається, я не пам'ятаю, як це.

Герміона тьмяно всміхнулася.

— Я теж, — вона роззирнулася і міцніше стиснула його руку. — Ми разом з'ясуємо, як це. Нам не треба поспішати. У нас цілісіньке життя попереду, щоб зрозуміти це.

Щойно перестала хвилюватися про те, що може розбудити Драко, Герміона взялася за роботу в лабораторії. Їй знадобився тиждень, щоб створити для нього базовий протез. Ампутація загоїлася ідеально, але його кров досі залишалася рідкою, якщо він регулярно не приймав зілля, щоб запобігти цьому.

Він сів на край її лабораторного столу, поки вона обережно встановлювала основу протеза на його передпліччі.

— Цей перший протез не дуже складний, — сказала вона, пробурмотівши закляття. — Він з'єднується лише з великими нервами, тож у тебе буде лише невиразне відчуття руху та дотику. Ти не зможеш робити нічого, що потребуватиме тонкого контролю моторики, але це допоможе підтримувати нервові структури, поки я вигадую щось краще. Якщо чекати надто довго, важко буде відновити повний діапазон рухів за допомогою протеза, оскільки ти не зможеш відчувати його так точно.

Вона посунула металеву руку на основу. Почулося тихе клацання, коли дві частини з'єдналися. Дівчина постукала чарівною паличкою по металевих пальцях, і вони сіпнулися. Вона витратила кілька хвилин, перевіряючи, чи все підключено, і вивчила діагностику, щоб переконатися, що все встановлено бездоганно. Драко стверджував, що все гаразд, поки не знепритомнів.

Вона нервово поглянула на нього.

— Зараз буде дуже боляче, але лише долю секунд і лише раз. Якщо ти не зламаєш основу протеза, мені більше ніколи не доведеться цього

робити. Я з'єднаю нерви. Якщо я не зроблю цього, коли ти можеш відчувати їх, зв'язок не зможе повноцінно інтегруватися.

Він стиснув щелепи.

— Просто зроби це.

— *Амальгамаре* .

Драко засичав крізь зуби, коли нерви на його руці сполучилися разом із магічними нервами в протезі. Тремтіння пробігло всім його тілом, включно з протезом. Металеві пальці стиснулися з чутним клацанням.

— Вибач. Вибач мені.

Він різко похитав головою й підняв руку, щоб поглянути на руку.

— Все гаразд.

Вона поклала свою руку на холодний метал.

— Ти відчуваєш мій дотик?

Драко мовчав якусь хвилину.

— Я можу сказати, що є контакт — невиразне відчуття тиску, але без відчуття текстури чи температури, або сили доторку.

Герміона провела рукою по передпліччю аж до пальців.

— Це приблизно стільки, скільки ти зможеш відчути з протезом, — вона поглянула на нього серйозно. — Тобі доведеться бути обережним. Оскільки ти не відчуватимеш цього, ти не завжди знатимеш, який тиск застосовуєш. Виникне спокуса компенсувати відсутність сенсорного зворотного зв'язку, роблячи речі більш грубо, щоб відчути хоча б якийсь зв'язок. Я зробила руку такою, що її можна зламати, тому, якщо ти перевищиш певний поріг, зламаються внутрішні механізми, а не... щось інше.

Вираз обличчя Драко напружився, і він пильно глянув на неї.

Вона почала водити чарівною паличкою по пальцях протеза, перевіряючи закляття. Драко спробував забрати руку в неї.

Вона стиснула руку навколо його зап'ястя, щоб заспокоїти його, і він потягнув ще сильніше. Вона підвела погляд і зустріла його стурбовані очі.

Герміона підняла чарівну паличку.

— Драко, ти не завдаси мені болю. Поглянь.

Вона торкнулася панелі внутрішньої сторони зап'ястя й відкрила її, показуючи механізми всередині.

— Бачиш, де тут з'єднуються сухожилля? Частина, що з'єднують кожне з них, зроблені навмисно розривними. Якщо ти спробуєш застосувати достатній тиск, щоб зламати кістку, цей шматок трісне. Ти можеш розламати фрукт, але не паличку. Якщо ці частини розірвуться, ділянка руки, до якої вони приєднані, перестане працювати, — вона знову закрила панель. — Ти не зробиш мені боляче. Я просто хотіла пояснити тобі, чому на початку він, ймовірно, часто ламатиметься. Це частина механізму. Знадобиться певний час, щоб зрозуміти, як визначити, коли ти використовуєш потрібну кількість сили. Я також навчу тебе, як виправити це самостійно. Я передбачила це все.

Вона витратила кілька хвилин на закляття та їхню перевірку, перш ніж відступити.

— Ти можеш торкнутися великим і вказівним пальцями?

Драко кілька секунд дивився на руку. Його очі звузилися, коли та завмерла. Через хвилину великий палець смикнувся.

Він мав роздратований вигляд.

— Я можу сказати, що відчуваю з'єднання з рукою, але не впевнений, як змусити її щось зробити.

— Все гаразд. Потрібно звикнути. Тобі просто доведеться потренуватися. Заплющ очі та поглянь, чи зможеш ти визначити, якого пальця я торкаюся.

У них було так багато часу.

Вони блукали островом. Драко показав їй стежки та старі, зарослі мохом доріжки, що петляли лісами. Вони спустилися до скелястого пляжу, Герміона стояла на міліні й дивилася на безмежний океан, що простягався так далеко, що вона не бачила його краю.

Здавалося, що вони єдині люди на Землі. У своєму прихованому від війни світі.

Герміона вирушила на пошуки інгредієнтів. Драко купив їй книгу про їстівну та магічну рослинність цієї місцевості. Острів розташовувався десь біля узбережжя Японії. Драко, а іноді й Джіні з Джеймсом, ходили з нею, поки вона блукала лісами та полями, збираючи інгредієнти для створення власної шафи з припасами.

Вони багато спали. Лягали спати рано і спали допізна, іноді не вставали з ліжка до полудня.

Вони сиділи в саду, і Герміона ніколи не знала, що сказати. У них було так багато часу, що вона ніколи не була впевнена, коли настане час сказати щось.

Іноді вона просто хотіла існувати, вдаючи, що її життя почалося лише через кілька днів після їхнього прибуття на острів. Вона не хотіла зважати на минуле. Вона так втомилася проживати своє життя, постійно озируючись назад.

У них було так багато часу, що Герміона не знала, що з ним усім робити.

Зрештою це стало неприродним і почало викликати тривогу. Коли Герміона надто довго намагалася розслабитися, у животі з'являлося

холодне відчуття страху. Найгірше було, коли Драко відлучався, а це траплялося двічі на день, коли він вирушав перевіряти береги на острові.

Вона відвідувала Джіні та Джеймса на пів години самотійно, але коли візити тривали понад годину, вона починалася напружуватися від дискомфорту.

Порожні години були схожі на всі безцільні, отруйні дні в маєтку Мелфоїв.

Вона не могла перестати думати про це. Джеймс був такий схожий на Гаррі, але коли вона забувала про це, він здавався просто немовлям, і Герміоніні руки нервово гладили живіт, спостерігаючи, як він спілкується з Джіні.

Джеймс постійно розмовляв. Він ставився до настрою Джіні, як до орієнтиру, повністю переймаючи його. Джіні була матір'ю від природи. Вона відразу відчувала, що потрібно Джеймсу, і, здавалося, вільно розуміла спотворені ним слова, які швидко, іноді зі слізьми, лилися з його вуст.

Герміона сиділа на веранді будинку й спостерігала за тим, як Джеймс ковзав навколо на крихтній мітлі, яка звисала за фут від землі.

Джіні поглянула на Герміону й помітила напружений вираз її обличчя.

— Топсі, чи не могла б ти провести Джеймса на пляж?

Джіні сіла поруч із Герміоною і, трохи повагавшись, простягнула руку й легенько торкнулася Герміониної долоні, якою Герміона несвідомо гладила свій живіт.

Джіні нічого не сказала, нічого не запитала.

Герміона помітила, що Джіні дуже рідко ставила запитання, коли Драко був поруч.

— Я не знаю, як бути матір'ю, Джіні, — сказала Герміона через кілька секунд.

Кутик рота Джіні піднявся, і вона тихенько засміялася.

— Ти стала матір'ю практично для кожного, з ким будь-коли дружила. Гаррі та Рон померли б ще на першому курсі, якби не ти.

Герміона ковтнула.

— Це не одне й те ж. Я навіть не знаю, як спілкуватися з Джеймсом. Я можу почитати йому книжку, але не знаю, як зрозуміти, чому він засмучений, чи зрозуміти, що він говорить. Я не можу сказати, що він втопився. Я не вмю читати дітей. А якщо я не зможу цього зрозуміти?

— Ну, вони не народжуються дворічними. В тебе буде час пізнати їх. Спочатку вони просто хочуть спати, їсти та на ручки. Якщо нічого з цього не підходить, можливо, варто змінити підгузок. Проводячи з ними кожен день, до дворічного віку ти знатимеш все це. Не хвилюйся, я буду поруч. А Топсі знає про немовлят усе. Напевно, вона могла б самотужки виростити цілий сиротинець, — вона сперлася на руки. — Коли Джеймс народився, я не хотіла випускати його зі своїх обіймів, але я нічогосінько не знала про дітей, крім того, що прочитала в книзі. Я теж не знала, як діти ростуть. Коли я читала про годування у книзі, це здавалося легким, але коли я спробувала самотійно, Джеймс звивався й кричав. Я не могла зрозуміти, як змусити його вхопитися і триматися, і я так боялася, що зламаю його, якщо триматиму надто міцно. Я почала плакати, а Джеймс продовжував кричати дедалі голосніше. Топсі була тут уже місяць, але я не довіряла жодному з Мелфоевих ельфів. Я була на межі істерики, перш ніж їй вдалося переконати мене дозволити їй допомогти з доглядом за Джеймсом. Ти не будеш самотня.

Герміона якусь мить дивилася на Джіні.

— Вибач. Я навіть уявити не можу, як це — так довго бути самотньою тут.

Джіні лише стримано засміялася й відвела погляд.

— Я думаю, що це було набагато краще, ніж будь-де, де ти чи хтось інший був увесь цей час. Мені справді гріх скаржитися.

— Та все ж.

Джіні кивнула, і на її обличчі з'явився болісний вираз, коли вона поглянула на сад.

— Іноді... я думаю про весь час, який я витратила приховуючи вагітність, і мені здається, що в мене розкривається прірва у грудях, в яку я рано чи пізно впаду. Іноді мені шкода, що я не померла з усіма іншими. Це так неправильно, що я жива, коли всі інші загинули.

— Не кажи так, — мовила Герміона. Її голос був напруженим і різким.
— Ти не повинна так думати. Гаррі понад усе піклувався про те, щоб ти була жива і в безпеці.

Джіні опустила погляд.

— Я знаю. Знаю... я не... просто іноді так здається, розумієш? Що я жива лише тому, що зробила щось настільки егоїстичне, що збрехала всім. Мама була б така рада. Вона завжди казала, що буде найкращою бабусею у світі. Вона так і не дізналася.

— Якби хтось дізнався про твою вагітність, Волдеморт розшукав би тебе. Драко не зміг би видати чуже тіло за твоє. Ви з Джеймсом живі лише тому, що це було таємницею.

Джіні все ще мала абсолютно вбитий горем вигляд, але повільно кивнула.

— Гаррі сказав... — Герміона завагалася й відчула хвилю провини за те, що не сказала Джіні раніше. — Перед тим, як він змусив мене пообіцяти піклуватися про вас обох, він попросив мене сказати тобі, що він думатиме про тебе до самого кінця.

Кілька секунд Джіні мовчала, перш ніж її губи викривилися в напруженій сумній усмішці.

— Я справді рада, що ти розповіла йому про Джеймса. Я рада, що він бодай знав про це.

Герміона простягнула руку й схопила Джіні за долоню. Кілька хвилин вони сиділи мовчки, розділяючи тягар усього, що втратили.

Герміона занурювалася в лабораторію, коли не могла впоратися з надлишком вільного часу. Тільки будучи продуктивною, вона відчувала, що може дихати. Було приємно займатися дослідженнями, не відчуваючи, що час, який вона проводить там, був зворотним відліком чийогось життя.

Вона могла займатися незліченною кількістю речей. Драко приніс вдосталь книг і приладдя, щоб їй було чим зайнятися роками.

Сам Драко, однак, тонує.

Він одержимо перевіряв охоронні чари. Читав. Вправлявся в користуванні протезом руки. Йому знадобилося два тижні, щоб припинити ламати внутрішні механізми, але в процесі він зрозумів, як зробити протезом набагато більше, ніж очікувала Герміона. Потім він годинами безперервно сидів у лабораторії, спостерігаючи за тим, як Герміона працює.

Він не спілкувався із Джіні чи Джеймсом, якщо тільки Герміона не спонукала його до цього.

Герміона дала йому спокій. Якщо він не хотів робити нічого іншого до кінця свого життя, у нього було на це право. Їй подобалося, що він був поруч. Якщо вона не бачила його, це засідало десь глибоко в її свідомості, і вона не могла зосередитися, поки не йшла на його пошуки, щоб переконатися, що з ним усе гаразд.

Коли він був поруч, вона могла розслабитися та зосередитися.

Вона підводила погляд від зілля чи роботи над його новим протезом і бачила, як він просто спостерігав за нею з неприхованим виразом власництва, від якого в неї пробігали мурашки спиною. Вона відчувала, як палає вогонь в її жилах.

Вона зрозуміла, що він приглушував це відчуття в маєтку. Воно було поховане під усіма іншими проблемами. Придушене його переконанням, що вона ніколи йому не пробачить, що він зрештою помре.

Але коли тижні перетікали в місяці, його власницькі настрої знову проявилися. Це викликало звикання — насолоджуватися тим, чого їй завжди діставалися лише крихти.

Вона кидала все, що робила, і просто тонула в ньому. Цілувала його, роздягала його й обіймала, відчуваючи, що він живий. Вони обоє були живі. Вони вижили, і вони були одне в одного. Він проводив рукою вздовж її шиї, цілуючи її груди, і вона чула, як він бурмотить «моя» в її шкіру.

— Я твоя, Драко. Я завжди буду твоєю, — вона казала йому так, як завжди казала раніше.

Але іноді на краєчок її свідомості закрадалися гіркі думки. Іноді, відводячи погляд від Драко, Герміона бачила напружений вираз обличчя Джіні, яка спостерігала за ними.

Герміона не дозволяла собі помічати це.

Єдине, що цікавило Драко, крім його маленького внутрішнього світу, — це стеження за новинами Європи. Ельфи щотижня приносили цілі стоси газет: європейських, азіатських, північно- та південноамериканських, океанійських. Будь-яку магічну газету, перекладену англійською, ельфам було наказано купувати та доставляти на острів. Прочитавши їх усі разом, можна було отримати приблизний виклад поточних подій.

Це було колом інтересів Драко.

Герміона знаходилася прямо в центрі його Всесвіту, і тепер, коли вона нарешті була в безпеці, його нестримна увага не мала більше чим зайнятися. Усе, крім Герміони, здавалося зайвим.

Вона думала, що це лише етап, який мине. Думала, що як тільки вони матимуть більше часу, він дозволить собі розширити свою увагу, але поступово вона почала підозрювати, що цього може не відбутися. Він не мав бажання чи наміру цікавитися чимось іншим. Джіні, Джеймс, алхімія — все це було лише для того, щоб потішити її.

Навіть їхня дитина, певною мірою. Він зацікавився вагітністю, тому що це стосувалося Герміони, тому що їй це було важливо; але коли він не нагадував їй, що «їхній доньці» потрібна Герміона, щоб та дихала, або що Герміона повинна берегти себе для «їхньої доньки», його занепокоєння здавалося незначним. Можливо, він просто бліднув на тлі того хвилювання, яке відчувала Герміона.

Ситуація посилювалася його неспокоєм через її черепно-мозкову травму. Вона регулярно прокидалася, побачивши діагностику, що висіла над її головою, а Драко розглядав її з напруженим виразом обличчя.

Вона відштовхувала його чарівну паличку.

— Не треба. Ми нічого не можемо зробити.

Пошкодження було схоже на повзучі тріщини в її пам'яті. Червоне зміщувалося із золотистим світлом, яке все ще розсіювалося в свідомості Герміони. Протягом першого місяця золоте світло почало ніби кристалізуватися навколо червоних тріщин таким чином, як і тоді, коли власна магія Герміони хоронила її спогади. Ані Драко, ані Герміона не були певні, чому це відбувається або що означає.

До вересня Герміона виявила, що не може дотягнутися до спогадів, навіть коли намагається. Замість того, щоб бути чимось нестабільним, до чого вона вважатиме, що їй не слід наближатися, спогади виявилися повністю закритими від неї, ніби їй знову заблокували доступ до певних куточків власної свідомості.

Вона пам'ятала, що матір Драко катували та що він став Смертежером, щоб захистити її, але не могла пригадати, як вона взагалі про це дізналася. Загальні знання були настільки глибоко заховані в її сприйнятті Драко, що вона пам'ятала це, навіть не маючи спогадів.

Вона не була впевнена, що взагалі усвідомлювала відсутність спогадів, за винятком тих моментів, коли не могла придати ім'я матері Драко. Це було напрочуд примхливо. Вона знала про його матір, але постійно забувала, як її звали, і таким чином й усвідомлювала втрату пам'яті.

Герміона знала, що їй було відомо це. Вона знаходила ім'я, нашкрябане на аркушах пергаменту, в книгах, які читала, або в ящиках комода. «Маму Драко звали Нарциса», — писала Герміона. Але щойно вона переставала активно думати про це, деталь знову вислизала. Де б її розум не зберігав це знання, вона була нездатна отримати до нього доступ. Розмова з Джіні чи кілька годин у її лабораторії, і все зникало, поки вона не натрапляла на інший шматок пергаменту, який нагадував їй: «Маму Драко звали Нарциса».

Кілька тижнів вона вела щоденник, який щогодини переглядала та заповнювала новими даними. Вона виявила, що як тільки інформація переставала осмислюватися нею, вона зникала в тих частинах її розуму, до яких дівчина не могла дотягнутися. Решта її спогадів про війну поверталися з дедалі більшою ясністю, але все, що стосувалося матері Драко, залишалося туманним.

Вона знала, що Драко відомо, що вона не пам'ятає імені його матері. Щоразу, коли він розповідав їй щось про своє дитинство, він завжди уточнював «Моя мати, Нарциса», у спосіб, який, очевидно, був уже звичним.

Здавалося, що втрата пам'яті обмежена інформацією про його матір. Все інше було неушкодженим.

Вони з Драко склали книгу, в якій містилися деталі всього, чого вона не пам'ятала, щоб вона могла переглянути їх. Це було майже безглуздо, тому що минало всього кілька годин, перш ніж вона знову все забувала. Вона могла запам'ятати, що з часом забуде щось, але що

саме — не знала. Однак це заспокоювало — усвідомлення того, що вона зможе знайти інформацію, коли їй це знадобиться.

Здебільшого вона намагалася не думати про це. Вона могла робити безліч речей, які не потребували пригадування цих конкретних деталей. У неї був Драко. Він був живий, і цього не сталося б, якби в неї досі були всі її спогади.

Вона була готова пожертвувати кількома спогадами, щоб отримати взамін його життя.

Однак це не втішало Драко.

Вони лежали в ліжку, і вона намагалася знайти місце, де він зміг би відчувти удари дитини.

Вона притиснула його руку до верхньої частини живота, і його пальці раптово здригнулися.

Вона зустрілася з ним поглядом, її очі зморщилися в кутиках.

— Ти відчув це?

Він кивнув. Вона провела його рукою біля своїх ребер.

— Її голівка зараз тут, а ноги опущені в мій таз, всю ніч б'ючи мене в сечовий міхур.

Кутик його рота здригнувся, але потім великий палець торкнувся вузького шраму між її ребрами, і вся його увага переключилася з дитини.

Вона обхопила його руку пальцями.

— Драко... — її голос був нервовим, і горло стиснулося, коли вона заговорила.

Він миттєво підвів на неї погляд. Його сріблясті очі були пильними, сповненими того самого власницького, відчайдушного обожнювання,

яке вона бачила на обличчі Луціуса. Вона ковтнула.

— Драко, тобі не може бути байдуже на неї.

Він сліпо дивився на неї.

Її серце защеміло в грудях.

— Ти... ти не можеш стати таким, яким був твій батько.

Вираз його обличчя миттєво скривився, і вона міцніше стиснула його руку.

— Ти повинен турбуватися про неї, — люто сказала вона. — Ти повинен свідомо вирішити турбуватися про неї, інакше, якщо ти цього не робитимеш, вона помітить.

В очах Драко блиснуло щось нерозбірливе.

Вона сіла, продовжуючи дивитися йому в очі.

— Вона має стати кимось, про кого ти вирішив піклуватися. Кимось, хто має значення для тебе. Я не... — її горло стиснулося, — я не знаю, що... що зі мною станеться в майбутньому. Якщо щось піде не так, ти маєш стати тим, хто любитиме її за мене, — її голос трохи затремтів, — так, як любила б її я. Вона повинна бути важливою для тебе.

Драко побілів, але повільно кивнув.

— Добре, — мовив він.

— Пообіцяй мені.

— Обіцяю.

Вона кивнула:

— Добре.

Після кількох місяців революцій у країнах, контрольованих Смертежерами, Міжнародна конфедерація оголосила про свій намір «втрутитися» в європейську ситуацію в жовтні 2005 року. Нестабільність Європи загрожувала статусу секретності та поставила під загрозу всесвітню магічну спільноту.

Волдеморт навряд чи мав військо, щоб спробувати організувати хоча б подобу опору. Армія Смертежерів завжди сильно покладалася на підтримку темних істот, і, оскільки альянси Волдеморта розпалися, у нього навряд чи залишилася армія, щоб протистояти. Навіть Смертежери не були впевнені у своїй здатності виграти ще одну війну. Міністр Тікнесі виголосив слабкі промови щодо британського суверенітету, але, попри сумлінну пропаганду «Щоденного віщуна», чарівний світ втомився від війни та більше не боявся Волдеморта.

Було надто багато невдоволення і надто мало Смертежерів. Без Драко в ролі Верховного Правителя не залишилося нікого, хто міг би вселяти такий жах.

Міжнародна конфедерація почала протистояння в Данії наприкінці та рушила з Північної Європи в бік Британії.

Спостерігати за тим, як Фронт визволення Міжнародної конфедерації ефективно розгромив режим Волдеморта, було приємно. Але водночас неможливо було не відчувати зраду від того, наскільки інакшим усе могло б бути, якби Міжнародна конфедерація була готова допомогти руху Спротиву під час війни.

Нудотне відчуття болю та люті пронизували груди Герміони щоразу, коли вона думала про це. Не було б потреби у Фронті Визволення, якби МАКОСША та Міжнародна Конфедерація не залишила Спротив знищеним, ув'язненим і згвалтованим на кілька років.

Тоді Гаррі, Рон і всі інші могли б бути досі живі.

Щоразу, коли вони отримували газети, читання викликало водночас потік полегшення та отруйного горя.

Герміона присвятила більшу частину свого часу створенню кращого протеза для Драко. Це було наче складати пазл із тисячі частинок. Їй довелося самостійно виготовити всі компоненти та зібрати їх так, щоб вони не заважали іншим елементам.

Вона закінчила його виготовлення в листопаді. Драко розглядав його, коли вона знімала металевий протез, а потім з клацанням прикріпила новий протез на місце. Драко зашипів, а потім здригнувся, коли всі нерви з'єдналися з новим протезом.

— Як тобі вдалося..?

Вона провела пальцями по порцеляновій пластині, усмішка сяяла на її губах.

— Тепер ти відчуваєш це?

Він кивнув. Він поворушив пальцями, стискаючи й розтискаючи їх. Почувся майже нерозбірливий металевий звук дзижчання.

Герміона тримала протез у руках, проводячи великими пальцями по долоні й спостерігаючи, як пальці смикаються у відповідь.

— Бачиш ці кружальця? Порцеляна прошита срібними нитками. Сенсорний аспект на металевому покритті мав би проблеми зі зміною та заважав би іншим компонентам, але, використовуючи нитки срібла, я могла прошнувати їх через зовнішнє покриття кисті й руки, зовсім як справжні нерви. Вони зосереджені на пальцях, — вона провела своїми пальцями аж до кінчиків його, і він вправно схопив їх, — тож тепер ти можеш відчувати більшість речей. Я планую оновлювати їх щотижня або близько того, коли ти адаптуєшся.

— Розумно. Хоча, — він узяв олівець і покрутив ним між пальцями, перш ніж повернути зап'ястя, спостерігаючи, як рука рухається, — ти могла б просто дати мені срібну руку. Це було б швидше.

Герміона кинула на нього недовірливий погляд.

— Ти справді гадаєш, що я збиралася подати тобі руку, яка повільно висмоктувала б усю твою життєву силу? У тобі й без того достатньо Темної магії, яка постійно використовується твоїми рунами. Тобі не потрібна срібна рука, щоб витягнути всю твою енергію. Навіть якби це було швидше, вони неймовірно ненадійні, я їх досліджувала, є випадки, коли вони душили...

Драко захихотів собі під носа, а Герміона замовкла і якусь мить дивилася на нього, а потім закотила очі.

— У тебе жахливе почуття гумору, — вона постукала чарівною паличкою по порцеляновому кінчику пальця, проводячи ним невеликий розряд струму.

Він здивовано скрикнув і притиснувся новою рукою до грудей.

Герміона суворо поглянула на нього, відклавши кілька інструментів і витягнувши перо.

— Тепер серйозне випробування. Спробуй почаклувати.

Драко потягнувся до своєї чарівної палички, але Герміона зупинила його, хитро всміхнувшись.

— Ні. Не своєю паличкою, а просто ось так, — вона демонстративно простягла ліву руку, вказівним пальцем імітуючи рух Вінгардіум Левіоси.

Драко здивовано витріщився на неї й опустив очі на протез.

— Минулого місяця ти казала, що це не спрацює.

Вона всміхнулася йому і заклала локон за вухо.

— Казала. А потім я розібралася з цим. Хоча раніше ніхто ніколи не вбудовував паличку в протез, тому нам доведеться регулярно перевіряти його, щоб переконатися, що всі компоненти надійно ізольовані. Спробуй. Як на мене, це працює не дуже добре, але я використала одну з твоїх чарівних паличок, тому важко було сказати.

Він простягнув ліву руку до столу.

— *Вінґардіум Левіоса* .

Перо піднялося зі столу й легенько злетіло в повітря.

Драко знову поглянув на руку, а потім на Герміону, його очі блищали.

— Це... як тобі вдалося змусити це працювати?

Герміонине горло злегка стиснулося, вона озирнулася й поправила свій набір викруток.

— О... ну, я насправді використала твої дослідження для виведення кайданів з ладу.

Вона глянула на Драко, помітивши, що він завмер, наче замерзнувши.

Вона відкашлялася.

— У Сассексі було багато справді виняткових досліджень алхімії та ядер чарівних паличок. Знаєш, те, як вони позбавляли магії, спрямовуючи її в інше місце, тож... — вона підняла підборіддя й зустрілася з ним поглядом. — Я взяла основи того, що вони зробили, і використала це, щоб зробити щось, що не було б таким жахливим.

Кілька секунд він дивився на неї, а потім опустив погляд на протез.

Герміона подивилася на свої голі зап'ястя.

— Найгірші речі завжди створюються під час війни. У маґлівському світі також. Немає жодного способу заховати їх назад у скриньку Пандори, коли їх уже випустили назовні. За кілька років, я впевнена, кожен чаклунський уряд у світі використовуватиме кайдани, щоб придушити магію в'язнів. Я вважала, що це слід використати для створення чогось, що допоможе людям, — вона ледь помітно всміхнулася йому, а потім взяла паличку. — Можливо, колись я зможу відправити деякі проєкти до лікарні. Якщо припустити, що не всі покалічені під час війни були вбиті під час ув'язнення, залишилося

багато людей, які могли б скористатися кращими магічними протезами.

Вона знову поглянула на Драко, і він усе ще стояв, завмерши. Тоді він підійшов до неї та нерішуче схопив її обличчя обома руками, піднявши його вгору і стиснувши його у своїх долонях, як він звик. Він легенько провів великими пальцями по дузі її вилиць; один дотик був холоднішим за інший. Вона здригнулася.

Він притисся губами до її чола:

— Ти краща за всіх, — тихо сказав він, і ці слова торкнулися її шкіри.
— Цей світ зовсім не заслуговує тебе.

У грудні випав сніг. Це було прекрасно. Він вкривав їхній світ білою ковдрою, Герміона сиділа біля Драко, і вони слухали звук падіння сніжинок.

Герміона почувалася так, наче вона велика, як будинок, і через вісім місяців вагітності їй захотілося впасти в сплячку, але Драко підіймав її з ліжка й умовляв все одно вийти на вулицю.

— Холодно. Під час ходьби у мене болять ноги та спина, — похмуро сказала вона, поки він замотував її шарфами.

— Я понесу тебе.

Вона пирхнула.

— Не треба, спину зламаєш. Я важу, як вибухопотам.

— Я закляттям зміцню руку, щоб вона не зламалася, — сказав він, усміхаючись.

Герміона обурено видихнула, її очі розширилися.

— Ти нестерпний.

— Ти сама сказала мені змушувати тебе виходити на вулицю щодня, навіть коли тобі не хочеться.

Герміона насупилася й натягнула плащ.

— Я не очікувала, що це означатиме, що ти збираєшся переривати мій сон.

— Я намагався дочекатися, але це було нескінченно.

Герміона пирхнула і дозволила йому зашнурувати та зав'язати її чоботи.

Вони йшли ретельно розчищеними стежками. Небо, дерева і земля блищали білизною від свіжого снігу.

— Скоро Різдво, — мовила вона. Її дихання здіймалося хмаркою, коли вона говорила.

Драко кивнув.

— Я не знала, що мені так набридне бути вагітною, але важко уявити, що незабаром у нас буде дитина, — вона глянула на Драко. — Коли нас буде троє, все зміниться.

Драко ще раз коротко кивнув. Герміона стиснула його руку.

— Сподіваюся, вона не успадкує нашу спільну впертість.

Драко пирхнув.

— Якби я робив ставки, я б сказав, що шанси мізерні.

Герміона всміхнулася.

— Мабуть.

Дитина й справді була впертою.

Термін пологів у Герміони прийшов і минув навіть без переймів Бекстона-Гікса. Герміона перейшла від зимової сплячки до невпинного підйому всіма сходами будинку та найкрутішими стежками на острові в надії, що це якось допоможе. Хоч щось.

Вона була майже на сорок першому тижні вагітності, і була впевнена, що не зможе витримати вагітність ще бодай один день, коли у неї нарешті почалися перейми. А потім знову. Вони траплялися нерегулярними проміжками часу протягом двох днів, а потім поступово з'являлися кожні вісім-десять хвилин.

Топсі не могла знайти собі місця, схвильовано підстрибуючи навшпиньках, не відводячи погляду від Герміони. Джіні віддала Джеймса ельфіні-домовичці й напоїла всіх чаєм. Герміона намагалася читати й не відчувати надії, що перейми коли-небудь припиняться після восьми хвилин. Вони були настільки інтенсивними, що вона не могла їх ігнорувати.

Здавалося, Драко був готовий померти від хронічного стресу. Він напружувався щоразу, коли Герміона ворушилася або різко видихала, коли перейми досягали свого піку. Його погляд не відривався від неї.

Герміона чи Джіні щогодини проводили діагностику, щоб перевірити, наскільки розкрилася матка, і постійно виявляли, що недостатньо.

Нарешті Герміона встала, розпачливо зітхнувши. Джіні з Драко підвелися.

Вона одягла плащ і засунула ноги в чоботи, перш ніж застосувати закляття, щоб зашнурувати їх.

— Я хочу ще раз прогулятися. Можливо, це змусить пологи дійсно початися. Якщо це не спрацює... — вона подивилася на Драко, але не згадала інших варіантів, які можна було б розглянути.

Джіні кивнула, її рот скривився.

— Я піду подивлюся, як там Джеймс. Ти можеш надіслати мені повідомлення, коли захочеш, щоб я повернулася.

Драко розтулив рота, а потім беззвучно стулив його.

Він дав Герміоні руку й дозволив їй вести його сходами стільки разів, скільки їй було завгодно.

Вона стояла на вершині мосту, стискаючи його руку, намагаючись придушити стогін і дихати крізь перейми.

— Грейнджер, я міг би покликати акушерку.

— Не треба, — крізь зуби сказала Герміона, зігнувшись удвоє. — Ми з Джіні впораємося. Я не хочу, щоб ти ризикував, і я не дозволю, щоб ти приводив сюди когось, а потім убивав його, щоб замести сліди.

Драко винувато мовчав.

Герміона тихо видихнула.

— Ми більше цього не робимо. Ми в безпеці. Ми тут у безпеці. Не смій.

— Я ненавиджу це.

— Я знаю.

— Боляче.

— Так.

— Я втомилася. Я тужуся годинами.

— Я знаю.

— Припини погоджуватися зі мною.

Після цього Драко дуже довго мовчав.

Герміона не була впевнена, чи вона ламає йому руку, чи він їй.

Джіні застигла між ніг Герміони поруч із Топсі.

— Герміоно, ти впевнена, що не хочеш мати дзеркало, щоб ти могла побачити все сама?

— Не хочу, — сказала Герміона рівним голосом, перевівши подих перед тим, як нею прокотилася нова хвиля переймів. Зі стогоном вона сильно нахилилася вперед.

— Хороша робота. Голівка вийшла. Ще один раз, щоб вийшли плечі,
— Джіні підняла очі на Драко. — Ти хочеш зловити її?

Драко дивився на Джіні, доки вона знову не глянула між ніг Герміони.

Герміона зціпила зуби й заплющила очі. Вона знову почала тужитися, зосередивши все своє тіло й думки на тому, щоб виштовхнути дитину.

— Ось так. Ось так. Так! Плечі вийшли, просто дихай тепер. Не тужся.

Почувся хрипкий дитячий плач, і раптом на оголені груди Герміони ліг мокрий, рухливий згорток.

Герміона злегка зітхнула, коли крихітне, зморщене обличчя її доньки притулилося до її грудей. Голівка дитини вкрита темними мокрими кучерями.

Про її виснаження було вмиль забуто. Герміонині руки тремтіли, коли вона обійняла вимазане навколоплідними рідинами тіло дитини й поклала пальці на мокру голівку. Дитина поглянула на Герміонине обличчя, її рот скривився, коли вібруючий лемент вирвався з її вуст.

Герміона втратила дар мови. Джіні й Топсі розмовляли, але Герміона не звертала уваги. Дитина насупила світлі брови-пір'їнки й на мить розширила очі.

Вони були яскраво-сріблястими, як гроза.

Герміона схлипнула й міцніше обійняла її.

— Драко... у неї твої очі.

Розділ 76. Епілог 2

Chapter Notes

[Плейлист](#)

Ontario – Novo Amor & Tullett

Take a moment to breathe – normal the kid

As The World Caves In – Matt Maltese

Keep On Loving You – Cigarettes After Sex

Sparks – Coldplay

Emperies – Ruelle

The War – SYML

Final Hour – UNSECRET & Ruelle

Butterflies – Tony Anderson

Arrival of the Birds – The Cinematic Orchestra & The London

Metropolitan Orchestra

Living In Symphony – Fleurie

Happiness is a butterfly – Lana Del Rey (slowed and reverb by starclouds)

STAY CLOSE – SYML

See the end of the chapter for more [notes](#)

Герміона сиділа в ліжку, рахуючи доньчині пальчики, дивлячись на її крихітні рожеві нігтики й проводячи пальцями по маленькому личку. Дитину зважили, перевірили за допомогою діагностичних заклять, а потім Топсі вправно сповила її. Скуйовджене каштанове волосся почало сохнути, залишаючись маленькими пучками навколо її голови.

— Я думаю, що в неї зрештою буде моє волосся, бідолашка. Хоча, можливо, воно стане платиновим через шість місяців, — сказала Герміона. Вона відвела очі, усміхаючись, і виявила, що Драко стоїть біля стіни з таким виглядом, ніби збирається роз'явитися з кімнати.

Герміона завмерла й розгублено витріщилася на нього. Він був поруч із нею під час пологів до моменту, коли їй дали дитину. Вона не була впевнена, коли саме він відійшов.

Джінні й Топсі непомітно вислизнули з кімнати.

Герміона почула, як рипнули двері, зачинившись, і поглянула на Драко. Він побілів, і вираз його обличчя був більш спустошеним, ніж будь-коли раніше. Його пальці продовжували здригатися.

— Драко... підійти, поглянь на неї.

Він ковтнув.

— Грейнджер...

— Вона твоя донька.

Його руки сіпнулися, і вона помітила, як стиснулися м'язи його щелепи.

— Я знаю, — його зуби блиснули, коли він мовив крізь них. — Я пам'ятаю, як це сталося.

Усмішка на обличчі Герміони зникла, і вона здригнулася, ближче притискаючи дитину. Це було схоже на ляпаса чи занурення у крижану воду.

Щастя випарувалося, ніби воно було лише ілюзією. Мрія, яку вона ховала всередині.

Вона ковтнула і поглянула на дитину, що лежала на її руках. Тиша в кімнаті була настільки важкою, що вона відчувала, ніби та давить на неї.

Існували рани, які так повністю й не загоїлися. Швидше за все, цього ніколи не станеться.

— Гадаю, мені варто піти, — нарешті сказав Драко.

— Іди сюди, — сказала вона рівним голосом, знову піднявши на нього погляд.

Він мав зневірений вигляд, дивлячись на неї, і був таким блідим, ніби його серце вирізали з грудей, і він стікав кров'ю перед нею. Він не зробив жодного руху, щоб підійти ближче.

— Драко, йди сюди, — знову сказала вона.

Він завагався на мить, перш ніж повільно рушити вперед. Вона вивільнила ліву руку й взяла його за долоню, притягуючи ближче, поки він не сів на край ліжка поруч із нею.

Герміона глибоко вдихнула, намагаючись придумати, що робити далі. Вона думала, що він уже зник до думки про дитину, що вони здебільшого впоралися з тим, що сталося до того, як її спогади повернулися.

Він не хотів її гвалтувати. Він би ніколи цього не зробив, якби існував інший спосіб її врятувати. Він ніколи не думав, що вона зможе пробачити йому це.

Можливо, він досі не пробачив себе сам.

Вона міцніше стиснула його руку. Він, здавалося, не бажав будь-якої фізичної близькості з Герміоною чи своєю дочкою.

У роті пересохло.

— Ти... ти обіцяв піклуватися про неї. Якщо ти... якщо ти... — її підборіддя затремтіло, — ...якщо ти збирався піти після її народження, ти повинен був сказати мені. Ми почали все з самого початку. Втрюх. Пам'ятаєш? Ми залишили все позаду... все... щоб бути разом. Ти навіть не глянув на неї.

Вона пересунула дитину, щоб краще показати її обличчя, але Драко напружився й відвів погляд. Це було наче удар ножем, відмова була фізично болючою.

— Поглянь, — її голос був розлюченим. — Ти повинен поглянути на неї.

Драко неохоче подивився вниз.

— Вона просто немовля. Вона не завдасть тобі болю, і ти не завдаси їй болю. Просто поглянь.

Голова Драко різко піднялася, і він коротко засміявся, намагаючись вирвати руку. Герміона не відпускала її. Вираз його обличчя був напруженим, ніби він хотів бути де завгодно — де завгодно на Землі, але не там, де був.

— Ґрейнджер, — сказав він таким жорстким голосом, що той аж тремтів, — єдине, що я роблю — це вбиваю.

Герміона витріщилася на нього, а тоді міцніше стиснула його руку.

— Ні, — рішуче сказала вона. — Це брехня. Мене ти врятував. Ти врятував Джіні та Джеймса. Ти міг би бути цілителем. Ти можеш бути хорошим батьком, я знаю це. Це... це може бути неприродним для нас обох, але ми докладемо всіх зусиль. Ти...

— Герміоно... — він різко видихнув, ніби повітря виштовхали з нього. Його голос був грубим, і він усе ще не дивився на неї. — Ґрейнджер... — він знову спробував висмикнути руку. — Ґрейнджер, я... я вбивав дітей раніше. На останньому немовляті, якого я торкнувся, я використав Вбивче прокляття після того, як стратив його матір.

Герміона завмерла, дивлячись йому прямо в обличчя.

Певною мірою, вона здогадувалася, що він, імовірно, вбивав дітей, але відігнала цю думку. Ігнорувала її.

Чарівний народ і магли. Друзі та незнайомці. Чоловіки, жінки... і діти.

Вона все це знала, але разом із тим забула.

Потім вона згадала діловий тон Страуд, коли та запропонувала Драко позбутися від небажаної дитини жіночої статі.

« Ті, хто матимуть хороший потенціал, будуть виховані, щоб зробити внесок у наступний етап програми, а інші стануть корисними лабораторними об'єктами. Про ранній магічний розвиток досі мало що відомо...»

Вона ковтнула, намагаючись знайти в собі сили, щоб щось сказати.

— У тебе не було вибору. Не було. У тебе не було вибору, — вона поглянула на їхню доньку. — Ми починаємо спочатку. Вона виросте далеко від війни, а ми... ми залишимо все це позаду. Ми піклуватимемося про неї та берегтимемо. Ми вдвох. Ми обоє піклуватимемося про неї.

Герміона повернулася до Драко так, що дитина опинилася між ними, лежачи на її руках. На них дивилися сріблясті оченята їхньої доньки. Її волосся висохло, утворивши ореол каштанових кучерів навколо голови. Її обличчя було рожевим і все ще було трохи приплюснутим на вигляд. Обидві її руки залишилися несповитими й лежали біля обличчя. Вона агресивно смоктала кісточку правої руки.

Вона була наймилішим, що Герміона коли-небудь бачила.

— Поглянь на неї, Драко. Вона наша. Вся вона. Ти не завдаси їй болю.

Кілька секунд він дивився на доньку.

Коли він поворухнувся, вона зрозуміла, що його дихання завмерло. Його пальці здригалися, коли він почав простягати руку. Він вагався, а потім ледве торкнувся долоньки дитини, ніби очікував, що його дотик отруїть або зламає її. Крихітна ручка рефлекторно стиснула його палець, мацаючи його.

Драко сидів завмерши.

Герміона спостерігала за ним і впізнала вираз його очей, коли той поглянув на маленьку дівчинку, яка наполегливо трималася за нього.

Власницький, повний обожнювання.

За словами Джіні, Аврора Роуз Мелфой була найслухнянішою дитиною, яка коли-небудь народжувалася. На вигляд вона була майже ідеальною копією Герміони, за винятком її дивовижно яскравих сріблястих очей і губ Драко.

Вона чудово спала і рідко плакала. Дівчинка годинами лежала в обіймах свого батька, який потурав їй у всьому. Вона дрімала на його грудях, поки той спостерігав, як Герміона працює в лабораторії. Аврора совиними оченятами дивилася на зображення в гербологічних енциклопедіях. Її вираз обличчя був напрочуд серйозним, коли вона чіплялася зубами за штучні пальці свого батька.

Вона була тихою, серйозною дитиною, яка цілком відповідала серйозності своїх батьків, але в її очах горів вогонь.

Герміона носила її в слінгу, підтягнувши до грудей, де вона могла міцно обіймати крихітне Аврорине тільце своїми руками, коли відчувала, що хвилюється, бо в лісі було надто тихо або небо здавалося надто широким.

Щойно Аврора змогла безпечно сісти, вона проводила половину дня, сидячи на плечах Драко, їздячи на ньому, поки він перевіряв обереги біля будинку.

Драко спілкувався з Авророю більше, ніж з будь-ким іншим, навіть з Герміоною.

Він говорив з нею про що завгодно: про дерева та меблі, про всі магазини, де купував Герміоні книги, про те, яка може бути погода, та що означають усі кольори та відтінки аналітичних заклять. Аврора уважно слухала його і хвилювалася, коли він відволікався або надто довго мовчав.

Попри філософську опозицію Герміони щодо спільного сну, Аврора спала посередині ліжка між Драко та Герміоною. Не тому, що Аврорі потрібні були її батьки, щоб спати, а тому, що вона була потрібна їм. Герміона регулярно засинала на підлозі біля ліжечка Аврори, тримаючи її за руку. Драко кілька десятків разів прокидався вночі, щоб переконатися, що Аврора все ще дихає.

Перший рік свого життя Аврора ледве торкалася землі. Коли Герміона чи Драко клали її на землю, Топсі миттєво з'являлася і підіймала її на руки, або Джіні забирала її, щоб погратися з Джеймсом.

Аврора сиділа з Герміоною, запихаючи пір'я від пера в рот і з'ясовуючи, які звуки вона може видавати, якщо вдаряти дерев'яними мішалками по Герміониній колекції казанів.

Коли вона навчилася ходити, вона тяглася за людьми, як маленька тінь, спостерігаючи за Джіні на кухні та в саду, за Герміоною в її лабораторії та за Драко на його щоденному маршруті, коли той перевіряв охоронні чари. Варто їй було лише один раз розповісти про певне правило, і вона дотримувалася його бездоганно.

Вона була майже янголом, якби не вплив Джеймса Поттера.

Від Джеймса Аврора навчилася, як мчати навколо будинку на іграшковій мітлі з такою шаленою швидкістю, що Драко ставав білісіньким; як лазити по пагорбах і деревах, дряпати коліна і рвати свій одяг, готувати супи та пироги з багнюки в струмку. Вона також навчилася битися, на нескінченний жаль Драко.

Герміона часто прокидалася вночі, щоб побачити крихітне серйозне обличчя, яке пильно дивилося на неї, так близько, що їхні носи майже стикалися. Це могло б здаватися жахливим, якби не було регулярним явищем, відколи Аврору перемістили в її власне ліжко.

— Матусю, можна мені лягти з вами?

Аврора завжди питала Герміону, тому що єдине правило, на якому наполіг Драко, полягало в тому, що Аврорі більше не дозволялося

спати з ними.

— Не розбуди свого татка, — прошепотіла Герміона, підсуваючись спиною до грудей Драко, щоб звільнити побільше місця.

Аврора залізла на ліжко, міцно згорнувшись калачиком в обіймах Герміони, її руки лежали на маминій шії. За кілька секунд вона знову заснула.

Герміона торкнулася своїм носом до її та заплющила очі.

— Є правила, Грейнджер, — пробурмотів Драко їй у волосся.

Герміона нахилила голову вперед.

— Я думала, це моя фраза, — сказала вона. — Крім того, я не хотіла тебе будити.

— Я прокинувся, щойно відчинилися двері, — тон Драко був незадоволеним. — Поки вона знає, що ти скажеш «так», вона продовжуватиме приходити щовечора.

Герміона міцніше обійняла Аврору.

— Вона не хотітиме спати з нами вічно.

Драко пересунувся й провів рукою по Герміониному стегні.

— Ти повторюєш це вже понад рік.

Герміона уткнулася носом у волосся Аврори. Пахло мохом і корою дерев.

— І це завжди було правдою. Колись вона переросте це. Я ніколи не дізнаюся, коли вона запитає це востаннє.

Драко зітхнув. Його рука власно ковзнула навколо талії Герміони, тримаючи її так само міцно, як Герміона тримала Аврору.

Життя на острові здавалося ідилією. Чимось із казки. Поступово це стало таким постійним, що Герміона почала вірити в це. Єдиною перешкодою для їхнього прихованого світу було регулярне надходження новин, які Драко, Герміона та Джіні читали ввечері, коли Джеймс і Аврора лежали в ліжку.

Панічні атаки Герміони повільно відійшли в минуле.

Коли Аврору відлучили від грудей, Драко з Герміоною замаскували чарами свою зовнішність і дуже обережно покинули острів, щоб відвести Герміону до цілителя розуму, щоб дізнатися, що сталося з її мозком.

За словами цілителя, у свідомості Герміони було так багато аномальної магичної активності, що було важко визначити все, що сталося. Структура пам'яті підтримувалася настільки ненадійно, що мало чим можна було зарадити. Цілитель наполегливо рекомендував жити в середовищі з низьким рівнем стресу та якомога менше магично втручатися в її мозок протягом усього життя. Існувало кілька м'яких зіллів, які вона могла прийняти для свого заспокоєння, але було надто багато суперечливих джерел постійної магії, щоб знайти будь-які легкі рішення. Шкода була посилена її постійним використанням Темної магії до того, як вона травмувалася.

Поки вони поверталися, Драко довго мовчав.

— Серце Ісіді зазвичай працює на відстані, чи не так? — запитав він нарешті.

Герміона дивилася у вікно потяга, зіщулившись. Це була та розмова, яку вона сподівалася ніколи не мати з ним, сподіваючись, що він пропустить цю деталь.

Через хвилину вона повільно кивнула.

— Так. Для незначної кількості Темної магії достатньо тимчасової близькості.

— А для більшої кількості? Скажімо... багаторазового використання заклять для аналізу та деконструювання Темної магії, і навіть застосування самих проклять для визначення методу контрзакляття, наскільки це буде Темна магія, на твою експертну думку? — його голос був оманливо невимушеним.

Герміона відхилилася, схрестивши ноги, продовжуючи дивитися у вікно.

— Це багато від чого залежить.

Настала важка пауза, Герміона опустила погляд, поправляючи поділ сорочки так, щоб він лежав рівно. Вона відчувала, як Драко впивається поглядом у неї.

Вона відкашлялася.

— Темна магія може швидко накопичуватися, якщо «комусь» доводилося використовувати її часто у зв'язку з постійною появою нових проклять, які вимагали аналізу, і в цього «когось» не було часу або ресурсів для виконання регулярних ритуалів очищення.

Краєм ока вона помітила, як Драко кивнув.

— Де ти зберігала Серце Ісіді до того, як використати його на мені?

Її горло стиснулося.

— Іноді під ліжком, але зазвичай воно висіло на ланцюжку в мене на шії. Воно було... — вона ковтнула, — ...воно було сховане всередині захисного амулета, який я носила.

— Що сталося з амулетом?

— Ну, — вона зневажливо смикнула плечем, — мені довелося зламати його, щоб отримати доступ до Серця. Тому я потім викинула уламки.

Драко мовчав кілька хвилин.

— Краще б ти порадилася тоді зі мною, — нарешті сказав він, приглушеним голосом.

Вуста Герміони стиснулися в сумну усмішку.

— Ми обоє не дуже вміли просити про допомогу. Я не думаю, що хтось із нас робив вибір, сподіваючись, що ми переживемо війну достатньо довго, щоб мати час пошкодувати про це.

Герміона обернулася, щоб поглянути на нього. Він тупо дивився на купе потяга, спрямувавши погляд у далечінь. Таким зазвичай був вираз його обличчя, коли він пригадував минуле, намагаючись зрозуміти, що він міг би зробити інакше.

Вона простягнула руку й взяла його долоню, сплітаючи їхні пальці.

— Якби я могла змінити минуле, я б рятувала тебе щоразу.

Вираз його обличчя не прояснився і зовсім не змінився. Вона вперлася в його плече й заплющила очі.

— Кохаймо одне одного вічно, Драко.

Вона відчула, як він поцілував її в маківку.

— Добре.

Герміона розбила колбу із зіллям, коли пронизливий крик відбився стінами будинку, а за ним ще один.

Вся війна пронеслася в неї перед очима, як повінь від звуку, що леденить кров. Вона схопила свою чарівну паличку та ніж, що стояв поруч, і помчала через будинок, ледь не зіткнувшись із Драко та Джіні, коли вони всі ввірвалися до кімнати з чарівними паличками й побачили Джеймса, на якому сиділа Аврора, коли біла його по голові книгою у твердій палітурці, при цьому волаючи від несамовитої люті.

У Герміони ледь не підкосилися ноги від шоку й полегшення, коли вона поклала ніж на полицю й, спотикаючись, перетнула кімнату. Її груди стискалися, коли вона намагалася дихати.

Аврора вдарила Джеймса по голові востаннє, коли Герміона відтягла її геть і віднесла в куток, а Джіні підхопила Джеймса, який завивав, і обійняла його.

— Що. Сталося? — голос Драко був убивчим.

— Він порвав її! — Аврора верещала. Її обличчя було білим від люті.
— Він порвав мою нову книгу!

Герміона та Драко завмерли, витріщаючись одне на одного. Їхні очі розширилися від недовіри. Драко був блідий, як Аврора, і його пальці стискали чарівну паличку.

— Я просто хотів подивитися! Аврора не дозволяла мені глянути! — крізь сльози кричав Джеймс на всю кімнату, а Джіні намагалася перевірити його на наявність синців. — Я просив її поділитися, але вона не слухала!

Аврора знову закричала від люті.

— Вона була моя! — вона повернулася й плюхнулася в обійми Герміони. — Мамооооо, він порвав мою книгу. Мою нову книжечку! Він вирвав сторінку з к-к-конями!

Герміона обійняла її й змусила себе перестати тремтіти від жаху.

Вона міцніше обійняла Аврору, заховавши обличчя в сплутані кучері, намагаючись спокійно дихати.

— Я знаю. Знаю, — вона погладила Аврору по голові, пригладжуючи її густе кучеряве волосся. — Але ми не б'ємо людей. Ні руками, ні книгою.

— Він порвав мою книгу! — гнів Аврори перетворився на відчай, і вона розплакалася.

— Я ПРОСТО ХОТІВ ПОГЛЯНУТИ! — Джеймс закричав через кімнату.

— Вона була моя!

— Авроро! — Герміона сказала різкішим голосом, коли її шок минув.
— Ми не б'ємося! Тобі заборонено битися; ти знаєш це правило. Що важливіше люди чи речі?

Сірі очі Аврори розширилися. Вона опустила голову й придивилася до своїх ніг.

— Люди, — сказала вона неохоче.

— Так. Люди, — Герміона змусила себе вдихнути. — Люди завжди найважливіші. Книгу ми можемо відремонтувати або замінити, але людей неможливо замінити. Ми не повернемо їх після втрати. Нам не слід завдавати їм шкоди. Якщо нас хтось засмучує, ми використовуємо свої слова, а не тіло. Я... така, така розчарована зараз.

Обличчя Аврори скривилося, вона відкинула голову назад і закричала.

Герміона підняла доньку й обійняла її, поки перетинала кімнату, щоб перевірити, як Джеймс.

Обличчя Джеймса втупилося в плече Джіні.

— З ним усе гаразд?

Джіні кивнула.

— Навіть без синців. Я думаю, він більше шокований тим, що Аврора втратила самовладання.

Герміона зітхнула з полегшенням.

— Я в шоці.

Джіні нервово засміялася, але її очі були такими ж напруженими, як і Герміоніні.

— Ну, а я просто рада знати, що я не єдина, хто має неслухняну дитину. Я вже почала хвилюватися, що вся справа в моєму вихованні.

Герміона напружено засміялася з полегшенням і похитала головою.

— Я думаю, що нам потрібно подрімати, а потім серйозно поговорити. Авроро, ти не хочеш перепросити у Джеймса за те, що вдарила його?

Аврора визирнула крізь сплутане волосся.

— Це була моя книга, — сказала вона тремтячим голосом.

Герміона скривилася.

— Гарзд. Нам доведеться попросити вибачення трохи пізніше. Мені дуже шкода, Джеймсе.

Обличчя Джеймса досі було втуплене в плече Джіні, він не відповів.

Коли Аврора спала у своїй кімнаті, Герміона розвернулася і впала в обійми Драко.

— Я думала, що нас хтось знайшов, — сказала вона тремтячим голосом. — Коли я почула її крик, то подумала, що її заклили. Я думала, що побачу, як вона помирає, коли увійду в кімнату.

Драко міцно обіймав її, його руки досі трусилися. Вона відчула, як він кивнув, притуляючи голову до неї. Вона тихо схлипнула і спробувала опанувати себе. Вона чула його серцебиття, яке прискорювалося разом із темпом її власного.

— Я не усвідомлювала, що досі боюся цього, — сказала вона після того, як вони кілька хвилин стояли мовчки. — Цей страх досі там. Я схопила ножа. Я не думала, а просто схопила ножа і побігла.

Фронт Визволення досяг Британії за кілька днів до третього дня народження Джеймса, але знадобився майже рік для того, щоб останню фортецю Волдеморта було зруйновано. Тікнесі та більшість чиновників Міністерства були заарештовані разом з усіма Смертежерами, які мали Мітки. В обмін на м'якший вирок кілька Смертежерів співпрацювали у знятті кайданів зі звільнених в'язнів Гогвортсу та всіх сурогатів із Програми відродження магічного населення.

Волдеморт так і не з'явився. Він сховався у своєму замку, і після десятків невдалих спроб напасти на нього Фронт Визволення залишив його там. Його тримали під сильною охороною, і сподівалися, що він просто помре; його фортеця згодом сама стане його саркофагом. Подібно до Гріндевальда, як писали газети. Ніби це дозволяло залишити все як є.

Деякі суди та арешти відбулися швидко. Режим Смертежерів мав детальні записи, що документували їхні звірства. Згідно з «Нью-Йоркським Провидцем», *« після смерті Антоніна Дологова під час вибуху в Сассекській лабораторії, Смертежер Северус Снейп мав великий вплив на записи та структуру режиму Смертежерів. Причина вибуху так і не була офіційно підтверджена, а більшість записів лабораторії було знищено. За словами Снейпа, аварії, яка забрала життя сотень найяскравіших розумів Європи, можна було б запобігти за умови більш злагодженого нагляду. Згодом від в'язниць і лабораторій стали вимагати детальні записи зі скрупульозними деталями та підписами всіх причетних, а також зобов'язали зберігати їх в іншому місці, тим самим створюючи кришталеву чистий задокументований список із переліком тих, хто був причетний і безпосередньо відповідальний за кожне відділення. Снейп був убитий під час державного перевороту в Румунії влітку 2005 року, навіть не підозрюючи, що його суворі вимоги до ведення документації створили передумови та базу доказів для судових справ проти сотень його колег і Смертежерів ».*

Інші аспекти режиму виявилися ще бруднішими та жахливішими, і щойно вони були з'ясовані, почалися політичні ігри.

Міжнародна Конфедерація не могла заперечити те, що їй було відомо про Програму відновлення магічного населення. Натомість вони заявили про повне незнання обставин. Президент Міжнародної Конфедерації магів виголосив промову, наполягаючи на тому, що Міжнародній Конфедерації було повідомлено, що участь сурогатної матері є добровільною, і якби вони знали, що в'язнів використовують як лабораторних щурів, гвалтують і насильно запліднюють, вони б втрутилися ще кілька років тому.

Цілителька Страуд утекла з Європи та зникла задовго до початку судових розслідувань щодо Програми відновлення магічного населення.

Герміоні довелося приймати зілля від тривожності, щоб прочитати все, не задихаючись. Вона знала, що це було жахливо, але читання свідчень, наданих під час судових процесів, було настільки нищівним, що вона відчула, ніби могла зламатися від почуття провини. Для свідчень були залучені всі вцілілі сурогати. Анна Ебот здавалася лише тінню людини, зіщулившись біля місця для свідків. Вона ховала ліву сторону обличчя, коли її запитували про примус і те, що з нею робили.

Через низьку фертильність більшості Смертежерів багато сурогатів отримували значні дози зілля для родючості, що призводило до множинних пологів. Парваті Патіл привели до суду вагітною з двома дітьми, які ледве йшли, чіпляючись за її мантию.

Коли виявляли, що сурогати виношують плоди з низьким магічним потенціалом, вагітність переривали, а потім спроби повторного запліднення відновлювалися зі шкідливішими зіллями для зачаття, намагаючись «контролювати» результат. Багато сурогатів були безплідними з серйозними внутрішніми пошкодженнями. Тим, хто залишався фертильним, дали шість тижнів на відновлення після пологів, перш ніж їх повертали до Програми для виношування ще однієї дитини. Анжеліна Джонсон стискала в руках порожню пошарпану пеленальну ковдру, відмовляючись її відпускати.

На обурення Герміони, Міжнародна Конфедерація сперечалася щодо того, що слід зробити. Були численні спроби реструктуризувати

Міністерство магії на щось більш демократичне, щоб залишити менше шансів для когось на кшталт Волдеморта, якому вдалося проникнути всередину Міністерства і почати контролювати його. Але, попри їхню нажаханість тим, що вони почули на суді, Британське Магічне товариство було сильно прив'язане до своєї чистокровної «аристократії».

«Волдеморт навіть не був чистокровним», — говорилося в редакційній статті. Було б дивним бачити, як древні родини Британії розплачуються за його гріхи. Їм важливо було лише залагодити справи в суді, відшкодувати необхідну компенсацію та облишити це питання.

Герміона помітила, що її рот скривився в огиді, і поклала папір, щоб змусити себе дихати.

Усі діти та вагітні в рамках Програми відродження магічного населення були пов'язані з кимось із найстаріших британських родин, батьки більшості з яких тепер відбувають кілька довічних ув'язнень. Кому тепер виховувати їхніх дітей? Що робити із сурогатами? Про це без кінця запитували репортери в газетах.

Деякі жінки не хотіли мати нічого спільного з дітьми, яких змушені були народити, деякі хотіли зробити аборт, тоді як інші люто захищали свою вагітність і відмовлялися випускати своїх дітей із рук. Після майже трьох років життя з примусами багато сурогатів засвоїли переконання настільки глибоко, що коливалися між нав'язливою покірністю та жорстоким бунтарством.

Суди почали рухатися на користь Чаклунських родин, які дуже прагнули зберегти свої кровні лінії та належним чином виховати своїх спадкоємців. Їхні адвокати стверджували, що сурогати були психічно нестабільними; що було б в їхніх же інтересах забрати дітей, надати певну грошову компенсацію сурогатам і дозволити всім «рухатися далі».

— Я хочу повернутися, — раптом сказала Джіні, прочитавши останню газету про суд щодо Програми відродження магічного населення. — Я думаю про це вже кілька місяців, і гадаю, що повинна.

Герміона й Драко мовчали.

Джіні опустила погляд на папір у своїх руках, її кісточки побіліли.

— Вони намагаються просто забути про все це. Суди, гроші, відбирання дітей, а потім віддача їх у древні родини з точно такою ж ідеологією, через яку почалася війна. Вони поводяться так, ніби щойно все буде вирішено, все якимось чином стане краще. Вони все це зруйнують і поховають, а себе виставлять рятівниками Британії, дозволивши всьому, що сталося, і всім, хто загинув, просто зникнути. Їм начхати на тих, хто вижив. Вона навіть не говорять про людей, які загинули. Схоже на те, що вони намагаються розібратися з усім якнайшвидше, щоб мати змогу просто вдавати, ніби цього ніколи й не було, що вони не колабораціоністи.

Джіні сердито видихнула й поглянула на Герміону.

— Я вб'ю його. Я вб'ю Волдеморта. Він не заслуговує на те, щоб померти власною смертю на самоті в якомусь замку. Після того, як цей виродок помре, я подбаю про те, щоб ніхто ніколи не забув усіх тих людей, які загинули в боях, — вона ковтнула, її обличчя посіріло. — Тож мені потрібно, щоб ти подбала про Джеймса, щоб я могла повернутися.

Герміона відчула, як усе всередині неї холоне.

— І... — Джіні завагалася і невпевнено видихнула, — ...мені потрібно, щоб ви обоє допомогли мені зібратися. Та бомба, яку ти зробила для Гогвортсу, — мені потрібно знати, як її створити. Мені треба потренуватися в дуелі. Минули роки, відколи я боролася. Я збираюся... я збираюся спробувати вирушити туди після п'ятого дня народження Джеймса, — на очі Джіні навернулися сльози. — Таким чином у мене буде час, щоб попроситися, в тому разі... в тому разі, якщо я не повернуся.

— Джіні...

— Я повинна це зробити, — відрізала Джіні. — Я постійно розповідаю Джеймсу про те, що його тато і вся моя родина були героями, які завжди боролися, щоб захистити людей. Я не можу дивитися в очі, які так схожі на очі Гаррі, говорячи це, і нічого не робити, натомість просто відсиджуючись на цьому острові до кінця свого життя. Джеймс не зможе прожити на цьому острові все своє життя. Він має піти до школи в Гогвортсі й побачити світ, за захист якого помер його тато... — голос Джіні обірвався, вона витерла очі. — Я ще не зіграла свою роль. Прийшов мій час. Я думала про це відколи Фронт Визволення досяг Британії, але продовжувала казати собі, що варто дозволити Міжнародній Конфедерації впоратися з цим. Але вони роблять усе неправильно. Я більше не можу просто сидіти склавши руки та читати про це.

Герміона потяглася через стіл, намагаючись схопити її руку.

— Джіні. Джіні, якщо ти це зробиш, ти ризикуєш померти. Не... не залишай Джеймса сиротою.

Джіні витріщилася через стіл на Герміону.

— Я не думаю, що мені вдасться не зневажати себе, якщо я не зроблю цього, — сказала вона рівним голосом. Її обличчя скривилося. — Ти відчуваєш провину за те, що опинилася тут, і продала себе, щоб спробувати виграти війну. Ти була ув'язнена у підземеллях Гогвортсу, поки я тут займалася садівництвом; ти була зґвалтована і ледь не померла більше разів, ніж я, мабуть, здатна уявити, поки я навчалася готувати м'ясні пироги. І ти відчуваєш провину за те, що ти тут, хоча цілитель розуму сказав, що повернення назад, імовірно, вб'є тебе, — Джіні опустила очі й ковтнула. — Залишитися через Джеймса — це лише виправдання для мене. Я знаю, що з тобою він буде в безпеці.

Герміона кивнула.

Герміона неохоче зібрала всі свої дослідження щодо виготовлення бомб. Вона встигла довести їх майже до бездоганності. Удосконалила

аналіз і техніку як розумову головоломку. Вона не планувала коли-небудь ділитися цим або використовувати знову.

Драко навчив Джіні дуелювати. Йому було набагато неприємніше навчати її, ніж Герміону, і він був значно вимогливішим. Герміона не усвідомлювала, скільки часу та уваги Драко вклав у розробку стратегії та визначення найкращого способу вбити Волдеморта. Дівчина спостерігала, як вони тренуються, з жахом усвідомивши, що якби його психосоматичні тремори не проявлялися так сильно під час стресу, він, ймовірно, повернувся б сам і спробував би вбити Волдеморта після того, як Герміона створила йому другий протез.

Герміона навчила Джіні всім основним прийомам створення бомби. Драко надав Герміоні стільки інформації, скільки міг пригадати, щодо того, як діють чари у замку.

Джіні переглянула все, а потім звела погляд на Герміону.

— Ти повинна вказати своє ім'я на цьому. Буде очевидно, що це не я придумала. Навіть якщо ти хочеш, щоб люди думали, що ти померла, тобі слід віддати належне за винахід.

Герміона натягнуто всміхнулася й опустила очі.

— Я не хочу, Джіні. Не хочу, щоб хтось почав мене шукати. Якщо вони запитають, скажи їм, що взяла інформацію в Ордену, коли втікала, і не знаєш, хто її розробив.

На день народження Джеймса Джіні вирушила в подорож на материк з Драко і Джеймсом. Вони повернулися з довгоногим цуценям на прізвисько Гультяй.

— Мені потрібно вирушити в подорож, але ти повинен залишитися тут і допомагати дядькові Драко оберігати острів, — сказала Джіні Джеймсу. — Гультяй допоможе тобі бути хоробрим, як грифіндорець, чи не так?

Джеймс серйозно кивнув.

Очі Джіні сяяли від сліз.

— Я писатиму тобі... щодня. Ельфи приносять від мене величезні пачки листів, і тітка Герміона прочитає їх тобі, і, можливо, допоможе написати кілька листів для мене. Ти повинен слухатися тітку Герміону та дядька Драко, добре? І дбай про Аврору — вона твоя найкраща подруга. Ви двоє повинні триматися разом. Гаразд? Так роблять найкращі друзі.

Джіні пішла в листопаді 2008 року, залишивши Герміону та Драко з двома дітьми.

Відсутність Джіні змінила Джеймса. Наперекір спробам приховати тінь війни від Джеймса та Аврори, діти відчували, що живуть у дуже нестабільному та аномальному світі.

Після того як Джіні пішла, Джеймс став серйознішим. Він слідував за Драко по дому, коли той перевіряв захисні чари. Тепер Аврора зайняла його місце розбишаки.

Драко додав ще одну кімнату до їхнього крила будинку, щоб Джеймс не залишався сам в іншій частині дому.

Герміона вклала спати Джеймса в першу ніч після від'їзду Джіні, а Гультьяй лежав поруч із ним.

— Ми з Драко поруч — унизу коридору.

Джеймс сидів у ліжку, міцно обіймаючи Гультьяя руками.

— Я грифіндорець, як мама і тато, тож я сміливий, — сказав Джеймс тремтячим голосом.

Герміонине серце пронизав біль. Вона обійняла Джеймса, поцілувала його в маківку крізь буйне руде волосся.

— Знаєш, я теж була грифіндоркою, — мовила вона тихим голосом. — Нам, грифіндорцям, потрібно чимало обіймів, щоб бути такими сміливими, тому нам доведеться обіймати одне одного грифіндорськими обіймами, доки твоя мама не повернеться. Якщо тобі знадобиться ще щось, я неподалік — унизу коридору.

Герміона прокинулася серед ночі, коли Аврора не з'явилася, щоб попросити вмотитися спати разом.

Драко піднявся разом із Герміоною. Вони зазирнули в кімнату Аврори та виявили, що та була порожня. Тоді вони відчинили двері до кімнати Джеймса й побачили обох дітей, згорнутих калачиком, разом із Гультьєєм між ними.

Драко кілька секунд дивився примруженими очима, а потім підійшов і відвів Аврору назад до її кімнати.

Наступного ранку Аврора знову опинилася в кімнаті Джеймса.

Лорд Волдеморт помер у січні 2009 року, через тиждень після третього дня народження Аврори.

Згідно з документами, його замок був зламаний елітною командою аврорів МАКОСША у супроводі Джіні Візлі, останнього вцілілого члена Ордена Фенікса. Вони використали новий тип просунутої магії, щоб проникнути крізь охоронні чари. Потім замок було ретельно розібрано, щоб викопати Волдеморта з його схованки та винести його зруйноване тіло на денне світло.

Більшість аврорів були вбиті в процесі, та й сама Джіні ледь не померла. Аврор, який очолював атаку, наказав усім відступити, але Джіні відмовилася. Вона увійшла і застосувала своє перше й останнє Вбивче прокляття.

Газети по всьому світі опублікували світлину Джіневри Візлі, яка виходить з-під уламків замку, її обличчя брудне й закривавлене. Жорстокий шрам був першим, що впадало в очі на фото. Вона

закинула голову назад, вираз її обличчя був сумішшю виснаження й холодного тріумфу, коли вона вийшла в поле зору, тягнучи за собою труп Волдеморта.

Героїзм Джіні був беззаперечним, попри колочі запитання про те, де вона ховалася протягом останніх кількох років. Джіні була небагатослівною. Її перевели в карантин через хворобу, а сім'я чаклунів дала їх прихисток, сховавши. Вона повернулася, коли зрозуміла, що Фронт Визволення не збирається вбивати Волдеморта. Вона не хотіла, щоб до неї ставилися як до героя. Вона лише хотіла, щоб пам'ятали про її сім'ю та друзів.

Зусилля щодо відновлення плавно перейшли від переконань про те, що слід «рухатися далі», до вшанування пам'яті полеглих: Спротиву, членів Ордену, сурогатів. Джіні Візлі була незворушною у своїй солідарності із сурогатами. Їй було байдуже, наскільки древніми були чаклунські родини чи їхні традиції. Чистокровні ідеали зі старих магічних сімей, які не могли потурбуватися, щоб виступити проти звірств, скоєних у них на очах, дозволили цій війні відбутися. Вони не заслуговували на те, щоб виховувати ще одне покоління з тією ж ідеологією, що призвела до Чаклунської Війни.

Суди попередньо вирішили надати опіку матерям, які цього хотіли. Титули та маєтки древніх сімей були позбавлені своїх власників, а сурогатам було надано повний контроль над будинками до повноліття їхніх дітей. Сурогатні матері, які не бажали опіки над дітьми, отримували «компенсацію», а дітей поміщали в прийомну родину або в дитячий будинок, створений спеціально для того, щоб виховувати їх так, аби згодом ті зайняли своє місце в сім'ї.

Ширилися розмови про зруйнування Гогвортсу та будівництво нової магічної школи, але Джіні відмовилася навіть слухати це. Це був перший дім Гаррі Поттера і місце народження нової Дамблдорової Армії. Гогвортс буде перебудовано; у ньому будуть класи, які навчатимуть того, що сталося, щоб звірства Чаклунської Війни ніколи не повторилися та не були забуті.

Коли розповзлися чутки про прокляття на посаді вчителя захисту від темних мистецтв у Гогвортсі, Джіні оголосила про свій намір стати професором.

Життя на острові пристосувалося до відсутності Джіні. Джеймс і Аврора настільки сильно прив'язалися одне до одного, що Драко з Герміоною часто кидали одне на одного стурбовані погляди, спостерігаючи за цим.

— Вона не впорається з цим, — сказала Герміона, споглядаючи, як Аврора та Джеймс бігають пляжем. Гультяй мчав уздовж берега, шалено гавкаючи на чайок. — Вона така власницька. Я не знаю, чи підготовка до цього допоможе їй, або ж зробить лише гірше.

Драко повільно кивнув. Його рука стискала руку Герміони, але очі пильно стежили за Авророю, яка мчала берегом за Джеймсом, тягнучи за собою довгий шматок водорості.

Джіні повернулася до шостого дня народження Джеймса. Зустріч була радісною. Вона привезла старі фотографії, які були знайдені, світлини Гаррі, Рона та Герміони у школі.

Джеймс був такий радий, побачивши свою маму, але Джіні не збиралася лишатися. Вона хотіла відвезти Джеймса назад до Британії. Вони жили б у відбудованому селі Гогсмід і допомагали б з реконструкцією, до того, як школу Гогвортс знову відкриють наступного року.

— Повертайся зі мною, Герміоно, — сказала Джіні, поки Драко перевіряв обереги далеко від дому. — Тобі варто повернутися. Усе, що я говорю і роблю, — це твої ідеї. Я просто повторюю їх. Ти впораєшся з цим краще за мене. Усі способи, якими ти колись хотіла змінити чарівний світ... ти могла б втілити у життя більшість із них, якщо повернешся. Люди повинні знати, що лише завдяки тобі вдалося вбити Волдеморта.

У Герміони стиснулося в грудях, але вона змусила себе тихенько засміятися.

— Гадаю, ви з Драко теж мали до цього причетність. Як, по-твоєму, це має відбутися? Я заберу Аврору, щоб вона була зі мною, поки намагатимусь очистити ім'я Драко, чи просто залишу їх обох тут?

Вираз обличчя Джіні став напруженим, і вона відвела погляд.

— Ти не зможеш очистити його ім'я. Я знаю, що ти вважаєш його трагічним героєм, але ніхто інший ніколи не побачить його таким, навіть якщо ти поясниш, чому він зробив те, що зробив. Я працювала з аврорами та юристами. Я бачила записи. Герміоно, ти знаєш, скількох людей він убив? Ці списки такі довгі...

— Я знаю, — урвала її Герміона.

Джіні міцно схрестила руки.

— Він зовсім як Волдеморт тих часів, коли ми були дітьми. Люди перешіптуються, почувши вислів Верховний Правитель. Ніхто навіть не каже Мелфой, якщо це може чимось допомогти. На всіх протоколах судового засідання стоїть його підпис. Навіть Волдеморт не підписував усього цього. Судячи із записів режиму, можна вважати, що він був тим, хто фактично був при владі після війни. Про все, що сталося, його принаймні інформували.

У Герміони скрутило живіт, але підборіддя напружилася.

— Важко дестабілізувати режим, не будучи поінформованим, — сказала вона сухим голосом.

Джіні покійно зітхнула й знову відвела погляд.

Герміона глянула на неї краєм ока.

— Я не покину його, Джіні. Не існує жодного варіанту того, як я вижила б у цій війні без Драко. Віра одне в одного — це єдина причина

того, що ми вижили. Я надто втомилася, щоб намагатися відновити чарівний світ на основі брехні про те, як мені вдалося це пережити.

Джіні витріщилася на Герміону, її губи здригнулися, ніби вона щось переосмислювала.

— Герміоно... — вона глибоко вдихнула й розправила плечі. — Герміоно, я знаю, що обіцяла більше нічого не казати, але я повинна сказати все це принаймні раз, перш ніж піти й залишити тебе тут, — її горло стиснулося, коли вона ковтнула. Її шрам почервонів, різко виділяючись, як завжди, коли вона була засмучена. — Ти вся родина, яка в мене зосталася, крім Джеймса. Ти важливіша для мене, ніж будь-хто інший у світі. Я завдячую тобі своїм життям і люблю тебе, і Гаррі з Роном також любили тебе; тому я повинна сказати це бодай один раз. Я знаю, що ти кохаєш Драко. Я просто... не думаю, що ти усвідомлюєш, наскільки він нелюдськи холодний до будь-кого, крім тебе та Аврори. Решта світу може згоріти, а йому буде абсолютно начхати на це. Він не використовував якесь просте закляття, щоб убити всіх тих людей. Це було Вбивче прокляття...

— Я знаю, який він, Джіні, — Герміона обірвала її. — Це єдина причина, чому ми з тобою досі живі.

На обличчі Джіні промайнуло розчарування, і вона знову почала розтуляти рота. Герміона не зводила з неї очей.

— Про що ти думала, коли використовувала Вбивче прокляття на Волдеморті? — запитала Герміона.

Щелепа Джіні зімкнулася, і вона напружилася, дивлячись на Герміону широко розплющеними очима. Тоді вона міцно стиснула губи, поки її обличчя не спотворилося й не стало болісним.

— Боже. Це був Гаррі, — нарешті сказала вона, її голос був зруйнований горем, кісточки пальців побіліли, коли вона стиснула руки в тремтячі кулаки. — Я думала про все, що він заподіяв Гаррі.

Герміона кивнула, не здивувавшись.

Вона кілька секунд дивилася на каблучку з оніксу на своїй руці, перш ніж заговорити.

— Кохання не завжди таке прекрасне й чисте, як люди хочуть думати. Іноді в ньому ховається темрява. Ми з Драко йдемо рука об руку. Я зробила його тим, ким він є. Я знала, що означають його руни, коли рятувала його. Якщо він монстр, то я його творець. Що, на твою думку, було джерелом усієї його люті?

Коли Аврора зрозуміла, що Джіні збирається забрати Джеймса, вона спочатку не зрозуміла, а потім, коли вони готувалися піти, впала в істерику:

— Він мій! Мій! Він мій найкращий друг! Ти не можеш забрати його!

Вона не хотіла, щоб її втішали Драко чи Герміона. Вона вчепилася в Джеймса й не відпускала його. Джеймс болісно сперечався з приводу їхнього відходу, хоча ні на мить не відпускав руку Джіні.

— Вона може піти з нами, — сказав він, — я подбаю про неї.

— Ні. Ні. Аврора має залишитися зі мною та своїм батьком, доки не подорослішає, — сказала Герміона, намагаючись відтягнути Аврору від Джеймса.

— Я також хочу піти! — сказала Аврора, коли Герміона відтягнула її пальці від мантиї Джеймса. — Я теж хочу жити в Британії. Чому ми не можемо піти з ними?

— Вибач, Авроро, ми не можемо.

— Чому? — Аврора впала на землю, намагаючись відповзти до Джеймса, перш ніж Герміона встигла її підняти.

Герміона схопила її з підлоги, міцно тримаючи.

— Нам небезпечно їхати туди. Ось чому ми живемо на цьому острові, а не в місті з магазинами, пам'ятаєш? У мами там боліла голова, і цілителі сказали мамі, що вона не може ходити туди, де у неї болить голова.

— Але Джеймс — мій найкращий друг. Ми тримаємося разом. Найкращі друзі повинні триматися разом, — схлипнула Аврора Герміоні в плече.

Драко стояв поряд з абсолютно розгубленим виглядом; його пальці тремтіли.

Джеймс відпустив руку Джіні й підійшов до Аврори.

— Рорі, ти повинна залишитися з мамою і татом. У Британії небезпечно.

— Я можу піти. Я теж грифіндорка, — сказала Аврора зірваним голосом.

Драко здригнувся.

— Так, — повільно сказав Джеймс, і його обличчя набуло болючого виразу. — Але ти не можеш піти, тому що маєш подбати про Гультяй. Для цуценя там небезпечно. Він не прибігає, коли ми його кличемо, і надто багато гавкає. Дядько Драко його не любить, а тітка Міона дуже рідко виходить на вулицю. Йому потрібні прогулянки щодня, тому ти повинна цим зайнятися, — Джеймс міцно стискав Гультяїв повідець. — Він усе ще мій пес.

Аврора повільно кивнула, і Джеймс дав їй повідець Гультяя.

Після того, як Джіні та Джеймс відійшли, Аврора сиділа на веранді, обіймаючи Гультяя і плачучи.

Чотири роки потому

Аврора вбігла в лабораторію й залізла до Герміони на коліна, стискаючи в пальцях аркуш паперу.

— Мамусю. Мамусю, глянь. Тато водив мене на ринок, а там була одна жінка... вони висіли у неї на мотузочках, і вона дозволила мені взяти один, — Аврора розгорнула пальці, і в її долоні стиснувся маленький зім'ятий оригамі-журавлик.

Герміона легенько видихнула, і її серце стиснулося, коли вона поглянула на папірець.

— О, Авроро, це чудово.

— Вона сказала, що якщо я зроблю тисячу таких, то моє бажання здійсниться, — Аврора дивилася на журавлика своїми сріблястими очима, а потім вогник у них згас, коли вона опустилася на підлогу. — Але... бажання — це лише вигадки.

— Що б ти побажала? — спитала Герміона, хоча була певна, що вже знає відповідь.

Аврора нерішуче глянула на Герміону.

— Я б хотіла, щоб ми поїхали до Британії.

Герміона стиснула губи в напружену посмішку.

— Це було б весело, чи не так?

Аврора кивнула й тужливо подивилася на журавлика, якого тримала в руках.

Після того, як Джеймс пішов, вона втратила майже всю свою безтурботність. Драко з Герміоною намагалися повернути ту колишню іскру. Драко брав її на материк відвідувати дитячі майданчики та ринки, Герміона навіть іноді їздила з ними. Аврора не хотіла дружити з іншими дітьми.

Було надто багато перешкод. У світі маглів її застерігали від будь-яких натяків на магію. У чаклунському світі Драко та Герміона дуже обережно попередили її, що вона не може нікому називати імена своїх батьків, де вони живуть або згадувати, як Драко та Герміона змінили свою зовнішність.

Правила напружували Аврору. Тож вона просто відмовлялася грати. Вона тихо стояла осторонь, спостерігаючи за грою інших дітей з виразом туги, але відхиляла всі запрошення приєднатися, навіть її наполегливо просили Драко з Герміоною. Минуло чотири роки, а Джеймс досі залишався єдиним другом, про якого вона говорила.

— Мамо... чи зможу я вступити до Гогвортсу, коли стану достатньо дорослою?

Герміонин шлунок зробив кульбіт, вона кліпала очима крізь головний біль, який намагалася ігнорувати.

— Я думала, ти збираєшся йти до школи в Новій Зеландії. Щоб ми з батьком могли відвідувати тебе і ти могла повертатися додому на свята.

— Ти не зможеш відвідувати мене у Гогвортсі?

Герміонина щелепа стиснулася, коли вона подумала про Астрономічну вежу з тілами Візлі, що висять під трупом Гаррі; про звивистий коридор, яким її тягнули донизу, перш ніж зачинити; про сидіння у Великій залі, навчаючись бути сурогатом.

— У мене... у мене, мабуть, розболілася б голова, якби я відвідала тебе у Гогвортсі. Там зі мною трапилися деякі... дуже сумні речі, і я б думала про все це, якби була там.

Аврора мовчала.

— Гадаю, у Новій Зеландії хороша школа, — сказала вона через хвилину, беручи журавлика й обережно розгладжуючи деякі складки.

Герміона почула тугу в її голосі. Вона простягнула руку, розправила крила, а потім поставила пташечку так, щоб вона стояла.

— Знаєш що? Одного разу я склала тисячу журавликів.

Аврора глянула через плече.

— І твоє бажання здійснилося?

Герміона кивнула й легенько всміхнулася.

— Думаю так.

— Що ти загадала?

— Ну... — у Герміони стиснулося горло, вона простягнула руку й відкинула Аврорині буйні кучері. — Я не пам'ятаю, як саме звучало моє бажання, але, здається, я загадала тебе. Я думаю... що хотіла мати місце, щоб бути з людьми, яких люблю; де я більше не буду самотньою. Був час, коли я була по-справжньому самотньою. А тепер у мене завжди є ти і тато. Тож моє бажання здійснилося.

Очі Аврори засвітилися.

— Можеш навчити мене, як скласти журавлика?

На якусь мить Герміона завмерла, її серце боляче защеміло.

— Ні. Вибач, я вже не пам'ятаю, як їх складати. Я намагалася навчитися знову, але це знання завжди вислизає від мене.

— Чому?

Герміона стиснула губи й ковтнула.

— Ну, коли я була вагітна тобою, я пошкодила голову. Боліло зсередини. Це могла бути дуже, дуже серйозна травма. Настільки серйозна, що я не можу згадати багатьох речей. Довгий час ми думали, що зрештою я почну забувати все більше й більше. Але... — усмішка

з'явилася на губах Герміони. — Хоч ти ще навіть не народилася, ти використала свою магію й обгорнула нею всі частини мого мозку, які постраждали, щоб я більше нічого не забувала. Але частини мого мозку, які оповиті твоєю магією... зараз я не можу отримати до них доступ. Вони щільно закриті, щоб я не зламала їх. Це означає, що навіть якщо ти говориш мені певні речі або я намагаюся їх запам'ятати, я знову їх забуду з часом.

— Моя магія полагодила тебе? — очі Аврори були широко розплющені.

Герміона кивнула:

— Так. Це називається материнським магі-мікрохімеризмом. Так це називають цілителі. Це дуже, дуже рідкісне явище. Поки я залишатимусь обережною і не робитиму речей, які змушують мене задихатися або викликають головний біль, цілителі вважають, що я пам'ятатиму більшість речей, доки ти не виростеш і не народиш власних дітей.

— Можливо, ти могла б народити ще одну дитину, щоб виправити свій мозок, якщо почнеш забувати.

Герміона натягнуто всміхнулася.

— Цілителі сказали, що мені не слід більше народжувати. Тож у мене є тільки ти.

У дверях з'явився Драко з каштановим волоссям і м'якими рисами обличчя — таким його зробили чари маскування. Герміона напружилася, побачивши його.

— Мама розповідала мені, як моя магія полагодила її мозок, — мовила Аврора.

Срібні очі Драко блиснули, і він коротко кивнув.

Герміона поцілувала Аврорину маківку.

— Люба, ти можеш піти запитати Топсі, що на вечерю? Нам із татком слід поговорити.

Аврора підняла свого паперового журавлика й вислизнула. Коли кроки затихли вдалині, усмішка з Герміоніного обличчя зникла.

Драко витріщився на неї й звів брову.

— Що трапилося?

Герміона ковтнула, в її горлі ніби застряг камінь. Вона просунула руку під купу паперів і витягла Чаклунську газету.

« *Військового злочинця знайшли втопленим* ».

Очі Драко блиснули на частку секунди, поки він читав заголовок.

— Вони знайшли Страуд утопленою біля берегів Бразилії, — тихо мовила Герміона. Її пальці здригнулися на папері. — Її знайшли в маглівському морзі. Офіційна причина смерті — серцевий напад під час плавання.

Настала коротка тиша.

— Шкода, що її не вбив хтось, — холоднокровно сказав Драко, махнувши протезною рукою та пробурмотів « *finite* », щоб зняти маскувальні чари з волосся та обличчя.

— *Хтось* таки вбив, — сказала Герміона майже шиплячим голосом.

Драко лише тупо дивився на Герміону.

— Не треба. Не смій брехати мені, — її серце почало боляче калатати в грудях.

Драко поглянув униз і тихо зітхнув. За долю секунди його жорстокість відродилася, зблиснувши, як необроблене лезо.

Та його версія, яку він так вправно носив на острові, коли Аврора могла побачити його; м'якість, криві посмішки та тихі монологи. Усе це зникло, наче це був костюм, який він одягав. Бездоганний, турботливий батько, яким він хотів бути.

Тепер він знову став справжнім. Таким холодним і блискучим, як сталь на лезі бритви.

Герміона дивилася на нього, відчуваючи, ніби всередині неї розверзається прірва.

— Ми сказали, що з нас годі.

— Ні, — сказав він, склавши руки та піднявши брову. — Ти сказала, що з нас годі, а я не заперечив тобі.

Герміонине підборіддя здригнулося, і вона опустила погляд.

— Тебе могли схопити. Якби тебе спіймали, то вбили б.

Її голова пульсувала, а груди боліли так, наче він розламав їх навпіл.

— Мене досить складно вбити. Значно важче, ніж цілительку середнього віку, — його очі були крижаними.

— Що ти зробив? — вона зустрілася з ним поглядом. — Круціатус, поки вона не потонула?

Кутик його рота здригнувся, коли він відвів погляд.

— Розумниця, як завжди.

Герміона більше нічого не сказала. Вона продовжувала дивитися на нього, чекаючи, поки він погляне на неї.

— Вона заслуговувала на смерть, — нарешті сказав він, з кам'яним виразом обличчя дивлячись у вікно. — Ти повинна була здогадатися, що я вб'ю її, коли надійшло повідомлення про те, що вона втекла. Ти знала, що я знайду її.

Герміона спробувала ковтнути. Її плечі тремтіли, коли вона намагалася триматися.

— Ти збрехав мені. Збрехав. Ти приховав те, що зробив. Ти сказав, що тобі довелося відвідати Канаду, щоб розібратися з фінансовим переказом. Тепер щоразу, коли ти підеш кудись, я намагатимусь здогадатися, що ти насправді робиш, і хвилюватимуся, що ти ніколи не повернешся... — її голос урвався.

Вираз обличчя Драко здригнувся, він потягнувся до неї.

Герміона різко підвелася, щоб уникнути його дотику, і притиснула руки до грудей.

— Невже тобі мало цього? Невже життя настільки не влаштовує тебе, що помста варта всього цього ризику? — її очі горіли. — Через кілька років нам доведеться розповісти це Аврорі. Вона піде до школи та почує про війну в класі, не здатна нічого відповісти. Вони говоритимуть про тебе. Вони розкажуть їй усе, що ти зробив.

Драко стиснув щелепу.

Герміона уривчасто зітхнула.

— Це зруйнує весь її світ... навіть якщо вона першою почує це від тебе. Ми не можемо мати все, чого бажаємо в цьому житті, Драко. Ти сам мені це сказав. Ти сказав, що настане момент, коли мені доведеться усвідомити, що я не отримаю всього, чого хочу, що мені потрібно вибрати щось і дозволити собі вдовольнитися цим. Я обрала тебе. Завжди. Я завжди обирала тебе.

Її легені почали так сильно стискатися, що з горла вирвалося придушене скиглення. Вона затиснула руками рот. Драко помітно здригнувся й знову потягнувся до неї.

Герміона зиркнула на нього.

— Якщо це не те, що тобі потрібно тепер, ти зобов'язаний принаймні сказати мені спочатку.

— Грейнджер, все було не так, — сказав він напруженим голосом, повільно наближаючись до неї.

Вона відступила.

— Справді? То ти просто випадково натрапив на неї, коли був на цілому континенті від того місця, де, як ти сказав, будеш? Ти шукав її весь цей час, чи не так?

Він неохоче кивнув, але в його очах досі не було й натяку на вибачення.

— Вона заслуговувала на смерть після того, що зробила з тобою. Я не міг залишити її, коли дізнався, де вона ховається.

Герміона скривила рота і відвела погляд.

— Тоді тобі не слід було шукати. Тобі слід було забути про це, — вона тихо схлипнула. — А найгірше те, що я дуже рада її смерті. Рада, що вона страждала. Я просто не хотіла, щоб це був ти... чому це завжди ти?

Драко зробив два швидких кроки через кімнату й схопив її за руку, перш ніж вона встигла відступити.

Герміона на мить завагалася, а потім зарилася в його обійми.

— Я ненавиділа її. Я так її ненавиділа. Ненавиділа.

— Я знаю, — сказав він, обіймаючи її обличчя й притискаючи їхні чола до купи, поки вона намагалася дихати. — Знаю.

Вона тихо схлипнула.

— Присягаюся, на цьому все. Будь ласка, дихай, — він міцно тримав її у своїх руках. — Більше нікого не буде.

Десять років потому

Герміона стояла на центральному вокзалі Веллінгтона, спостерігаючи, як згасає зелене полум'я великого каміна.

— Тепер нас тільки двоє, — сказала вона сумним голосом.

Драко мовчав, завмерши біля неї. Його рука ковзнула навколо її талії, тепла і власницька.

Вона притулила голову до його плеча.

— Ти розумієш, чому вона пішла, чи не так?

Настала пауза, перш ніж Драко болісно зітхнув.

— Так...

У кутику її рота заграла усмішка.

— Гадаю, це було майже неминуче.

Вона підвела погляд на Драко, який усе ще дивився на камін. На його обличчі застиг вираз гіркоти і покори водночас. Він подивився вниз і зустрівся з нею поглядом.

Його риси обличчя були приховані маскувальними чарами, але очі завжди були однакові. Хоч би як довго вона їх вивчала, у тому, як змінювався колір, завжди були деталі, які їй ще належить дослідити. Він відчував речі настільки сильно, але ховав це в собі. У цьому вони були схожі.

Коли він поглянув на неї, його очі здавалися розплавленим сріблом.

Світ навколо них згас.

Її серцебиття прискорилося.

— Що нам тепер робити?

Куточок його рота скривився в усмішці, яка призначалася лише їй.

— Все, що забажаєш і скільки забажаєш.

Chapter End Notes

Слінг – це анатомічне пристосування для носіння дитини від народження. Він складається з довгого шматка тканини, який прикріплює дитину до матері за допомогою спеціальної техніки перев'язки або кілець.

«Нью-Йоркський Провидець» – The New York Seer. Жодної інформації про дану газету не було в фільмах чи книгах, тому надано дослівний переклад назви газети. Вірогідно, газета була вигадана авторкою Sen Lin Yu.

Колабораціонізм – усвідомлене, добровільне та зумисне співробітництво з ворогом у його інтересах і на шкоду своїй державі та її союзникам.

Гультай – в оригіналі Padfoot, що є відсилкою до прізвиська, яке носив Сіріус Блек. В українському перекладі дану "кличку" адаптували, як Гультай. Тому використано саме такий переклад.

Розділ 77. Епілог 3

Chapter Notes

[Плейлист](#)

Miserable Man – David Kushner

Running Low – SYML

I Wanted to Leave – SYML

Someone To Stay – Vancouver Sleep Clinic

War Of Hearts – Ruelle

See the end of the chapter for more [notes](#)

Серпень 2024

Камін у Міжнародній мережі Британського Міністерства магії раптово спалахнув, і всередині нього з'явилася молода жінка з маленькою валізою в руках. Її великі сріблясті очі були широко розплющені, коли зелене полум'я згасло, і вона вийшла з каміна, дивлячись на високу склепінчасту стелю Міністерського атріуму, а потім роззиралася в натовпі чаклунів і чаклунок, що метушилися.

— Авроро! — покликав голос.

Кілька людей обернулися й побачили Джіні Візлі, яка поспішала через залу зі своїм сином Джеймсом Поттером, який стояв за кілька кроків позаду неї. Джіні схопила молоду жінку у свої обійми, які тривали кілька хвилин, а потім відступила й почала розглядати Аврору.

— Поглянь на себе. Поглянь на себе! Минуло стільки років. Я боялася, що не впізнаю тебе, але ти так схожа на свою маму, — сказала Джіні із таким виглядом, ніби була на межі сліз.

Аврора всміхнулася.

— Так, — сказала вона голосом, у якому відчувався легенький новозеландський акцент, — тато завжди так каже.

Джіні недовірливо похитала головою.

— Досі не можу повірити, що вони нарешті дозволили тобі приїхати. Я була впевнена, що ти залишишся в Новій Зеландії або, можливо, опинишся в Австралії. Твоя мама написала, що після того, як ти успішно склала всі іспити, тобі почали надходити пропозиції...

Аврорині щоки почервоніли, і вона ніяково поглянула на свої черевики.

Джіні засміялася.

— Не соромся. Ми всі знали, що ти геній. Але ось ти в Британії після всіх цих років.

Аврора всміхнулася, зовсім не нагадуючи свою матір.

— Ну, вони знали, що я завжди хотіла навідати вас, але те, що я подала заявку й отримала пропозицію від Грінґотсу, було для них несподіванкою.

Джіні відступила й схопила Джеймса, залучаючи його до розмови. Погляди Аврори та Джеймса на мить зустрілися, перш ніж опуститися.

— Мені все ще хотілося б, щоб ти навчалася в Гогвортсі, як Джеймс. Я намагалася переконати твою маму дозволити тобі, але Нова Зеландія була найвіддаленішою країною, куди твої батьки згодилися відпустити тебе, коли тобі було одинадцять. Я знаю, що ви двоє постійно переписувалися, але, схоже, твоя любов до навчання не змогла передатися на інший континент. Я впевнена, що ти пам'ятаєш, як Джеймс ледве впорався з СОВами, які були необхідні йому, щоб стати аврором. Я мало не померла від сорому. Професорка захисту від темних мистецтв, а мій власний син ледве отримав п'ятірку.

Джеймс став яскраво-червоним і незграбно провів рукою по неслухняному волоссю.

— Мамо! Я серйозно поставився до оцінок НОЧІ. Ти не можеш продовжувати згадувати те, що було чотири роки тому.

Джіні непристойно пирхнула.

— Я буду згадувати це стільки, скільки захочу. Я не могла навіть нікому в очі глянути в учительській протягом першого місяця твого шостого року навчання.

Джеймс мав такий вигляд, ніби хотів провалитися під землю.

Джіні засміялася, здається, не звертаючи увагу на чаклунів та відьом, які підслуховували їх навколо в Атріумі.

— Ну, можливо, тобі вдасться трохи врозумити його тепер, коли ти в Англії. Він зовсім як Гаррі — завжди повинен бути героєм, навіть під час симуляції тренувань, — очі Джіні на мить затуманилися, перш ніж вона кліпнула й знову засміялася. — Йому міг би знадобитися друг, який був би урівноваженим і прагматичним, а не такий самий грифіндорець, як я. Я завжди розриваюся між гордістю та ревною.

Щоки Джеймса були багряно-червоними. Аврора незграбно всміхнулася, стиснувши губи, і кивнула.

Літня відьма неподалік відкашлялася. Джіні озирнулася.

— Джіні, я не бачила тебе з минулого місяця поминок. Як ти, дорогенька?

Джіні натягнула на обличчя напружену, відпрацьовану посмішку.

— Місис Татлі, у мене все добре... я насолоджуюся літом перед початком школи. У вересні цього року ми очікуємо більший перший курс, а Джеймс якраз закінчує другий рік навчання аврорів.

Місис Татлі кивнула з абсолютно байдужим виглядом до відповіді Джіні, коли розглядала Аврору крізь окуляри.

— Як мило. Хто твоя нова подруга?

Джіні роззирнулася.

— О... це Аврора Блек. Ми з Джеймсом знали її родину, коли були за кордоном. Вона щойно влаштувалася на роботу в Грінготс, тож залишиться з нами, поки не освоїться.

— Аврора Блек? — очі місис Татлі розширилися, і вона уважніше вдивилася в Аврору. — Пов'язана зі стародавнім домом Блеків?

— Вони емігрували під час Першої війни, — тихо сказала Джіні.

Очі місис Татлі округлилися, і вона прошепотіла:

— Регулус?

Брова Джіні здригнулася, і вона невимушено всміхнулася:

— Мені б хотілося поговорити, але ми справді повинні вже йти. В Аврори залишилося менш як тиждень до її першого робочого дня, і я пообіцяла насамперед провести для неї екскурсію алеєю Діагон. Джеймсе, будь джентльменом, візьми Аврорину сумку.

Надто багато допитливих очей супроводжували їхню маленьку групку до підйомників. Коли двері зачинилися, почувлися перешіптування.

Джіні Візлі завжди була дуже стриманою в інтерв'ю, коли її запитували про те, хто переховував її та захищав Джеймса після смерті Гаррі Поттера. Приїзд подруги сім'ї з Океанії сколихнув газети. Блек. Звісно. Гаррі Поттер був хрещеником Блека. Оглядаючись назад, ставало очевидним, що гілка старої та відлюдної родини була б готова надати захист дитині Гаррі Поттера, навіть якщо вони не бажали брати участь у самій війні. Тепер, коли потрясіння, пов'язане з відновленням після війни, добігало кінця, не дивно, що спадкоємиця з'явилася, щоб претендувати на спорожнілі сімейні володіння.

У новозеландській школі чаклунства з'явилося кілька сов, які абсолютно випадково почали цікавитися нещодавньою випускницею.

Аврора, здавалося, не зважала на зацікавленість перехожих, коли йшла алеєю Діагон. Джіні Візлі виконувала роль веселого екскурсовода, а Джеймс плентався позаду, поперемінно дивлячись на свою подругу дитинства та кидаючи нахабні посмішки на кожного, хто відкрито витріщався на неї.

Джіні саме розповідала про новий ресторан, коли жінка середнього віку настовхнула на Аврору, а потім завмерла, простягнувши руку й міцно стиснувши Аврорину долоню:

— Герм..!

Аврора кліпнула і витріщилася на незнайомку.

Жінка затнулася, вирвавши руку й на мить притиснувши її до грудей. У неї було кілька порцелянових протезів замість пальців руки.

— Ні. Ні, звісно, ні. Вибачте. Це не Ви. На мить Ви нагадали мені когось, кого я колись знала.

Джіні обернулася, і в її очах щось зблиснуло.

— Анжеліно, — сказала вона м'яким голосом після хвилинного вагання, — це Аврора Блек, я жила з її родиною після смерті Гаррі, коли була вагітна Джеймсом.

Анжеліна ще якусь мить дивилася на Аврору, а потім перевела погляд на Джіні, її плечі опустилися.

Вона знову озирнулася на Аврору.

— О. Приємно познайомитися, — її голос був сумним. — Сподіваюся, я не налякала Вас, схопивши ось так. Я була просто шокована. Вона трохи схожа на Герміону, тобі не здається?

Вираз Аврориного обличчя був беземоційним. Вона поглянула на Джіні.

Джіні витріщилася на Аврору, ніби намагалася зрозуміти, що мала на увазі Анжеліна.

— О, так. Я думаю, можливо, всьому виною її губи? — Джіні глянула на Анжеліну, а потім знову на Аврору з серйозним виразом обличчя. — Герміона Грейнджер. Вона була нашою шкільною подругою. Померла у 2005 році під час післявоєнного ув'язнення. Ще до Визволення.

— О, — протягнула Аврора, перш ніж поглянути на Анжеліну. — Співчуваю Вашій утраті.

Анжеліна ще якусь мить дивилася на Аврору, перш ніж кивнути й відвернутися.

Джіні скерувала їх до книгарні «Флоріш і Блотс».

— Це, — мовила вона тихо, — був улюблений магазин твоєї мами.

— Ну, звісно, — відповіла Аврора. Її очі блищали.

У книгарні було тихо. Метушня перед початком навчального року ще не розпочалася, і покупці спокійно й тихо роззиралися навколо.

Біля входу була велика виставка товстих книг.

«Вичерпна історія Другої Чарівної війни» Орфея Бегшота.

Аврора завмерла, якусь мить дивлячись на книги, перш ніж простягнути руку й взяти примірник.

— Щойно з друку. Випущена цього тижня, — сказав послужливий клерк, який стояв поруч, розглядаючи книгу в Аврориних руках.

— Я так і подумала. Заголовок здався мені незнайомим, — Аврора розгорнула книгу, щоб переглянути покажчик розділів.

— Ой. Ви не місцева, чи не так? Не з Південної Африки чи Австралії. Ви з Нової Зеландії? — мовив клерк, дивлячись на Аврору з більшим інтересом.

— Я ходила там до школи, — відповіла Аврора невизначеним тоном, проводячи пальцями по назвах розділів. Її вказівний палець на мить завмер.

— Що ж, якщо Вам потрібна історія війни, це... безпечно, найкраща книга. Я прочитав її на одному подиху. Навіть не спав. Ходив як цілковитий зомбі на роботі наступного дня, але воно того варте. Орфей чудово володіє мовою... він родич Батільди Бегшот, яка написала «Історію магії» та «Гогвортс: історія».

Аврора підняла брову й кивнула. Клерк, здавалося, сприйняв це як знак заохочення до розмови та підійшов ближче.

— Він витратив на це понад десять років. Отримав спеціальний дозвіл Міністерства на доступ до всіх записів війни, навіть до протоколів судових засідань, які ще не було опубліковано. Це шокуючі свідчення. Деякі з розділів я б не радив читати, якщо у вас слабкий шлунок. Але... якщо Ви хочете знати, що сталося, ця книга розповість Вам усе. Там усе. Усе, що люди повинні знати.

— А Ви? — запитала Аврора.

Клерк мав невпевнений вигляд.

— Чи знаєте Ви все, що люди повинні знати про війну? — уточнила Аврора.

Клерк здавався зніяковілим.

— Ну... мені важко не знати цього. Я народився у 2005 році, один із... того покоління. Суди тривали роками, поки вони намагалися зрозуміти, що робити з усіма нами.

— Вибачте.

Хлопець відкашлявся.

— Хай там як... прочитавши це, Ви зможете поглянути на все це збоку.

Аврора опустила погляд на книгу у своїх руках.

— Я перегляну її. Я виросла за межами Європи, але ми чули історії. Неможливо було не чути їх.

Клерк кивнув.

Аврора засунула книжку під пахву й побрела далі книгарнею. Опинившись у порожньому проході, вона швидко розгорнула зміст й провела пальцем по розділах, поки не знайшла потрібний. Сторінка 186.

Вона прогорнула до цього місця.

Драко Мелфой, відомий світові як Верховний Правитель, — найбільш сумнозвісно відомий вбивця за всю історію чаклунства. Наймолодша людина, яка коли-небудь вступала до лав Лорда Волдеморта, — йому було лише шістнадцять, коли він убив знаменитого чаклуна Албуса Дамблдора. Мелфой присвятив своє життя підвищенню рангу в армії Смертежерів. Він не тільки був наймолодшим Смертежером, але й став наймолодшою людиною, яка отримала звання генерала під час війни.

Він володів тим, що вважалося неприродним у Темних Мистецтвах. Серед учених досі точаться дебати щодо того, якими засобами він скористався для їх досягнення.

На додаток до вбивства Албуса Дамблдора, одними з його найбільш значимих дій були різанина в Суреї, яка призвела до смерті Кінгслі Шеклболта, лідера Ордену Фенікса на той час, а також скоординоване захоплення всіх притулків Ордену під час Битви за Гогвортс. Хоча після війни багато Смертежерів

відійшли від справ, сходження Мелфоя тільки розпочалося. Він брав активну участь у захопленні та допиті всіх решти учасників Спротиву, використовуючи те, що стало його фірмовим прокляттям, щоб убити їх, не дозволяючи ув'язнити. Його агресивне використання Вбивчого прокляття було ключовим для досягнення його статусу Верховного Правителя та остаточного визнання наступником Лорда Волдеморта.

Багато хто вважає, що якби Драко Мелфой не загинув під час пожежі в маєтку Мелфоїв, режим Смертежерів міг би проіснувати ще десятиліттями. Здоров'я Лорда Волдеморта на той час було настільки слабким, що подекуди, що він передав би контроль Мелфою ще до кінця року.

Дослідник Темних Мистецтв Юстас Седеріс написав у своїй книзі «Мелфой: Біографія Верховного Правителя Європи»: «Драко Мелфой був чудовиськом у людській подобі. Можливо, він не був схожий на Лорда Волдеморта зовні, але його правління було б ідентичним. Щоб накладати таку кількість послідовних Вбивчих проклять, людина повинна бути абсолютно позбавленою співпереживання та практично бездушною».

Раннє життя

Драко Мелфой був єдиною дитиною в сім'ї...»

Позаду Аврори почувся якийсь звук, і вона миттєво згорнула книгу й повернулася. Джеймс стояв на початку проходу з нахабною посмішкою на обличчі.

Вона дивилася на нього якусь мить, перш ніж усміхнутися.

Джеймс Поттер ніколи не був худорлявим, як його батько, а два роки навчання на аврора зробили його широкоплечим. У нього де-не-де виднілася темно-руда борода вздовж підборіддя, а волосся стояло дибки, достатньо довге, щоб звисати йому на очі.

— Гей, — гукнув він. Він усе ще тримав її валізу.

У кутику вуст Аврори заграла усмішка, вона підняла аристократичну брову, її сірі очі холодно дивилися на нього.

— І тобі гей.

Він сперся рукою на полицю над головою Аврори так, що злегка нависав над нею. Аврорині очі блищали.

Він опустив погляд на неї.

— Вже ховаєшся від мами?

Усмішка зникла, і Аврора опустила очі.

— Ні. Просто зацікавилася новою книгою. Я вирішила пошукати розділ про Верховного Правителя.

Посмішка, що ховалася в очах Джеймса, зникла.

— Не треба. Вони ніколи не розкажуть, як усе було насправді.

Аврора знизала плечима.

— Я знаю. Але чомусь... я відчуваю, що мені все одно треба знати, що саме вони всі говорять. Але це завжди одне й те ж. Він процитував рядок Седеріса про те, що Верховний Правитель бездушний.

Вона ще раз знизала плечима, майже переконуючи його у своїй байдужості, а потім підвела очі.

— Як ти гадаєш, яка ймовірність того, що про маму бодай розділ написали?

Джеймс поклав руку на її зап'ястя.

— Не треба.

Але Аврора не послухалася. Вона повернулася, поклавши книгу на край полиці, розгорнула її до заднього покажчика, провела пальцем, доки той не зупинився під іменем.

Вона тихо зітхнула.

— Глянь...

Вона швидко гортала книжку й нарешті зупинилася на глянцевої сторінці зі світлинами в розділі про Гаррі Поттера. Там була рухома фотографія з підписом під нею.

Аврора з Джеймсом витріщилися на фото.

Гаррі Поттер, Герміона Грейнджер і Рон Візлі сиділи, здавлені разом на одному дивані. Усі вони були блідими та втомленими на вигляд.

Руки Гаррі та Рона обіймали Герміону за плечі, коли вони повернули голови, щоб поглянути в камеру, і всміхнулися. Їхні очі були щасливі.

Герміона сиділа посередині, її ключиці так болісно гостро виднілися крізь зелений джемпер. Її волосся було зібране у дві тугі коси, закріплені на потилиці. На її обличчі завмерли спустошені очі. Вона схопилася за хлопців з обох боків.

Незадовго до того, як рух на світлині зациквився, повторюючи все заново, куточки її рота викривилися в сумній, вимушеній посмішці.

Аврора кілька хвилин мовчки розглядала її, перш ніж простягнути руку й обережно торкнутися світлини.

— Я ніколи не бачила жодного її фото з війни. Твоя мама прислала кілька зі школи, але після четвертого курсу не було нічого.

Джеймс нічого не відповів, але коли Аврора продовжувала розглядати фотографію, не рухаючись, він нерішуче поклав руку їй на плече. Вона підняла очі й зустрілася з ним поглядом, а потім сумно всміхнулася, нагадавши дівчину на світлині.

Вона знову опустила погляд, і її пальці пробіглися словами, що підписували фотографію. Здавалося, вона хотіла стерти їх.

— Колись... одного дня хтось повинен виправити все. Розповісти, як усе було насправді, — тихо сказала вона.

Джеймс прочистив горло й зрушив з місця.

— Ти знаєш, що мама вже пропонувала це. Вона хотіла розповісти, що з ними сталося, аж до пожежі. Твої мама й тато, вони цього не хочуть.

Аврора повільно кивнула, її очі все ще були прикуті до фотографії, яка відтворювалася, повторюючи рухи знову й знову.

— Я знаю, що вони не хочуть. Я розумію це. Дійсно розумію. Якби я пережила все, що пережили вони... я б просто хотіла залишити все це в минулому. Немає сенсу намагатися пояснити щось подібне. Ніхто навіть не захоче зрозуміти правду. Але, — Аврорине підборіддя легенько тремтіло, — вона не заслуговує на таке забуття. Вона не повинна бути приміткою на сторінці. Це не повинно бути єдиним записом, який залишився про неї. Вона заслуговує на цілий розділ. Вона заслуговує на цілу власну клятву книгу, — її голос тремтів. — І тато не заслуговує на те, щоб його порівнювали з Волдемортом і ставилися до нього як до якогось бездушного психопата, який хотів зробити будь-що з того, що йому довелося зробити... — вона на мить притиснула долоні до очей і глибоко вдихнула. — Вибач. Я завжди думаю, що зможу впоратися з цим... а потім я завжди так злюся... що мені здається, ніби мене вивертає.

Вона зітхнула і швидко кліпнула очима. Через хвилину вона важко видихнула й натягнуто всміхнулася Джеймсу.

— Принаймні у мене є ти й тітка Джіні. Мама каже, що я завжди можу поговорити з нею чи татом, але... — її рот скривився, — вона сама насправді не пам'ятає всього. Їй потрібно заздалегідь прийняти зілля, і якщо я заплачу, вона починає задихатися і хапає тата за руку, поки не починає бліднути. І тато завжди має такий вигляд, ніби він волів би

померти. Так, ніби він сподівається, що я більше ніколи не розмовлятиму з ним після цього.

Її кісточки побіліли, коли вона схопила книжку й нарешті відклала її.

— Я не знаю, що б я робила без тебе і тітки Джіні. Якби я не мала можливості написати тобі про все. У школі було так самотньо. Знаєш, мені доводилося брехати, тому що я могла втратити батьків, якби казала правду. І завжди, незалежно від того, наскільки я близька з кимось, я відчуваю, що вони ніколи по-справжньому не пізнають мене. Не зрозуміють будь-що з тих речей, які насправді важливі для мене. Ти єдина людина, яка мене знає.

Джеймс усміхнувся їй, його зелені очі були яскравими й серйозними.

— У тебе завжди буду я.

Аврора кивнула, а через мить повільно всміхнулася йому у відповідь.

Запанувала тиша, коли вони дивилися одне на одного, ніби щойно усвідомили, що стоять одні вдвох у порожньому проході.

Аврорин подих перехопило, а на щоках з'явився легкий рум'янець. В очах Джеймса потемніло, він посунувся вперед, підійшов ближче й почав простягати до неї руку.

У двері раптом подзвонили. Джеймс випростався, прибрав руку і кілька разів провів нею по волоссю, прочищаючи горло й озираючись.

— Знаєш, мама, ймовірно, з'явиться за секунду, якщо ми не повернемося. Але... гм, нам варто поговорити детальніше... про... — його обличчя набуло вражаюче червоного кольору. — Ну, знаєш... якщо ти хочеш.

Аврора на мить завмерла.

— Авжеж. Нам... слід поговорити, — вона кілька разів кивнула й швидко проштовхнулася повз нього в проході.

Вони поспішили назад до виходу з книгарні, залишивши підручник з історії, все ще відкритий на сторінці зі світлиною. Підпис до фото гласив:

«Гогвортське тріо, Різдво 2002. Гаррі Поттер із друзями Роном Візлі (див.: Візлі, Рон, розділ 7) і маглонародженою відьмою Герміоною Грейнджер. Грейнджер покинула Англію на початку Другої Магічної війни, щоб вивчати цілительство за кордоном. Вона пережила війну, але померла під час ув'язнення, будучи сурогатом у Програмі відродження магічного населення. Вона була неактивною членкинею Ордену Фенікса і ніколи не боролася».

Chapter End Notes

СОВи – Середні Оцінки Взірцевих учнів

НОЧІ – Напрочуд Обтяжливі Чаклунські Іспити

Ревун – особливий магічний лист, який неможливо проігнорувати: якщо протягом двох-трьох хвилин отриманий червоний конверт не буде розкритий, він вибухне, і зміст послання буде доведено до відома всіх оточуючих громоподібним голосом.

Від перекладачки:

Ну що ж, це був довгий і складний шлях, але разом із тим неймовірно цікавий. Я витратила на переклад більш як пів року. За ці шість місяців Заковані стали частинкою мене самої. Важко уявити, що ця історія дійшла кінця.

Витираю розчулені слізки та дякую всім, хто читав, коментував, підтримував і часом давав копняки під зад. Сподіваюся, що вам сподобалася ця подорож довжиною в 77 розділів.

Окрема подяка неймовірній [GingerSnapeUA](#) за словничок, примітки з якого супроводжували весь фанфік, допомагаючи розібратися з термінами й закляттями ♥

Мінідоповнення до основної історії можна прочитати [тут](#)

Всі актуальні новини щодо наступних перекладів і моїх власних фанфіків будуть з'являтися у мене на [каналі](#), а ще там на вас

чекають арти, підбірки, інтерактиви та меми, тому ласкаво прошу)

Любіть українське, творіть українське, споживайте українське!

Please [drop by the Archive and comment](#) to let the creator know if you enjoyed their work!